

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாத திவ்யமணி பாதுகாப்யாம் நம:

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி (நான்காம் பத்து)

(ஈடு வ்யாக்யான மூலம், எளிய நடை)

(வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து முதல் திருவாய்மொழி
“ஒரு நாயகமாய்” ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - த்வயத்தில் உத்தரகண்டார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார், கீழ் மூன்று பத்தாலும். இனி மேல் மூன்று பத்தாலும், அதில் பூர்வகண்டார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார். கீழ் மூன்று பத்தாலுஞ் சொன்ன புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயத்தை அடியில் அறுதியிடுகிறார். இவ்வடி அறியாதாரிநே உபாயாந்தரங்களாகிற விலக்கடிகளில் போகிறவர்கள். இவர்க்கு நிரவதிக ப்ரீதியோடேயிநே, கீழில் திருவாய்மொழியிற் சென்றது. தாமும் குறைவற்று, பற்றினார் குறையும் தீர்க்கவல்லராம்படி யிருந்தார் கீழ். ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து, “நீங்கள் பற்றின விஷயங்கள் தண்ணிதான பின்பு, அவற்றை விட்டு, ச்ரிய:பதியைப் பற்றுங்கோள்” என்று ப்ரோபதேச ப்ரவ்ருத்தராகிறார்.

விளக்கம் - த்வய மந்த்ரத்தின் இரண்டாவது வரிக்கான ஆழ்பொருளை முதல் மூன்று பத்துக்களாலும் அருளிச்செய்தார். அடுத்து வரும் மூன்று பத்துக்களில், த்வய மந்த்ரத்தின் முதல் வாக்கியத்திற்கான பொருளை அருளிச்செய்ய உள்ளார். [திருவாய்மொழியில் த்வயத்தை விளக்குகிறார் என்றால், முதலில் முதல் வாக்கியத்திற்கான பொருளை அருளிச்செய்து, அதன் பின்னர் இரண்டாவது வாக்கியத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தல் என்னும் வரிசையைக் கைக்கொள்ளாமல், வரிசை மாற்றி உரைத்தது ஏன்?] இவற்றில் முதல் மூன்று பத்துக்களில் கூறப்பட்டதான, புருஷார்த்தத்திற்கான உபாயத்தை இந்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது 4-1ல் அருளிச்செய்கிறார்). இங்குள்ள “அடி” என்பதை “திருவடிகள்” என்று பொருள் கொண்டால், இந்தத் திருவடிகள் குறித்து அறியாதவர்கள், மற்ற உபாயங்களை நாடிச் செல்பவர்கள் ஆகிறார்கள். அளவற்ற ப்ரீதியுடன் அல்லவோ இவர் கடந்த திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்தார்? தானும் எந்தவிதமான குறைகளும் இன்றி, தன்னை அடைந்தவர்களுடைய குறைகளையும் தீர்க்க வல்லவராக அருளிச்செய்தார். இந்தத் திருவாய்மொழியில் ஸம்ஸாரிகளிடம், “நீங்கள் அண்டி நிற்கின்ற அனைத்தும் தாழ்ந்ததாக உள்ளதை அறிந்த பின்பு அவற்றைக் கைவிட்டு மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனை அடைவீர்களாக” என்று மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “வீடுமின் முற்ற”த்திலும் பரோபதேசம் பண்ணினார்; “சொன்னால் விரோத”த்திலும் பரோபதேசம் பண்ணினார்; இத்திருவாய்மொழியும் பரோபதேசமா யிருந்தது; இவையெல்லாவற்றிலும் எல்லாவர்த்தங்களும் உண்டேயாகிலும், ஒன்றுக்கு ஒரர்த்தத்திலே நோக்காயிருக்கும். “வீடுமின் முற்ற”த்திலே, “இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகமாக பகவத் பக்தியைப் பண்ணுங்கோள்” என்றார். இதில் “இவர்கள்தான் இதர ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறது சில ப்ரயோஜனத்துக்காகவா யிருக்குமினே” என்று அவற்றினுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷபூயஸ்தையை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (1-2) - வீடுமின் முற்றவும் - என்பதில், மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார்; திருவாய்மொழி (3-9) - சொன்னால் விரோதம் இது - என்பதிலும் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார்; இந்தத் திருவாய்மொழியிலும் மற்றவர்களுக்கு ஏன் உபதேசம் செய்கிறார் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இவை அனைத்திலும் “மற்றவர்க்கு உபதேசித்தல்” என்பது ஒன்றாகவே உள்ளபோதிலும், இவை ஒவ்வொன்றிலும் ஆழ்பொருள் என்பது வெவ்வேறாகவே உள்ளது. திருவாய்மொழி (1-2) - வீடுமின் முற்றவும் - என்பதில், “மற்ற விஷயங்கள் அனைத்தையும், வைராக்யத்தை முன்னிறுத்திக் கைவிட்டு, பகவத் பக்தியை அடைவீர்களாக”, என்றார். திருவாய்மொழி (3-9) - சொன்னால் விரோதம் - என்பதில், “ஸர்வேச்வரனைத் துதிப்பதற்கு மட்டுமே தகுதி கொண்டதான உடல் உறுப்புக்களைக் கொண்டு, மற்றவர்களைத் துதித்து நிற்காமல், ஸர்வேச்வரனையே துதித்தபடி இருங்கள்”, என்கிறார். இந்தத் திருவாய்மொழியில், “இந்த ஸம்ஸாரிகள் மற்ற விஷயங்களைத் துதித்தல் என்பது ஒரு சில பயனை எதிர்பார்த்தே ஆகும் அல்லவோ?”, என்று அந்தப் பயன்களுடைய சிறுமை, நிலையற்ற தன்மை முதலான தோஷங்கள் அதிகமாக உள்ளதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஐச்வர்யம் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தை உடைத்தாகையாலே தண்ணிது. ஆத்மலாபம் அபுருஷார்த்தமாய்க் கொண்டு நிலைநிற்குமாகையாலே தண்ணிது; இப்படி ஐச்வர்ய கைவல்யங்களுக்கு உண்டான தன்மையைச் சொல்லி, “ஸர்வேச்வரனாகிறார் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய் ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனாயிருப்பானொருவன்; ஆனபின்பு, அவற்றை விட்டு பகவத் பஜநம் பண்ணப் பாருங்கோள்” என்று இங்ஙனே பகவத் ஸமாச்ரயணத்துக்கு உண்டான நன்மையை உபபாதியா நின்று கொண்டு, பரோபதேச ப்ரவ்ருத்தராகிறார்.

விளக்கம் – செல்வம் என்பது "மிகவும் தாழ்ந்தது, நிலையற்ற தன்மை கொண்டது" முதலான தோஷங்களைக் கொண்டது என்பதால், மிகவும் இழிந்தது ஆகும். ஆத்மலாபம் என்னும் கைவல்யம் என்பது, புருஷார்த்தம் அல்லாதது என்பதால், இழிந்தது ஆகும். இவ்விதமாக ஐச்வர்யம் மற்றும் கைவல்யம் ஆகியவற்றுக்குள்ள தாழ்ந்த நிலையை உரைத்து, "ஸர்வேச்வரன் அனைத்து திருக்கல்யாணகுணங்களைக் கொண்டவனாகவும், விரும்புகின்ற அனைத்தையும் அளிப்பவனாகவும் உள்ளான். ஆகவே செல்வம், கைவல்யம் போன்றவற்றைக் கைவிட்டு, பகவானைத் துதிக்க முயற்சிப்பீர்களாக", என்கிறார்; இவ்விதம் பகவானைப் பற்றி நிற்பதால் ஏற்படும் நன்மையை விரிவாக உரைத்தபடி, மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – இவர்தாம், ஸம்ஸாரிகள் தாந்தராய் வந்து "எங்களுக்கு ஹிதஞ் சொல்ல வேணும்" என்ன சொல்லுகிறாரன்றே; பிராட்டியும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் ராவணனை நோக்கி ஹிதம் சொன்னாற்போலேயிருப்பதொன்றிறே; "ப்ரதீப்தம் சரணம் யதா"; வெந்து அற்ற க்ருஹத்திலே "ஒரு கம்பாகிலும் கிடைக்குமோ" என்று அவிக்கப் பார்ப்பாரைப் போலே.

விளக்கம் – நம்மாழ்வார், தன்னிடம் ஸம்ஸாரிகள் வந்து "எங்களுக்கு ஏற்ற நன்மையை உபதேசம் செய்யவேண்டும்", என்று விண்ணப்பம் செய்த பின்னர் உபதேசிப்பவர் அல்லர். சீதையும், விபீஷணனும் இராவணனுக்குத் தங்களாகவே முன்வந்து நன்மையை உரைப்பது போன்ற தன்மை கொண்டவர் ஆவார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (16-22) – ப்ரதீப்தம் சரணம் யதா – என்பதற்கு ஏற்ப, பற்றி எரிகின்ற வீட்டில் "ஒரு கம்பாகிலும் கிடைக்குமோ" என்று பார்ப்பது போன்று, "இவர்களுக்கு ஏற்ற ஒரு சிறிய நன்மையையாவது நான் உரைப்பேன்", என்ற தன்மை கொண்டவர் ஆவார்.

4-1-1 ஒரு நாயகமா யோடவுலகுட னாண்டவர்

கருநாய் கவர்ந்த காலர் சிதைகிய பானையர்

பெருநாடு காணவிம்மையிலே பிச்சைதாங் கொள்வர்

திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ

பொருள் - ஒரு குடையின் கீழ் தங்களுடைய ஆணைச்சக்கரமானது எந்தவிதமான இடையூறும் இன்றி நீண்ட காலங்கள் செல்லும்படியாக அனைத்து லோகங்களையும் ஒன்றாகப் பொருந்தி ஆட்சி செய்த சக்ரவர்த்திகள், அந்தச் செல்வம் அனைத்தும் பறி போக, வெட்கத்துடன் இரவுப்பொழுது வந்தவுடன் பிச்சை எடுக்கச் செல்லும்போது, அந்த இருளுடன் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி காணப்படும் கருத்த நாயால் கவ்வப்பட்ட கால்கள் கொண்டவர்களாக; உபயோகிக்கத் தகுதியற்ற காரணத்தால் தெருவில் வீசப்பட்ட பாணையைத் தங்களுடைய பாத்ரமாகக் கொண்டவர்களாக; தாங்கள் ஆட்சி செய்த நாட்டில் உள்ள அனைவரும் தங்களைக் காணும்படியாக இந்தப் பிறவியிலேயே பிச்சை எடுத்து உண்ணும் செயலை மேற்கொள்வார்கள். ஆகவே, இவ்விதமாக செல்வம் என்பது நிலையற்றது என்பதால், எப்போதும் பெருஞ்செல்வமாக உள்ளவனும், நமது எஜமானனும் ஆகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளை, காலம் தாழ்த்தாமல், மனதால் எண்ணியபடி இருந்து பிழைப்பீர்களாக.

அவதாரிகை - முதற்பாட்டில், ஸார்வபௌமராய்ப் போந்த ராஜாக்கள் அந்த ராஜ்யஸ்ரீயையிழந்து, இரந்து ஜீவிக்கவேண்டும்படி துர்க்கதராவர்கள்; ஆன பின்பு, “ஸ்ரீவத்ஸ வசஷா நித்யஸ்ரீ:” என்கிறபடியே நித்யஸ்ரீயான ஸர்வேச்வரனைப் பற்றப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

விளக்கம் - அனைத்து லோகங்களையும் ஆண்ட சக்ரவர்த்திகள், தங்களுடைய நாட்டை இழந்து, பிச்சை எடுத்துப் பிழைக்கும்படியான தாழ்ந்த நிலைக்கு வருவார்கள். ஆகவே இராமாயணம் யுத்தகாண்டத்தில் மண்டோதரீ - ஸ்ரீவத்ஸ வசஷா நித்யஸ்ரீ: - ஸ்ரீவத்ஸத்தைத் திருமார்பில் கொண்டவனும், நிரந்தரமான செல்வமாக உள்ளவனும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எப்போதும் உள்ள செல்வமாகிய ஸர்வேச்வரனைப் பற்றி நிற்பீர்களாக என்று முதல் பாசுரத்தில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒரு நாயகமாய்) நிலைநில்லாத ஐச்வர்யத்தைப் பற்றி நீர்க்குமிழிபோலே உடைந்து போகிற மநுஷ்யர்; “பதிம் விச்வஸ்ய” என்கிற ஈச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்தை அநுகரிக்கும்படி சொல்லுகிறதிறே. பௌண்டரக வாஸுதேவனைப் போலே; ஏகாதபத்ரமாக. (ஓட) இப்படி ஆளுவது எத்தனை காலமென்றால், நெடுங்காலம். “அறுபதினாயிரமாண்டு, எழுபதினாயிரமாண்டு” என்கிறபடியே நெடுக. இப்படி

நெடுங்காலம் ஆள்வது எவ்வளவென்னில், (உலகு) கடல் சூழ்ந்த பூமிப்பரப்படங்கலும்; “மாந்தாது: சேஷத்ரமுச்சயதே” என்கிறபடி முந்திரிகை நிலமுடையவனைப் போலேயாயிற்று ஆள்வது. (உடணாண்டவர்) இப்பரப்பில் ஓரிடம் குறை கிடவாதபடி ஆண்டவரென்னுதல்; “அகார்யசிந்தாஸமாகாலமேவ ப்ராதுர்ப்பவம்ச்சாபதர: புரஸ்தாத்” என்கிறபடியே பாப சிந்தனை பண்ணினார் முன்பே கையும் வில்லுமாய் நின்று நோக்கிக் கொண்டு போந்த கார்த்தவீர்யார்ஜுநாதிகள் படையைப் பற்றச் சொல்லுதல்.

விளக்கம் - (ஒரு நாயகமாய்) - நிலையற்ற செல்வத்தை அண்டி நின்று, நீர்க்குமிழி போன்று உடைந்துவிடும் மனிதர்கள்; தைத்திரீயம் - பதிம் விச்வஸ்ய - இந்த லோகங்களின் அதிபதி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய செல்வத்தை பெளண்ட்ரக வாஸுதேவன் பின்பற்றியது போன்று, போலியாகப் பின்பற்றும் நிலையைக் கூறுகிறார். (ஓட) - இவ்விதம் இவர்கள் ஆட்சி செய்வது எத்தனை காலம் என்றால், நெடுங்காலம். “அறுபதினாயிரம், எழுபதினாயிரம்” என்பது போன்று கொள்க. இந்த நெடுங்காலத்தில் எந்த அளவு ஆள்கிறார்கள் என்றால், (உலகு) - கடலால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியின் பரப்பு முழுவதும்; ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (4-2-65) - மாந்தாது: சேஷத்ரம் உச்சயதே - சூரியன் உதித்து மறையும் இடம் முடிய உள்ள அனைத்தும் மாந்தாதா என்பவனின் பூமி ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அற்பமான அளவுள்ள இடத்தை மட்டுமே ஆள்கிறார்கள். (உடன் ஆண்டவர்) - இந்தப் பூமிப்பரப்பில் ஒரு சிறிய இடம் கூடக் குறையாதபடி ஆட்சி செய்தவர்கள். அகார்யசிந்தாஸமாகாலமேவ ப்ராதுர்ப்பவம்ச்சாபதர: புரஸ்தாத் - பாபங்கள் நிறைந்த செயல்களை எண்ணுபவர்கள் முன்பாகக் கையும் வில்லுமாக நின்று அவர்களை நோக்கியபடியே செல்லும் கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் போன்று - என்பதற்கு ஏற்ப ஆண்டவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஏகாதிபத்யமாக நெடுநாள் லோகத்தை ஆண்டு போந்தவர்கள் பின்னையென் செய்வர்களென்னில், “ராஜ்யம் நாம மஹாவ்யாதி: அசிகித்ஸ்யோ விநாசந: ப்ராதரம் வா ஸுதம் வாபித்யஜந்தி கலு பூமிபா:” என்கிறபடியே, அவற்றையிழந்து க்லேசிப்பரென்கிறார், மேல். (கருநாய் கவர்ந்த காலர்) இப்படி நெடுநாள் மதிப்போடே ஜீவித்துப் போந்தவன், “எளிமைப்பட்டு ஜவிக்கிறதென்? ஒரு பட்டினி விடுவோம்” என்றிருக்கமாட்டானே; ஜீவிக் கையிலுண்டான நசையாலே பிசைஷ பண்ணப் பார்க்கும்; முன்பு குறைவற ஜீவித்துப் போந்தவனாகையாலே, பலர் காண வெளியில்

புறப்படமாட்டானே; நிலாநாளில் இருட்டுப்புரைகளிலும், இருட்டு நாளிலுமாயிற்றுப் புறப்படுவது; இருள் ஓரிடத்திலே திரண்டாற்போலே கறுத்த நாய்கள் கிடக்கும்; அதறியாதே அவற்றின் வாயிலே காலையிடும்; அவை கடிக்கும்.

விளக்கம் - இவ்விதம் நீண்ட நெடுங்காலம் ஒரே குடையின் கீழ் இந்த லோகங்கள் அனைத்தையும் ஆண்டவர்கள், பின்னர் என்ன செய்தார்கள்? ராஜ்யம் நாம மஹாவ்யாதி: அசிகிதஸ்யோ விநாசந: ப்ராதரம் வா ஸுதம் வாபித்யஜந்தி கலு பூமிபா: - இராஜ்யம் என்பது ஒரு பெரும் நோய்; அதற்கு வைத்தியம் பார்க்க இயலாது; அந்த நோய் காரணமாக சகோதரனையும் புத்திரனையும் கூட இழக்கிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவற்றை இழந்து துன்பம் அடைகிறார்கள். (கருநாய் கவர்ந்த காலர்) - இவ்விதம் மிகுந்த மதிப்புடன் இருந்த ஒருவன், “நாம் ஏன் தாழ்ந்த நிலையில் பிழைக்கவேண்டும்? ஒரு நாளிலாவது பட்டினியுடன் இருப்போம்”, என்று இருக்கமாட்டான். வாழ வேண்டும் என்ற ஆசை காரணமாக அவன் பிச்சை எடுத்து உண்ண முயல்வான். ஆனால் முன்பு எந்தவிதமான குறையும் இன்றி வாழ்ந்தவன் என்பதால், பலரும் காணும்படிப் பிச்சை எடுக்கப் புறப்படமாட்டான். நன்கு நிலவின் ஒளி உள்ள நாட்களில் இருண்ட கிடங்களிலும் அல்லது அமாவாசைகளிலோ புறப்படுவான். அப்போது இருள் முழுவதும் ஒரே இடத்தில் திரண்டு கிடப்பது போன்று கறுத்த நாய்கள் வீதிகளில் இருக்கும். அவை கிடப்பது அறியாமல் அவற்றின் வாயில் இவன் தனது கால்களை வைக்க, அவை அவனைக் கடிக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (கருநாய்) கருமை - சீற்றமாய், வெட்டிய என்னவுமாம். (கருநாய்) கருவையுடைத்தான நாய்; குட்டியிட்ட நாய் என்றும் குட்டியைக் காத்துக் கிடக்கிறதாகையாலே, “அதுக்கு ஏதேனும் தீங்கு வருகிறதோ?” என்று கண்டாரை ஓடிக் கடிக்குமே. அதைச் சொல்லுதல். (காலர்) “வீரக்கழலிட்ட கால்” என்றிறே முன்பு நிரூபிப்பது; இப்போது “நாய் கடித்த கால்” என்றாயிற்றுச் சொல்லுவது. (சிதைகிய பாணையர்) கண்டவிடமெங்கும் பொளிந்து உபயோக யோக்யமன்றிக்கே போகட்டுக் கிடந்ததொன்றை எடுத்துக்கொள்ளும். முன்பு பொற்கலத்திலே ஜீவித்தவன், இப்போது ஒரு புத்தோடு கிடையாதபடியாயிற்று. இட்டது உண்டாகில் ஒரு முலையிலே கீழே போம்படியாயிற்று இருப்பது. (பெருநாடு காண) முன்பு பச்சை கொண்டு வந்தவர்கள் ஓராண்டு, ஆறுமாசமும் உள்ளும் புகப்பெறாதே நின்று உலருமித்தனையிறே; அதுக்கும்

போர இப்போது தடையற்று இருந்ததே குடியாகக் காணும்படியாக. முன்பு போர ஜீவித்து எளிமைப்பட்டவனாகையாலே எல்லாருங் காண வருவர்களே. இப்படிச் செய்வது ஒரு ஜநம் ஜீவித்து மற்றொரு ஜநமத்திலேயொவென்னில், (இம்மையிலே) அப்படி ஜீவித்த இந்த ஜநமந்தன்னிலே; (பிச்சை) முன்பு ராஜாக்களுக்கு ராஜ்யம் வழங்கினானாயிறே போருவது; இப்போது ஒரு பிச்சை மாத்ரமேயாயிற்று இவன் அபேக்ஷிப்பது. (தாம் கொள்வர்) முன்பு ராஜாக்கள் கொண்டு வந்த பச்சை ஆளிட்டிறே வாங்குவது, சிலரிடக் கொண்டாராகாமைக்கு; இப்போது இடுகிறவர்கள்பக்கல் நினைவின்றிக்கே பாதி ஸம்வாதமே உள்ளது.

விளக்கம் - (கருநாய்) - சீற்றமாய் உள்ள நாய். அல்லது “கருநாய்” என்பதற்கு “கருவையுடைய நாய்”; குட்டிகள் ஈன்ற நாய் எனலாம். அந்தக் குட்டிகளுக்கு ஏதேனும் ஆபத்து வருகிறதோ என்று பார்ப்பவர்கள் அனைவரையும் ஓடிச் சென்று கடிக்கும்; அந்த நாயைக் கூறினார் எனலாம். (காலர்) - முன்பு “வீரக்கழல் கொண்ட கால்” என்று அவனை அடையாளம் காண்பிப்பார்கள். ஆனால் இப்போது “நாய் கடித்த கால்” என்று கூறுவதாக நிலைமை உள்ளது. (சிதைகிய பாணையர்) - பார்க்கும் இடங்கள் அனைத்திலும் வளைந்தும், நசுங்கியும், எந்தவிதமான உபயோகமும் இல்லை என்று எறியப்பட்டும் உள்ள ஒன்றைக் கையில் எடுப்பான். முன்பு பொற்கலத்தில் உண்டவன் இப்போது ஒரு புதிய மண்பாணை கூடக் கிடைக்காத நிலைமை. எது கிட்டியதோ அதனை உண்டு ஒரு மூலையில் பிழைத்துக் கிடப்போம் என்று உள்ளான். (பெருநாடு காண) - முன்பு காணிக்கையுடன் இவனைக் காண வந்தவர்கள், இவனைக் காண வாய்ப்பு இன்றி, ஆறு மாதங்களோ அல்லது ஒரு வருடமோ இவனுடைய அரண்மனையின் உள்ளே புக இயலாமல், வெயிலிலும் குளிரிலும் நின்று உலர்ந்தபடி இருந்த காலம் உண்டு. ஆனால் இன்று அவ்விதம் அல்லாமல், அனைவரும் எளிதாகக் காணும்படி உள்ளான். முன்பு நன்றாக வாழ்ந்து இப்போது தாழ்ந்து நிற்பதைக் காண அனைவரும் வருவார்கள். இவ்விதம் வாழ்ந்து, பின்னர் தாழ்ந்து போதல் என்பது இந்தப் பிறவியைக் கடந்து அடுத்த பிறவியிலோ என்றால், அப்படி அல்ல; (இம்மையில்) - அவ்விதம் வாழ்ந்த இந்தப் பிறவியிலேயே. (பிச்சை) - முன்பு அரசர்களுக்கு பல ராஜ்யங்களைத் தானமாக அளிக்கும்படியாக இவன் வாழ்ந்தான்; ஆனால் இப்போது, “பிச்சை எடுக்க ஒரு பாத்திரம் வேண்டும்”, என்று கேட்கும்படி உள்ளான். (தாம் கொள்வர்) - முன்பு அரசர்கள் கொண்டு வரும் காணிக்கைகளை, அவர்களிடம் தான் நேரடியாக வாங்குவது தனது கௌரவத்திற்கு

இழுக்கு என்று எண்ணி மற்றவர்கள் முலமாக வாங்கும்படி இருந்தான்; ஆனால் இன்று பிச்சை அளிப்பவர்கள் யார் என்று ஆராயாதபடி, தன் விருப்பம் மட்டுமே ஓங்கியபடி உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - ராஜ்யஸ்ரீ இங்ஙனேயான பின்பு, (திருநாரணன்தாள்) “இடர்க்கெடுத்த திருவாளன் இணையடி”. ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப் போருங்கோள். “தத்ர நாராயண ஸ்ரீமாந் மயா பிஷ்டாம் ப்ரயாசித:” என்னக் கடவதிறே. ஓடுகொண்டு இரப்பார்க்கெல்லாம் இவனையொழியக் கதியில்லை; “ஓட்டுணொழித்த”வனிறே. (தாள்) “யாவந்ந சரணௌ ப்ராது: பார்திவ வ்யஞ்ஜநாந்விதௌ”; “பிள்ளாய்! உன் உள்வெதுப்பு ஆறுவது எப்போது?” என்ன; “நானும் எனக்கு வகுத்த முடிசூடி, அவரும் தமக்கு வகுத்த முடிசூடின அன்றே” என்றானிறே. அப்படி தலையாக ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட திருவடிகளை. “அடிசூடுமரசு” என்னக்கடவதிறே. (காலம் பெற) அரைநாழிகையாகிலும் முற்பட்டது உடலாக. “ஜீவிதம் மரணாந்தம் ஹி ஜராந்தே ரூப யௌவநே ஸம்பதச்ச விநாசாந்தா ஜாநந்கோத்ருதிமாப்நுயாத்” ஆகையால், “நாளைச் செய்கிறோம்” என்னுமதன்று; “யந்முஹூர்த்தம் சஷணம் வாபி வாஸூதேவோ ந சிந்த்யதே ஸாஹாநி:” அதுவே இவனுக்கு “அஸந்நேவ” என்னும்படி வருகிற அநர்த்தமாகிறது. “தந்மஹச்சித்ரம்” அநர்த்தம் வருகை அவகாசமும் அதுவே. “ஸா ப்ராந்தி:” விபரீத ஜ்ஞாநமாகிறது அதுவே. “ஸாசவிக்ரயா” நிஷித்தாநுஷ்டாநமாகிறது அதுவே. (சிந்தித்து) இனி “பரிகரமில்லை” என்று கண்ணழிவு சொல்லவேண்டா; அவன் தந்த கரணங்களை அவனுக்காக அமையும்; “ஸ்ம்ருதோ யச்சதி சோபநம்”. (உய்ம்மினோ) அவ்வநுஸந்தாநம் பலத்தோடே வ்யாப்தம். “பேறு எல்லார்க்கும் வேணும்” என்றிருக்கையாலே எல்லார்க்குமாக அருளிச்செய்கிறார். (உய்ம்மினோ) அடியற்றால் வாடுமத்தனை கிடிகோள்; அடியைப் பேணி நோக்கி உய்ந்து போருங்கள்.

விளக்கம் - இராச்சியச் செல்வமானது இவ்விதமாக ஆன பின்னர், (திருநாரணன் தாள்) – பெரியதிருமொழி (6-9-1) - இடர்க்கெடுத்த திருவாளன் இணையடி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள திருவடி. நீங்காத மஹாலக்ஷ்மியைக் கொண்ட ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளை அண்டி நின்று பிழைக்க முயல்வீர்களாக. தத்ர நாராயண ஸ்ரீமாந் மயா பிஷ்டாம் ப்ரயாசித: - அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனிடம் நான் பிச்சையை வேண்டினேன் - என்பது காண்க. ஆகவே, மண் ஓடு கொண்டு பிச்சை எடுத்தபடி உள்ளவர்களுக்கு, இவன்

அல்லாமல் வேறு கதி இல்லை. இங்கு “ஓடு” என்பதை “மண்டை ஓடு” என்று பொருள் கொண்டு, பெரியதிருமொழி (3-4-2) – ஓட்டுணொழித்த - என்பதற்கு ஏற்ப, ருத்ரனையும் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். (தாள்) – இங்கு இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (98-8) - யாவந்ந சரணை ப்ராது: பார்திவ வ்யஞ்ஜநாந்விதௌ - என்று தமையனின் திருவடிகளை எனது தலையால் தாங்காதவரை என் மனம் அமைதி கொள்ளாது - என்பது காண்க. பரதனிடம், “உனது மனத்துடிப்பு ஆறுவது எப்போது?”, என்று கேட்கப்பட, அதற்குப் பரதன், “நான் எனக்கு ஏற்பட்ட முடியான அவன் திருவடியை எனது தலையில் சூடி, அவனும் தனக்கு ஏற்பட்ட முடியான இந்த ராச்சியத்தைச் சூடும்வரை ஆகும்”, என்றான். இவ்விதம் தலையால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட அவன் திருவடிகளை. பெருமாள் திருமொழி (10-7) - அடிகுடுமரசு - என்பது காண்க. (காலம் பெற) - அரைநாழிகை என்றாலும் சரீரத்தை முன்னதாகக் கொண்டு. சரீரம் நிலையற்றது என்பதால் காலம் தாழ்த்துதல் கூடாது என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். ஜீவிதம் மரணாந்தம் ஹி ஜராந்தே ரூப யௌவநே ஸம்பதச்ச விநாசாந்தா ஜாநந்கோத்ருதிமாப்நுயாத் - வாழ்வு என்பது இறப்பை முடிவாகக் கொண்டது; இளமை என்பது முதுமையை முடிவாகக் கொண்டது; செல்வம் என்பது அழிவை முடிவாகக் கொண்டது - என்பதால், “நாளை செய்து கொள்ளலாம்” என்று தள்ளிப் போடத்தக்கது அல்ல. யந்முஹூர்த்தம் சஷணம் வாபி வாஸுதேவோ ந சிந்த்யதே ஸாஹாநி: - ஒரு முகூர்த்தம் காலமாவது, ஒரு நொடியாவது வாஸுதேவனைச் சிந்திக்கவில்லை என்பது தீமையை ஏற்படுத்தும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அத்தகைய நிலையே ஒருவனுக்கு, “அஸந்நேவ - இல்லாதவன் ஆகிறான்” என்று கூறும்படியாகவே ஆகிறான் என்றாகிறது; இவனுக்குக் கேடு ஏற்படவும் அதுவே காரணமாகிறது; இதுவே விபரீத ஞானமும் ஆகிறது; இதுவே சாஸ்த்ரங்களால் விலக்கப்பட்ட செயல்கள் என்றும் ஆகிறது. (சிந்தித்து) – “இனி வேறு வழி இலை” என்று குறைபடுதல் வேண்டாம்; அவன் அளித்த உடல் உறுப்புக்களை, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய அளித்தாலே போதுமானது. இந்தக் கருத்தை நெஞ்சில் நிலை நிறுத்த அல்லது அவன் திருவடிகளை நெஞ்சில் நிலை நிறுத்த, இந்த நிலை ஏற்பட்டுவிடும். ஸ்ம்ருதோ யச்சதி சோபநம் - அவனை நினைப்பதில் என்ன சிரமம் உள்ளது – என்பது காண்க. (உய்ம்மினோ) – அத்தகைய எண்ணம் என்பது பலனுடன் சேர்ந்தே உள்ளதாகும். இங்கு “பேறு என்பது அனைவருக்கும் தேவை” என்பதால், “உய்ம்மின்” என்று பன்மையில் கூறுகிறார். (உய்ம்மினோ) - திருவடிகள் இல்லையென்றால் வாடும் நிலை என்பதால், அந்தத் திருவடிகளைப் பேணி நின்று பிழைக்க வழி தேடுவீர்களாக.

4-1-2 உய்ம்மின் திறை கொணர்ந்தென்றுலகாண்டவ ரிம்மையே

தம்மின் சுவை மடவாரைப் பிறர் கொள்ளத் தாம் விட்டு
வெம்மினோ வெயில் கானகம் போய்க் குமை தின்பர்கள்
செம்மி முடித்திருமாலை விரைந்தடி சேர்மினோ

பொருள் - “நீங்கள் அளிக்கவேண்டிய கப்பத்தை அளித்துவிட்டு பிழைத்துச் செல்லுங்கள்”, என்று இத்தகைய சொற்களைக் கொண்டு மட்டுமே லோகத்தை ஆண்ட பல சக்ரவர்த்திகள், தங்களுக்கு மட்டுமே உரிமையுள்ளவர்களும் விருப்பமானவர்களும் தங்களுக்கு இன்பம் அளிப்பவர்களும் ஆகிய பெண்களை, தங்களுடைய அந்தப் பிறவியிலேயே மற்றவர்கள் கவர்ந்து செல்லும்படியாகத் தாங்களே கைவிட்டு, தாங்களும் தங்களுடைய நாட்டில் இருக்க இயலாமல், வெப்பம் மிகுந்ததாகவும் பார்ப்பவர்கள் பார்ப்பவர்கள் தங்கள் கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு பார்ப்பதற்கு ஏற்ப அதிகமான வெளிச்சத்துடன் கூடிய வெய்யில் தாக்குவதாகவும் உள்ள கானகத்திற்குள் புகுந்து, மற்ற அரசர்களால் துன்பம் அடைவார்கள். ஆகவே, ஒளி வீசும் திருமுடியுடன் கூடியவனும் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை விரைந்து பற்றுவிர்களாக.

அவதாரிகை - ராஜ்யத்தை யிழக்கையன்றிக்கே, ராஜ்யம் பண்ணுகிற நாளில் போக்யைகளாகப் பரிக்ரஹித்த ஸ்த்ரீகளையும் சத்ருக்களுக்குக் கொடுத்து எளிமைப்படுவர் என்கிறார்.

விளக்கம் - ராஜ்யத்தை இழப்பது மட்டும் அல்லாமல், ராஜ்யத்தை ஆண்டபோது தங்களுடன் இன்பமாக இருந்த பெண்களையும், தங்களுடைய எதிரிகளுக்குக் கொடுப்பதால் மிகவும் துன்பம் அடைவார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உய்ம்மின் திறை கொணர்ந்து) எதிரிகளுடைய ராஜ்யத்தைத் தனக்காகக் கோலினால் பொருதாகிக் கொள்ளுகையன்றிக்கே, “நீ உன் ப்ராணனை நோக்கிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தாயாகில், உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் நம் பக்கலிலே கொண்டு வந்து தந்து உன்னைக் கொண்டு பிழைத்தோடிப் போ” என்கிற உக்தியாலேயாயிற்றுத் தனக்காக்குவது. படையும் குதிரையுங் கொண்டு பொருது தனக்காக்கிக் கொள்ளவேண்டா; “திறையைக் கொண்டு வந்து ஜீவித்துப் போகுங்கள்” என்கிற

சொல்லாலே லோகத்தையாண்டவர்கள். (இம்மையே) இப்படியாண்ட இந்த ஜந்மந்தன்னிலே. (தம் இன் சுவை மடவாரைப் பிறர் கொள்ள) தான் ராஜ்யம் பண்ணுகிற நாளில் அந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஸ்த்ரீ ரத்நங்களையெல்லாம் திரட்டுமே; இவன் திரட்டினபடியே வேறொருவன் வந்து கைக்கொள்ளும்; இது நரகபுரமழிந்தவன்று கண்டதினே; பாண்டவர்களுடைய ராஜஸூயமும், செருக்குமெல்லாங் கிடக்க த்ரௌபதி, ஸதஸ்ஸிலே பரிபூதையானவதுவேயினே இதில் ப்ரமாணம். தந்தாமுக்கு நிரதிசய போக்யைகளான ஸ்த்ரீகளை சத்ருக்கள் ப்ரக்ரஹிக்க. (தாம் விட்டு) தன் ப்ராண ரக்ஷணத்திலுண்டான நசையாலே, ஸஹ்ருதயமாகத் தானே கூறைப்பையும் சும்ந்து கொண்டு போய் விட்டுப்போரும். “ஆபதர்த்தம் தநம் ரக்ஷேத்” என்கிறபடியே.

விளக்கம் - (உய்ம்மின் திறை கொணர்ந்து) - திறை என்றால் கப்பம். தங்களுடைய எதிரி நாடுகளைத் தங்களுக்கு உடைமையாக்கிக் கொள்வதற்காகப் போர் தொடுக்காமல் அவர்களிடம், “நீ உனது உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றால், உன்னுடைய அனைத்தையும் என்னிடம் வந்து அளித்துவிட்டு, உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு ஓடுவாயாக”, என்று உரைத்து அல்லவோ கைப்பற்றினார்கள்? அதாவது, மிகப் பெரியபடை மற்றும் குதிரைகள் கொண்டு போர் தொடுத்து அந்த நாடுகளைத் தங்களுக்கு உடைமையாக்காமல், “கப்பம் செலுத்திவிட்டு பிழைத்துச் செல்லுங்கள்”, என்று தங்களுடைய சொற்கள் முலமே இந்த லோகத்தை ஆண்டவர்கள். (இம்மையே) - இவ்விதமாக ஆட்சி செய்த அந்தப் பிறவியிலேயே. (தம் இன் சுவை மடவாரைப் பிறர் கொள்ள) - தான் ஆட்சி செய்தபோது அடுத்த நாடுகளில் இருந்த குலப்பெண்கள் அனைவரையும் அபகரிப்பர். இவர்கள் எவ்விதம் செய்தனரோ அது போன்றே அடுத்த நாட்டின் அரசர்கள் இப்போது செய்வர். இந்தச் செயலை நரகாசுரனுடைய ஆட்சி அழிந்தபோது கண்டோம் அல்லவோ? பாண்டவர்களுடைய ராஜஸூய யாகமும் அவர்களுடைய செருக்கும் ஒருபுறம் இருக்க, திரௌபதியானவள் த்ருதராஷ்ட்ரனின் சபையில் அவமானம் அடைந்ததே இதற்குச் சாட்சியாகும். தங்களுக்கு எல்லையற்ற இன்பத்தை அளித்துவந்த பெண்களை விரோதிகள் அபகரித்துப்போக. (தாம் விட்டு) - தன்னுடைய உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் ஆசையால், மனம் அறிந்து தாங்கள் வைத்துள்ள ஆடைகள் நிறைந்த பையை மட்டும் கையில் பிடித்தபடி ஓடுவார்கள். ஆனால் அவ்விதம் அவற்றைத் தாங்கள் எடுத்துப் போகவேண்டுமோ என்றால், ஆபதர்த்தம் தநம் ரக்ஷேத் - ஆபத்துக்காலத்தில் உதவுவதற்காக உள்ள செல்வம் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (வெம்மின் இத்யாதி) “பின்னையும் இவன் இங்கே காணில் நலியும்” என்று ஜலவர்ஜிதமுமாய் மநுஷ்ய ஸஞ்சாரங்களில்லாத காடேறப் போம். பேய்த்தேரையும், வெயிலையுமுடைத்தான காட்டிலே போம்; வெவ்விய மின்னொளி போலேயிருந்துள்ள வெயிலையுடைத்தான காட்டிலே போயென்னவுமாம். (குமை தின்பர்கள்) அர்த்தவானுக்கு எங்கும் ஆளோடுமே; “அவன் போனவிடத்தே போய்க் கொன்று வருகிறோம்; எங்களுக்கு வெற்றிலையிட்டருளீர்” என்பர்கள்; அருகே நின்று, “அப்படி செய்து வாருங்கோள்” என்று அவர்களுக்கு வேண்டுவதெல்லாங் கொடுத்துவிடும்; அங்கும் போய்க் கொலை தப்பாது. (குமை தின்பர்கள்) நலிவுபடுவர்கள். அடியிலே நாய் அடியிட்டு நலியத்தொடங்கிற்றிறே. நாய் முதலிலே காற்கூறு கொண்டதிறே.

விளக்கம் - (வெம்மின் இத்யாதி) - “ஆனாலும் அவர்கள் நம்மை இங்கே கண்டால் துன்புறுத்துவார்கள்” என்று எண்ணியவர்களாக, நீர் இல்லாததாகவும், மனித நடமாட்டம் இல்லாதபடியும் உள்ள கானகத்தில் புகுவார்கள். மிகுந்த வெப்பமும் வெய்யிலும் நிறைந்த கானகத்தில் புகுவார்கள். (குமை தின்பர்கள்) - ஆனால், செல்வம் நிறைந்தவனுக்கு அனைத்து இடங்களிலும் அடியார்கள் செல்வார்கள் அல்லவோ? ஆகவே விரோதிகளின் வீரர்கள் தங்கள் அரசர்களிடம், “அவன் எங்கு சென்றாலும் நாங்கள் சென்று தேடிப்பிடித்து கொன்று விடுகிறோம். எங்களுக்கு ஏற்ற உதவிகள் அளித்து உத்தரவு தாருங்கள்” என்பார்கள். அவர்களுடைய அருகில் நிற்கும் அந்த அரசர்களும், “அவ்வாறே செய்வீர்களாக” என்று அவர்கள் கேட்பதை அளிப்பார்கள். அவர்களும் நிச்சயமாகச் சென்று கொல்வர். (குமை தின்பர்கள்) - துன்பம் அடைவார்கள். கடந்த பாசுரத்தில் கூறியது போன்று முதலில் இவர்களுடைய கால்களை நாய்கள் பிடித்தன அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஆனபின்பு, (செம்மின் இத்யாதி) சிவந்து மின்னாநின்றுள்ள முடியையுடைய ஸ்ரீய:பதி திருவடிகளைக் கடுக ஆசிரயிக்கப் பாருங்கோள். தன்னை யாசிரயித்தார்க்குக் கொடுக்கைக்குத் தலையான முடியுண்டு; கொடுப்பிக்கைக்கு அருகே யிருப்பாருமுண்டு; விரையாமையாலுள்ள இழவே உள்ளது. (அடிசேர்மினோ) அவன் முடியைத் தரிலும் நீங்கள் திருவடியைச் சேருங்கோள். நீங்கள் உங்களடி விடாதே கொள்ளுங்கோள்.

விளக்கம் - இவ்விதம் உள்ளதால், (செம்மின் இத்யாதி) - சிவந்த மின்னுகின்ற திருமுடியைக் கொண்டவனும், மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை விரைவாகச் சென்று பிடிப்பீர்களாக. தன்னை அண்டுபவர்களுக்கு அளிப்பதற்கு அவனுடைய திருமுடி உள்ளது; அவனை அவ்விதம் அளிக்கத் தூண்டுவதற்காகப் பலரும் அங்கு உள்ளனர். நீங்கள் விரைந்து செல்லவில்லை என்ற குறை மட்டுமே உள்ளது. (அடி சேர்மினோ) - அவன் தனது திருமுடியை உங்களுக்கு அளித்தாலும், நீங்கள் அவனுடைய திருவடிகளையே பற்றுங்கள். நீங்கள் உங்களுடைய அடியை விடாமல் பற்றுவிர்களாக.

4-1-3 அடிசேர் முடியினராகி அரசர்கள் தாந்தொழ

இடிசேர் முரசங்கள் முற்றத்தியம்ப விருந்தவர்
பொடிசேர் துகளாய்ப் போவர்களாதலில் நொக்கெனக்
கடிசேர் துழாய்முடிக் கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ

பொருள் - தூரமாக நின்று வணங்காமல், தங்களுடைய தலைமுடியும் இவனுடைய கால்களும் நன்கு பொருந்தியிருக்கும்படியாகத் தொழுது நிற்கின்ற அரசர்கள், இவன் பொருட்படுத்தாமல் உள்ளபோதிலும் தங்களாகவே தொழுது நிற்க, இடி போன்ற முரசுகள் தங்களுடைய முற்றத்தில் ஒலித்தபடி இருக்க, இப்படியாக இருந்த சக்ரவர்த்திகள் அனைவரும் ஒரு அணு போன்று துகள்களாகிப் போவார்கள். ஆகவே மிகுந்த பரிமளத்துடன் கூடிய துளசிமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுடியைக் கொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளைச் சட்டென்று நினைப்பீர்களாக.

அவதாரிகை - ராஜாக்கள் தங்கள் காலிலே விழுந்து கிடந்தால் அநாதரித்திருக்கும் மதிப்பையுடையவர்கள், “ஒரு சேதநன்” என்று நினையாதபடி மதிப்பறுவர்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - அனைத்து அரசர்களும் தங்களுடைய கால்களில் விழுந்து நிற்கும்போது, அவர்களை ஒரு பொருட்டாக எண்ணி மதிக்காமல் நின்ற சக்ரவர்த்திகளும், ஒருநாளில், “இவன் ஒரு சேதநன்” என்று கூட உரைக்க இயலாமல் மதிப்பற்றுப் போவார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அடிசேர் முடியினராகி) தன்னோடொக்க “அரசு” என்றிருந்த ராஜாக்கள் தன் காலிலே சேர்க்கப்பட்ட முடியையுடையராய். (அரசர்கள்) ராஜாக்கள். (தாம் தொழ) தாங்கள் அறிந்ததாகத் தொழுமித்தனைபோக்கி, “இவன் இப்படி தொழுதான்” என்னும் ப்ரதிபத்தி அவனுக்கில்லை. “இன்றி ஸீபாதத்திலே தலை தாக்கத் தொண்டனிடப் பெற்றோம்” என்று இவன்தான் நினைத்திருக்குமித்தனை. “சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா” என்று “பிள்ளை தலையாலே இரக்க நாம் மறுத்துப் போந்தோம்” என்று புண்பட்டுத் தலைசீய்க்கும் விஷயத்தைத் தொழுகிறாரன்றே.

விளக்கம் - (அடிசேர் முடியினராகி) - தன்னைப் போன்றே “அரசர்கள்” என்றிருந்த பல அரசர்களும் தனது கால்களில் தங்கள் முடிகளைச் சேர்த்தபடி நின்று. (அரசர்கள்) - ராஜாக்கள். (தாம் தொழ) - அவனுக்கு, “இவர்கள் இவ்விதமாகத் தொழுதார்கள்” என்னும் நினைவு இன்றி, அவர்கள் தாங்களாகவே தொழுது நின்று. “நமது திருவடிகளை அவர்களுடைய தலையானது தாங்கி நிற்கும்படியாக நாம் வணங்கும் வாய்ப்பு பெற்றோம்” என்று இவன் எண்ணியபடி உள்ள நிலை. தொழுபவன் மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் தொழுவதையும், அவ்விதமாகத் தொழுப்படுபவன் எந்தவிதமான உயர்ந்த குணங்களும் அற்றவன் என்பதால் மதிக்காமல் உள்ளான் என்பதையும் ஒரு உதாரணத்தால் காண்பிக்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (24-19) - சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா - தலையால் யாசித்த பரதனுடைய வேண்டுகோளை நான் ஏற்கவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, “நம்முடைய புத்திரன் போன்றவன் தனது தலையால் நம்மை யாசித்து நின்றபோதிலும் நாம் ஏற்காமல் விட்டோமே” என்று வருத்தம் கொள்ளும் இராமனைப் போன்ற உயர்ந்த குணங்கள் கொண்ட ஒருவனை இவர்கள் இங்கு வணங்கி நிற்கவில்லை.

வ்யாக்யானம் - இவன் இப்படி தொழ, அவன் செய்ததென் என்னில், (இடிசேர் இத்யாதி) “இன்ன ராஜா காணப்புகுகிறான்” என்று ஓலக்கமிருந்து நாடகச்சாலையிலுள்ளாரை அழைத்து அருள்பாடிட்டு, நாட்டில் மரங்களையடையத் துளைத்து, தோலை மேவி, அதை இடியையொக்க த்வறிப்பித்து, அநாதரித்திருக்கும். “இன்னான் வந்து காலிலே விழுந்து கிடந்தான்; அவன், இத்தை அநாதரித்துக் கூத்துக்காண்பது பாட்டுக் கேட்பதானான்” என்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாம்படியிருக்க வேண்டும் என்றாயிற்று

இவனிருப்பது. (இருந்தவர்) அங்கு நிற்கிற ஸ்தம்பத்திற்காட்டில் ஒரு வாசியில்லைகாணும் இவருடைய நினைவால்.

விளக்கம் - இவ்விதம் வணங்கியபடி நின்ற அவர்களை இவன் என்ன செய்தான்? (இடிசேர் இத்யாதி) - தனது அரசசபையில் இவன் அமர்ந்து, தனது நாட்டில் உள்ள அனைத்து மரங்களுடைய அடிப்பாகத்தைத் துளையிட்டு, அதில் தோலைக்கட்டி, நாடகச்சாலையில் உள்ள பலரையும் அந்த அரசவையில் அவற்றைக் கையில் கொண்டு நிற்கும்படிச் செய்வான். ஒவ்வொரு அரசன் வரும்போதும் அவர்கள், “இன்ன அரசன் காணவருகிறான்” என்று பெருத்த ஒலியுடன் அந்த முரசுகளை ஒலி எழும்பும்படிச் செய்வான். மேலும் அந்த ஒலியில் இவன் லயித்து நிற்பான். “இவனைக் காண பல அரசர்களும் வந்தனர். அவர்கள் இவன் காலில் விழுந்தனர். ஆனால் இவன் அவர்களை ஒதுக்கி, கூத்து பார்த்தபடியும் பாட்டு கேட்டபடியும் இருந்தான்” என்று உலகத்தினர் கூறவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவனாக இருப்பான். (இருந்தவர்) - அவனுடைய அரண்மனையில் உள்ள தூண்களுக்கும், இந்த அரசர்களுக்கும் எந்த வேறுபாடும் காணாதபடி இவன் இருப்பான்.

வ்யாக்யானம் - இப்படியிருந்தவர்கள் என் செய்வரென்றால், பொடிபடுவரென்கிறார் மேல். (பொடிசேர் துகளாய்ப் போவர்கள்) “தனக்கு” என்றோராகாரமின்றிக்கே, “பொடியோடே சேர்ந்த தூளி” என்று வேறொன்றோடே சேர்த்து நிரூபிக்க வேண்டும்படியாவர்கள். தன் காலிலே ஒருவன் குனிந்தால் அநாதரிக்கும்படியான மதிப்பையுடையவன், தன் தலையிலே ஒருவன் அடியிட்டால் “நாம் இவன் தலையிலே அடியிட்டோம்” என்று நினைக்கவேண்டாதபடி சஷுத்ர தூளியாய்ப் போவர்கள்.

விளக்கம் - ஆனால் இவ்விதம் செய்த சக்ரவர்த்திகளுடைய நிலைமை என்ன? பொடியாகப் போவார்கள் என்கிறார். (பொடிசேர் துகளாய்ப் போவர்கள்) - இவர்கள் “தங்களுக்கு” என்று எந்த ஒரு தனித்தன்மையும் இன்றி, “பொடியுடன் சேர்ந்த துகள்” என்று மற்றொரு பொருளைக் கூறி அடையாளம் காண்பிக்கும்படியாக ஆவார்கள். தனது கால்களில் ஒருவன் அடி பணிந்து நிற்கும்போது அவனை அலட்சியம் செய்யும்படியான மதிப்புள்ளவன், தனது தலையில் வேறு ஒருவன் தனது கால்களை வைக்கும்போது,

“இன்னவன் தலையில் நாம் கால் வைத்தோம்” என்று கூற இயலாதபடி துகள்களாகிப் போவார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (ஆதலில்) அர்த்த தத்வம் இதுவான பின்பு. (நொக்கென) சடக்கென. (கடி இத்யாதி) முடிகொடுத்தால் மாலையும் கொடுக்கவேணுமே! திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே நாட்செல்ல நாட்செல்லப் பரிமளமேறி வாராநின்றுள்ள திருத்துழாய் மாலையைத் திருவபிஷேகத்திலே உடையனாய். ஆச்ரித ஸுலபனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை அநுஸந்திக்கப் பாருங்கோள். நினைக்கவே கொண்டு முழுகுமிறே திருவடிகளின் போக்யதை. இவ்வடியை நினைக்கவே ஸம்ஸாரம் அடியறுமே. “மதுஸுதந ப்ரபந்நாந்” என்று யமாதிகள் அஞ்சம் மதிப்பைப் பெறுவர்.

விளக்கம் - (ஆதலில்) – பொருள்களுடைய உண்மையான நிலை இது என்றான பின்னர். (நொக்கென) – சட்டென்று. (கடி இத்யாதி) – தனது தலைமுடியை அளித்தால் மாலையையும் அளிக்கவேண்டுமே! தனது திருமேனியின் சேர்க்கையால், நாட்கள் செல்லச்செல்ல அதிகமான பரிமளம் கூடியபடி உள்ள துளசிமாலையைத் தனது திருமுடியில் கொண்டவனும், அடியார்க்கு மிகவும் எளியவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை எண்ண முயலுங்கள். நினைத்த உடனேயே உங்களைக் கொண்டு அவனிடம் முழுக்கும் தன்மை கொண்டதாக அல்லவோ அவனுடைய திருவடிகளின் இனிமை உள்ளது? அந்தத் திருவடிகளை எண்ணினால் ஸம்ஸார பந்தம் விலகும். மதுஸுதந ப்ரபந்நாந் – மதுஸுதனை அண்டியவர்கள் எனது எஜமானர்கள் – என்பதற்கு ஏற்ப யமன் போன்றவர்களும் அச்சம் கொள்ளும் மதிப்பைப் பெறுவர்.

4-1-4 நினைப்பான்புகின் கடலெக்கலின் நுண்மணலிற் பலர்

எனைத்தோருகங்களும் இவ்வுலகாண்டு கழிந்தவர்
மனைப்பால் மருங்கற மாய்தலல்லால் மற்றுக்கண்டிலம்
பனைத்தாள் மதகளிறட்டவன் பாதம் பணிமினோ

பொருள் - பகவத் அனுபவத்தை விட்டு மடிந்த அரசர்கள் குறித்து நிரூபிக்க முனைந்தால், பல யுகங்கள் இந்த லோகத்தை ஆட்சி செய்த பின்னர் மடிந்து போனவர்கள், ஸமுத்திரம் கொண்டு சேர்த்த மண்துகள்களைக் காட்டிலும் பலர் உள்ளனர். அவர்கள் மடிந்த பின்னர், தாங்கள் வசித்து வந்து மாளிகைகளும், அவை இருந்த இடங்களும் என்று எந்தவிதமான

சுவடும் இன்றி அழிந்தனர் அல்லாமல், வேறு எதனையும் காண இயலவில்லை. ஆகவே பனைமரம் போன்ற பருத்த கால்கள் கொண்ட யானையை அழித்த க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை நீங்கள் வணங்குவீர்களாக.

அவதாரிகை - ஐசுவர்யத்தின் நிலையாமையும் மதிப்பறுகையும் கிடக்கச்செய்தே, போக்தாக்களுடைய நிலையாமையாலும் அவனைப் பற்றவேணும் என்கிறார்.

விளக்கம் - “செல்வம் என்பதும், மதிப்பு என்பதும் நிலைப்பதில்லை. இது மட்டும் அல்லாமல், இன்பத்தை அனுபவித்தபடி உள்ளவர்களும் நிலைப்பதில்லை என்பதால் அவனைப் பற்றவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நினைப்பான்புகில்) - நினைக்கப்புக்கால். கடலிலேயிழிவாரைப்போலே நினைத்ததாய்த் தலைக்கட்ட வொண்ணாதபடியா யிருக்கிற இருப்பும், தாம் லோகயாத்ரை நினையாரென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. ஆனாலும், பரஹிதமாக அநுஸந்திக்குமது உண்டிநே. (கடலெக்கலில் நுண்மணலிற் பலர்) - அலைவாயிலெக்கலில் நுண்ணிய மணலிற்காட்டில் அநேகர். இப்படியாண்டு முடிந்து போகிறவர்கல் தாங்கள் ஆரென்னில், கூடித்ர மநுஷ்யரல்லர்; “ஸஹஸ்ர யுக பர்யந்தமஹர்யத் ப்ரஹ்மணோ விது:” என்கிறபடியே ஆயிரம் சதுர்யுகங் கூடிற்று ஒரு பகலாய், இப்படி ராத்ரியாய், இங்ஙனே நூறாண்டிருந்து த்விபரார்த்தகாலம் ஜீவித்து முடிந்துபோம் ப்ரஹ்மாதிகள். அநேக யுகங்களும் இவ்வுலகண்டு இது குறியழியாதேயிருக்க, இவர்கள் “என்னது” என்று அபிமாநித்து முடிந்துபோவர்கள். (எனைத்தோருகங்களும் இவ்வுலகாண்டு கழிந்தவர் - நினைப்பான் புகில் கடலெக்கலில் நுண்மணலிற் பலர்) “கங்காயாஸ்ஸிகதாதாரா யதா வர்ஷதி வாஸவே சக்யாகணயிதும் லோகே நவ்யதீதா: பிதாமஹா:”.

விளக்கம் - (நினைப்பான்புகில்) - எண்ணிப் பார்க்க முனைந்தால். கடலில் குதித்தவர் அங்கிருந்து நீந்திக் கரை சேர முயன்றால் இயலாமல் உள்ளது போன்று, எண்ணிப் பார்த்தாலும் முடிக்க இயலாதபடியான இருப்பும், தாம் உலகவாழ்க்கையை நினையார் என்ற நிலையும் வெளிப்படுகிறது. ஆனால் இப்போது ஏன் எண்ணவேண்டும் என்றால், மற்றவர்களுக்கு நன்மை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பதால் ஆகும். (கடலெக்கலில் நுண்மணலிற் பலர்) - அலைகள் கொண்டு வந்து சேர்க்கின்ற மண்துகள்களைக் காட்டிலும்

பலர் உள்ளனர். இவ்விதமாக ஆட்சி செய்து, இருந்த இடம் தெரியாமல் முடிந்து போகிறவர்கள் யார் என்றால், சாதாரண மனிதர்கள் மட்டுமே அல்லர். கீதை (8-17) - ஸஹஸ்ர யுக பர்யந்தமஹர்யத் ப்ரஹ்மணோ விது: - நான்முகனின் ஒரு பகல் என்பது ஆயிரம் சதுர்யுகம் என்றும், ஒரு இரவு என்பது ஆயிரம் சதுர்யுகம் என்றும் அறிகிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, “ஆயிரம் சதுர்யுகங்கள் கொண்டது ஒரு பகலாகவும், அதே அளவு ஒரு இரவாகவும்”, என்று இப்படியாக நூறாண்டு காலம் இருந்து, த்விபரார்த்த காலம் உயிர் வாழ்ந்து முடிந்து போகின்ற நான்முகன் போன்றவர்கள். பல யுகங்களும் இந்த உலகத்தை ஆட்சி செய்து, இது நித்யமாக இருப்பதால், இதனை “என்னுடையது” என்று சொந்தம் கொண்டாடி முடிந்து போவார்கள். (எனைத்தோருகங்களும் இவ்வுலகாண்டு கழிந்தவர் - நினைப்பான் புகில் கடலெக்கலில் நுண்மணலிற் பலர்) - “எனைத்தோர்” என்றால் பலர், “உகங்கள்” என்றால் யுகங்கள். வைஷ்ணவ தர்மசாஸ்த்ரம் - கங்காயாஸ்ஸிகதாதாரா யதா வர்ஷதி வாஸவே சக்யாகணயிதும் லோகே நவ்யதீதா: பிதாமஹா: - இந்த உலகில் இதுவரை இருந்து மறைந்து நான்முகன்களை எண்ண முயன்றால், கங்கையில் உள்ள மண்துகள்கள் போன்றும், இந்த்ரன் பெய்கின்ற மழைத்துளிகள் போன்றும் எண்ணி முடிக்க இயலாதவர்கள் ஆவர் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (மனைப்பால் மருங்கற) - சிறுக ஜீவித்தானாகில் தன்னளவிலே போம்; பரக்க ஜீவித்தானாகில் தன்னயலிலுள்ளாரையுங் கொண்டு போம்; பெருமரம் முறிந்தால் அருகுள்ளவற்றையும் கொண்டு போமிறே. மனைப்பால் - மனையிடம். மருங்கு - அயல். அசலிட்டுப் பார்ச்வஸ்தருக்கும் நாசமாம். (மாய்தலல்லால் மற்றுக் கண்டிலம்) - இப்படி முடியும்தொழிய ஸ்திரராயிருப்பா ரொருவரையும் கண்டிலோம். ஆனால், செய்ய அடுப்பதென் என்னில், (பனைத்தாள் இத்யாதி) பனை போலேயிருக்கையாலே பயாவஹமான காலையுடைத்தான மத்தகஜமுண்டு, குவலயாபீடம்; அத்தை முடித்தவன் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். அவன் உங்கள் ப்ரபல ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்க, நீங்கள் அவன் காலிலே தலைசாய்க்கப் பாருங்கோள். கீழிற்பாட்டில் “மா”மின் அர்த்தம் சொல்லிற்று; இதில் “அஹ”மின் அர்த்தம் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (மனைப்பால் மருங்கற) - சிறிய அளவில் வாழ்ந்தான் என்றால் அவன் அளவில் மட்டுமே பாதிப்பை ஏற்படுத்திப்போவான்; பெரிய அளவில் வழந்தான் என்றால் அருகில் உள்ள பலருக்கும் பாதிப்பை ஏற்படுத்திப்போவான். ஒரு பெரிய மரம் முறிந்து விழுந்தால்,

அருகில் உள்ள அனைத்தையும் வீழ்த்திவிடும் அல்லவோ? அவனை அண்டி நிற்பவர்களுக்கும் நாசம் ஏற்படுகிறது. (மாய்தல் அல்லால் மற்றுக் கண்டிலம்) - இப்படியாக அழிபவர்கள் அல்லாமல் நிலையாக இருப்பவர்கள் என யாரையும் எவரையும் பார்த்தது கிடையாது. ஆகவே என்ன செய்யவேண்டும்? (பனைத்தாள் இத்யாதி) - பனைமரம் போன்று உள்ளதால் அச்சத்தை ஏற்படுத்துவதான கால்கள் கொண்ட யானையான குவலயாபீடத்தை வீழ்த்திய க்ருஷ்ணனின் திருவடிகளை அண்டி நிற்க முயல்வீராக. அவன் உங்களுடைய அனைத்து தடைகளையும் நீக்க, அவன் திருவடிகளில் உங்கள் தலைகளை வைக்கப் பார்ப்பீர்களாக. கடந்த பாசுரத்தில் கீதையின் சரமச்லோகத்தில் உள்ள “மாம்” என்பதன் பொருள் கூறப்பட்டது; இங்கு “அஹம்” என்பது கூறப்பட்டது. அதாவது அங்கு “கண்ணன்” என்பதால் ஸௌலப்யமும், இங்கு “களிறட்ட” என்பதால் சக்தியும் கூறப்பட்டது.

4-1-5 பணிமின் திருவருளென்னும் அஞ்சீதப் பைம்பூம்பள்ளி

அணிமென் குழலாரின்பக் கலவியமுதுண்டார்

துணிமுன்பு நாலப் பல்லேழையர் தாமிழிப்பச் செல்வர்

மணிமின்னு மேனி நம்மாயவன் பேர் சொல்லி வாழ்மினோ

பொருள் - அழகானதாகவும், குளிர்ந்ததாகவும், பரந்ததாகவும் உள்ள மலர்ப்படுக்கையில் “திருவருள் செய்யவேண்டும்” என்று கூறுகின்ற, அலங்காரம் நிறைந்ததும் மென்மையானதும் ஆகிய கூந்தலைக் கொண்ட பெண்களுடன், ஆனந்தத்தை உள்ளடக்கிய சேர்க்கை என்னும் அமிர்தத்தைச் சிலர் உண்டபடி இருப்பார்கள். இவர்கள் தங்களுடைய அந்த நிலையை இழந்து, இடுப்பில் கட்டப்படும் துணியானது பின்புறம் முடிய எட்டாமல் உள்ளதால் முன்புறம் மட்டுமே தொங்கவிட்டபடி, முன்பு தங்களுடன் இருந்த அந்தப் பெண்களே இப்போது பரிகசிக்கும்படியாகச் செல்வர். ஆதலால், நீலரத்னம் போன்று ஒளி வீசுகின்ற திருமேனி கொண்டவனும், நம்மை தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்கின்ற ஆச்சர்யம் பொருந்தியவனும் ஆகிய அவனுடைய திருநாமங்களை உரைத்தபடி வாழ்வீர்களாக.

அவதாரிகை - செல்வக்கிடப்போபாதி அங்கநா பரிஷ்வங்கமும் அஸ்திரம் என்கிறார்.

விளக்கம் - செல்வத்தின் நிலை போன்று, பெண்களுடன் அடையும் சேர்க்கையும் நிலையற்றது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பணிமின் திருவருளென்னும்) “அஞ்சீதப் பைப்பூம்பள்ளியணி மென்குழலார்” என்று ஸ்திரீகளோடே சேர்த்து நிர்வஹிப்பார்கள் முன்புள்ள முதலிகள்; பட்டர் அங்ஙனன்றிக்கே, “பணிமின் திருவருளென்னும்” என்கிற இத்தை “இன்பக் கலவியமுதுண்டார்” என்கிறவர்களோடே சேர்த்து அருளிச்செய்வார். தான் ராஜ்யம் பண்ணுகிற நாளில், தன் ராஜ்யத்தை அவர்களுக்குப் படுக்கைப் பற்றாக்கி, அவர்களைப் படுக்கையிலே வைத்து தான் தாழ் நின்று, (பணிமின் திருவருளென்னும்) “திருவுள்ளத்திற் கிடக்கிறத்தை அருளிச்செய்யலாகாதோ?” என்னும். தன்னையநுவர்த்திப்பார் புறம்பே யுண்டே; இனி, ரஸிகத்வமாவது தான் இவர்களுக்குத் தாழ்நிற்கையிறே.

விளக்கம் - (பணிமின் திருவருளென்னும்) - இங்கு இரண்டுவிதமான பொருள் கூறலாம். முதல் கருத்தானது பூர்வர்கள் கூறுவதாகும்; இவர்கள் கருத்தின்படி, “திருவருள் செய்யவேண்டும்” என்று பெண்கள் கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இரண்டாவது கருத்தானது ஸ்வாமி பராசரபட்டர் கூறுவதாகும்; இந்தக் கருத்தின்படி “திருவருள் செய்யவேண்டும்” என்று உரைப்பது ஆண்கள் ஆகும். முதல் கருத்தில், “அஞ்சீதைப் பைப்பூம்பள்ளி அணி மென்குழலார்” என்பதைப் பெண்களுடன் சேர்த்து உரைப்பார். பட்டரின் கருத்தின்படி, “இன்பக் கலவி அமுதுண்டார்” என்பதுடன், “பணிமின் திருவருளென்னும்” என்பதைச் சேர்க்கவும். அதாவது தாங்கள் அரசாண்ட காலத்தில், தங்களுடைய அரசபதவியை அந்தப் பெண்களுக்குச் சீதனமாக அளித்து, அவர்களைப் படுக்கையில் கிடத்தி, தாங்கள் கீழே நின்றபடி. (பணிமின் திருவருளென்னும்) - “உங்களுடைய திருள்ளத்தில் நீங்கள் எண்ணியுள்ளதை அருளிச்செய்யக்கூடாதோ?” என்று அவர்களிடம் விண்ணப்பித்து நிற்பார்கள். ஆனால் தங்களைக் காணவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்துப் பலரும் வெளியில் காத்து நிற்கும்போது, இவர்கள் இங்கு பெண்களிடம் நிற்பது, ஒரு ரசிகனுடைய தன்மைக்கு ஏற்றபடி ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - (அஞ்சீதப்பைப்பூம்பள்ளி) தர்சநீயமாய்க் குளிர்ந்து பரந்து பூவாலே செய்த படுக்கையிலே. அவன் இப்படுக்கையிலே வைத்து “திருவருள் பணிமின்” என்னாநின்றால், அவர்கள் செய்வதென் என்னில், (அணிமென் குழலார்) அவர்கள் கொண்டாட்டத்தை

அநாதரித்து, ஆபரணத்தைத் திருத்துவது குழலைப் பேணுவதாகா நிற்பர்கள். (இன்பக் கலவியமுதுண்டார்) - அவர்கள் அந்த அநங்கீகார ப்ரமுகமான ஸம்ச்சேஷத்தால் வந்த ஆநந்தாம்ருதத்தை புஜித்தவர்கள். அநாதராம்ருத பாநம் பண்ணினவர்களென்னுமாம். “அல்லிமலர்மகள் போக மயக்கு”க்களை அநுசரிக்கிறார்களிறே.

விளக்கம் - (அஞ்சீதப்பைம்பூம்பள்ளி) - காண்பதற்கு இனிமையாகக் குளிர்ந்து, பரந்து, மலர்களால் அமைக்கப்பட்ட படுக்கையில். அவன் பெண்களை அந்தப் படுக்கையில் அமர வைத்து, “உங்களுடைய உள்ளத்தில் உள்ளதைக் கூறவேண்டும்” என்று கேட்கும்போது, அவர்கள் செய்வது என்ன? (அணிமென்குழலார்) - அவன் தங்களைக் கொண்டாடியபடி உள்ளதை பொருட்படுத்தாமல், தங்களுடைய ஆபரணங்களைச் சரிசெய்தல் மற்றும் கூந்தலைத் திருத்துதல் போன்றவற்றைச் செய்தபடி இருப்பார்கள். (இன்பக் கலவி அமுது உண்டார்) - இப்படியாக அவர்களுடைய அங்கீகாரம் இல்லாமல் உள்ளதான சேர்க்கையால் வந்த ஆனந்தம் என்ற அமிர்த்தத்தைப் பருகுபவர்கள். அதாவது, “விருப்பம் இன்மை” என்ற அமிர்த்தத்தைப் பருகுபவர்கள். திருவாய்மொழி (3-10-3) – அல்லிமலர்மகள் போக மயக்கு – என்பதைப் போன்று உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - வேறொருவன் வந்து அவர்களை ஸ்வீகரித்து இன்பக்கலவி யமுதுண்ணாநிற்குமே; இவன் பின்னைத் தன்னுடைய சரீர தாரணத்துக்காக அவர்கள் பக்கலிலே போய் இரக்கத் தொடங்கும். (துணி முன்புநால) – “சாடம் ஆச்சாத்யதுச்சதாம்” என்கிறபடியே, பின்பு கொண்டு வந்து இணைக்க எட்டம் போராமையாலே முன்னே நாலாநிற்கும். (பல்லேழையர் தாமிழிப்ப) தாங்கள் பலராயிருப்பர்களே; இவன்பக்கல் தங்களுக்கு உண்டான சாபலந் தோற்றச் செத்துக் காட்டுவர்கள் முன்பு; இப்போது, தங்களை ஸ்வீகரித்தவனுக்கு ப்ரியமாக, இவனுக்கு போகயோக்யதை யில்லாமையையும் க்ருபணதையையுஞ் சொல்லி உபேக்ஷாவாதங்கள் பண்ணாநிற்பார்கள். (செல்வர்) “நம்மோட்டை பாவபந்தமிறே சொல்லுகிறது இங்ஙன்” என்று அத்தையும் புத்தி பண்ணாதே செல்வர். முன்பு “பணிமின் திருவருள்” என்றபோதை அநாதரத்தோபாதியாக இத்தையும் நினைத்துச் செல்வர். “த்ருஷ்ணைகா நிருபத்ரவா” இறே.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்டவர்கள் ஒரு காலகட்டத்தில் முழுவதுமாக உடுத்த துணி இன்றி அலைந்து திரியும்போது, அந்தப் பெண்களை வேறு ஒருவன் கொண்டு சென்று

அவர்களுடன் இன்பமாக உள்ளதை அறிந்த பின்னரும், தனது சரீரத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக, அந்தப் பெண்களிடமே சென்று யாசித்து நிற்பார்கள். (துணி முன்புநால) - இராமாயனம் அயோத்யாகாண்டம் (32-33) - சாடம் ஆச்சாத்யதுச்சதாம் - த்ரிஜடன் என்ற அந்தணன் தனக்கு உடுத்துவதற்குப் போராத துணியை மனைவியின் சொற்கள் கேட்டு உடுத்தியபடிப் புறப்பட்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப, பின்பக்கம் கொண்டு வந்து சேர்க்க நீளம் போதாதபடி உள்ளதால், முன்புறம் மட்டுமே தொங்கவிட்டபடி இருப்பார். (பல்லேழையர் தாமிழிப்ப) - இப்படிப்பட்ட பெண்கள் பலர் உள்ளனர். இவனிடம் முன்பு தாங்கள் கொண்டிருந்த அன்பானது வெளிப்படும்விதமாக, “இறப்பதற்கும் தயார்” என்பர்; ஆனால் இப்போது தங்களை ஏற்றுக்கொண்ட வேறு ஒருவனுக்கு இன்பம் ஏற்படுவதற்காக, “இவன் இன்பத்தை அனுபவிக்கத் தகுதி அற்றவன். இவன் ஒரு உலோபி” என்பது போன்ற தகாத சொற்களை உரைப்பார்கள். (செல்வர்) - ஆனால் அந்தச் சொற்களைக்கேட்ட இவர்கள், “நம்மிடம் இவர்கள் கொண்டிருந்த அன்பு அல்லவோ இவ்விதமான சொற்களை உரைக்கும்படிச் செய்கிறது”, என்று எண்ணி, அந்தச் சொற்களைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் அகல்வர். இவ்விதம் இவர்கள் செல்வதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், முன்பு “திருவுள்ளத்தில் உள்ளதைக் கூறுவீர்களாக” என்று ஊடலின் காரணமாக உரைத்த சொற்கள் போன்றே இவற்றையும் கொள்வர் என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - ஆனபின்பு, “பக்தாநாம்” என்றிருக்கிற உடம்பைப் பற்றப் பாருங்கோள். (மணி இத்யாதி) நீலரத்நம்போலே காந்தியையுடைத்தாய், அதிற்காட்டில் விஞ்சின அழகையுடைத்தான திருமேனி. “ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்க:” என்று கொடுக்கும்படியிறே. “ஏஷ:” - தான் அநுபவித்து, “தனக்கு ரஸித்தது” என்று பிறர்க்குக் கொடுப்பாரைப்போலே. “இச்சா க்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:” என்னக்கடவதிறே. “இச்சா க்ருஹீதம்” என்கையாலே, கர்மநிபந்தநமல்லவென்று தோற்றுகிறது; “அபிமதம்” என்கையாலே, தனக்கு போக்யமென்று தோற்றுகிறது. “ஸர்வஸ்வபூத:” இதொழிய மற்றொன்றைக் கொடுத்தாலும் இது கொடாதத்தால் வரும் குறை கிடக்குமே! திருமேனியைக் கொடுக்கவே எல்லாம் கொடுத்ததாமிறே; ஸர்வ அபாச்ரயமாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது; மற்றுக் கொடுக்குமதிலும் இதுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி தோற்றியிருக்கிறது. “பரிஷ்வங்கோ ஹநாமத:” அம்ருதாசிக்குப் புல்லையிட வொண்ணாதே! “ஸ்நேஹோமே பரம:” என்று இவ்வுடம்பை விரும்பினவனுக்கு

இத்தையே கொடுக்கவேணுமே. “மயாகாலமிமம் ப்ராப்ய தத்த:” - இவன் ஒன்று கொள்வா னொருவனல்லன்; நாம் இவனுக்கு ஒன்று கொடுக்கப் பெறுவது காண்” என்று குறைப்பட்டிருந்தவர், இவன் விலக்காததொரு ஸமயம் பெற்று இப்படி கொடுத்துக் கொண்டு நின்றார். “தஸ்ய மஹாத்மந:” ஒருபடி கொடுத்தாராய் ஒன்று செய்த இத்தனை போக்கி, இரண்டு உடம்பு கொடுத்தவனுக்கு ஒருடம்பு தரமன்றிறே. வேண்யுத் க்ரதந்திலே பிராட்டி ஒருப்பட்டவன்று அவளை உள்ளாக்கினான்; “அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே” என்ற பெருமாளை மீட்டு அவரை உளராக்கி, இப்படி இவர்க்கு இரண்டு உடம்பு கொடுத்தானிறே அவன். அவன் பலபடி உபகரிக்கையாலே இவர் ஒரு படி உபகரித்தார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் உள்ளதால், ஜிதந்தே ச்லோகம் - பக்தாநாம் - உனது திருமேனி உன்னுடைய பக்தர்களுக்காகவே உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அவனுடைய திருமேனியைப் பற்ற முயற்சி செய்வீர்களாக. (மணி இத்யாதி) - நீலமணீ போன்ற காந்தியைக் கொண்டதாய்; அல்லது அதன் ஒளியையும் விஞ்சும் ஒளியைக் கொண்டதாக உள்ள திருமேனி. இங்கு இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (1-14) - ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத: மயாகாலமிமம் ப்ராப்ய தத்தச்சாஸ்து மஹாத்மந: - இந்த இனிமையான நேரத்தில் மஹாத்மாவாகிய அனுமனை நான் கட்டி அனைத்துக் கொள்ளப் போகிறேன். இதன் காரணம், இது மட்டுமே என்னிடம் உள்ள உயர்ந்த சொத்தாகும் - என்பதை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். “ஏஷ” - தான் அனுபவித்து; அதாவது “தான் ரசித்தது” என்று மற்றவர்களுக்கு அளிப்பது போன்றுள்ள திருமேனி. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - இச்சா க்ருஹீத அபிமதம் உருதேஹ: - என்பது காண்க. இங்கு “இச்சா” என்று கூறுவதால் கர்மத்தின் கட்டாயம் காரணமாக அல்ல, விருப்பத்தின் காரணமாக என்று தேறுகிறது. “அபிமதம்” என்பதால் “தனக்கும் விருப்பமான” என்பது தேறுகிறது. “ஸர்வஸ்வபூத:” - திருமேனியை அளிக்காமல் வேறு ஒன்றை அளித்தால், “திருமேனியை அளிக்கவில்லை” என்ற தோஷம் ஏற்படும். திருமேனியை அளித்தால் அனைத்தையும் அளித்ததாகவே ஆகிறது; காரணம், அனைத்தும் அண்டி நிற்கும் இடமாக அல்லவோ இவன் திருமேனி உள்ளது. மற்றவற்றைக் கொடுப்பதற்கும், திருமேனியை அளிப்பதற்கும் வேறுபாடு உள்ளது. “பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:” - அமிர்த்தத்தை மட்டுமே உட்கொண்டபடி உள்ள ஒருவனுக்குப் புல்லை அளிக்க இயலாது அல்லவோ “ஸ்நேஹோமே பரம:” - என்று இந்தத் திருமேனியை விருப்பிய அனுமனுக்கு அதனையே

அல்லவோ அளிக்கவேண்டும்? “மயாகாலமிமம் ப்ராப்ய” - இவன் எதனையும் ஏற்கமாட்டான், நாம் ஏதேனும் எவ்விதம் இவனுக்கு அளிப்பது என்று எண்ணியபடி துன்பத்தில் இராமன் இருந்தான்; அப்போது அனுமனால் விலக்க இயலாத நேரம் பார்த்து இவ்விதம் தனது திருமேனியை அளித்தான். “தஸ்ய மஹாத்மந:” - ஆனால் இவ்விதம் திருமேனியை அளிக்கலாமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். முன்பு ஒருமுறை அசோக வனத்தில் தனது தலைப்பின்னலைக் கழுத்தில் சுற்றிக்கொண்டு அங்கிருந்த மரத்தில் தொங்கி தனது உயிரைவிடச் சீதை முயன்றபோது, அவளைக் காப்பாற்றி, அவளை “உள்ளவன்” என்றாக்கினான்; அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே - என்று இராமனை மீட்டு அவனையும் “உண்ணவன்” என்றாக்கினான்; ஆக இரண்டுமுறை தனது சரீரத்தை அளித்துக் காப்பாற்றினான்; இவ்விதம் அவன் பலமுறை உதவியதால் இராமன் தனது திருமேனியை ஒருமுறை அளித்தான்.

வ்யாக்யானம் - (நம்மாயவன்) ஆசிரித விஷயத்தில் அவனிருக்கும்படி எல்லை காணப்போமோ? இப்பேற்றுக்குச் செய்யவேண்டுவதென் என்னில், (பேர் சொல்லி) நேர்த்தி இவ்வளவே; பின்னை வாழ்வோடே தலைக்கட்டும். வாழ்க்கைக்கு ஒரு பேரோ! “அச்சுவை பெரினும் வேண்டேன்” என்னும்படியிறே இது தன்னுடைய போக்யதை யிருப்பது.

விளக்கம் - (நம்மாயவன்) - தனது அடியார்கள் விஷயத்தில் அவன் உள்ள தன்மைக்கு ஒரு எல்லையோ அல்லது வரையறையோ காண இயலுமோ? இவன் இவ்விதம் நமக்குச் செய்யும் பேற்றுக்குக் கைம்மாறாக நாம் என்ன செய்யவேண்டும்? (பேர் சொல்லி) - நாம் செய்ய வேண்டிய செயல் மிகவும் எளிதானதே ஆகும். அவன் திருநாமத்தை உரைத்தால் போதுமானது. அனைத்து திருநாமங்களையும் கூட உரைக்கவேண்டாம்; ஏதேனும் ஒரு திருநாமத்தை உரைத்தாலே அது அந்த வாழ்க்கை முழுவதற்கும் போதுமானது ஆகும். திருமாலை (2) - அச்சுவை பெரினும் வேண்டேன் - என்பதற்கு ஏற்ப இதன் இனிமை உள்ளது.

4-1-6 வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தது மாமழை மொக்குளின் மாய்ந்து மாய்ந்து

ஆழ்ந்தாரென்றல்லால் அன்று முதலின்றறுதியா
வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தே நிற்பரென்பதில்லை நிற்குறில்
ஆழ்ந்தார் கடற்பள்ளி யண்ணலடியவராமினோ

பொருள் - “வாழ்ந்தார்கள்” என்று தங்களை எண்ணிக் கொள்பவர்கள் அனைவரும், மிகுந்த மழையில் தோன்றும் நீர்க்குமிழி போன்று அழிந்தபடி இருந்தார்கள் அல்லாமல், ஸ்ருஷ்டி காலம் தொடங்கி இதுவரை ஒரே தன்மையுடன் வாழ்ந்தார்கள் என்பது கிடையாது. ஆகவே நிலையான வாழ்வு கிட்டவேண்டும் என்றால், ஆழ்ந்து நிறைந்துள்ள திருப்பாற்கடலைத் தனது படுக்கையாகக் கொண்டவனும் அனைவருக்கும் எஜமானனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு அடியவர் என ஆவீர்களாக.

அவதாரிகை - வைத்யர்கள் பிழைத்தாரையெண்ணுமாபோலே முடிந்தவர்களை யெண்ணுகிறதென்? ஜீவித்தவர்களும் சிலரில்லையோ? என்ன, அது இருந்தபடி கேட்கலாகாதோ பின்னை? என்கிறார்.

விளக்கம் - “வைத்தியர்கள் தங்களால் பிழைக்க வைக்கப்பட்டவர்களை எண்ணுவது போன்று, இறந்தவர்களையும் எண்ணுவது ஏன்? ஒரு சிலர் வாழ்ந்தபடி உள்ளனர் அல்லவோ?” என்று ஆழ்வாரிடம் சிலர் கேட்டனர். இதற்கு ஆழ்வார், “அவர்கள் வாழ்கின்ற நிலையைக் கேட்கவும் வேண்டுமோ?”, என்று விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாழ்ந்தார்கள் இத்யாதி) - ஜீவித்தாராயிருக்கிறவர்கள் ஜீவித்ததெல்லாம். அவர்கள் வாழ்ந்தாராக நினைத்திருக்கிறார்கள்; இவர் “விநாசம்” என்று இருக்கிறார். அவர்கள் வாழ்வாக நினைத்திருக்கிற இத்தையிறே, “இன்னங்கெடுப்பாயோ” என்று கேடாகவே நினைத்திருக்கிறது. (மாமழை மொக்குளின்) - பெருமழைக்குமிழிபோலே; “ஜலபுத்தவத் ஸமம்”. “மாமழை” என்கிறது, அநந்தரம் விழுந்த துளியோடே நசிக்குமென்கைக்காக. “மாய்ந்து மாய்ந்து” - நசித்து நசித்து. (ஆழ்ந்தாரென்றல்லால்) - ஜீவித்த நாள் பண்ணின பாபத்தாலே அதோகதியிலே விழுந்து தரைப்படுமதொழிய. (அன்று இத்யாதி) - ஸ்ருஷ்டி காலந்தொடங்கி இற்றையளவும் அவர்கள் ஜீவித்தவர்கள் ஒருபடிப்பட்ட ஜீவித்தே போந்தார்களென்னு மிவ்வர்த்தந்தானும் முதலிலேயில்லை.

விளக்கம் - (வாழ்ந்தார்கள் இத்யாதி) - “வாழ்ந்தார்கள்” என்று கூறப்படும் அனைவரும் வாழ்ந்தது அனைத்தும். அதாவது அவர்களை “வாழ்ந்தவர்கள்” என்று எண்ணுகிறார்கள், ஆனால் ஆழ்வாரோ “கேடு” என்றே எண்ணுகிறார். அவர்கள் “வாழ்வு” என்று எண்ணுவதையே ஆழ்வார், திருவாய்மொழி (6-9-8) - இன்னம் கெடுப்பாயோ - என்று

கேடாகவே எண்ணுகிறார். (மாமழை மொக்குளின்) - மிகுந்த மழையில் தோன்றும் நீர்க்குமிழி போன்று. ஜலபுத்தவத் ஸமம் நீரில் ஏற்படுகின்ற நீர்க்குமிழி போன்றதற்குச் சமமான வாழ்வு. “மாமழை” என்று ஏன் கூறப்பட்டது என்றால், அடுத்த விழுகின்ற மழைத்துளியால், முந்தைய துளி மூலம் ஏற்பட்ட நீர்க்குமிழி அழியும் என்பதால் ஆகும். “மாய்ந்து மாய்ந்து” என்றால், “அழிந்து அழிந்து தோன்றியபடி இருத்தல்” என்று பொருள். (ஆழ்ந்தார் என்றல்லால்) - வாழ்ந்த காலத்தில் செய்த பாபங்கள் காரணமாகத் தாழ்ந்த கதியில் சென்று புதைவது அல்லாமல் வேறு ஏதும் இல்லை. (அன்று இத்யாதி) - ஸ்ருஷ்டி காலம் தொடக்கமாக, இன்று முடிய “அவர்கள் வாழ்ந்தவர்கள்” என்று கூறலாம்படியாக ஒரே நிலையுடன் வாழ்ந்து வந்தனர் என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வாழ்வதில்லை.

வ்யாக்யானம் - (நிற்குறில்) - நிலைநின்ற புருஷார்த்தம் வேண்டியிருந்திகோளாகில். (ஆழ்ந்தார் இத்யாதி) - ஆழ்ந்து பரந்த கடலைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன். திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்துக்கீடாக உறுத்தாதபடியான ஆழத்தையுடைத்தாய், திவ்யாவயவங்களைப் பரப்பிக் கொண்டு கண்வளருகைக்கு ஈடான பரப்பையுடைத்தாகை. திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது கர்மவச்யனாயன்றிறே, ஆச்ரயணீயனாகைக்கிறே. ஆனபின்பு, அவனை நினைவோடே சேர ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்தைப் பற்றுக்கோள். (அடியவராமினோ) அவன் சேஷியாயிற்ற பின்பு நீங்கள் உங்களுடைய சேஷத்வத்தை இசையப் பாருங்கோள். அதவா, (அடியவராமினோ) அடிமையல்லாததொரு வஸ்துவை இன்று அடிமையாக்கிக் கொடுத்ததாக நினைத்திருக்கும் பகவதபிப்ராயத்தாலே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

விளக்கம் - (நிற்குறில்) - ஆகவே நிலையான புருஷார்த்தம் உங்களுக்கு வேண்டும் என்றால். (ஆழ்ந்தார் இத்யாதி) - ஆழமாகவும் பரந்ததாகவும் உள்ள திருப்பாற்கடலைத் தனது படுக்கையாகக் கொண்ட ஸர்வேச்வரன். திருமேனியின் மென்மைக்கு ஏற்ப உறுத்தாதபடி ஆழமாக உள்ளதாகவும், தனது திவ்யமான அவயவங்களை நன்றாகப் பரப்பியபடி கண்வளர்வதற்கு ஏற்றவிதமாக விரிந்துள்ளதாகவும் இருத்தல். திருப்பாற்கடலில் கர்மத்தின் காரணமாக வந்து கண்வளரவில்லை; அனைவரும் தன்னைப் பற்றுவதற்காகவே ஆகும். ஆகவே, அவனை எப்போதும் எண்ணியபடி, உங்களுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாக உள்ள புருஷார்த்தத்தைப் பற்றுவிர்களாக. (அடியவர் ஆமினோ) - அவன் எஜமானன் என்றான பின்னர், நீங்கள் உங்களுடைய

அடிமைத்தனத்தைக் கைக்கொள்ள முயல்வீராக. அல்லது, (அடியவர் ஆமினோ) “இதுவரை தனக்கு அடிமையாகாமல் நின்ற ஒரு வஸ்துவை இன்று நமக்கு அடிமை ஆக்கிக் கொண்டோம்” என்று ஸர்வேச்வரன் எண்ணியதாகவும் கொள்ளலாம்.

4-1-7 ஆமின் சுவையவை யாரோடடிசிலுண்டார்ந்த பின்

தூமென்மொழி மடவார் இரக்கப் பின்னுந் துற்றுவார்

ஈமினெமக்கொரு துற்றேன்று இடறுவராதலின்

கோமின் துழாய்முடி யாதியஞ்சோதி குணங்களே

பொருள் - இந்த ப்ரக்ருதிக்கு ஏற்றவிதமாகவும், இனிமையாகவும், உலகில் ப்ரஸித்தமாகவும் உள்ள அறுசுவையுடன் (தித்திப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, கார்ப்பு, கைப்பு துவர்ப்பு) கூடியதான உணவை உட்கொண்டு வயிறு நிறைந்த பின்னர், தூய்மையுடன் கூடிய மென்மையான சொற்களை உரைக்கின்ற பெண்கள், “மேலும் சிறிது உண்ண வேண்டும்”, என்று விண்ணப்பம் செய்ய; அதனை மறுக்காமல் மேலும் தங்களை வருத்திக்கொண்டு உண்பார்கள். அவ்விதம் உண்டவர், பின்னர் ஒரு காலத்தில், “எங்களுக்கு ஒரு பிடியாவது உணவு அளிப்பீராக”, என்று விண்ணப்பித்து, அது கிடைக்காத காரணத்தால் ஒவ்வொரு வீட்டு வாசலையும் தட்டியபடி திரிவார்கள். ஆகவே திருத்துழாயைத் தனது திருமுடியில் அலங்காரமாகக் கொண்டதால் எல்லையற்ற இனிமை நிறைந்தவனாகவும், அனைத்திற்கும் காரணமாகவும், காண்பதற்கு இனிமையாகவும் தேஜோமயமாகவும் உள்ள திருமேனி கொண்டவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களை எப்போதும் அனுபவிப்பீராக.

அவதாரிகை - “ஐச்வர்யத்துக்கு நீர் சொல்லுகிற தோஷம் உண்டேயாகிலும், அந்நபாநாதிகள் தாரகமுமாய் போக்யமுமாயிருக்கிற ஆகாரமுண்டே” என்ன; “அதுவும் நிலை நில்லாது” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் ஒரு சிலர், “செல்வம் போன்றவற்றுக்கு நீவிர் கூறுவதான நிலையற்றவை முதலான தோஷங்கள் உள்ளது. ஆனால் உணவு முதலானவற்றுக்கு, உயிர் வாழ்கைக்குக் காரணமாக இருத்தல் மற்றும் இனிமையாக இருந்தல் முதலான தன்மைகள் உள்ளன அல்லவோ?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “அவையும் நிலையற்றவையே ஆகும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆமின் சுவை) ஆன இனிய சுவை; நன்றான நல்ல ரஸம். (அவையாறோடு) “ஷட்ரஸம்” என்று ப்ரஸித்தமானவற்றோடே கூட. (அடிசிலுண்டு) முன்பு இரந்துண்டு திரிந்தவன், நாழியரிசி பெற்று ஜீவிக்கப் புக்கவாரே, ஒரு வெள்ளாட்டியையும் ஸம்பாதித்து, “முதலியார்” என்னவும் பண்ணி, “அடிசிலுண்ணா நின்றார்” என்னவும் பண்ணும். (ஆர்ந்த பின்) கண்டதடைய இட்டு வயிற்றை நிரப்பி, உதிரங் குடித்து வாய்விட்ட அட்டைபோலே பெயரவும் திரியவும் மாட்டாதே கிடந்து புரளா நிற்குமே; அவ்வளவிலே அவனுக்கு ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார் சில ஸ்த்ரீகள் வந்து, “உடம்பு பதர் போலேயிருந்தது; இது கொண்டு எங்ஙனே ரக்ஷயவர்க்கமான எங்களை நோக்கப் பார்க்கிறது?” என்பர்கள்; அததைக் கேளா, “நாம் உண்டிலோமோ?” என்று இவன்தானும் ப்ரமிக்கும். முன்பு இவர்கள் அபேசஷித்தால் மறுக்குமே; ஒரு திரளையைத் திரட்டி, “இது என்? பிடி” என்பர்கள். பின்னை புஜியாதொழியமாட்டானே; அப்பேச்சின் இனிமையிலே துவக்குண்டு பின்னையும் புஜியா நிற்கும். இவர்களை இக்கட்டளையிலே வேறையொருவன் கைக்கொள்ளுமே; அவர்களையும் முன்புத்தையவனைப்போலே இரந்து ஊட்டாநிற்பர்களே இவர்கள்; அங்கே, தன் வயிறுவாழாமல் சென்று, “நீங்களெல்லாருமாக எனக்கு ஒரு பிடி தரவேணும்” என்னும். (எமக்கு) பண்டு நல்லது கண்டால் தன் வாயில் இடாதே இவர்களுக்கு ஆக்கிப்போந்தவன், தன் செல்லாமையாலே எனக்கு என்கிறானிறே. அப்போதையவனுக்கு ப்ரியமாக அவர்கள் முகம் பாரார்களிறே. (இடறுவர்) - பின்னையும் தட்டித் திரிவர்கள்.

விளக்கம் - (ஆமின்சுவை) - இனிமையான சுவை. நன்றான நல்ல சுவை. (அவை ஆறோடு) - “அறுசுவை” என்பது மிகவும் ப்ரபலமானது அல்லவோ? (அடிசில் உண்டு) - ஆனால் “சோறு உண்ட” என்று கூறாமல், “அடிசில் உண்ட” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். முன்பு யாசித்து உண்ட ஒருவன், நாழி அரிசி பெற்று, வாழ்க்கை ஏற்பட்டவுடன், தன்னுடன் ஒரு தாசியையும் சேர்த்துக்கொண்டு, அவள் அவனை “உயர்ந்தவன்” என்று கொண்டாடி நிற்கும்விதத்தில், “அடிசில் உண்ணாமல் இவன் இருப்பதில்லை” என்னும்படி மாறுகிறான் என்று கருத்து. (ஆர்ந்த பின்) - பின்னர், கண்களால் காண்கின்ற பலவற்றையும் வயிற்றில் நிரப்பி, இரத்தம் குடித்த அட்டைப்பூச்சி போன்று, நகரவும் இயலாமல் புரண்டு படுக்கவும் இயலாமல் தவித்தபடி கிடப்பார்கள். அப்போது இவனுடன் நட்பு கொண்டுள்ள சில பெண்கள் வந்து, “உங்கள் உடம்பு பதர்

போன்று உள்ளது. இதனைக் கொண்டு உங்களால் காக்கப்படவேண்டிய எங்களை நீங்கள் எவ்விதம் காக்க இயலும்?”, என்று கூறுவார்கள். இவனும் அதனைக் கேட்டு, “நாம் உணவு உண்டோமா இல்லையோ?”, என்று மயங்குவான். முன்பு இவர்கள் இது போன்று கூறினால், மேற்கொண்டு உண்ணாமல் மறுப்பான்; ஆனால் ஒரு உருண்டை உணவைக் கைகளில் எடுத்து, “இது என்ன, உண்ணாமல் இருக்கிறீர்கள்? உண்ணுங்கள்”, என்று கூறுவர்; அந்தப் பேச்சின் இனிமை காரணமாக அதனை உட்கொண்டு, அவர்கள் தனக்கு மேலும் உணவு அளிப்பதற்காகக் காத்து நிற்பான். அதன் பின்னர் சிறிது காலம் கழிந்து, அந்தப் பெண்களை வேறு ஒருவன் கைக்கொள்வான். அந்த ஒருவனிடமும் இந்தப் பெண்கள் முன்பு இருந்தவனைப் போன்றே இனிமையாகப் பேசி, உணவை அளித்தபடி இருப்பார்கள். முன்பு இருந்தவன் அந்த இடத்திற்குச் சென்று, “நீங்கள் அனைவருமாகச் சேர்ந்து எனக்கு ஒரு பிடி உணவாவது அளிப்பீராக”, என்று யாசிப்பான். (எமக்கு) - முன்பு தன்னிடம் நல்ல உணவு கிட்டினால் அதனைத் தனது வாயில் உண்ணாமல், அந்தப் பெண்களிடம் கொடுப்பான். அப்படிப்பட்டவன் இன்று தனது வாயில் இடுவதற்கு உணவு இன்றி உள்ளதால் “எனக்கு” என்று கேட்கிறான். அப்போது அவர்கள் அவனுடைய முகத்தைக்கூட நோக்கமாட்டனர். (இடறுவர்) - இவன் பின்னர் “அடுத்த வீடு, அடுத்த வீடு” என்று பல வீடுகளின் கதவுகளைத் தட்டியபடித் திரிவான்.

வ்யாக்யானம் - (ஆதலின்) ஆனபின்பு. ஜீவநத்தின் நிலையாமை இதுவான பின்பு. (கோமின் இத்யாதி) - ஸர்வைச்வர்ய ஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலே யுடையனாய், ஜகத்காரணபூதனாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை யுடையனாய் இருந்துள்ளவனுடைய குணங்களைக் கோமின். (ஆதியஞ்சோதி குணங்களைக் கோமின்) ஸ்வரூபகதமாயும் விக்ரஹகதமாயுள்ள கல்யாணகுணங்களைச் சேர்த்து அநுபவியுங்கோள். “அஹமந்நாத”, “ஸோச்நுதே” என்று. “ஓவாதவூணாகவுண்” என்கிறபடியே அநுபவியுங்கோள்.

விளக்கம் - (ஆதலின்) - இவ்விதம் உள்ளதால். அதாவது வாழ்க்கையின் நிலையாமை என்பது இப்படியாக உள்ளதால். (கோமின் இத்யாதி) - அனைத்து செல்வங்களையும் கொண்டவன் என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்துவதான திருத்துழாய்மாலையைத் தனது திருமுடியில் கொண்டவனு, இந்த ஜகத்தின் காரணமாக உள்ளவனும், எல்லையற்ற ஒளி பொருந்திய திருமேனியைக் கொண்டவனும் ஆகிய அவனுடைய திருக்கல்யாண

குணங்களைக் கேட்பீராக. (ஆதியஞ்சோதி குணங்களைக் கோமின்) - உங்களுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாகவும், அவனுடைய திருமேனிக்கு ஏற்றதாகவும் உள்ள திருக்கல்யாண குணங்களை அனுபவிப்பீராக. அஹமந்நாத: - நான் அனுபவிப்பவன் - என்றும், ஸோச்நுதே - அவன் அனுபவிக்கிறான் - என்றும் கூறப்பட்டது. பெரியதிருவந்தாதி (76) - ஓவாத ஊணாகவுண் - என்பதற்கு ஏற்ப அனுபவிப்பீராக.

4-1-8 குணங்கொள் நிறை புகழ் மன்னர் கொடைக்கடன் பூண்டிருந்து

இணங்கி யுலகுடனாக்கிலும் ஆங்கவனையில்லார்
மணங்கொண்ட போகத்து மன்னியும் மீள்வர்கள் மீள்வில்லை
பணங்கொளரவணையான் திருநாமம் படிமினோ

பொருள் - சீலம் முதலான குணங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும், அந்தக் குணங்களை அனைத்து லோகங்களும் கொண்டாடுவதால் பரிபூர்ணமான புகழ் நிறைந்தவராகவும், சிறந்த சூத்திரியர்களின் புத்திரர்களாகவும், தங்களுடைய செல்வம் முழுவதையும் உலகில் உள்ளவர்களைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு வழங்குவதான தாராளகுணம் கொண்டவராகவும் இருந்தபடி உலகம் முழுவதையும் தங்களுக்கே உரியதாகச் செய்து ஆட்சி புரிந்தபடி இருந்தாலும், அத்தகைய செல்வம் முழுவதும் ஸர்வேச்வரனால் தங்களுக்கு கிடைத்ததாகும் என்று அவனை அண்டி நிற்காதவர்கள் - எப்போதும் இருப்பதாகத் தோன்றுகின்ற ஐச்வர்ய மயக்கத்தில் நிலைநின்றார்கள் என்றாலும், அவற்றை இழந்து நிற்பார்கள். ஆகவே “மீண்டும் திரும்புதல் இல்லை” என்பதான புருஷார்த்தத்தை அளிக்கவல்லவனும், தனது ஸ்பர்சம் காரணமாக விரிந்த பணங்கள் கொண்ட ஆதிசேஷனைத் தனது படுக்கையாகக் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமங்களை எப்போதும் கூறுவீர்களாக. இதன் மூலம் உங்களுக்குப் புருஷார்த்தம் கிட்டும்.

அவதாரிகை - “ராஜ்யஸ்ரீ நிலைநில்லாதொழிவது, நாட்டோடு பொருந்தி வர்த்தியாதொழியிலன்றோ? அவர்களோடு பொருந்தி வர்த்திக்கவே அது நிலை நிற்குமே”, என்ன; “பொருந்தி வர்த்தித்தாலும் எம்பெருமானை ஆச்ரயியாவிடில் கிடையாது. அவனை ஆச்ரயித்துப் பெற்றாலும் அவற்றின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநில்லா; ஆனபின்பு, அவன் தன்னையே ப்ரயோஜனமாக ஆச்ரயியுங்கோள்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் ஒரு சிலர், “அரசபதவி என்பது நம்மில் உள்ளவர்களுடன் பொருந்தி வாழாதபோது அல்லவோ நிலையில்லாமல் போகும்? நாட்டில் உள்ளவர்களுடன் பொருந்தி வாழ்ந்தால் நிலைத்து நிற்கும் அல்லவோ?”, என்று கேட்டனர். இதற்கு ஆழ்வார், “அவ்விதம் பொருந்தி வாழ்ந்தாலும், ஸர்வேச்வரனை அண்டி நிற்கவில்லை என்றால், நிலைக்காது. அவனை அண்டி நின்று பெற்றாலும், அவற்றின் இயல்பு காரணமாக அவை நிலைப்பதில்லை. ஆகவே அவனை மட்டுமே உங்களுடைய பயனாகக் கொள்வீராக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குணங்கொள் இத்யாதி) - குணங்கொண்டிருப்பாராய், குணதிகராயிருப்பாராய்; நிறைந்த புகழையுடையாராய்; பூர்ணமான குணவத்தாப்ரதையை யுடையாராய். இப்படியிருந்தாலும் உபேக்ஷிப்பார்கள் அப்ராப்தனாகில். (மன்னர்) - அபிஷித்தக்ஷத்ரிய புத்ரர்களாவது ப்ராப்தராகிலும் கிட்டுவாரில்லையே லுப்தனாகில்; கொடுக்கையே ஸ்வபாவமாயிருப்பது. உதாரனானாலும் ப்ரதாபியாயிருக்குமாகில் கிட்டுவாரில்லையிறே; (இணங்கி) - ஸுலபனாய் எல்லாரோடும் பொருந்தி. (உலகுடன் ஆக்கிலும்) - லோகத்தைத் தங்களோடே சேர்த்துக் கொண்டார்களேயாகிலும்; “ராமோராஜ்யமுபாஸித்வா” என்கிறபடியே சேர்த்துக் கொள்வது. (ஆங்கவனையில்லார்) - அவ்வர்த்தத்தில் அவன் ப்ரஸாதமில்லையாகில் அந்த ராஜ்யஸ்ரீதான் கிடையாது. (மணங்கொண்ட இத்யாதி) பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே ஐச்வர்யத்தை ப்ராபிப்பது. (மணங்கொண்ட போகம்) செவ்வியையுடைத்தான ஐச்வர்யம். அந்த ஐச்வர்யம் கிட்டினாலும் அது தன்னின் ஸ்வபாவத்தாலே மீளுவர்கள்.

விளக்கம் - (குணங்கொள் இத்யாதி) - குணங்களைக் கொண்டவர்களாகவும்; குணங்களால் நிரப்பப்பட்டு உள்ளவர்களாக. நிறைந்த புகழ் கொண்டவர்களாக; பூர்ணமான குணங்களால் புகழ் கொண்டவர்களாக. இவ்விதம் உள்ளபோதிலும் அவர்கள் எளிதாக அடையத்தக்கவர்கள் அல்லர் என்றால், அவர்களை ஒதுக்குவார்கள். (மன்னர்) - மகுடாபிஷேகம் செய்து கொள்கின்றக்ஷத்ரியர்களின் புத்திரர்கள். அவர்கள் அடையத்தக்கவராக இருந்தாலும், உலோபிகளாக இருந்தால் அவர்களிடம் செல்பவர்கள் யாரும் இருக்கமாட்டனர். அளித்தல் என்பதையே இயல்பாகக் கொண்டவர்கள், தாராளமான குணம் கொண்டவர்களாக உள்ளபோதிலும், தங்களை உயர்வாக

எண்ணியபடி இருந்தால் அவர்களை யாரும் அண்டமாட்டனர். (இணங்கி) - எளியவனாக அனைவரிடமும் பொருந்தி உள்ளவர்கள். (உலகுடன் ஆக்கிலும்) - உலகில் உள்ள அனைவரையும் தங்களுடன் சேர்த்துக் கொண்டார்கள் என்றாலும், இராமாயணம் - ராமோ ராஜ்யம் உபாஸித்வா - இராமன் தனது ராஜ்யத்தை அனைவரையும் அனுசரித்து ஆண்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவரையும் சேர்த்துக் கொண்டு. (ஆங்கவனையில்லார்) - அத்தகைய அரசை அளித்த விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடியைப் பற்றுதல் என்பது இல்லையென்றால் அத்தகைய அரசானது நிலைக்காது. (மணம் கொண்ட இத்யாதி) - ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையால் அனைத்து செல்வங்களையும் பெறுதல். (மணம் கொண்ட போகம்) - செவ்வியுடன் கூடிய செல்வம். அத்தகைய ஐச்வர்யம் கிட்டினாலும், அதன் இயல்பு காரணமாகத் திரும்புவர்.

வ்யாக்யானம் - (மீளவில்லை) - ஆனபின்பு, “ந ச புநராவர்த்ததே” என்கிற பேற்றைப் பெற அமையும். எத்தாலேயென்னில், (பணங்கொள் இத்யாதி) - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகலிதமான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வானை நிரூபகமாகவுடையவனுடைய திருநாமங்களிலே அவகாஹியுங்கோள். திருநாமத்திலே அவகாஹித்தாரைத் திருவநந்தாழ்வானோபாதி விடானென்கை. அன்றிக்கே, “ஏவம்வித் பாதேநாத்யா ரோஹதி” என்கிறபடியே துகைத்தேறலாம்படியான படுக்கையையுடையவனென்னுதல். பலாபிஸந்தி ரஹிதமாக தாந தர்மத்தை அநுஷ்டித்து எம்பெருமானை உத்தேச்யமாக்காதே, பலாபிஸந்தி யுக்தமாக அநுஷ்டித்து ஸ்வர்க்காதி போகங்களைப் பற்றினால், நிலைநில்லா என்றாமாம்.

விளக்கம் - (மீளவில்லை) - ஆகவே சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ந புநராவர்த்ததே - மீண்டும் வருதல் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள பேற்றினைப் பெற்றால்தான், திரும்புதல் இல்லை என்னும் நிலை அமையும். எதன் மூலம்? (பணங்கொள் இத்யாதி) - ஸர்வேச்வரனாகிய தனது திருமேனி ஸ்பர்சத்தால் மலர்ந்த பணங்களுடன் கூடிய ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ளவன் என்று அடையாளம் கூறலாம்படியாக உள்ள அவனுடைய திருநாமங்களில் எப்போதும் ஈடுபடுவீர்களாக. ஆதிசேஷனைப் போன்றே கைவிடாமல் இருப்பான். அல்லது ஏவம்வித் பாதேநாத் ஆரோஹதி - இவ்விதம் அறிந்தவர்கள் பாதங்களால் ஏறுகிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப துகைத்து ஏறலாம்படியான படுக்கையைக் கொண்டவன். அல்லது இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு, “பலனில் விருப்பம் இல்லாதவனாக தானதர்மங்கள் செய்து, பகவானை மட்டுமே பலனாக

எண்ணியிருக்காமல், பலனில் நோக்கம் உள்ளவனாக தான தர்மங்கள் செய்து ஸ்வர்கம் முதலானவற்றைப் பெற்றாலும், அவை நிலைநிற்காது”, என்றும் பொருள் கூறலாம்.

4-1-9 படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத்து ஐம்புலன் வென்று

செடிமன்னு காயம் செற்றார்களும் ஆங்கவனையில்லார்
குடிமன்னுமின் சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள் மீள்வில்லை
கொடி மன்னு புள்ளுடைய அண்ணல் கழல்கள் குறுகுமினோ

பொருள் - நாட்டையும், கழற்றாமல் எப்போதும் அணிந்தபடி உள்ள ஆபரணங்களையும் அவற்றின் மீது உள்ள பற்றுதல்களுடன் விலக்கி, ஐந்து இந்திரியங்களைத் தன்வசமாகும்படி வென்று, நீண்டகாலமாகத் தவம் இயற்றியபடி உள்ளதால் தூறு மண்டிக் கிடக்கும்படி உள்ள இந்தச் சரீரத்தை உபாஸனை முதலானவற்றால் ஒறுத்தபடி இருந்தவர்கள் கூட, இவற்றின் விளைவாக ஏற்படுவதான நன்கு பொருந்திய இனிமை கொண்ட ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தாலும், அத்தகைய ஸ்வர்கம் முதலான இன்பங்களை அளித்தவனாகிய ஸர்வேச்வரனை அங்கிருந்தபடி அண்டவில்லை என்றால், இங்கு மீண்டும் வந்து நிற்பார்கள். ஆகவே “மீண்டும் இங்கு திரும்புதல் இல்லை” என்ற நிலையான பலனை அடைவதற்கு, தன்னுடைய கொடியில் எப்போதும் வசித்தபடி உள்ள கருடனைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை அடைய முயல்வீராக.

அவதாரிகை - ஐஹிகபோகம் அஸ்திரமென்றார். இதில், “காயிகக் லேசாத்மகமான தபஸ்ஸைப் பண்ணி அந்தத் தப:பலம் ஸ்வர்க்கமாகக் கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபிக்கும்போது பகவத்ப்ரஸாதம் வேணும்; அது உண்டாய் ப்ராபித்தாலும், அது தன்னின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநில்லாது”, என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த எட்டு பாசுரங்கள் மூலம், “இந்த உலகில் கிட்டவல்ல இன்பங்கள் நிலையற்றது”, என்றார். இந்தப் பாசுரத்தில், “சரீரத்தை வருத்திச் செய்கின்ற தவம் காரணமாக, அந்தத் தவத்தின் பலனாக உள்ள ஸ்வர்க்கத்தை அடையும்போது பகவானின் கருணைவேண்டும். ஸ்வர்கம் கிட்டினால்கூட, அதன் இயல்பு காரணமாக அது நிலைக்காது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (படி) இவன் தபஸ்ஸிலே அந்வயிக்கும்போது விடுமவை சொல்லுகிறது. படி - பூமி. (மன்னு பல்கலன்) - க்ரமாகதமாயிருக்கிற ஆபரணஜாதம். அன்றியே (படி மன்னு பல்கலன்) - தன் வம்சத்திலுள்ளார் பரம்பரையாகப் பூண்டு போருகிற ஆபரண மென்னுதல். (பற்றோடு அறுத்து) - அவற்றைவிட்டு வர்த்திக்கையன்றிக்கே வாஸநையும் போகை. (ஐம்புலன் வென்று) - அவற்றில் ருசிக்கு அடியான ச்ரோத்ராதிகள் விஷயங்களிற் போகாதபடி வென்று; "இந்த்ரியாணி புராஜித்வா". (செடி மன்னு காயம் செற்றார்களும்) - தபஸ்ஸுக்காக நெடுங்காலம் ஓரோ ஆஸநங்களிலேயிருந்தால் சலியாமையாலே உடம்பிலே தூறு மண்டும்படி சரீரத்தையொறுத்துத் தபஸ்ஸு பண்ணினவர்களும்; "நெறியார் குழற்கற்றை முன்னின்று பின் தாழ்ந்தறியாதிளங்கிரி யென்றெண்ணிப் பிறியாது பூங்கொடிக்கள் வைகும்" என்னக்கடவதிறே. (ஆங்கவனை யில்லார்) - அவன் ப்ரஸாதமில்லையாகில் தானே ஸித்தியாது. அவன் ப்ரஸாத முண்டாய்ப் பெற்றதாகில், (குடி மன்னும் இன் சுவர்க்கமெய்தியும்) "இதுக்கும் ஆள் பற்றுவதே" என்று பட்டர். குடி நெருக்கத்தையுடைத்தாய், நரகாத் வ்யாவ்ருத்தமான இனிமையையுடைத்தான ஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபித்தாலும். (மீள்வர்கள்) மீளுவர்கள். புண்ய சூயம் பிறந்தவாரே "த்வம்ஸ" என்று தள்ளுவர்களிறே.

விளக்கம் - (படி) - இவன் தவத்தை செய்யத் தொடங்கும்போது விடக்கூடியவற்றை உரைக்கிறார். படி என்றால் பூமி. (மன்னு பல்கலன்) - முறையாக வந்த பலவிதமான ஆபரணங்கள். (படி மன்னு பல்கலன்) - தனது வம்சத்தில் இருந்தவர்கள் பலரும் பரம்பரையாக அணிந்து வந்த ஆபரணங்கள். (பற்றொடு அறுத்து) - அவற்றைக் கைவிட்டு வாழ்தல் மட்டுமே அல்லாமல், அவற்றின் வாசனைகளையும் துறத்தல். (ஐம்புலன் வென்று) - அவற்றின் மீது ஆசை ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக உள்ள இந்த்ரியங்கள் உலக விஷயங்களில் செல்லாதபடி அவற்றை வென்று. இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (114-18) - இந்த்ரியாணி புராஜித்வா - உன்னால் இந்த்ரியங்கள் வெல்லப்பட்டன - என்று மண்டோதரி இராவணனிடம் கூறியது காணலாம். (செடி மன்னு காயம் செற்றார்களும்) - தவம் செய்வதற்காக ஒரே ஆசனத்தில் பல நாட்கள் இருந்த காரணத்தால் சரீரம் அசையாமல் இருந்ததால், தூறு மண்டிக் கிடப்பதாக உள்ள சரீரம்; இத்தகைய தவம் செய்தவர்களும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (53) - நெறியார் குழற்கற்றை முன்னின்று பின் தாழ்ந்தறியாதிளங்கிரி யென்றெண்ணிப் பிறியாது பூங்கொடிக்கள் வைகும் - என்பது காண்க. (ஆங்கு அவனனை இல்லார்) - அவன் கருணை இன்றி தானாகவே கிட்டாது.

அவன் திருவருள் மூலம் பெற்றதாக இருந்தாலும், (குடி மன்னும் இன் சுவர்க்கமெய்தியும்) - குடிகள் பல உள்ளதால் நெருக்கம் கொண்டதாக உள்ளதும், நரகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான இனிமை கொண்டதும் ஆகிய ஸ்வர்கத்தை அடைந்தாலும், (மீள்வர்கள்) - இங்கு திரும்புவர். புண்ணியம் அனைத்தும் தீர்ந்த பின்னர், “கீழே செல்” என்று தள்ளுவர்.

வ்யாக்யானம் - (மீள்வில்லை) அங்ஙனொரு மீட்சியில்லை. அவனுடைய புண்யத்துக்கு ஸூயமில்லையே அப்படி; “புணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே”. (கொடி மன்னு புள்) கொடியாய் மன்னா நின்றுள்ள புள். தன்னையாச்ரயித்தாரையும் தனக்கு வ்யாவர்த்தக விசேஷணமாகக் கொள்ளுமவனென்கை. அவன் தன்னை வ்யாவர்த்தக விசேஷணமாகக் கொள்ளவேண்டுவானென் அல்லாதாரிற்காட்டில்?, என்னில் - அவனுடைய மூக்குவலியும் அவன்பக்கல் பசுபாதமும் அதுக்கு அடி. (புள்ளுடையண்ணல்) - “ஸ்ரீய:பதி” என்னுமாபோலே ஈச்வரனுக்கு நிரூபகமிறே அவன். (அண்ணல்) சேஷி. (கழல்கள் குறுகுமினோ) உங்கள் ஸம்ஸாரம் கழல அவன் கழல்களைக் குறுகுங்கோள். “திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ” என்றார் முதற்பாட்டில்; இங்கே “புள்ளுடையண்ணல் கழல்கள் குறுகுமினோ” என்கிறார் காணும். அவனோபாதி இவனும் அங்குத்தைக்கு நிரூபக தர்மமென்று.

விளக்கம் - (மீள்வில்லை) - அப்படி ஒரு திரும்புதல் என்பது இல்லை. ஆனால் திரும்புதல் இல்லாமைக்குக் காரணம் என்னவென்றால், முக்தனுடைய புண்ணியத்திற்குக் குறைவு ஏற்படுவதில்லை என்பதாகும். பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-5-2) - புணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே - என்பது காண்க. (கொடி மன்னு புள்) - கொடியாகவே நிற்கின்ற கருடன். தன்னை அடைந்தவர்களைத் தன்னைக் காட்டிலும் வேறுபடுத்திக் காண இயலாதபடியாக உள்ள நிலை. அவர்களை இவ்விதம் அவன் செய்வதன் காரணம் என்ன? கருடனுடைய பலமும், அவன் பகவானிடம் கொண்டுள்ள பாரபட்சமான ப்ரேமையும் ஆகும். (புள்ளுடையண்ணன்) - “மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன்” என்று அடையாளம் காட்டப்படுவது போன்று, ஈச்வரனை அடையாளம் காண்பிக்கவல்லவன் கருடன் ஆவான். (அண்ணல்) - எஜமானன். (கழல்கள் குறுகுமினோ) - உங்களுடைய ஸம்ஸார பந்தம் விலக அவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுவீராக. “திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ” என்று முதல் பாசுரத்தில் கூறினார்; இங்கு

“புள்ளுடையண்ணல் கழல்கள் குறுகுமினோ” என்று கூறுகிறார்; மஹாலக்ஷ்மி போன்றே கருடனும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடையாளம் என்று கருத்து.

4-1-10 குறுக மிகவுணர்வத்தொடு நோக்கி எல்லாம் விட்ட

இறுகலிற்பென்னும் ஞானிக்கும் அப்பயனில்லையேல்
சிறுக நினைவதோர் பாசமுண்டாம் பின்னும் வீடில்லை
மறுகலிலீசனைப் பற்றி விடாவிடில் வீடஃதே

பொருள் - மற்ற உலக விஷயங்களில் அகன்று செல்லாதபடி ஆத்ம விஷயத்தில் மட்டுமே நிலை நின்று, ஞானத்திற்கு நிரூபணமாக உள்ள ஆத்மாவுடன் சேர்ந்து நின்று, அதனையே எப்போதும் எண்ணியாடி, ஆத்மாவைத் தவிர உள்ள அனைத்து புருஷார்த்தங்களையும் கைவிட்டவனாக, ஆத்ம அனுபவத்தையே மோசனம் என்று எண்ணியபடி உள்ள ஞானி ஒருவன், ஸர்வேச்வரனை உபாயமாகப் பற்றவில்லை என்றால், தாழ்ந்த மற்ற புருஷார்த்தங்களை எண்ணுவதற்குக் காரணமாக உள்ள பற்றுதல் ஏற்படும். அதற்கும் மேலே, மோசனமும் கிட்டாது. ஆகவே எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றவனாகிய ஸர்வேச்வரனை அடைந்து அவனையே பிடித்தபடி அகலாமல் இருந்தால், அத்தகைய நிலையே உயர்ந்த மோசனம் ஆகும்.

அவதாரிகை - பூமியில் ஐச்வர்யம், ஸ்வர்க்காநுபவம் இவை நிலைநில்லா என்றார் கீழ்; இவை போலன்றிக்கே, ஆத்மலாபம் நிலைநின்ற புருஷார்த்தமேயென்னில், கீழ்ச் சொன்னத்தைக் குறித்து ஒரு நன்மையுண்டேயாகிலும், பகவதாநந்தத்தைப் பற்ற இது ஏகதேசமா யிருக்கையாலே அதுவும் தண்ணிது; ஆனபின்பு, அவனைப் பற்றப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “இந்தப் பூமியில் உள்ள ஐச்வர்யம் மற்றும் ஸ்வர்க்க அனுபவம் போன்றவை நிலைக்காது”, என்று உரைத்தார். ஒரு சிலர் ஆழ்வாரிடம், “ஆனால் இவை போன்று அல்லாமல் உள்ளதான ஆத்ம அனுபவம் என்பது நிலையான புருஷார்த்தம் அல்லவோ?” என்று கேட்டனர். இதற்கு ஆழ்வார், “அவற்றைக் காட்டிலும் ஆத்ம அனுபவத்திற்குச் சிறிது நன்மை உள்ளது என்றாலும், பகவத் ஆனந்தத்தை

ஒப்புநோக்கும்போது, ஆத்ம அனுபவமும் அற்பமே ஆகும் என்பதால், தாழ்ந்தே ஆகும். ஆகவே அவனையே அண்டி நிற்பீர்களாக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குறுக இத்யாதி) முதல் தன்னிலே ப்ரத்யாஹ்ருதேந்த்ரியனுக்கிறே ஆத்மப்ராப்தியில் அதிகாரமுள்ளது. பாஹ்ய விஷயங்களிலே தூரப்போய் க்ரஹிக்கும் மநஸ்ஸை ப்ரத்யகர்த்த விஷயமாக்குவது. அதாவது, கண்ணையிட்டுக் கண்ணைப் பார்த்தாற்போலே யிருப்பதொன்றிறே. சிரகாலம் பாஹ்ய விஷயங்களில் பண்ணிப் போந்த வாஸநையடைய ஆத்மாவிலேயாம்படி விசதமமாக அநுஸந்தித்து. (எல்லாம் விட்ட) ஸ்ரீய:பதி பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே தோளும் தோள்மாலையுமாய் வந்து நின்றாலும் சரணகச்சாற்றோபாதி சுத்திமாத்த்ரத்தையே உபஜீவித்து, போக்யதையில் நெஞ்சு செல்லாதபடி அவனையும் விடுவது.

விளக்கம் - (குறுக இத்யாதி) - உலக விஷயங்களிலிருந்து தனது இந்த்ரியங்களைத் திருப்பியவனுக்கு மட்டுமே ஆத்மாவைப் பெறும் தகுதி உள்ளது. ஆத்மாவை விட்டு அகன்று போய், தாழ்ந்த விஷயங்களில் மட்டுமே ஈடுபட்டபடி உள்ள மனதை ஆத்ம விஷயத்தில் திருப்புதல். தர்மபூதஞானம் கொண்டு ஞானமயமான ஆத்மாவைக் காணுதல். பல காலங்கள் மற்ற உலகவிஷயங்களில் காண்பித்த வாசனையை முற்றிலும் ஆத்மாவில் சென்று சேரும்படி மிகவும் நன்றாக த்யானித்து. (எல்லாம் விட்ட) - மஹாலக்ஷ்மியின் நாதன், பெரியதிருவடியான கருடனின் திருத்தோள்களில் அமர்ந்து, தன்னுடைய திருத்தோள்களும் திருத்தோள்களில் அணிந்துள்ள மாலைகளும் என்று வந்து நின்றாலும், பஞ்சகவ்யம் போன்று தூய்மையை மட்டுமே எண்ணியபடி, அவனுடைய இனிமையில் உள்ளம் செல்லாமல், அவனையும் விடுதல்.

வ்யாக்யானம் - (இறுகலிறப்பென்னும் ஞானிக்கும்) - ஸங்கோசத்தை மோசடிமென்று சொல்லுகிற ஆத்மஜ்ஞானிக்கும். இவ்வருகுள்ளத்தைப் பற்ற “விஸ்த்ருதம்” என்றிருந்தானேயாகிலும், அவ்வருகுங் கண்டவராகையாலே “ஸங்கோசம்” என்றிருக்கிறார் இவர். இறப்பு - மோசடி. (அப்பயனில்லையேல்) - அந்த பகவதுபாஸநமில்லையாகில் ஆத்மாநுஸந்தாநம் பண்ணவொண்ணாது. உபாஸநந்தான் ஸுக ரூபமாயிருக்கையாலே, பயனென்கிறது. அவனுடைய ஸாதநம் இவருக்கு ப்ரயோஜநமாயிருக்கிறது. (சிறுக இத்யாதி) தன்னை முன்புத்தையிற்காட்டில்

அதிசுஷுத்ரனாக நினைக்கும்படி, பந்தகமான அவித்யாதிகள் சதசாகமாகப் பணைக்கும்; “தேவோஹம் மநுஷ்யோஹம்” என்கைக்கு அடியான பந்தமுண்டாம்.

விளக்கம் - (இறுகல் இறப்பு என்னும் ஞானிக்கும்) - ஸர்வேச்வரனைச் சென்று அடையாமல் ஆத்ம அனுபவத்தை மட்டுமே மோசுஷம் என்று கூறும் ஞானிக்கும். ஆனால் செல்வம் போன்றவற்றை நோக்கும்போது, ஆத்ம அனுபவம் என்பது மேலானது என்றாலும், பரமபதம் குறித்தும் இவர் நன்றாக அறிந்தவர் என்பதால், அத்தகைய ஆத்ம அனுபவமானது தாழ்ந்த சுருக்கம் கொண்டதே ஆகும் என்கிறார். (அப்பயன் இல்லையேல்) - பகவானை உபாஸிக்கவில்லை என்றால், ஆத்ம உபாஸனமும் கைகூடாது. அத்தகைய பகவத் உபாஸனம் என்பது சுகமாக உள்ளதால், அதனை “பயன்” என்றார். அவனுடைய சாதனம் என்பது இவருக்குப் பயனாக உள்ளது. (சிறுக இத்யாதி) - ஆத்ம அனுபவம் செய்யும்போது, தன்னை முன்பைக் காட்டிலும் மிகவும் தாழ்ந்தவனாக எண்ண வைப்பதான அவித்யை முதலானவை நூறு கிளைகளைத் தோன்றும்; மேலும் “நான் தேவன் , நான் மனிதன்” என்பதான பந்தங்களும் ஏற்படும் .

வ்யாக்யானம் - (பின்னும் வீடில்லை மறுகலீசனைப் பற்றி விடாவிடில்) இந்தரிய நியமநாதிகளுண்டாய், பின்பு பகவதுபாஸநத்தைப் பண்ணிக் கர்ம சுஷ்யத்தைப் பிறப்பித்து ஆத்மாவை லக்ஷிக்கப் பார்க்கும்ன்றும், ஸர்வேச்வரன் பக்கல் அந்திம ஸ்ம்ருதி பண்ணி இச்சரீரத்தைவிடப் பாரானாகில், அந்த மோசுஷந்தானில்லை. (மறுகல் இல் ஈசனை) ஹேய ப்ரத்யநீகனான ஸர்வேச்வரனை. அன்றியே, (மறுகலில்) மறுகுகிற ஸமயத்தில்; ப்ராண வியோக ஸமயத்தில் வருங் கலக்கத்திலென்னுதல். (ஈசனைப் பற்றி விடாவிடில்) அந்திம ஸ்ம்ருதியில்லையாகில்; ஆதிபரதனைப்போலே மானாதல் மரையாதலாமித்தனை. (வீடு அஃதே) “திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித் துயம்மினோ” என்று நான் சொல்லுகிற அதுவே புருஷார்த்தம்.

விளக்கம் - (பின்னும் வீடில்லை மறுகலீசனைப் பற்றி விடாவிடில்) - இந்தரிய கட்டுப்பாடுகள் போன்றவை ஏற்பட்டு, தொடர்ந்து பகவத் உபாஸனம் செய்து கர்மங்கள் எல்லாம் அழித்து, ஆத்மாவைக் காணவேண்டும் என்றுள்ள காலத்திலும், ஸர்வேச்வரனை எண்ணியபடி, சரீரத்தை விட்டு உயிர் பிரியும்போது அவனைச் சிந்திக்காமல் இருந்தால், மோசுஷம் கிட்டுவதில்லை. (மறுகல் இல் ஈசனை) - தாழ்ந்தவை அனைத்திற்கும்

எதிர்த்தட்டாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை. அல்லது, (மறுகலில்) – கலக்கம் ஏற்படும் நேரத்தில்; அதாவது உயிரைவிடும் நேரத்தில் ஏற்படும் கலக்கம். (ஈசனைப் பற்றி விடாவிடில்) - அவ்விதம் இறுதி நேரத்தில் ஸர்வேச்வரனை எண்ணவில்லை என்றால், ஆதிபரதன் போன்று மான் அல்லது மரை என்று ஆகிவிடுதல் உறுதியாகும். (வீடு அஃதே) - ஆகவே திருவாய்மொழி (4-1-1) – திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்து உய்ம்மினோ - என்று நான் உரைக்கும் அதுவே புருஷர்த்தம் ஆகும்.

**4-1-11 அஃதே உய்யப்புருமாறென்று கண்ணன் கழல்கள் மேல்
கொய்ப்பும்பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்
செய்கோலத்தாயிரம் சீர்த்தொடைப்பாடலிவை பத்தும்
அஃகாமல் கற்பவர் ஆழ்துயர்போய் உய்யற் பாலரே**

பொருள் - “கரையேறுவதற்கான சரியான உபாயம் இதுவே ஆகும்” என்று க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் மீது, கொய்யப்படும் பூக்கள் நிறைந்த பொழில்களால் சூழப்பட்ட திருக்குருகூர் நகரத்தின் எஜமானராகிய நம்மாழ்வார் அந்தரங்க கைங்கர்யங்களாகச் செய்தவையும், கவி அலங்காரம் செய்வதற்கு அனைத்து விதங்களிலும் முழுமையானதாக உள்ளவையும் ஆகிய ஆயிரம் திருப்பாசுரங்களில் இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை நன்றாகக் கற்பவர்கள், ஐச்வர்யம் மற்றும் கைவல்யம் ஆகியவற்றில் ஈடுபடுவதால் ஏற்படும் துன்பங்கள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்றவர்களாக, பகவத் பக்தி ரூபமாக உள்ள நற்கதியை அடைவார்கள்.

அவதாரிகை – நிகமத்தில், “இத்திருவாய்மொழி பத்துங் கற்றார், ஐச்வர்யாதி ச்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தவிர்ந்து பகவத் கைங்கர்யைக போகராவர்” என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்கள், ஐச்வர்யம் மற்றும் கைவல்யம் போன்ற தாழ்ந்த புருஷர்த்தங்களை விலக்கியவர்களாக, பகவத் கைங்கர்யத்தை மட்டுமே அனுபவித்தபடி இருப்பார்கள்”, என்று கூறுகிறார்

வ்யாக்யானம் - (அஃதே உய்யப் புருமாறென்று) “திருநாரணன் தாள்” என்று நான் சொன்ன அதுவே உஜ்ஜீவிக்மைக்கு உபாயமும் உபேயமுமென்று. (கண்ணன் கழல்கள் மேல்) “கண்ணனைத் தாள் பற்றி” என்று தாமுஞ்சொல்லி, “கண்ணன் கழல்கள்

நினைமினோ” என்று பிறர்க்கும் உபதேசித்து நின்றாரே; அதுதன்னையே சொல்லுகிறார். “இப்படி அடியுடையார் புறம்பில்லை” என்றிறே இவ்வடிகளைத்தாம் பற்றிற்று. “துயரறு சுடரடி தொழுதெழு” என்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்தார், “வண்புகழ் நாராணன் திண்கழல் சேர்” என்று பரோபதேசம் பண்ணினார் அங்கு; இங்கே “கண்ணனைத் தாள் பற்றி யானென்றும் கேடிலன்” என்றார், “கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ” என்று பரோபதேசம் பண்ணினார். இது என்ன அடிப்பாடுதான்! “கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண்” என்றிறே பரோபதேசம் நிகமிக்கிறதும். (கொய்பூ இத்யாதி) நித்யவலந்தமான திருச்சோலை சூழ்ந்த திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே அந்தரங்க விருத்தி பண்ணினவை இவைதான். செய் - செய்த கவியென்னுதல்; “குற்றேவல் செய்” என்று கீழே கூட்டி, வாசிகமான அடிமையென்னுதல். (கோலத்தாயிரம்) கவிக்குச் சொல்லுகிற அலங்காரத்தால் குறைவற்ற ஆயிரம். (சீர் இத்யாதி) அவன் குணங்களைத் தொடுத்துப் பாடின இவற்றில் ஒன்றுங் குறையாமே கற்றவர்கள் பகவத் வ்யதிரித்த புருஷார்த்தங்களான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களாகிற அநர்த்தங்கள் போய் உஜ்ஜீவிக்கும் ஸ்வபாவராவர். அஃகல் - சுருங்கல். (உய்யற்பாலர்) உஜ்ஜீவநமே ஸ்வபாவமாகவுடையராவர் “காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ” என்று தாம் சொன்னபடியை யுடையராகை.

விளக்கம் - (அஃதே உய்யப் புகுமாறென்று) - திருவாய்மொழி (4-1-1) - திருநாரணன் தாள் - என்று நான் கூறிய அதுவே கரையேறுவதற்கான உபாயம் மற்றும் பலன் என்று. (கண்ணன் கழல்கள் மேல்) - திருவாய்மொழி (3-10-10) - கண்ணனைத் தாள் பற்றி - என்று தனக்கும் உபதேசம் உரைத்து, திருவாய்மொழி (4-1-3) - கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ - என்று மற்றவர்களுக்கும் உபதேசம் செய்தார். அதனை இன்கு கூறுகிறார். இப்படிப்பட்ட திருவடிகள் கொண்டவன் அல்லாமல் பிழைப்பதற்கு வேறு கதி இல்லை என்று அல்லவோ, தான் இந்தத் திருவடிகளைப் பற்றினார்? திருவாய்மொழி (1-1-1) - துயரறு சுடரடி தொழுது எழு - என்று தன்னுடைய திருவுள்ளத்திற்கு அங்கு உபதேசம் செய்தார்; திருவாய்மொழி (1-2-10) - வண்புகழ் நாராணன் திண்கழல் சேர் - என்று மற்றவர்களுக்கு அங்கு உபதேசம் செய்தார். இங்கு, திருவாய்மொழி (3-10-10) - கண்ணனைத் தாள் பற்றி யானென்றும் கேடிலன் - என்று தனக்கு உரைத்தார்; “கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ” என்று மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார். அதாவது மற்றவர்களுக்கான உபதேசத்தை திருவாய்மொழி (9-1-10) - கண்ணனல்லாலில்லை

கண்டீர் சரண் - என்று அல்லவோ முடிக்கிறார்? (கொய் பூ இத்யாதி) - எப்போதுமே மலர்ந்தபடி உள்ளதான திருச்சோலைகள் சூழ்ந்ததான ஆழ்வார்திருநகரியின் நிர்வாஹகரான நம்மாழ்வார், ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் அந்தரங்கமாகச் செய்த கைங்கர்யம் இவையே ஆகும். அதாவது சொற்கள் மூலம் செய்யப்படுவதான கைங்கர்யம். (கோலத்து ஆயிரம்) - கவிக்கு ஏற்றபடியான அனைத்து இலக்கணங்களும் சற்றும் குறைவின்றி உள்ள ஆயிரம் பாசுரங்கள். (சீர் இத்யாதி) - அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் அனைத்தையும் தொகுத்துப் பாடிய இவற்றில் ஒன்றும் குறையாமல் கற்பவர்கள், பகவானைத் தவிர்த்து உள்ளதான ஐச்வர்யம் மற்றும் கைவல்யம் ஆகியவற்றை விலக்கிக்கொண்டு பிழைக்கும் இயல்பு கொண்டவர்கள் ஆவர். (உய்யற்பாலர்) - பிழைத்துக் கரையேறுவதையே இயல்பாகக் கொண்டவர்கள் ஆவர் திருவாய்மொழி (4-1-1) - காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ - என்று தான் கூறியதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்கள் ஆவர் என்று கருத்து.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து முதலாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி
“பாலனாய்” ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - ராமவிரஹத்தில் திருவயோத்யையிலுள்ளார் கூப்பிட்டாற்போலே, தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாய்ப் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிட்டார் “முடியானே”யில்; இக்கூப்பீட்டை அல்லாதார் சுஷுத்ர ப்ரயோஜனங்களுக்காகப் புறம்பே கூப்பிடுகிறபடியைக் கண்டு, “இது இவ்விஷயத்திலேயாகப் பெற்றதில்லையே!” என்று நொந்து, “நாம் முந்துற முன்னம் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடப் பெற்றோமிறே” என்று உகந்தார், “சொன்னால் விரோத”த்தில்; “அவ்வளவேயோ? பகவதர்ஹ கரணனாகவும் பெற்றோம்” என்றார் “சன்மம் பலபல”வில்; அல்லாதார், தந்தாமுடைய கரணங்களைப் பாழே போக்குகைக்கு அடியான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களிலே ப்ரவணராய் அநர்த்தப்படுகிறபடியைக் கண்டு, அவற்றினுடைய அல்ப அஸ்திரத்வாதி தோஷங்களையும், ஸர்வேச்வரன் பரம ப்ராப்யனாயிருக்கிறபடியையும் உபதேசித்து, “அவற்றைவிட்டு அவனைப் பற்றுங்கோள்” என்றார் “ஒரு நாயக”த்தில். ப்ரஸங்காத், “இவ்வொரு நாயகம்” அருளிச்செய்தவரேகிடிக்கோள் “சூழ்விசும்பணிமுகி”லும் அருளிச் செய்தார்; அதாவது, இது ப்ரத்யக்ஷிக்கிறாப்போலே இச்சரீரஸமநந்தரம் அதுவும்

காணவன்றோ நாம் புகுகிறது; இனி எத்தனை நாள் என்று. ஆக, மூன்று திருவாய்மொழியாலும் இப்படி பரோபதேசம் பண்ணின இது ஸம்ஸாரிகள் திருந்துகைக்கு உடலன்றிக்கே, அத்தாலும் தமக்கு பகவத் விஷயத்திலே விடாய்பிறந்தபடி சொலுகிறார் இதில்.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (3-8-1) – முடியானே - என்பதில், அயோத்தியில் உள்ளவர்கள் இராமனுடைய பிரிவுத்துன்பத்தைத் தாங்க இயலாமல் அவனை அழைத்தது போன்று, இவரும் தன்னுடைய இந்திரியங்களுடைய வரிசைகளை மாற்றி அவனை அழைத்தபடி இருந்தார். ஆனால் இப்படிப்பட்ட அழைப்பை மற்றவர்கள் பலரும் தாழ்ந்த பயன்களைப் பெறுவதற்காக மற்ற தேவதைகள் குறித்துச் செய்வதைக் கண்டார். ஆகவே மனம் நொந்து, “இவர்களுடைய இந்தச் செயலானது இவன் விஷயத்தில் இல்லையே” என்று புலம்பினார். தொடர்ந்து, “ஆனால் நாம் இவர்கள் போன்று அல்லாமல், தொடக்கத்திலிருந்தே இவன் விஷயத்தில் புகுந்தோம் அல்லவோ?”, என்று எண்ணி மகிழ்ந்தார்; இதனைத் திருவாய்மொழி (3-9-1) – சொன்னால் விரோதம் - என்ற திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்தார். அது மட்டுமே அல்லாமல் திருவாய்மொழி (3-10-1) - சன்மம் பல பல - என்பதில் “அவனைத் துதிப்பதற்குத் தகுதியான அனைத்து இந்திரியங்களையும் அடைந்தோம்”, என்றார். அடுத்துள்ள திருவாய்மொழி (4-4-1) - ஒரு நாயகம் - என்பதில், மற்றவர்கள் தங்களுடைய புலன்களை வீணாக்குவதற்குக் காரணமாக, அவர்கள் ஐச்வரியம் மற்றும் கைவல்யம் ஆகியவற்றில் ஈடுபடுவதைக் கண்டார்; அவர்களுக்கு அவற்றின் தாழ்மை மற்றும் நிலையற்ற தன்மை ஆகியவற்றை உரைத்து, ஸர்வேச்வரனே உயர்ந்த இலக்காக உள்ளதையும் உபதேசித்தார்; தொடர்ந்து, “அவனையே பற்றுவிர்களாக” என்றார். “இப்படிப்பட்ட திருவாய்மொழி (4-4-1) - ஒரு நாயகமாய் - என்ற திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்தவரே அல்லவோ, திருவாய்மொழி (10-9-1) - சூழ்விசம்பு - என்ற திருவாய்மொழியையும் அருளிச்செய்தார்? இதனை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்”, என்று ஸ்வாமி நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். அதாவது “ஒரு நாயகமாய்” என்பதில் கூறப்பட்ட விஷயத்தை நாம் கண்கூடாகக் காண்பது போன்று அல்லவோ இந்தச் சரீரத்தை விட்ட பின்னர் அதனை காண்பதற்கு நாம் புகுகிறோம்? இந்தச் சரீரத்துடன் கூடியிருந்த துயரத்தை அனுபவிப்பது எத்தனை நாட்களோ? ஆக “வீடுமின் முற்றவும்”, “சொன்னால் விரோதம்” மற்றும் “ஒரு நாயகம்” என்ற மூன்று திருவாய்மொழிகளிலும் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார்;

ஆனால், ஸம்ஸாரிகள் திருந்துவதற்கு அவை காரணமாக அமையாமல் போயின; ஆயினும் அந்தத் திருவாய்மொழிகளால் இவருக்கு பகவானைக் குறித்து மேலும் தவிப்பு ஏற்பட்டது; இதனை இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது இதரவிஷயங்களினுடைய தோஷாநுஸந்தாந பூர்வகமாக பகவத் வைலக்ஷணயத்தை அநுஸந்தித்திறே, “அவனைப் பற்றுக்கோள், இதர விஷயங்களை விடுங்கோள்” என்கிறது. அது அவர்களுக்கு உடலன்றிக்கே தமக்கு வைசத்யம் பிறக்கைக்கு உடலாயிற்று; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ராவணனுக்குச் சொன்ன ஹிதம் அவனுக்கு உடலன்றிக்கே தனக்குப் பெருமானைப் பற்றுக்கைக்கு உடலானாற்போலேயும், ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் இரண்யனுக்குச் சொன்ன ஹிதம் அவன் நெஞ்சிலேபடாதே தனக்கு பகவத் பக்தி மிகுகைக்கு உடலானாற்போலேயும், “வீடுமின் முற்ற”த்திலும், “சொன்னால் விரோத”த்திலும், “ஒரு நாயக”த்திலும் பிறரைக் குறித்துச் சொன்ன ஹிதம் அவர்களுக்கு உறுப்பன்றிக்கே, மூன்று களையும் பறித்துச் சங்காயமும் வாரின பயிர் சதஸாகமாகப் பணைத்துப் பலிக்குமாபோலே தமக்கு அவன் பக்கலிலே அபிநிவேசம் சதஸாதகமாகப் பணைக்கைக்கு உடலாயிற்று. இவர்களுக்குக் களையாவது பகவத் வ்யதிரிக்த விஷயங்களும், அஸேவ்ய ஸேவை பண்ணித் திரிகையும், ஐச்வரிய கைவல்யங்கள் புருஷார்த்தம்” என்றிருக்கையும்; சங்காயமாவது பயிர் தன்னிலேயுண்டாய் அறியாதார்க்குப் பயிர்போலே ப்ரதிபாஸித்து அச்சங்காயம் வாரிப் போகடாதபோது நெல் பதர்க்கும்படியாயிருப்பதொன்று; அப்படியே கைவல்யமும்.

விளக்கம் - அதாவது மற்ற விஷயங்களில் உள்ள தோஷங்களை முதலில் எண்ணியபடி இருந்து, பகவானின் மேன்மையை உரைத்து, “அவனைப் பற்றுவீர்களாக. மற்ற விஷயங்களைக் கைவிடுவீராக”, என்றார்; ஆனால் இந்த உபதேசங்கள் அவர்களைத் திருத்தாமல் தனக்குப் பகவத் விஷயத்தில் மேலும் ஈடுபாடு ஏற்பட்டக் காரணமாக இருந்தன. இந்தக் கருத்தைச் சில உதாரணங்களால் கூறுகிறார். ஸ்ரீவிபீஷணன் இராவணனைத் திருத்துவதற்காகச் செய்த பல உபதேசங்கள், அவனிடம் சென்று சேராமல், தான் இராமனைப் பின்பற்றக் காரணமாக அமைந்தன என்பது போன்றும்; ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன் ஹிரண்யனுக்கு உரைத்த நன்மைகள் அனைத்தும் அவன் நெஞ்சத்தில் நிலைக்காமல், தனக்குப் பகவத் பக்தி அதிகமாவதற்குக் காரணமாக அமைத்தது போன்றும்; “வீடுமின் முற்றம்”, “சொன்னால் விரோதம்” மற்றும் “ஒரு நாயகம்” ஆகிய மூன்று திருவாய்மொழிகளில் மற்றவர்கள் குறித்து உரைக்கப்பட்ட நன்மைகள் ஏதும்

அவர்களைச் சென்றடையாமல், மூன்று களைகளையும் பறித்து யானைப்புற்களையும் பிடுங்கிய நிலையில் உள்ள பயிர்கள் நூறு கிளைகளாகத் தழைத்து வளர்வது போன்று, அவனிடம் கொண்ட ஈடுபாடானது நூறு கிளைகளாக தழைப்பதற்கு ஏதுவாக இருந்தன. இவர்களுக்குக் களையாக உள்ளது எதுவென்றால் பகவானைத் தவிர்த்துள்ள மற்ற விஷயங்களும், வணங்கத்தகாதவர்களை வணங்கி அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்வதும், ஐச்வர்யம் மற்றும் கைவல்யங்கள் ஆகியவற்றைப் புருஷார்த்தங்கள் என்று எண்ணுவதும் ஆகும். யானைப்புற்கள் என்பது பயிர்கள் நடுவில் முளைத்து, பயிர்கள் குறித்து சரிவர அறியாதவர்களுக்குப் பயிர்கள் போன்றே காட்சி அளித்து, அவற்றை அகற்றாமல் இருந்தால் நெற்கதிர்கள் பதர்களாகும்படிச் செய்பவை ஆகும்; அது போன்றதே கைவல்யம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - இவ்வபிநிவேசமும் இப்படிச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே முன்பு “முடியானே”யிற் பிறந்த விடாய் ரஸாந்தரங்களாலே அபிபூதமாய்க் கிடந்தது; அந்த விடாய் தலையெடுத்து, “தேச காலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன் படிகளையும் தத் தத் தேச கால விசிஷ்டமாக்கி இப்போதே பெற்று அநுபவிக்கவேணும்” என்னும் விடாயும் பிறந்தது; அது அப்போதே கிடையாமையாலே, அந்த விடாய்தான் அவஸ்த்தாந்தரத்தைப் பிறப்பித்தது. அவ்வவஸ்த்தாந்தரந்தான் ஸர்வேச்வரனோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி தசையாய், பிராட்டிதான் மோஹங்கதையாய்க் கிடக்க அவள் தசையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார், “தேச காலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன் படிகளையும் தத் தத் தேச கால விசிஷ்டமாக்கி இப்போதே பெற்று அநுபவிக்க வேணுமென்னாநின்றாள்” என்கிற பாசுரத்தால் ஸ்வதசையைப் பேசுகிறார். திருவடியைக் கண்ட பீமஸேநன், “ஸாகரம் தர்த்துமுத்யுக்தம் ரூபமப்ரதிமம் மஹத் த்ரஷ்டுமிச்சாமி – என்று, நீ முன்பு கடல் கடந்த வடிவை நான் இப்போது காணவேணுமென்றானிறே, “இவன் சக்திமான்” என்று தோற்றுகையாலே; அப்படியே இவளும் பகவச்சக்தியை யறிந்தபடியாலேயும், தன் சாபலாதிசயத்தாலேயும், அவாவின் மிகுதியாலேயும், பூதகாலத்திலுள்ளவற்றையும் இப்போதே பெறவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

விளக்கம் - இவ்விதம் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்த காரணத்தால், தான் பகவத் விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டு நின்றபோதிலும், முன்பு “முடியானே” என்ற திருவாய்மொழியில் பிறந்த ஈடுபாடானது ஐச்வர்யம் மற்றும் வைவல்யம் ஆகியவற்றால்

மூடப்பட்டுக் கிடந்தது. அத்தகைய ஆழ்ந்த தாகம் என்பது, “இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றால் வேறுபட்டதான அவனுடைய செயல்கள் அனைத்தையும், அந்தந்த இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்து நின்று அனுபவிக்கவேண்டும்” என்ற பெரும் தாகமாக மாறியது. அது உடனே ஏற்படாத காரணத்தால், அத்தகைய தாகமானது இவரை நாயகி நிலைக்கு மாற்றியது. இத்தகைய நிலையானது, ஸர்வேச்வரனுடன் கலந்து பிரிந்த ஒரு பிராட்டியின் நிலை போன்று ஆனது. இவ்விதம் உள்ள பிராட்டி மயங்கிக் கிடந்தபோது, அவளுடைய நிலையைக் கண்ட திருத்தாயார், “இடத்தாலும் காலத்தாலும் வேறுபட்டதான அவனுடைய செயல்கள் அனைத்தையும், அந்தந்த இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்து நின்று அனுபவிக்கவேண்டும் என்கிறாள்”, என்றுள்ள பாசரம் மூலம் தனது நிலையை வெளிப்படுத்துகிறார். அனுமனைக் கண்ட பீமன், “இவன் மிகுந்த சக்தி கொண்டவன்”, என்று அறிந்தான். உடனே அவன் அனுமனிடம், “மஹாபாரதம் - ஸாகரம் தர்த்துமுத்யுத்தம் ரூபமப்ரதிமம் மஹத் த்ரஷ்டும் இச்சாமி - நீ முன்பு ஸமுத்திரத்தைக் கடந்த வடிவில் உன்னை நான் மீண்டும் காண விரும்புகிறேன்”, என்று கேட்டான் அல்லவோ? அதே போன்று இந்தப் பிராட்டியும் பகவானுடைய சக்தியை அறிந்தவள் என்பதாலும், தனது ஆசையின் மிகுதியாலும், “கடந்த காலத்தில் உள்ளவற்றையும் இப்போது பெறவேண்டும்”, என்கிறாள்.

4-2-1 பாலனாய் ஏழலகுண்டு பரிவின்றி

ஆலிலை அன்னவசஞ் செய்யும் அண்ணலார்
தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே
மாலுமால் வல்வினையேன் மடவல்லியே

பொருள் - மிகவும் சிறிய பாலகனாக இருந்தபடி, அனைத்து லோகங்களையும் உட்கொண்டு, அதன் விளைவாக எந்தவிதமான சிரமமும் ஏற்படாமல், உண்ட உணவுக்கு ஈடாக ஓர் ஆலந்தளிரில் கிடக்கின்ற ஸ்வாமியின் இரண்டு திருவடிகள் மீது நித்யஸூரிகளால் சாற்றப்பட்ட குளிர்ந்த அழகான துளசியைப் பெறவேண்டும் என்று எனது இந்தப் பெண் மயங்கிக் கிடக்கிறாள். இவளுடைய இந்தக் கலக்கத்தைக் காண்பதற்குக் காரணமாக உள்ள மிகுந்த பாபங்கள் நிறைந்தவளாக நான் உள்ளேன். எனது பெண்ணாகிய இவள், தான் பற்றியதை விடாத வல்லிக்கொடி போன்று காணப்படுகிறாள்.

அவதாரிகை - வடதளசாயியினுடைய திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயைச் செவ்வியோடே இப்போதே பெறவேணுமென்று ஆசைப்படா நின்றாள் என்கிறாள்.

விளக்கம் - “ஓர் ஆலந்தளிர் இலையைத் தனது படுக்கையாகக் கொண்டு கிடப்பவனுடைய திருவடிகளில் சாற்றப்பட்ட திருத்துழாயை, அதன் அழகு மாறாமல் இப்போதே பெறவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு நிற்கிறாள்” என்று திருத்தாயார் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பாலனாய்) பருவம் நிரம்பின பின்பு லோகத்தையெடுத்து வயிற்றிலே வைத்து ஆலிலையிலே சாய்ந்தானாகில் என் மகள் இப்பாடுபடாள் கிடீர்; “அவன் ஒரு தசையிலேகாண் ரக்ஷகனாவது” என்று மீட்கலாமிறே. (ஆய்) “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே” என்கிறபடியே, இவ்வவஸ்தையொழியப் பூர்வாவஸ்தை நெஞ்சிற்படாமை; “படியாதுமில் குழவிப்படி” என்னக் கடவதிறே. கலப்பற்ற பிள்ளைத்தனத்தையுடையனாய்.

விளக்கம் - (பாலனாய்) - ஒரு குறிப்பிட்ட பருவம் வந்த பின்னர் அவன் அனைத்து லோகங்களையும் எடுத்துத் தனது திருவயிற்றில் வைத்தபடி ஆலந்தளிரில் கிடந்தான் என்றால், “அவன் அனைத்தையும் தெரிந்தே செய்கிறான்; எனது மகளையும், லோங்களைப் போன்றே காப்பான்” என்று சமாதானம் அடைந்து, எனது மகள் இத்தனை துன்பம் அடையமாட்டாள் என்று நான் அமைதியாக இருக்கலாம். ஆனால் லோகத்திற்கு ஆபத்து வந்தபோது அவற்றைக் காப்பாற்றியது போன்று இவளையும் இப்போதே காப்பாற்றலாம் அல்லவோ என்கிறாள். (ஆய்) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-11) - ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே - என்னை நான் மனிதனாகவே எண்ணுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த நிலைக்கு முன்பாக உள்ள நிலைகள் எதுவும் நெஞ்சில் படாமல் இவன் கிடக்கிறான். திருவாய்மொழி (3-7-10) - படியாதுமில் குழவிப்படி - என்பது காண்க. அதாவது சூது கலப்பு ஏதும் இல்லாத குழந்தைத்தன்மையுடன் கூடியவனாக.

வ்யாக்யானம் - (ஏழுலகுண்டு) “இது ஸாத்மிக்கும், இது ஸாத்மியாது” என்று அறியாதே, ஏதேனுமாக முன்பு தோன்றினத்தை வாயிலேயெடுத்து இடும்படியாயிற்று பருவம். ரக்ஷக வஸ்துவினுடைய வ்யாபாரமாகையாலே இது ரக்ஷணமாய் தலைக்கட்டின இத்தனை. அவன் பொறுக்குஞ் செயலைச் செய்தானாகில் இவளும் பொறுக்கும்படியானவற்றை

ஆசைப்படாளோ? (ஏழுலகுண்டு) ஆபத்து உண்டானால் வரைந்து நோக்குவதில்லை. (பரிவின்றி) - ஒரு வருத்தமின்றிக்கே. லோகங்களை எடுத்து வயிற்றிலே வைக்கிறவிடத்தில் அத்தால் ஒரு வருத்தமின்றிக்கே. (ஆலிலை) ஒரு பவனான ஆலிலையிலே. அவ்வடம் பண்ணிக் கொடுத்த சுத்த பத்ரத்திலே. (அன்னவசம் செய்யும்) தன்வசமாகவன்றிக்கே, “அஹமந்நம்” என்கிற அந்நத்துக்கு வசமாக. புத்தம் ஜரியாதபடி அதுக்கீடாகச் சாய்ந்தான். (அண்ணலார்) அவன் சைசவத்திலும் ரக்ஷணத்தில் அவதானம் போலேயாயிற்று இவள் மோஹத்திலும் முறையில் கலக்கமற்று இருந்தபடி. (அண்ணலார்) ஸர்வரக்ஷகருமாய் ஸர்வஸ்வாமியுமானவர். ஸர்வரக்ஷகரானவர்க்கு உம்மையாசைப்பட்ட அபலையான என் அபேக்ஷிதம் செய்யத் தட்டுண்டோ? என்கிறாள். (அண்ணலார் தாளிணை) சேஷபூதன் பற்றுவது சேஷியினுடைய திருவடிகளேயிறே. (தாளிணை மேலணி தண்ணந்துழாய்) இப்படி இவள் ஆசைப்படுகைக்கு அடியிலே பச்சையிட்டாள் காணும். ப்ராஹ்மணன் பிச்சேறினாலும் ஒத்துச் சொல்லுமாபோலே, இவளும் அடியில் அப்யஸித்தத்தையே சொல்லாநின்றாள். தாட்பட்ட தண்டுழாய்த் தாமத்திலேயிறே வாஸனை பண்ணிற்று. (துழாயென்றே) எப்போதும் அத்தையே சொல்லாநின்றாள். “கெடுவாய், இது துர்க்கடங்காண், பூதகாலத்திலுள்ளதொன்றுகாண்” என்றால், அது செவியிற்படுகிறதில்லை. யுக்தி ஸாத்யையன்றிக்கே யிருக்கை. (மாலும்) மோஹிக்கும். மாலுதல் - மயங்குதல். இது ஒருக்தி மாத்ரமாய் அகவாயில் இன்றிக்கே யிருக்கை யன்றிக்கே உள்ளழியாநின்றாள். மணிப்ரபையிலே அக்நி புத்தி பிறந்தால் அது பின்னைச் சுடவும் வேணுமோ? (வல்வினையேன்) மோஹங்கதையாய்க் கிடக்கிற இவளுக்கு ஒரு து:காநுஸந்தாநமில்லையிறே. உணர்ந்திருந்து அநுஸந்திக்கிற என் பாபமிறே. (மடவல்லியே) பற்றிற்று விடாமை, மடப்பம். ஒரு கொள்கொம்போடே சேர்க்க வேண்டும் பருவமாயிருக்கை. (வல்லி) “பதி ஸம்யோக ஸுலபம்வய:” என்கிறபடியே யிருக்கை.

விளக்கம் - (ஏழுலகுண்டு) - “இது ஜரிமானம் ஆகும், இது ஜரிமானம் ஆகாது” என்று அறியாமல், ஏதேனும் ஒன்று தனக்கு முன்பாகக் கிடந்தது என்று பார்த்து, அதனை வாயில் எடுத்து இடுகின்ற குழந்தைப்பருவம். அனைத்தையும் காப்பாற்றும் ஸர்வேச்வரனுடைய செயல் இதுவாக உள்ளதால், இவை பாதுகாக்கப்பட்டன. அவன் தனது தகுதிக்குச் சேரும் விதத்திலும் உள்ள செயலைச் செய்வது போன்று இவளும் தனது தகுதிக்கு ஏற்றபடி ஆசைப்படமாட்டாளோ? (ஏழுலகுண்டு) - ஆபத்து ஏற்படாமல்,

பாதிக்கப்பட்டவர்களுடைய ஏற்றதாழ்வு ஆராயாமல் காப்பது. (பரிவின்றி) - எந்தவிதமான சிரமமும் இன்றி. அனைத்து லோகங்களைம் எடுத்துத் தனது திருவயிற்றில் வைக்கும்போது, அந்த இடத்தில் எந்தவிதமான சிரமமும் இன்றி. (ஆலிலை) - அப்போது கையில் கிடைத்த ஒரு ஆலந்தளிர் இலையில், வேறு படுக்கை இல்லாமல் அந்த ஆலமரம் அளித்ததான ஒரு வெற்று இலையில். (அன்னவசம் செய்யும்) - தன் வசமாக இல்லாமல், தைத்திரீயம் - அஹம் அந்நம் - நான் இனிய உணவாவேன் - என்றுள்ள ஜீவாத்மாக்களாகிய அன்னத்தின் வசப்பட்டு. அதாவது உட்கொண்ட உணவு ஜரிக்காத விதத்தில், வலதுகையைக் கீழே வைத்துக்கிடந்தான். (அண்ணலார்) - அவன் தனது அத்தகைய குழந்தைப்பருவத்தில் கூட அனைத்தையும் காப்பாற்றுவதில் குறிக்கோள் கொண்டவனாக உள்ளது போன்று இவள் மயக்கம் அடைந்தநிலையிலும் முறை மயங்கி “அண்ணலார்” என்கிறார். (அண்ணலார்) - அனைத்தையும் காப்பவனும், அனைத்திற்கும் எஜமானனும். “அனைத்தையும் காப்பாற்றுவனாகிய உமக்கு, உன் மீது ஆசை கொண்டவளும், வலிமை அற்றவளும் ஆகிய என்னைக் காப்பற்றி, எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதில் என்ன குறை உள்ளது?” என்கிறார். (அண்ணலார் தாளிணை) - அடிமையாக உள்ள ஒருவன் பற்றுவது தனது எஜமானனுடைய திருவடிகளை அல்லவோ? (தாளிணை மேலணி தண்ணந்துழாய்) - இவ்விதம் இவள் ஆசைப்பட்டதற்கு முதலிலேயே அவன் காப்பதற்கான உபாயத்தை கூறுகிறாள். அந்தணன் ஒருவனுக்கு பித்து ஏறினாலும் வேதம் கூறுவது போன்று, இவளும் முன்பு கற்றுப் பழகியதையே கூறுகிறாள். முன்பு எங்கு கற்றாள்? திருவாய்மொழி (2-1-2) - தாட்பட்ட தண்டுழாய் தாம - என்பதை அல்லவோ நினைக்கிறாள்? (துழாய் என்றே) - எப்போதும் அதனையே கூறியபடி உள்ளாள். இவனிடம், “நீ உன்னையே அழித்துக் கொள்கிறாய். இது கைகூடாது ஒன்றாகும். இது முற்காலத்தில் நிகழ்ந்த ஒன்றாகும்” என்று உரைத்தாலும், அந்தச் சொற்களைக் இவள் காதில் வாங்குவதில்லை. (மாலும்) - மயங்கியபடி உள்ளாள். இந்தப் புலம்பல் என்பது ஒரு சொல் அளவேயாக நின்று, மனத்தளவில் செல்லாமல் இருத்தல் என்பது அல்லாமல், உள்ளே புகுந்து நிற்பதால் இவ்விதம் உள்ளாள். மாணிக்கத்தின் ஒளியைக் கண்டு நெருப்பு என்று எண்ணும்போது, அது சுடவும் வேண்டுமோ? (வல்வினையேன்) - மயங்கிக் கிடக்கிற இவளுக்கு ஒரு துக்கத்தின் நினைவு ஏற்படவில்லை; ஆனால் இந்தத் துக்கத்தைக் காண்பது எனது பாபம் அல்லவோ? (மடவல்லியே) - பற்றியதை விடாமை என்பதே மடப்பம் ஆகும். ஒரு கொள்கொம்புடன், அதாவது கணவனுடன் சேர்க்கவேண்டிய பருவம். (வல்லி) - அயோத்யாகாண்டம் (1-19-

36) – பதி ஸம்யோக ஸுலபம்வய: - எனது தந்தையான ஜனகன் எனது பருவத்தைக் கண்டு, இவளுக்குத் தகுந்த துணை கிட்டவேண்டுமே எனத் துன்பக்கடலில் மூழ்கினார் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவள்.

4-2-2 வல்லிசேர் நுண்ணிடை ஆய்ச்சியர் தம்மொடு

கொல்லைமை செய்து குரவை பிணைந்தவர்

நல்லடி மேலணி நாறு துழாயென்றே

சொல்லுமால் சூழ்வினையாட்டியேன் பாவையே

பொருள் – “கொடியைப் போன்று நுண்ணிய இடையைக் கொண்ட ஆயர்குலப்பெண்களுடன் சேர்ந்து நின்று, அவர்களை வரம்பு மீறிய செயல்களைச் செய்யும்படியாகச் செய்து, குரவைக்கூத்து ஆடிய க்ருஷ்ணனுடைய சிவந்த திருவடிகளில் அணியப்பட்ட அழகான நறுமணம் வீசுகின்ற துளசி”, என்று மிகுந்த பாபங்கள் நிறைந்த எனது பெண் பிதற்றியபடி உள்ளாள் (பாபங்கள் நிறைந்தவளுடைய பெண் என்று பொருள்).

அவதாரிகை – “ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் ப்ரளயத்திலே தன் விபூதி ரக்ஷணம் பண்ணினானாகில், அது உன் பேற்றுக்கு உடலாமோ?” என்ன; “அது உடலன்றாகில் தவிருகிறேன். என் பருவத்திற் பெண்களுக்கு உதவினவிடத்திலே எனக்கு உதவத் தட்டு என்?”, என்னா நின்றாள்.

விளக்கம் – “அனைத்து உயிர்களுக்கும் ரக்ஷகனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் ப்ரளயத்தின் காரணமாக ஏற்பட்ட ஆபத்து காலத்திலும் தனது லீலாவிபூதியைக் காப்பாற்றினான் என்பது பேற்றுக்கு ஏற்ற ஒரு செயலாகுமோ?” என்று திருத்தாயார் கேட்டாள். அதற்கு இந்தப் பெண், “அது பேற்றுக்கு ஏற்ற செயல் இல்லையென்றால், அதனை நான் விட்டுவிடுகிறேன். ஆனால் எனது வயதை ஒத்த பெண்களுக்கு, முன்பு உதவிய அவன், எனக்கு வந்த உதவிட என்ன குறை உள்ளது?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் – (வல்லிசேர் நுண்ணிடை) “வள்ளி மருங்குல்” என்றாற்போலே, வள்ளிக்கொடி போலேயிருக்கிற இடையையுடையவர்களென்னுதல்; வல்லி போன்ற வடிவையுடையராய், இடைக்கு உபமாநமில்லாமையாலே நுண்ணிடையென்னுதல்.

(ஆய்ச்சியர் தம்மொடும்) “என் பருவத்திற் பெண்கள் பலருக்கும் உதவினவர் அவர்களெல்லார் விடாயுமுடைய எனக்கு உதவத் தட்டு என்?”, என்னா நின்றாள். திருவாய்ப்பாடியில் இவள் பருவத்திற் பெண்கள் பலர்க்கும் உதவினானிறே. (கொல்லைமை செய்து) வரம்பழிந்த செயல்களைச் செய்து; ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அவர்கள் மர்யாதையை அழித்து. (குரவை பிணைந்தவர்) அவர்களோடே தன்னைத் தொடுத்தபடி. (நல்லடி) பெண்களுந்தானுமாய் மாறிமாறித் துகைத்த திருத்துழாய் பெறவேணும் என்று ஆசைப்படுகிறது. ப்ரஹ்மசாரி யெம்பெருமான் திருவடிகளில் திருத்துழாய் ஆசைப்படுமவளன்றே இவள்.

விளக்கம் - (வல்லிசேர் நுண்ணிடை) - பெரியதிருமொழி (3-7-1) - வள்ளி மருங்குல் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, வள்ளிக்கொடி போன்ற இடையைக் கொண்ட பெண்கள். கொடி போன்ற வடிவம் கொண்டவர்கள். இவர்களுடைய இடைக்கு உபமானம் இல்லாத காரணத்தால், “நுண்ணிய இடை” என்று கூறுகிறார். (ஆய்ச்சியர் தம்மொடும்) - எனது வயதைப் போன்ற வயது கொண்ட பல பெண்களுக்கு உதவிய அவன், அவர்கள் எல்லாருடைய தவிப்பையும் கொண்டுள்ள எனக்கு உதவுவதற்கு என்ன குறை உள்ளது? திருவாய்ப்பாடியில் இவள் வயதைப் போன்ற வயதுள்ள பெண்கள் பலருக்கும் உதவியதைக் கூறுகிறாள். (கொல்லமை செய்து) - அவர்கள் வரம்பு அழிந்த செயல்களைச் செய்து. அதாவது தனது அழகு போன்றவற்றால் அவர்களிடம் இருப்பதான பெண்களுக்கே உரிய தன்மைகளை அழித்து. (குரவை பிணைந்தவர்) - அவர்களுடன் தன்னைத் தொடுத்துக் கொண்டு. (நல்லடி) - அவனும் பெண்களும் சேர்ந்து மிதித்தபடி இருந்த துளசிமாலையைப் பெறவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டாள். ப்ரஹ்மச்சாரியாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் உள்ள துளசியை விரும்புவள் இவள் அல்லள்.

வ்யாக்யானம் - (நாறு துழாய்) அவர்களும் அவனுமாகத் துகைத்ததென்று அறியுங் காணும் இவள் பரிமளத்தே; “கலம்பகன் நாறு”மே. (என்றே சொல்லுமால்) நினைத்தது வாய்விடமாட்டாத ஸ்தீர்வமெல்லாம் எங்கே போயிற்று? (சூழ்வினையாட்டியேன்) தப்பாதபடி அகப்படுத்திக் கொள்ளும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். “நைவ மாம் கிஞ்சிதப்ரவீத்” என்றிருக்குமவள் வார்த்தை சொல்லுகிறது என் பாபமிறே. (பாவையே) எல்லா அவஸ்தையிலும் தன்னகவாயிலோடுகிறது பிறரறியாதபடி இருக்கக் கடவ

நிருபாதிக ஸ்த்ரீவத்தையுடைய இவள், தன் பேற்றுக்குத் தான் வார்த்தை சொல்லும்படியாவதே!

விளக்கம் - (நாறு துழாய்) - அவர்களும் அவனுமாகச் சேர்ந்து மிதித்த துளசி என்பதை இவள் அதனுடைய பரிமளம் மூலமாகவே அறிபவள் ஆவாள். (என்றே சொல்லுமால்) - நினைத்தவை அனைத்தையும் வெளியில் சொல்லாத தன்மை கொண்டவர்களாகவே பெண்கள் இருப்பர் அல்லவோ? அத்தகைய தன்மை இவளிடமிருந்து எங்கே சென்றது? (சூழ்வினையாட்டியேன்) - தப்பிச் செல்ல இயலாதபடி அகப்படுத்துகின்ற கொடிய பாபங்கள் கொண்டவளாக தாயாராகிய நான் உள்ளேன். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (58-85) - நைவ மாம் கிஞ்சிதப்ரவீத் - (சுமந்திரன் உரைப்பது) சீதை அழுதபடி இருந்து என்னைப் பார்த்து ஒரு சொல்லும் கூறவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப இருக்கவேண்டிய இவள், இன்று இது போன்ற சொற்களை உரைப்பது எனது பாபமே அல்லவோ? (பாவையே) - அனைத்து நிலைகளிலும் தனது உள்ளத்தில் உள்ளவற்றை மற்றவர்கள் அறியாதபடி இருக்கும் தன்மையை இயல்பாகவே பெற்றவர்கள் பெண்கள் ஆவர்; அப்படிப்பட்ட பெண்மையைக் கொண்ட இவள், தனது பேற்றுக்குத் தானே சொற்கள் உரைக்கும் நிலை ஏற்பட்டதே!

4-2-3 பாவியல் வேத நன்மாலை பல கொண்டு

தேவர்கள் மாமுனிவர் இறைஞ்ச நின்ற
சேவடி மேலணி செம்பொன் துழாயென்றே
கூவுமால் கோள்வினையாட்டி யென் கோதையே

பொருள் - மிகுந்த பாபங்கள் பலவும் செய்த என்னுடைய இந்த பெண், “பாக்களால் இயலப்பட்ட வேதங்களில் உள்ளதை ஸ்ரீபுருஷஸூக்தம் முதலானவற்றைக் கொண்டு தேவர்களும், ஸநகர் முதலான முனிவர்களும் போற்றும்படியாக உலகம் அனைத்தையும் அளந்து நின்ற திருவடிகளில் அணியப்பட்ட சிவந்த பொன் போன்று அனைவராலும் விருப்பத்தக்க துளசி”, என்று உரைத்தபடி உள்ளாள்.

அவதாரிகை - ஒருருக்காக உதவினதேயன்றிக்கே, ஒரு நாட்டுக்காக உதவினவன் பக்கலுள்ளது பெறத் தட்டு என்? என்னாநின்றாள் என்கிறாள்.

விளக்கம் - “திருவாய்ப்பாடி என்ற ஒரு ஊருக்காக உதவியவன், அது மட்டும் அல்லாமல் ஒரு நாட்டுக்காகவும் உதவினான்; அவனிடம் உள்ளதைப் பெறுவதில் என்ன இடையூறு உள்ளது?”, என்று எனது மகள் கூறுகிறாள் எனத் தாயார் உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (பாவியல் வேதம்) பாவாலே இயற்றப்பட்ட வேதம். சந்தஸ்ஸுக்களாலே சொல்லப்பட்ட வேதம். அநுஷ்டுப் என்றும், த்ரிஷ்டுப் என்றும், ப்ருஹதீ என்றும் இத்யாதி சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான வேதம். (நல்மாலை) அதன் நன்றான மாலைகளைக் கொண்டு; ஸ்ரீ புருஷஸுலித்தாதிகளைக் கொண்டு. “ஸர்வே வேதாயத் பதமாமநந்தி”, “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்கிறபடியே அல்லாதவிடங்களிலும் ப்ரதிபாத்யன் அவனேயாகிலும், ஸ்வரூப ரூப குணங்களுக்கு வாசகமானவற்றைக் கொண்டு. அன்றிக்கே “வேதம் நன்மாலை” என்று பிரித்து, ஆராதனத்திலும் விபூதி விஷயமாகவும் பரந்திருக்கும் வேதத்தையும் ஸ்ரீபுருஷஸுலித்தாதிகளையும் கொண்டு என்றுமாம்.

விளக்கம் - (பாவியல் வேதம்) - பாக்கள் கொண்டு இயற்றப்பட்ட வேதம். அதாவது ஸந்தஸ்ஸுக்களால் கூறப்பட்ட வேதம். அநுஷ்டுப், த்ரிஷ்டுப், ப்ருஹதீ என்பது போன்ற ஸந்தஸ்ஸுக்களைக் கொண்ட வேதம். (நல்மாலை) - அதில் சிறந்த மாலைகள் கொண்டு. அதாவது ஸ்ரீபுருஷஸுலித்தம் போன்றவற்றைக் கொண்டு, ஸர்வே வேதாயத் பதமாமநந்தி - எந்த ஒரு அடையத்தக்க பொருளை அனைத்து வேதங்களும் கூறுகின்றனவோ - என்றும், கீதை (15-15) - வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே ஆவேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மற்ற இடங்களிலும் கூறப்படுபவன் அவனே என்றுள்ளபோதிலும், ஸ்ரீபுருஷஸுலித்தம் போன்றவையே அவனுடைய “ஸ்வரூபம், ரூபம் குணங்கள்” போன்றவற்றை நேரடியாக உரைப்பதாக உள்ளதால், “நன்மாலை” என்கிறார். அல்லது “வேதம் நன்மாலை” என்று பிரித்து, “ஆராதனை மற்றும் விபூதி விஷயமாக உள்ள வேதங்களையும், ஸ்ரீபுருஷஸுலித்தம் போன்றவற்றையும் கொண்டு” என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (தேவர்கள் மாமுனிவரிறைஞ்ச நின்ற) தேவர்களும் ஸநகாதிகளும் “ஸங்கைஸ்ஸுரணாம்” என்கிறபடியே ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஆச்ரயிக்கத் திருவுலகளந்து நின்ற. (சேவடி) “மாமுதலடிப்போதொன்று கவிழ்த்தலர்த்தி” என்கிறபடியே தலையிலே

பூப்போலே வந்திருக்கிறபோது மேலே பார்த்தவாறே அநுபாவ்யமாயிருந்த சிவப்பையுடைத்தா யிருக்கை. அடியில் ராகமிறே இப்படியாக்கிற்று இவளை. அன்றிக்கே, செவ்விய அடியென்றாய், அடிக்குச் செவ்வியாவது “பொது நின்ற பொன்னங்கழல்” என்கிறபடியே ஆச்ரிதாநாச்ரித விபாகமற எல்லார் தலையிலும் வைத்த செவ்வை. “தளிர் புரையும் திருவடியென் தலைமேலவே” என்று ஈடுபடும்படியிறே அடியில் ஆர்ஜவம் இருப்பது.

விளக்கம் - (தேவர்கள் மாமுனிவரிறைஞ்ச நின்ற) - தேவர்களும், ஸநகர் போன்ற முனிவர்களும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஸங்கைஸ்ஸுரணாம் - அனைத்து தேவர்களுடன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள துதிகளால் அண்டி நின்றபோது, திருவுலகம் அளந்து நின்ற. (சேவடி) - திருவாசிரியம் (5) - மாமுதலடிப்போதொன்று கவிழ்த்தலர்த்தி - என்பதற்கு ஏற்ப தலைகளில் மலர் போன்று கவிழ்ந்தபடி வந்துள்ளதை மேலே பார்க்கும்போது அனுபவிக்கத்தக்கதாக உள்ள சிவந்த நிறத்தைக் கொண்டதாக இருத்தல். அப்படிப்பட்ட திருவடிகளில் உள்ள சிவந்த நிறம். அதன் மீது உள்ள ஆசை அல்லவோ இவளை இவ்விதம் செய்தது? அல்லது “செவ்விய அடி” என்று கொள்ளலாம். அந்தத் திருவடிக்கு அழகு என்பது, மூன்றாம் திருவந்தாதி (88) - பொது நின்ற பொன்னங்கழல் - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னை அண்டியவர்கள் அண்டாதவர்கள் என்னும் வேறுபாடு ஆராயாமல், அனைவருடைய தலையிலும் ஒரே போன்று வைத்த அழகு என்பதைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். திருநெடுந்தாண்டகம் (1) - தளிர் புரையும் திருவடியென் தலைமேலவே - என்று ஈடுபடும்படியாக அல்லவோ திருவடிகளுடைய நேர்மை உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (சேவடி மேலணி செம்பொற்றுழாய்) அத்திருவடிகளிற் சாத்தின ஸ்ப்ருஹணீயமான திருத்துழாயென்று சொல்லிக் கூப்பிடா நின்றாள். (என்றே கூவுமால்) தோளில் சாற்றின மாலை கொடுக்கிலும் கொள்ளாள். ஆல் - ஆச்சர்யத்திலே; அசை (கோள் வினையாட்டியேன்) முடித்தல்லது விடாத பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய. அன்றியே கோளென்று மிடுக்காய், அநுபவைக விநாச்யமான பாபமென்னுதல். (கோதையே) தன் மாலையையும் மயிர்முடியையும் கண்டார் படுமத்தைத் தான் படுவதே! இம்மாலையையுடைய இவள் வேறோரு மாலையை ஆசைப்படுவதே! மார்வத்து மாலையான இவள் வேறோரு மாலையை ஆசைப்படுவதே! மார்வத்து மலைக்கு மால் அவன், அம்மலைக்கு மால் இவள்.

விளக்கம் - (சேவடி மேலணி செம்பொற்றுழாய்) - “அத்தகைய திருவடிகளின் மீது சாற்றப்பட்டதும், அனைவராலும் விரும்பத்தக்கதாகவும் உள்ள துளசி”, என்று உரைத்து அவனை அழைக்கிறாள். (என்றே கூவுமால்) - தோள்களில் சாற்றப்பட்ட மாலையை அவன் அளித்தாலும் இவள் ஏற்க மறுக்கிறாள். (கோள் வினையாட்டியேன்) - முடித்தல் என்பதைச் செய்யாமல், என்னை விடாதபடி உள்ள பாபங்கள் பல செய்த என்னுடைய அல்லது “கோள்” என்பதற்கு “மிசுக்கு” என்று பொருள் கொண்டு, அனுபவித்தே கழிக்க வேண்டும்படியாக உள்ள பாபம் எனலாம். (கோதையே) - தனது மாலை மற்றும் கூந்தலைக் கண்டால் மற்றவர்கள் படும்பாட்டை இன்று இவள் பட்டபடி உள்ளாள். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த மாலையைக் கொண்ட இவள், வேறொரு மாலையை விரும்புகிறாளே! இவளுடைய மாலையை விரும்புவன் அவன், அவனிடம் இவள் மயங்கி நிற்கிறாள்.

4-2-4 கோதில வண்புகழ் கொண்டு சமயிகள்

பேதங்கள் சொல்லிப் பிதற்றும் பிரான்பரன்
பாதங்கள் மேலணி பைம்பொந்துழாயென்றே
ஓதுமால் ஊழ்வினையேன் தடந்தோளியே

பொருள் - எந்தவிதமான தோஷங்களும் இன்றி, மற்றவர்களால் அனுபவிக்கத்தக்கபடி உள்ளதான குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி; சீலம், ஸௌசீல்யம், ஆநந்தம் போன்ற பல குணங்களில் தனித்தனியே ஈடுபட்டபடி நின்று; அந்தந்த குணங்களுடைய உயர்வில் உள்ள வேறுபாடுகளை எண்ணிப் பிதற்றும்படி ஸித்தாந்திகளை அனுபவிக்கும்படிச் செய்பவன்; மிகவும் உயர்ந்த உபாகாரங்கள் செய்பவன்; அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன்; இப்படிப்பட்ட அவனுடைய திருவடிகளில், குணங்களில் நிறைந்து விளங்குகின்ற நித்யஸூரிகளால் சாற்றப்பட்ட துளசிமாலையை, பாபம் நிறைந்த என்னுடைய மகள் எப்போதும் கூறியபடி உள்ளாள்.

அவதாரிகை - “பெருக்காறு வற்றினாற்போலே ஒருகால் எல்லாரையும் வாழ்வித்துப் போன அவதாரத்திலுள்ளத்தை நான் இப்போது எங்கே தேடுவேன்?” என்ன; “அது தவிருகிறது. என்றுமொக்க ஏகரூபமாயிருக்கிற பரமபத நிலயன் திருவடிகளில் திருத்துழாய் பெறத்தட்டு என்?” என்னாநின்றாள், என்கிறாள்.

விளக்கம் - “நன்றாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடிய ஆறானது வற்றியது போன்று, ஒரு காலத்தில் அனைவரையும் வாழும்படியாகச் செய்த பல அவதாரங்களில் உள்ளவற்றை நான் இப்போது எங்கு சென்று தேடுவேன்?”, என்று எனது மகளிடம் நான் கூறினேன். அதற்கு எனது பெண் என்னிடம், “சரி, அதனை விடுகிறேன். எப்போதும் ஒரே போன்ற தன்மைகள் கொண்ட பரமபதத்தில் உள்ளவனுடைய திருவடிகளில் உள்ள துளசியை அடைவதில் என்ன இடையூறு உள்ளது?”, என்று கேட்கிறாள். இவ்விதமாக அந்தத் தாய் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கோதில) குற்றமற்ற; ஹேயப்ரத்யநீகமான. குணத்துக்குக் கோதில்லாமையாவது ஒரு குணத்தை அநுஸந்தித்தால் குணாந்தரத்திற் போகாதபடி காற்கட்டுகை. அப்படியிராதாகில் அல்லாத விஷயங்களிற்காட்டில் வாசியில்லையிறே. (வண்புகழ்) - கல்யாணகுணங்கள். இக்குணங்களை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு. (சமயிகள்) ஓரோ குணங்களிலே கால்தாழ்ந்து குணாந்தரத்திற் போகமாட்டாதவர்கள். “சீல குணம் துவக்கவற்று; அதிலும் வீரகுணம் துவக்கவற்று; அதிலும் ரூபகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகள் துவக்கற்று” என்று இவற்றிலே நிஷ்டரானவர்கள். சொன்ன இவர்களையொழிய, ஸத்வித்யா நிஷ்ட தஹரவித்யா நிஷ்ட உபகோஸல சாண்டில்யாதி வித்யா நிஷ்டரைச் சொல்லவுமாம்.

விளக்கம் - (கோதில) - எந்தவிதமான குற்றமும் இல்லாத. தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள. குணத்திற்குத் தோஷம் இல்லாமை என்பது, ஒரு குணத்தை எண்ணினால் மற்ற குணங்களில் ஈடுபடாதபடி தடுத்தல்; அவ்விதம் இருந்தால் மற்ற விஷயங்களுக்கும் இதற்கு எந்தவிதமான வேறுபாடுகளும் இல்லை என்றாகும் அல்லவோ? (வண்புகழ்) - கல்யாண குணங்கள். இப்படியாக உள்ள குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி. (சமயிகள்) - ஸித்தாந்திகள் அல்லது நித்ய முக்தர்கள். இவர்கள் ஏதேனும் ஒரு குணத்தில் ஈடுபட்டு நின்று அதனைக் கடந்து அடுத்த குணத்தில் செல்ல இயலாமல் நிற்பவர்கள். சீலகுணம் மிகவும் சிறந்தது, அதிலும் சிறந்தது வீர குணம், அதிலும் சிறந்தது ஸௌந்தர்யம் என இவற்றில் ஆழ்ந்து நிற்பவர்கள். அல்லது இவர்கள் அல்லாமல், “அனைத்தும் அறிந்த தன்மை முதலானவற்றுடன் ஸ்வரூபமும் உபாஸிக்கத்தகுந்தது” என்று கூறும் ஸத்வித்யா நிஷ்டர்கள், “குணமும் ஸ்வரூபமும் உபாஸிக்கத்தககுது” என்று கூறும் தஹரவித்யா நிஷ்டர்கள், “கண்களில் உள்ள

ஸர்வேச்வரனே உபாஸிக்கத்தக்கவன்” என்று கூறும் உபகோஸலவித்யா நிஷ்டர்கள், “இந்த ஜகத்தைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவனே உபாஸிக்கத்தக்கவன்” என்று கூறும் சாண்டில்யவித்யா நிஷ்டர்கள் என்று இவர்களைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம் .

வ்யாக்யானம் - (பேதங்கள் சொல்லி) தாங்கள் அநுபவிக்கிற குணங்களுக்கு ஏற்றங்களைச் சொல்லி. அதாவது சீலகுணத்தை அநுபவித்து “இதுவும் ஒரு குணமே. இது போலேயோ வீரகுணம்?” என்றாற்போலே சொல்லி. (பிதற்றம்) அக்குணங்களிலே ஈடுபட்டு ஜ்வர ஸந்நி பதிதரைப்போலே அடைவுகெடக் கூப்பிடாநிற்பர்கள். (பிரான்பரன்) அவர்களுக்கு இப்படி உபகாரகனான ஸ்ரீவைகுண்டநாதன். அவர்களுக்கு உபகாரகனாகையவது, “இமையோர் தமக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெ யூணென்னு மீனச்சொல்” என்கிறபடியே, இக்குணங்களை அவர்களுக்கு நிலமாக்கி அநுபவிப்பிக்கையாலே, “பிரான்” என்கிறார்.

விளக்கம் - (பேதங்கள் சொல்லி) - தாங்கள் அநுபவித்தபடி உள்ள அந்தந்த குணங்களுக்கு ஏற்றவர்களை உரைத்து. உதாரணமாக சீல குணத்தை அநுபவித்த பின்னர், “இது அல்லவோ குணம். இது போன்று வீரகுணம் உள்ளதோ?”, என்று கூறுவர். (பிதற்றும்) - அந்தந்த குணங்களில் ஈடுபட்டு நின்று, ஜ்வரத்தின் வேகத்தில் பிதற்றுபவர்கள் போன்று முறை மாறி அழைத்தபடி இருப்பர். (பிரான்பரன்) - அவர்களுக்கு இத்தகைய உபகாரங்கள் செய்தபடி உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டநாதன். அவர்களுக்குச் செய்த உபகாரம் என்ன? திருவிருத்தம் (98) - இமையோர் தமக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூண் என்னும் ஈனச்சொல் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தக் குணங்களை அவர்கள் அநுபவிக்கலாம்படி அவன் செய்வதால், “பிரான்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரன்பாதங்கள் மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே யோதுமால்) - “சூட்டுநன்மாலைகள் தூயன வேந்தி” என்கிறபடியே மிக்க சீர்த்தொண்டரான நித்யஸூரிகள் அவன் திருவடிகளில் சாத்தினதாய், அத ஏவ அத்யந்தம் ஸ்ப்ருஹணியமான திருத்துழாயென்று எப்போதும் சொல்லாநின்றாள். (ஊழ்வினையேன்) வந்ததடைய முறையாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். ஊழென்பது முறை. (தடந்தோளியே) இப்படி கைவிஞ்சின அழகையுடையவள் குணநாம் ஆகரமான அவன்

திருவடிகளிலே திருத்துழாயை ஆசைப்படா நின்றாள். இத்தோளழகுக்கு இலக்கானாரோ இவளோ இப்படி அடைவுகெடப் பிதற்றுவார்.

விளக்கம் - (பரன்பாதங்கள் மேலணி பைம்பொன் துழாய் என்றே ஓதுமால்) - திருவிருத்தம் (21) - சூட்டுநன்மாலைகள் தூயன ஏந்தி - என்பதற்கு ஏற்ப, “மிகவும் சீரிய அடியார்களாகிய நித்யஸூரிகள் அவனுடைய திருவடிகளில் சாற்றியதாக, அதன் விளைவாக எப்போதும் மிகவும் விரும்பத்தக்கதாக உள்ள திருத்துழாய்”, என்று எப்போதும் கூறியபடி உள்ளாள். (ஊழ்வினையேன்) - வந்து சேர்ந்த துக்கம் முழுவதையும் அனுபவிக்கும்படியான பாபங்களைச் செய்தேன். (தடந்தோளியே) - இவ்விதம் மிகுந்த அழகைக் கொண்ட எனது இந்தப் பெண், குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள அவனுடைய திருவடிகளில் உள்ள துளசிக்கு ஆசைப்பட்டு நிற்கிறாள். அவனை மயக்கவல்ல தோள் அழகு கொண்டவளாக இவள் உள்ளபோது, அவன் அல்லவோ இவ்விதம் பிதற்றவேண்டும்; ஆனால் முறை மாறி இவள் பிதற்றுகிறாளே!

4-2-5 தோளிசேர் பின்னை பொருட்டு எருதேழ் தழீஇக்

கோளியார் கோவலனார் குடக்கூத்தனார்
தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே
நாளுநாள் நைகின்றதால் எந்தன் மாதரே

பொருள் - “அவன் விரும்பும்படியான தோள்களைக் கொண்டவளாக, சீலம் முதலான குணங்களால் அவனுக்கு ஏற்றவளாக உள்ள நப்பின்னைப்பிராட்டியின் பொருட்டு ஏழு எருதுகளை ஒரே பிடியில் தழுவிக்கொண்டவனும், அந்த எருதுகளுக்கு ஏற்றபடியான ஆயர்கள் குலத்தில் அவதரித்தவனும், குடக்கூத்து என்னும் லீலை மூலம் அனைவருடைய மனங்களையும் அபகரித்தவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய இரண்டு திருவடிகளின் மீது சேர்க்கப்பட்ட குளிர்ந்த அழகிய துளசி”, என்று ஒவ்வொரு நாளும் எனது பெண் புலம்பியபடியே உள்ளாள் என்கிறாள்.

அவதாரிகை - “ஸர்வஸ்மாத்த்பரனாய்ப் பரமபத நிலயானாய், அப்ராப்யனாயிருக்கிறவன் திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயை என்னாலே தேடப்போமோ?” என்ன; “ஆனால், இங்கே என்னோட்டையாளொருத்திக்காகத் தன்னைப் பேணாதே எருதேழடர்ந்த

க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாய் பெறத் தட்டு என்?" என்னா நின்றாள் என்கிறாள்.

விளக்கம் - திருத்தாயார் தனது மகளிடம், "அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாகவும், பரம்பதத்தில் வசிப்பவனும், அடைவதற்கு இயலாதவனாகவும் உள்ளவனுடைய திருவடிகளில் சாற்றின துளசிமாலையை என்னால் தேட இயலுமா?", என்று கேட்டாள். இதற்கு அந்தப் பெண், "என்னைப் போன்ற ஒரு பெண்ணுக்காகத் தன்னைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் ஏழு எருதுகளை அடக்கிய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் சேர்க்கப்பட்ட துளசியை நா பெறுவதற்கு என்ன தடை உள்ளது?", என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (தோளிசேர்பின்னை) "துல்ய சீலவயோ வ்ருத்தாம்" என்று ஆபிஜாத்யாதிகளால் பெருமாளுக்கு ஸத்ருசையாய், "அஸிதேசுஷணா" என்று அவரிலும் இவளுக்கு ஏற்றமானாற்போலே அல்லாத அழகெல்லாம் க்ருஷ்ணனோடு ஒத்திருக்கும். தோளழகு அவனில் இவளுக்கு ஏற்றம். அவளுக்கு அவயவ ஸோபையில் தோற்று அத்தோளோடே அனைக்கைக்காக. (எருதேழ் தழீஇக்கோளியார்) எருதுகளேழையும் தழுவிக்கொள்ளுமவர். அநந்தரம் அவளைத் தழுவப் பார்க்கிறானாகையாலே அவளைத் தழுவினாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று எருதுகளோடு பொருததும். ஆகையாலிறே "எருதேழ் தழீஇ" என்றது. அவளைப் பொறுகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அவற்றின் கொம்போடே பொருததும் இக்கொம்போடே சேர்ந்தாற்போலே போகரூபமாயிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (16-5) - துல்ய சீலவயோ வ்ருத்தாம் - ஒரே போன்ற சீலகுணம் மற்றும் வயது ஆகியவற்றைக் கொண்டவளாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப குடிப்பிறப்பு போன்ற அனைத்தாலும் இராமனுக்கு நிகரானவளாக, அஸிதேசுஷணா - கறுத்த கண்கள் கொண்ட - என்று இராமனைக் காட்டிலும் இவளுக்கு ஏற்றம் உண்டானது போன்று, நப்பிணையின் மற்ற அழகுகள் அனைத்தும் க்ருஷ்ணனுக்கு நிகராகவே இருக்கும். ஆனால் தோளின் அழகு அவனைக் காட்டிலும் இவளுக்கு மிகவும் அதிகமாகவே உள்ளது. நப்பின்ணையின் அவயவங்களுடைய அழகில் மயங்கி அந்தத் தோள்களுடன் அனைவதற்காக. (எருது ஏழ் தழீஇக்கோளியார்) - ஏழு எருதுகளையும் அனைத்துக் கொள்பவன். அடுத்ததாக நப்பின்னைப்பிராட்டியை அனைத்துக் கொள்ள

முயல்கிறான் என்பதால், அவனைத் தழுவினது போன்றே எருதுகளைத் தழுவினதும் உள்ளது. அதனால்தான் “எருது ஏழ் தழீஇ” என்று கூறினார். அவனைப் பெறுவதற்கு இந்த எருதுகள் காரணமாக உள்ளதால், அந்த எருதுகளின் கொம்புடன் சேர்ந்ததும் இந்தக் கொம்பாகிய நப்பின்னையுடன் சேர்ந்தது போன்று இனிமையாகவே உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (கோவலனார் குடக்கூத்தனார்) அவனைப் பெறுகைக்கு ஈடான ஆபிஜாத்யத்தையும் செருக்கையுமுடையவர். வில் முறித்தாலும் இசுஷ்வாகு வம்சயர்க்கல்லது பெண் கொடாத ஜநகனைப்போலே, எருதேழடர்த்தாலும் இடைத்தனத்தில் குறையுண்டாகில் பெண் கொடார்களிறே. (தாளிணை இத்யாதி) அவளுக்கு உதவின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிற சாத்தின திருத்துழாயையாயிற்று இவள் ஆசைப்பட்டது. (நாளுநாள் நைகின்றதால்) ஒருநாள் நைகைக்கும் ஆச்யரயமில்லாத மார்த்தவத்தையுடையவள், நாள்தோறும் நாள்தோறும் நையாநின்றாள். ஆச்யரயத்தையுங் கொடுத்து நையப்பண்ணும் விஷயமிறே. (என்தன் மாதர்) என் பெண்பிள்ளை. தன்னைப்போலே, பிறந்து விலங்கு முறித்துக் கொண்டு போய்ப் பூதநா சகட யமளார்ஜுநாதிகளோடே பொருது, “தழும்பிருந்த தாள் சகடன் சாடி” என்கிறபடியே தழும்பேறியிருப்பாளொருத்தியோ என் பெண்பிள்ளை? “தொடுங்கால் ஓசியுமிடையினமான்” அன்றோ என்கிறாள்.

விளக்கம் - (கோவலனார் குடக்கூத்தனார்) - அவளை அடைவதற்கு ஏற்ற குலத்தையும் செருக்கையும் கொண்டவன். “வில்லை முறித்தாலும் இசுஷ்வாகு வம்சத்தில் வந்தவர்க்கு அல்லாமல் சீதையைத் திருமணம் செய்து தரமாட்டேன்” என்று நின்ற ஜனகன் போன்று, “ஏழு எருதுகளை அடக்கினாலும், ஆயர்குலத்தில் பிறக்கவில்லை என்ற குறை ஏற்பட்டால் பெண்களைக் கொடுப்பதில்லை” என்று உள்ளவர்கள். (தாளிணை இத்யாதி) - நப்பின்னைக்கு உதவிய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் சேர்க்கப்பட்ட துளசிமாலையை அல்லவோ இவள் விரும்புகிறாள்? (நாளுநாள் நைகின்றதால்) - ஒருநாள் துவண்டு விழுவதற்குக்கூட கொள்கொம்பு இல்லாத இவள், ஒவ்வொரு நாளும் துவண்டு விழுந்தபடி உள்ளாள். கொள்கொம்பையும் அளித்து, துவளவும் செய்யும் விஷயம் அல்லவோ அவன்? (என்தன் மாதர்) - மாதர் என்பதற்கு “பெண், மென்மை” என்று இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. இவற்றை ஒவ்வொன்றாக அருளிச்செய்கிறார். எனது பெண்பிள்ளை. அல்லது, க்ருஷ்ணனைப் போன்று “பிறந்து, கட்டி வைத்த காவலிருந்து

தப்பித்துக் கொண்டு சென்று, பூதனை சகடாசுரன் மருதமரங்கள் போன்ற பலவற்றுடன் பொருது, முதல்திருவந்தாதி (23) – தழும்பிருந்த தாள் சகடன் சாடி - என்பதற்கு ஏற்றபடி திருவடிகளில் தழும்பி ஏறியபடி நிற்பவளோ எனது இந்தப் பெண்? திருவிருத்தம் (37) - தொடுங்கால் ஓசியும் இடை இளமான் - என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ளவள் அல்லவோ இவள்?

4-2-6 மாதர் மாமண்மடந்தை பொருட்டு எனமாய்

ஆதியங் காலத்து அகலிடம் கீண்டவர்
பாதங்கள் மேலணி பைம்பொன் துழாயென்றே
ஓதும்மால் எய்தினள் எந்தன் மடந்தையே

பொருள் – “பெண்களில் மிகவும் உத்தமமானவரும் கொண்டாடத்தக்கவரும் ஆகிய ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காக முன்பு, நீரிலும் சேற்றிலும் மூழ்கியபடி இருப்பதான வராஹ அவதாரத்தை எடுத்தான்; கல்பத்தின் தொடக்க காலத்தில் மிகவும் பரந்து விரிந்துள்ள இந்தப் பூலோகத்தை அண்டத்திலிருந்தும் ஒட்டிய நிலையில் பெயர்த்து எடுத்தான்; அப்படிப்பட்டவனுடைய திருவடிகளின் மீது சாற்றப்பட்ட பசுமையான அழகான திருத்துழாய்” என்று எப்போதும் உரைத்தபடி உள்ள மயக்கத்தை எனது பெண் அடைந்தாள்.

அவதாரிகை – “மனிச்சழியாமல் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவினாற்போலன்றிக்கே, ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காகத் தன்னையழிய மாறியும் உதவினவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படா நின்றாள்” என்கிறாள்.

விளக்கம் – “மனிதத்தன்மை அழியாமல் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவியது போன்று அல்லாமல் பூமிப்பிராட்டிக்காக தனது ரூபத்தை மாற்றிக் கொண்டு வந்து உதவிய அவனுடைய திருவடிகளில் உள்ள திருத்துழாயை விரும்பியபடி உள்ளாள்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மாதர்) அழகு. நிருபாதிக ஸ்தரீத்வத்தையுடையவளென்னுதல்; மாதரென்று காதலாய். ஸ்நேஹயுக்தையென்னுதல். (மாமண்மடந்தை பொருட்டு) - ச்லாக்யையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியின் பொருட்டு. (எனமாய்) “பாசிதூர்த்துக் கிடந்த பார்மகள்” என்கிறபடியே, ப்ரணயிநி உடம்பு பேணாதே கிடக்க, ப்ரணயி உடம்பு

பேணியிருக்கையாவது ப்ரணயித்வத்துக்குப் பேராதே; “மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமில்லாப் பன்றியாம் தேசு” என்கிறபடியே நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இளையாத வடிவையுடையவனாய். (ஆதி) வராஹ கல்பத்தினாதிலேயே. (அம்காலத்து) அழகிய காலத்து. ரசஷகனானவன் தன் விபூதி ரசஷணத்துக்காகக் கொண்ட கோலத்தை அநுபவிக்கிற காலமாகையாலே அழகிய காலமென்கிறார். (அகலிடம் கீண்டவர் இத்யாதி) மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டு விடுவித்து எடுத்துக் கொண்டு எறினவனுடைய திருவடிகளிலே, “ரோமாந்தரஸ்த்தாமுநயஸ் ஸ்துவந்தி” என்று ஸநகாதிகள் இட்ட திருத்துழாயையயிற்று இவள் ஆசைப்படுகிறது. (ஓதுமாலெய்தினள்) இத்தை எப்போதும் சொல்லும்படியே பிச்சேறினாள். (எந்தன் மடந்தையே) “அவனைன்றோ பிச்சேறுவான்” என்றிருக்கிறாள் இவள். இப்பருவத்தைக் காண்டார் படுமத்தை இப்பருவமுடைய இவள் படுவதே!

விளக்கம் - (மாதர்) - அழகு. இயல்பாகவே பெண்மைத்தன்மை கொண்டவள். “மாதர்” என்பதற்கு “காதல்” எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்; அதாவது அன்பை உடையவளாக. (மாமண் மடந்தை பொருட்டு) - ஏற்றம் கொண்டளாகிய ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியின் பொருட்டு. (ஏனமாய்) - நாச்சியார் திருமொழி (11-8) - பாசிதூர்த்துக் கிடந்த பார்மகள் - என்பதற்கு ஏற்ப, காதலி தனது சரீரத்தைப் பேணாமல் உள்ளபோது காதலன் மட்டும் தனது சரீரத்தைப் பேணுதல் என்பது காதலுக்குப் பொருந்தாது அல்லவோ? நாச்சியார் திருமொழி (11-8) - மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமில்லாப் பன்றியாம் தேசு - என்பதற்கு ஏற்ப நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இளையாத வடிவத்தைக் கொண்டவளாக. (ஆதி) - வராஹ கல்பத்தின் தொடக்கத்தில், (அம்காலத்து) - அழகான காலத்தில். காப்பாற்றுபவளாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய உடைமையான இந்தப் பூலோகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக எடுத்துக்கொண்ட வடிவத்தை அநுபவிக்கும் காலம் என்பதால் “அழகிய காலம்” என்கிறார். (அகலிடம் கீண்டவர் இத்யாதி) - மிகவும் பெரிதான இந்தப் பூமியை அண்டப்பித்தியிலிருந்து, ஒட்டு விடுவித்து பெயர்த்து எடுத்துக்கொண்டு மேலே ஏறியவனுடைய திருவடிகளில், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-4-29) - ரோமாந்தரஸ்த்தாமுநயஸ் ஸ்துவந்தி - அந்த வராஹனுடைய மயிர்க்கால்களில் உள்ள மஹரிஷிகள் துதித்தபடி உள்ளனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸநகர் முதலானவர்கள் சேர்த்த திருத்துழாயை அல்லவோ எனது பெண் விரும்புகிறாள்? (ஓதும் மால் எய்தினள்) - இதனை எப்போதும் கூறியபடி உள்ளவிதத்தில் பிச்சு ஏறினாள். (எந்தன் மடந்தையே) - “இவளுடைய அழகில்

மயங்கி அவன் அல்லவோ பிச்சு ஏறுவான்?" என்று தாயார் எண்ணிகிறாள். இவளுடைய பருவத்தைக் கண்டு மற்றவர்கள் படும் பாட்டை இவள் அடைந்தபடி உள்ளாளே என்கிறாள்.

4-2-7 மடந்தையை வண்கமலத் திருமாதினைத்

தடங்கொள் தார்மார்பினில் வைத்தவர் தாளின்மேல்

வடங்கொள் பூந்தண்ணந்துழாய்மலர்க்கே இவள்

மடங்குமால் வானுதலீர் என் மடக்கொம்பே

பொருள் - ஒளி வீசும் நெற்றியைக் கொண்டவர்களே! எப்போதும் அனுபவிக்கத் தகுந்தபடி உள்ள மடந்தைப் பருவம் கொண்டவளாகவும், காண்பதற்கு அழகாக உள்ள தாமரையைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டவளாகவும், “ஸ்ரீதேவி” என்ற திருநாமத்தைக் கொண்டவளாகவும், பெண்களுக்கே உரியதான ஸௌந்தர்யம் போன்றவற்றை உடையவளாகவும் இருக்கின்ற பெரியபிராட்டியாரை, மிகுந்த பரப்பைக் கொண்டதும் மாலையுடன் கூடியதும் ஆகிய தனது திருமார்பில் வைத்தபடி உள்ளவனுடைய திருவடிகளில் சாற்றப்பட்டதும், அழகாகத் தொடுக்கப்பட்டதும், குளிர்ந்ததும் ஆகிய திருத்துழாய் மாலையை அடைவதற்காக எனது வஞ்சிக்கொடியாகிய இந்தப் பெண் துவண்டு நிற்கிறாள்.

அவதாரிகை - அம்ருத மதந தசையிலே பெரியபிராட்டியைத் திருமார்பிலே வைத்தருளினவனுடைய திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாய் ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

விளக்கம் - அமிர்த்தத்தின் பொருட்டு திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த அந்தக் காலத்தில் வெளிப்பட்ட பெரியபிராட்டியாரைத் தனது திருமார்பில் வைத்தருளியவனுடைய திருவடிகளில் சேர்க்கப்பட்ட திருத்துழாயை விரும்பி நிற்கிறாள் என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மடந்தையை) எப்போதுமொக்க போகயோக்யமான பருவத்தையுடையவளை. (வண் கமலத் திருமாதினை) அழகிய தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய திருவாகிற பெண்பிள்ளையை. ஸாஷாத் லக்ஷ்மியை. (தடங்கொளித்யாதி) பெரியபிராட்டியாருக்கு திவ்யாந்த:புரமாகப் போரும்படி

இடமுடைத்தாய், ஐச்வரிய ஸூசகமான மாலையையுடைத்தான மார்விலே வைத்தவர். “பச்சுதாம் ஸர்வதேவாநாம் யயௌ வக்ஷஸ்த்தலம் ஹரே:” என்கிறபடியே அம்ருத மதந ஸமயத்திலே அம்மா, “நமக்கு இம்மார்வு பெறவேணும்” என்று தன்பாடு ஏற வர, அவளையும் மார்விலே வைத்துக் கொண்டவனுடைய திருவடிகளின் மேலே, செறியத் தொடையுண்டு தர்சநீயமாய்க் குளிர்ந்து செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாய்ப்பூவை ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே சுருண்டு விழுந்து கிடவாநின்றாள். (வாள் நுதலீர்) ஒளியையுடைய நுதலையுடையவர்களே! உங்களைப்போலே இவளைக் காண்பது எப்போது? (என் மடக்கொம்பே) என்னைப் பிரியாதே எல்லாவளவிலும் அவிக்குதையாயிருக்குமவள் படும் பாடே இது.

விளக்கம் - (மடந்தையை) - எப்போதும் ஒரே போன்று இனிமையாக உள்ள பருவம் கொண்டவள். (வண் கமலத் திருமாதினை) - அழகான தாமரைமலரைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்ட மஹாலக்ஷ்மியாகிய பெண்பிள்ளையை. அதாவது மஹாலக்ஷ்மியை. (தடம்) பெரியபிராட்டிக்குத் திவ்யமான அந்தப்புரமாக உள்ளதற்கு ஏற்றதான பெரிய இடம் கொண்டதாக, ஐச்வரியத்தன்மையை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்துகின்ற மாலையைக் கொண்டதாக உள்ள திருமார்பில் வைத்தவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-105) - பச்சுதாம் ஸர்வதேவாநாம் யயௌ வக்ஷஸ்த்தலம் ஹரே: - அனைத்து தேவர்களும் பார்த்தபடி உள்ளபோது மஹாலக்ஷ்மி ஸர்வேச்வரனுடைய திருமார்பை அடைந்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப அமிர்த்ததைப் பெறுவதற்காகத் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபோது அந்த உயர்ந்த பெண்ணான மஹாலக்ஷ்மி, “எனக்கு இந்தத் திருமார்பு வேண்டும்” என்று தன்னிடம் அவள் வரும்போது, அவளையும் தனது திருமார்பில் வைத்துக் கொண்டவனுடைய திருவடிகள் மீது, காண்பதற்கு இனிமையானதாக, குளிர்ந்து அழகானதாக உள்ள திருத்துழாயைக் கண்டு, அது கிட்டாமல் உள்ளதால் துவண்டு விழுகிறாள். (வாள் நுதலீர்) - ஒளி பொருந்திய நெற்றியைக் கொண்டவர்களே! உங்களைப் போன்று இவளைக் காண்பது எப்போது? (என் மடக்கொம்பே) - என்னைப் பிரியாமல் அனைத்துவிதங்களிலும் மாற்றம் அடையாமல் உள்ள இவள் படும்பாடுதான் இது!

4-2-8 கொம்புபோல் சீதை பொருட்டு இலங்கைநகர்

அம்பெரியுய்த்தவர் தாலிணை மேலணி
வம்பவிழ் தண்ணந்துழாய் மலர்க்கே இவள்
நம்புமால் நான் இதற்கு என் செய்கேன் நங்கைமீர்

பொருள் - அனைத்துவிதங்களிலும் பரிபூர்ணமாக உள்ள பெண்களே! வஞ்சிக்கொடி போன்றவரும் ஸ்ரீஜனகராஜனின் திருமகளும் ஆகிய சீதாப்பிராட்டிக்காக இலங்கை நகரத்தின் மீது அக்னியைப் பொழியவில்ல அம்பைச் செலுத்திய இராமனுடைய இரண்டு திருவடிகள் மீது சாற்றப்பட்டதான புதியதும், பரிமளம் நிறைந்ததும், மலர்ந்ததும் ஆகிய குளிர்ந்த துளசிமலரை விரும்பியபடி எனது பெண் உள்ளாள். இப்படிப்பட்ட அளவு கடந்த ப்ரேமையைக் குறித்து நான் என்ன செய்வேன்?

அவதாரிகை - ஸ்ரீஜனகராஜன் திருமகளுடைய விரோதியைப் போக்கின சக்ரவர்த்தித்திருமகன் திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

விளக்கம் - “ஸ்ரீஜனகராஜனுடைய திருமகளாகிய சீதாப்பிராட்டியின் விரோதியை அழித்தவனாகிய சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய திருவடிகளில் சாற்றப்பட்ட துளசியை எனது பெண் விரும்பி நிற்கிறாள்”, என்று கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கொம்பு போல்) - வஞ்சிக்கொம்புபோலே யென்னுதல், “அநந்யா” என்கிறபடியே ஏகவஸ்துவில் ஏகதேசமென்னுதல். (சீதை பொருட்டு) - சீதைக்காக. (இலங்கைநகர்) - சந்த்ராதித்யர்கள் ஸஞ்சரிக்கப் பயப்படும் ஊர். (அம்பு எரி உய்த்தவர்). சராக்நியை ப்ரவேசிப்பித்தவர். சக்ரவர்த்தித்திருமகன் இத்தைக் கைதொட்டு சிஷித்து குணவானாக்கிப் பின்பிறே போகவிட்டது; ஆகையாலே, கேவலாக்நி ப்ரவேசிக்கக் கூசும் ஊரிலே தன் வாய்வலியாலே புக்கதாயிற்று. இப்படி தான் முதுகிட்டாரையும் கூட குணவான்களாக்கும்படி ஏக்கற்றவருடைய திருவடிகளிற் சாத்தப்பட்ட. (வம்பு அவிழ் தண்ணந்துழாய் மலர்க்கே) - பரிமளத்தையுடையத்தான மலரென்னுதல். நித்யாபூர்வமாயிருக்குமென்னுதல். அவன் சக்ரவர்த்தித்திருமகனாயிருக்கச் செய்தேயும் அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநமேயாயிருக்கிறாப்போலே, அவன் ஏதேனும் ஒன்றாலே வளையம் வைத்தாலும் இவர்களுக்குத் தோற்றுவது திருத்துழாயாயே. (நம்புமால்) அத்தை

எப்போதும் விரும்பா நின்றாள். (நான் இதற்கு என் செய்கேன் நங்கைமீர்) க்ருஷ்ணனைப்போலே ஊர்ப்பொதுவன்றிக்கே ஏகதார வ்ரதனானவன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை நான் எங்கே தேடும்படி? சொல்லவல்லிகோளே. (நங்கைமீர்) நீங்கள் பூர்ணைகளாயிருக்க, இவள் இப்படி படுகிறபடி கண்டிகோளே.

விளக்கம் - (கொம்பு போல்) - வஞ்சிக்கொம்பு போன்று என்று கருத்து. ஸுந்தரகாண்டம் (21-25) - அந்நயா - வேறுபட்டவள் அல்லள் - என்பதற்கு ஏற்ப இராமனின் ஒரு பகுதியாக உள்ளவள். (சீதை பொருட்டு) - சீதைக்காக. (இலங்கைநகர்) - சந்த்ரனும் சூரியனும் கூட சஞ்சாரம் செய்வதற்கு அச்சம் கொள்கின்ற நாடு. (அம்பு எரி உய்த்தவர்) - அம்பாகிய அக்னியை புகும்படிச் செய்தவன். சந்த்ரனும் சூரியனும் கூட புகுவதற்கு அச்சம் கொள்கின்ற இடத்தில் அக்னி எவ்விதம் புகுந்தான் என்பதற்கு அடுத்து விடை அருளிச்செய்கிறார். சக்ரவர்த்தித்திருமகன் தனது திருக்கரத்தால் தொட்டு, கற்பித்து, நற்குணமாக மாற்றிய பின்னர் அல்லவோ அக்னியைப் புகும்படிசெய்தான்? அதாவது வெறும் அக்னியாக உள்ளபோது புகுவதற்கு தயங்கும்போது, இராமனுடைய அம்பின் வலிமையாலே புகுந்தான். இவ்விதமாகப் புறமுதுகு காண்பித்து ஒடுபவரைக்கூட குணம் கொண்டவர்களாக மாறும்படிச் செய்யும்விதமாக அம்பு எய்யக் கற்றவன். அவனுடைய திருவடிகளில் சாற்றப்பட்ட. (வம்பு அவிழ் தண்ணந்துழாய் மலர்க்கே) - பரிமளம் நிறைந்த மலர் அல்லது எப்போதுமே புதுமை மாறாமல் உள்ள மலர். ஆனால் இராமனுடைய திருவடிகளில் துளசிமாலை உண்டோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இராமன், சக்ரவர்த்தித்திருமகனாகத் திருமேனியைக் கொண்டுள்ளது போன்று, அவனுடைய திருவடிகளில் ஏதேனும் ஒரு மாலை கிடந்தாலும் இவளுக்கு அந்த மாலையானது துளசியாகவே தென்படுகிறது. (நம்புமால்) - அந்தத் துளசிமாலையை எப்போதும் விரும்பியபடி உள்ளாள். (நான் இதற்கு என் செய்கேன் நங்கைமீர்) - க்ருஷ்ணனைப் போன்று ஊரில் உள்ள அனைத்து கோபிகைகளுக்கும் பொதுவானவன் அல்லாமல், “ஒரே பத்தினி” என்ற விரதம் கொண்டவன் என்பதால், அவன் திருவடிகளில் உள்ள துளசியை நான் எங்கு சென்று தேடுவேன்? நீங்கள் கூறுவீர்களாக. (நங்கைமீர்) - நீங்கள் அனைத்து விதங்களிலும் பரிபூர்ணமாக உள்ளபோது, இவள் நிலைக்கு ஒரு பரிகாரம் கூறுவீர்களாக.

4-2-9 நங்கைமீர் நீரும் ஓர் பெண் பெற்று நல்கினீர்
எங்ஙனே சொல்லுகேன் யான் பெற்ற ஏழையைச்
சங்கென்னும் சக்கரமென்னும் துழாயென்னும்
இங்ஙனே சொல்லும் இராப்பகல் என்செய்கேன்

பொருள் - பெண்களே! நீங்களும் ஒரு பெண்ணைப் பெற்று, மிகுந்த அன்புடன் வளர்த்துள்ளீர்கள் அல்லவோ? ஆனால் நான் பெற்ற இந்தப் பெண்ணை குறித்து எவ்விதம் கூறுவேன்? இவள் “சங்கு” என்கிறாள், “சக்கரம்” என்கிறாள், “துளசி” என்கிறாள். இரவும் பகலும் இது போன்றே உரைத்தபடி உள்ளாள். இதற்கு நான் என்ன செய்வேன்?

அவதாரிகை - “அவனுடைய ஆயுதாதிகளைக் காணவேணும்” என்று சொல்லப்புகு முடியச் சொல்லமாட்டாதே நோவுபடா நின்றாள் என்கிறாள்.

விளக்கம் - “அவனுடைய திவ்யமான ஆயுதங்களைக் காணவேண்டும்” என்று எண்ணி அவற்றைக் கூறத் தொடங்குகிறாள்; ஆனால் அவை அனைத்தையும் கூற இயலாமல் மனம் சிதைந்து நிற்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நங்கைமீர்) உங்கள் பூர்த்தி, இவள் படுகிற பாடு நான் சொல்லக் கேட்டறிய வேண்டியிருக்கிறதிறே உங்களுக்கு. (நீரும் ஓர் பெண் பெற்று நல்கினீர்) நீங்களும் ஒரு பெண்பிள்ளையைப் பெற்று வளர்க்கிறீர்களேனோ? நல்குகை - வளர்க்கை. இவள் பட்டது பட்டாருண்டோ? “எங்கள் பெண் பிள்ளைகளிற்காட்டிலும் உன் பெண் பிள்ளைக்கு வாசியென்?” என்னில், (எங்ஙனே சொல்லுகேன்) - இவள்படி பேச்சுக்கு நிலமாகிலிறே நான் சொல்லுவது. “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ” என்கிற பகவத் குணங்கள் நிலமாய்ப் பேசிலும், குணாவகாட்படி பேச்சுக்கு நிலமல்லவிறே. “ஸதாபரகுணாவிஷ்டோ த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸர்வதேஹிபி:” என்று கண்டிருக்குமத்தினை போக்கிப் பேசமுடியாது. “ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம்” என்றிறே அவன் வார்த்தையும். தேச கால விப்ரக்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களைத் தத் தத் தேச கால விசிஷ்டமாக பெறவேணுமென்கிற இவள்படி என்னாலே பேசலாயிருந்ததோ?

விளக்கம் – (நங்கைமீர்) - உங்களுடைய நிறைவான நிலை மற்றும் இவள் படும் பாடு ஆகியவை குறித்து உங்களுக்கு நான் உரைக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. (நீரும் ஓர் பெண் பெற்று நல்கினீர்) - நீங்களும் ஒரு பெண்ணைப் பெற்று வளர்த்தபடி உள்வீர்கள் அல்லவோ? அவர்கள் இவள் படும்பாட்டை அடைந்தது உண்டோ? இதனைக் கேட்ட அந்தப் பெண்கள் திருத்தாயாரிடம், “எங்கள் பெண்களுக்கும் உனது பெண்ணிற்கும் என்ன வேறுபாடு உள்ளது?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (எங்ஙனே சொல்லுகேன்) - இவளுடைய நிலைமையானது சொற்களுக்குள் அடங்கும் என்றால் அல்லவோ நான் கூறுவேன்? தைத்திரீயம் - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ - வாக்கால் கூற இயலாமலும், மனதால் எண்ண இயலாமலும் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்றுள்ளபோதிலும் பகவானுடைய குணங்கள் குறித்து உரைக்க முடிந்தாலும், அவனுடைய குணங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களின் நிலையைக் குறித்து பேசவும் இயலுமோ? ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - ஸதாபரகுணாவிஷ்டோ த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸர்வதேஹிபி: - எப்போதும் பகவத் குணங்களில் ஈடுபட்டபடி, எப்போதும் அனைவராலும் இவ்விதமே காணலாம்படி இருப்பார் - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்களுடைய நிலையைப் பார்க்கலாம் அல்லாமல் அதனைக் குறித்துப் பேச இயலாது. கீதை (7-17) - ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம் - அப்படிப்பட்ட ஞானி எனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவன், நானும் அவனுக்கு ப்ரியமானவன் - என்று அவன் சொற்கள் உள்ளது அல்லவோ? இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றால் மாறிக் கிடக்கிற பொருள் குறித்து, அந்த இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றுக்குச் சென்று அடையவேண்டும் என்று உரைக்கின்ற இவளுடைய நிலையைக் குறித்து நான் என்ன கூறுவேன்?

வ்யாக்யானம் – “ஆனாலும், எங்களிலும் நீ ஆஸந்நையன்றோ? தெரிந்தமட்டு அததைச் சொல்லிக் காணாய்” என்ன, கைமேலே சொல்லுகிறாள், (சங்கென்னும்) மலையெடுத்தாற்போலே பெருவருத்தத்தோடே சங்கென்னும்; அது ஸாத்மித்தவாறே, (சக்கரமென்னும்) மீளவும் மாட்டுகிறிலள், சொல்லவும் மாட்டுகிறிலள். இரண்டுக்கும் நடுவே கிடக்கிற மாலையை நினைத்து, (துழாயென்னும்) “சங்கு சக்கரங்கள்” என்றும், “கூராராழி வெண்சங்கு” என்றும் சொல்லமாட்டுகிறிலள். ஆபத்து மிக்கவாறே ஒருத்தி “சங்க சக்ர கதாபானே” என்றாளிறே. (இங்ஙனே சொல்லும்) சொல்லத் தொடங்குவது, சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டாதொழிவதாய்ப் படாநின்றாள். இப்படி சொல்லுவது எத்தனைபோது? என்னில், (இராபகல்) ஸர்வகாலமும். (என் செய்கேன்) இவளைத்

தொடக்கினது தொல்லித் தலைக்கட்டப் பண்ணவோ? ஸ்தீரீத்வத்தைப் பார்த்து மீளப் பண்ணவோ?

விளக்கம் – இதனைக் கேட்ட அந்தத் தாய்மார்கள் இந்தத் திருத்தாயாரிடம், “ஆனாலும் நீ எங்களைக் காட்டிலும் அவளுடைய அருகில் எப்போதும் உள்ளவள் அல்லவோ? உனக்குத் தெரிந்தவரையில் உரைப்பாயாக”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (சங்கு என்னும்) - மலையைக் கையில் உயர்த்தியது போன்ற சோர்வுடன் “சங்கு” என்கிறார். அதனைச் சற்றுப் பொறுத்துக் கொண்ட பின்னர், (சக்கரம் என்னும்) - வெளியில் வரவும் இயலாமல், உரைக்கவும் இயலாமல் உள்ளாள். இரண்டிற்கும் நடுவே இருந்தபடி கிடக்கும் மாலையை எண்ணியபடி, (துழாய் என்னும்) - திருவாய் (7-2-1) – சங்கு சக்கரம் – என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-1) - கூராராழி வெண்சங்கு - என்றும் கூற முடியாமல் தவிக்கிறார். மிகுந்த ஆபத்து வந்தவுடன் த்ரௌபதி – சங்க சக்ர கதாபாணை - என்று அழைத்தாள் அல்லவோ? (இங்ஙனே சொல்லும்) - ஒரு விஷயத்தைக் கூறத் தொடங்கிய பின்னர், அதனை முழுவதுமாகக் கூறி முடிக்க இயலாதபடி நிற்கிறார். இவ்விதம் கூறியபடி உள்ளதும் எந்த நேரத்தில் என்றால், (இராப்பகல்) - அனைத்து காலத்திலும். (என் செய்கேன்) - இவள் உரைக்கத் தொடங்கியதை முழுவதுமாகக் கூறும்படியாகச் செய்யவோ? அல்லது இவளுடைய பெண்மையைக் கருத்தில் கொண்டு இந்த நிலையிலிருந்து இவளை மீட்கவோ? நான் என்ன செய்வது?

4-2-10 என் செய்கேன் என்னுடைய பேதை என் கோமளம்

என் சொல்லும் என் வசமுமல்லள் நங்கைமீர்

மின் செய்யுண் மார்பினன் கண்ணன் கழல் துழாய்

பொன்செய்யுண் மென்முலைக்கென்று மெலியுமே

பொருள் – பெண்களே! என்னுடைய பேதையும், கோமளமும் ஆகிய இந்தப் பெண் எனது சொற்களையும் கேட்பதில்லை, எனது எண்ணப்படியும் நடப்பதில்லை. இதற்காக நான் என்ன செய்வேன்? “ஒளி வீசும் கௌஸ்துப மணியைக் கொண்டு அலங்கரிக்கப்பட்டதான திருமார்பைக் கொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் உள்ள துளசியானது, பொன்னாலான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட எனது மென்மையான ஸ்தனங்களுக்கு அலங்காரமாக வேண்டும்”, என்று கேட்கிறார். இது கிடைக்காமல் உள்ளதால் துவண்டு நிற்கிறார்.

அவதாரிகை - “உன் மகள் நீயிட்ட வழக்கன்றோ? அவளுக்கு ஹிதம் சொல்லி மீட்கத் தட்டு உன் உனக்கு?” என்றவர்களைக் குறித்து, “நான் சொல்லுற்றுக் கேளாதே அவனையே ஆசைப்பட்டு மிகவும் அவஸந்நையாகா நின்றாள்”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - அங்கிருந்த தாய்மார்கள் திருத்தாயாரிடம், “உனது பெண் உனக்கு அடங்கி நடப்பவள் அல்லவோ? அவளுக்கு ஏற்ற நன்மையை உரைத்து, அவளை இந்த நிலையிலிருந்து நீ மீட்பதற்கு உனக்கு என்ன தடை உள்ளது?”, என்றனர். இதற்குத் திருத்தாயார் அவர்களிடம், “நான் எவ்வளவு உரைத்தும் அவள் கேட்பதில்லை. அவனைக் குறித்தே ஆசை கொண்டு நிற்கிறாள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என் செய்கேன்) - இவள் தசையிருந்தபடியால் இவளைக் கிடையாதாயிருந்தது; நான் என் செய்வேன்? (என்னுடைப் பேதை) - நான் சொல்லும் ஹித வசநங் கேட்டும் பருவமல்லள். (என் கோமளம்) - “சொன்ன ஹிதங் கேட்டிலன்” என்று கைவிடவொண்ணாதபடி, வ்யஸந ஸஹமல்லாத ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவள். (என் சொல்லுமல்லள், என் வசமுமல்லள்) நான் சொன்ன ஹித வசநங் கேட்பதும் செய்யாள்; எனக்கு ஹிதஞ் சொல்லலாம்படியிருப்பதும் செய்யாள். (நங்கைமீர்) இதில் நீங்களறியாததில்லையிறே. (மின் செய் இத்யாதி) மின்னா நின்றுள்ள ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தை மார்விலேயுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாய், பொன்னாலே செய்த ஆபரணங்களையுடையத்தாய் விரஹ ஸஹமல்லாத முலைக்கு; அன்றிக்கே, பொன் செய்திருக்கை - விவர்ணமாயிருக்கை; “மென்முலை பொன் பயந்திருந்த” என்னக் கடவதிறே. அந்த வைவர்ண்யத்தையே ஆபரணமாகவுடைய முலைக்கு என்னுமாம்; “அநிந்திதாம்” என்னுமாபோலே. (மின் செய் பூண் மார்பினன் - பொன்செய் பூண் மென்முலை) - அவன் பும்ஸ்த்வத்துக்கு லக்ஷணமான கௌஸ்துபம் போலேயாயிற்று, ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் வைவர்ண்யம். அபிமத விரஹத்தில் இப்படி பொன் பயக்கையிறே ஸ்த்ரீத்வ லக்ஷணம். தனம் படைத்தாரில் இவளைப்போலே தனம் படைத்தாருண்டோ? (மென்முலை) தன் அபிமதனைப் பிரியமாட்டாமையாலே பொன்னிட்டுக் கொள்ளுகிறதிறே. “மென்முலைக்கு வேணும்” என்று சொல்லப்புக்கு, மெலிவோடே தலைக்கட்டும்.

விளக்கம் - (என் செய்கேன்) - இவளுடைய நிலை இவ்விதம் உள்ளதால் இவளை என்னால் திருத்த இயலவில்லை. நான் என்ன செய்வேன்? (என்னுடைப் பேதை) - நான் கூறும் நன்மை அளிக்கும் சொற்களைக் கேட்கும் வயது கொண்டவள் அல்லள். (என் கோமளம்) - “நான் உரைக்கும் நன்மையான சொற்களைக் கேட்பவள் அல்லள்”, என்று கோபம் கொண்டு என்னால் கைவிட இயலாதபடி, துன்பத்தைப் பொறுக்க இயலாத மென்மை கொண்டவள். (என் சொல்லுமல்லள், என் வசமுமல்லள்) - நான் உரைக்கும் நன்மையான சொற்களைக் கேட்பதும் இல்லை, நான் நன்மையை உரைக்கலாம்படியாக இவள் இருப்பதும் இல்லை. (நங்கைமீர்) - நீங்கள் இதனைக் குறித்து அறியாதது ஏதும் இல்லை. (மின் செய் இத்யாதி) - ஒளிவீசும் கௌஸ்துபத்தைத் தனது திருமார்பில் கொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் உள்ள துளசியை, பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் விரகதாபத்தைப் பொறுக்க இயலாமல் உள்ளதும் ஆகிய ஸ்தனங்களுக்கு. அல்லது, “பொன் செய்திருக்கை” என்பதற்கு, “பசலை படர்ந்த நிலை” எனலாம்; பெரியதிருமொழி (2-7-6) - மென்முலை பொன் பயந்திருந்த - என்பது காண்க. அப்படிப்பட்ட பசலையை ஆபரணமாகக் கொண்ட ஸ்தனங்கள் என்றும் கூறலாம். ஆனால் பசலையானது ஆபரணமாக இருக்குமோ என்னும் கேள்விக்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; ஸுந்தரகாண்டம் (29-1) - அநிந்திநாம் - நிந்திக்கப்படாதவள்; சீதை தனது அழகை இழந்து காணப்பட்டபோதிலும், அவளுடைய பசலையானது அவளுக்கு ஆபரணமாக இருந்து, அவளுடைய அழகைக் காண்பித்தபடி இருந்தது; இதனைப் போன்றே இங்கும் கொள்ளலாம் என்று கருத்து. (மின் செய் பூண் மார்பினன் - பொன்செய் பூண் மென்முலை) - அவனுடைய புருஷத்தன்மையின் அடையாளமாக அவனுக்கு கௌஸ்துபம் உள்ளதைப் போன்று, இவளுடைய பெண்மைக்கு அடையாளமாகப் பசலை உள்ளது. தனக்கு விருப்பமான காதலனைப் பிரிய நேர்ந்தால் இவ்விதம் பசலை ஏற்படுவது பெண்மையின் அடையாளம் அல்லவோ? இப்படிப்பட்ட பசலை என்னும் செல்வம் படைத்தவர்களில் இவளைப் போன்று செல்வம் படைத்தவர்கள் உள்ளனரோ? (மென்முலை) - தனது காதலனைப் பிரிய இயலாமல் உள்ளதால் பசலை ஏற்படுகிறது அல்லவோ?

4-2-11 மெலியும் நோய் தீர்க்கும் நம் கண்ணன் கழல்கள் மேல்

மலிபுகழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்
ஒலி புகழாயிரத்து இப்பத்தும் வல்லவர்
மலி புகழ் வானவர்க்காவர் நற்கோவையே

பொருள் - இவ்விதம் வாட வைக்கின்ற நோய்க்குக் காரணமாக உள்ள விரகதாபத்தைத் தீர்க்கவல்லவனும், தனது அடியார்களால் மிகவும் சுலபமாக அடையத்தக்கவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளின் மீது, ஓங்கி வளர்ந்த புகழ் கொண்டவரும் திருக்குருகூரில் அவதரித்தவரும் ஆகிய நம்மாழ்வாரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஆயிரம் திருப்பாசுரங்களில் அடங்கிய இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களில் வல்லவர்கள், மிகுந்த புகழ் கொண்ட நித்யஸூரிகளுக்கு நிகராக இருப்பார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லார் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்ருசராவர் என்கிறார்.

விளக்கம் - நிறைவாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்கள், நித்யஸூரிகளுக்கு சமமாக இருப்பர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மெலியும் நோய் தீர்க்கும்) “மெலியும்” என்று தாயார் கைவாங்கினாள், பின்னையும் உடையவன் கைவிடானே. “பெற்றார் பெற்றொழிந்தார்” இத்யாதி. (நங்கண்ணன்) “தாஸாம் ஆவிரபூச்செளரி:” என்று இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்களிலே வந்து முகங்காட்டுமென்னும் ப்ரமாண ப்ரஸித்தி. இப்படி சிதிலையாகைக்கு அடியான விரஹ வ்யதையைப் போக்கும் ஆச்ரித ஸுலபனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகள் விஷயமாக. (மலிபுகழ்) “தேசகாலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன் படிகளையும் இப்போதே பெறவேணும்”, என்று விடாய்க்கும்படி பகவத் விஷயத்திலே விடாய்க்கையாலே வந்த புகழிறே. இப்படிப்பட்ட புகழையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. (ஒலி புகழாயிரத்து இப்பத்தும் வல்லவர்) இதுவரை இப்படி விடாய்ப்பித்தவன் அவ்விடாய் போனவிடம் தெரியாதபடி பரிஹரிக்கவல்லனென்கிற கல்யாணகுணங்களை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிற இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். (மலி புகழ் வானவர்க்காவர் நற்கோவையே) இவ்வாழ்வாரோடு ஒப்பர்களாயிற்று அவர்களும். நித்யாநுபவம் பண்ணா நிற்கச்செய்தே அவர்கள் விடாய்க்க வல்லவராம்படி, பகவத் விசுலேஷத்தால் விடாய்க்கைக்கு ஸம்பாவநையில்லாத ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து இவர் விடாய்க்க வல்லரானாற் போலேயாயிற்று, வானவரோடு (நற்கோவையாவர்) நல்ல சேர்த்தியாவர்.

விளக்கம் - (மெலியும் நோய் தீர்க்கும்) - மேலும் ஏதும் உரைக்க இயலாமல் திருத்தாயார் பின் வாங்கினாள். ஆனால் உடையவன் கைவிடமாட்டான் அல்லவோ? பெரியதிருமொழி (8-9-7) - பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் - என்பது காண்க. (நம் கண்ணன்) - ஸ்ரீமத் பாகவதம் - தாஸாம் ஆவிரபூச்செளரி: - அவர்கள் நடுவில் வந்து தோன்றினான் - என்பதற்கு ஏற்ப, இப்படிப்பட்ட ஆபத்து காலத்தில் வந்து நிற்பான் என்பது ப்ரமாணங்களால் வெளிப்படுகிறது. இவ்விதம் துவண்டு போவதற்குக் காரணமாக உள்ளதான விரகதாபத்தைப் போக்குவனும், அடியார்களால் சுலபமாக அடைபவனாகவும் உள்ள க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் குறித்து. (மலி புகழ்) - “இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றால் வேறுபட்டதாக உள்ள அவன் செயல்கள் போன்ற அனைத்தையும் இப்போது அடையவேண்டும்” என்று துடித்தபடி உள்ளதான பகவத் விஷயத்தில் ஏற்பட்ட துடிப்பால் வந்த புகழ். இப்படிப்பட்ட புகழ் நிறைந்த நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தது. (ஓலி புகழ் ஆயிரத்து இப்பத்தும் வல்லவர்) - இப்படியாக இவரைத் துடிக்கும்படிச் செய்த அவன், அந்தத் தவிப்பை இடம் தெரியாமல் நீக்கவல்லவன் என்பதான திருக்கல்யாண குணங்களைத் தெளிவாக உரைக்கின்ற இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைக் கற்க வல்லவர்கள். (மலி புகழ் வானவர்க்காவர் நற்கோவையே) - இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருக்கு நிகராக அவர்கள் உள்ளனர். பகவானைப் பிரிந்து வாடும் துடிப்பு என்பது ஏற்படாமல் உள்ளதாகவே இந்த ஸம்ஸாரம் உள்ளது; ஆயினும் இவர் இதில் இருந்தபடி துடித்தார்; இவரைப் போன்றே நித்ய அனுபவம் கொண்டவர்களாக உள்ள நித்யசூரிகளைப் போன்றே உள்ளனர்.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி
கோவை வாயாள் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - எல்லாத் தேசத்திலும், எல்லாக் காலத்திலுண்டான அவன்படிகளெல்லாம் இப்போதே பெற்று அநுபவிக்க வேணுமென்று விடாய்பாரொருவரைப் பெறுகையாலே, இவர் ஸத்தையே தனக்கு எல்லாமாம்படியிருக்கிற தன் ப்ரணயித்வ குணத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு, இவரும் எல்லாம் பெற்றாராய் அநுபவிக்கிறார். ஸர்வேச்வரனுடைய “பாலனாயெழுலகு” இத்திருவாய்மொழி. இது தனக்கு மூன்றுபடியாக நிர்வாணிப்பார்கள் நம் முதலிகள்; எம்பார், “அம்புலியம்மாணைப் பிடித்து தரவேணும் என்று அழுத

ப்ரஜைக்குத் தேங்காயைக் கொடுத்து அழுகையை ஆற்றுவாரைப்போலே, வேறோரு குணாவிஷ்காரத்தைப் பண்ணி அநுபவிப்பிக்க அநுபவிக்கிறார்” என்று அருளிச்செய்வார். திருமலைநம்பி, “ஒருவன் ஒன்றை அபேக்ஷித்தால் அவனும் அது செய்வானாகத் தலை துலிக்கினால், பெற்றானாய்ப் பின்பு பின்னிலிழவு தோன்றும்படியன்று இருப்பது; ஆகையாலே அவனும் அப்படி செய்கிறோம் என்ன, கீழிலிழவை மறந்து எல்லாம் பெற்றாராய் அநுபவிக்கிறார்” என்று; ஸ்ரீகௌஸல்யையார், “பெருமாள் வந்ததுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது ‘ஏகபுத்தரையான நான் உம்மைப் பிரிந்திருக்க மாட்டேன், கூடப்போமித்தனை’ என்ன; ‘ஆச்சீ, நீர் சொல்லுகிற இவை தர்ம ஹாநிகிடர்’ என்று முகத்தைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை அருளிச்செய்ய, இழவை மறந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணி மீண்டாளிறே; க்ருஷ்ணன் “மா சச:” என்று ஒரு வார்த்தை அருளிச்செய்ய, அர்ஜுநன், “ஸ்திதோஸ்மிகதஸந்தேஹ” என்று தரித்தானிறே. பட்டர், “கால த்ரயத்திலுள்ளதையும் இப்போதே பெறவேணும் என்று விடாய்த்த இவர்க்கு அப்படியே அநுபவிக்கலாம்படி, காலசக்கரத்தானாகையாலே காலோபாதியைக் கழித்து, வர்த்தமாந காலத்திற்போலே அநுபவ யோக்யமாம்படி காலத்தை ஒரு போகியாக்கிக் கொடுக்க அநுபவிக்கிறார்” என்று அருளிச்செய்வார்.

விளக்கம் – “ஸர்வேச்வரனாகிய அவனுடைய லீலைகள் அனைத்தும் அந்தந்த இடம் மற்றும் அந்தந்த காலத்தில் நிகழ்ந்ததைப் போன்றே, இந்தக் காலத்தில் இப்போது அநுபவிக்க வேண்டும்”, என்று தவித்தபடி உள்ள ஒருவரை அடைந்ததன் காரணமாக, ஸர்வேச்வரனாகிய அவன் செய்தது என்னவென்றால், “இவர் ஒருவருடைய இருப்பு என்பதே நமக்கு எல்லாமாக உள்ளது”, என்று எண்ணியவனாக, தனது ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டை இவருக்குக் காண்பித்துக் கொடுத்தான். அதனைக் கண்டு, பெற வேண்டிய அனைத்தையும் பெற்றவராக ஆழ்வார் அநுபவிக்கிறார். “பாலனாய் ஏழு உலகு” என்பதில் நம்மாழ்வாருடைய ஆழ்ந்த ஈடுபாடு வெளிப்பட்டது போன்று, இந்தத் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாரிடம் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்பட்ட ஆழ்ந்த ஈடுபாடு வெளிப்படுகிறது. இங்கு நம்முடைய பூர்வாசர்யர்கள் மூன்றுவிதமாகப் பொருள் உரைப்பார்கள். அவையாவன -

- எம்பார் அருளிச்செய்வது – “அம்புலியைப் பிடித்து தரவேண்டும்” என்று அழுகின்ற குழந்தையைச் சமாதானம் செய்வதற்குத் தேங்காயை அளிப்பார்கள். அது போன்று வேறு ஏதேனும் ஒரு குணத்தைக் காண்பித்து இவரை அனுபவிக்கும்படிச் செய்ய, இவரும் அனுபவிக்கிறார்.
- திருமலைநம்பி அருளிச்செய்வது – ஒருவன் ஒரு பொருளை விரும்பும்போது, மற்றொருவன் அதனைத் தருவதாகத் தலையை மட்டும் அசைத்தால் போதுமானது; அந்த மனிதன், தான் விரும்பியதை அடைந்ததாகவே எண்ணி மகிழ்கிறான். அதே போன்று ஸர்வேச்வரனும்”அப்படியே செய்கிறோம்” என்று உரைக்க, தான் இழந்த இழப்பு முழுவதையும் பெற்றவர் போன்று இவர் அனுபவிக்கிறார். ஆனால் தலையை அசைத்தால் பெற்றது போன்று ஆகுமோ என்ற கேள்விக்கு இரண்டு உதாரணங்கள் மூலம் சமாதானம் கூறுகிறார். இராமன் கானகம் செல்லும்போது கௌஸலை அவனிடம், “ஒரே மகனைப் பெற்ற நான், உன்னைப் பிரிந்திருக்க மாட்டேன்” என்றார்; அப்போது இராமன், “தாயே! நீவீர் உரைக்கும் இந்தச் சொற்கள் தர்மத்திற்குத் தாழ்வை உண்டாக்குவதாக உள்ளன”, என்று அவள் முகத்தை நோக்கி ஒரு சில சொற்கள் கூற, அவளும் தனது இழப்பை மறந்து புகழ்ந்து நின்றாள் அல்லவோ? க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனை நோக்கி, “மா சச: - வருத்தம் அடையாதே” என்று ஒரு சொல் உரைக்க, அர்ஜுனனும், “ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ – எனது ஜயம் அனைத்தும் விலகின” என்று உரைத்து நின்றான் அல்லவோ?
- பராசரபட்டர் அருளிச்செய்வது - மூன்று காலங்களிலும் உள்ள அனைத்தையும் அனுபவிக்கவேண்டும் என்று நம்மாழ்வார் தவிர்த்தார். இவ்விதமே இவர் அனுபவிக்கலாம்படியாக, காலசக்கரத்தை நிர்வாகம் செய்பவன் என்பதால், காலத்திற்கு அடங்கி நிற்பதான இவருடைய தடைகள் அனைத்தையும் விலக்கி, நிகழ்காலத்தில் உள்ளது போன்று அனுபவிக்கும்படிச்செய்து, காலத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க, இவரும் அனுபவிக்கிறார்.

4-3-1 கோவை வாயாள் பொருட்டு ஏற்றினெருத்தமிறுத்தாய் மதிளிலங்கைக்

கோவைவீயச் சிலைகுனித்தாய் குலநல்யானை மருப்பொசித்தாய்

பூவை வீயா நீர்தூவிப் போதால் வணங்கேனேலும் நின்

பூவை வீயாம் மேனிக்குப் பூசும் சாந்து என்னெஞ்சமே

பொருள் - கோவைப்பழம் போன்று சிவந்த உதடுகள் கொண்டவளாகிய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதுகளுடைய பிடரியை முறிந்தவனாகவும், உயர்ந்த மதிள்களுடைய இலங்கையின் அரசனாகிய இராவணன் அழிந்து போகும்படியாக வில்லை வளைத்தவனாகவும், உயர்ந்த ஜாதி மற்றும் சிறப்பு ஆகியவற்றைக் கொண்டதான குவலயாபீடம் என்ற யானையின் கொம்புகளை உடைத்தவனாகவும் விளங்குபவனே! இப்படிப்பட்ட உன்னை, மலர்களை விட்டு அகலாத தண்ணீரைத் தெளித்து அந்தந்த காலங்களில் நான் வணங்கியவன் அல்லன்; ஆனாலும் உனது பூவைப்பூ போன்ற நிறம் கொண்ட திருமேனிக்குப் பசுவதற்குத் தகுதியான சாந்தாக எனது நெஞ்சம் உள்ளது.

அவதாரிகை - முதற்பாட்டில், “நப்பின்னைப்பிராட்டி, ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் தொடக்கமானார் உனக்கு ப்ரணயிநிகளாயிருக்க, நீ அவர்கள் பக்கலிலேயிருக்கும் இருப்பை என் பக்கலிலேயிருக்கும்படி என் ஸத்தையே உனக்கு எல்லாமாய்விட்டது”, என்கிறார். அன்றிக்கே, “ஆச்ரித விரோதிகளை நிரஸிக்கிறவிடங்களில் அவ்வவ ஸமயங்களில் வந்து முகங்காட்டி அடிமை செய்யப் பெற்றிலேன் நான்; இங்ஙனையிருக்கவும் என் ஹ்ருதயத்தையே உனக்கு போக்யமாகக் கொள்ளுவதே” என்கிறாராதல்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில், “நப்பின்னைப்பிராட்டி, ஸ்ரீஜநகராஜனின் திருமகள் போன்ற பலரும் உனக்கு மிகவும் விருப்பமானவர்களாக உள்ளனர். ஆனாலும் நீ அவர்களிடம் உள்ளது போன்றே என்னிடமும் இருக்கும்விதமாக எனது நிலை உள்ளது. அதாவது எனது இருப்பு என்பது உனக்கு எல்லாமாக மாறிவிட்டது”, என்கிறார். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். “அடியார்களுடைய விரோதிகளை நீ அழிக்கின்ற அந்தந்த இடங்களில், அந்தந்த நேரங்களில் நான் வந்து நின்று உனக்கு ஏற்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்யவில்லை. இவ்விதம் உள்ளபோதிலும், எனது மனதை நீ மிகவும் விருப்பமான இனிய பொருளாகக் கொள்கிறாயே”, என்று உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கோவைவாயாள் பொருட்டு) தன்னைப் பேணாதே அவனுக்கு இவ்வெருதுகளின் மேலே விழவேண்டும்படியாயிருக்கும் அவயவசோபையென்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. ருஷபங்களை முன்னிட்டு, “இவற்றையடர்த்தார்க்கு இவனைக் கொடுக்கக்கடவோம்” என்று இவளை அலங்கரித்து முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்கள். “இவளையணையலாமாகில் இவற்றை முறித்தாலாகாதோ?” என்று, தன்னைப் பேணாதே அவற்றின் மேலே விழுந்தான். “நம்பிமுத்தபிரான் முற்பட வந்து கிட்டினவிடத்து இவள் தலையிலே வெற்றி கிடந்தால் செய்வதென்?” என்று வெறுப்பாலே அவாங்குகியாயிருந்தாள்; க்ருஷ்ணன் வந்து தோற்றினவாறே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்மிதம் பண்ணினாள்; அப்போதை அதரத்தில் பழுப்பு இருந்தபடி. அந்தஸ்மிதத்திலே தோற்றுத் தன்னை அவளுக்கு ஆக்கினான். (ஏற்றினெருத்த மிறுத்தாய்) ஏற்றின் ககுத்தை முறித்தாய்; எருத்தம் - அவற்றின் பிடர். அவற்றுக்கு அபிமானஹேது ககுத்திறே; அததை முறித்தபடி. வீரராயிருப்பார் எதிரி கையில் ஆயுதத்தை வெறுங்கையோடே சென்று வாங்குமபோலேயிருப்பதொன்றிறே, இவன் செய்தது; அவைதான் தலையான ஆயுதத்தோடேயிறே நிற்கிறது. மாயா ம்ருகத்தின் பின்னே பெருமாள் எழுந்தருளுகிறபோது இளையபெருமாள் தெளிந்து நின்று, “இது மாயா ம்ருகங்கிடர்; ராசஷஸ மாயை” என்றாற்போலே, நானும் அவ்வவளவிலே நின்று, “இவை அசுராவேசமுண்டு” என்னவிறே அடுப்பது; அது செய்யப் பெற்றிலேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - (கோவைவாயாள் பொருட்டு) - க்ருஷ்ணன் தன்னைக் குறித்துச் சிறிதும் கவலைப்படாமல் அந்த எருதுகளின் மீது விழும்படியாக நப்பின்னைப்பிராட்டியின் உறுப்புகளுடைய அழகு விளங்கியது. அல்லது வேறுவிதமாக உரைக்கலாம்; “இந்த எருதுகளை அடக்குபவர்களுக்கே இவளை அளிப்போம்”, என்று உரைத்து நப்பின்னைப் பிராட்டியை அலங்கரித்து அங்கு முன்னே நிறுத்தினார்கள்; இதனைக் கண்ட க்ருஷ்ணன், “இவளை அணைத்துக் கொள்ளலாம் என்றால், இந்த எருதுகளை அடக்காமல் விடலாமோ?”, என்று தன்னைக் குறித்துக் கவலை கொள்ளாமல் அவற்றை அடக்கினான். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம்; “க்ருஷ்ணனுக்கு மூத்தவன் வந்து இவற்றை அடக்கி வெற்றி கிடைத்துவிட்டால் என்ன செய்வது?”, என்று வெறுப்புடன் தலை குனிந்து அமர்ந்திருந்தாள்; அப்போது க்ருஷ்ணன் வந்து நின்றவுடன், மகிழ்வு காரணமாக புன்முறுவல் செய்தாள்; அப்போது அவளுடைய உதடுகளில் காணப்பட்ட நிறத்திற்குத் தன்னை இழந்தவனாக, அவளுக்காகவே தன்னை அடிமை என ஆக்கிக்கொண்டான்.

(ஏற்றின் எருத்தமிறுத்தாய்) - ஏற்றின் பிடரிகளை முறித்தாய். எருதுகளுடைய செருக்கிற்குக் காரணம் அவற்றுடைய பிடரிகளே ஆகும் அல்லவோ? ஆகவே அதனை முறித்தான். வீரராக உள்ளவர்கள் தங்களுடைய கைகளில் ஏதும் கொண்டு செல்லாமல், எதிரிகளுடைய கைகளில் உள்ள ஆயுதத்தை பறிப்பது போன்று க்ருஷ்ணனுடைய செயல் இருந்தது. இந்த எருதுகள் தங்களுடைய தலையையே ஆயுதமாகக் கொண்டு நிற்கின்றன. மாயமானின் பின்னே இராமன் சென்றபோது லக்ஷ்மணனின் தெளிவாக நின்று, “இது மான் அல்ல. ராசுஷஸர்களுடைய மாயையே ஆகும்”, என்று கூறினான். அதே போன்று நம்மாழ்வாராகிய நானும் எருதுகளை நீ அடக்கும் அந்த நேரத்தில் அங்கு நின்று, “இவை எருதுகள் அல்ல. அசுரர்களுடைய ஆவேசம் கொண்டவை” என்று உன்னை எச்சரித்திருக்க வேண்டும்; ஆனால் அதனைச் செய்யவில்லையே என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மதிளிலங்கை) “இம்மதிளும் ஊரும் உண்டே நமக்கு” என்று சக்ரவர்த்தி திருமகனை எதிட்டானாயிற்று. ஸர்வரக்ஷகரான பெருமானை விட்டு, மதிளை “ரக்ஷகம்” என்றிருந்தானாயிற்று; இதிறே தான் தனக்குப் பண்ணிக் கொள்ளும் ரக்ஷை. (இலங்கைக் கோவை வீய) “லங்காம் ராவண பாலிதாம்” மண்பாடுதானே ஒருவர்க்கும் ப்ரவேசிக்க அரிது; அதுக்குமேலே உள்நின்று நோக்குகிறவனுடைய பலம். “மதியையுடைத்தான லங்கைக்கு நிர்வாஹகனல்லேனோ?” என்று அபிமாநித்திருக்கிற ராவணன் முடிய. (சிலைகுனித்தாய்) ராசுஷஸர் மாயா ப்ரயோகமல்லது அறியாதாபோலே, செவ்வைப் பூசலல்லது அறியார் இவர்; “நீர் தர்ம யுத்தத்திலே குசலராயிருக்குமாபோலே, ராசுஷஸர் மாயா ப்ரயோக குசலர்கிடர்” என்று ஸ்ரீவீபீஷணாழ்வானைப்போலே, அறிவிக்கப் பெற்றிலேன்.

விளக்கம் - (மதிளிலங்கை) - “இந்த நாடும், பரந்து விரிந்த மதிளும் நமக்கு உள்ளது” என்று இறுமாப்பு கொண்டவனாக சக்ரவர்த்தித்திருமகனை எதிர்த்தான். அனைத்துவிதத்திலும் காப்பவனாக உள்ள இராமனை விடுத்து, மதிள் சுவரைத் தனக்குக் காப்பாக எண்ணினான்; தனக்குத்தானே செய்து கொள்ளும் காப்பாற்றும் முயற்சி இதுவே ஆகும். (இலங்கைக் கோவை வீய) - ஸுந்தரகாண்டம் (1-39) - லங்காம் ராவண பாலிதாம் - இராவணனால் ஆளப்படும் இலங்கை - என்பதற்கு ஏற்ப மண்ணால் அமைக்கப்பட்ட மதிள் சுவரே கடப்பதற்கு அரிதாக உள்ளது. அதனையும் மீறி உள்ளே புகுந்தால் அங்குள்ளவனுடைய வலிமை கூறப்பட்டது. “மதிள்களால் சூழப்பட்ட இலங்கையின்

அரசன் அல்லவோ?" என்று எண்ணிய இராவணன் முடியும்படியாக. (சிலைகுனித்தாய்) - ராசுஷஸர்கள் மாயப்போர் செய்வது அல்லாமல் வேறு ஏதும் அறியாதவர்கள்; அதனைப் போன்று இராமன் நேர்மையான யுத்தம் அல்லாமல் வேறு ஏதும் அறியாதவன் என்பதால் "சிலை குனித்தாய்" என்கிறார். இராமனிடம் விபீஷணன், "நீவிர் தர்மயுத்தம் செய்வதில் ஆற்றல் கொண்டு விளங்குவது போன்று ராசுஷஸர்கள் மாயப்போர் செய்வதில் வல்லவர்கள்", என்று எச்சரித்தது போன்று நான் வந்து உன்னை எச்சரிக்கவில்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குல நல்யானை மருப்பொசித்தாய்) ஆகரத்திலே பிறந்து ஸர்வலக்ஷணோ பேதமான குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தவனே! அவ்வளவிலே ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களோடொக்க நின்று, "ந ஸமம் யுத்தமித்யாஹு:" என்னப் பெற்றிலேன்.

விளக்கம் - (குல நல்யானை மருப்பொசித்தாய்) - சிறந்த இடத்தில் பிறந்து, அனைத்து இலக்கணங்களையும் கொண்டதான குவலயாபீடம் என்ற யானையின் கொம்பை மிகவும் எளிதாக முறித்தவனே! அப்போது மதுராவில் உள்ள பெண்களுடன் சேர்ந்து நின்று யுத்தகாண்டம் - ந ஸமம் யுத்தமித்யாஹு: - தரையில் நின்று போர் செய்யும் இராமனுக்கும், தேரில் நின்று போர் செய்யும் ராசுஷஸனுக்கும் இந்த யுத்தபூமி சமம் அல்ல - என்று நான் கூறப்பெற்றிலன்.

வ்யாக்யானம் - (பூவை வீயா நீர்தூவி) பூவைத் திருவடிகளிலே பணிமாறி நீரைத் தூவியென்னுதல்; அன்றிக்கே, "பூவையொழியா நீர்" பூவோடே கூடின நீர், அதைத் தூவி. (போது) அவ்வவ காலங்களிலே பூவைவீயா நீர் தூவி வணங்கிற்றிலேனாகிலும். எருதேழடர்க்கை தொடக்கமான காலங்களிலே பிறந்த ச்ரமம் மாற சிசிரோபசாரம் பண்ணிற்றிலேனாகிலும். (நின் பூவை வீயா மேனிக்கு) பூவாலல்லது செல்லாத திருமேனிக்கு. அன்றிக்கே, பூவைப் பூவோடொத்த மேனியென்னுதல். வீயென்று பூவுக்குப் பேர். புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான மேனிக்கு. (மேனிக்குப் பூசும் சாந்து) "ஆவயோர்க்காத்ர ஸத்ருஸம்" என்கிறபடியே நம்பிமுத்தபிரானும் தானுமாக ஸ்ரீமதுரையிற் போய்ப் புக்கவாறே கூனியைக் கண்டு, "அண்ணர்க்கும் நமக்கும் பூசலாம்படி சாந்து இடவல்லையோ?" என்ன, வழக்கனாயிருக்கிற சாந்தைக் கொடுத்தான். "ஸுகந்தமேதத்" இது உனக்காயிருந்து; அதுக்கு மேல் தரமாயிருப்பதொன்றைக் காட்டினான். "ராஜார்ஹம்"

இது கம்ஸனுக்காம்; அதுக்கு மேல் தரமாயிருப்பதொன்றைக் காட்டினாள். “ருசிரம்” நிறமே இதில் உபஜீவிக்கலாவது. இப்படி அருளிச்செய்தவாரே, “வெண்ணெய் நாற்றத்திலே பழகினார் இரண்டு முக்தர் சாந்தின் வாசி அறிந்தபடி என்?” என்று அத்தால் வந்த ஹர்ஷம் தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணினாள். “ருசிராநநே” நல்ல சாந்திடுகைக்காக இது ஒரு முகமிருந்தபடி எந்தான் என்கிறான்; “ஆவயோர்க்காத்ர ஸத்ருஸம்” நற்சரக்குப் பரிமாறுவார், அது கொண்டு விநியோகங் கொள்ளுவாருடம்பு வாசியறிய வேணுங்காண்; நம் உடம்புக்கும் அண்ணருடம்புக்கும் ஈடான சாந்து தா. இப்படி தரமிட்டுப் பூசுந் திருமேனிக்குப் பூசம் சாந்து என் ஹ்ருதயமாய்விடுவதே.

விளக்கம் - (பூவை வீயா நீர்தூவி) - சிறந்த மலர்களைத் திருவடிகளில் பணிமாறி, நீரைத் தெளித்து. அல்லது, “பூவையொழியா நீர்” என்று கொண்டு, “மலருடன் சேர்ந்துள்ள நீர், அதனைத் தெளித்து” என்றும் கூறலாம். (போது) - அந்தந்த காலங்களில் இது போன்று மலர்களையும் நீரையும் தூவி நான் உன்னை வணங்குபவன் அல்லன். (நின் பூவை வீயா மேனிக்கு) - மலர்களைத் தவிர வேறு எதனையும் தாங்க இயலாத மென்மையான உனது திருமேனிக்கு. அல்லது பூவைப்பூ போன்ற திருமேனி. (மேனிக்குப் பூசம் சாந்து) - பலராமனும் தானுமாக மதுரா நகரத்திற்குச் சென்றபோது அங்கிருந்த கூனியைக் கண்டு, “எனது அண்ணனுக்கும் எனக்கும் பூசலாம்படியான சாந்தை அளிப்பாயோ?” என்று கேட்டான். அப்போது அவள் தான் பூசிக்கொள்ளும் சாந்தை அளித்தாள். உடனே க்ருஷ்ணன், “இது உனக்காக உள்ளதாகும். வேறு உண்டோ?”, என்றான். உடனே அவளும் உயர்ந்த வேறு ஒரு சாந்தை அளித்தாள். அதனைக் கண்ட க்ருஷ்ணன், “இது கம்ஸனுக்கு உரியது”, என்றான். அப்போது அதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த சாந்தை அவள் அளித்தாள். அதனைக் கண்ட க்ருஷ்ணன், “இந்தச் சாந்தில் நிறம் மட்டுமே உயர்ந்து உள்ளது, நறுமணம் இல்லை”, என்றான். அப்போது அந்தக் கூனி, “வெண்ணெய் நாற்றம் மட்டுமே அறிந்த இருவர் சாந்தின் வேறுபாடு எப்படி அறிந்தீர்?”, என்றான். இவ்விதம் நகைச்சுவையாகக் கேட்டபோது வந்த மகிழ்வு காரணமாக அவள் புன்முறுவல் செய்தாள். இதனைக் கண்ட க்ருஷ்ணன், “நல்ல சாந்தை இடுவதற்கு ஏற்றதான முகம் உள்ளது. இது எப்படியோ?”, என்றான். தொடர்ந்து அவளிடம், “பொருள்களை விற்பவர்கள் அதனைக் கொண்டு பயன் அடைபவர்களுடைய சரீரம் குறித்து நன்கு அறியவேண்டும். நமக்கும், நமது அண்ணனுக்கும் ஏற்ற சாந்தை அளிப்பாயாக”, என்றான். இவ்விதம் சரியான தரம் பார்த்துப் பூசப்படும் உனது திருமேனிக்கு எனது இதயமானது “பூசம் சாந்து” என்றானது.

4-3-2 பூசம்சாந்து என் நெஞ்சமே புணையும் கண்ணி எனதுடைய

வாசகம் செய்மாலையே வான்பட்டாடையும் அஃதே
தேசமான அணிகலனும் என் கைகூப்புச் செய்கையே
ஈசன் ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த எந்தை ஏக மூர்த்திக்கே

பொருள் - இயல்பாகவே அனைத்தையும் நியமிப்பவனும், ப்ரளயத்தின்போது அனைத்தையும் தனது திருவயிற்றில் வைத்து பின்னர் வெளிப்படுத்தியதால் அனைவருக்கும் ரக்ஷகனும், இவ்விதமாகப் பலவற்றாலும் என்னைத் தனக்கே அடிமை என்று எழுதிக் கொண்ட எனது ஸ்வாமியும், இதனைப் போன்று இரண்டாவது ஏதும் இல்லை என்னலாம்படி உள்ள திருமேனி கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு, கூனி பூசிய சாந்து போன்ற தகுதியான சாந்தாகவே எனது நெஞ்சம் உள்ளது. ஸ்ரீமாலாகரர் அளித்த மாலை போன்று மகிழ்வுடன் ஏற்றுக் கொள்கின்ற மாலை போன்று எனது சொற்கள் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட மாலை உள்ளது. ஆதிசேஷன் சமர்ப்பணம் செய்தது என்று கூறும்விதமாக மிகவும் நேர்த்தியான பொன்னால் ஆகிய பட்டாடையும் எனது சொற்களாலே அமையப்பெற்றதாகும். மிகுந்த ஒளியுடன் கூடிய ஆபரணங்கள் அனைத்தும் எனது கைகளைக் குவித்து நான் செய்யும் நமஸ்காரங்களே ஆகும்.

அவதாரிகை - “என்னுடைய கரணகார்யமான ஸ்ம்ருத்யாதிகளே பரிபூர்ணனானவனுக்கு போகோபகரணங்களெல்லாமாயிற்று” என்கிறார்.

விளக்கம் - “எனது உடல் உறுப்புகளின் செயல்களாக உள்ள நினைவுகள் போன்ற அனைத்தும், அனைத்துவிதத்திலும் முழுமை பெற்ற ஸர்வேச்வரனுக்கு இன்பம் அளிப்பவையாக உள்ளன”, என்று கூறுகிறார் .

வ்யாக்யானம் - (பூசம்சாந்து என் நெஞ்சமே) இத்திருமேனியினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும், அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான விருப்பத்தையும் அநுஸந்தித்துப் பின்னாடித் திரியவுஞ் சொல்லுகிறார். (புணையுங்கண்ணி) வழக்கனான மாலையன்றிக்கே சாத்தப்படும் மாலை. (எனதுடைய வாசகஞ் செய்மாலையே) இவர் “அவனுக்கு” என்று சொல்லவேண்டா; இவருடைமையாகில் அவனுக்கேயாயிருக்கும். (வாசகஞ் செய் மாலையே) இவர் நெஞ்சிற்காட்டிலும் வாக்கு பரிமளம் விஞ்சியிருக்கும்போலே காணும். பூக்கட்டியிறே சாந்து மணங்கொடுப்பது. (வான் பட்டாடையும் அஃதே) அந்த உக்திதானே

அவனுக்குப் பும்ஸ்த்வாவஹமான பரிவட்டமும். இவருடைய “பா”, நல்ல நூலாகையாலே வாய்ப்பட்டாடை யாயிற்றுக்காணும். “நல்ல நூலாக வேணும்” என்று அடியிலே நோற்று நூற்றவரிறே.

விளக்கம் - (பூசும்சாந்து என் நெஞ்சமே) - ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனிக்கே உரித்தான வேறுபட்ட மேன்மை மற்றும் அவனுக்குத் தன் மீது ஏற்பட்ட அளவு கடந்த விருப்பம் ஆகியவற்றை எண்ணியபடி, கடந்த பாசுரத்தில் உரைத்த தனது நெஞ்சம் குறித்த கருத்தையே இங்கு மீண்டும் உரைக்கிறார். (புனையுங்கண்ணி) - அவனுக்குச் சாற்றப்படும் மாலை. (எனதுடைய வாசகஞ் செய்மாலையே) - இங்கு “எனது” என்று மமகாரம் வெளிப்படுத்தலாமோ? “அவனுக்கு” என்று உரைக்கவேண்டாமோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இவருடைய உடைமைகள் அனைத்தும் அவனுக்கே என்றே இருக்கும். (வாசகஞ் செய் மாலையே) - இவருடைய நெஞ்சத்தைக் காட்டிலும் வாக்கில் அதிகமாகப் பரிமளம் உள்ளது; ஆகவேதான் தனது வாக்கை “மாலை” என்கிறார். சாந்து அதிகமான நறுமணம் அளிப்பது ஏன் என்றால், அருகில் உள்ள மலர்கள் காரணமாகவே ஆகும். ஆகவே அவ்வாக்கானது மனதிற்குப் பரிமளம் கொடுக்கிறது. (வாய்ப்பட்டாடையும் அஃதே) - இவருடைய சொற்களானவை, அவனுக்கே உரித்தான ஆண்மைத்தன்மைக்கு அடையாளமாக உள்ள திருப்பரிவட்டம். இவருடைய பாசுரங்கள் அனைத்தும் “நல்ல சாஸ்திரம் அல்லது நல்ல நூல்” என்பதால், சிறந்த பட்டாடையாக உள்ளது. “நல்ல நூலாக வேண்டும்” என்று இவர் நோற்று நூற்றார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (தேசமான அணிகலனும்) தனக்குத் தேஜஸ்கரமான ஆபரணமும். (என் கை கூப்புச் செய்கையே) சேரபாண்டியன் தம்பிரானேபாதி, அவனுக்குத் தேஜஸ்கரமாகா நின்றது இவருடைய அஞ்சலி. இவற்றாலே நிறம் பெற்றானாயிருக்கிறவன்தான் ஒரு குறைவானாய் யிருக்குப்பெற்றதோ! (ஈசன்) ஸர்வேச்வரன். “ரக்ஷகன்” என்னும் பேரேயாய் உடைமை நோவுபட விட்டிருக்குமோ என்னில், (ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த) ஜகத்துக்கு ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகன். (எந்தை) அந்த ரக்ஷணத்தாலே என்னை எழுதிக் கொண்டவன். (ஏக மூர்த்திக்கு) அத்விதீயமான திருமேனியையுடையவனுக்கு. (ஏக மூர்த்திக்கு பூசும் சாந்து என் நெஞ்சமே) “ஸர்வகந்த:” என்கிற திருமேனிக்கு இது சேருமே?

விளக்கம் - (தேசமான அணிகலனும்) - மிகுந்த தேஜஸ் கொண்ட ஆபரணம். (என் கை கூப்புச் செய்கையே) - திருவரங்கம் நம்பெருமானுடைய பதக்கமாக உள்ளதான “சேரபாண்டியன் தம்பிரான்” என்பது போன்று அவனுக்கு ஏற்றதொரு ஒளியை இவருடைய நமஸ்காரங்கள் உண்டாக்கின. ஆனால் இவருடைய நமஸ்காரத்தால் ஒளி பெற்றான் என்றால், அதுவரை அவன் குறையுடன் கூடியவனாக இருந்தானோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஈசன்) - ஸர்வேச்வரன். “ரக்ஷகன்” என்று பயர் கொண்ட ஒருவன், தனது உடைமைகள் துன்பத்தில் உள்ளதைக் காண்பானோ என்றால், (ஞாலம் உண்டு உமிழ்ந்த) - இந்து லோகத்திற்கு அனைத்துவிதத்திலும் ரக்ஷகன். (எந்தை) - அத்தகைய ரக்ஷகத்தன்மை மூலம் என்னைத் தனக்கே உரியவன் என்று எழுதி வாங்கிக் கொண்டவன். (ஏக மூர்த்திக்கு) - இதனைப் போன்று வேறு ஒன்று உள்ளது என்று கூற முடியாதபடி உள்ள திருமேனி கொண்டவன். “ஸர்வகந்த: - அனைத்து நறுமணம்” என்பதாக உள்ள திருமேனிக்கு எனது நெஞ்சம் சாந்தாக உள்ளது.

4-4-3 ஏகமூர்த்தி யிருமூர்த்தி மூன்று மூர்த்தி பலமூர்த்தி

யாகி ஐந்துபூதமாய் இரண்டு சுடராய் அருவாகி
நாகமேறி நடுக்கடலுள் துயின்ற நாராயணனே உன்
ஆகமுற்றுமகத்தடக்கி ஆவியல்லல் மாய்த்ததே

பொருள் - அனைத்திற்கும் காரணப்பொருள் என்பதான ஒரு வடிவத்தைக் கொண்டவனாகவும், மஹத் மற்றும் அஹங்காரம் என்ற இரண்டு வடிவங்களைக் கொண்டவனாகவும், ஸத்வ ரஜோ தமஸ் என்பதான மூன்று குணங்களை வடிவமாகக் கொண்டவனாகவும், பதினோரு இந்த்ரியங்களைத் தனது ப்ரகாரங்களாகக் கொண்டவனாகவும், பஞ்சபூதங்களைத் தனது ரூபங்களாக உள்ளவனாகவும், இவை அனைத்திற்கும் உள்ளே அந்தர்யாமியாக புகுந்து, அனைத்தையும் காப்பாற்றும்விதமாக ஆதிசேஷன் மீது திருப்பாற்கடலில் யோகநித்திரை செய்தபடி உள்ள நாராயணனே! இவ்விதமாக உள்ள பலவற்றாலும் உனது வடிவையும் அழகையும் எனது நெஞ்சத்திற்குள் வரவழைத்து அனுபவித்து நிற்கும் எனது ஆத்மாவானது, கடந்த திருவாய்மொழியில் ஏற்பட்ட துக்கத்தை நீங்கப்பெற்றதே!

அவதாரிகை - “இத்தலையை உனக்காக்கி அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாயிருக்கிறாயே” என்கிறார்.

விளக்கம் – “என்னை உனக்கே என்று ஆக்கிக்கொண்டு, அதன் விளைவாக நீ உன்னைச் செய்யவேண்டிய அனைத்தையும் செய்தவன் என்று மாற்றிக் கொண்டாயே”, என்று உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏக மூர்த்தி) “ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர அஸீத்” என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டே: பூர்வகாலத்திலே இதம் சப்த வாச்யமாய்க் கிடந்த ப்ரபஞ்சமடைய அழிந்து ஸதவஸ்தமாய் சக்த்யவஸ்த ப்ரபை போலே இவையடையத் தன்பக்கலிலே கிடக்கத் தானொருவனுமேயாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. (ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்புத்தை ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்) ஆக, ஸ்ருஷ்டியுந்முகனா யிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (இருமூர்த்தி) ப்ரக்ருதி மஹான்களிரண்டையும் கடாஷ்டித்துக் கொண்டு அவற்றைத் திருமேனியாக கொண்டிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. கார்யகாரணங்களிரண்டையும் தனக்குத் திருமேனியாகவுடையனா யிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. இரண்டுக்குமுண்டான அண்மையைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது. அவ்யக்தத்தினுடைய வ்யக்த தசையிறே மஹானாகிறது. (மூன்று மூர்த்தி) - த்ரிவிதாஹங்கார சரீரனாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. ஸாத்விகமாயும் ராஜஸமாயும், தாமஸமாயும் மூன்றுவகைப்பட்டிறே அஹங்காரந்தான் இருப்பது. (பல மூர்த்தியாகி ஐந்துபூதமாய்) கீழ்ச்சொன்ன அடைவன்று இங்குச் சொல்லுகிறது. ஸாத்விகாஹங்காரகார்யம் - ஏகாதசேந்த்ரியங்கள்; தாமஸாஹங்கார கார்யம் - ப்ருதிவ்யாதி பூதங்கள்; இரண்டுக்கும் உபகாரமாய் நிற்கும் ராஜஸாஹங்கார காரியம்; ஆக ஏகாதசேந்த்ரியங்களையும், ஸகுணமான பூதபஞ்சகங்களையும் சொல்லி, அவற்றைத் திருமேனியாகவுடையனாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (ஏக மூர்த்தி) - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அகர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் இந்த ஸத் என்பது மட்டுமே இருந்தது - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பாக, “இதம் - இது” என்று சொல்லால் உரைக்கும்படியாகக் கிடந்த இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் அழிந்து, “ஸத்” என்ற நிலையாக நீர் பூத்த நெருப்பு போன்று, இவை அனைத்தும் தன் அருகில் கிடக்கும்படியாக இருந்து, “ஒருவனே” என்று இருந்த நிலையைக் கூறுகிறார். அதாவது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு அவனுக்கே மட்டுமே உரியது என்றுள்ள திருமேனியைக் கூறுகிறார் எனலாம். (இரு மூர்த்தி) - ப்ரக்ருதி மற்றும் மஹாந் ஆகிய இரண்டையும் கடாஷ்டித்தபடி, அவற்றைத் தனது திருமேனியாகக் கொண்டுள்ள

நிலையைக் கூறுகிறார். அல்லது கார்யம் மற்றும் காரணம் ஆகிய இரண்டையும் தனது திருமேனியாகக் கொண்ட நிலையைக் கூறுகிறார். கார்யம் மற்றும் காரணம் ஆகிய இரண்டும் நெருக்கமாக உள்ள நிலையைக் கூறுகிறார். அவ்யக்தம் என்பது புலப்படும் நிலையாக உள்ளபோது “மஹாந்” என்றாகிறது. (மூன்று மூர்த்தி) - மூன்றுவிதமான அஹங்காரங்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்ட நிலையைக் கூறுகிறார். அஹங்காரம் என்பது ஸத்விகம், தாமஸம், ராஜஸம் என மூன்றாக உள்ளது அல்லவோ? (பல மூர்த்தியாகி ஐந்துபூதமாய்) - மேலே கூறியதை இங்கு மீண்டும் உரைக்கவில்லை. ஸாத்விக அஹங்காரத்தின் கார்யமாக ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்கள், ஐந்து ஞானேந்த்ரியங்கள் மற்றும் மனம் என்று பதினோரு இந்த்ரியங்கள் உள்ளன; தாமஸ அஹங்காரத்தின் கார்யமாக ப்ருதிவி முதலான பஞ்சபூதங்கள் உள்ளன; ராஜஸ அஹங்காரத்தின் கார்யமாக இந்த இரண்டிற்கும் உதவி செய்தல் என்பது உள்ளது. எனவே இங்கு பதினோரு இந்த்ரியங்களையும், அவற்றின் குணமான பஞ்சபூதங்களையும் உரைத்து, இவற்றைத் தனது திருமேனியாகக் கொண்டவன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இரண்டு சுடராய்) ஸுர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதா பூர்வமகல்பயந்” என்கிறபடியே, சந்த்ராதித்யர்கள் - கார்ய வர்க்கத்துக்கு உபலக்ஷணம். (அருவாகி) இவற்றையுண்டாக்கி, “தத் ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநுப்ராவிசத், ததநுப்ரவிச்ய, ஸச்சத்யச்சாபவந்” என்கிறபடியே இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாமபாக்தவங்களுக்காகத் தான் அநுப்ரவேசித்து நிற்கும் நிலையை சொல்லுகிறது. அசித்தைச் சொல்லிற்றாகில் - கீழ், அருவென்று - ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றானாலோ என்னில்; “அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிச்ய” என்று ஜீவாந்தர்யாமிக்கு அநுப்ரவேசமாகையாலே அதுவும் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - (இரண்டு சுடராய்) - தைத்திரீயத்தில் - ஸுர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதா பூர்வமகல்பயந் - சூரியனையும் சந்த்ரனையும் முந்தைய கல்பத்தில் இருந்தது போன்றே படைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப சந்திரன் மற்றும் சூரியன் ஆகியவை அனைத்து கார்யங்களுக்கும் உதாரணம் ஆகும். (அருவாகி) - இவற்றைப் படைத்து. தைத்திரீயத்தில் - தத் ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநுப்ராவிசத், ததநுப்ரவிச்ய, ஸச்சத்யச்சாபவந் - அவை அனைத்தையும் படைத்து, அவை அனைத்திற்குள்ளும் புகுந்து, அவற்றை சேதந அசேதனங்களாகச் செய்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, இவை அனைத்தையும் பல பெயர்

மற்றும் ரூபங்களாகப் படைப்பதற்காக இவன் புகுந்து நிற்கும் நிலையைக் கூறுகிறார். இதுவரை அசித் வஸ்துக்கள் அனைத்தையும் கூறினார், இங்கு “அரு” என்று ஆத்மாவைக் கூறியதாகக் கொள்ளலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். சாந்தோக்கியத்தில் அநேந ஜீவேந ஆத்மநா அநுப்ரவிச்ய - அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் அவற்றின் ஆத்மாவாகப் புகுந்து - என்று ஜீவாத்மாவின் அந்தர்யாமியாகப் புகுந்ததை உரைத்ததால், அதனையும் கூறினார் என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (நாகமேறி) - ஸ்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸமாச்ரயணீயனாகைக்காகத் திருப்பாற்கடலின் நடுவே திருவநந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்தருளினவன். பயிரைச் செய்து செய்ததலையிலே குடிகிடக்குமாபோலே, ஸ்ருஷ்டங்களான பதார்த்தங்களினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளினா னென்னவுமாம். (நாராயணே) இப்படி ஸர்வகாலமும் ஒருபடிப்பட அநுக்ரஹ சீலனாகைக்கு அடியான ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. (உன் ஆகமுற்றும் அகத்தடக்கி) ஆகம் - உடம்பு. உன் திருமேனிக்கு வேண்டும் சாந்து பூமாலை பரிவட்டம் ஆபரணங்கள் இவையெல்லாம். அகத்தடக்கி - என்னுள்ளேயுண்டாம்படி பண்ணி. இதிறே ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம். இப்படிச் செய்தததால் நிர்த்துக்கரானார் ஆர் என்னில், அவனாயிற்று.

விளக்கம் - (நாகம் ஏறி) - தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட நான்முகன் போன்ற அனைவராலும் அண்டப்படுபவனாக இருப்பதற்காக திருப்பாற்கடலில் ஆதிசேஷன் மீது சயனித்தபடி உள்ளவன். பயிரை வளர்த்து, அதனை நன்றாக பாதுகாப்பதற்காக அங்கேயே பரண் அமைத்து வாழ்வது போன்று, தன்னால் படைக்கப்பட்ட அனைத்தையும் காப்பதற்காகக் கண்வளர்கிறான். (நாராயணே) - இவ்விதமாக அனைத்துகாலத்திலும் ஒரே போன்று அநுக்ரஹம் செய்பவனாக உள்ளதற்குக் காரணமாக உள்ள ஸம்பந்தத்தைக் கூறுகிறார். (உன் ஆகமுற்றும் அகத்தடக்கி) - ஆகம் என்றால் உடம்பு; உனது திருமேனிக்கு ஏற்றபடியான சாந்து, பூமாலை, திருப்பரிவட்டம், ஆபரணங்கள் போன்ற அனைத்தும். (அகத்து அடக்கி) - என்னுள்ளே உண்டாகும்படியாகச் செய்து. ஸ்ருஷ்டியின் ப்ரயோஜனம் என்பது இதுவே ஆகும் அல்லவோ? சரி, இவ்விதம் செய்ததன் விளைவாக எந்தவிதமான துக்கமும் இன்றி உள்ளது யார் என்றால், “அவனே” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆவியல்லல் மாய்த்ததே) உன் திருவுள்ளத்திலுண்டான அல்லல் ஒருபடி நசிக்கப் பெற்றதே. இத்தலையை கரைமரஞ் சேர்த்து நீ க்ருதக்ருத்யனானாயே! அன்றிக்கே, என் ஆவியானது நிர்ந்துக்கமாயிற்று என்றுமாம். அதவா, ஏகமூர்த்தியென்று பரத்வத்தைச் சொல்லி, இருமூர்த்தியென்று வ்யூஹத்தைச் சொல்லி வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷணர்களை நினைத்து, மூன்றுமூர்த்தியென்று ப்ரத்யுநரைச் சொல்லிற்றாய், பலமூர்த்தியென்று விபவங்களைச் சொல்லிற்றாய், ஐந்து பூதமாயிரண்டு சுடராயென்று இன்னார் ஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவர், இன்னார் பாலநத்துக்குக் கடவர் என்கிறபடியாலே சொல்லுகிறதென்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு.

விளக்கம் - (ஆவியல்லல் மாய்த்ததே) - உனது திருவுள்ளத்தில் ஏற்பட்டிருந்த துன்பமானது இப்போது விலக்கப் பெற்று; இதன் கருத்து, “என்னை ஒருவிதமாகக் கரையேற்றி, நீ செய்யவேண்டியதைச் செய்தவன் என்று உன்னை ஆக்கிக்கொண்டாய்” என்பதாகும். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம்; எனது ஆவியானது எந்தவிதமான துன்பமும் இல்லாத நிலையை அடைந்தது எனலாம். அல்லது “ஏக மூர்த்தி” என்பதன் மூலம் பரத்வத்தை உரைத்து, “இருமூர்த்தி” என்று வ்யூஹங்களை உரைப்பதால் வாஸுதேவன் மற்றும் ஸங்கர்ஷணன் போன்றவர்களை எண்ணி, “மூன்று மூர்த்தி” என்பதால் ப்ரத்யுநன் மற்றும் அநிருத்தனைக் கூறினார் என்றும் உரைக்கலாம்; “பல மூர்த்தி” என்பதால் விபவங்கள் கூறப்பட்டு, “ஐந்து பூதமாய் இரண்டு சுடராய்” என்பதால் “இவர் ஸ்ருஷ்டிக்கு ஏற்றவர், இவர் காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்றவர்” என்பது போன்றவை கூறப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

4-3-4 மாய்ந்தலெண்ணி வாய் முலை தந்த மாயப்பேயுயிர்

மாய்த்த ஆயமாயனே வாமனனே மாதவா

பூத்தண்மாலை கொண்டு உன்னைப்போதால் வணங்கேனேலும் நின்

பூத்தண்மாலைநெடுமுடிக்குப் புனையும் கண்ணி எனதுயிரே

பொருள் - உன்னை அழிப்பதாக முடிவு செய்து உனது திருவாயில் தனது ஸ்தனங்களை வைத்து, உனக்கு நன்மை செய்பவள் போன்று வந்த வஞ்சகியான பூதனையுடைய உயிரை முடித்த இடையர் குலத்தில் வந்தவனே! வியக்க வைப்பவனே! வாமனா! மஹாலக்ஷ்மியை விட்டுப் பிரியாத மாதவா! இப்படிப்பட்ட உன்னைக் குளிர்ந்த

மாலைகள் கொண்டு அவ்வப்போது நான் வணங்கவில்லை. ஆனாலும் குளிர்ந்த அழகான மாலைகளால் எப்போதும் அலங்காரம் செய்யப்பட்ட உனது நீண்ட திருமுடியில் சாற்றப்படும் மாலைகள் எனது உயிராகவே உள்ளன.

அவதாரிகை - “பூதநாதிகளுடைய நிரஸந ஸமயத்தில் ச்ரமந்தீர சிசிரோபசாரம் பண்ணப் பெற்றிலேனேயாகிலும் சிசிரோபசாரத்தாலல்லது செல்லாத உன் ஸுகுமாரமான திருமேனிக்குச் சாத்தும் மாலை என் ஸத்தையேயாய்விடுவதே”, என்கிறார்.

விளக்கம் - பூதனை முதலான பலரையும் நீ வதம் செய்த அந்தக் காலகட்டங்களில், உனக்கு ஏற்பட்ட களைப்பு நீங்கும்விதமாக குளிர்ந்த பணிவிடைகள் எதனையும் நான் செய்ய இயலவில்லை. ஆனால் இப்படிப்பட்ட குளிர்ந்த பணிவிடைகள் அல்லாமல் வேறு எதனையும் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடி மென்மையாக உள்ள உனது திருமேனிக்குச் சாற்றப்படும் மாலை என்பது எனது உயிரே ஆகும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மாய்த்தலெண்ணி) அவள் கோலிவந்தபடி அவச்யம் சிலர் பரிய வேண்டும்படியாயிற்று. இன்னாரை மாய்த்தலெண்ணி யென்னாமையாலே, ஜகதுபஸம்ஹரணம் பண்ணக்கிடர் இவள் கோலிவந்தது என்கிறார்; சரீரியை நலிந்தால் சரீரம் தன்னடையே நசிக்குமிறே. உயிரிலே நலிந்தால் அவயவந்தோறும் தனித்து நலியவேண்டாவிறே; உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருயிரிறே. “அஸ்மாந் ஹந்தும் ந ஸம்சய:” என்றாரிறே மஹராஜர். (வாய் முலை தந்த) அவன் திருப்பவளத்தில் நஞ்சைக் கொடுத்தது தம்முடைய திருப்பவளத்திலே நஞ்சைக் கொடுத்தாற்போலேயிருக்கையாலே, “தந்த” என்கிறாராதல்; அன்றிக்கே, தருகையும் கொடுக்கையும் பர்யாயமாய், கொடுத்த என்னும் பொருள் பெற்றுக் கிடக்கிறதாகவுமாம். (மாயப்பேய்) ஜந்மத்தால் வந்த அறிவுக் கேட்டுக்கு மேலே, வஞ்சந பரையாயும் வந்தாள். அதாவது பேயாய் வருகையன்றிக்கே, தாயாய் வருகை. “தாயாய் வந்த பேய்” என்னக்கடவதிறே. (உயிர் மாய்த்த) அவள் கோலி வந்தது தன்னை அவள் தன்னோடே போக்கினபடி. (ஆய மாயனே) ஆச்சர்ய சக்தி யுத்தனான ஆயனே! இவனும் பிள்ளையாயே முலையுண்டான், அவளும் தாயாய் முலை கொடுத்தாள்; வஸ்து ஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த இத்தனை.

விளக்கம் - (மாய்த்தல் எண்ணி) - அவள் விரும்பி வந்த விதத்தில் சிலர் இரக்கம் கொள்ளும்படியான நிலை இருந்தது. இங்கு “க்ருஷ்ணனை” என்று கூறாததால், இந்த

ஐகத்திற்கே நாதனாக உள்ள அவனைக் கொல்வதன் மூலம் இந்த ஐகத்தையே அழிக்கும் எண்ணத்துடன் அவள் வந்தாள் என்று கருத்து. இந்த ஐகத்தின் ஆத்மாவாக க்ருஷ்ணனே உள்ளான்; ஆத்மாவை நசித்தால், அது உள்ள சரீரத்தையும் அழிப்பதாகும் அல்லவோ? உயிரை அழிக்கும்போது, அந்தச் சரீரத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு உறுப்பையும் தனித்தனியே அழிக்கவேண்டாம் அல்லவோ? இந்த ஐகத் முழுவதற்கும் அவன் மட்டுமே அல்லவோ ஓர் உயிராக உள்ளான்? இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-5) - அஸ்மாந் ஹந்தும் ந ஸம்சய: - விபீஷணனை நோக்கிய சுகரீவன், “இவன் என்னைக் கொல்ல வருகிறான்” என்று எண்ணினான். (வாய் முலை தந்த) - க்ருஷ்ணனுடைய திருவாயில் அளிக்கப்பட்ட விஷமானது நம்மாழ்வாராகிய தனது வாயில் விடப்பட்டது போன்று எண்ணியதால், “தந்த” என்கிறார். அல்லது “தருதல், கொடுத்தல்” ஆகிய இரண்டும் ஒரே பொருள் தருகின்ற சொற்கள் என்பதால் இங்கு “கொடுத்த” என்ற பொருள் தருவதாக இந்தச் செயல் உள்ளது எனலாம். (மாயப்பேய்) - தனது பிறவியால் ஏற்பட்ட அறிவுக்கேடு மட்டும் கொண்டவள் என்பது அல்லாமல், வஞ்சனை நிறைந்தவளாகவும் வந்தாள். அதாவது பேயாக மட்டுமே வராமல், தாயாகவும் வந்தாள்; பெரியதிருமொழி (1-5-6) – தாயாய் வந்த பேய் - என்பது காண்க. (உயிர் மாய்த்த) - அவள் விரும்பி வந்த செயலான “உயிரை எடுத்தல்” என்பதை அவள் விஷயத்திலேயே செய்த. (ஆய மாயனே) - வியக்கவைக்கும் சக்தி கொண்ட ஆயனே! இவனும் அவளுடைய பிள்ளையாக நின்று பால் பருகினான், அவளும் தாயாக நின்று பால் அளித்தாள், அந்தந்த வஸ்துக்களின் இயல்பு காரணமாக இங்கு செயல்கள் இனிதாகவே முடிந்தன.

வ்யாக்யானம் - (வாமனனே) அந்த அவதாரத்தில், பூதநை முலை கொடுத்தால் அதுக்கு ப்ரத்யௌஷதமாக முலை கொடுக்கைக்கு ஒரு தாயாகிலும் உண்டிநே அங்கு. “வெங்கொங்கை யுண்டானை மீட்டாய்ச்சியூட்டுவான், தன் கொங்கை வாய்வைத்தாள் சார்ந்து” என்றும், “பேய்ச்சி பாலுண்ட பெருமானைப் பேர்ந்தெடுத்து, ஆய்ச்சி முலை கொடுத்தாளஞ்சாதே” என்றும். அதுவுமின்றிக்கே, இவனைப் பெற்றிட்டு வைத்துத் தாயும் தம்பனும் தபஸ்ஸிலே அந்யபரராக, ஆஸூர ப்ரக்ருதிகளிருந்தவிடத்தே தானே போய்க் கிட்டும்படியாயிநே இருப்பது. அவர்கள் தான் இருந்தவிடத்தே வந்து கிட்டினாற் போலேயன்றிநே தான் எதிரிகளிருந்தவிடத்தே சென்று கிட்டமுது; மிகவும் வயிறெரித்தலுக்கு உடலாயிருக்குமிநே. அத்தையிநே “சீராற் பிறந்து சிறப்பால் வளராது பேர் வாமனா காக்கால் பேராளா” என்று வயிறு பிடித்தது. (மாதவா) “தீ நாள்

திருவுடையார்க்கில்லை” என்கிறபடியே, இவ்வபாயங்களில் இவன் தப்பிற்று அவன் நெஞ்சோடே கடாஷ்டிக்கையிறே. ஓரபாயமுமில்லையேயாகிலும் பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுவார் தேட்டமாயிருக்குமிறே; “வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு” என்னா நின்றார்களிறே பரிவர். (பூத்தண் மாலை கொண்டு) குளிர்த்தியையுடைத்தான பூமாலையைக் கொண்டு. பூதநாதிகள் வந்து கிட்டின அவ்வகாலங்களிலே திருவடிகளிலே வந்து விழுந்து சிசிரோபசாரம் பண்ணப் பெற்றிலேனேயாகிலும். (நின் பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்கு) உன்னுடைய குளிர்ந்த பூமாலையாலல்லது செல்லாதபடியாய் ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்துக்கு விரும்பிச் சாத்தும் மாலை, என் ப்ராணன், என் ஸத்தையாய்விட்டது.

விளக்கம் - (வானமனே) - மூன்றாம் திருவந்தாதி (74) - வெங்கொங்கை யுண்டானை மீட்டாய்ச்சியூட்டுவான், தன் கொங்கை வாய்வைத்தாள் சார்ந்து - என்றும், மூன்றாம் திருவந்தாதி (29) - பேய்ச்சி பாலுண்ட பெருமானைப் பேர்ந்தெடுத்து, ஆய்ச்சி முலை கொடுத்தாளஞ்சாதே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பூதனை வந்து விஷம் நிறைந்த பால் கொடுத்தபோது, அதற்கு மாற்றாக மருந்து போன்ற பாலை அளிப்பதற்கு ஒரு தாய் அங்கு இருந்தாள். ஆனால் அது போன்று யாரும் இன்றி, வாமனனாக வந்த இவனைப் பெற்றவரான இருவரும் தவத்தில் நிலைநின்றவர்களாக இருக்க, அஸூரர்கள் நிறைந்த இடத்திற்குத் தானே சென்று அடையும்படியாக அல்லவோ இருந்தான்? அந்த அவதாரத்தில் அவர்கள் இவன் உள்ள இடம் தேடி வந்தனர்; ஆனால் இந்த அவதாரத்தில் இவன் எதிரிகள் உள்ள இடம் தேடிச் செல்லும்படியாக அல்லவோ உள்ளது? இதனைக் கண்டு சிலர் பொறுக்க இயலாமல் வயிற்றைப் பிடித்துக் கொள்ளக்கூடும் என்பதை பெரியதிருவந்தாதி (16) - சீராற் பிறந்து சிறப்பால் வளராது பேர் வாமனா காக்கால் பேராளா - என்பதில் காணலாம். (மாதவா) - “தீமை நிறைந்த நாள்” என்பது மஹாலக்ஷ்மியை எப்போதும் தங்களுடன் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு வருவதில்லை. இது போன்ற பலவிதமான அபாயங்களிலிருந்து அவன் தப்பியது என்பது, இவள் எப்போதும் அவன் திருமார்பில் உள்ளதால் அல்லவோ? எந்தவிதமான அபாயமும் இல்லை என்றாலும், பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமாகச் சேர்ந்து நிற்கும் இந்த நிலை என்பது அவனைப் புகழ்ந்து உரைப்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ளது. திருப்பல்லாண்டு (1) - வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு - என்று கூறுவர் அல்லவோ? (பூத்தண் மாலை கொண்டு) - குளிர்ச்சி பொருந்திய மாலையைக் கொண்டு வந்து. பூதனை முதலானவர்கள் வந்து உன்னைத் துன்புறுத்திய அந்தந்த

காலகட்டங்களில், குளிர்ந்த மலர்கள் கொண்டு உனது திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கி, உனது களைப்பு நீங்கியபடியாக நான் செய்யும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டவில்லை என்றாலும், (நின் பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்கு) - குளிர்ந்த மலர் மாலை அல்லாமல் வேறு ஏதுவும் பொருந்தாது என்று கூறலாம்படியாக, அனைத்தையும் அரசாளுகின்ற நிலையை மறைமுகமாக உணர்த்துகின்ற உன் திருமுடிக்குச் சேர்கின்ற மாலையாக எனது உயிர் உள்ளது.

4-3-5 கண்ணி எனதுயிர் காதல் கனகச் சோதி முடி முதலா

எண்ணில் பல்கலன்களும் ஏலுமாடையுமஃதே

நண்ணி மூவுலகும் நவிற்றுங் கீர்த்தியுமஃதே

கண்ணென்பிரானெம்மான் காலசக்கரத்தானுக்கே

பொருள் - காலத்தை வழி நடத்துகின்ற சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டவனாகவும், அத்தகைய அழகைக் காண்பித்து என்னை அடிமையாக்கிக் கொண்ட எனது ஸ்வாமியும், காலதத்வம் உள்ளவரை இந்த அழகை நான் அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்யும் தாராளமானவனும் ஆகிய எனது க்ருஷ்ணனுக்கு, என்னுடைய உயிரானது, மாலையாக நின்றது. என்னுடைய அளவற்ற ப்ரேமையானது, பொன்மயமாகவும் ஒளியை வீசியபடியும் உள்ளதான க்ரீடம் முதலான பலவிதமான ஆபரணங்களாக நின்றது. இத்தகைய ப்ரேமையே, “அனைத்தைக் காட்டிலும் இவனே உயர்ந்தவன்” என்பதை வெளிப்படுத்துகின்ற அவனுடைய திருப்பீதாம்பரமாகவும் நின்றது. இந்த அன்பே, மூன்று உலகங்களும் அடைந்து நின்ற உரைக்கின்ற அவனுடைய கீர்த்தியாகவும் உள்ளது.

அவதாரிகை - “தம்முடைய ஸ்நேஹாதிகள் ஓரொன்றே ஆபரணாதி ஸர்வ பரிச்சதங்களுமாயிற்று அவனுக்கு”, என்கிறார்.

விளக்கம் - தனது ப்ரேமை முதலான ஒவ்வொன்றும் அவனுடைய ஆபரணங்கள் போன்றதான அங்கங்களாக உள்ளன என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணி எனதுயிர்) நான் “என்னது” என்றிருக்கிறதைகிடீர் அவன் தனக்கு மாலையாகக் கொண்டது. “மார்வத்து மாலை” என்கிறவளைத் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளுகை ப்ராப்தம்; அது ஒழிய என் ஸத்தையைக்கிடீர் தனக்கு மாலையாகக்

கொள்ளுகிறது. (காதல் இத்யாதி) ஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான என்னுடைய காதல். இவருடைய ஸ்நேஹம் ஆபரணமாவதென் என்னில், இவருடைய ஸ்நேஹத்துக்குத்தான் விஷயமாகப் பெற்ற இத்தையே, தனக்கு அநேகாபரணங்கள் சாத்தினாற் பிறக்கும் புகருண்டாக அவன் நினைத்திருக்கையாலே, அதைப் பற்றச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (கண்ணி எனதுயிர்) - நான், “என்னுடையது” என்று எண்ணியுள்ள ஆத்மாவை அல்லவோ அவன் தனது மாலையாகக் கொண்டுள்ளான்? திருவாய்மொழி (10-10-2) - மார்வத்து மாலை - என்பவளை அல்லவோ தனது மாலையாகக் கொள்வதற்கு ஏற்றதாக இருக்கும்; அவளை விடுத்து எனது உயிரைத் தனது ஆத்மாவாகக் கொண்டானே என்று வியக்கிறார். (காதல் இத்யாதி) - அனைவராலும் விரும்பத்தக்கதாகவும், அனைத்தையும் இவனே நியமிக்கிறான் என்பதை வெளிப்படுத்துவதாகவும் உள்ள க்ரீடம் முதலான பல எண்ணற்ற திருவாபரணங்கள் எனது ப்ரேமையே ஆகும். ஆனால் இவருடைய ப்ரேமை இது போன்று ஆகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவருடைய அன்பிற்கு, தான் விஷயமாகப் பெற்ற இவற்றை, தனக்குப் பல ஆபரணங்கள் சாற்றினால் ஏற்படும் மகிழ்வாக இவன் எண்ணுவதால் இவ்விதம் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏலும் ஆடியும் அஃதே) திருவரைக்குத் தகுதியான திருப்பீதாம்பரமும் அக்காதலே. ஒருநாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வண்ணாத்தான், திருப்பரிவட்டங்களை அழகியதாக வாட்டிக் கொண்டு வந்து எம்பெருமானார்க்குக் காட்ட, போர த்ருப்தராய் அவனைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே கைப்பிடித்துக் கொண்டு புக்கு, “நாயந்தே! இவன் திருவரைக்கு ஈடாம்படி வாட்டிபடி திருக்கண் சாத்தியருளவேணும்” என்று இவற்றைக் காட்டியருள, கண்டு உகந்தருளி உடையவரை அருள்பாடிட்டருளி, “இவனுக்காக ரஜகன் நம் திறத்தில் செய்த குற்றம் பொறுத்தோம்” என்று திருவுள்ளமாயருளினார். (ஏலுமாயுமஃதே) ஏக ஜாதீயங்கள் பலவாகை தவிர்ந்து, விஸஜாதீயங்களும் பலவாகத் தொடங்கிற்று. புருஷோத்தம லக்ஷணமான திருப்பிதாம்பரமும் அக்காதலே. இவர் நெடுங்காலங் கூடிப் பண்ணுகிற திருவாபரணமும் திருப்பரிவட்டமுமிறே. “அறியாக் காலத்துள்ளே யடிமைக் கணப்பு செய்வித்து” என்று இவருடைய காதல் ஸத்தா ப்ரயுக்தமிறே. “மஹாரஜதம்வாஸ”. “பொய்யில் பாடலா”கையாலே, “இது கூடுமோ? என்று ஸம்சயிக்க வேண்டா.

விளக்கம் - (ஏலும் ஆடியும் அஃதே) - அவனுடைய அழகான இடுப்பிற்கு ஏற்றதான பட்டுப்பீதாம்பரமும் இவருடைய ப்ரேமையே ஆகும். ஒருநாள் ஒரு வண்ணான் பெருமாளுடைய திருப்பரிவட்டங்களை மிகவும் நேர்த்தியாக வாட்டிக்கொண்டு வந்து எம்பெருமானாரிடம் காண்பித்தான். அவரும் மிகவும் மகிழ்ந்தவராக, அவனைக் கைப்பிடித்துக் கொண்டு பெருமானிடம் சென்று, “நாயந்தே! உம்முடைய இடுப்பிற்குச் சேரும்படியாக இவன் வாட்டிக்கொண்டு வந்த பட்டாடையை நீவிர் உமது திருக்கண்கள் குளிர் நோக்கவேண்டும்”, என்று விண்ணப்பித்தார். அப்போது அதனைக் கண்டு மிகவும் மகிழ்ந்த பெருமாள் உடையவரிடம், “நாம் முன்பு க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தபோது ஒரு வண்ணான் நம்மிடம் விரும்பம் அற்ற முறையில் நடந்துகொண்டான். அவன் செய்த தவறை இந்த வண்ணானுக்காக நாம் மன்னித்தோம்”, என்றான். (ஏலும் ஆடியும் அஃதே) - ஒரே போன்ற பொருள் மட்டும் என்றல்லாமல் இவருடைய ப்ரேமையானது பல பொருள்களாகவும் நிற்கிறது. இவனே புருஷர்களில் உயர்ந்தவன் என்பதை உணர்த்துகின்ற திருப்பீதாம்பரமும் இந்த அன்பே ஆகும். திருவாய்மொழி (2-3-3) – அறியாக் காலத்துள்ளே யடிமைக் கணன்பு செய்வித்து – என்பதற்கு ஏற்ப இவருடைய ப்ரேமை என்பது முதலிலேயே உள்ளது அல்லவோ? ஆனால் இது உண்மையோ என்ற சந்தேகம் எழலாம்; திருவாய்மொழி (4-3-11) – பொய்யில் பாடல் – என்பதால் இது உண்மையே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நண்ணி மூவுலகும் இத்யாதி) விசேஷஜ்ஞரேயன்றிக்கே, மூவுலகிலுள்ளாரும் வந்து கிட்டிக் கடல்கிளர்ந்தாற்போலே ஸ்துதிக்கிற கீர்த்தியும் அக்காதலே. “இவர் காதலித்து பின்பு அந்யபரரும் அநந்யபரராய் ஏத்தாநின்றார்கள்” என்றாயிற்று அவன் நினைத்திருக்கிறது. இக்காதலுக்குக் கைதொட்டு க்ருஷி பண்ணினபடி சொல்லுகிறது மேல்; வருத்தவான்களைக் காட்டிக்காணும் இவரை வருத்தி பரராக்கிற்று. (காலசக்கரத்தான் எம்பிரான் எம்மான் கண்ணனுக்கு) கையும் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டி எனக்கு அநந்ய பரத்வ மஹோபகாரத்தைப் பண்ணி. “கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்” என்னப் பண்ணின என் ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுக்கு. (காலசக்கரம்) பகலை இரவாக்க வல்லவனிறே. காலத்தை நடத்துகிற திருவாழி. காலவச்யத்தையைப் போக்கும் திருவாழியென்னுதல். “நார்ச்சயிஷ்யந்தி” என்கிற காலத்திலும், “இருள் தரு மா ஞால்”த்திலும் இருளையோட்டி, “அருளார் திருச்சக்கரமாய்”, திருக்கையைத் தான் பிரியதாற்போலே திருவடிகளை நான்

பிரியாதபடியான ருசி ஜநகமான திருவாழி. அவன் கையிலே நின்றே, இவன் காலிலே விழும்படி பண்ணுமவனிறே.

விளக்கம் - (நண்ணி மூவுலகும் இத்யாதி) - சிறந்த ஞானம் கொண்டவர்கள் மட்டும் அல்லாமல் மூன்று உலகில் உள்ள அனைவரும் சேர்ந்து வந்து, கடலானது பெரும் ஓசை எழுப்புவது போன்று துதித்து நிற்கும் கீர்த்தியும் இவருடைய ப்ரேமையே ஆகும். “இவர் இவ்விதம் நம்மிடம் காண்பித்த ப்ரேமை காரணமாக, மற்ற பொருள்களை விரும்பியவர்கள் கூட அவற்றைக் கைவிட்டு நம்மையே துதித்தபடி நின்றனர், என்றல்லவோ அவன் எண்ணியுள்ளான்? (காலசக்கரத்தான் எம்பிரான் எம்மான் கண்ணனுக்கு) - திருக்கரமும் அதில் உள்ள சக்கரத்தாழ்வாரும் என்றுள்ள அழகைக் காண்பித்து என்னை மயக்கி, வேறு எதிலும் வசப்படாத தன்மை என்பதை எனக்கு அளித்து, திருவிருத்தம் (97) - கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல் - என்பதற்கு ஏற்பச் செய்த எனது ஸ்வாமியாகிய க்ருஷ்ணனுக்கு. (கால சக்கரம்) - சூரியனை மறைத்ததன் மூலம் பகலையும் இரவாகச் செய்பவன் என்பதால் “கால சக்கரம்” என்கிறார். காலத்தை வழி நடத்துகின்ற சக்கரத்தாழ்வான். காலத்தின் பிடியில் சிக்கித் தவிப்பதை நீக்கவல்ல சக்கரத்தாழ்வான். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-1-41) - நார்ச்சயிஷ்யந்தி - கலிகாலத்தில் விஷ்ணுவை பூஜிப்பதில்லை - என்றுள்ள காலத்தில் கூட, திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள் தரு மா ஞாலம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள இந்த உலகத்தில் கூட, இருளை விலக்கி அனைவருக்கும் திருவிருத்தம் (33) - அருளார் திருச்சக்கரமாய் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள சக்கரத்தாழ்வான். அவனுடைய திருக்கரத்தை விட்டுப் பிரியாதபடி தான் உள்ளது போன்று அவனுடைய திருவடிகளை விட்டு நான் விலகாதபடி எனக்கு ருசியை ஏற்படுத்திய சக்கரத்தாழ்வான். அவன் திருக்கரத்தில் நின்று மற்றவர்கள் அனைவரும் அவன் திருவடிகளில் விழும்படிச் செய்யும் சக்கரத்தாழ்வான்.

4-3-6 காலசக்கரத்தொடு வெண்சங்கம் கையேந்தினாய்

ஞாலமுற்றும் உண்டுமிழ்ந்த நாராயணனே என்னென்று
ஓலமிட்டு நானழைத்தால் ஒன்றும் வாராயாகிலும்
கோலமாம் என் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழலே

பொருள் - விரோதிகளை அழிப்பதான தன்மையில் காலனாக நிற்கும் இயல்பு கொண்ட சக்கரத்தாழ்வானோடு, மிகுந்த தேஜஸ் பொருந்திய வெண்மை நிறைந்த

ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, அவை பொருந்தி நிற்பதற்கு ஏற்ற இடமாகிய தனது திருக்கரத்தில் கொண்டவனே! இவ்விதம் அனைத்தையும் காப்பாற்றும் பல ஆயுதங்களையும் உனது திருக்கரத்தில் வைத்துள்ளபோதிலும், உன்னால் காப்பாற்றப்பட வேண்டியதான இந்த ஜகத்திற்கு ஓர் ஆபத்து ஏற்படும்போது, அத்தகைய ப்ரளய ஆபத்தில் இந்த ஜகத்தானது அகப்படாதவிதமாக, இதில் உள்ள எதுவும் தப்பாதபடி உனது வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றி, பின்னர் வெளியிட்ட நாராயணனே! இவ்விதமாக அமர்ந்த இடத்திலிருந்து எழுந்து வர இயலாதபடி உள்ள நான் உன்னை அழைத்தாலும், நீ வருவதற்கான எந்த ஒரு சுவடும் இன்றி வராமல் உள்ளாய் என்றாலும், எனது தலைக்கு, மலர்ந்த தாமரை போன்ற எல்லையற்ற இனிமை தருவதும், தேஜஸ் நிறைந்த வீரக்கழலுடன் கூடியதும் ஆகிய உனது திருவடிகளே அலங்காரமாக உள்ளன.

அவதாரிகை - “இப்படி ப்ரணயியாயிருந்துள்ள நீ என்னைக் கிட்டாதே யொழிந்தாயே யாகிலும் உன் ஸத்தையே எனக்கு தாரகாதிகள்” என்கிறார். “உனக்கு நான் உதவப் பெற்றிலேனாகிலும் என் ஸத்தை உனக்கு தாரகாதிகளானாற்போலே, நீ வாராயாகிலும் உன் ஸத்தை எனக்கு தாரகாதிகள்”, என்கிறார். அவன் ப்ரணயித்வம் சொல்லாநிற்க, நடுவே தம்முடைய ப்ரணயித்வம் சொல்லுவானென் என்னில், இரண்டு சேதநர் கூடிக் கலந்து பரிமாறாநின்றால், பிறக்கும் ரஸங்களும் இரண்டு தலையிலும் உண்டாயிருக்குமிறே; அதில், கீழெல்லாம் அவன் ப்ரணயித்வம் சொல்லிக் கொண்டு போந்தார்; இப்போது அவன் ப்ரணயித்வாதிசயம் தம்மையும் ப்ரணயியாக்கிற்று என்கைக்காக.

விளக்கம் - “இவ்விதம் உன்னிடம் ஆழ்ந்த ப்ரேமை கொண்டுள்ள என்னிடம் நீ வராமல் இருந்தாலும் கூட, உனது திருவடிகளே நான் உயிர் தாங்குவதற்கு ஏற்றதாக உள்ளன”, என்கிறார். அல்லது, “நீ பல அவதாரங்கள் எடுத்தபோதிலும் உனக்கு நான் வந்து உதவவில்லை என்றாலும், எனது ஆத்மாவானது உனது தாரகமாக நின்றன; அதே போன்று நீ இப்போது வரவிலையென்றாலும் உனது திருவடிகள் எனக்குத் தாரகமாக உள்ளன”, என்கிறார். ஆனால், அவன் தனது ப்ரேமை வெளிப்படுத்தும்போது இவர் ஏன் தனது ப்ரேமையை இவ்விதம் வெளிப்படுத்துகிறார்? இரண்டு சேதநர்கள் ஒன்றாகக் கூடி நிற்கும்போது இருவருடைய விருப்பங்கள் முதலான பலவும், இருவருக்கும் ஏற்படும் அல்லவோ? இது போன்று இதுவரை அவனுடைய ப்ரேமையைக் கூறிவந்தார், இப்போது

அவன் தன் மீது கொண்ட ப்ரேமையின் அதிசயமானது தன்னை அவன் மீது ப்ரேமை கொள்ளும்படியாகச் செய்கிறது என்பதை உணர்த்த தனது ப்ரேமையைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (காலசக்கரம் இத்யாதி) இதுவாயிற்று இவர் கூப்பிட்ட பாசுரந்தான். ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவாம் திருவாழியோடே கூட, ச்யாமளமான திருமேனிக்கு ப்ரபாகமான வெண்மையையுடையத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியிருக்கிற அழகிய திருக்கையிலே பூவேந்தினாற்போலே ஏந்தினவனே! ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்கு வெளுப்பு நிரூபகமானாற்போலே காணும் திருவாழிக்கு ப்ரதிகூல நிரஸநமும் நிரூபகமாயிருக்கும்படி. (ஞாலமுற்றும் இத்யாதி) இவற்றை ஆபரணமாகக் கொண்டு ஒப்பித்து, விபூதி நோவுபடத் தான் ஒப்பனையழியாதே யிருக்கை யன்றிக்கே, ஆபத்ஸகனாயிருக்கும். ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து, அது கழிந்தவாறே வெளிநாடு காணப் புறப்படவிட்டு இப்படி வரையாதே ரக்ஷிக்கும். (நாராயணனே) இப்படி வரையாதே ரக்ஷிக்கவும், “இவன் நம்மை ரக்ஷித்தான்” என்று ப்ரத்யுபகாரம் தேடி நெஞ்சாறல்படவும் வேண்டாதபடி ப்ராப்தி இருந்தபடி. “மாதா நம்மை வயிற்றிலே ரக்ஷித்தால், என் செய்வோம் நாம் இவளுக்கு” என்று நெஞ்சாறல்படுவாரில்லையிறே; ப்ராப்தியிறே அதுக்கு அடி; அப்படியேயிறே அவனும், “தாயிருக்கும் வண்ணமே உம்மைத் தன் வயிற்றிருத்தி” உய்யக்கொண்டவனிறே.

விளக்கம் - (காலசக்கரம் இத்யாதி) - இவர் அவனை அழைப்பது போன்று இந்தப் பாசுரம் அமைந்துள்ளது. விரோதிகளுக்கு யமன் போன்றுள்ள சக்கரத்தாழ்வானுடன் சேர்ந்து, தனது நீல நிறமான திருமேனிக்குச் சேரும்விதமாக வெண்மையாக உள்ள ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, வெறும் கைகள் கொண்டு ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியாக உள்ள திருக்கரங்களில், மலர்கள் போன்று ஏந்தியுள்ளவனே! ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்திற்கு வெண்மை நிறமானது அடையாளமாக உள்ளது போன்று, எதிரிகளை அழித்தல் என்பது சக்கரத்தாழ்வனுக்கு அடையாளமாக உள்ளது. (ஞாலமுற்றும் இத்யாதி) - இவற்றை ஆபரணங்களாகக் கொண்டு அலங்காரம் செய்தபடி, தனது உடைமைகள் அழிந்தபடி உள்ளபோதிலும் தனது அலங்காரம் கலைந்துவிடுமோ என ஏதும் செய்யாமல் நிற்காமல், அனைத்திற்கும் காவலனாக உள்ளான். (நாராயணனே) - இவ்விதம் ஒரு எல்லையின்றி இவன் காப்பாற்றியதைக் கண்டு, “இவன் நம்மைக் காப்பாற்றினானே! ஆனால்

இவனுக்கு ஏற்ற கைம்மாறு நம்மிடம் ஏதும் இல்லையே”, என்று மனதில் துன்பம் அடையவேண்டிய அவசியம் இன்றி ஸம்பந்தம் கொண்டவன். “நமது தாய் தனது வயிற்றில் நம்மை வைத்துக் காப்பாற்றினாளே! அவளுக்கு நாம் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறோமோ?” என்று துன்பம் அடைபவர்கள் யாரும் இல்லை அல்லவோ? அங்குள்ள ஸம்பந்தமே இவ்விதம் காப்பாற்றுதலுக்குக் காரணமாக உள்ளது போன்றே இவன் விஷயத்திலும் உள்ளது. பெரியதிருமொழி (11-6-6) - தாயிருக்கும் வண்ணமே உம்மைத் தன் வயிற்றிருத்தி - என்று உரைத்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (என்று என்று) கையும் ஆழ்வார்களுமான அழகையும், காலாநுகூலமான ஆபத்ஸகத்வத்தையும், இவையில்லாவிடிலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியையும் சொல்லி. வீபஸையாலே, தனித்தனியே ஆழங்காற்பட்டபடி. (ஓலமிட்டு நான் அழைத்தால்) பலஹீநான நான் கூப்பிட்டு அழைத்தக்கால். பரமபதத்திலே இருந்தாலும் நிலைகுலைந்து வரவேண்டும்படி பெருமிடறு செய்து கூப்பிட்டால். (ஒன்றும் வாராயாகிலும்) “குசஸ்தலே நிவஸதி ஸ ச ப்ராதரிஹைஷ்யதி” என்கிறபடியே, “அங்கு நின்றும் புறப்பட்டான், இங்கே வந்துவிட்டான்” என்று வருகைக்கு ப்ரஸங்கமில்லையே யாகிலும். “நாம க்ராஹஞ்ச நாதஸ்ய சீதல: காஹளத்வநி:” என்னக்கடவதிறே. (கோலமாம் என் சென்னிக்கு) “சிரஸா தாரயிஷ்யாமி நமே சாந்திர் பவிஷ்யதி” என்றிருக்கிற என் சென்னிக்குக் கோலமாம். (உன் கமலமன்ன) “செவ்விப்பூச் சூடவேணும்” என்று ஆசைப்படுவாரைப்போலே. (குரைகழலே) குரையென்று பரப்பாய், அத்தாலே போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லிற்றாதல்; ஆபரண த்வநியைச் சொல்லிற்றாதல். “வாராயாகிலும் கோலமாம்” என்பானென் என்னில், வாராதொழியக்கூடாது, கூடாததுகூடிலும் என் நினைவு இதுவென்கிறார். என்னை அடியிலே இப்படியாக்கினாயே என்று கருத்து. அடிவிடில், “நின்னலாலிலேன் காண்” என்பரே.

விளக்கம் - (என்று என்று) - திருக்கரங்களும் சக்கரம் மற்றும் சங்கு என்றுள்ள அழகையும், காலத்திற்கு ஏற்ப ஆபத்தில் துணை நிற்கும் தன்மையையும், இவை இரண்டுமே இல்லை என்றாலும் கைவிட இயலாத ஸம்பந்தத்தையும் உரைத்து. இங்கு “என்று என்று” என இருமுறை ஏன் உரைத்தார் என்றால், மேலே கூறப்பட்ட இரண்டிலும் தனித்தனியே ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டு உரைப்பதால் ஆகும். (ஓலமிட்டு நான் அழைத்தால்) - சிறிதும் வலிமை இன்றி உள்ள நான் உன்னை அழைக்கும்போது. பரமபதத்தில் உள்ளபோதிலும்

நிலை குலைந்து ஓடி வரும்படியாக நான் அழைக்கும்போது. (ஒன்றும் வாராயாகிலும்) - மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - குசஸ்தலே நிவஸதி ஸ ச ப்ராதரிஹஷ்யதி - குசஸ்தலம் என்ற இடத்திலிருந்து புறப்படும் க்ருஷ்ணன் காலையில் இங்கு வருவான் - என்று கூறியபோதிலும், “அங்கிருந்து க்ருஷ்ணன் புறப்பட்டான், இங்கே அவன் வந்து விட்டான்” என்று உணர்த்துவது போன்று, இங்கு நீ வருவதற்கான எந்த ஒரு அடையாளமும் இல்லை என்றாலும். அல்லது, நாம க்ராஹஞ்ச நாதஸ்ய சீதல: காஹளத்வநி: - க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமத்தை உணர்த்துகின்ற திருச்சின்ன ஓசை ஒலிக்கும்படியாக நீ வராவிட்டாலும். (கோலமாம் என் சென்னிக்கு) - அயோத்யாகாண்டம் (98-8) - சிரஸா தாரயிஷ்யாமி நமே சாந்திர் பவிஷ்யதி - இராமனுடைய திருவடிகளை நான் எனது தலையில் ஏற்கும்வரை எனது மனம் சாந்தி அடையாது - என்று கூறுவது போன்று, எனது தலைக்கு உனது திருவடிகள் அலங்காரமாகும். (உன் கமலம் அன்ன) - “அழகான மலர்ந்த மலரைச் சூடிக் கொள்ளவேண்டும்” என்று விருப்பம் கொள்பவர்கள் போன்று. (குரை கழலே) - குரை என்றால் மிகுதி, இதன் மூலம் இனிமையின் மிகுதியை உரைக்கிறார். அல்லது ஆபரணங்களுடைய ஓசையை உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம். ஆனால் “வராமல் இருந்தாலும் அலங்காரமாகவே உள்ளன” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? “வராமல் இருத்தல் கூடாது. கூடாது கூடினாலும் எனது சிந்தனை இதுவே ஆகும்”, என்று கருத்து. என்னை இவ்விதம் செய்தாயே! என்னை நீ விட்டாலும், திருவாய்மொழி (2-3-7) - நின்னலால் இலேன் காண் - என்றே கூறுவார்.

4-3-7 குரைகழல்கள் நீட்டி மண் கொண்ட கோலவாமனா

குரைகழல் கைக்கூப்புவார்கள் கூட நின்ற மாயனே
விரைகொள் பூவும் நீரும் கொண்டு ஏத்தமாட்டேனேலும் உன்
உரைகொள் சோதித் திருவுருவம் என்னதாவி மேலதே

பொருள் - “இதனை விட்டால் வேறு புகலிடம் இல்லை” என்னும்படியாக வீரக்கழல் கொண்ட திருவடிகளை நீட்டி இந்த ஜகத் முழுவதையும் அளந்து எடுத்துக் கொண்ட வாமனனே! ஒலிக்கின்ற அந்தத் திருவடிகளை எப்போதும் எண்ணியபடி நின்று அஞ்சலி செய்து வணங்குபவர்கள், உன்னையே அடையும்படியாக, “உபாயமும் உபேயமும்” என நின்ற மாயனே! நறுமணம் வீசும் மலர்கள் மற்றும் தண்ணீர் கொண்டு உன்னை நான் துதிப்பதற்கான சக்தி கொண்டவன் அல்லன் என்றபோதிலும், வேதாந்த வாக்கியங்களும்

கூட எல்லை காண இயலாதபடி உள்ள தேஜஸ் நிறைந்த உனது திருமேனியானது எனது ஆத்மாவைக் காட்டிலும் எனக்கு உயர்ந்ததாக உள்ளதே!

அவதாரிகை - “கீழ்ச்சொன்ன ப்ரேமமும் ததநுகூலமான வருத்திகளு மின்றிக்கே யிருக்கிலும் என் ஸத்தையே உனக்கு ஜீவந ஹேதுவாவதே!” என்கிறார்.

விளக்கம் - “கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்டதான ப்ரேமை மற்றும் அதற்குரிய செயல்கள் போன்ற ஏதும் இல்லையென்றாலும், எனது இருப்பு என்பதே உனது இருப்பிற்கு ஏற்றதாக உள்ளதே” என்று வியக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குரைகழல்கள் நீட்டி) “மண்முழுதுமகப்படுத்து நின்ற” என்கிறபடியே, பூமிப் பரப்படையத் திருவடிகளுக்குள்ளேயாம்படி திருவடிகளை நிமிர்த்து. “குரை” என்பது பரப்பும், ஓசையும். (மண் கொண்ட கோல வாமனா) மண்கொண்ட பின்பும் வாமந வேஷம் இவர் திருவுள்ளத்திலே ஊற்றிருந்தபடி. இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யங் கொடுக்கையன்றிக்கே, தம்மையநுபவிப்பிக்கைக்காக அவ்வடி கொண்டானென்றிருக்கிறார். கீழ் ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்றாய், அஞ்சலி மாத்ர ஸாத்யமென்கிறது மேல். (குரைகழல் கைகூப்புவார்கள்) உன் திருவடிகளிலே அஞ்சலி பண்ணினவர்கள், உன்னைக்கூட நின்ற என்னுதல்; உன்னைக் கைகூப்புவார்கள் குரைகழல்கள் கூட நின்ற மாயனென்னுதல்; திருவடிகள்தான் அஞ்சலி ஸாத்யமுமாய் அஞ்சலிக்கு விஷயமுமாயிறே இருப்பது. இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யம் கூறுபட்டாற்போலே இவர்க்கும் அத்திருவடிகளிலழகு கூறுபட்டது. அவனுக்கு ஸாதநமானது இவர்க்கு ஸாத்யமாயிற்று.

விளக்கம் - (குரைகழல்கள் நீட்டி) - திருநெடுந்தாண்டகம் (5) - மண் முழுதும் அகப்படுத்து நின்ற - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தப் பூமி முழுவதும் தனது திருவடிக்குள் அடங்கும்விதமாக திருவடிகளை நீட்ட. “குரை” என்பது பரப்பு மற்றும் ஒலி ஆகிய இரண்டையும் குறிக்கும். (மண் கொண்ட கோல வாமனா) - த்ரிவிக்ரமனாக நின்று அல்லவோ அவன் அளந்தான்? இவ்விதம் உள்ளபோது, “வாமனன்” என்று ஏன் கூறினார்? அந்த வாமனனாக வந்த வடிவமே இவர் திருவுள்ளத்தில் ஆழமாகப் படிந்து நிற்பதால் ஆகும். “இந்திரனுக்கு ராஜ்யத்தை மீட்டுக் கொடுப்பதற்காக இவ்விதம் வரவில்லை; அந்த வடிவழகை நான் அனுபவிக்கும்படிச் செய்வதற்காகவே அந்த வடிவத்தை எடுத்து வந்தான்”, என்கிறார்.

இதுவரை ஸம்பந்தத்தை உரைத்தார்; இனி இத்தகைய நிலையானது அஞ்ஜலி மூலம் மட்டுமே கைகூடும் என்பதை உரைக்கிறார். (குரைகழல் கைகூப்புவார்கள்) - உனது திருவடிகளில் கைகள் குவித்து வணங்குபவர்கள் “கூட நின்ற மாயனே” என்று உன்னை உரைப்பர்; அல்லது “குரைகழல்கள் கூட நின்ற மாயனே” என்பர். திருவடிகள் அல்லவோ அஞ்ஜலியால் அடையப்படுவதாகவும், அந்த அஞ்ஜலிக்கு இலக்காகவும் உள்ளது? இந்த்ரனுக்கு அவனுடைய ராஜ்யமானது அந்தத் திருவடிகளால் எளிதாக அடையப்பட்டது போன்று, இவருக்கு அத்திருவடிகளின் அழகானது மிகவும் எளிதாக பெறப்பட்டது. அவனுக்கு ராஜ்யத்தைப் பெற்றுத் தருவதற்கு உபாயமாக இருந்த திருவடிகள், இவருக்குப் பெரும்பேறாக இருந்தன.

வ்யாக்யானம் - (மாயனே) “ஓரஞ்சலி மாத்ரத்தாலே த்வத் ப்ராப்தியாம்படியிருப்பதே! இது என்ன ஆச்சர்யந்தான்!”, என்கிறார். (விரை இத்யாதி) ஓரஞ்சலி மாத்ரத்தாலே உன்னை ப்ராபிக்கலாம்படி நீ இருந்தால், புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு அடிமை செய்யவிறே சேதநனாகில் ப்ராப்தம்; அப்படி செய்யப்பெற்றிலேனேயாகிலும். பரிமளத்தையுடையதான பூவையும் நீரையும் கொண்டு, “ஸிஞ்சந்து வஸுதாம் க்ருத்ஸ்நாம்ஹிமஸீதேந வாரிணா” என்கிறபடியே வகுத்த அடிமை செய்யமாட்டிற்றிலேனேயாகிலும். (உன் உரைகொள் சோதித் திருவுருவம்) உரை கொள்ளுகையாவது “அது, அது” என்று வாய் புலற்றும்படியாயிருக்கை; “ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாம் பவந்தா: ராமபூதம் ஜகத் அபூத் ராம ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி” என்னாநிற்பவர்களிறே. அன்றிக்கே, பேச்சுக்கு அவிஷயமான திருமேனியென்னுதல், மாற்றும் உரையும் அற்ற திருமேனியென்னுதல்; “சுட்டுரைத்த நன் பொன்னுள் திருமேனியொளியொவ்வாது” என்னக்கடவதிறே. (என்னது ஆவி மேலதே) இப்படி விலக்ஷணமான உன் திருமேனி என் ஸத்தையின் மேலது. ஸூரி போக்யமான வடிவுக்கு தாரகாதிகள் என் ஆத்ம ஸத்தையாவதே! “கலியர் சோற்றின்மேலே மனம்” என்னுமாபோலே. இவர்தாம் “அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம்” என்றிருக்குமவரிறே.

விளக்கம் - (மாயனே) - “ஒரு அஞ்ஜலி மட்டுமே உன்னை அடைவதற்கு போதுமான உபாயமாக உள்ளதே! இது என்ன வியப்பு”, என்கிறார். (விரை இத்யாதி) - ஒரு அஞ்ஜலி மட்டுமே கொண்டு அடையத்தக்கவனாக நீ உள்ளதால், அறிவு நிறைந்த ஒருவன் தகுந்த மலர்கள் போன்ற பலவற்றையும் கொண்டு உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்

அல்லவோ? ஆனால் அவ்விதம் நான் செய்யவில்லை என்றாலும், பரிமளம் கொண்ட மலர்கள் மற்றும் நீர் ஆகியவற்றைக் கொண்டு, யுத்தகாண்டம் (130-6) - ஸிஞ்சந்து வஸுதாம் க்ருத்ஸ்நாம்ஹிமஸீதேந வாரிணா - பூமியை நீர் கொண்டு நனைத்து, பொரி மற்றும் மலர்கள் கொண்டு இரைத்து - என்பதற்கு ஏற்ப நேர்த்தியான கைங்கர்யங்களைச் செய்யவில்லை என்றாலும். (உன் உரைகொள் சோதித் திருவுருவம்) - “உரை கொள்ளுதல்” என்பதற்கு மூன்றுவிதமாகப் பொருள் கூறுகிறார். “அது, அது” என்று திருவடிகளையும் அவனையும் எண்ணி வாய் புலம்பியபடி இருத்தல்; யுத்தகாண்டம் (131-97) - ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாம் பவந்கதா: ராமபூதம் ஜகத் அபூத் ராம ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி - இராமன் அரசாளும்போது அனைத்து மக்களும் “இராமா, இராமா” என்றே உரைத்தபடி இருந்தனர். அனைத்து ஜகத்தும் இராமனின் ஸ்வரூபமாகவே ஆயிற்று - என்பது போன்று ஆகும். அல்லது சொற்களால் உரைக்க முடியாதபடி உள்ள திருமேனி என்று பொருள். அல்லது இன்ன நிறம் என்பது போன்று உரைக்கமுடியாத திருமேனி என்று பொருள்; திருவாய்மொழி (3-1-2) - சுட்டுரைத்த நன் பொன்னுள் திருமேனி யொளியொவ்வாது - என்றது காண்க. (என்னது ஆவிமேலதே) - இவ்விதம் அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட உனது திருமேனியானது எனது ஆத்மாவைக் காட்டிலும் எனக்கு மேலானது ஆகும். நித்யஸூரிகளுக்கு இன்பமாக உள்ள திருமேனிக்கு எனது ஆத்மா தாரகமாக உள்ளதே! பசி எடுத்தவர்களுக்கு எப்போதும் உணவின் மீதே சிந்தனை உள்ளது போன்று, இவர் தைத்திரீயம் - அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் - நான் இனியவன், நான் இனியன், நான் இனியன் - என்று உள்ளார்.

4-3-8 என்னதாவி மேலையாய் ஏர்கொளேமுலகமும்

துன்னி முற்றுமாகி நின்ற சோதி ஞானமூர்த்தியாய்

உன்னதென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்

இன்ன வண்ணமே நின்றாய் என்றுரைக்க வல்லேனே

பொருள் - எனது ஆத்மாவின் மீது மிகுந்த ப்ரேமை கொண்டவனாக உள்ளதால், உன்னால் வ்யாபிக்கப்பட்டதும் மிகுந்த தேஜஸ் நிறைந்ததும் ஆகிய ஏழு லோகங்களிலும் பரிபூர்ணமாக வ்யாபித்து நின்று, அனைத்து வஸ்துக்களும் உனக்கு ப்ரகாரங்கள் என்றாகும்படியாக நின்ற, தேஜோரூபமான ஞானத்தை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவனே! எனது ஆத்மா உன்னுடையது, உனது திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் என்னுடையது; இவ்விதம் உள்ள உன்னை, “இன்ன தன்மையுடன் நின்றாய்” என்று என்னால் உரைக்க இயலுமோ?

அவதாரிகை - ஒருவரையொழிய ஒருவர்க்குச் செல்லாதபடி பிறந்த கலவி, பேச்சுக்கு நிலமன்று என்கிறார்.

பொருள் - “ஒருவரை விடுத்து ஒருவருக்கு மட்டுமே உள்ளது என்று கூற இயலாத சேர்க்கையானது, விரிவாக உரைக்க இயலாதபடியான தன்மை கொண்டதாகும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என்னதாவிமேலையாய்) என் ஸத்தையைப் பெற்று அத்தால் வந்த ப்ரீதி ப்ரகாசத்தையுடையையாய் என்னுதல்; என்னைப் பெறவேணும் என்னும் அபிநிவேசத்தையுடையையாய் என்னுதல். என்னதாவி மேலையாயென்று ஸம்போதநமாதல். (ஏர்கொள் இத்யாதி) இவரைப் பெற்ற ப்ரீதியாலே வ்யாப்தியும் புதுக்கணித்ததென்னுதல்; ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து அவன் பக்கலுண்டான அபிநிவேசத்தாலே ஊரை வளைவாரைப்போலே, தம்மையகப்படுத்துகைக்காக வ்யாப்தனானான் என்று இருக்கிறாராதல். (ஏர்கொள் ஏழுலகமும்) இவரோடே வந்து கலந்த பின்பு ஜகத்துக்குப் பிறந்த புதுக்கணிப்பு. “உண்டியுடல் காட்டும்” என்னுமாபோலே, சரீரி பூர்ணனானவாறே சரீரமும் புதுக்கணிக்குமிறே; ஜகச்சரீரியிறே அவன். (துன்னி முற்றுமாகி நின்ற) ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே குறைவற வ்யாபித்து நின்றபடி. (சோதி ஞான மூர்த்தியாய்) ஜ்யோதி ரூபமான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையவனே! (உன்னைதென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்) என்னுடைய ஆவி உன்னது, உன்னுடைய ஆவி என்னது. என் ஸ்வரூபம் நீயிட்ட வழக்கு, உன் ஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்கு. இவ்விடத்தை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யா நிற்கச்செய்தே இருந்த முதலிகளிலே சிலர், “இவ்வாத்மாவின் ஸ்வரூபம் அவனிட்ட வழக்கென்றால் கூடுமே; அவன் ஸ்வரூபம் இவனிட்ட வழக்காகையாவது என்?” என்று கேட்க; “இவன் ‘தன்னை அவனுக்காக்குவன்’ என்ற அன்று கர்மம தகையவுங்கூடும்; ஸர்வேச்வரன் தன்னை இவனிட்ட வழக்காக்குமன்று நிவாரகரில்லை; ஆன பின்பு அதுவே நிலைநிற்பது. இன்னம், இவன் இவன் ஸ்வரூபம் அவனிட்ட வழக்காகக் கூடுமோ? என்று இதிலேகாணும் ஸந்தேஹிக்க வேண்டுவது” என்று அருளிச்செய்தார். (இன்ன வண்ணமே நின்றாய்) இப் ப்ரகாரத்திலே நின்றாய். (என்று உரைக்கவல்லேனே) இப்படிப்பட்ட உன் ப்ரணயித்வ குணத்தை என்னால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லாயிருந்ததோ? என்கிறார்.

விளக்கம் - (என்னதாவிமேலையாய்) - எனது ஆத்மாவைப் பெற்றதன் விளைவாக உண்டான ப்ரீதியின் மிகுதியைக் கொண்டவன். அல்லது “என்னது ஆவி மேலையாய்” என்று அவனை அழைப்பது போன்று உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம். (ஏர்கொள் இத்யாதி) - இவரைப் பெற்ற ப்ரீதி காரணமாக, எங்கும் வ்யாபித்து நிற்கும் நிலையில் கூட ஒரு புதுமை காணப்பட்டது. ஒருவனைப் பிடிக்க எண்ணி, அவன் மீது உள்ள ஆசை காரணமாக ஊர் முழுவதையும் வளைப்பது போன்று, நம்மாழ்வாராகிய தன்னைப் பெறுவதற்காக எங்கும் வ்யாபித்து நிற்கிறான் என்கிறார். (ஏர்கொள் ஏழுலகமும்) - அவன் இவருடன் வந்து சேர்ந்த காரணத்தால் இந்த ஜகத்திற்கு ஒரு புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டது; “ஒருவன் நல்ல உணவை உண்டான்” என்பதை அவனுடைய சரீரமே வெளிப்படுத்துவது போன்று ஆகும்; ஆத்மா பரிபூர்ணமாக இருந்தால், சரீரமும் புத்துணர்ச்சி பெறும். இந்த ஜகத்தின் ஆத்மா அவன் அல்லவோ? (துன்னி முற்றுமாகி நின்ற) - ஒரு குறிப்பிட்ட ஜாதியின் தன்மைகள் அனைத்தும், அந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த தனித்தனிப் பொருள்களில் காணப்படுவது போன்று, இவன் எங்கும் குறைவின்றி வ்யாபித்து நிற்கிறான். (சோதி ஞான மூர்த்தியாய்) - ஜ்யோதிருபமான ஞானத்தை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவனே. (உன்னைதென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்) - எனது ஆவி உன்னுடையது, உனது ஆத்மா என்னுடையது. எனது ஸ்வரூபம் உனக்கு அடங்கியது, உனது ஸ்வரூபம் எனக்கு அடங்கியது. இந்த இடத்தில் இவ்விதம் ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபோது அவரிடம் ஒரு சிலர், “நம்மாழ்வாருடைய ஸ்வரூபம் அவனுக்கு அடங்கியது என்று உரைத்தல் சரியே ஆகும்; ஆனால் அவனுடைய ஸ்வரூபமானது இவருக்கு அடங்கியது என்று எப்படிக்கூறமுடியும்?”, என்றனர். இதற்கு ஆளவந்தார், “சேதநன் ஒருவன் தனது ஸ்வரூபத்தை ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்று எண்ணும்போது, அந்தச் சேதநனுடைய கர்மங்கள் காரணமாக அந்த நிலைக்கு இடையூறு ஏற்படலாம். ஆனால் ஸர்வேச்வரன் தனது ஸ்வரூபத்தை சேதநனுக்கு வசப்பட்டதாக மாற்றுவதைத் தடுக்க ஏதும் இல்லை. ஆகவே இது பொருந்தும். இந்த நிலையில் இனியும் சந்தேகம் ஏற்படுமோ?” என்றார். (இன்ன வண்ணமே நின்றாய்) - இந்த விதத்தில் நீ நின்றாய், (என்று உரைக்கவல்லேனே) - இவ்விதம் உனது ப்ரேமையை என்னால் சொற்கள் கொண்டு உரைக்க இயலுமோ?

4-3-9 உரைக்கவல்லேனல்லேன் உன்னுலப்பில் கீர்த்தி வெள்ளத்தின்
கரைக்கணென்று செல்வன் நான் காதல் மையலேறினேன்
புரைப்பிலாத பரம்பரனே பொய்யிலாத பரஞ்சுடரே
இரைத்து நல்ல மேன்மக்களேத்த யானுமேத்தினேன்

பொருள் - உனது அடியார்களிடம் நீ கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த ப்ரேமை குறித்து நான் உரைப்பதற்கான சக்தி கொண்டவன் அல்லன். ஏன் என்றால், முடிவற்றதான உனது கீர்த்தி என்ற ஸமுத்ரத்தின் கரையை என்னால் காண இயலுமோ? எனது அளவற்ற காதலால் நான் கலக்கம் அடைந்தேன். எந்தவிதமான தோஷமும் அற்ற, அனைத்தைக் காட்டிலும் அனைத்துவிதத்திலும் உயர்ந்த, பொய் கலவாத காரணத்தினால் எல்லையற்ற தேஜஸ்ஸுடன் நிற்பவனே! மிகுந்த ஞானம் கொண்டவர்கள் அதிகமான மகிழ்வுடன் கூடி நின்று உன்னைப் புகழ்ந்தபோது, நானும் அவர்களைக் கண்டு உன்னைப் புகழ்ந்தேன்.

அவதாரிகை - “அநுபூதமானது பேசத் தட்டு என்?”, என்ன; “உன் ப்ரணயித்வ ப்ரகர்ஷம் என்னுடைய பேச்சுக்கு நிலமன்று” என்கிறார்.

விளக்கம் - “அனுபவிக்கும் ஒரு பொருள் குறித்து விரிவாக உரைப்பதற்கு என்ன தடை உள்ளது?”, என்று ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம் கேட்டான். இதற்கு ஆழ்வார், “உனது எல்லையற்ற ப்ரேமையும், அதனால் உனக்கு உண்டாகும் மகிழ்வும் எனது சொற்களால் உரைக்கவல்லது அல்ல”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உரைக்க வல்லேனல்லேன்) உன் ப்ரணயித்வ குணத்தை அநுபவித்துக் குமிழி நீருண்டு போமித்தனை போக்கிப் பேசித் தலைக்கட்ட மாட்டுகிறிலேன். எல்லாம் பேசுவொண்ணாதாகில், பேசலாம் அம்சம் பேசினாலோ? என்னில், (உன் இத்யாதி) உன்னுடைய முடிவில்லாத ப்ரணயித்வத்தால் வந்த கீர்த்தி ஸாகரத்தினுடைய கரையிலேதான் என்னாலே செல்லப்போமோ? இப்படி கரையருகும் செல்ல அரிய விஷயத்தில் நீர் பேசுவதாக உத்யோகிப்பானென்? என்னில், (காதல் மையலேறினேன்) என் ப்ரேமத்தாலே மிக்க கலக்கத்தை யுடையனானேன். பிச்சேறினாரை “நீ இப்படி செய்வானென்” என்னக் கடவதோ? “இவ்விஷயத்தில் நீர் ப்ரமிப்பானென்? ப்ரமிப்பார்க்கு ஓராலம்பநம் வேண்டாவோ?” என்ன; “நித்யஸூரிகள் பித்தேறியேத்தக் கண்டேன். அத்தாலே செய்தேன்” என்கிறார். நித்யஸூரிகளோடு இவரோடு அவன் தன்னோடு

வாசியற்றிறே இவ்விஷயம் இருப்பது. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியான தான் அறியப்புக்காலும், தனக்கும் தன் தன்மை அறிவு அரியனாயிறே இருப்பது. தன்னையறியப் புக்க வேதங்கள் பட்டது படுமத்தனை தானும்.

விளக்கம் - (உரைக்க வல்லேனல்லேன்) - உனது காதல் தன்மையை அனுபவித்தபடி, நெஞ்சம் தடுமாறி நிற்பேன் அல்லாமல், அதனைக் குறித்து உரைக்கும் சக்தி கொண்டவன் அல்லன். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “ஆனால் அனைத்தையும் கூறவேண்டாம், உரைக்க இயன்றவற்றை மட்டும் உரைக்கலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (உன் இத்யாதி) - எல்லையற்றதாக உள்ள உனது ப்ரேமையால் வெளிப்படுவதான புகழ் என்னும் ஸமுத்திரத்தின் எல்லையை நான் அடையஇயலுமோ? இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “சரி. ஆனால் இவ்விதம் கரையின் அருகில் கூடச் செல்ல இயலாத விஷயம் குறித்து நீவிர் பேச முயல்வது ஏன்?”, என்றான்; இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (காதல் மையலேறினேன்) - எனது ப்ரேமை காரணமாக நான் கலக்கம் அடைந்தேன். மயக்கத்தில் உள்ள ஒருவரை நோக்கி, “நீ இப்படிப் புலம்புவது சரியா?”, என்று கேட்கலாமோ? இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இந்த விஷயத்தில் நீவிர் ஏன் மயங்கவேண்டும்? மயங்கி நிற்பதற்கு ஒரு பற்றுக்கொம்பு வேண்டும் அல்லவோ?” என்றான். இதற்கு நம்மாழ்வார், “நித்யஸூரிகள் பித்து ஏறிய நிலையில் உன்னைப் புகழ்ந்தபடி உள்ளதை நான் கண்டேன். இதன் விளைவாக நானும் பித்து ஏறி நின்றேன்”, என்றார். நித்யஸூரிகள், நம்மாழ்வார் மற்றும் ஸர்வேச்வரன் என வேறுபாடு இன்றி அல்லவோ இந்த விஷயம் உள்ளது? அனைத்தையும் அறிந்தவனாகவும், அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டவனாகவும் ஸர்வேச்வரன் உள்ளபோதிலும், தன்னை குறித்துத் தானே முற்றிலுமாக அறியும் அறிவு அற்றவனாகவே உள்ளான். அவனை அறிவதற்கு முயலும் வேதங்கள் படும்பாட்டை, அவன் தன்னைத்தானே அறிய முனைந்து அடைகிறான்.

வ்யாக்யானம் - (புரைப்பிலாத பரம்பரனே பொய்யிலாத பரஞ்சுடரே) நீ ஸர்வஸ்மாத்த்பரனாயிருக்கிற இருப்பில் புரையில்லாதாப்போலே என்னோட்டைக் கலவியால் வடிவிற்பிறந்த புகரிலும் புரையின்றிக்கே யிருக்கிறவனே! அன்றிக்கே நிரவதிகமான ப்ரணயித்வ குணம், ஸத் பாவத்தில் வந்த புகர் வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறவனே! என்னுதல். (இரைத்து இத்யாதி) பரமபக்தி யுக்தராய்க் கொண்டு கடல்

கிளர்ந்தாற்போலே இரைத்துக் கொண்டு நித்யஸூரிகள் ஏத்தக் காண்கையாலே நானும் ஏத்தினேனல்லது நான் சக்தனாய் ஏத்தினேனோ? என்கிறார்.

விளக்கம் - (புரைப்பிலாத பரம்பரனே பொய்யிலாத பரஞ்சுடரே) - அனைத்தைக் காட்டிலும் நீ உயர்ந்தவனாக உள்ள அந்த உயர்த்தியில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாதது போன்று, என்னுடன் நீ கலந்து நிற்பதால் ஏற்படும் தேஜஸ்ஸிலும் எந்தவிதமான குறையும் அற்றவனாக நீ உள்ளாய். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம்; எல்லையற்ற காதலாது உண்மையில் அழிவற்று உள்ளது போன்று, என்னுடைய சேர்கையானது பொய்யின்றி உள்ளதால், அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட தேஜஸ் என்பது உனது வடிவில் காணப்படும்படியாக நிற்பவனே! (இரைத்து இத்யாதி) - மிகுந்த பக்தியைக் கொண்ட நித்யஸூரிகள், கடல் கிளர்ந்து எழுவது போன்று, பெருத்த ஓசையுடன் உன்னைத் துதிப்பதை நான் காண்பதால், உன்னை நானும் துதித்தேன்; இவ்விதம் அல்லாமல் உன்னைத் துதிக்கும் திறன் எனக்கு இல்லை.

4-3-10 யானுமேத்தி ஏழலகும் முற்றுமேத்திப் பின்னையும்

தானுமேத்திலும் தன்னையேத்தவேத்த எங்கெய்தும்
தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகித் தித்திப்ப
யானும் எம்பிரானையே ஏத்தினேன் யானுய்வானே

பொருள் - அவனால் மதிநலம் அருளப்பெற்ற நானும் துதித்து, அறிந்தவர்கள் அறியாதவர்கள் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல் இந்த லோகங்கள் முழுவதும் துதித்து, அதனையும் கடந்து அனைத்தையும் அறிந்தவனும் அனைவருக்கும் ஞானத்தை அளிப்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனாகிய தானும் துதித்தாலும், ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னைத் துதிக்கும் அந்தப் புகழானது எங்கு சென்று முடியக்கூடும்? ஆயினும் இவ்விதம் துதிப்பதன் காரணம் என்னவென்றால் தேனும், பாலும், வெல்லக்கட்டியும், அமிர்தமும் போன்று அனைத்துவிதங்களிலும் ரஸிக்கும்படியாக நான் அனுபவிக்கும்விதமாக நிற்கும் அவனையே நான் கரையேறும் பொருட்டு துதித்தேன்.

அவதாரிகை - “நானும், ஸமஸ்தலோகங்களும், ஸர்வேச்வரனும் ஏககண்டராய் ஏத்தினாலும் ஏத்தப்போகாத விஷயத்தை என் செல்லாமையாலே ஏத்தினேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் - “நானும், அனைத்து லோகங்களும், ஸர்வேச்வரனும் சேர்ந்து நின்று துதித்தால்கூட, துதித்து முடிக்க இயலாதபடியாக உள்ள அவனை, எனது செல்லாமையால் நான் துதித்தேன்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (யானும் ஏத்தி) “மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற” நானும் ஏத்துவது. (ஏழுலகும் முற்றுமேத்தி) விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற “சிறியார் பெரியார்” என்னாதே ஸர்வரும் ஏத்துவது. (பின்னையும் தானுமேத்திலும்) ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனாய், தொடங்கின கார்யம் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கீடான ஸர்வசக்தியுமான தானும் ஏத்துவது. இப்படி எல்லாரும் ஒரு மிடறாய் ஏத்தினாலும், பின்னையும் ஏத்தினவிடம் அளவுபட்டு ஏத்தாத இடம் விஞ்சியாயிற்று இருப்பது விஷயம். அந்யபரரோடு அந்யபரரோடு அளவுடையாரோடு அளவிலிகளோடு வாசியில்லை, விஷயத்தை எல்லை காணவொண்ணாமைக்கு. “ஆனால், நீர் ஏத்த இழிவானென்?” என்னில், (தேனும் இத்யாதி) “ஸர்வரஸ:” என்கிற விஷயத்தினுடைய ரச்யதையாலும், “நாம் இவ்விஷயத்திலே இழிந்து ஏத்துவோம்” என்னும்படி தன் ப்ரணயித்வ குணத்தை உபகரித்த உபகாரகனாகையாலும் ஏத்தினேன். “இனிதென்றும், உபகாரகனென்றும் அசக்தரான நீர், இதிலிழியக் கடவீரோ?” என்ன, (யான் உய்வானே) ஏத்தாவிடில் பிழையாதாரேத்துமத்தனையன்றோ?

விளக்கம் - (யானும் ஏத்தி) - “மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற” நானும் துதித்தல். (ஏழ் உலகும் முற்றும் ஏத்தி) - உண்மையான ஞானம் கொண்டவர்கள், அத்தகைய ஞானம் அற்றவர்கள், மனிதர்கள், தேவர்கள் என்ற வேறுபாடு காணாமல் அனைவரும் துதித்தல். (பின்னையும் தானும் ஏத்தியும்) - தனது இயல்பாகவே அனைத்தையும் அறிந்தவனாக, செய்யத்தொடங்கிய செயலானது நிறைவேறும்விதமாக உள்ள சக்தி கொண்டவனாக உள்ள அவனும் துதித்தல். இவ்விதம் அனைவரும் ஒரே போன்று நின்று துதித்தாலும், துதிக்கப்பட்ட தன்மைகள் அளவுடன் கூடியதாகவும், துதிக்கப்படாத தன்மைகள் அளவுபடாததாகவும் இருக்கும்படியான விஷயம். ஸர்வேச்வரன் நீங்கலாக உள்ளவற்றை நாடுபவர்கள், ஸர்வேஸ்வரன் தவிர மற்ற எதனையும் நாடாதவர்கள், ஞானம் நிறைந்தவர்கள், ஞானம் அற்றவர்கள் என எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி, இந்த விஷயத்தின் எல்லை என்பதை யாராலும் காண இயலாது. “ஆனால், இப்படிப்பட்ட ஒரு விஷயம் குறித்து துதிக்க நீவிர் எப்படி முயல்கிறீர்?”, என்று நம்மாழ்வாரிடம்

கேட்டபோது, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (தேனும் இத்யாதி) – “ஸர்வரஸ: அனைத்து சுவைகளாகவும்” என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள விஷயத்தின் இனிமையாலும், “இந்த விஷயத்தை நாம் துணிந்து துதிக்க முற்படுவோம்”, என்று எண்ணலாம்படியாகத் தனது ப்ரேமையை எனக்குக் காண்பித்த உபகாரத்தன்மையாலும் நான் துதித்தேன். “இனிமை, உபகாரம் செய்தவன் என்று அவன் உள்ளான்; ஆனால் உமக்குத் துதிக்கச் சக்தி இல்லையென்றாலும் நீவிர் இவ்விதம் முயல்கிறீரோ?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (யான் உய்வானே) – “இப்படிப்பட்ட அவனைத் துதிக்கவில்லை என்றால் பிழைக்கமாட்டோம்” என்றுள்ளவர்கள் துதிப்பார்கள் அல்லவோ?

4-3-11 உய்வுபாயம் பற்றின்மைதேறிக் கண்ணனொண்கழல்கள் மேல்

செய்யதாமரைப் பழனத் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்
பொய்யில் பாடலாயிரத்துள் இவையும் பத்தும் வல்லார்கள்
வையம் மன்ன வீற்றிருந்து விண்ணும் ஆள்வர் மண்ணாடே

பொருள் - “கரை சேர்வதற்கான உபாயம் வேறு ஏதும் இல்லை” என்று அறிந்து, தனது அடியார்களிடம் மிகுந்த ப்ரேமை கொண்டவனாகிய க்ருஷ்ணனுடைய இனிமையான திருவடிகள் குறித்து, சிவந்த தாமரைமலர்கள் நிறைந்த நீர் நிலங்கள் கொண்டதும், தெற்குத்திசையில் போற்றப்படுவதும் ஆகிய ஆழ்வார்திருநகரிக்குத் தலைவராக உள்ள நம்மாழ்வார், எந்தவிதமான பொய்களும் கலவாதபடி அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில், இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைப் பொருளுடன் அறிபவர்கள், இந்தப் பூமியில் பல காலங்கள் நிலையாக வாழ்ந்து, இங்கு வாழும் காலத்திலேயே பரமபதத்தையும் ஆள்வர்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், “ஈச்வரனுடைய உபயவிபூதியும் இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார் இட்ட வழக்கு”, என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரனுடைய நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டுமே வசப்படும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உய்வு உபாயம் மற்றின்மை தேறி) அவனுடைய ப்ரணயித்வ குணத்தைப் பேசித் தலைக்கட்டவல்லராயன்று இவர் பேசிறு; இது ஒழிய தரிக்கைக்கு உபாயமில்லையென்றும் தெளிந்து. (கண்ணனொண்கழல்கள் மேல்) பரமப்ரணயியானத்தை அவதரித்து ஆவிஷ்கரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே. (செய்ய இத்யாதி) அவனுடைய ப்ரணயித்வ குணாநுஸந்தாநத்தாலே இவர் தரித்தவாறே, ஊரும் “அகால பலிநோ வ்ருக்ஷா:” என்கிறபடியேயாயிற்று. சிவந்ததாமரையையுடைய பழனங்களையுடைத்தாய்த் தெற்குத் திக்குக்கு ச்லாக்யமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. (பொய்யில் பாடல் இத்யாதி) “ந தேவாகந்ருதாகாவேகாசிதத்ர பவிஷ்யதி” என்கிறபடியே திருவாய்மொழியெல்லாவற்றுக்குமாதல்; அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரன் ஒரு நித்ய ஸம்ஸாரியோடே இப்படி விரும்பி வந்து கலந்து, இவருடைய ஸத்தாதிகளே தனக்கு போகோபகரணமாக இருந்தானென்கிற ப்ரணயித்வ குணத்திலே பொய்யின்றிக்கே யிருக்கிற பத்து என்னுதல். “பொய்யில்லாத ஆயிரம்” என்றபோது அவ்வோபாதி இதுக்கும் வருமிறே. (வையம் மன்னி இத்யாதி) பூமியிலே எம்பெருமானாரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே நெடுங்காலம் இருந்து. (விண்ணும் ஆள்வர் மண்ணோடே) இங்கேயிருக்கச்செய்தே பரமபதம் தங்கள் சிறுமுறிப்படி செல்லும்படி ஆள்வர்கள்; அங்கே போனால் “ஆண்மின்கள் வானகமாழியான் தமர்” என்கையன்றிக்கே, இங்கேயிருக்கச் செய்தே தாங்களிட்ட வழக்காகப் பெறுவர். “வையம் மன்னி வீற்றிருந்து” என்கிறவிடத்தே, “நம்மைப்போலே வாய்புகு சோறாகப் பறிகொடாதே, நெடுங்காலம் பூமியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே ‘நாட்டாரோடியல்வொழித்து’ என்கிறபடியே தங்கள் வ்யாவ்ருத்தி தோற்று இருக்கப் பெறுவர்கள்” என்று சீயர் உருத்தோறும் அருளிசெய்வார். பால்யத்திலே பட்டரைப் பறி கொடுத்தாரிறே அவர்.

விளக்கம் - (உய்வு உபாயம் மற்றின்மை தேறி) - அவனுடைய அளவு கடந்த ப்ரேமையைத் தன்னால் கூறி முடிக்க இயலும் என்று எண்ணி இவர் இந்தப் பாசுரங்களை உரைக்கவில்லை; இதனைத் தவிர்த்துக் கரையேற வேறு வழியில்லை என்று உணர்ந்ததால் உரைக்கிறார். (கண்ணன் ஒண்கழல்கள் மேல்) - தன்னுடைய மிகவும் உன்னதமான ப்ரேமையைத் தனது அவதாரதால் வெளிப்படுத்திய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில். (செய்ய இத்யாதி) - அவனுடைய ப்ரேமையை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால் இவர் உயிர் பிழைக்கிறார்; இது போன்று அந்த ஊரும் இவருடைய இருப்பு காரணமாக இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (127-17) - அகால பலிநோ வ்ருக்ஷா: - தகுந்த

பருவம் இல்லை என்றாலும் பழங்களுடன் கூடியபடி உள்ள மரங்கள் - என்பதாக மாறியது. சிவந்த தாமரைகளைக் கொண்ட கழனிகள் நிறைந்ததாகவும், தெற்குத்திசையில் புகழ்த்தக்கதாகவும் உள்ள ஆழ்வார்திருநகரிக்கு எஜமானராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த. (பொய்யில் பாடல் இத்யாதி) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-37) - ந தேவாகந்ருதாகாவேகாசிதத்ர பவிஷ்யதி - இந்த இராமாயணம் என்ற காவியத்தில் உம்முடைய வாக்கு அல்லாமல் வேறு எதுவும் இருக்காது - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி அனைத்திற்கும் அடைமொழியாகவே உள்ளது. “தனது விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறப் பெற்றவனாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளபோதிலும், நித்யமான ஸம்ஸாரியான நம்மாழ்வாரிடம் இவ்விதமாகத் தானே விரும்பி வந்து கலந்து நின்று, இவருடைய உயிர் முதலானவற்றையே தனக்கு இனிமையான பொருள்களாகக் கொண்டான்” என்பதான அவனுடைய ப்ரேமைக் குணத்தை உரைப்பதால் பொய் கலவாமல் உள்ள பத்துப் பாசுரங்கள் என்று கருத்து. ஆனால் “பொய்யில்லாத ஆயிரம்” என்று அல்லவோ கூறப்பட்டது என்றால், அந்த ஆயிரத்திற்கும் பொருந்துவது, இந்தப் பத்திற்கும் பொருந்தும் அல்லவோ? (வையம் மன்னி இத்யாதி) - இந்தப் பூமியில் எம்பெருமானார் போன்று “ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ” என்பதான செல்வத்துடன் நீண்ட காலம் இருந்து. (விண்ணும் ஆள்வர் மண்ணாடே) - இங்கே இருந்தாலும், தங்களுடைய செல்வாக்கானது பரமபத்திலும், ஒரு சிறிய சீட்டை அளித்தால்கூடச் செல்லும்படியாக அதனையும் ஆள்வர். அங்கே சென்றால், திருவாய்மொழி (10-9-6) - ஆண்மின்கள் வானகமாழியான் தமர் - என்பது மட்டும் அல்லாமல், இங்கே வாழும் காலத்திலேயே தங்கள் வசப்பட்டதாகப் பரமபதம் உள்ள நிலையைப் பெறுவர். “வையம் மன்னி வீற்று இருந்து” என்ற இடத்தில் ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்யும் கருத்தானது, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்கள், நம்மைப் போன்று பெற்ற சோறு வாயினுள் புகாமல் தவிப்பது போன்று அல்லாமல், நீண்டகாலம் இந்தப் பூமியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயுடன் விளங்கி, திருவாய்மொழி (10-6-2) - நாட்டாரோடியல்வொழித்து - என்பதற்கு ஏற்ப, தங்களுடைய வேறுபாடு வெளிப்படும்படியாக வாழ்வார்”, என்பதாகும். இவர் தனது இளமையிலேயே ஸ்வாமி பட்டரைப் பறி கொடுத்தவர் என்பதால் இவ்விதம் கூறுகிறார்.

நான்காம் திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி
மண்ணையிருந்து ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியில், அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுஸந்தித்துப் பிச்சேறினார். இவர்க்குக் கீழ்ப்பிறந்த நிரவதிக ப்ரீதியானது இருவருடைய ஆச்ரயமும் அழியுன்னும்படியாயிற்று; அந்த ரஸத்தை அரையாறுபடுத்தி ஸாத்மிப்பிக்கைக்காக அக்கலவியை அல்பம் நெகிழ நின்றான் ஈச்வரன். ஆனாலும், பிரிந்தது அவனையாகையாலே அது தன் கார்யம் செய்தன்றி நில்லாதே; ஆற்றாமை மீதார்ந்து, தந லுப்தனானவன் கிழிச்சீரையைக் கெடுத்தால் அத்தோடு போலியான முடிகளெல்லாம் அவிழ்த்தவிழ்த்துப் பார்க்குமாபோலே; “வைப்பாம் மருந்தாம்” என்னும்படியே இவர்க்கு சேமநிதியிறே அவன்; ஆகையாலே, அவனோடு ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அகப்பட அவனாகக்கொண்டு ப்ரமித்துக் கிட்டிப் பார்த்து அவனன்றிக்கே யொழிந்தால் மீளவும் மாட்டாதே நோவுபட்டுச் செல்லுகிறது.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் ஸர்வேச்வரனுடைய காதல் குணத்தை எண்ணியடி இருந்து பிச்சு ஏறினார். அந்தத் திருவாய்மொழில் இவருக்கு ஏற்பட்ட எல்லையற்ற காதல் காரணமாக இவருடைய ஸ்வரூபமும், இவனைக் கண்ட ஈச்வரனுடைய ப்ரீதி காரணமாக அவனுடைய ஸ்வரூபமும் அழியும் என்பதா இருந்தது. அத்தகைய சுவையை சற்றே ஆறவிட்டு பொறுத்துக் கொள்ளும்படியாகச் செய்வதற்காக, இந்தச் சேர்க்கையை சற்றே நெகிழும்படியாகச் செய்தான். ஆனால் இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் செய்தான் என்று அறிந்தபோதிலும் நம்மாழ்வார் ஏன் துக்கப்படவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அத்தகைய செயலைச் செய்தது அவனே என்றாலும், பிரிந்து சென்றது தனது உயிராக உள்ள ஸர்வேச்வரன் என்பதால், அத்தகைய பிரிவானது தனது செயலைச் செய்யாமல் விடாது அல்லவோ? செல்வத்தில் பேராசை கொண்ட ஒருவன் பண்ப்பையை கீழே தவற விட்டால் அதில் உள்ள ஒவ்வொரு போலியான முடிச்சுக்களையும் அவிழ்த்து, “இதில் செல்வம் உள்ளதா” என்று ஆராய்வான். அதே போன்று இவருடைய பிரிவாற்றாமை மிகுதியாக உள்ள காரணத்தால், அவனைப் போன்ற வஸ்துக்கள் மற்றும் அவனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட வஸ்துக்கள் ஆகியவற்றைக் காணும்போது, அவற்றை அவனாகவே நோக்கியபடி மயங்கி நின்று, அவன் அகப்படவில்லை என்னும்போது மீண்டும் மயங்கி துன்பம் கொண்டு நிற்கிறார்;

இதன் காரணம் என்னவென்றால், திருவாய்மொழி (1-7-2) - வைப்பாம் மருந்தாம் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனே இவருடைய செல்வம் என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - “க்வசித் ப்ரமதே வேகாத் க்வசித் விப்ரமதே பலாத் க்வசித் மத்த இவாபாதி காந்தாந் வேஷண தத் பர:” என்கிறபடியே பிராட்டியைப் பிரிந்து அநந்தரம் ஆற்றாமையாலே மேல்நோக்கிப் பார்த்து விலங்க ஸஞ்சரிப்பது, அதுதானும் மாட்டாதொழிவது, ஒரு வருஷத்தில் நின்றும் வருஷாந்தரத்திலே சென்று கிட்டுவது, “மைதிலியைக் கண்டுகோளோ? ” என்று கேட்பது, ஆணாறு பெண்ணாறுகளொன்றின்றிக்கே தேடுவதாய் அவர்பட்டாற்போலே இவளும் அப்படியே படுகிறாள் இப்போது. இப்படி நோவுபடுகிற இவள் தசையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார், இவள் படுகிற பாடுகளையும் இவள் சொல்லுகிற வார்த்தைகளையும் சொல்லி, இது கண்டு தான் பொறுக்கமாட்டாமே நோவுபடுகிறபடியும் சொல்லி இவள் கைவாங்குமளவாக அவன் வந்து முகங்கட்டி ஆச்வஸிப்பிக்கத் தரித்ததாய்த் தலைக்கட்டுகிறது இத்திருவாய்மொழி.

விளக்கம் - ஆனால் இவ்விதம் துக்கம் கொண்டவர்கள் உள்ளனரோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதற்கு இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (60-35) - க்வசித் ப்ரமதே வேகாத் க்வசித் விப்ரமதே பலாத் க்வசித் மத்த இவாபாதி காந்தாந் வேஷண தத் பர: - சீதையைத் தேடியபடி உள்ள இராமன் தனது திருமுகத்தை மேலே நோக்கியும் சுற்றும் நோக்கியும் செல்கிறான், தனது வலிமை காரணமாக நான்கு திசைகளிலும் நோக்குகிறான், பித்தனைப் போன்று ஒரு சில நேரங்களில் உள்ளான் - என்பதை ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். அதாவது சீதையைப் பிரிந்த பிரிவாற்றாமை காரணமாக மேலே நோக்கியபடியே நடத்தல், பின்னர் அதனையும் செய்யாமல் இருத்தல், ஒரு மரத்தை விட்டு அடுத்த மரத்தில் சென்று தேடுதல், “மைதிலியைக் கண்டீர்களா” என்று மரங்களிடம் கேட்டல், மேற்கு திசை நோக்கிப் பாயும் ஆண் ஆறுகள் மற்றும் கிழக்குத் திசை நோக்கிப் பாயும் பெண் ஆறுகள் என ஒன்று விடாமல் தேடுதல் என்பதாக இராமன் மிகுந்த துன்பம் அடைந்தான். அத்தகைய துன்பத்தை, நாயகியாக இவளும் இப்போது அடைகிறாள். இவ்விதம் இவளுடைய நிலையை எண்ணியபடி உள்ள திருத்தாயார், இவள் படும்பாடுகள் காரணமாக இவள் கூறும் சொற்கள் அனைத்தையும் உரைத்து, இந்த நிலையைக் கண்டு தாயாராகிய தன்னால் பொறுக்க இயலவில்லை என்பதால் துன்பம் கொண்ட தனது நிலையை உரைத்து, இவள் தன்னை முடித்துக்கொள்ளும்படியாக நின்றபோது அவன் வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்க இவள் பிழைத்தாள் என்கிறார்.

4-4-1 மண்ணையிருந்து துழாவி வாமனன் மண்ணிதுவென்னும்
விண்ணைத் தொழுது அவன் மேவு வைகுந்தமென்று கைகாட்டும்
கண்ணையுண்ணீர் மல்க நின்று கடல்வண்ணனென்னுமன்னே! என்
பெண்ணைபெருமயல் செய்தார்க்கு என் செய்கேன் பெய்வளையீரே

பொருள் - மண்ணில் அமர்ந்தபடி மண்ணை துழாவி, “இது வாமனனாய் அவன் யாசித்துப் பெற்ற மண்” என்று கூறுகிறாள். மேலே உள்ள ஆகாயத்தை நோக்கி, “அது அவன் எப்போதும் வசித்தபடி உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டம் ஆகும்”, என்று தனது கைகள் கொண்டு காண்பிக்கிறாள். அவளுடைய உள்ளே காணப்படும் துக்கமானது வெளியில் தோன்றும்படியாக, அவளுடைய கண்களை விட்டு வெளியே வரும் கண்ணீரானது ஸமுத்திரம் போன்று நிற்க, “ஸமுத்திரம் போன்றுள்ள தனது வடிவழகைக் காண்பித்து என்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்தவன்”, என்கிறாள். ஐயோ! சிறந்த கைவலையல்கள் அணிந்த பெண்களே! எனது பெண்ணை இவ்விதம் பிச்சேற்றியவன் விஷயத்தில் நான் என்ன செய்வேன்?

அவதாரிகை - வினவ வந்தவர்களுக்குத் தன் மகள் செய்தியை அறிவியா நின்று கொண்டு, “இப்படி இவளை எம்பெருமான் பிச்சேற்றினான். நான் இதுக்கு என்ன செய்வேன்?”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - இந்த பெண்ணின் நிலையைக் குறித்து அறிய வந்தவர்களுக்கு தனது பெண்ணைக் குறித்து விவரம் உரைத்தபடி, “இவ்விதமாக இவளுக்கு பிச்சு ஏறும்படியாக ஸர்வேச்வரன் செய்தான். நான் இந்த விஷயத்தில் என்ன செய்வேன்?”, என்று திருத்தாயார் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மண்ணையிருந்து துழாவி) “மண் முழுதுமகப்படுத்து நின்ற வெந்தை” என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளுக்கு உட்பட்ட பூமிப்பரப்படைய இருந்து துழாவாநிற்கும். அவன் ஸம்பந்தங் கொண்டே இத்தை விரும்புகிறது; அது ப்ராதேசிகமன்றே. “மயா து பக்த்யா தஸ்யைவ வாமநஸ்ய உபபுஜ்யதே”. “முன்பு தோற்றுகிற சோலையென்யென்பது?” என்று பெருமான் கேட்டருள, பண்டு

“ஸித்தாஸ்ரமம்” என்று ஸ்ரீவாமநன் எழுந்தருளியிருந்த தேசமாயிற்று; அவன் எழுந்தருளின பின்பு அவன் பக்கல் பக்தியாலே விடமாட்டாமே அம்மண்ணை மோந்து கொண்டு கிடப்பன் என்றானிறே விச்வாமித்ரன். “விஷ்ணுர் மாநுஷ ரூபேண சசார வஸுதா தலே” என்று அவன் பக்கல்ருசியுடையார் விடமாட்டார்களிறே. (இருந்து) இவ்விருப்புக்குப் பூர்வ சூக்ஷணத்தில் ஸ்திதி கமந சயநாதிகளில் ஒரு நியதியின்றிக்கே நோவுபட்டமை தோற்றுகிறது. (துழாவி) இது தன்னை விடமாட்டாமையும் தோற்றுமிறே; பித்தோபஹதன் சந்தநபங்கத்தில் நின்றும் கைவாங்க மாட்டாதாப்போலே; கைவாங்கிய விரஹாக்நியாலே வேம்போலே. தாங்கள் தெளிந்திருக்கிறார்களாய், “இவன் ப்ரமித்தாரைப்போலே செய்கிறதென்னென்பது?” என்பர்களே, அவர்களை “நீங்கள் ப்ரமித்திகோளோ?” என்னுமாயிற்று இவள். (வாமனன் மண் இதுவென்னும்) வாமனன் மண்ணன்றோ இது என்னும். “அடியிலே பிறந்துடைய கந்தமன்றோ?” என்னாநின்றாள். “கந்தவதி ப்ருதிவீ” என்றிறே நாட்டில் ப்ரஸித்தி; “ஸர்வகந்த:” என்கிற விஷயத்தோட்டை ஸம்பந்தமேயாயிற்று இவள் அறிவது. அவன் இரந்து தனக்காக்கிக் கொண்டதன்றோ என்னாநின்றாள். அவனதானால் இந்த்ரனுக்குப்போலே கொடுக்க வேண்டாகாணும் இவளுக்கு; அவனதானபோதே இவளதாயேயிருக்கும். “அவனதன்று காண்” என்று இவளை மீட்கவொண்ணாதே. (இதுவென்னும்) ப்ரத்யசூக்திலும் உங்களுக்கு ஸம்சயம் அநுவர்த்தியாநின்றதோ என்னும். பூத காலத்திலுள்ளதும் இவளுக்கு வர்த்தமாந காலத்திற்போலே தோற்றுகிறவித்தனை போக்கி, அளந்தவனை இப்போது காணவொண்ணாதே.

விளக்கம் - (மண்ணையிருந்து துழாவி) - திருநெடுந்தாண்டகம் (5) - மண் முழுதுமகப்படுத்து நின்ற வெந்தை - என்பதற்கு ஏற்ப, அவன் திருவடிகளுக்கு உட்பட்ட இந்தப் பூமிப்பரப்பு முழுவதிலும் உள்ள மண்ணைத் துழாவிப்படி உள்ளாள். அவனுடைய ஸம்பந்தம் உள்ளதான காரணமாகவே இதனை இவள் விரும்புகிறாள். ஆனால் இவ்விதம் அவன் ஸம்பந்தம் உள்ளது என்பதால் விரும்பியவர்கள் வேறு யாரேனும் உள்ளனரோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். விச்வாமித்ரரிடம் இராமன், “நமக்கு முன்பாக காணப்படும் இந்த சோலை என்ன?”, என்றான். இதற்கு விச்வாமித்ரர், “இது ஸித்ஹாஸ்ரமம் என்பதாகும். இதில் முன்பு வாமனன் எழுந்தருளினான். அவன் எழுந்தருளின இடம் என்பதால், அவன் மேலே கொண்ட பக்தி காரணமாக இதனை விட இயலாமல், இந்த மண்ணை அனுபவித்தபடியே இருப்பேன்”, என்றார். மஹாபாரதம்

ஆரண்யபர்வம் - விஷ்ணுர் மாநுஷ ரூபேண சசார வஸுதா தலே - பீமனிடம் அனுமன், “மஹாவிஷ்ணு மனித வடிவம் எடுத்து இந்த இடத்தில் சஞ்சாரம் செய்தான்” என்று கூறினான் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனிடம் ஆசை கொண்டவர்கள், அவனுடைய ஸம்பந்தம் கொண்ட இடத்தை விடமாட்டார்கள் அல்லவோ? (இருந்து) - இவ்விதமாக உள்ள இவளுடைய நிலைக்கு முன்பாக உள்ளதான நிற்பது, நடப்பது, கிடப்பது ஆகிய அனைத்திலுமே எந்தவிதமான கட்டுப்பாடு இன்றி இவளுடைய துன்பம் அடைந்த நிலை வெளிப்படுகிறது. (துழாவி) - அவனையும் விடாமல், இந்த மண்ணையும் விட இயலாமல் உள்ளாள். பித்தத்தால் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவன் சந்தனக்குழம்பை விட்டு அகல இயலாதது போன்று உள்ளாள்; இவ்விதம் அகன்றால், விரஹ அக்னியில் எரிந்து போவதாக உள்ள நிலை. தங்களுக்கு எந்தவிதமான பித்தும் பிடிக்காமல் உள்ளவர்கள் இவளைக் கண்டு, “இவள் இவ்விதம் பித்துப் பிடித்த நிலையில் உள்ளாள். இவளை என்ன செய்வது?”, என்று நிற்கிறார்கள். ஆனால் இவளோ அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் பித்துப்பிடித்தவர்கள் ஆனீர்களோ?”, என்கிறாள். (வாமனன் மண் இது என்னும்) - வாமனன் அளந்த மண் அல்லவோ இது என்கிறாள். அவன் திருவடியில் வெளிப்பட்டதால் ஏற்பட்ட நறுமணம் கொண்டதாக உள்ளது என்கிறாள். கந்தவதி ப்ருதிவீ - பூமியானது மணம் கொண்டதாகும் - என்று அல்லவோ அனைவரும் கூறுவர்? உபநிஷத்தில் - ஸர்வகந்த: - அனைத்து நறுமணங்களும் ப்ரஹ்மமே - என்ற விஷயத்தின் ஸம்பந்தத்தை இவள் அறிந்துள்ளாள். அவன் யாசாம் பெற்று தன்னுடையது என்று ஆக்கிக் கொண்டது அல்லவோ என்கிறாள். த்ரிவிக்ரமனுடையது என்றால் இந்த்ரனுக்கு அளந்து கொடுக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படும்; ஆனால் வாமனனுடையது என்னும்போது அவ்விதம் அளிக்காமல் இவளே வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணி, “வாமனன் மண்” என்றாள். வாமனனுடையது என்றால் இவளுடையது போன்றதே ஆகிறது. இவ்விதம் உள்ளதன் காரணமாக, “இது அவனுடையது” என்று உரைத்து இவளை மீட்க இயலாது. (இது என்னும்) - “நேரடியாகவே காணும்போது இவ்விதம் அவனை அனுபவிப்பதில் என்ன குறை உள்ளது, என்ன ஐயம் உள்ளது”, என்கிறாள். முன்பு நடந்த பலவும் இப்போது நிகழ்வது போன்று இவளுக்குத் தோன்றுகிறது. ஆயினும் மண் அளந்தவனை இப்போது காண இயலுமோ? அடுத்து விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (விண்ணைத் தொழுது) கழிந்த காலத்திலுள்ளதும் வர்த்தமாந காலத்திற்போலே தோற்றுகிறாப்போலே, லோகாந்தரத்திற் பரிமாற்றமும் இங்கே தோற்றாநின்றது. “அக்கரை, இக்கரை” என்னும்படி, அவர்களுக்கு இவ்விடத்திலும் அவ்விடம் அணித்தாய்த் தோன்றுமிறே; நமக்கு அவ்விடத்திலும் இவ்விடம் அணித்தாயிருக்குமாபோலே. ஆர்ஷ்டிஷேணனாச்ரமத்திலே நின்று பரமபதங் கண்டார்களிறே சிலர். நாம ஸாம்யத்தாலும், ஊர்த்வாகாரத்தாலும், இவ்வாகாஸத்தைப் பரமபதமென்று தொழாநிற்கும். (அவன் மேவு வைகுந்தம்) என்னோடே கலந்து அகன்றவிடம் போலே பிரிவோடே வ்யாப்தமாயிராதே அவன் நித்யவாஸம் பண்ணும் தேசம் என்னா நின்றாள். அவதார வ்யாவ்ருத்தியும் தனக்கு இழக்க வேண்டாமையும். (கைகாட்டும்) அவன் ஏகரூபமாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்தித்து, அவ்விருப்பிலும் தான் அநுபவிக்க பெறாமையாலே நடுவே தளர்ந்து, சொல்லப்புக்க வார்த்தை தலைக்கட்டமாட்டாதே ஹஸ்தமுத்தரையாலே தலைக்கட்ட நின்றாள். “பரமபதத்திலேலே நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணாநிற்க, அவர்களோடொத்த ப்ராப்தி நமக்கு உண்டாயிருக்க, நாம் இழப்போமே” என்று தளர்ந்து தொடங்கின வார்த்தை தலைக்கட்ட மாட்டுகிறிலள்.

விளக்கம் - (விண்ணைத் தொழுது) - ஆனால் பரம்பதத்தைக் கையைக் கொண்டு காண்பிக்க முடியுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். கடந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த பலவும் தற்போதுள்ள காலத்தில் நடப்பது போன்று தோன்றுகிறது; இதே போன்று அந்த லோகத்தில் நடக்கின்ற அனைத்தும் இங்கு நடைபெறுவதாக உள்ளது. அங்குள்ளவர்களுக்கு ஸம்ஸாரம் என்பது அக்கரையாகவும், பரமபதம் என்பது இக்கரையாகவும் உள்ளது போன்று அவர்களுக்கு இவ்விடத்தைக் காட்டிலும் அவ்விடம் மிகவும் அருகில் உள்ளதாகத் தோன்றும். இவ்விதம் கண்டவர்கள் யாரேனும் உண்டா என்றால், ஆர்ஷ்டிஷேணன் என்ற முனிவர் தர்மபுத்ரனுக்குத் தனது ஆச்ரமத்தில் நின்றபடியே பரமபதத்தைக் காண்பித்தார். பெயர் ஒப்புமை மற்றும் மேலே உள்ள தன்மை ஆகியவற்றாலும் இந்த ஆகாசத்தையே பரமபதம் என்று தொழுதபடி நிற்கிறாள். (அவன் மேவு வைகுந்தம்) - என்னுடன் வந்து கலந்து நின்று, அதன் பின்னர் பிரிந்து சென்ற இந்த இடம் போன்று அல்லாமல், அவன் எப்போதும் வசிக்கின்ற இடம் அல்லவோ? (கை காட்டும்) - அவன் ஒரே போன்ற தன்மை கொண்டவனாக உள்ளதை எண்ணி, அத்தகைய தன்மையுடன் அவன் உள்ளபோதிலும் தன்னால் அநுபவிக்க இயலவில்லையே என்று

தளர்ந்து, இத்தகைய நிலையை உரைக்க வார்த்தைகள் இன்றி, குவித்த கைகள் கொண்டு தனது நிலையை உணர்த்துகிறாள். அதாவது, “பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகள் அவனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ளனர். இத்தகைய நிலையானது, நமக்கும் அவனுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் காரணமாக உள்ளது. ஆனால் அதனை நாம் இழந்து நிற்கிறோம்”, என்பதே இவள் கூற முயன்ற சொற்களாகும்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணையுண்ணீர் மல்க நின்று) “அவதாரம் போலன்றிக்கே என்றுமொக்க அநுபவிக்கலாம்படியிருக்கிற பரமபதத்திலிருப்பிலும் நான் இழப்பதே!” என்று கண்ணீர் மல்குமாயிற்று. (கடல்வண்ணனென்னும்) அவ்வடிவைக் காட்டிக் காணும் இவளை அவன் பிச்சேற்றிற்று; இவளும் தன்னைப் பிச்சேற்றினபடியே சொல்லாநின்றாள். ஒரு கருங்கடல் வடிவு கொண்டு செவ்வேயிருந்தாற்போலே அங்கிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லும். (அன்னே) “அம்மே” என்று விசாதாதிசய ஸூசகமாயிருப்பதொரு அவ்யயம். மன்னே என்னவுமாம். (என் பெண்ணை) “யுவதிச்ச குமாரிணீ” என்கிறபடியே கலவியிலும் உட்புகமாட்டாத பருவமாயிற்று இவளது. (பெருமயல் செய்தார்க்கு) தம்மைக் கலந்து பிரிந்தார் படும் வ்யஸநத்தளவுமல்ல இவளைப் படுத்திற்று. ஸத்ருஸ பதார்த்தத்தைக் கண்டு கலங்கினாள் இவளேயிறே. (என் செய்கேன்) இவளாற்றாமை தீர அவனை வரப்பண்ணவோ? “அவன் வருமளவும் க்ரமப்ராப்தி பார்த்து ஆறியிருக்க வேணும்காண்” என்று இவளை தரிப்பிப்பேனோ? (பெய்வளியீரே) இடப்பட்ட வளையையுடையீர்! ப்ரளயத்திலே புறவடி நினையாமேயிருப்பாரைபோலே, இவ்வளவிலும் கையும் வளையும் இருப்பதே நீங்கள்! வளை தொங்குகைக்குச் செய்த பரிஹாரத்தைச் சொல்லவல்லிகோளே; நானும் கைமேலே அநுஷ்டித்துப் பார்க்க.

விளக்கம் - (கண்ணையுண்ணீர் மல்க நின்று) - “அவதாரம் போன்று தோன்றி மறைதல் என்பது இல்லாமல், எப்போதும் வசித்தபடி உள்ள பரமபதத்தில் இருப்பதால் எப்போதும் அவனை அனுபவிக்கலாம்படி அவன் உள்ளபோதிலும் நான் அதனை இழந்து நிற்கிறேன்”, என்று எண்ணி கண்ணீர் விடுகிறாள். (கடல் வண்ணன் என்னும்) - கடல் போன்றுள்ள வடிவத்தைக் காண்பித்து அல்லவோ இவளுக்கு பிச்ச ஏற்றினான். அதனை உரைக்கிறாள். இது போன்ற வடிவத்துடன் அல்லவோ அங்கும் உள்ளான். (அன்னே) - “அம்மே” என்ற துக்கத்துடன் மிகுதியை உரைக்கும் சொல். “மன்னே” என்றும் உரைப்பர். (என் பெண்ணே) - யுவதிச்ச குமாரிணீ - யுவதி மற்றும் குமாரி என்றுள்ளவள். அதாவது

இது போன்ற சேர்க்கைக்கு ஏற்புடையதாக இல்லாத வயது கொண்டவள். (பெருமயல் செய்தார்க்கு) - தன்னைச் சேர்ந்தவர்களாகிய ஆண்டாள் மற்றும் சீதை ஆகியவர்கள் பிரிந்தபோது அவர்கள் கலங்கவில்லை என்று கூறலாம்படியாக இவளுடைய நிலைமை உள்ளது. அவனைப் போன்ற பொருள்களைக் கண்டு கலங்குகிறாள். (என் செய்கேன்) - இவளுடைய ஆற்றாமை தீரும் விதமாக அவனை நான் வரவழைக்க இயலுமோ? “அவன் வரும்வரை காத்திருந்து முறையாக அவனை அடையலாம் என்று பொறுத்திருப்பாயாக”, என்று உரைத்து இவளைச் சமாதானம் செய்ய இயலுமோ? (பெய் வளையீரே) - கையில் அணியப்பட்ட வளையல் கொண்டவர்களே! மிகவும் பெரிய வெள்ளத்தில் தங்களுடைய பின் கால்கள் நனையாதபடி உள்ளவர்கள் போன்று, இவளுடைய இந்த நிலையிலும் நீங்கள் கைகளும் வளையல்களுமாக உள்ளீர்களே! உங்கள் கைகளில் இது போன்று வளையல்கள் தங்குவதற்கு நீங்கள் செய்த உபாயம் என்ன என்பதைக் கூறுவீர்களாக, நானும் அதனை முயன்று பார்க்கிறேன்.

4-4-2 பெய்வளைக் கைகளைக் கூப்பிப் பிரான் கிடக்கும் கடலென்னும்

செய்யதோர் ஞாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதரன் மூர்த்தி ஈதென்னும்
நையும் கண்ணீர் மல்க நின்று நாரணனென்னுமன்னே என்
தெய்வவுருவிற் சிறுமான் செய்கின்ற தொன்றறியேனே

பொருள் - வளையல்கள் அணிந்த கைகளைக் குவித்து தன் முன்பாக உள்ள ஸமுத்ரத்தைக் காண்பித்து, “தேவர்களுக்கு ஓடி வந்து உபகாரம் செய்யும் அவன், எனக்கு உபகாரம் செய்வதற்காக உள்ள இடம்” என்கிறாள். ஈடில்லாத சிவந்த சூரியனைக் காண்பித்து, “பெரியபிராட்டியை எப்போதும் தரித்தபடி உள்ள ஸ்ரீதரனுடைய ரூபம் இதுவாகும்”, என்கிறாள். இவ்விதம் உள்ள அவனை அடைந்து அனுபவிக்க இயலாமல் உள்ளதால் கண்ணீர் விட்டு நிற்கிறாள். “நாராயணனே” என்கிறாள். அம்மே! நித்யஸூரிகள் போன்று வடிவம் கொண்ட எனது இந்தச் சிறிய பெண் செய்கிற செயல்கள் குறித்து நான் ஏதும் அறிய இயலவில்லை.

அவதாரிகை - “அப்ராக்ருத ரூபையான இவள் செய்கிறன ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை” என்கிறாள்.

விளக்கம் - “இந்த உலகில் காண இயலாதது போன்ற ரூபம் கொண்ட இவள் செய்வது ஏதும் எனக்கு விளங்கவில்லை”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (பெய்வளைக் கைகளைக் கூப்பி) அவனைத் தொழுவித்துக் கொள்ளும் பரிகரத்தையுடையவள், தான் தொழாநின்றாள். அவனைத் தொழுவித்துக் கொள்ளப்போலே காணும் கையில் வளையிட்டது. “கடல்வண்ணன்” என்றவாறே கழன்ற வளைகளொழியச் சரிந்த வளைகள் பூரித்தன காணும். கையிலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்கப் படும்பாடே இது. வீரக்கழலோடே பட்டுக் கிடப்பாரைபோலேயிறே இவள் கிடக்கிற கிடை. இங்ஙனே நோவுபடா நிற்கச் செய்தே கடலோசை வாராச் செவிப்படுமே. (பிரான் கிடக்குங் கடலென்னும்) “திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தால் நம் ஆர்த்திக்குக் கடுக உதவவொண்ணாது” என்று, அணித்தாக இக்கடலிலே சாய்ந்தருளின் மஹோபகாரகனென்னும். இப்படி ராத்ரியெல்லாம் கடலோசையோடே அலைந்து, விடிந்தவாறே ஆதித்யன் வாராத் தோற்றுமே. (செய்ய இத்யதி) உதயகாலத்தில் ஆதித்யனைக் கண்டு, “ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு இது” என்னும். ஸர்வதா ஸாத்ருச்யம் வேண்டாதே, அல்பஸாத்ருச்யம் அமையா நின்றதாயிற்று, இவள் ப்ரமிக்கைக்கு. ப்ரபாப்ரபாவான்களைக் கண்டவாறே, அவளும் அவனுமாக இருக்கும் இருப்பை நினையாநின்றாள்; “பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா”.

விளக்கம் - (பெய்வளைக் கைகளைக் கூப்பி) - அவனை வணங்கும்படியாகச் செய்ய உதவுகின்ற கைகள் கொண்டபோதிலும் அவ்விதம் செய்யாமல் உள்ளான். அதற்கு உதவுதற்காக இட்ட வளையல்களும் உள்ளன. ஆனால் பிரிவாற்றாமை என்னும்போது கைகளில் வளையல்கள் தங்குமோ? “கடல்வண்ணன்” என்று உரைக்கும்போது பல வளையல்களும் சரிந்து கழன்றன. அவற்றைத் தவிர ஒரு சில வளையல்கள் மட்டுமே நின்றன. கைகளில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போன்று உள்ளன; வீரக்கழலுடன் கூடி விழுந்து கிடப்பவர்கள் போன்று இவள் நிலை உள்ளது. இப்படி இவள் வருந்தியபடி உள்ள போது, ஸமுத்ரத்தின் ஓசை வந்து காதில் விழுகிறது. (பிரான் கிடக்கும் கடல் என்னும்) - “திருப்பாற்கடலில் கிடந்தால் நம்முடைய துக்கம் காரணமாக நாம் எழுப்பும் புலம்பல்கள் கேட்டு விரைந்து வர இயலாது என்று எண்ணியவனாக இந்த ஸமுத்திரத்தில் வந்து கிடக்கும் பெரிய உபகாரம் செய்தவன்”, என்கிறாள். இவ்விதம் இரவு முழுவதும் அந்த ஸமுத்ர ஓசையைக் கேட்டபடி இருந்து, பொழுது விடிந்தவுடன் ஆதித்யன்

தோன்றுகிறான். (செய்ய இத்யாதி) - அவ்விதம் உதயமாகும் நேரத்தில் உள்ள சூரியனைக் கண்டு, “ஸ்ரீதரனுடைய வடிவம் இது” என்கிறான். ஆனால் சூரியனைக் கண்டு அவனுடைய வடிவம் என்று கூறுதல் சரியே என்றால், அனைத்துவிதமான ஒப்புமைகளும் அவசியம் இன்றி ஒரு சில ஒப்புமைகள் இருந்தாலே போதுமானது என்று எண்ணுகிறான். அவையே இவளை மயக்கப் போதுமானதாக உள்ளன. ஒளி மற்றும் ஒளியுடன் கூடிய பொருள்களைக் காணும்போது பெரியபிராட்டியும் அவனுமாக உள்ள நிலையை எண்ணியபடி உள்ளாள். இராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் (21-15) - பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா - சூரியனை விட்டு அகலாத ஒளிபோன்று நான் இராமனை விட்டு அகல்வதில்லை - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (நையும்) மாதாபிதாக்கள் சேர இருக்க, அவர்கள் ஸந்நிதியிலே பசித்த ப்ரஜைகளைப்போலே சிதிலையாகா நின்றாள். “புருஷகாரபூதை அருகேயிருக்கப் பெறாத நான் இனி யார் புருஷகாரமாகப் பெற இருக்கிறேன்?” என்று சிதிலையாகா நின்றாள். (கண்ணீர் மல்கி நின்ற) தளர்த்தியின் மிகுதியாலே கண்ணீர் வெள்ளமிடாநின்றது. (நாரணனென்னும்) “அம்மே” என்பாரைப்போலே. “ஸ்ரீமந்நாராயணன்” என்று கூடச் சொல்லமாட்டாதே தளர்ந்து, கண்ணீராலே கைகழுவி, பின்னை நாரணனென்னா நின்றாள். (அன்னே) “மைத்ரேய” என்னுமாபோலே, தனக்கு ஒருற்றங்கோல் தேடுகிறாள். (என்தெய்வவுருவில்) ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்திபதார்த்தங்களையும் அநுஸந்திக்க அநுஸந்திக்க, நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள் வடிவிற் பிறக்கும் புகர் பிறவா நின்றதாயிற்று இவளுக்கு; அவர்களில் இவளுக்கு வாசியுண்டு. (சிறுமான்) “புரணா:” என்றும், “விண்ணாட்டவர் மூதுவர்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே பழையராயிருப்பர்களிறே அவர்கள். (செய்கின்றதொன்றறியேனே) இவள் தொடங்குகிறது எது? தலைக்கட்டுகிறது எது? என்று ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை.

விளக்கம் - (நையும்) - தாயும் தந்தையும் உள்ளபோதிலும் அவர்களுடைய குழந்தைகள் பசியுடன் நிற்பது போன்று, தாய்தந்தையராக அவர்கள் இருவரும் உள்ளபோதிலும் இவள் சிதைந்து நிற்கிறாள். அவர்களிடம் சென்று, “சிபாரிசு செய்ய வேண்டிய பெரியபிராட்டி என் அருகில் இல்லாதபோது நான் யாரை அவ்விதம் பெறுவேன்?” என்று தளர்க்கிறாள். (கண்ணீர் மல்கி நின்ற) - இந்தத் தளர்ச்சியின் மிகுதி காரணமாகக் கண்ணீர் விட்டபடி உள்ளாள். (நாராணன் என்னும்) - “அம்மே” என்று அழைப்பது போன்று.

“ஸ்ரீமந்நாராயணன்” என்று முழுமையாக உச்சரிக்க இயலாமல் தளர்ந்து நின்று, வைதிகக் கர்மம் செய்வதற்கு முன்பாகக் கைகால் கழுவுவது போன்று, தனது கண்ணீரால் தனது கைகளைக் கழுவி, அதன் பின்னர் “நாராயணா” என்கிறாள். (அன்னே) - “மைத்ரேயரே” என்று அழைப்பது போன்று தனக்கு ஒரு கொள்கொம்பு தேடுகிறாள். (என் தெய்வ உருவில்) - அவனைப் போன்ற பொருள்கள், அவனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்கள் போன்றவற்றைப் பார்த்து, அவனைக் குறித்தே எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால், அவனையே எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகளுக்கு ஏற்படும் ஒளி பொருந்திய வடிவம் என்பது இவளுக்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் அவர்களுக்கும் இவளுக்கும் வேறுபாடு உள்ளது. (சிறுமான்) - புராண: - பழமையானவன் - என்றும், திருவிருத்தம் (2) - விண்ணாட்டவர் மூதுவர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவர்கள் மிகவும் பழைய காலத்திலிருந்தே உள்ளவர்கள் அல்லவோ? (செய்கின்றது ஒன்று அறியேனே) - இவள் எதனைச் செய்யத் தொடங்குகிறாள், எதனை எவ்விதம் முடிக்க உள்ளாள் என்பது போன்று ஏதும் என்னால் அறிய இயலவில்லை.

4-4-3 அறியும் செந்தீயைத் தழுவி அச்சுதனென்னும் மெய் வேவாள்

அறியும் தண்காற்றைத் தழுவி என்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்
 வெறிகொள் துழாய்மலர் நாளும் வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற
 செறிவளை முன்கைச் சிறுமான் செய்கின்றதென் கண்ணுக்கொன்றே

பொருள் - கூடும் இயல்பு கொண்டது என்று அறியப்பட்டதும், சிவந்த நிறத்துடன் உள்ளதும் ஆகிய அக்னியைத் தழுவிக்கொண்டு “அச்சுதனே” என்று கூறுகிறாள்; இவ்விதம் அக்னியைத் தழுவியபோதிலும், தனது சரீரம் வெந்து போகாமல் உள்ளாள். குளிர்ந்து வீசும் காற்றைத் தழுவியவளாக நின்று “என்னுடைய கோவிந்தனே” என்கிறாள்; இதன் விளைவாக, நறுமணம் கொண்டதான துளசியின் மணம் இவள் மீது வீசும்படியாக உள்ளாள். நன்றாக அணியப்பட்ட வளையல்களுடன் கூடிய முன்கைகள் கொண்டவளும், சிறிய மானைப் போன்றவளுமாக இவள் உள்ளாள். பாபியாகிய எனது கண்களுக்கு, இவளுடைய செயல்கள் பலவிதமாக உள்ளன.

அவதாரிகை - இவளுடைய அதிப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லப்படிக்கு, அவற்றுக்கு எண்ணில்லை என்கிறாள்.

விளக்கம் - இவளுடைய மிகுதியான செயல்களைக் குறித்து உரைப்பதற்குத் தொடங்கி, அவற்றுக்கு எண்ணிக்கை இல்லை என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (அறியும் செந்தீயைத் தழுவி) “ஒன்றால் அவிக்கவொண்ணாது, தாஹகம்” என்று அறியும் நெருப்பைத் தழுவி நின்றாள். இவள் தானும் ப்ரமத்துக்கு முன்பு அறிந்து பரிஹரித்துப் போருமதாயிற்று; “மந்த்ரௌஷதாதிகளாலே ப்ரதிபத்த சக்திகம்” என்று தான் தழுவுகிறாளோ? (செந்தீயைத் தழுவி) “தேஜஸாம்ராசி மூர்ஜிதம்” என்று ஒளியுடைமையையே பார்த்துத் தழுவாநின்றாள். “பொருநீர்க் கடல் தீப்பட்டெங்கும் திகழுமெரியோடு செல்வதொப்ப” என்னுமாபோலே. இப்போது தனக்காக ஒரு மாணிக்கப்படி சாத்தி அணைக்கைக்காக வந்தான் என்றிருக்கிறாள் இவள். (அச்சுதனென்னும்) “உடைமையை மங்கக்கொடாமைக்காக வந்ததே!” என்னும். (மெய் வேவாள்) இவள்தான் ப்ரமத்தாலே கட்டிக்கொள்ளுகிறாள்; அது பின்னை ஸ்வகார்யம் செய்யாதொழிவானென்? என்னில், அச்சுதன் முகத்தாலே வந்ததாகையாலே; “முகாதிந்த்ரச்சாக்நிச்ச” இறே.

விளக்கம் - (அறியும் செந்தீயைத் தழுவி) - “எதனாலும் அவிக்க இயலாதது, அனைத்தையும் எரிக்கும் தன்மை கொண்டது” என்று அனைவராலும் அறியப்பட்ட அக்னியை இவள் தழுவியபடி உள்ளாள். இந்த அக்னியானது இவ்விதம் சுடும் தன்மை கொண்டது என்பதை இந்த மயக்கம் ஏற்படுவதற்கு முன்பு வரை இவள் அறிந்திருந்து, அதனால் அக்னியிடமிருந்து விலகியே நின்றிருந்தாள். ஆனால் மந்த்ரம், மருந்து போன்றவற்றால் இதற்குத் தடை ஏற்பட இயலாது என்று அறிந்து இப்போது தழுவுகிறாளோ? (செந்தீயைத் தழுவி) - ஸ்ரீவிபு. (1-9-63) - தேஜஸாம்ராசி மூர்ஜிதம் - ஒளிகளின் கூட்டமாக உள்ளவன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒளி நிறைந்த வஸ்துவையே தழுவி நிற்கிறாள். திருவாய்மொழி (8-9-3) - பொருநீர்க் கடல் தீப்பட்டெங்கும் திகழுமெரியோடு செல்வதொப்ப - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்காக இரத்தினத்தால் செய்யப்பட்ட ஒரு அக்னியை அணிந்து கொண்டு, தன்னைச் சேர்த்து அணைப்பதற்காக ஒருவன் வந்தான் என்று பார்த்து தழுவி நிற்கிறாள். (அச்சுதன் என்னும்) - “தனது உடைமையை யாருக்கும் அளிக்காமல், விட்டுக்கொடுக்காமல் இருப்பதற்காக இப்போது வந்தான்” என்கிறாள். (மெய் வேவாள்) - இவளோ தனது மயக்க நிலையில் அக்னியை அனைத்துக் கொள்கிறாள். ஆயினும் இவளுடைய சரீரத்தை வெந்து போகும்படிச் செய்வதான தனது

செயலைச் செய்யாமல் ஏன் அக்னி நின்றான்? காரணம் அவன் அச்சுதனுடைய திருமுகத்திலிருந்து வந்தவன் என்பதால் ஆகும். முகாதிந்தர்ச்ச அக்நிச்ச - முகத்திலிருந்து இந்த்ரனும் அக்னியும் வந்தனர் - என்பது காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - (செந்தீயைத் தழுவி அச்சுதனெனும் மெய்வேவாள்) இவளுடைய அக்நிஸ்தம்பந மாத்ரம் இருக்கிறபடி. (மெய்வேவாள்) “தத் ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்த்தித:” என்கிறபடியே, அவனுடைய ஸ்ம்ருதியாலே நனைந்திருக்கையாலே கூடமாட்டுகிறதில்லை: “பச்யாமி பத்மாஸ்தரணாஸ்த்ருதாநி சீதாநி ஸர்வாணி திசாம்முகாநி” என்றானிறே ப்ரஹ்லாதன். “சீதோபவ” என்றாருமில்லை கிடீர், “சீதோபவ” என்றவள்தானிறே இங்ஙனே செய்கிறாள். வாயுபுத்திரனை தழுவுகை நாயகனுக்கும் நாயகிக்கும் பணியிறே விச்லேஷத்தில்; “பரிஷ்வங்கோஹநூமத:; “வாயோரக்நி:” இறே.

விளக்கம் - (செந்தீயைத் தழுவி அச்சுதனெனும் மெய்வேவாள்) - அக்னியைக் கட்டும் மந்த்ரம் இவளிடம் உள்ளது என்பது போன்று உள்ளாள். (மெய் வேவாள்) - ஸ்ரீவிபு. (1-17-39) - தத் ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்த்தித: - பகவானை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால் உண்டாகும் மகிழ்வுடன் கூடியபடி - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் அவனுடைய நினைவில் பகவானை நினைத்தபடி உள்ளதால் ப்ரஹ்லாதனை அக்னி கூடவில்லை. ஸ்ரீவிபு. (1-17-47) - பச்யாமி பத்மாஸ்தரணாஸ்த்ருதாநி சீதாநி ஸர்வாணி திசாம்முகாநி - எனது நான்கு திசைகளிலும் தாமரைமலர்கள் கொண்டு விரிக்கப்பட்ட விரிப்பை அல்லவோ நான் காண்கிறேன், அக்னியை அல்லவே - என்று ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன் உரைத்தான். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (53-28) - சீதோபவ - என்று உரைத்தவரும் இல்லை; ஆனால் சீதை போன்று உள்ளவள் அல்லள் என்றாலும் அல்விதமே செய்கிறாள். தங்களுடைய பிரிவுகாலத்தில் வாயுபுத்திரனைத் தழுவுவதே நாயகனும் நாயகியும் செய்வது; அதாவது பிரிவு வாட்டும்போது வாயுவிலிருந்து உண்டான அக்னி போன்று விரஹதாபம் உள்ளது; அல்லது இராமனும் சீதையும் பிரிந்தபோது அனுமனை நாடினர். இதனை யுத்தகாண்டம் (1-3) - பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத: - அனுமனுக்கு உன்னால் அளிக்கப்பட்ட இந்தத் தழுவுதல் - என்றது காணலாம். தைத்திரீயம் - வாயோரக்நி - வாயுவிடமிருந்து அக்னி - என்றது.

வ்யாக்யானம் - (எறியும் இத்யாதி) வீசுகிற குளிர்ந்த காற்றைத் தழுவி. இதிறே ஆச்சர்யம்; விரஹிணிகளைச் சுடுமதிறே காற்று. இக்காற்றும் அவனுடைய ப்ராண பூதமாயிருப்ப தொன்றிறே; ஆகையாலே, அதுவும் சுட்டதில்லை; “ப்ராணாத் வாயுரஜாயத” இறே. (என்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்) “ந ஜீவேயம் ச்ஷணமபி” என்கிறபடியே பிரிவில் பொறுக்கவல்லனோ? அவனுண்மை பரார்த்தமாயன்றோ இருப்பது என்று சொல்லாநிற்கும். (என்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்) கன்று மேய்த்த வடிவோடே என் ஆர்த்தி தீர அணைக்க வந்தான் என்னும். லௌகிகர்படியும்ன்று, விரஹிணிகள் படியும்ன்று; லௌகிகர்படியாகில் நெருப்புக் சுடவேணும்; விரஹிணிகர்படியாகில் காற்று சுடவேணும்; இரண்டும் கண்டிலோமென்கை.

விளக்கம் - (எறியும் இத்யாதி) - நன்கு வீசும் குளிர்ந்த காற்றைத் தழுவி நிற்கிறாள். இதுவே பெரிய வியப்பாகும். ஏனென்றால், விரஹ தாபத்தில் உள்வர்களைத் துன்பம் செய்யும் காற்றும் கூட இவளைச் சுடாமல் உள்ளது வியப்பே ஆகும். இந்தக் காற்றானது அவனுடைய ப்ராணனாக உள்ளதால் அதுவும் சுடாமல் இருந்தது. இதனை, ப்ராணாத் வாயுரஜாயத - ப்ராணனிடமிருந்து வாயு - என்பதில் காணலாம். (என்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்) - ஸுந்தரகாண்டம் (66-10) - ந ஜீவேயம் ச்ஷணம் அபி - அவனைப் பிரிந்து ஒரு ச்ஷணமும் உயிர் வாழமாட்டேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, பிரிவற்றாமையை நான் பொறுப்பேனோ? அவனுடைய உண்மை என்பது மற்றவர்கள் விஷயமாக மட்டுமே அல்லவோ உள்ளது. (என்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்) - கன்றுகளை மேய்த்த அந்த வடிவத்துடன் எனது துன்பத்தை விலக்கும்விதமாக என்னை அணைத்துக் கொள்ள வந்தான் என்கிறாள். ஆக இவளுடைய நிலை என்பது உலகினர்கள் நிலை போன்றும் இல்லை, விகடஹ்தில் உள்ளவர்கள் நிலை போன்றும் இல்லை. உலகினர் நிலை போன்று உள்ளது என்றால், அக்னி சுடவேண்டும்; விரகத்தில் உள்ள நிலையால் காற்று சுட வேண்டும்; ஆனால் இந்த இரண்டையும் நாம் காணவில்லை.

வ்யாக்யானம் - (வெறிகொள் துழாய் மலர் நாளும்) “கோவைவாயா”ளில் கலவியால் வந்த பரிமளம் பத்தெட்டுக்குளிக்கும் நிற்குமிறே, அத்தாலேயாதல். வந்தேறி, கழிந்தால் ஆத்மஸ்வரூபம் பகவதர்ஹமாயிறே இருப்பது, அத்தாளேயாதல். அன்றிக்கே, காற்றோடே கலந்து வந்து அணைந்தானென்று காரியத்தைக் கொண்டு கல்பித்தல். “அன்றி மற்றோருபாயமென் இவளந்தண்துழாய் கமழ்தல்” என்னக்கடவதிறே.

(வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற) இவள் இத்தனைஅவகாணித்தது நான் பண்ணின பாபமிறே. அநேக ஜந்ம ஸஞ்சிதமான புண்யபலத்தைப் பாப பலமாகச் சொல்லுகிறாளிறே, இப்போதையிழவைப் பற்ற. பிரிவிலும் வடிவு திருத்துழாய் நாளும்படி அவகாணித்து, பின்பு போலிகண்டு ப்ரமிக்கும்படி ப்ரமமேயாய் விடுகைக்கு அடி, பாபத்தைப் பண்ணின என் வயிற்றிற் பிறப்பிறே. பகவத் விஷயத்தில் அவகாணித்தவர்கள் பெற்றவர்களுக்கு ஆகார்களிறே; “அன்னையுமத்தனு மென்றடியோமுக்கிரங்கிற்றிலன்” என்னக்கடவதிறே. (செறிவளை முன் கைச்சிறுமான்) இது கிடர் இருக்கத்தகும்படி! இவள் வளைத்தமும்பு அவனுடம்பிலே காண்கையன்றிக்கே, இவளுடம்பிலே அவனுடம்பில் திருத்துழாய் காணுமத்தனையாவதே. (சிறுமான்) முன்கையிலே செறிந்த வளையையுடையவள். முன்பிருக்கும்படியாதல், பின்பும் அப்படியேயிருக்கத் தகுமவளென்னுதல். (சிறுமான்) இதுக்கெல்லாம் ஆச்ரயம் எங்குத்து? அதிமுக்தை. (செய்கின்றதென் கண்ணுக்கொன்றே) ஒன்றன்று, அநேகமென்கிறாள். நெருப்பைக் கட்டிக்கொள்வது, காற்றைத் தழுவுவது, திருத்துழாய் நாளுவதாகா நின்றாள். “லெளகிகை” என்று நிச்சயிக்கவொண்கிறதில்லை, நெருப்புச்சடாமையாலே; “ஸம்ச்சலிஷ்டை” என்னவொண்ணாது, போலியான காற்றைத் தழுவுகையாலே; “விரஹிணி” என்னவொண்ணாது, திருத்துழாய் நாளுகையாலே; ஆகையால், ஒன்றிலே வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ இவள்படி?

விளக்கம் - (வெறிகொள் துழாய் மலர் நாளும்) - திருவாய்மொழி (4-3-1) - கோவைவாயாள் - என்பதில் கூறப்பட்ட பரிமளமானது, பலமுறை குளித்தாலும் கூட விலகாமல் இருக்கும் அல்லவோ? அது போன்று ஆனது. அவித்யை என்பது ஆத்மாவிற்கு வந்து சேர்வதாகும், அது அழிந்தவுடன் இந்த ஆத்மா பகவானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டதாக உள்ளது; அது போன்று ஆனது. அல்லது காற்றுடன் இவனும் சேர்ந்து வந்து கலந்து புகுந்து அணைத்தான் என்று அவனுடைய செயலைக் கற்பித்தவளாக உரைக்கிறாள். திருவாய்மொழி (8-9-10) - அன்றி மற்றோரு உபாயம் என் இவளந்தண்துழாய் கமழ்தல் - என்பது காண்க. (வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற) - இவள் இவ்விதம் முழுகியபடி உள்ளது எனது பாபம் காரணமாகவே ஆகும் அல்லவோ? இப்போது இவள் இழந்து நிற்கும் நிலைக்கு, எல்லையற்ற காலமாக, தான் பல பிறவிகளில் செய்த புண்ணியங்களைக் கூடப் பாபங்கள் என்றே உரைக்கிறாள். ஆனால் அதனைப் பாபம் என்று உரைப்பது ஏன் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அந்தப்

பிரிவில் கூட இவளுடைய சரீரமானது துளசியின் நறுமணம் வீசும்படியாக இருந்து, பின்பு போலியைக் கண்டு மயங்கும்படியாக விரும்புவதற்குக் காரணம், பாபத்தை செய்த எனது வயிற்றில் பிறந்ததே ஆகும் என்கிறாள். பகவத்விஷத்தில் ஆழ்ந்து நிற்பவர்கள் பெற்றோர்களுக்கு ஆகாதவர்களே ஆவர் அல்லவோ? பெரியதிருமொழி (3-7-7) - அன்னையும் அத்தனும் என்றடியோமுக்கு இரங்கிற்றிலள் - என்பது காணலாம். (செறிவளை முன் கைச்சிறுமான்) - இவள், தனது கைகளும் வளையல்களும் என்றல்லவோ இருத்தல் வேண்டும்; ஆனால் அவ்விதம் இவள் இல்லையே! இவளுடைய வளைகளுடைய தழும்பானது, இவள் அவனை அணைப்பதன் விளைவாக, அவனுடைய திருமேனியில் இருக்கவேண்டும்; ஆனால் இங்கோ, அவனுடைய திருமேனியில் உள்ள துளசியானது இவளுடைய சரீரத்தில் காணும் நிலை உள்ளது. (சிறுமான்) - முன்கைகளில் மிகுந்த வளையல்கள் அணிந்தவள். முன்பு இவ்விதமே இருந்தது, இன்றும் அவ்விதமே இருக்கத் தகுதியானவள். (சிறுமான்) - இவை அனைத்திற்கும் காரணம் எது என்கிறாள். (செய்கின்றதென் கண்ணுக்கொன்றே) - ஒன்றல்ல, பல உள்ளது என்கிறாள். அதாவது அக்னி சுடாமல் உள்ளதால், இவள் சாதாரணமான ஒருவள் என்று கூற இயலவில்லை. இவள் காற்றைத் தழுவுவதால், அவனைப் பிரிந்தவள் என்றும் கூற முடியவில்லை. துளசியின் நறுமணம் வீசுவதால், விரஹத்தில் உள்ளவள் என்றும் உரைக்க முடியவில்லை. ஆகவே ஏதேனும் ஒரு வகையை உரைத்து, இவள் இவ்விதம் உள்ளாள் என்று உரைக்கலாம்படி உள்ளாளோ?

4-4-4 ஒன்றிய திங்களைக் காட்டி ஒளிமணிவண்ணனே யென்னும் நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே வாவென்று கூவும் நன்று பெய்யும் மழைகாணில் நாரணன் வந்தானென்று ஆலும் என்றினமையல்கள் செய்தார் என்னுடைக் கோமளத்தையே

பொருள் - அனைத்து கலைகளும் நிறைந்துள்ள சந்திரனைக் காண்பித்து, “ஒளி பொருந்திய ஸ்படிகமணி போன்ற வடிவத்தைக் கொண்டவனே!”, என்கிறாள். அந்தச் சந்திரன் முடிய உயர்ந்த நிற்கும் ஒரு மலையைப் பார்த்து, “இந்த மலையைப் போன்று நெடிய ஸ்நேஹம் கொண்டவனே வருவாயாக”, என்கிறாள். நன்றாக மழை பொழியும் மேகத்தைப் பார்த்து, “நாராயணன் வந்தான்”, என்று மயில் போன்ற சப்தம் எழுப்பியபடி உள்ளாள். என்னுடைய மென்மையான இந்தப் பெண்ணை, அவன் எப்படிப்பட்ட மயக்கத்தில் ஆழ்த்தியுள்ளான் என்று பார்ப்பீர்களாக என்று திருத்தாயார் உரைக்கிறார்.

அவதாரிகை - நாலாம்பாட்டில், “வ்யஸநாஸஹையல்லாத இவளை இப்படி நோவுபடுத்துவதே!” என்கிறாள்.

விளக்கம் - “துன்பம் எதனையும் சிறிதும் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் உள்ள இவளை எந்த அளவு துன்பப்படுத்துகிறான் பாருங்கள்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஒன்றிய திங்களைக் காட்டி) எல்லாக் கலைகளும் நிரம்பின சந்த்ரனைக் காட்டி அருகு நின்றவர்களுக்கு. (ஒளிமணிவண்ணனையென்னும்) ஒளி மணிவண்ணனை என்று ஸம்போதியாநின்றாள். புகரையுடைத்தான ரத்நம்போலே குளிர்ந்த வடிவோடே அணைக்க வந்ததேயென்னும். இவன் ஓளஜ்வல்யத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனென்று அவர்களுக்குச் சொல்லாநிற்குமென்றுமாம். “இம்மழுங்கல் சந்த்ரன் அவனாகையாவதென்?” என்பர்களே. (ஒளி மணி வண்ணனை) ஸுநிச்சிதம், இவன் அவனையென்னா நின்றாள். (நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி) இவ்வளவிலே ஏதெனுமொரு மலை வாராக் கண்ணுக்குத் தோற்றுமே; அதைப் பார்த்து. (நெருமாலே வாவென்று கூவும்) வடிவில் பெருமையைக் கண்டவாறே “ஜகத்தையடையத் தன் திருவடிகளின் கீழே இட்டுக்கொள்ளும்படி பெரிய வடிவையுடைய திருவுலகளந்தருளின ஸர்வேச்வரன்” என்று நினைத்து, “இங்ஙனே வாராயோ?” என்று அழைக்கும் என்று பிள்ளான் பணிக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, சீயர் “மலை பேரமாட்டாதே பலகால் வர்ஷிக்கையாலே அழுக்கற்றுப் பசுகுபசுகு என்றிருக்குமே; அதைக் கண்டு, ‘அவன் ஸாபராதனாகையாலே லஜ்ஜித்து, வந்து கிட்ட மாட்டாமையாலே பச்சைப் படாத்தையிட்டு முட்டாக்கிட்டு நிற்கிறான்’ என்று, ‘ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிடிலன்றோ உமக்கு லஜ்ஜிக்க வேண்டுவது? இங்ஙனே போரீர்’ என்னா நின்றாள்” என்று.

விளக்கம் - (ஒன்றிய திங்களைக் காட்டி) - அனைத்து கலைகளும் நிரம்பிய சந்த்ரனைக் காண்பித்து அருகில் நின்றவர்களிடம். (ஒளி மணி வண்ணனை என்னும்) - “ஒளி மணி வண்ணனை” என்று அழைக்கிறாள். “மிகுந்த புகர் கொண்ட இரத்தினக்கல் போன்ற குளிர்ந்த வடிவுடன் என்னை அணைக்க வந்தவனே”, என்கிறாள். அல்லது “இவன் மிகுந்த தேஜஸ் நிறைந்த ஸர்வேச்வரன்”, என்று அவர்களுக்கு உரைக்கிறாள் என்றும் கூறலாம். ஆனால், “ஒவ்வொரு நாளும் மங்கியபடி உள்ள சந்த்ரன் அவன் ஆகுமோ?”, என்று அவர்கள் கேட்டால், அதற்கு விடை அளிக்கிறாள்; (ஒளி மணி வண்ணனை) - “ஆம், உறுதியாக, இவன் அவனே ஆவான்”, என்கிறாள். (நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி) -

சந்தரன் முடிய ஓங்கி நிற்கும் ஏதோ ஒரு மலையை நோக்கி, (நெடுமாலே வா என்று கூவும்) - அதாவது அந்த மலையின் உயரத்திற்கு உள்ள பெருமையை நோக்கி, “இந்த ஜகத் முழுவதையும் தனது திருவடிகளின் கீழ் சேர்த்துக் கொள்ளும்படியாக மிகவும் பெரிய வடிவு கொண்ட திருவுலகம் அளந்தருளிய ஸவேச்வரன்” என்று எண்ணுகிறான். ஆகவே அதனை நோக்கி, “இங்கு வாராயோ” என்று அழைப்பதாகத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் கூறுவார். அல்லது, நஞ்ஜீயர் கூறுவதை அருத்து உரைக்கிறார்; மலையானது எங்கும் நகர இயலாமல் உள்ளதால், பலமுறை மழையில் நனைந்து, அழுக்குகள் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்று, பசுமையாகக் காணப்படுகிறது. அதனை கண்ட இவள், ‘அவன் என்னிடம் வராமல் உள்ள குற்றம் செய்த காரணத்தால் வெட்கம் கொண்டவனாக, பச்சை திரையைப் போர்த்தியபடி வந்து நிற்கிறான்’, என்கிறான்; மேலும் இவள், ‘யானைக்கூட்டம் ஒன்றுக்குக் கதவு இட முடியுமோ? அப்படிச் செய்தால் அல்லவோ உமக்கு நாணம் ஏற்படும் என்று ஏற்கமுடியும்?’, என்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (நன்று இத்யாதி) கெட்டு மழையன்றிக்கே ப்ராப்த காலத்தில் வர்ஷத்தைக் கண்டவாறே. நிர்ஹேதுகமாக ஸத்தை நோக்குமவன் வந்தானென்று, மயில்கள் வர்ஷா காலத்திலே ஸஸம்பரம ந்ருத்தம் பண்ணுமாபோலே ஸம்ப்ரமியா நின்றான். (என்று) இப்படிகளைச் சொல்ல. (இன மையல்கள் செய்தார்) இப்படி பிச்சுக்களைப் பண்ணினார். “இப்படி பிச்சேற்றிற்று என்று?” என்றுமாம். “இவள் எனக்கு பவ்யையாகை தவிர்ந்த பின்பு இதுக்கெல்லாம் காலமுண்டோ?” என்கிறான். “என் சொல்லுமென்வசமுமல்லள்” என்றது எப்போது? இப்படி இவளைப் பிச்சேற்றிற்று எப்போது? (என்னுடைக் கோமலத்தையே) அதுதான் செய்யும்போது ஆசிரயம் வேண்டாவோ? கலவியும் கூடப்பொறாத ஸுகுமாரியைப் பிரிவு பொறுக்கப் பண்ணுவதே!

விளக்கம் - (நன்று இத்யாதி) - தகாத காலத்தில் பெய்யாமல், பெய்யவேண்டிய பருவத்தில் பெய்த மழையைக் கண்டவுடன், “எந்தவிதமான கைம்மாறும் எதிர்பாராமல் அனைத்து உயிர்களையும் காப்பவன் வந்தான்” என்று மகிழ்ந்து மயில்கள் ஆரவாரத்துடன் ஆடுவது போன்று இவள் செய்கிறாள். (என்று) - இவ்விதமாக இவளுடைய நிலையை எடுத்துரைக்க. (இன மையல்கள் செய்தார்) - இவ்விதமான பிச்சுகளை அவன் செய்தான். “ஆனால் இவ்விதமான பிச்சுகளை அவன் எப்போது, அதாவது எந்த நாளில் உண்டாக்கினான்?”, என்று வியப்பதாகவும் கூறலாம். இவள் எனக்கு அடங்கி இருப்பதற்கான காலம் அனைத்தும் கடந்து, இவ்விதம் உள்ளதற்கான காலமும் உள்ளதோ? இவ்விதமாக இவள் எனது சொற்படி நடக்காமலும், எனது கட்டுப்பாட்டை

மீறுவதாகவும் உள்ள நிலை எப்போது ஏற்பட்டது? இவ்விதம் இவளைப் பிச்சேற்றியது எப்போது? (என்னுடைக் கோமளத்தையே) அதனைச் செய்வதற்கான இடம் வேண்டாமோ? சேர்க்கை என்பதைக் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத மென்மையான இவளைப் பிரிவு என்பதையும் பொறுக்கும்படிச் செய்தானே!

4-4-5 கோமளவான் கன்றைப் புல்கிக் கோவிந்தன் மேய்த்தனவென்னும்
போமிள நாகத்தின் பின்போய் அவன் கிடக்கை ஈதென்னும்
ஆமளவொன்றுமறியேன் அருவினையாட்டியேன் பெற்ற
கோமளவல்லியை மாயோன் மால் செய்து செய்கின்ற கூத்தே

பொருள் - இளமையுடன் கூடிய கன்றுகளைக் கட்டித் தழுவி, “எனது க்ருஷ்ணன் மேய்த்த கன்றுகளே இவை”, என்கிறாள். அங்குள்ள இளமையான ஒரு நாகத்தின் பின்னே சென்று, “இது அவனுடைய படுக்கை”, என்கிறாள். இனி இவளுக்கு என்ன நேர உள்ளது என்பதை நான் அறியேன். கழித்து முடிப்பதற்கு அரியதான பல பாபங்களைச் செய்த நான் பெற்ற, கொடி போன்ற இந்தப் பெண்ணை, வியக்கவைக்கும் செயல்கள் கொண்ட அவன், மயக்கி செய்கின்ற கூத்துதான் என்னே!

அவதாரிகை - ‘இவளுக்கு இவ்வவஸாதம் எவ்வளவாய் முடியக்கடவது என்று அறிகிறிலேன்’, என்கிறாள்.

விளக்கம் - “இவளுடைய இந்தத் துன்பமானது எப்போது முடியும் என்று நான் அறியேன்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கோமளவான் கன்றைப் புல்கி) பருவத்தால் இளையதாய் வடிவால் பெருத்திருக்கிற கன்றுகளைத் தழுவியென்னுதல், மாணிக்கம் போலே அறவிலக்ஷணமாய்ப் பெருத்திருக்கிற கன்றுகளைப் புல்கியென்னுதல். கோமளமென்று மாணிக்கத்துக்கும், இளமைக்கும் பேர். ஆக இப்படி தர்சநீயமுமாய் ஸுகுமாரமுமான கன்றுகளைத் தழுவி. க்ருஷ்ணன் பருவம் போலேயாயிற்று இவற்றின் பருவம் இருக்கும்படி; கிட்டினார்க்கு ஸாம்யாபத்தியிறே பலம். (கோவிந்தன் மேய்த்தனவென்னும்) “வத்ஸமத்யகதம் பாலம்” என்று, “கன்று மேய்த்தினிதுகந்தகாளாய்” என்கிறபடியே, இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முடி சூடினவன் உகந்து ரக்ஷித்தவையென்னும். “ப்ராப்தனானவன் உணர்ந்து நோக்கினவை” என்று தோற்றுகிறதாயிற்று, இவற்றின் வடிவில் பௌஷ்கல்யம்.

கன்றின் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டவாறே அது துள்ளிப் போகாநிற்குமே; அவன் பரிகரமாயே யிருந்ததென்னும்.

விளக்கம் - (கோமளவான் கன்றைப் புல்கி) - பருவத்தால் இளமையாகவும், வடிவத்தால் பெருத்தும் உள்ள கன்றுகளைத் தழுவியபடி. அல்லது, மாணிக்கம் போன்று வேறுபட்ட சிறப்புடன் பெருத்துள்ள கன்றுகள். கோமளம் என்பதற்கு, இளமை மற்றும் மாணிக்கம் ஆகிய இரண்டையும் பொருள் கூறுவர். இப்படியாகக் காண்பதற்கு இனிமையாகவும், மென்மையாகவும் உள்ள கன்றுகளைத் தழுவியபடி. க்ருஷ்ணனுடைய பருவம் போன்று இவற்றின் பருவமும் உள்ளது. (கோவிந்தன் மேய்த்தன என்னும்) - ஸ்ரீவிபு. (5-17-14) - வத்ஸ மத்யகதம் பாலம் - கன்றுகளின் நடுவில் உள்ள க்ருஷ்ணன் - என்றும், திருநெடுந்தாண்டகம் (16) - கன்று மேய்த்து இனிது உகந்தகாளாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இவற்றைப் பாதுகாப்பதற்காகவே முடிசூடிய அவன் மகிழ்ந்து காப்பாற்றியவை இவை ஆகும்”, என்கிறாள். இவற்றின் பரிபூர்ணமான அழகை நோக்கும்போது “இவற்றுக்கு உரியவன் உணர்ந்து இவற்றைக் காப்பாற்றினான்”, என்ற நிலை வெளிப்படுகிறது. கன்றின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொள்ளும்போது அது துள்ளி ஓடியபடி இருப்பதைக் கண்டு, “இவை அவனுடைய கூட்டம் என்பது புரிகிறது”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (போம்) அவ்வளவிலே ஒரு ஸர்ப்பம் போகா நிற்குமே; அதின் பின்னே போகாநிற்கும். இவளுடைய போகப்ராவண்யம் இருக்கும்படி; (இள நாகம்) முக்தர் பஞ்சவிம்சதி வர்ஷிகராயிருப்பர்களிறே, நிரந்தர பகவதநுபவத்தாலே; அவ்விளமை இதுவென்றிருக்கும். “கன்றைப் புல்கினாள்” என்றது, “இதின் பின்னே போனாள்” என்னா நின்றது; இத்தனை யுணர்த்தி உண்டோ? என்னில், அது ஓரிடத்தே நிற்கையாலே கழுத்தைக் கட்டிக்கொள்ளும்; இது ஓடாநிற்குமே அம்புக்கு எட்டாதபடி; ஆகையாலே, பின்னே போகாநிற்கும். “அது புக்கவிடத்திலே அவன் வரவு தப்பாது” என்று காண்கைக்காக அதின் பின்னே போகாநிற்கும். அவன்தானும் பரமபோகியாயிருப்பா னொருவனிறே. (அவன் கிடக்கை யீதென்னும்) அது ஒரு தூற்றிலே போய்ப்புகுமே; அத்தை நோக்கிக் கொண்டு கிடக்கும், அவன் வந்தால் காண்கைக்கு.

விளக்கம் - (போம்) - அப்போது அங்கு ஒரு ஸர்ப்பம் செல்கிறது, அதன் பின்னே இவளும் செல்கிறாள். (இள நாகம்) - முக்தர்கள் எப்போதும் பகவானை அனுபவித்தபடி உள்ளதால் அவர்களுடைய வயதானது எப்போதும் இருபத்துஐந்து என்பதாகவே இருப்பர் அல்லவோ? அத்தகைய இளமையானது இது என்று எண்ணுகிறாள். “கன்றைத்

தழுவியபடி நின்றாள், இந்த நாகத்தின் பின்னே செல்கிறாள்”, என்று கூறுவது எப்படி என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். கன்றானது ஓர் இடத்தில் நிற்பதால், இவளும் அதன் கழுத்தைக் கட்டியபடி அங்கேயே நிற்கிறாள். ஆனால் அம்புக்கும் கூட எட்டாதபடி நாகமானது ஓடியபடி உள்ளதால், இவளும் அதன் பின்னே செல்கிறாள். அந்த நாகம் செல்கின்ற இடங்களில் அவனும் நிச்சயமாக வருவான் என்பதால், அதன் பின்னே செல்கிறாள். இது ஏனென்றால், அவன் பரம்போகியாக உள்ளதால் ஆகும். (அவன் கிடைக்கை ஈது என்னும்) - அது ஒரு புற்றில் சென்று புகுந்துவிடும்; இவளும் அந்தப் புற்றையே, அவனுடைய வருகைக்காக நோக்கியபடி உள்ளாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஆமளவொன்றுமறியேன்) ஜகதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கப்புகுகிறதோ? அறிகிறிலேன். “ஸர்ப்பம்” என்று மீளமாட்டுகிறிலள், இது என்னாய் விளையக் கடவது? என்கிறாள். பாம்போடு ஒரு கூரையிலே பயின்றாற்போலேயிறே திருத்தாயார்க்கு இருக்கிறது. இவளை இழக்கவே ஜகத்காரணமானவனைக் கிடையாது; காரணம் இல்லாமையாலே கார்யம் தன்னடையே இல்லையாமிறே. (அருவினையாட்டியேன் பெற்ற) அவளுக்கு இங்ஙனே ஒரு புத்தி பிறந்து படுகிறது நான் பண்ணின பாபமிறே. அன்றியே, “நெடுங்காலமும் கண்ணனீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப் பெற்ற” என்கிறபடியே செய்து முடிக்கவொண்ணாத புண்ணியங்களைப் பண்ணிப் பெற்ற ஸுகுமாரையான இவளையென்றுமாம். (பெற்ற) “பிறந்திட்டாள்” என்கிறபடியே, அக்கரையளாய் இவள் தனக்கு அலப்யலாபமாக இருக்கிறபடி. (கோமளவல்லியை) கேவலம் வல்லியல்ல, கோமளவல்லியாயிற்று. உபக்நத்தோடே சேர்க்கவேண்டும் பருவம்; பிள்ளைப் பருவம். (மாயோன்) தன்னைக் கண்டால் தந்தாமையறியாதபடி பண்ணவல்ல ப்ரணயித்வ குணத்தையுடையவன். (மால் செய்து) பிச்சேற்றி. (செய்கின்ற கூத்து) அடிக்கிற ஆட்டம். “ஆமளவு ஒன்றுமறியேன்” என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (ஆமளவு ஒன்றும் அறியேன்) - அதனைக் கண்டு “இது ஸர்ப்பம்” என்று அச்சம் கொண்டு மீண்டும் வர மறுக்கிறாள்; இந்த ஜகத்திற்கு அழிவு ஏற்படப்போகிறதோ என்று நான் அறியவில்லை; இது எங்கு சென்று முடியப்போகிறதோ? அந்த நாகத்துடன் ஒரே கூரையில் பயின்றது போன்று இவள் உள்ளாள். (அருவினையாட்டியேன் பெற்ற) - இவளுக்கு இப்படிப்பட்ட அறிவு ஏற்படுவதற்கு எனது பாபமே காரணமாக உள்ளது. அல்லது, திருவிருத்தம் (37) - நெடுங்காலமும் கண்ண நீண்மலர்ப்பாதம் - என்பதற்கு ஏற்ப நீண்டகாலங்கள் பல புண்ணியங்கள் செய்து பெற்ற பெண் என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். (பெற்ற) - திருவாய்மொழி (6-5-10) - பிறந்திட்டாள் - என்பதற்கு ஏற்ப

அக்கரையளாய், இவள் தனக்குப் பெறுவதற்கு அரிய பேறாக உள்ளவள். (கோமளவல்லியை) - வெறும் கொடி அல்ல, மென்மையான கொடி. தகுந்த கொம்புடன் அல்லது துணையுடன் சேர்க்க வேண்டிய வயது. (மாயோன்) - அவனைக் கண்டால், கண்டவர்கள் தங்களையே மறக்கும்படியாகச் செய்யும் குணம் கொண்டவன். (மால் செய்து) - பிச்சேற்றி. (செய்கின்ற கூத்து) - செய்கின்ற லீலைகள்.

4-4-6 கூத்தர் குடமெடுத்தாடில் கோவிந்தனாமெனா ஓடும்

வாய்த்த குழலோசை கேட்கில் மாயவனென்று மையாக்கும்
ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்கள் காணில் அவனுண்ட வெண்ணெய் ஈதென்றும்
பேய்ச்சி முலை சுவைத்தார்க்கு என் பெண் கொடியேறிய பித்தே

பொருள் - கூத்தாடுபவர்கள் குடந்தை எடுத்துக் கொண்டு கூத்தாடினால், “கூத்தாடுவதையே தனது இயல்பாகக் கொண்ட க்ருஷ்ணன் வந்துவிட்டான்”, என்று கூறி ஓடுகிறாள். உள்ளத்தை உருக்குகின்ற குழலோசையைக் கேட்டால், “வியக்க வைக்கும் க்ருஷ்ணனே தான் இது”, என்று ஓடுகிறாள். இடையர் குலப்பெண்களின் கைகளில் உள்ள வெண்ணெயைக் கண்டால், “இது க்ருஷ்ணன் உட்கொண்ட வெண்ணெயே ஆகும்”, என்கிறாள். பூதனையுடைய ஸ்தனங்களை, அவளுடைய உயிருடன் சேர்த்துச் சுவைத்து இந்த உலகிற்கு மிகுந்த நன்மை புரிந்த க்ருஷ்ணன் விஷயத்தில், எனது வல்லிக்கொடி போன்ற இந்தப் பெண் கொண்டுள்ள பிச்சுதான் எத்தகையது!

அவதாரிகை - தன் மகள் பிச்சுக்கு நிதாந்ததையும் அதடியாகவந்த பிச்சுத்தன்னையும் சொல்லுகிறாள்.

விளக்கம் - தனது மகளுக்கு ஏற்பட்ட பிச்சுக்கான காரணத்தையும், அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட பிச்சு என்பதையும் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கூத்தர் குடமெடுத்தாட்டில்) இவள் ப்ரக்ருதி அறிந்திருக்கையாலே “இவளைக் கிடையாது” என்று கூத்து விலக்கிப்போலே காணும் கிடப்பது. இடையர் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டாடுவதொரு கூத்தாயிற்று, குடக்கூத்தாகிறது. விளைவதறியாதே வழிப்போக்கர் புகுந்து ஆடாநிற்பர்களே, அததைக்கண்டு,

(கோவிந்தனாமெனா ஓடும்) இக்குடக் கூத்தாடும்போது கோ ஸம்ருத்தியையுடைய க்ருஷ்ணனாக வேணுமென்று காண ஓடும். இரந்து திரிகிற இவர்கள் அவனாகையாவதென்? என்பர்களே! (ஆமெனா ஓடும்) அவன் க்ருஷ்ணனேயென்று காண ஓடும். (வாய்த்த குழலோசை கேட்கில்) விசேஷஜ்ஞர், அவிசேஷஜ்ஞர் என்று வாசியின்றிக்கே எல்லாரையுமொக்க ஈடுபடுத்தும், குழலின் நல்லிசை வந்து செவிப்படி. (மாயவனென்று மையாக்கும்) “நுடங்கு கேள்வியிசை” என்னக்கடவதிநே அவன்தன்னை. அதவா, “பகலெல்லாம் பசுக்களின் பின்னே போனேன், பித்ராதிகளுக்குப் பரதந்த்ரனானேன், பிரிந்தேன், ஆற்றேன், ஒரு பகலாயிரமுழி” என்றாற்போலே சொல்லி ஸாந்த்வநம் பண்ணிக் கொண்டு வந்து தோற்றுமவனென்று, அவன் குழலிலே வைத்துச் சொல்லும் தாழ்ந்த சொற்களை நினையா மோஹிக்கும்.

விளக்கம் - (கூத்தர் குடமெடுத்தாட்டில்) - இவளுடைய பிச்சு நிறைந்த தன்மையை நன்றாக அறிந்து, “இவனைக் கிடையாது” என்று கூத்து விலக்கிச் சென்றது போன்று இவள் உள்ளாள். தங்களுடைய பசுக்களின் எண்ணிக்கை மிகுதி காரணமாகச் செருக்கு கொண்டு, அதனை வெளிப்படுத்தும்விதமாக உள்ள கூத்து என்பதே குடக்கூத்து ஆகும். ஆனால் இதனை அறியாமல் வழிப்போக்கர்கள் சிலரும், இதனை ஆடியபடி உள்ளனர். அதனைக் கண்ட இவள், (கோவிந்தன் ஆமெனா ஓடும்) - அங்குள்ள பசுக்கூட்டத்தின் மிகுதியைக் கண்டு, “க்ருஷ்ணனாகவே இது இருத்தல் வேண்டும்” என்று உரைத்து, அவனைக் காண ஓடுகிறாள். “ஆனால், இரந்து வாழ்கின்ற அவர்கள் க்ருஷ்ணனாகக் கூடுமோ?”, என்று சிலர் கேட்பதற்கு விடை அளிக்கிறாள். (ஆமெனா ஓடும்) - “அவன் க்ருஷ்ணனாகவே இருத்தல்வேண்டும்” என்று கூறி ஓடுகிறாள். (வாய்த்த குழலோசை கேட்கில்) - இசை நுணுக்கங்கள் அறிந்தவர்கள் மற்றும் அதனை அறியாதவர்கள் என்று வேறுபாடு இன்றி, அனைவரையும் ஒரே போன்று தன்வசப்படுத்துகின்ற இனிமையான குழலோசை கேட்டால், (மாயவன் என்று மையாக்கும்) - திருவாய்மொழி (3-4-6) - நுடங்கு கேள்வி இசை - என்று அவனைக் கூறுவர்; அதனைப் போன்று இவள், “க்ருஷ்ணனே வந்தான்”, என்று மயங்குகிறாள். அல்லது, “பகல் முழுவதும் பசுக்களுக்கு வசப்பட்டு அவற்றின் பின்னே சென்றேன். அதன் பின்னர் தாய்தந்தைக்கு வசப்பட்டேன், பிரிந்தேன், பொறுக்க இயலவில்லை. திருவாய்மொழி (10-7-1) - ஒரு பகல் ஆயிரம் ஊழி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளது”, என்று கூறி, தனக்குத் தானே சமாதானம் உரைத்தபடி வந்து நிற்பவன்

என்று, அவனுடைய புல்லாங்குழலில் வைத்து உரைக்கும் சொற்களைக் கேட்டு மயங்குகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்கள் காணில்) “ப்ராஹ்மணிகள் ஸ்பர்சித்த வெண்ணெய் இது” என்றால் கொள்ளாள்; முடைநாற்றம் மிக்க வெண்ணெய்கள் காணில், (அவனுண்ட வெண்ணெயீதென்னும்) களவு காணப்புக்கு வாயது கையதாக அகப்பட்டபோது சேஷித்த வெண்ணெயோடே ஸஜாதீயமான வெண்ணெய் ஈதென்னும். இவள் இப்படி கலங்குகைக்கு நிதாநமென் என்னில், (பேய்ச்சி முலை சுவைத்தார்க்கு) அவன் முன்பே ஒரு உபகாரத்தைப் பண்ணி வைத்தான்; அதிலே தோற்றவன்று தொடங்கி இவள் பிச்சேறத் தொடங்கினாள். தாயுங்கூட உதவாத ஸமயத்திலே பூதநை வந்து முலை கொடுக்க, அவ்வளவிலே உணர்த்தியுண்டாய் அவளை முடித்துத் தன்னை நோக்கித் தந்தானே; அவ்வுபகாரத்திலே தோற்று, அன்று தொடங்கி இவள் பிச்சேறினாள். “பூத்தரு புணர்ச்சி, புனல்தரு புணர்ச்சி, களிறுதரு புணர்ச்சி” என்றிவை புணர்ச்சிக்கு ஹேது. அதாவது, எட்டாத கொம்பிலே நின்றதொரு பூவை ஆசைப்பட்டால் “இவன் தன்னைப் பேணாதே நம் நினைவை முடித்தானே” என்று அதுக்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை பூத்தரு புணர்ச்சி. ஆற்றிலேயமுந்துகிற இவளைத் தான் புக்கு ஏறவிட்டதுக்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை புனல்தரு புணர்ச்சி. அசிந்திதமாக ஆணையின் கையிலே அகப்பட்டவளை மீட்டுக் கொடுத்ததுக்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை களிறுதரு புணர்ச்சி. இவையொன்று மல்ல; அவன் தன்னை நோக்கினதுக்கு இவள் தன்னை எழுதிக் கொடுக்கிறாள். (என் பெண் கொடி) அவர்களில் வ்யாவ்ருத்தி, நிருபாதிக ஸ்த்ரீவத்தையுடையவள். (ஏறிய பித்து) இவள் கொண்ட பிச்சு.

விளக்கம் - (ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்கள் காணில்) - “அந்தணப்பெண்கள் தொட்ட வெண்ணெய்” என்று கூறினால் ஏற்கமாட்டாள். முடைநாற்றம் மிகுந்த வெண்ணெயைக் காணும்போது, “வெண்ணெயைக் களவு செய்யும்போது, கையும் வாயுமாக அகப்பட்டான்; அப்போது அவன் உண்ணாமல் மீதம் வைத்த வெண்ணெயுடன் ஒரே ஜாதியைச் சேர்ந்ததே இந்த வெண்ணெயும் ஆகும்”, என்கிறாள். இவ்விதம் இவள் மயக்கம் கொண்டபடி உள்ளதன் காரணம் என்ன? (பேய்ச்சி முலை சுவைத்தார்க்கு) - அவன் முன்பே ஒரு பேருதவியைச் செய்த காரணத்தால் ஆகும். அந்தச் செய்கையைக் கண்டு தோற்றுப்போன இவள், பிச்சு ஏறி நிற்கிறாள். பசி எடுத்தபோது தாயும் கூட அங்கு வந்து

அவனுக்கு உதவவில்லை; அப்போது பூதனை வந்து தாய்ப்பால் அளித்தாள்; அப்போது அதனை உண்டு, அவளை முடித்து, தன்னை அவள் நோக்கும்படியாகச் செய்து, தன்னையே அளித்தான். அத்தகைய உபகாரத்தை எண்ணி, அந்த நொடியிலேயே பிச்சேறி நின்றாள். “பூத்தரு புணர்ச்சி, புனல்தரு புணர்ச்சி, களிறுதரு புணர்ச்சி” என்றுள்ள பலவும் புணர்ச்சிக்காண காரணங்கள் ஆகும். இவை என்ன? எட்டாத ஒரு இடத்தில் உள்ள மலரைக் காதலி விரும்பினாள் என்பதற்காக, தன்னைக் கூட பொருட்படுத்தாமல், அதனைக் கொண்டு வந்து தருகிறாள்; அப்போது காதலியானவள், “இவன் தனது நிலையைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் கொண்டு தந்தான்” என்று மயங்கி, தன்னை அளிக்கிறாள்; இதுவே பூத்தரு புணர்ச்சி ஆகும். ஆற்று வெள்ளத்தில் சிக்கித் தவிக்கும் ஒருவனைக் காப்பாற்றுவதற்காக, அவளைத் தனது முதுகில் ஏற்றியபடி உள்ள நிலையைக் கண்டு மயங்குதலே புனல்தரு புணர்ச்சியாகும். தன்னையும் அறியாமல் ஒரு யானையிடம் அகப்பட்டு நிற்கும் காதலியை மீட்பதற்காகத் தன்னையே அளிக்கத் துணிவது கண்டு மயங்குதல் என்பதே களிறுதரு புணர்ச்சியாகும். இது போன்றே செய்கை ஏதும் க்ருஷ்ணன் செய்யவில்லை. அவன் தன்னைப் பார்த்தான் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக இவள் தன்னை அவனுடைய உடைமை என்று எழுதிக்கொடுக்கிறாள். (என் பெண் கொடி) – மற்றவர்களைக் காட்டிலும் இவளுக்கு உள்ள வேறுபாடு என்ன என்றால், இவள் இயல்பாகவே பெண் தன்மை கொண்டவள் ஆவாள். (ஏறிய பித்து) - இவள் அடைந்து பிச்சு.

4-4-7 ஏறிய பித்தினோடு எல்லாவுலகும் கண்ணன் படைப்பென்னும்

நீறு செவ்வேயிடக் காணில் நெடுமாலடியாரென்றோடும்
நாறுதுழாய் மலர் காணில் நாரணன் கண்ணி ஈதென்னும்
தேறியும் தேறாதும் மாயோன் திறத்தனளே இத்திருவே

பொருள் - மிகுதியான பித்து ஏறிய நிலையில் கூட, வேதாந்தம் அறிந்தவர்கள் கூறுவது போன்று “அனைத்து லோகங்களும் க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்ருஷ்டியே ஆகும்”, என்கிறாள். தீருநீற்றை யாரேனும் நேரே அணிந்திருப்பதைக் கண்டால், அந்தப் பொருள் இன்னது என்று உணராமல், “அடியார்களிடம் மிகுந்த மயக்கம் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்கள்” என்று எண்ணி மயங்குகிறாள். பரிமளத்துடன் கூடிய துளசியைக் கண்டால், “இது அனைத்திற்கும் எஜமானனாகிய நாராயணன் மாலை”, என்கிறாள். ஆகவே இந்தப்

பெண் தனது தெளிவான நிலை மற்றும் தெளிவற்ற நிலை ஆகிய இரண்டிலுமே வியக்கவைக்கும் குணங்கள் கொண்ட ஸர்வேச்வரன் வசப்பட்டவளே ஆவாள்.

அவதாரிகை - “தேறினபோதோடு தேறாதபோதோடு வாசியற எப்போது அவன் திறமல்லது அறியாளே”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - தெளிவாக உள்ளபோதிலும், அவ்விதம் அல்லாதபோதிலும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி அவனைத் தவிர வேறு ஏதும் அறியாதவளாக உள்ளதாகத் திருத்தாயார் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஏறிய இத்யாதி) இவள் பிச்சேறிச் சொல்லும் வார்த்தை கேட்கைக்கு, மைத்ரேயாதிகளைப்போலே தொடர்ந்து திரிய வேண்டிக்காணும் திருத்தாயார்க்கு இருக்கிறது. “விஷ்ணோஸ்ஸகாசாத் உத்பூதம் ஜகத்” என்னா நின்றாள். ப்ராஹ்மணர் பித்தேறினாலும் ஒத்துச் சொல்லுமாபோலே இவ்விஷயத்தில் வாஸநையிருக்கிறபடி. “க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகநாமுத்திரபிசாப்யய:” என்கிற இதில் ஒருகாலும் கலக்கமில்லை; இவள் பிச்சேறியிருக்கிற தசையிலே, இஜ்ஜகத்தெல்லாம் க்ருஷ்ணனாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்று என்னும். (நீறு செவ்வேயிடக் காணில்) ப்ராயச்சித்த ப்ரகரணங்களிலே ப்ரஹ்மஹத்யாதி பாபங்களைப் பண்ணினார்க்கு ப்ராயச்சித்தமாக விதித்த த்ரவ்யத்தைத் தாமஸ புருஷர்கள் தரித்துப் போந்தார்கள்; அந்த த்ரவ்யத்தைப் பாராதே, செவ்வை மாத்ரத்தைக் கொண்டு ப்ரமிக்குமாயிற்று இவள்; அது பொடிபட்டுக் கிடக்கிறதென்று அறிகிறிலள். அவர்கள் செவ்வேயிடுவர்களோ என்னில், அதுவுமன்றிக்கே, (இதுவுமன்றிக்கே) மசக ப்ராயராயிருப்பார்கள் தரிப்பர்களிறே. அல்ப ஸாம்யம் அமையுமாயிற்று இவளுக்கு ப்ரமிக்கைக்கு. இந்த ஊர்த்வதா மாத்ரத்தையே கொண்டு “உத்தருதாஸி வராஹேண” இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே, என்றுமொக்க பகவத் ஸம்பந்தம் மாறாத தேசத்தில் மண்ணைக் கொண்டு தரித்துப் போருமார்களாகக் கொண்டு ப்ரமித்து, “இவர்கள் ஸர்வேச்வரனடியார்” என்று ஓடாநிற்கும். அதஸ்மிந் தத் புத்திருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (ஏறிய இத்யாதி) - இவள் பிச்ச ஏறியபடி உரைக்கும் சொற்களைக் கேட்பதற்கு, பராசரமுனிவரைத் தொடர்ந்தபடியே செல்லும் மைத்ரேயருடைய நிலை போன்று இந்தத் திருத்தாயார் நிலையும் ஆனது. ஸ்ரீவிபு. (1-1-32) - விஷ்ணோ: ஸாகாசாத் உத்பூதம் ஜகத்

- அனைத்து ஜகத்தும் மஹாவிஷ்ணுவின் அருகாமையில் உண்டாயின - என்கிறாள். அந்தணர்கள் பிச்சேறினாலும் தத்துவப் பொருளையே ஒரே போன்று கூறுவது போன்று இவளும் உள்ளாள். க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகநாமுத்பத்திரபிசாப்யய: - அனைத்து லோகங்களுடைய ஸ்ருஷ்டியும் க்ருஷ்ணனே, ப்ரளயமும் அவனே - என்னும் இந்தக் கருத்தைப் பொறுத்தவரை இவளுக்கு எந்தக் கலக்கமும் இல்லை. இவள் பிச்சேறி நிற்கும் நிலையிலும், “இந்த ஜகத் முழுவதும் க்ருஷ்ணனால் படைக்கப்பட்டது” என்கிறாள். (நீறு செவ்வேயிடக் காணில்) - ப்ராயச்சித்தம் குறித்து ஸ்ம்ருதிகள் கூறும் பகுதிகளில், ப்ரஹ்மஹத்தி முதலான பாபங்களைச் செய்தவர்களுக்கு, அதற்குப் பரிகாரமாக விதிக்கப்பட்டதான திரவ்யத்தை, தாமஸம் நிறைந்தவர்கள் தங்களுடைய நெற்றியில் இட்டனர். இவள் அந்தத் திரவியம் இன்னது என்று அறியாமல் அதன் அழகை மட்டுமே கண்டு நிற்கிறாள். அது பொடிபட்டுள்ளதை இவள் அறியவில்லை. ஆனால் திருநீற்றை அவர்கள் மேல் கீழாக இடுவார்களோ என்றால், அப்படியும் இன்றி இப்படியும் இன்றி என மயங்கியபடி இருப்பார்கள் அல்லவோ? மிகவும் குறைந்த அளவு ஒப்புமை காணப்பட்டாலும் இவள் ப்ரமித்து நிற்பதற்கு போதுமானது. இவ்விதம் நேராக இடப்பட்டுள்ளதைக் கண்டு, “உத்தருதாலி வராஹேண - மஹாவராஹனால் உயர்த்தப்பட்டவள் ஆகிறாய்”, என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் பகவத் ஸம்பந்தம் மாறாமல் உள்ள இந்தப் பூமியில் உள்ள மண்ணைக் கொண்டு தங்களுடைய நெற்றியில் இவ்விதம் இட்டுள்ளவர் கண்டு, “இவர்கள் ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்களே ஆவார்” என்று அகலாமல் இருப்பாள்.

வ்யாக்யானம் - (நாறு துழாய் மலர் காணில்) அதல்லாதத்தை அதாக ப்ரமிக்கிறவள் அதுதானாவற்றைக் கண்டால் விடாளிறே. அவன் சிரஸாவஹித்து அடியார்க்குக் கொடுக்குமதிறே அதுதான். அதாவது, ஸ்ரீசடகோபனுக்குச் சாத்துகையிறே. “சுடர்முடிமேலும் தாளினை மேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயி”றே. பரிமளத்தை யுடைத்தான திருத்துழாயைக் காணில், “உபயவிபூதி யுக்தனான ஸர்வேச்வரன் ஐச்வர்யத்துக்கு இட்ட தனிமாலை ஈதெ”ன்னும். (தேறியும் இத்யாதி) “தேறியும்” என்கிறது, “துழாய்மலர் காணில்” என்றத்தை; “தேறாதும்” என்கிறது “நீறு செவ்வேயிடக் காணில்” என்றத்தை. அன்றிக்கே, “கோவை வாயா”ளிற்படியும், இத்திருவாய்மொழியிற் படியாகவுமாம். (மாயோன் இத்யாதி) பிறந்த ஜ்ஞாநம் கலக்கத்துக்கு உடலாம்படி பண்ணவல்ல ஆச்சர்யபூதன். அவனிடையாட்டத்திலாள் இத்திரு. (இத்திரு)

அநபாயிநியான அவனோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி காணும் இவள்படிகள்தான். அவளுக்கு அவன் உத்தேச்யன், இருவரும் உத்தேச்யரான சேர்த்தியுண்டு இவளுக்கு.

விளக்கம் - (நாறு துழாய் மலர் காணில்) - இவனுடன் ஸம்பந்தம் கொள்ளாத பொருள்களைக் கூட, அவனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவை என்று மயங்குபவள், உண்மையாகவே ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள வஸ்துவைக் கண்டால் விடுவானோ? அவன் தனது தலையில் சூடிய பின்னர் அடியார்களுக்கு அளிப்பது இந்தத் துளசியையே ஆகும். அதாவது, ஸ்ரீசடகோபனுக்குச் சாற்றப்படுவது ஆகும். திருவாய்மொழி (1-9-7) - சுடர்முடிமேலும் தாளினை மேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய் - என்பது காண்க. பரிமளம் நிறைந்த துளசியைக் கண்டால், “இரண்டு விபூதிகளையும் கொண்டுள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்திற்கு இடப்பட்ட ப்ரத்யேகமான மாலை”, என்று மயங்குகிறாள். (தேறியும் இத்யாதி) - “தெளிவாக உள்ளபோது” என்றால், “துளசி மாலையைக் கண்டபோது” என்றும்; “தெளிவற்றபோது” என்றால், “திருநீற்றை நேராக இட்டதைக் கண்டால்” என்றும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அல்லது “கோவை வாயாள்” என்ற திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்டபடி ஞானத்தின் கார்யமாகவும் இங்கு கொள்ளலாம். (மாயோன் இத்யாதி) - பிறந்த ஞானமானது கலக்கம் ஏற்படக் காரணமாக மாறுவதாகச் செய்யும் ஆச்சர்யம் நிறைந்தவன். அவன் விஷயத்தில் ஈடுபட்டவள், மஹாலக்ஷ்மி போன்ற இவள் ஆவாள். (இத்திரு) - அவளை விட்டு எப்போதும் பிரியாதபடி உள்ள மஹாலக்ஷ்மியோடு இணைத்துப் பேசும்படியாக இவளுடைய செய்கைகள் உள்ளன. அவளுக்கு அவன் ஏற்கத்தக்கவன், இவளுக்கு இருவருமே ஏற்கத்தக்கது சேர்த்தி ஆவர்.

4-4-8 திருவுடைய மன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே யென்னும்

உருவுடை வண்ணங்கள் காணில் உலகளந்தானென்று துள்ளும்

கருவுடைத் தேவில்களெல்லாம் கடல்வண்ணன் கோயிலே யென்னும்

வெருவிலும் வீழ் விலு மோவாக் கண்ணன் கழல்கள் விரும்புமே

பொருள் - பரிபூர்ணமான ஐச்வர்யம் நிறைந்த அரசர்களைக் கண்டால், “அனைத்து விதத்திலும் பரிபூர்ணமாக உள்ளவனும், மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனும் ஆகிய நாராயணனைக் கண்டேன்”, என்கிறாள். மிகுந்த அழகு கொண்ட வடிவங்களைக் கண்டால், “உலகம் அனைத்தையும் அளந்து எடுத்துக் கொண்ட திருவிக்ரமனைக்

கண்டேன்”, என்கிறாள். சிறந்த ப்ரதிமங்கள் கொண்ட கோயில்களைக் கண்டால், “கடல் போன்ற வர்ணம் கொண்டவன் கோயில்களே ஆகும்”, என்கிறாள். உறவினர்களைக் கண்டு அச்சம் கொள்ளும்போதும், மயக்கம் அடைந்த காலத்திலும், இடைவிடாமல் க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளையே விரும்பி நிற்கிறாள்.

அவதாரிகை - “அத்யந்த துர்த்தசை வர்த்தியா நின்றாலும் இவள் ததேக பரையா யிருக்கும்” என்கிறாள்.

விளக்கம் - “மிகுந்த தகாத நிலையானது வளர்ந்தபடி இருந்தாலும், இவள் அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவளாக உள்ளாள்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (திருவுடை மன்னரைக் காணில்) குறைவற்ற ஐச்வர்யங்களையுடையரான ராஜாக்களைக் காணில், “ஸ்ரீய:பதியை ஒருபடி காணப் பெற்றேனே”யென்னும். நாதமுநிகள், ராஜா ஸாமந்தன் தலையிலே அடியையிட்டு ஆனைக்கழுத்திலே புக்க படியைக் கண்டு, “ஸர்வேச்வரன் ப்ரஹ்மாதிகள் தலையில் அடியிட்டுப் பெரிய திருவடியை மேற்கொள்ளும்படி இதுவாகாதே” என்னா மோஹித்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே; ராஜா ஸபரிகரமாக கங்கைகொண்டசோழபுரத்தேறப் போகச் செய்தே, பெரியமுதலியார் மன்னனார் திருவடிகளிலே ஸேவித்திருக்கச் செய்தே பெண்பிள்ளை வந்து, “நம் அகத்திலே ஒரு குரங்கும், இரண்டும் வில்லிகளும், ஒரு பெண்ணுமாக வந்து புகுந்தார்கள்” என்றவாறே, “பெருமானும், இளையபெருமானும், பிராட்டியும், ஐந்தர் வ்யாகரண பண்டிதனும்” என்று புத்தி பண்ணிப் பின் தொடர்ந்து போய், முன்னே போய், “போகிறார்கள், போகிறார்கள்” என்னக் கேட்டுக் கீழைவாசலிலே சென்றவாறே, “இப்படி போகிறவர்களைக் கண்டுகோளோ?” என்று வாசலிலவர்களைக் கேட்க, அவர்கள் “கண்டிலோம்” என்ன, அதுவே ஹேதுவாகத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினாரிறே.

விளக்கம் - (திருவுடை மன்னரைக் காணில்) - சற்றும் குறையாத ஐச்வர்யங்கள் நிறைந்த அரசர்களைக் கண்டால், “மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனை நான் நன்றாகக் காணப் பெற்றேனே”, என்கிறாள். ஸாமந்தன் என்ற அரசன் தனது பட்டத்து யானையின் தலை மீது கால் வைத்து ஏறி அதன் முதுகில் அமர்ந்ததைக் கண்ட ஸ்வாமி நாதமுநிகள், “நான்முகன் முதலானோர் தலைகளில் திருவடிகள் வைத்து ஸர்வேச்வரன் கருடன் மீது

அமர்கின்ற முறை இது போன்றோ?”, என்று எண்ணி மயங்கினார். ஒருமுறை அந்த அரசன் கங்கைகொண்டசோழபுரத்திற்கு வந்தபோது அவனைக் காண ஸ்வாமி நாதமுனிகள் அங்கு சென்றார். அப்போது அங்கு வந்த பெண்பிள்ளை, “நம்முடைய வீட்டிற்கு ஒரு குரங்கு, வில்லை உடைய இருவர் மற்றும் ஒரு பெண் வந்துள்ளனர்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸ்வாமி நாதமுனிகள், “இராமன், லக்ஷ்மணன், சீதை மற்றும் இலக்கணத்தில் சிறந்த அனுமன் வந்துவிட்டனர்”, என்று எண்ணியவராக வீட்டிற்குச் சென்றார். ஆனால் அதற்கு முன்பாக அவர்கள் அங்கிருந்து சென்று விட, வழியில் உள்ளவர்கள், “போகிறார்கள், போகிறார்கள்” என்று கூறுவதைக் கேட்டு, கிழக்கு வாசலிற்குச் சென்று அங்குள்ளவர்களிடம், “இவ்வழியே சென்றவர்களைக் கண்டீர்களோ?” என்று கேட்டார். இதற்கு அவர்கள், “நாங்கள் காணவில்லை”, என்று கூற, இதனையே காரணமாகக் கொண்டு நாதமுனிகள் திருநாட்டிற்கு எழுந்தருளினார்.

வ்யாக்யானம் - (உருவுடை வண்ணங்கள் காணில்) நீலம் குவளை காயா உருப்பெற எழுதின சித்ரம் இவற்றைக் காணில், நிறம் மாத்தரத்தையும் மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமான ஸௌலப்பயத்தையுங் கொண்டு, “குணாகுண நிரூபணம் பண்ணாதே, எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்தவனென்று, பசுவினருகே கட்டி வைத்த கன்று துள்ளுமா போலே, அஸம்பரம் வ்யாபாரத்தைப் பண்ணாநிற்கும். (கருவுடை இத்யாதி) கல் புதைத்துக் கிடக்கும் ஸ்தாநங்கள் காணில், “அவையெல்லாம் பெரியபெருமாள் பள்ளி கொண்டருளுகிற கோயிலே” என்னும். இவற்றுக்கு உள்ளீடு ஸர்வேச்வரனாகையாலே, இவற்றை “கரு” என்கிறார். “திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்” என்கிறபடியே. கருவென்று கர்ப்பத்துக்கும், கர்ப்பாதாரத்துக்கும் பேர். ப்ரதிமையை யுடைத்தான, தேவில்கள் - தேவாலயங்களெல்லாம் கண்டால். (வெருவிலும் இத்யாதி) தெளிவுடையளாய் பந்துக்களைக் கண்டு அஞ்சியிருக்கும் போதோடு அறிவழிந்து மோஹித்த ஸமயத்தோடு வாசியற, இடைவிடாதே கிருஷ்ணன் திருவடிகள் விரும்பா நிற்கும். இது என்று ஏகரூபமாயிருக்கும். மாறாடி வருவது மோஹமும் உணர்த்தியும்; ஸ்தாயியாயிருப்பது இதுவே. இத்தால், பகவத் ப்ராவண்யம் இவர்க்கு ஸத்தா ப்ரயுக்தமென்கை.

விளக்கம் - (உருவுடை வண்ணங்கள் காணில்) - நீலமணி, கருநெய்தல், காயாமலர் ஆகியவை போன்ற தோற்றம் கொண்ட ஓவியங்களைக் கண்டால், அவற்றின் நிறம்

மற்றும் சாதாரணக் கண்கள் கொண்டு காணும்படியாக உள்ள எளிமையான தன்மை ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொண்டவளாக, “குணம் உள்ளவரா அல்லது குணம் அற்றவரா என்று ஆராயாமல் அனைவருடைய தலையிலும் தனது திருவடிகளை வைத்தவன்” என்று எண்ணுகிறாள். இவ்விதம் உரைத்து, பசுவின் அருகில் கட்டி வைக்கப்பட்ட கன்றுக்குட்டி துள்ளுவது போன்று மிகுந்த பரப்பாகத் தனது செயல்களைச் செய்கிறாள். (கருவுடைய இத்யாதி) - மற்ற தெய்வங்கள் உள்ள கோயில்களைக் காணும்போதிலும், “பெரிய பெருமாள் திருப்பள்ளி கொண்டருளும் கோயில்”, என்கிறாள். ஆனால் மற்ற தெய்வங்களை “கரு” என்று கூறலாமோ என்றால், அவற்றின் உள்ளிலும் ஸர்வேச்வரனே உள்ளான் என்பதால் இவ்விதம் உரைக்கிறாள். திருவாய்மொழி (5-10-8) - திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும் - என்பது காண்க. (வெருவிலும் இத்யாதி) - தெளிவுள்ளவளாக உறவினைரக் காணும்போது அச்சத்துடன் உள்ளாள்; அறிவற்றபோது மயங்கி நிற்கிறாள்; இந்த இரண்டு நிலைகளுக்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி, இடைவிடாமல் க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளையே எண்ணியபடி உள்ளாள். இந்த நிலையானது எப்போது ஒரே போன்று காணப்படும். மயக்கமும் தெளிவும், மாறி மாறி வருவதாகும்; ஆனால் நிலையாக உள்ளது இந்த நிலையே ஆகும். இந்தக் காரணத்தால்தான், பகவானிடம் ஈடுபாட்டு நிற்கும் நிலை என்பதே, இவர் தன்னுடைய உயிருடன் உள்ளதற்கான அடிப்படை ஆகிறது.

4-4-9 விரும்பிப் பகவரைக் காணில் வியலிடமுண்டானே யென்னும்

கரும் பெருமேகங்கள் காணில் கண்ணென்றேறப் பறக்கும்

பெரும்புல வாநிரை காணில் பிரானுளனென்னு பின் செல்லும்

அரும்பெறல் பெண்ணினை மாயோன் அலற்றிய யர்ப்பிக்கின்றானே

பொருள் - பகவத் ரூபமாகவே உள்ளவர்களும் பகவானுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களும் ஆகிய ஸந்யாஸிகளைக் கண்டால், “விசாலமான இந்த ஜகத் முழுவதும், அதன் மேல் உள்ள விருப்பம் காரணமாக வயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாத்தவனே”, என்கிறாள். கருமையான மேகங்களைக் கண்டால், “அனைவருக்கும் தனது வடிவத்தைக் காண்பித்து நிற்கும் கிருஷ்ணன்”, என உரைத்து மேலே ஏறிப் பறக்க முயல்கிறாள். மிகுந்த வளர்த்தியுடனும் காண்பதற்கு இனிமையாகவும் உள்ள பசுக்கூட்டங்களைக் கண்டால், “இவற்றை நன்றாக மேய்த்துக் காப்பாற்றுகின்ற க்ருஷ்ணனும் உடன் வருகிறான்”, என்று

உரைத்து, அவற்றின் பின்னே செல்கிறாள். பெறுவதற்கு மிகவும் அரியதான எனது இந்தப் பெண்ணை, வாய் விட்டு அவற்றும்படியாக செய்து மயங்கும்படி ஆக்குகிறான்.

அவதாரிகை - பெறுதற்கரிய இவள், தன்னையே வாய் வெருவி மோஹிக்கும்படி பண்ணா நின்றான்” என்கிறாள்.

விளக்கம் - “பெறுவதற்கு அரியவளாக உள்ள இந்தப் பெண்ணை, தனது வாய் விட்டு அலற்றி மயங்கும்படியாகச் செய்கிறான்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (பகவரைக் காணில்) ஜ்ஞாநாதி குணங்களால் பூர்ணராய், இதர விஷயங்களில் விரக்தராயிருக்கும் ஸந்யாஸிகளைக் காணில் ஆதரித்து, ப்ரளயாபத்திலே ஜகத்தையடைய வயிற்றிலே வைத்து நோக்கி, ரக்ஷய வர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகையாலே வந்த நைரபேக்ஷயம் தோற்ற இருக்கிற ஸர்வேச்வரனென்னும். வியலிடம் - விஸ்மயநீயமான பூமி. “நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே” என்று ப்ரமித்தவோ பாதி காணும் சேஷபூதரை சேஷியாகக் கொண்டு ப்ரமிக்கிற இதுவும். (கரும் பெருமேகம் இத்யாதி) கறுத்துப் பெருத்து ச்ரமஹரமான மேகத்தைக் கண்டவாரே, அவ்வடிவையுடைய க்ருஷ்ணனென்று பறப்பாரைப் போலேயிருக்க ஸம்ப்ரமியா நிற்கும். மேக தர்சனத்தில் சிறகெழும் போலே காணும். மேகத்தைக் கண்டவாரே ஒரு பக்ஷபாதமுண்டகக் கடவதிறே. ராஜேந்த்ரசோழனிலே திருவாய்க்குலத்தாழ்வா ரென்றோருத்தருண்டு; அவர் வர்ஷாவிலே “பயிர் பார்க்க” என்று புறப்பட்டு மேக தர்சனத்திலே மோஹித்து விழுந்தார்; இவர் விழுந்ததைக் கண்டு நின்ற குடிமகன் ஓடி வந்து அவரையெடுத்துக் கொண்டு வந்து க்ருஹத்திலே விட்டு, “இவர் ப்ரக்ருதியறிந்திருந்தும் இந்நாளிலே இவரை வயல் பார்க்கப் புறப்பட விடுவோருண்டோ?” என்றான்.

விளக்கம் - (பகவரைக் காணில்) - ஞானம் முதலான குணங்களைப் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டவராகவும், மற்ற விஷயங்களில் விரக்தி கொண்டவராகவும் உள்ள ஸந்யாஸிகளை இந்த பெண் காண நேர்ந்தால், “ப்ரளய ஆபத்து ஏற்பட்டபோது, இந்த ஜகத்தைத் தனது திருவயிற்றில் பாதுகாப்பாக வைத்து நோக்கி, தன்னால் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவற்றைக் காப்பாற்றி, அதன் விளைவாக மனநிறைவுடன் நிற்கும் ஸர்வேச்வரனே இவர்கள்”, என்கிறாள். “வியல் இடம்” என்றால் பரந்து விரிந்துள்ள பூமி.

அங்கு காணப்படும் ஓர் மலையை நோக்கி திருவாய்மொழி (4-4-4) - நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே - என்று அழைத்தது போன்று, அவனுக்கு அடிமையாக உள்ளவர்களை, அவனாகவே காண்கிறாள். (கரும் பெருமேகம் இத்யாதி) - கறுத்தும், பொருத்தும், காண்பதற்கு இனிமையாகவும் உள்ள மேகத்தைக் கண்டால், “அப்படிப்பட்ட வடிவு கொண்ட க்ருஷ்ணன்”, என்று உரைத்து, பறப்பவர்கள் போன்று பரபரப்புடன் உள்ளாள். மேகத்தைக் கண்டவுடன் சிறகு உண்டாவது போன்று உள்ளாள். மேகத்தைக் கண்டவுடன் இந்த நிலை ஏற்படுகிறது. ஆனால் இவ்விதம் நடக்குமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இராஜேந்திரசோழன் என்னும் ஓர் ஊரில் திருவாய்க்குலத்தாழ்வார் என்ற ஒருவர் இருந்தார். அவர், மழை பெய்யும் காலத்தில், தனது வயல்களில் உள்ள பயிர்களைக் காணச்சென்றார். அப்போது மழை மேகத்தை கண்டவுடன் மயங்கி விழுந்தார். இவ்விதம் இவர் விழுந்ததைக் கண்ட ஒருவர் ஓடி வந்து, அவரைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்று, அவரது வீட்டில் விட்டு, “இவருடைய தன்மையை நன்றாக அறிந்துள்ளபோதிலும், மழைக்காலத்தில் இவரை வயல்வெளிக்குச் செல்ல யாரேனும் விடுவார்களோ?”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (பெரும் புலம் இத்யாதி) அளவுபட்டிருக்கையன்றிக்கே பெருத்து தர்சநீயமாயிருக்கிற பசு நிரைகளைக் காணில், என் தசையறிந்து வந்து உதவுகைக்காகக் கடைக்கூழையிலே வாரா நின்றானென்று, அவற்றுக்குப் பின்பு ஏறப் போகாநிற்கும். அன்றிக்கே, அவற்றின் திரளுக்குள்ளே அவனையும் காணலாமென்று அவற்றின் பின்னே போகா நிற்குமென்றுமாம். (அரும்பெறல் பெண்ணினை) “மஹதா தபஸா ராம” என்று தம்மைப் பெற்றவர்கள் பட்ட வருத்தமல்லகிடர் நான் இவளைப் பெற்றப்பட்டது; அடியிலே நெடுங்காலமும் தபஸ்ஸு பண்ணியிறே இவளைப் பெற்றது இவள். (மாயோன்) “குரவ: கிங்கரிஷ்யந்தி” என்று பெற்றவர்களைக் கைவிடும்படி பண்ண வல்லவன். (அலற்றி அயர்ப்பிக்கின்றான்) எப்போதும் தன்னையே வாய் வெருவும்படி பண்ணி அவ்வளவிலுமன்றிக்கே மோஹிக்கும்படி பண்ணா நின்றான்.

விளக்கம் - (பெரும் புலம் இத்யாதி) - அளவுடன் கூடியது என்று அல்லாமல், அளவற்று பெருத்து, காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள பசுக்கூட்டங்களைக் காணும்போது, “எனது நிலைமை அறிந்து உதவுவதற்காக இந்தக் கூட்டத்தின் பின்னே வருகிறான்”, என்று அவற்றின் பின்னே செல்கிறாள்; அல்லது அந்தக் கூட்டத்தின் நடுவில் அவனைக்

காணலாம் என்று எண்ணியவளாக, அவற்றின் பின்னே செல்கிறாள் என்றும் கூறலாம். (அரும்பெறல் பெண்ணினை) - இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (66-3) - மஹதா தபஸா ராம - மஹத்தான தவம் மற்றும் யாகத்தால் வந்த இராமன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவர்கள் அடைந்த கஷ்டத்தைக் காட்டிலும் இவளைப் பெறுவதற்கு நான் அதிகமான கஷ்டம் அடைந்தவள் ஆவேன்; நீண்டகாலம் இவளைப் பெறுவதற்காக இவள் தவம் செய்தவள் ஆவாள். (மாயோன்) - ஸ்ரீவிபு (5-6-27) - குரவ: கிங்கரிஷ்யந்தி - கோபிகைகள், “தாய்தந்தையர் நம்மை என்ன செய்வர்” - என்று கூறும்படியாக, பெற்றவர்களையும் உதறும்படியாகச் செய்யவல்லவன் ஆவான். (அலற்றி அயர்ப்பிக்கின்றான்) - எப்போதும் தன்னைக் குறித்தே இவளுடைய வாயானது புலம்பும்படியாகச் செய்து, அது மட்டும் அல்லாமல் மயங்கி விழும்படியாகவும் செய்கிறான்.

**4-4-10 அயர்க்கும் சுற்றும் பற்றி நோக்கும் அகலவே நீள் நோக்குக் கொள்ளும்
வியர்க்கும் மழைக்கண் துளும்ப வெவ்வுயிர் கொள்ளும் மெய் சோரும்
பெயர்த்தும் கண்ணா என்று பேசும் பெருமானே வாவென்று கூவும்
மயற் பெருங்காதலென் பேதைக்கு என் செய்கேன் வல்வினையேனே**

பொருள் - அவனையே எப்போதும் எண்ணி மயங்குவாள். பின்னர் சுயநினைவு வந்தவுடன், “இந்த நிலையில் அவன் வராமல் இருக்கமாட்டான்”, என்று எண்ணியவளாக அனைத்து திசைகளிலும் பார்த்தபடி நிற்கிறாள். அருகில் எங்கும் அவன் இல்லை என்பதால், தனது கண்களை இடுக்கியபடி நீண்ட தூரமாகப் பார்க்கிறாள். அப்போதும் காணாமல் உள்ளதால், வியர்த்தபடி நிற்கிறாள். மழை போன்று சொரியும் கண்ணீர் அனைத்தும் ததும்பும்படியாக, பெருமூச்சு விட்டு நிற்கிறாள். இதன் விளைவாகச் சரீரம் தாங்க இயலாமல் தளர்கிறாள். அப்போதும் அவன் வராத காரணத்தால், “க்ருஷ்ணா” என்று உரைக்கிறாள். அப்போது அவன் வந்ததாக எண்ணியபடி, “எனது நாதனே! வருவாயாக”, என்கிறாள். இவ்விதம் பிச்சேறும்படியாகக் காதல் கொண்ட எனது பெண்ணின் விஷயத்தில், மிகுந்த வினையைக் கொண்ட நான் என்ன செய்வேன்?

அவதாரிகை - ஸத்ருசு பதார்த்தங்களை அநுஸந்திக்க கூடிமமல்லாத வ்யஸநாதிசயத்தாலே இவளுக்குப் பிறந்த விக்ருதிகளைச் சொல்லி, “நான் என் செய்வேன்?”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - நிறம் முதலானவற்றால் க்ருஷ்ணனைப் போன்றே உள்ள வஸ்துக்களை எண்ணிப் பார்ப்பதற்குச் சக்தி இன்றி, துன்பத்தின் மிகுதி காரணமாக இவளுக்கு ஏற்பட்ட மாற்றங்களை உரைத்து, “இதற்கு நான் செய்வது என்ன?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (அயர்க்கும்) நின்றாற்போலே நில்லா, சிந்தா வ்யாபாரமற்று மோஹிக்கும். (சுற்றும் பற்றி நோக்கும்) பின்னையும் அறிவு குடி புகரா, தன்னாபத்தே செப்பேடாக அவன் வரவை அத்யஸித்து வந்து அருகே நின்றானாக ஸாதரமாகச் சுற்றும் பாராநிற்கும். அங்குக் காணாமையாலே, “ஸர்வதா இவ்வளவில் புறப்படாதொழியான்” என்று ப்ரதம பரிஸ்பந்தந் தொடங்கிக் காண்கைக்காகப் பரக்கக் கொண்டு பரமபதத்தளவும் செல்லப் பாராநிற்கும். அங்குக் காணாமையாலே, “என்னளவு இதுவாயிருக்க, வாராதொழிவதே” என்று நொந்து, (வியர்க்கும்) இளைப்பாலே வேராநிற்கும்.

விளக்கம் - (அயர்க்கும்) - ஓர் இடத்தில் நிற்கும்போதே, தனது புத்தியில் செயல்பாடு இல்லாதவள் போன்று மயங்குகிறாள். (சுற்றும் பற்றி நோக்கும்) - அதன் பின்னர் புத்தியின் செயல்பாடு திரும்புகிறது; அப்போது தனது ஆபத்தான நிலையையே அவன் எண்ணியவனாக வருவான் என்று உறுதியாக நின்று, அவன் அருகில் வந்து நிற்பதாக நினைத்துச் சுற்றிலும் பார்க்கிறாள். அவன் அருகில் இல்லை என்பதால், “எப்படியாவது இந்த நேரத்தில் புறப்பட்டு வந்துவிடுவான்”, என்று எண்ணியவளாக, அவன் புறப்படும் காட்சி தொடக்கமாகவே காணவேண்டும் என்று நினைத்து, தனது பார்வையானது பரமபதம் முடியச் செல்லுபடியாக விழித்து நிற்கிறாள். அவனைக் காணாமையால், “எனது நிலைமை இவ்விதம் உள்ளபோதிலும் அவன் வராமல் உள்ளானே”, என்று நொந்தபடி, (வியர்க்கும்) - இளைத்து வியர்த்தபடி நிற்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மழை இத்யாதி) ஸ்வேதமாய்ப் புறப்பட்டுப் புறப்படாதது கண்ணீராய்ப் புறப்படும்; கண்ணீராய்ப் புறப்படாதது நெடுமூச்சாய்ப் புறப்படும். மழைபோலே அருவிச் சொரிகிற கண்ணீரானது கோபாக்நியாலே சுவறி அடியற்றுக் கண்ணளவிலே துளும்பும்படி வெம்மை தோன்ற நெடுமூச்செறியும். (மெய் சோரும்) அகவாயிலுள்ளது நேராகப் போனவாறே பரவசகத்ரையாம். இவன்படியே இப்படி துவளுவது அறமுடியவொட்டாதே ஆசாபந்தம். (பெயர்த்தும் கண்ணாவென்று பேசும்) திரியவும்

க்ருஷ்ணனேயென்று ஸம்போதித்து, அந்தத் திருநாமத்தாலே பிறந்த அநுஸந்தாந ப்ரகர்ஷத்தாலே வந்த உருவெளிப்பாட்டாலே வந்தானாகக் கொண்டு. (பெருமானே வாவென்று கூவும்) பின்னையும் “உடையவன் உடைமையை இழக்கவிடுமோ? நாம் படுவது காண மறைய நின்றானத்தனை” என்று வாவென்னும். (மயல் இத்யாதி) மயலைப் பண்ணக் கடவதான பெரிய காதலையுடைய என் பாவைக்கு. (என் செய்கேன்) இவள் மோஹியாதபடி பண்ணவோ? அவனை வரப் பண்ணவோ? நான் இத்தைப் பொறுத்திருக்கவோ? (வல்வினையேனே) இவளை இப்படி காணும்படி மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். ஆழ்வான் திருநயனங்கள் நோவுபட்ட பின்பு எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் நோவுபட்டாற் போலே காணும், திருத்தாயார் திருவுள்ளமும் படுகிறது.

விளக்கம் - (மழை இத்யாதி) - வியர்வையாகப் புறப்பட்டது அவ்விதமாக வராமல் கண்ணீராக வரும், கண்ணீராக வராமல் உள்ளது என்பது பெருமூச்சாக வெளிப்படும். மழை போன்று பெருகியபடி சொரிகின்ற கண்ணீரானது, கோபத்தீயால் சுவறியபடி, கண்ணில் தளும்பியபடி நிற்கும்; அந்த வெப்பம் பெருமூச்சாக வெளிப்படும். (மெய் சோரும்) - தனது வசப்படாதபடி உள்ள சரீரம் கொண்டவள். ஆனால் இவள் இவ்விதம் ஏன் இருக்கவேண்டும், முடிந்து போகலாம் அல்லவோ? இவ்விதம் முடியாமல் உள்ளதே ஆசையின் நிலையாகும். (பெயர்த்தும் கண்ணாவென்று பேசும்) - மீண்டும் “க்ருஷ்ணா” என்று அழைத்தபடி, அந்தத் திருநாமத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால் ஏற்படும் சந்தோஷத்தின் வெளிப்பாடானது உருவத்தில் தோன்றும்படியாக, க்ருஷ்ணன் வந்ததாகவே எண்ணியபடி. (பெருமானே வாவென்று கூவும்) - “ஒரு பொருளுடைய உரிமைக்காரன், அந்தப் பொருளை விடுவேனோ? நாம் படும் பாட்டைக் காண்பதற்காக இதுவரை மறைவாக நின்றுள்ளான்” என்று எண்ணியபடி அவனை “வா” என்று அழைக்கிறாள். (மயல் இத்யாதி) - மயக்கத்தை உண்டாக்குவதான பெரிய காதல் கொண்ட எனது இந்த இளம் பெண்ணிற்கு. (என் செய்கேன்) - இவளை மயக்கம் அடையாதபடி செய்யவோ அல்லது அவன் வரும்படியாகச் செய்யவோ? அல்லது நான் இதனைப் பொறுத்தபடி இருக்கவோ? (வல்வினையேனே) - இவளை இவ்விதம் காணும்படியாக நான் பெரிய பாபம் செய்துள்ளேன். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வானுடைய திருக்கண்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைக் கண்டு எம்பெருமானாருடைய திருவுள்ளம் துடித்தது போன்று, இந்தப் பெண்ணின் திருத்தாயாருடைய திருவுள்ளமும் துடிக்கிறது.

4-4-11 வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை வண்குருகூர் சடகோபன்

சொல்வினையாற் சொன்ன பாடல் ஆயிரத்துள் இவை பத்தும்
நல்வினையென்று கற்பார்கள் நலனிடை வைகுந்தம் நண்ணித்
தொல்வினை தீர எல்லாரும் தொழுதெழ வீற்றிருப்பாரே

பொருள் - அடியார்கள் தன்னை வந்தடைவதற்குத் தடைகளாக உள்ள அனைத்து விதமான பாபங்களையும் நீக்குகின்ற இயல்பு கொண்ட க்ருஷ்ணனை, எப்போதும் வளர்ந்தபடி உள்ளதான ஆழ்வார்திருநகரியின் எஜமானராகிய நம்மாழ்வார், சொற்கள் கொண்ட செய்யப்படும் அடிமைத்தனத்தின் வளர்ச்சி ரூபமாக அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில், இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள், மேன்மையான சிறப்பு கொண்டவை என்று அறிந்து கற்பவர்கள், பகவத் அனுபவம் எப்போதும் நிறைவாக உள்ளதான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைந்து, எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதான வினைப்பயன்கள் ஏதும் மீண்டும் அண்டாதபடியாக, அங்குள்ள நித்யஸூரிகளும் வணங்கும்படியாக, எப்போதும் சிறப்புடன் வீற்றிருப்பார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், “இத்திருவாய்மொழி கற்றார், ஸம்ஸார துரிதமும் போய் பகவத் விசுலேஷ கந்தமில்லாத திருநாட்டிலே எல்லாரும் சிரஸாவஹிக்கும் மேன்மையோடே இருக்கப் பெறுவர்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் தங்களுடைய ஸம்ஸார துன்பங்கள் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்றவர்களாக, “பகவானைப் பிரிதல்” என்ற பேச்சு கூட இல்லாதபடி உள்ளதான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், அனைவரும் தலை சாய்த்து வணங்குபடியாக மேன்மையுடன் விளங்குவார்கள் என்று உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை) பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் பிடித்தவர்கள் கைவிடார்களே. ஆசிரிதருடைய விசுலேஷ ஹேதுவான மஹாபாபத்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவனான க்ருஷ்ணனை. (வண்குருகூர்ச் சடகோபன்) பரமோதாரரான ஆழ்வார். இன்று நாமுங்கூட இருந்து பகவத் குணாநுஸாதநம் பண்ணும்படி பண்ணின ஓளதார்யமிறே. (சொல் வினையால் சொன்ன பாடல்) சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாத பக்தி பாரவச்யத்தாலே யென்னுதல், பகவத் குண பலாத்காரத்தாலே யென்னுதல், சொற்றொழிலாலே யென்னுதல்; அதாவது, வாசிகமான அடிமை.

விளக்கம் - (வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை) - பெற்றவர்கள் கைவிட்டாலும், கையைப் பிடித்தவர்கள் கைவிடமாட்டார்கள் அல்லவோ? அடியார்கள் தன்னை விட்டுப் பிரிவதற்குக் காரணமாக உள்ளதான மஹாபாபங்களை நீக்கும் தன்மை கொண்டவனாகிய க்ருஷ்ணனை. (வண்குருகூர்ச் சடகோபன்) - தாராளமான குணம் கொண்ட நம்மாழ்வார். இன்று நாமும் கூட பகவத் குணங்களை எப்போதும் எண்ணலாம்படியாகச் செய்த தாராள குணம். (சொல் வினையால் சொன்ன பாடல்) - வெளியே சொற்கள் கொண்டு உரைத்தல் அல்லாமல் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத பக்தி பரவசத்தாலே உரைத்தவை. பகவத் குணங்களுடைய வலிமை காரணமாக ஈடுபட்டதால் கூறப்பட்டவை. சொற்கள் மூலம் செய்யப்படும் கைங்கர்யத்தால் கூறப்பட்டவை.

வ்யாக்யானம் - (ஆயிரத்துள்ளிவை பத்தும்) ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், இவர் ஸத்ருசு பதார்த்தங்களைக் கண்டு அவனாகப் பிச்சேறின இத்திருவாய்மொழி. இப்படி பிச்சேறின இது எல்லார்க்கும் கூடுவதொன்றன்றி; ஆன பின்பு, (நல்வினையென்று கற்பார்கள்) இது பாவநமென்றாகிலும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். இது விலக்ஷண க்ருத்யமென்று கற்குமவர்களென்றுமாம். (நலனிடையென்று நண்ணி) விச்வேஷ கந்தமில்லாத பரமபதத்தைக் கிட்டி. (தொல்வினை தீர்) அநாதியாய் வருகிற அவித்யாதிகள் தீர்ந்து. (எல்லாரும் தொழுதெழ) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரான நித்யஸூரிகளும் தொழுது ஆதரிக்க. பணியா அமரருங்கூட, “பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்” என்கிறபடியே, அவர்கள் அநுவர்த்தித்து ஆதரிக்கும்படி யாவர்கள். “தொழுதெழென் மனனே” என்று அநாதிகாலம் “அஸந்நேவ” என்னும்படி போந்தவர் அவனைத் தொழுது உஜ்ஜீவித்தாற்போலே காணும், இவர் பாடின திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்களைத் தொழுது நித்யஸூரிகள் உஜ்ஜீவிக்கும்படி. (வீற்றிருப்பாரே) அவன் சேஷிதவத்துக்கு முடிசூடி இருக்குமாபோலே, இவர்களும் சேஷிதவ ஸாம்ராஜ்யத்துக்கு முடிசூடியிருக்கப் பெறுவார்கள். “ஸ ஸ்வராட் பவதி” என்னக் கடவதிறே. வீற்றென்பது வேறுபாடு.

விளக்கம் - (ஆயிரத்துள் இவை பத்தும்) - ஆயிரம் பாசுரங்களுக்குள் அடங்கியவையும், அவனைப் போன்ற வஸ்துக்களைக் கண்டு, “இவை அவனே” என்று எண்ணியபடி பிச்சேறி உரைக்கப்பட்டவையும் ஆகிய இந்தத் திருவாய்மொழி. ஆனால் இந்தத் திருவாய்மொழியானது அனைவருக்கும் கூடுவதோ என்றால், அதற்கு விடை

அளிக்கிறார். (நல்வினையென்று கற்பார்கள்) - இது அனைத்து பாபங்களையும் போக்கவல்லது என்று அறிந்து கற்க வல்லவர்கள்; அதாவது இனிமையானது என்று கற்க வல்லவர்கள். (நலனிடையென்று நண்ணி) - அவனைப் பிரிதல் என்ற வாசனை கூட ஏற்படாத பரமபதத்தினை அடைந்து. (தொல்வினை தீர்) - எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள அவித்யை முதலானவை விலகி. (எல்லாரும் தொழுது எழ) - ஸம்ஸார வாசனை என்பது சிறிதும் இல்லாதவர்களாகிய நித்யஸூரிகள் அனைவரும் தொழுது ஏற்கும்படியாக. பணியாத நித்யஸூரிகள் கூட திருவாய்மொழி (10-9-10) - பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர் - என்று ஆதரிக்கும்படியாக ஆவார்கள். திருவாய் (1-1-1) - தொழுது எழு என் மனனே - என்பதற்கு ஏற்ப, தைத்திரீயம் - அஸந்நேவ - ப்ரஹ்மத்தை இல்லை என்பவர்கள் இல்லாதவர் ஆகிறார்கள் - என்று கூறலாம்படியான நிலையில் உள்ளவர்கள், அவனைத் தொழுது கரையேறுவது போன்று, இவர் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியைக் கற்று நித்யஸூரிகளும் கரையேறுவார்கள் என்று கருத்து. (வீற்றிருப்பாரே) - அவன் எஜமானனாக இருப்பதற்கான முடிசூட்டி இருப்பது போன்று, இவர்கள் கைங்கர்யம் செய்பவர்களாக இருப்பதற்கு முடிசூட்டி இருப்பார்கள். உபநிஷத்தில் - ஸ ஸ்வராட் பவதி - தனது விருப்பம் போன்று - என்றது காண்க.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி
“வீற்றிருந்து” ப்ரவேசம்

மூலம் - கீழில் திருவாய்மொழியிலே அப்படி விடாய்த்தவர், “இனியென்ன குறையெழுமையுமே” என்னப் பெறுவதே! “பொய்நின்ற ஞானம்” தொடங்கிக் கீழெல்லாம், “மண்ணையிருந்து துழாவி”யில் விடாய்க்கு க்ருஷி பண்ணினபடி; அப்படி விடாய்க்கப் பண்ணின க்ருஷியின் பலம் சொல்லுகிறது இதில். பேற்றுக்கு இதுக்கு அவ்வருகு சொல்லலாவது இனியொன்றில்லை. “சூழ்விசும்பணிமுகிலுக்கு அநந்தரம் இத்திருவாய்மொழியாகப் பெற்றதில்லையே” என்று அருளிச்செய்வார் சீயர்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் இவருக்கு எல்லையற்ற அப்ரீதி ஏற்பட்டது. அப்படிப்பட்ட இவருக்கு, இந்தத் திருவாய்மொழியில் எல்லையற்ற ப்ரீதி ஏற்பட்டதாக உரைக்கின்றார்; திருவாய்மொழி (4-5-1) - இனியென்ன குறையெழுமையுமே - என்று கூறும் நிலையை அடைந்துள்ளாரே! திருவிருத்தம் (1) - பொய் நின்ற ஞானம் - என்பது தொடங்கி இதுவரை உள்ள அனைத்திலும், திருவாய்மொழி (4-4-1) - மண்ணையிருந்து துழாவி - என்பதில் ஏற்பட்ட அப்ரீதிக்கான பரிகாரம் செய்தார். அத்தகைய பரிகாரம் மூலம் ஏற்பட்ட பலனை இந்தத் திருவாய்மொழியில் உரைக்கிறார். ஆனால் மோஷும் என்பதையே பலனாக உரைக்கவேண்டும் என்றுள்ளபோது, இதனைப் பலனாக ஏப் உரைக்கவேண்டும்? அங்கு சென்று செய்யவேண்டிய கைங்கர்யம் போன்றவற்றை இங்கேயே செய்யும்படியாகச் செய்தான் என்பதால், அங்கு செல்வது என்பதைக் கூறவேண்டியதில்லை. அதாவது திருவாய்மொழி (10-9-1) - சூழ்விசம்பு - என்பதான திருவாய்மொழிக்குப் பின்னர் இந்தத் திருவாய்மொழி அமையவில்லை அல்லவோ என்று ஸ்வாமி நஞ்சீயர் உரைப்பார்.

மூலம் - பெருமானும் இளையபெருமானுமான இருப்பிலே பிராட்டிக்குப் பிரிவு உண்டாக, மஹாராஜரையும் பரிகரத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு சென்று விரோதி வர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுத்து அவளோடே கூடினாற்போலே, போலி கண்டு இவர் ப்ரமித்த இழுவெல்லாம் போம்படி நித்யவியூதியையும் லீலாவியூதியை முடையனாயிருக்கிற தன்படிகளொன்றும் குறையாதபடி கொண்டு வந்து காட்டிக் கொடுத்து, “கண்டிரே நாமிருக்கிறபடி? இந்த ஐச்வர்யமெல்லாம் ஒன்றாய்த் தலைக்கட்டுவது, நீர் உம்முடைய வாயாலே ஒரு சொல்லுச் சொன்னால்காணும்” என்று இவர் திருக்கையிலே தாளத்தைக் கொடுக்க, அவ்விருப்புக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணு (குறிப்பு: அடுத்துள்ள இரட்டை மேற்கோள் குறியில் உள்ளவற்றைக் கூட்டிக்கொண்டு படித்தால், முன்புள்ள பண்ணு என்பதை பண்ணி என்று படிக்கவேண்டும்: “உபயவியூதியிலும் என்னோடொப்பாரில்லையென்று ஆதிப்ரீதரா”)கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில், ஆழ்வாருடைய தவிப்பு ஏற்பட்டதற்கு இராமனை உதாரணம் காண்பித்தது போன்று, இந்தத் திருவாய்மொழியில் தவிப்பு நீங்கியமைக்கும் இராமனையே உதாரணம் காண்பிக்கிறார். இராமன் மற்றும் லக்ஷ்மணன் சேர்ந்து இருந்தபோதிலும் சீதைக்குப் பிரிவு ஏற்பட, இராமன் சுகீவனுடைய வானரசேனையை

அழைத்துக் கொண்டு சென்று பகைவர்களுடைய கூட்டத்தை அடியுடன் அழித்து, சீதையுடன் சேர்ந்தான்; அது போன்று ஆழ்வார் கண்டு மயங்கிய அனைத்தும் விலக்கி இவருடைய தவிப்பு நீங்கும்விதமாக, “நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதி ஆகிய இரண்டையும் கொண்டவன்” என்ற தனது நிலையை ஒருவிதத்திலும் குறையாதபடி கொண்டு வந்து காண்பித்தான். தொடர்ந்து ஆழ்வாரிடம், “நாம் உள்ள நிலைமையைக் கண்டீரோ? இத்தகைய நமது ஐச்வர்யங்கள் அனைத்தும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து நிற்பது என்பது நீவிர் உம்முடைய திருவாய் கொண்டு ஒரு சொல் உரைத்தால் மட்டுமே கூடும்”, என்று உரைத்து, இவருடைய திருக்கரங்களில் தாளத்தை அளித்தான். உடனே நம்மாழ்வாரும் அவனுடைய அத்தகைய இருபிற்கு ஏற்றபடி மங்களாசாஸனம் செய்தார். தொடர்ந்து, “இந்த உலகம் மற்றும் அந்த உலகம் ஆகிய இரண்டிலும் மகிழ்ச்சியில் எனக்கு நிகரானவர்கள் இல்லை”, என்று மிகுந்த ப்ரீதி கொண்டவர் ஆகிறார்.

மூலம் - “நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி” என்று ப்ரமித்ததுக்கு, வானமா மலையான தன்னை காட்டிக் கொடுத்தான்; “நீறு செவ்வேயிடக் காணில் நெடுமாலடியார்” ரென்றோடினதுக்கு, “தூவியம் புள்ளுடையான் அடலாழியம்மான்” என்கிற நித்ய ஸித்த புருஷர்களைக் காட்டிக் கொடுத்தான்; “செய்யதோர் ஞாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதரன் மூர்த்தி யீதென்றது” க்கு, “மையகண்ணள் மலர்மேலுறைவான் உரைமார்பினன்” என்று தானும் பெரியபிராட்டியாருமாக இருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக் கொடுத்தான். “திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமால்” என்றதுக்கு, உபயவியூதி யுத்தனான தன் ஐச்வர்யத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தான். பிறர்வாயாலே “என் செய்கேன்” என்றத்தைத் தம் வாயாலே “என்ன குறையெழுமையும்” என்னப் பண்ணினான். “விரும்பிப் பகவரைக் காணில் வியலிடமுண்டான்” என்று ஆநந்தலேசமுடையாரைக் கண்டு ப்ரமித்தவர்க்கு, “வீவிலின்ப மிக வெல்லை நிகழ்ந்த நம்மச்சுதன்” என்று ஆநந்தமயனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக் கொடுத்தான்.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (4-4-4) - நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி – என்று தான் மயங்கி நின்றபோது வானமாமலையாக உள்ள தன்னைக் காண்பித்தான். திருவாய்மொழி (4-4-7) - நீறு செவ்வேயிடக் காணில் நெடுமாலடியார் - என்று மயங்கி ஓடியபோது, திருவாய்மொழி (4-5-4) - தூவியம் புள்ளுடையான் அடலாழியம்மான் – என்று நித்ய ஸித்த புருஷர்களைக் காண்பித்தான். திருவாய்மொழி (4-4-2) - செய்யதோர் ஞாயிற்றைக்

காட்டிச் சிரீதரன் மூர்த்தி யீதென்றது - என்று உரைத்த காரணத்தால், திருவாய்மொழி (4-5-2) - மையகண்ணள் மலர்மேலுறைவாள் உரைமார்பினன் - என்று தானும் பெரிய பிராட்டியாரும் உள்ள இருப்பைக் காண்பித்தான். திருவாய்மொழி (4-4-8) - திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமால் - என்று உரைத்ததற்கு, இரண்டு விபூதிகளையும் கொண்டவன் என்று தனது உடைமைகளைக் காண்பித்தான். மற்றவர்கள் என்னைப் பார்த்து அவர்கள் வாயால், திருவாய்மொழி (4-4-10) - என் செய்கேன் - என்று உரைத்ததை விலக்கி, எனது வாயால், திருவாய்மொழி (4-5-1) - என்ன குறையெழுமையும் - என்று உரைக்கும்படிச் செய்தான். திருவாய்மொழி (4-4-9) - விரும்பிப் பகவரைக் காணில் வியலிடமுண்டான் - என்று உரைத்து சிறிய ஆனந்தம் கண்டு மயங்கியவர்க்கு, திருவாய்மொழி (4-5-3) - வீவிலின்ப மிக வெல்லை நிகழ்ந்த நம்மச்சுதன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆனந்தமயனாய் உள்ள தனது இருப்பைக் காண்பித்தான்.

4-5-1 வீற்றிருந்து ஏழலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீவில்சீர்

ஆற்றல் மிக்காரும் அம்மாளை வெம்மா பிளந்தான் தன்னைப்
போற்றியென்றே கைகளாரத் தொழுது சொல் மாலைகள்
ஏற்ற நோற்றேற்கு இனியென்ன குறை எழுமையுமே

பொருள் - தன்னைத் தவிர்ந்துள்ள மற்றவை அனைத்தையும் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக இருந்து, வ்யக்த அவ்யக்த கால ரூபமாகவும் சுத்த ஸத்வமாகவும் உள்ள நான்குவிதமான அசேதநங்கள் மற்றும் பத்த முக்த நித்யஸூரிகள் என்பதான மூன்று விதமான சேதநங்கள் என்பதான ஏழுவகைபட்ட லோகங்களிலும், இதனைப் போன்று மற்றொன்று இல்லை என்பதான செங்கோல் நடக்கும்படியாக பொறுமை முதலான கல்யாணகுணங்களைக் கொண்டவனாக உள்ளவனும், கேசி முதலான அசுரர்களுடைய வாயைப் பிளந்தவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைத் துதித்தபடியே கைகளுடைய வயிறு நிறையும்படியான சொல் மாலைகளை, அவன் தலை மீது தாங்கும்படியாகப் பாடக் கூடிய புண்ணியம் கொண்ட எனக்கு, ஏழு பிறவிகள் வரக்கூடியதாக உள்ளபோதிலும் என்ன குறை ஏற்படும்?

அவதாரிகை - ஸர்வேச்வரனாய் வைத்து ஆச்ரித ரக்ஷணார்த்தமாக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்த க்ருஷ்ணனைக் கவி பாடப் பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒரு குறையில்லை யென்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனாக உள்ளபோதிலும், தனது அடியார்களைக் காப்பாற்றுதற்காக மனிதர்களுடைய இனத்தில் வந்து அவதரித்து நின்று க்ருஷ்ணனைப் பாடுவதற்கான கவித்வம் பெற்ற எனக்கு, எந்த நாளும் குறை இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வீற்றிருந்து) வீற்றென்று வேறுபாடாய், தன் வேறுபாடு அடங்கலும் தோற்ற இருக்கை. ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் தனக்கு சேஷமாகத் தான் சேஷியாகையாலே வந்து வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருக்கை; இங்ஙனன்றாகில், பரஸ்பரம் வ்யாவ்ருத்தி எல்லார்க்குமுண்டிறே. ஸகலாத்மாக்களுக்கும் அவனோடு ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸாம்யமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், விபுத்வ சேஷித்வ நியந்த்ருத்வங்களாகிற இவை அவ்வாச்ரயமொன்றிலுமே கிடக்குமவையிறே. தன்னையொழிந்தாரடையத் தனக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கக் கடவனாய், தான் ஸர்வகதனாய், ஆகாச வ்யாப்தி போலன்றிக்கே ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே வர்த்திக்கக் கடவனாய், இப்படி வ்யாபரிக்கிறதுதான் நியாமநார்த்தமாகவிறே. ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களையுடையனாகையால் வந்த ஆநந்தம் தோற்ற இருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறது. வீற்றிருந்தென்று இவ்வருகுள்ளாரையடையக் கலங்கப் பண்ணக்கடவதான அஜ்ஞாநாதிகளையடையத் தன்னாலநத்திலே கீழேயமுக்குண்ணும்படி அவற்றை அதிஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (வீற்றிருந்து) - வீற்று என்றால் வேறுபாடு. மேன்மை காரணமாகத் தனக்கு உள்ள வேறுபாடு முழுவதுமாக வெளிப்படும்படியாக நின்று. அதாவது தன்னைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களும் தனக்கு அடிமையாக, தான் அவற்றின் எஜமானனாக உள்ள வேறுபாடு தோன்றும்படியாக இருத்தல். இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், ஒன்றிலிருந்து ஒன்றுக்கு உள்ள வேறுபாடு அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் உள்ளது அல்லவோ? அனைத்து ஆத்மாக்களும் ஞானமே வடிவமாக உள்ளதன் காரணமாக அவனுடன் அவற்றுக்கு ஒப்புமை உள்ளது. ஆனாலும் எங்கும் வ்யாபித்து நிற்பது, அனைத்திற்கும் எஜமானனாக இருப்பது, அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக இருப்பது போன்ற தன்மைகள் அவனை மட்டுமே தங்கள் இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளன அல்லவோ? தன்னைத் தவிர்ந்து உள்ள மற்ற அனைவரும் தனக்கு அடிமை செய்யும்படியாக உள்ளவனாகவும், தான் அனைத்து

இடங்களிலும் நிறைந்திருப்பவனாகவும், ஆகாசம் எங்கும் பரந்து நிற்பது போன்று அல்லாமல் ஜாதியின் தன்மைகள் அந்தந்த பொருள்களில் நிறைந்துள்ளது போன்று உள்ளவனாகவும் இருப்பவன்; இவ்விதம் உள்ள தன்மை என்பது அனைத்தையும் நியமிப்பதற்காக அல்லவோ? அதாவது தன்னைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ள அனைத்தையும் கொண்டவன் என்ற ஆனந்தம் வெளிப்படும்படியாக இருப்பது கூறப்படுகிறது. “வீற்றிருந்து” என்பதன் மூலம், இங்குள்ள அனைவரையும் கலங்கும்படியாக செய்யும் அஞ்ஞானம் போன்றவற்றைத் தனது ஆசனத்தின் கீழ் அழுத்தியபடி வைத்து, அவற்றை அதிஷ்டித்துக் கொண்டுள்ள நிலை கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல) சுற்றுப்பயணம் வந்து ஜகந்நிர்வாஹம் பண்ணுகையன்றிக்கே, இருந்த இருப்பிலே லோகமடையச் செங்கோல் செல்லும்படியாக வாயிற்று இருப்பது. ஏழுலகமென்று விபூதித்வயத்தையும் சொல்லிற்றாகில், “வீவில் சீர்” என்கிற இடம் கல்யாணகுண விஷயமாகக் கடவது. அன்றிக்கே, ஏழுலகமென்று லீலாவிபூதி மாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றாகில், வீவில்சீரென்கிறவிடம் நித்யவிபூதி விஷயமாகக் கடவது. உபயவிபூதியையும் சொல்லிற்றானபோது, த்ரிவித சேதநரையும் சதுர்வித ப்ரக்ருதியையும் சொல்லிற்றாகிறது. சதுர்வித ப்ரக்ருதியாகிறது கார்யகாரண ரூபமான த்வைவித்யம் அங்கு; இங்கும், அப்படியுண்டான த்வைவித்யம். லீலாவிபூதி மாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றான பக்ஷத்தில், பாதாளாதிகளையும் பூமியோடே கூட்டி ஒன்றாக்கி, பரமபதத்துக்கு இவ்வருகுள்ளத்தை ஆறாக்கி, ஆக ஏழையும் சொல்லிற்றாகிறது.

விளக்கம் - (ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல) - பல இடங்களுக்கும் சென்று ஜகத்தை நிர்வாகம் செய்தல் என்பது அல்லாமல், தான் அமர்ந்துள்ள இடத்திலேயே இருந்தபடி, தனது செங்கோலானது எங்கும் சென்று வரும்படியாக உள்ள இருப்பு. “ஏழுலகு” என்பதன் மூலம் நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டும் கூறப்பட்டது என்றால், “வீவில் சீர்” என்பது அழியாத கல்யாணகுணங்களைக் குறிப்பதாகிறது. அல்லது “ஏழுலகு” என்பது லீலாவிபூதியை மட்டுமே கூறுகிறது என்றால், “வீவில் சீர்” என்பது நித்யவிபூதியை மட்டுமே குறிப்பதாகிறது. இரண்டு விபூதியையும் கூறும்போது, மூன்றுவித சேதநங்கள் மற்றும் நான்குவித ப்ரக்ருதி ககூறப்பட்டதாகிறது. நான்குவிதமான ப்ரக்ருதி என்றால் கார்ய காரணங்கள் என்ற வஸ்துக்கள் அங்கும் இங்கும் என்று நான்கு விதங்கள். லீலாவிபூதி மட்டுமே கூறப்பட்டது என்றால் பாதளம் மற்றும் பூமி ஆகியவற்றை

ஒன்றாகக் கொண்டு, பரமபதத்தைச் சேர்த்து ஆறு என்று கொண்டு, ஆக ஏழையும் கூறியதாகிறது,

வ்யாக்யானம் - (வீவில்சீர்) நித்யமான குணங்களைச் சொல்லுதல், நித்யமான குணங்களைச் சொல்லுதல். இப்படி உபயவிபூதி யுக்தனான செருக்காலே தன்பக்கல் சிலர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்குமோ? என்னில், (ஆற்றல் மிக்காரும்) அநுத்தனாயாயிற்று ஆள்வது; “ராமோ ராஜ்யமுபாஸீத்வா” என்கிறபடியே; ராஜ்யத்தை ஸவிநயமாக நடத்துகையாலே ராஜ்யத்தை உபாஸித்தரென்றதிறே. வழியல்லா வழியே வந்த ஐச்வர்யமுடையவன் பிறர்க்குத் திரியவொண்ணாதபடி நடக்குமிறே; உடையவனுடைய ஐச்வர்யமாகையாலே ப்ராப்தமாயிருந்தபடி. அன்றிக்கே, ஆற்றலென்றது வலியாய், “இத்தையடைய நிர்வஹிக்கைக்கு அடியான தாரண ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையனாயிருக்கும்” என்று சொல்லுவாருமுண்டு. (அம்மாணை) நியந்த்ருத்வத்தால் வந்த ஐச்வர்யம் தோற்ற இருக்கிற ஸர்வேச்வரனை.

விளக்கம் - (வீவில்சீர்) - நித்யமான குணங்களை உரைத்தல், நித்யமான விபூதியை உரைத்தல். இவ்விதம் இரண்டு விபூதிகளையும் கொண்டவன் என்ற செருக்கு காரணமாக தன்னிடம் ஒரு சிலர் அண்ட இயலாதபடி இருப்பானோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஆற்றல் மிக்கு ஆளும்) - அனைவரும் எளிதில் காணலாம்படி அல்லவோ ஆள்கிறான்? பாலகாண்டம் (1-97) - ராமோ ராஜ்யம் உபாஸீத்வா - இராமன் தனது ராஜ்யத்தை உபாஸித்தான் - என்னும்படி மரியாதையுடன் இருப்பவன். தகாத வழியில் வந்த செல்வத்தைக் கொண்ட ஒருவன் மற்றவர்களால் அண்ட இயலாதபடி இருப்பான்; ஆனால் இவனுக்கே உரிய செல்வங்களைக் கொண்டவன் என்பதால் அனைவருக்கும் அடையும்படியாக உள்ளது. அல்லது ஆற்றல் என்று வலிமையைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். இந்த ஐகத் முழுவதையும் நியமிக்கலாம்படியான ஆற்றல் கொண்டவனாக உள்ளான் என்றும் உரைப்பர். (அம்மாணை) - அனைத்தையும் நியமிப்பதால் வெளிப்படும் ஐச்வர்யம் கொண்ட ஸர்வேச்வரனை.

வ்யாக்யானம் - (வெம்மா பிளந்தான் தன்னை) “ஆற்றல் மிக்காரும்படி சொல்லுகிறது” என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. “ஆற்றல் மிக்காரும்மான் ஆரென்றால், இன்னானென்கிறது” என்று அம்மங்கியம்மான் நிர்வஹிக்கும்படி. இவற்றையடைய

உடையவனானால், இருந்தவிடத்தேயிருந்து “தறு பச” என்று நிர்வஹிக்கையன்றிக்கே, இவற்றோடே ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து, இவர்கள் பண்ணும் பரிபவங்களை அடையப் பொறுத்து, களை பிடுங்கி ரக்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது. ஸ்யமந்தகமணி ப்ரப்ருதிகளிலே பரிபவம் ப்ரஸித்தம்; “தாஸ்யமைஸ்வர்யவாதேந ஜ்ஞாநீநாஞ்ச கரோம்யஹம்” என்றும், “அர்த்த போக்தா ச போகாநாம் வாக்குருக்தாநி ச க்ஷமே” என்றும் அருளிச்செய்தான். (வெம்மா பிளந்தான்) கேசி பட்டுப்போகச் செய்தேயும், தம் வயிறெரித்தலாலே “வெம்மா” என்கிறார் இவர். “வ்யாதிதாஸ்யோ மஹாரௌத்ரஸ் ஸோஸூர: க்ருஷ்ண பாஹுநா | நிபபாதத்விதாபூதோ வைத்யுதேநயதாத்ரும:” கேசி வாயை அங்காந்து கொண்டு வந்தபோது, சிறு ப்ரஜைகள் த்வாரம் கண்டவிடங்களிலே கையை நீட்டுமாபோலே, இவன் மௌக்த்யத்தாலே அதின் வாயிலே கையை நீட்டினான்; ஆபூர்வ தர்சனத்தாலே, கை பூரித்துக் கொடுத்தது, கையைப் புரிந்து வாங்கினான், அவன் இரு பிளவாய் விழுந்தான். (போற்றி) ஸ்வரூபாநுரூபமாயிறே பரிவுகள் இருப்பது. கேசி பட்டுப்போகச் செய்தேயும், ஸமகாலத்திற்போலே வயிறெரிந்து படுகிறாராயிற்று இவர். (என்றே) ஒருகால் “பல்லாண்டு” என்றால், பின்னையும் “பல்லாண்டு பல்லாண்டு” என்னுமத்தனை. “நம இத்யேவ வாதிந:” என்னுமாபோலே. (கைகளாரத் தொழுது) “வைகுந்தமென்று கை காட்டும்” என்று வெறுமாகாசத்தைப் பற்றித் தொழுத கைகளின் விடாய் தீர்த்து வயிறு நிறையும்படி தொழுது. (சொல் மாலைகள்) வாடாத மாலைகள். அநஸூயை கொடுத்த மாலைபோலே செவ்வியழியாத மாலைகள். (ஏற்ற) திருக்குழலிலே ஏற்றும்படியாக. “க்ருஹ்ணாதி சிரஸா ஸ்வயம்” என்கிறபடியே.

விளக்கம் - (வெம்மா பிளந்தான் தன்னை) “ஆற்றல் மிகுந்து ஆளும் விதம் கூறப்படுகிறது” என்று ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர் உரைப்பார். “ஆற்றல் மிகுந்து ஆள்பவன் யார் என்றால், இன்னார் என்கிறார்”, என்று அம்மங்கியம்மாள் கூறுவார். இவற்றைச் சொந்தமாக உடையவன் என்றபோதிலும், இவர்களுடன் ஒரே இனமாக வந்து அவதரித்து, இவர்கள் செய்யும் துன்பங்கள் அனைத்தையும் பொறுத்து, இவர்களுடைய விரோதிகளை விலக்கிக் காப்பாற்றும் நிலை கூறப்பட்டது. ஸ்யமந்தகமணி நிகழ்வில் இவர்கள் உண்டாக்கும் துன்பத்தை அறியலாம். மஹாபாரதத்தில், தாஸ்யமைஸ்வர்யவாதேந ஜ்ஞாநீநாஞ்ச கரோம்யஹம் - நான் எனது உறவினர்களுக்கு ரக்ஷகனாக உள்ளவன் என்பதைப் பெயரளவில் மட்டுமே கொண்டவனாக இருந்தபடி, இவர்களுக்கு அனைத்து வேலைகளையும் செய்கிறேன் - என்றும், அர்த்த போக்தா ச போகாநாம் வாக்குருக்தாநி ச

சுஷமே - சிறந்தவற்றை அனுபவிக்கும்போது அவற்றில் பாதியை இவர்களுக்கும் அளித்து வாழ்ந்தேன், இவர்கள் உரைக்கின்ற கொடிய சொற்களையும் நான் பொறுத்தேன் - என்றும் அருளிச்செய்தான். (வெம்மா பிளந்தான்) - கேசி அழிந்தாலும் இவனுக்கு ஏற்பட்ட ஆபத்துக்களை எண்ணி தனது வயிறு எரிந்த ஆழ்வார் “வெம்மா” என்கிறார். ஸ்ரீவிபு (5-16-7) - வ்யாதிதாஸ்யோ மஹாரௌத்ரஸ் ஸோஸூர: க்ருஷ்ண பாஹூநா | நிபபாதத்விதாபூதோ வைத்யுதேநயதாத்ரும: - நன்றாகப் பிளந்த வாயைக் கொண்டவனும், மிகவும் பயங்கரமானவனும் ஆகிய கேசி என்ற அஸூரன், க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கரங்களால் இரண்டு பிளவாகப் பிளக்கப்பட்டபோது இடியால் தாக்கப்பட்ட மரம் போன்று வீழ்ந்தான் - என்றது. கேசி வாயைத் திறந்தபடி வந்தான்; சிறிய குழந்தைகள் துவாரம் உள்ள இடத்தில் தங்கள் கைகளை நீட்டுவது போன்று, க்ருஷ்ணனும் தனது அறியாமையால் அவன் வாய்க்குள் தனது திருக்கரத்தை நீட்டினான்; முன்பு காணாத ஒன்றைக் கண்டதால் கையானது பூரித்துக் கொடுத்தது; அப்போது தனது திருக்கரத்தை வெளியே இழுத்தான்; கேசியும் இரண்டு பிளவுகளாகக் கீழே விழுந்தான். (போற்றி) - தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி அல்லவோ பரிவும் உள்ளது? கேசி அழிந்த போதிலும், க்ருஷ்ணனுடன் சம காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் போன்று வயிறு எரிந்து இவர் துன்பம் அடைகிறார். (என்றே) - ஒருமுறை “பல்லாண்டு” என்று உரைத்தால், மீண்டும் “பல்லாண்டு பல்லாண்டு” என்பார்கள். அதாவது “நம இத்யேவ வாதிந: - நம என்று எப்போதும் வாயால் உரைத்தபடி” என்பது போன்று ஆகும். (கைகள் ஆரத் தொழுது) - திருவாய்மொழி (4-4-1) - வைகுந்தமென்று கை காட்டும் - என்று வெறும் ஆகாசத்தைக் காண்பித்துத் தொழுதபடி நின்று கைகளுடைய தவிப்பு தீரும்படியாக வயிறு நிறைந்து தொழும்படி. (சொல் மாலைகள்) - எப்போதும் வாடாத மாலைகள். அநஸூயை அளித்த மாலை போன்று எப்போதும் அழகு குலையாத மாலைகள். (ஏற்ற) - திருக்கேசத்தில் சேரும்விதமாக. க்ருஹ்ணாதி சிரஸா ஸ்வயம் - ஆராதனத்தைத் தனது திருமுடியால் ஏற்கிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள நிலை.

வ்யாக்யானம் - (நோற்றேற்கு) இவர் இப்போது நோற்றாராகச் சொல்லுகிறது “மண்ணையிருந்து துழாவி”யில் விடாயையாதல், பகவத் க்ருபையையாதல்; பூர்வக்ஷண வர்த்தியிறே ஒன்றுக்கு ஹேதுவாவது. (இனியென்ன குறை) அவ்வருகு போனாலும் கிஞ்சித்காரத்தாலேயாகில் ஸ்வரூபம்; அதை இங்கே பெற்ற எனக்கு ஒரு குறையுண்டோ? இது எத்தனை குளிக்கு நிற்கும்? என்னில், (எழுமையுமே) முடியா

நிற்குமவற்றை எவ்வேழாகச் சொல்லக்கடவதிறே. “தச பூர்வாந்த சாபராநாத்மாநஞ்ச”, “ஸப்த ஸப்த ச ஸப்த ச”. இங்கேயிருந்தே அங்குத்தையநுபவத்தை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு “அங்கே போகப் பெற்றிலேன்” என்கிற குறையுண்டோ? அங்கே போனாலும் “சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே” யிறே.

விளக்கம் - (நோற்றேற்கு) - இவர் இப்போது நோற்றாராக உரைக்கிறார்; இது எப்படி என்றால், திருவாய்மொழி (4-4) - மண்ணையிருந்து துழாவி - என்ற திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்ட தவிப்பை, பகவத் க்ருபையை, இப்போது நிகழ்ந்தாக உரைத்தல் என்பது ஒன்றுக்கு ஒன்று காரணமாகக் கொள்வதன் விளவே ஆகும். (இனி என்ன குறை) - பரமபதம் சென்றாலும், கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதே ஸ்வரூபம்; ஆனால் அது இங்கேயே கிட்டிய எனக்கு ஒரு குறை உள்ளதோ? ஆனால் இது எத்தனை நாட்கள் நீடிக்கும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (எழுமையுமே) - அனைத்து காலத்திலும் நிற்பதை ஏழு ஏழாக உரைப்பார். தச பூர்வாந்த சாபராநாத்மாநஞ்ச - கீழே உள்ள பத்துப் பிறவிகளையும் தூய்மைப்படுத்துகிறது - என்றும், ஸப்த ஸப்த ச ஸப்த ச - இருபத்தோரு தலைமுறைகளைக் கரையேற்றுகிறது - என்றும் உள்ளது காண்க. அங்கே ஏற்படவல்ல அநுபவத்தை இங்கேயே பெற்ற எனக்கு, “நான் அங்கு செல்லவில்லையே”, என்ற குறை ஏற்படக்கூடுமோ? அங்கே சென்றாலும், சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே - என்பதாகவே நிலை உள்ளது.

4-5-2 மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவாள் உறை மார்பினன்

செய்யகோலத் தடங்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான் தன்னை
மொய்ய சொல்லால் இசைமாலைகளேத்தி உள்ளப் பெற்றேன்
வெய்ய நோய்கள் முழுவதும் வியன் ஞாலத்து வீயவே

பொருள் - மை தீட்டப்பட்ட திருக்கண்கள் கொண்டவளும், தாமரைமலரில் தனது பிறப்பையும் இருப்பையும் கொண்டவளும் ஆகிய பெரியபிராட்டியார் எப்போதும் வசிக்கும் திருமார்பு கொண்டவளும், சிவந்த அழகான மலர்ந்த திருக்கண்கள் கொண்டவளும், இப்படியாக ஒருவருக்கொருவர் சேர்ந்தபடி உள்ள ரஸத்தை பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள் அநுபவிக்கும்படியாகச் செய்பவளும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, சீரான சொற்கள் கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட இசையுடன் கூடிய மாலைகளால், விரிந்து நிற்கும் இந்த ஜகத்தில் நான் உள்ளபோதிலும் இதனுடன் கொண்ட ஸம்பந்தம்

காரணமாக ஏற்படக்கூடிய அனைத்து துன்பங்களும் விலகும்படியாகத் துதித்து, அதன் விளைவாக அவனுக்கு ஏற்படுகின்ற திருமுக மலர்ச்சியை எனது நெஞ்சால் நான் அனுபவிக்கப் பெற்றேன்.

அவதாரிகை - இம்மறைச்வர்யத்துக்கு அடியான ஸ்ரீய:பதித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரன் ப்ரஸாதத்தாலே அவன் கருத்தறிந்து நடத்தும் ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதமடியாக, நாரதாதிகள் முன்னிலையாகவாயிற்று ஸ்ரீமத்ராமாயணம் ப்ரஸ்துதமாயிற்றது; இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமாயணத்திற் காட்டில் தாம் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்றம் அருளிச்செய்கிறார். “திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன்” (8-8-11) என்கிறபடியே, அவர்களிருவருடையவும் ப்ரஸாதமடியாகவாயிற்று இப்ப்ரபந்தங்கள் பிறந்தது. “ஸீதாயாச்சரிதம் மஹத்” என்கிறது இரண்டுக்கும் ஒக்கும்; “திருமாலவன் கவியாது கற்றேன்” என்றாரிறே இவரும். அவன் பாடித் தனியே கேட்பித்தான்; அவளோடே கூடக் கேட்பித்து அச்சேர்த்தியிலே மங்களாசாஸனம் பண்ணப் பெற்றார் இவர்; மையகண்ணால் மலர்மேலுறைவாளுறை மார்பினனானவனை யாயிற்றுக் கவிபாடிற்று.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட மஹத்தான ஐச்வர்யத்திற்குக் காரணமாக உள்ளதான “மஹாலக்ஷ்மியின் கணவன்” என்ற தன்மையை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளத்தை, அவனுடைய கருணை காரணமாகவே அறிந்து நடக்கவல்லவன் நான்முகன் ஆவான்; அவன் மூலமாக நாரதர் போன்றோர் வழியாக ஸ்ரீமத்இராமாயணம் வெளிப்பட்டது. இப்படியாக உள்ள இராமாயணத்தைக் காட்டிலும் தனது ப்ரபந்தத்திற்கு உள்ள ஏற்றத்தை இங்கு அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (8-8-11) - திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்கள் இருவருடைய அருள் மூலமாகப் பிறந்தது இந்த ப்ரபந்தம் ஆகும். ஸீதாயாச்சரிதம் மஹத் - சீதையின் சரிதம் மஹத்தானது - என்ற நிலை இராமாயணம் மற்றும் இந்த ப்ரபந்தம் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவானது ஆகும்; திருவிருத்தம் (48) - திருமாலவன் கவியாது கற்றேன் - என்று இவர் அருளிச்செய்கிறார். வால்மீகி பாடி, இராமனைத் தனியே கேட்கும்படியாகச் செய்தான்; மஹாலக்ஷ்மியுடன் இவன் சேர்ந்து கேட்கும்படியாகச் செய்து, அந்தச் சேர்த்தியில் மங்களாசாஸனம் செய்து இவர் மகிழ்ந்தார். திருவாய்மொழி (4-5-2) - மையகண்ணால்

மலர்மேலுறைவாளுறை மார்பினன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவனை அல்லவோ இவர் புகழ்ந்தார்?

வ்யாக்யானம் - (மையகண்ணாள்) “அஸிதேசுஷணா” என்னக்கடவதிறே. பெரியபிராட்டியார் திருக்கண்களாலே ஒருகால் கடாசுஷித்தால், ஒரு பாட்டம் மழை விழுந்தாற்போலே ஸர்வேச்வரன் திருமேனி குளிரும்படியாயிற்று இருப்பது; “மழைக்கண் மடந்தை”யிறே. இவள் கடாசுஷமில்லாமையிறே அல்லாதார் விருபாசுஷராகிறது. “நமச்சூரங்கநாயக்யை யத் ப்ரூ விப்ரம பேதத: | ஈசேசிதவ்ய வைஷம்ய நிம்நோந்நதமிதம் ஜகத்”; ஒருவன் அழகியமணவாளப் பெருமாளாயிருக்கிறதும், ஒருவன் பிசுஷுகளா யிருக்கிறதும். (மலர் மேலுறைவாள்) செல்வித்தாமரைப்பூவில் பரிமளம் உபாதாநமாகப் பிறந்தவன். அவயவ ஸோபை அது, ஸௌகுமார்யம் இது. (உறைமார்பினன்) பூவிலும் கூசி அடியிடுமவள் பொருந்தி வர்த்திக்கும் மார்பு படைத்தவன். ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், பெருமானைக் கைப்பிடித்த பின்பு, ஸ்ரீமிதிலையை நினையாதாப்போலே, இவளும் இவன் மார்வில் சுவடறிந்த பின்பு தாமரையை நினையாதபடி; “நோபஜநம் ஸ்மரந் இதம் சரீரம்” என்று முக்தர் ஸம்ஸார யாத்ரையை ஸ்மரியாதாப்போலே, இவள் பூவை ஸ்மரியாதபடி.

விளக்கம் - (மையகண்ணாள்) - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (16-5) - அஸிதேசுஷணா - கறுத்த திருக்கண்கள் கொண்டவள் - என்றது காணலாம். பெரியபிராட்டியார் தனது திருக்கண்கள் மூலம் ஒருமுறை கடாசுஷம் செய்தால், ஒரு பாட்டம் மழை பொழிவது போன்று ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனி குளிரும்படியாக உள்ளது; திருவிருத்தம் (52) - மழைக்கண் மடந்தை - அல்லவோ? இவளுடைய கடாசுஷம் இல்லையென்றால் தாமரைக்கண்ணனாகிய விஷ்ணுவாக அல்லாமல் ஒருவர் சிவனாகிறார். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - நமச்சூரங்கநாயக்யை யத் ப்ரூ விப்ரம பேதத: | ஈசேசிதவ்ய வைஷம்ய நிம்நோந்நதமிதம் ஜகத் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒருவன் அழகியமணவாளப்பெருமாளாக உள்ளதும், ஒருவன் பிச்சை ஏற்பதும் இவளைப் பொறுத்தே உள்ளது. (மலர் மேல் உறைவாள்) - நன்கு மலர்ந்த அழகான தாமரையின் பரிமளமானது உபாதானக்காரணமாக உள்ளது போன்று அவதரித்தாள். இங்கு அவயங்களுடைய அழகும் மென்மையும் கூறப்பட்டது. (உறை மார்பினன்) - மலர் மீது நடந்தால் கூட கூசும்படியாக மெதுவாக நடப்பவள் பொருந்தி வசிக்கும் திருமார்பு கொண்டவன். ஜனகராஜனுடைய புத்ரியாகிய சீதையானவள், இராமனுடைய

திருக்கரத்தைப் பற்றிய பின்னர், மிதிலையை எண்ணவில்லை; இது போன்றே இவனுடைய திருமார்பில் அமர்ந்த பின்னர் தாமரையை இவள் எண்ணுவதில்லை. சாந்தோக்யம் - நோபஜநம் ஸ்மரந் இதம் சரீரம் - முக்தன் தனது முந்தைய சரீரத்தை நினைப்பதில்லை- என்பது போன்று, முக்தர்கள் ஸம்ஸாரத்தை எண்ணாதது போல, இவளும் தாமரையை எண்ணுவதில்லை.

வ்யாக்யானம் - (செய்யகோலத் தடங்கண்ணன்) ஒரு சாயையிலே மேகம் வர்ஷியா நின்றால் அவ்விடம் குளிர்ந்திருக்குமோபோலே, இவள் திருக்கண்ணிலே அவன் திருமேனியில் நிறமுறி இவள் மையகண்ணாளாயிருக்கும்; “மைப்படிமேனி”யிறே. அதை ஒருபடியே பார்த்துக் கொண்டிருக்குமிறே இவள். அவளை ஒருபடியே கடாஷித்துக் கொண்டிருக்கையாலே அவள் திருமேனியின் சிவப்பூறி இவன் புண்டரீகாஷினாயிருக்கும்; “செய்யாள் திருமார்பினில் சேர் திருமா”லிறே. இருவர்படியும் இருவர்கண்ணிலும் காணலாம்; அவன்படி இவள் கண்ணிலே காணலாம், இவன்படி அவன் கண்ணிலே காணலாம். இவர்களுடைய கண் கலவி இருக்கிறபடியிறே இது. சிவந்து தர்சநீயமாய்ப் பரப்பையுடைத்தான திருக்கண்களையுடையவன். இவர் கவி விண்ணப்பம் செய்யக் கேட்டு அத்தாலே வந்த ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு அவன் பிராட்டியைப் பார்க்க, அவள் “அந்யபரதை பண்ணாதே அதைக் கேட்கலாகாதோ?” என்று ப்ரேரிக்க, இப்படி காணும் கேட்டது.

விளக்கம் - (செய்யகோலத் தடங்கண்ணன்) - ஓர் இடத்தில் மேகம் மழை பெய்யா நின்றால் அந்த இடம் குளிர்ந்து காணப்படும்; அதே போன்று அவனுடைய திருமேனியை இவள் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளதால், அவனுடைய திருமேனியின் நிறமானது இவளுடைய திருக்கண்களில் ஊறியபடி இருந்து, இவளுடைய திருக்கண்கள் மைதீட்டப்பட்டது போன்று உள்ளன; திருவிருத்தம் (94) – மைப்படிமேனி – அல்லவோ அவன்? தனது திருமார்பில் உள்ள அவனை இவன் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளதால், அவளுடைய திருமேனியின் சிவந்த நிறமானது இவனுடைய திருக்கண்களில் ஊறியபடி உள்ளது; ஆகவே இவன் தாமரைக்கண்ணனாக உள்ளான்; திருவாய்மொழி (9-4-1) - செய்யாள் திருமார்பினில் சேர் திருமால் – அல்லவோ அவள்? எனவே இருவருடைய விதங்களையும் இருவருடைய திருக்கண்களில் காணலாம். இவர்களுடைய கண்களின் சேர்த்தி உள்ள நிலை இதுவே ஆகும். சிவந்து, காண்பவர்கள் களைப்பைப்

போக்கும்படியாக, விரிந்த திருக்கண்கள் கொண்டவன். இவர் தனது பாசுரங்கள் மூலம் அவனிடம் விண்ணப்பம் செய்தபடி உள்ளார்; அப்போது எழுந்த மகிழ்வு காரணமாக அவன் பெரியபிராட்டியைக் காண்கிறான்; உடனே அவன் “மற்றவர்களை நோக்காமல் ஆழ்வார் உரைப்பதைக் கேட்கலாகாதோ?”, என்கிறான்; இவ்விதமே அவன் கேட்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (விண்ணோர் பெருமான் தன்னை) இக்கண்ணின் குமிழிக் கீழே விளையும் நாட்டைச் சொல்லுகிறது. இக்கண்ணழகும் இச்சேர்த்தியழகும் காட்டிலெறித்த நிலாவாகாமே அநுபவிக்கைக்கு போக்தாக்களையுடையவனை; “தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை” என்கிறபடியே. பெரியபிராட்டியாரும் அவனுங் கூடவிருக்க, நித்யஸூரிகள் ஓலக்கங் கொடுக்கவாயிற்றுக் கவி கேட்பித்தது. (மொய்ய சொல்லால்) விஷய வைலக்ஷணயத்தை அநுஸந்தித்து, “கவி பாட” என்று ஒருப்பட்டு, “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்று மீளுகையன்றிக்கே, விஷயத்துக்கு நேரான பாசுரமிட்டுக் கவி பாடப்பெற்றேன். மொய் என்று செறிவைச் சொல்லுதல், பெருமையைச் சொல்லுதல்; ச்வதபந்தமாயிருக்கையன்றிக்கே கட்டுடைத்தாயிருக்கை யாதல், விஷயத்தை விளக்குலை கொள்ளவற்றாயிருக்கையாதல். (இசை மாலைகள்) பரிமள ப்ரசுரமான மாலைபோலே, கேட்டார் துவக்குண்ணும்படி இசை விஞ்சியிருக்கை. (ஏத்தியுள்ளப் பெற்றேன்) “மந: பூர்வோவாகுத்தர.” என்கிற நியதியில்லையாயிற்று இவர் பக்கல். நினைத்தன்று போலேகாணும் ஏத்திற்று. அவன் நினைவு மாறாமையாலே இது சேர விழுமிறே; “என் முன் சொல்லும்” என்றாரிறே. திருவாய்மொழி (7-9-3) - “நாமுதல் வந்து புகுந்து நல்லின்கவி தாமுதல் பத்தர்க்குத் தான் தன்னைச் சொன்ன”தாகையாலே சேர விழுமிறே.

விளக்கம் - (விண்ணோர் பெருமான் தன்னை) - இந்தக் கண்ணழகும், அவனுடன் உள்ள சேர்த்தி அழகும் காட்டில் வீசப்படும் நிலவு போன்று வீணாகப் போகாமல், அநுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடியான அநுபவிப்பவர்களைக் கொண்டவன். திருவாய்மொழி (2-6-3) - தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை - என்பது போன்று ஆகும். ஆகவே பெரியபிராட்டியாரும் அவனும் சேர்ந்திருக்க, அந்தச் சபையில் நித்யஸூரிகளும் நிறைந்து நிற்க, இப்படிப்பட்ட நிலையில் ஆழ்வாருடைய பாசுரங்கள் அவன் கேட்கும்படியாகச் செய்தான். (மொய்ய சொல்லால்) - ஸர்வேச்வரனுடைய மேன்மையை திருவுள்ளத்தில் கொண்டவராக, “கவி பாட” மனம் ஒருமைப்பட்டு,

சாந்தோக்யத்தில் - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்பது போன்று அல்லாமல், அவனைக் குறித்துப் பாசரம் பாடும் நிலையை நான் அடைந்தேன். “மொய்” என்பதன் மூலமாக செறிவு அல்லது பெருமை கூறப்பட்டது. இந்த விஷயமானது அனுபவிக்கத்தக்கதாக இருத்தல். (இசை மாலைகள்) - பரிமனம் நிறைந்துள்ள மாலை போன்று, கேட்டாரை மயங்கும்படியாகச் செய்கின்ற இசை மிகுந்த நிலை. (எத்தியுள்ளப் பெற்றேன்) - மந: பூர்வோவாகுத்தர: - மனம் முதலிலும் வாக்கு பின்னரும் - என்னும்படியாக உள்ள வரைமுறை ஏதும் ஆழ்வாரிடம் இல்லை. நினைத்தது போன்றே துதித்தார். அவனுடைய நினைவானது ஆழ்வாரிடம் மாறாமல் இருப்பதால் மனம் மற்றும் வாக்கு ஆகியவை சேர்ந்தே வெளிப்படுகிறது. திருவாய்மொழி (7-9-2) - என் முன் சொல்லும் - என்றார் அல்லவோ? திருவாய்மொழி (7-9-3) - நாமுதல் வந்து புகுந்து நல்லின்கவி தூமுதல் பத்தர்க்குத் தான் தன்னைச் சொன்ன - என்ற நாக்காக உள்ளதால் இவ்விதம் மனமும் வாக்கும் ஒன்றாக வெளிப்படுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - “முடியானே”யில் கரணங்கள் விடாய்த்தாற்போலே, இங்கும் தனித்தனியேயாயிற்று அநுபவிக்கிறது. தாமும் காரணங்களோபாதி அந்வயித்தார். “நாட்டினாயென்னையுனக்கு முன் தொண்டாக”; அடிமையில் சுவடறியாத என்னை, “இவன் நம்முடையான்” என்று அங்கே நாட்டென்று நிறுத்தி வைத்தாய்; உன்னுடைய அங்கீகாரத்தைக் கொண்டு என் ப்ராக்தநமான கர்மங்களை வாஸனையோடே போக்கினேன். “பாட்டினால் இத்யாதி” பாடின கவி வழியாலே, ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ சக்தியாயிருக்கிற நீ என் ஹ்ருதயதிலேயிருந்தமையை ப்ரகாசிப்பித்தாய். “கண்ணபுரத்துறையம்மானே”, பாடுவித்த ஊர் திருக்கண்ணபுரம். பாடுவித்த முக்கோட்டை இருக்கிறபடி. அப்படியே இவர் வாக்குக் கவி பாட, இவர்தாம் நம்மோபாதி அநுஸந்தித்தாரித்தனை.

விளக்கம் - அல்லது, “முடியானே” என்ற திருவாய்மொழியில் உடல் உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாகத் தவித்தபடி நின்று அனுபவித்தது போன்று இங்கும் தனித்தனியே அனுபவிப்பதாக உரைக்கலாம். தானும் உறுப்புக்கள் போன்று அனுபவித்து நின்றார். அடுத்து, பெரியதிருமொழி (8-10-9) - நாட்டினாய் என்னை உனக்கு முன் தொண்டாக - என்னும் பாசரத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார்; கைங்கர்யத்தில் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் இன்றி இருந்த என்னை “இவன் நம்முடையவன்” என்று

நிறுத்தினாய்; உன்னுடைய இத்தகைய அங்கீகாரம் மூலமாக நான் எனது கர்மபலன் அனைத்தையும் அடியுடன் போக்கிக்கொண்டேன். பெரியதிருமொழி (8-10-9) – பாட்டினால் – என்னுடைய கவியின் மூலமாக, அனைத்தையும் அறிந்தவனும் அனைத்து சக்திகளும் கொண்டவனும் ஆகிய நீ, எனது இதயத்தில் இருந்த நிலையை வெளிப்படுத்தினாய். பெரியதிருமொழி (8-10-9) – கண்ணபுரத்து உறை அம்மானே - என்னைப் பாடும்படிச் செய்த திவ்யதேசம் திருக்கண்ணபுரம் ஆகும். இவருடைய வாக்கானது கவி பாட, நம்மைப் போன்று அனுபவித்து எண்ணினார்.

வ்யாக்யானம் - (வெய்ய நோய்கள் முழுவதும்) “அவச்யமநுபோக்தவ்யம்” என்கிறபடியே அனுபவித்தாலல்லது நசிக்கக் கடவதல்லாத கர்மங்கள் அடைய நசித்து. (வியன் ஞாலத்து வீயவே) இவ்வியூதியிலேயிருக்கச் செய்தே, இது அடையப் போயிற்று என்று சொல்லலாம்படியாயிற்று பகவதநுபவத்தாலே பிறந்த வைசத்யம். பனை நிழல்போலே என்னையொருவனையும் நோக்கிக் கொள்ளுகையன்றிக்கே, ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போலேயாம்படி, நான் இருந்த விபூதியிலுண்டான கர்மங்களும் அடைய நசித்த தென்னவுமாம். அங்ஙனமன்றிக்கே, “வியன்ஞால”மென்று வேறொரு தேசம் போலேயிருக்கச் சொல்லுகையாலே, தான் “வீற்றிருந்தேமுலகு” அருளிச்செய்கிறது பரமபதத்திலேயிருந்து போலேகானும் என்று அருளிச்செய்வர. பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே அங்குற்றாராய்த் தோற்றினபடி, திருவுள்ளம் அங்கேயாய், விஸ்மயநீயமான ஞாலமென்னுதல், பரப்பையுடைத்தான ஞாலமென்னுதல்.

விளக்கம் - (வெய்ய நோய்கள் முழுவதும்) – அவச்யம் அநுபோக்தவ்யம் - அனுபவித்தே தீர்க்கவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனுபவித்தால் அல்லாமல் அழிந்து போகாமல் உள்ள அனைத்து கர்மங்களும் அழிந்து, (வியன் ஞாலத்து வீயவே) – “இந்த உலகத்தில் உள்ளபோதிலும் இவை அனைத்தும் அழியப்பெற்றேன்”, என்று கூறலாம்படியான நிலை உள்ளது; இது பகவத் அனுபவத்தால் ஏற்பட்ட தெளிவாகிறது. பனைமரத்தின் நிழல் போன்று, தான் ஒருவரை மட்டுமே நோக்கிக் கொள்ளாமல், ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப் போன்று மாறும்விதமாக உள்ளவர். அல்லது “வியன் ஞாலம்” என்று வேறு ஒரு இடத்தை கூறுவது போன்று உரைப்பதால், “வீற்றிருந்து ஏழ் உலகு” என்னும் திருவாய்மொழியை பரமபதத்தில் தான் இருந்து அருளிச்செய்வது போன்று

உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம்; அதாவது இவருடைய திருவுள்ளம் அங்கே இருப்பதாகக் கருத்து. வியன் ஞாலம் – வியக்கவைக்கும் உலகம், பரந்த உலகம்.

4-5-3 வீவிலின்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்த நம் அச்சுதன்

வீவில்சீரன் மலர்க்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான் தன்னை
வீவில் காலமிசை மாலைகளேத்தி மேவப் பெற்றேன்
வீவிலின்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்தனன் மேவியே

பொருள் - அளவிட இயலாத ஆனந்தமானது, தைத்திரீய உபநிஷத்தில் உள்ள ஆநந்தவல்லியில் கூறுவதற்கு ஏற்ப வாக்காலும் மனதாலும் உணர இயலாதபடியாக மிகுதியான எல்லையில் உள்ளவனாகிய நம்முடைய அச்சுதனும், அப்படிப்பட்ட ஆனந்தத்திற்கு மூலமாக உள்ளதான முடிவற்ற கல்யாணகுணங்களைக் கொண்டவனும், தாமரை போன்ற அழகான திருக்கண்கள் கொண்டவனும், நித்யஸூரிகளுடைய தலைவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, சற்றும் ஓய்வு இல்லாதபடி அனைத்து காலங்களிலும் இசை என்னும் மாலைகள் கொண்டு துதிக்கும் வாய்ப்பை அடைந்தேன். இதன் விளைவாக எனக்கு அவனைப் போன்றே எல்லையற்ற ஆனந்தம் கிட்டியது.

அவதாரிகை - ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய் உபயவிபூதி யுத்தனான ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டிக் கவிபாடுகையாலே, அவனுடைய ஆநந்தத்தையும் விளாக்குவை கொள்ளும்படியான ஆநந்தத்தையுடையனானேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - அனைத்து திருக்கல்யாணகுணங்களும் கொண்டவனும், இரண்டு விபூதிகளை உடையவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை அடைந்து கவிபாடும் காரணத்தால், அவனுடைய ஆனந்தத்தையும் விஞ்சும்படியான அனைத்தும் அடைந்ததாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வீவிலின்பம் இத்யாதி) வீவின்றிக்கே ஒரு விச்சேதமின்றிக்கே யிருப்பதான தான், இன்பமாய் – ஆநந்தமாய்; அதுதான் எவ்வளவு போதும்? என்னில், (மிக எல்லை நிகழ்ந்த) “இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை” என்னும்படியாக எல்லையிலே வர்த்திக்கிற. (நம்) ஆநந்தவல்லியில் ப்ரஸித்தி. (அச்சுதன்) இது ஒரு ப்ரமாணங் கொண்டு உபபாதிக்க வேணுமோ? இது ஒருகாலும் விச்சேதமில்லை யென்னுமிடம் திருநாமமே சொல்லுகிறதன்றோ? (வீவில்சீரன்) இவ்வாநந்தத்துக்கு அடியான நித்ய விபூதியை

யுடையவன். நித்யமான குணங்களையுடையவனென்னுமாம். குணவிபூதிகள் ஆனந்தாவஹமாயிறே இருப்பது.

விளக்கம் - (வீவில் இன்பம் இத்யாதி) - அழிவும் எல்லையும் இன்றி உள்ளதான ஆனந்தம். (இன்பமாய்) - ஆனந்தமாய், அதுதான் எந்த அளவு உள்ளது என்றால், (மிக எல்லை நிகழ்ந்த) - இனியும் அதற்கு அளவு இல்லை என்னும்படியாக எல்லையில் உள்ள. (நம்) - தைத்திரீய ஆனந்தவல்லியில் கூறப்பட்டவன். (அச்சுதன்) - இவனுடைய ஆனந்தத்திற்கு ஓர் எல்லை என்பதை ஒரு ப்ரமாணம் மூலம் கூற வேண்டுமோ? அவனுடைய ஆனந்தத்திற்கு அழிவும் எல்லையும் இல்லை என்பதை அவனுடைய திருநாமமே கூறும் அல்லவோ? (வீவில்சீரன்) - இத்தகைய ஆனந்தத்திற்கு மூலமாக, நித்யவிபூதியைக் கொண்டவன். அல்லது நித்யமான திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவன். குணங்கள் மற்றும் விபூதிகள் ஆகியவை ஆனந்தத்திற்குக் காரணமாக உள்ளன அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (மலர்க்கண்ணன்) ஸ்வாபாவிகமான ஆனந்தத்தையுடையவனென்னுமிடம் திருக்கண்கள்தானே கோள் சொல்லிக் கொடுக்கும். (விண்ணோர் பெருமான் தன்னை) இக்கண்ணழகுக்குத் தோற்று “ஜிதம்” என்பவரை ஒரு நாடாகவுடையவனை. “தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை” என்னக் கடவதிறே. (வீவில்காலம் இத்யாதி) கூடித்ர விஷயங்களை அநுபவிக்கப்படுக்கால் அவை அல்பமாயிருக்கும்; இங்கு அநுபாவ்ய விஷயம் அபரிச்சிந்நமாகையாலே காலமும் அநந்த காலமாகப் பெற்றது. “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” என்ன வேண்டியிருக்கும். (இசை மாலைகள்) வாசிகமான அடிமையிறே செய்கிறது. “கருமுகைமலை” என்னுமாபோலே, இசையாலே செய்த மாலை. (ஏத்தி மேவப் பெற்றேன்) ஏத்திக் கொண்டு கிட்டப் பெற்றேன். இத்தால் பலித்தது என்? என்னில், (வீவிலின்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்தனன்) நித்யமாய் நிரதிசயமான ஆனந்தத்தையுடையேனானேன். அவனுடைய ஆனந்தத்தையும் உம்முடைய ஆனந்தத்தையும் ஒக்கச் சொன்னீர்; பின்னை உமக்கு வாசியென்? என்னில், சிறிது வாசியுண்டு எனக்கு; (மேவியே) அவனுக்கு ஸ்வத:, எனக்கு அவன் மேவி; அவனுடைய ஆனந்தத்துக்கு அடியில்லை, என்னுடைய ஆனந்தத்துக்கு அடியுண்டு. “ஏஷஹ்யேவாநந்தயதி” என்கிற ஏற்றமுண்டு எனக்கு, அவனுக்கு அது தான்தோன்றி.

விளக்கம் - (மலர்க்கண்ணன்) - இவன் தனது இயல்பாகவே ஆனந்தம் கொண்டவன் என்பதை இவனுடைய திருக்கண்களே காண்பித்துக் கொடுக்கும். (விண்ணோர் பெருமான் தன்னை) இத்தகைய கண்ணழகுக்குத் தோற்றுப்போய், “நாங்கள் தோற்றோம்” என்று கூறுபவர்களை ஒரு நாட்டின் அளவு கொண்டவன். திருவாய்மொழி (2-6-3) – தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை - என்பது காணலாம். (வீவில் காலம் இத்யாதி) – தாழ்ந்த விஷயங்களை அனுபவிக்க முயலும்போது, அவை அற்பமாகவும் நிலையற்றதாகவும் உள்ளதால், அவற்றை அனுபவிக்கின்ற காலமும் குறைவாகவே இருக்கிறது. ஆனால் இங்கு அனுபவிக்கின்ற விஷயமானது அளவற்று உள்ளதால், அனுபவிக்கும் காலமும் எல்லை இல்லாமல் உள்ளது. திருவாய்மொழி (3-3-1) – ஒழிவில் காலம் எல்லாம் - என்பதாக உள்ளது. (இசை மாலைகள்) – வாக்கு கொண்டு செய்யப்படும் கைங்கர்யத்தைச் செய்கிறார். “கருமுகை மாலை” என்பது போன்று இசையால் செய்யப்பட்ட மாலை. (ஏத்தி மேவப் பெற்றேன்) – அவற்றைக் கொண்டு துதித்தபடி அருகில் செல்லும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கப் பெற்றேன். இதன் மூலம் நிகழ்ந்தது என்ன? அடுத்து உரைக்கிறார். (வீவிலின்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்தனன்) - நித்யமாகவும், எல்லையற்றதாகவும் உள்ள ஆனந்தம் கொண்டவன் ஆனேன். ஆழ்வாரிடம் ஒரு சிலர், “அவனுடைய ஆனந்தம் மற்றும் உம்முடைய ஆனந்தம் ஆகிய இரண்டும் ஒரே போன்று உள்ளதாக உரைக்கிறீர். உம்முடைய ஆனந்தத்திற்கு உள்ள வேறுபாடு என்ன?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். எனக்குச் சிறிது வேறுபாடு உண்டு. (மேவியே) - அவனுடைய ஆனந்தம் இயல்பானது, எனது ஆனந்தம் என்பது அவனை அடைந்ததால் கிட்டுவது ஆகும்; அவனுடைய ஆனந்தத்திற்கு எல்லை இல்லை, எனது ஆனந்தத்திற்கு எல்லை உள்ளது; ஏஷஹி ஏவ ஆநந்தயதி - இவன் ஆனந்தம் அளிக்கிறான் - என்ற ஏற்றம் எனக்கு உள்ளது, ஆனால் அவனுக்கு ஆனந்தம் தானாகவே வெளிப்படுகிறது.

4-5-4 மேவி நின்று தொழுவார் வினை போக மேவும் பிரான்

தூவியம் புள்ளுடையான அடலாழியம்மான் தன்னை
நாவியலால் இசை மாலைகளேத்தி நண்ணப் பெற்றேன்
ஆவியேன்னாவியை யானறியேன் செய்தவாற்றையே

பொருள் - எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் கலந்து, நிலையாக நின்று, அனுபவித்தபடி உள்ளவர்களுடைய பாபங்கள் அனைத்தும் அழியும்படியாக அவர்களுடன் சேர்ந்து நிற்பவனும், அழகான சிறகுகள் கொண்ட கருடனைத் தனது

வாகனமாகக் கொண்டவனும், தனது அடியார்களுடைய பகைவர்களை அழிப்பதான சக்கரத்தாழ்வானைத் திருக்கரத்தில் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, எனது நாக்கின் துதியான இசை மாலைகள் கொண்டு நான் புகழ்ந்தபடி அவனை அண்டினேன். எனக்கு அந்தர்யாமியாக உள்ள அவன், எனது ஆத்மாவை இவ்விதம் துதிக்கச் செய்து, என்னை மகிழும்படியாகச் செய்த விதங்கள் ஏதும் நான் அறியமாட்டேன்.

அவதாரிகை - அநந்யப்ரயோஜநரையும், முதலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் இழியாத நித்யஸூரிகளையுடையனாய் வைத்து, நித்யஸூரிகளுக்கு அவ்வருகான தான், நித்ய ஸம்ஸாரியான என்பக்கல் பண்ணின மஹோபகாரம் என்னால் பரிச்சேதிக்க வொண்கிறதில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் தவிர மற்ற பயன்களை விரும்பாதவர்கள் மற்றும் தொடக்கம் முதலாகவே மற்ற பயன்களில் ஈடுபடாதபடி உள்ள நித்யஸூரிகள் ஆகியவர்களைத் தனது உடைமையாகக் கொண்டுள்ளான். நித்யஸூரிகளுக்கு மிகவும் அருகாமையில் உள்ள அவன், எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள என் விஷயத்தில் செய்த மிகப் பெரிய உதவியை என்னால் அளவிட்டுக் கூற இயலவில்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மேவி நின்று தொழுவார்) கிட்டக்கொண்டு “தேஹி மே ததாமி தே” என்று ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கு மடியேற்றுக் கொண்டு போகையன்றிக்கே, “வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவார்” என்கிறபடியே அவன் தன்னையே ப்ரயோஜநமாகக் கொண்டு தொழுமவர்கள், “இன்று வந்தித்தனையும் அமுது செய்திடப் பெறில்” என்று தொழுமவர்கள். (வினை போக) அவர்களுக்குப் பின்னை வினையுண்டோ? என்னில்; ப்ரயோஜநாந்தரத்திலே நெஞ்சு சொல்லுகைக்கு அடியான பாபங்கள் போம்படியாக. (மேவும் பிரான்) அவன் அநந்ய ப்ரயோஜநனாகக் கிட்டினவாறே அவனும் அநந்ய ப்ரயோஜநனாய்க் கிட்டுமே; நடுவு வினைக்கு ஒதுங்க நிழலில்லாமையாலே நசித்துப்போம்; “வல்வினையார்தாம் மடியடக்கி நிற்பதனில் மீண்டு அடியெடுப்பதன்றோ அழகு” என்றாரிறே. (பிரான்) உபகாரமே சீலமாம்படியிருக்குமவன். முன்பு சில நாள் ப்ரயோஜநாந்தர பரராய்ப் பின்பு தன்னையே ப்ரயோஜநமாக விரும்பினார் திறத்தில் உபகரிக்கும்படி சொல்லிற்று; முதலிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தில் நெஞ்சு செல்லாதபடியான அநந்த வைநதேயாதிகளை யுடையனாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. (தூவி) சிறகு.

இத்தால் நினைத்தவிடத்திலே கொண்டு ஓடுகைக்கு அடியான பரிகரத்தையுடையனாய். (அம்புள்) “த்வதங்க்ரி ஸம்மர்த்தகிணாங்க சோபிநா” என்னும்படியான அழகையுடையனாகையாலே வந்த ஏற்றத்தையுடையவன்.

விளக்கம் - (மேவி நின்று தொழுவார்) - அருகில் சென்றவுடன், “தேஹி மே ததாமி தே - நான் உனக்கு இதனைத் தருகிறேன், நீ எனக்கு இதனை அளிப்பாயாக” என்று மற்ற பயன்களின் பொருட்டு அவர்கள் பின்னே செல்லுதல் என்பது அல்லாமல், முதல் திருவந்தாதி (26) - வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவார் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை மட்டுமே தங்களுடைய பயனாகக் கொண்டு வணங்கியபடி உள்ளவர்கள். நாச்சியார் திருமொழி (9-7) - இன்று வந்தித்தனையும் அமுது செய்திடப் பெறில் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்கள். (வினை போக) - அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இணை உள்ளதோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். மற்ற பயன்களில் ஈடுபடுவதற்குக் காரணமாக உள்ள பாபங்கள் அனைத்தும் நீங்கும்படியாக. (மேவும் பிரான்) - இவன் எந்த ஒரு பயனையும் எதிர்பாராமல் ஸர்வேச்வரனை அண்டுவது போன்று, ஸர்வேச்வரனும் இவனிடமிருந்து எதனையும் எதிர்பாராமல் அண்டுகிறான். இதற்கு நடுவில், வினைகள் எதற்கும் இடம் இல்லாதபடி அழிகின்றன. பெரியதிருவந்தாதி (30) - வல்வினையார்தாம் மடியடக்கி நிற்பதனில் மீண்டு அடியெடுப்பதன்றோ அழகு - என்பது காணலாம். (பிரான்) - உபகாரம் என்பதே தனது இயல்பு என்னும்படியாக உள்ளவன். முதலில் மற்ற பயன்களை எதிர்பார்த்தபடி இருந்தவர்களாக, பின்னர் அவை அனைத்தையும் விடுத்து ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே பயன் என்று கொண்டவர்கள் விஷயத்தில் இவன் செய்யும் உபகாரத்தை இதுவரை உரைத்தார். அடுத்து, தொடக்கம் முதலே மற்ற பயன்களில் நெஞ்சம் ஈடுபடாதபடி உள்ள கருடன் மற்றும் ஆதிஷேஷன் போன்றவர்களைக் கொண்டவன் என்பது குறித்து உரைக்கிறார். (தூவி) - சிறகு. இதன் மூலம், ஸர்வேச்வரன் எண்ணிய இடத்திற்கு அவனைக் கொண்டு சேர்ப்பதற்காக ஓடும் கருவியைக் கொண்டான். (அம்புள்) - ஸ்தோத்ரரத்னம் (41) - த்வதங்க்ரி ஸம்மர்த்தகிணாங்க சோபிநா - உனது திருவடிகள் அழுத்தியதால் ஏற்பட்ட தழும்புகளால் அழகாக உள்ளவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அழகால் உண்டான ஏற்றம் கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (அடலாழி) அஸ்தானே பய சங்கியாகையாலே எப்போதுமொக்க யுத்தோந்முகனாயிருக்கும். அடல் - மிடுக்கு. (அம்மான் தன்னை) பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே பேராதிருத்தல், திருவாழியைச் சலியாதே பிடித்தல் செய்ய வல்லனாயிற்று ஸர்வாதிகனாவான். (நாவியலாலிசை மாலைகளேத்தி) நெஞ்சு ஒழியவே, வாக் ப்ரவ்ருத்தி மாத்ரமே இசைமாலைகளாயிற்றின. நாப்புரட்டினதெல்லாம் இயலும் இசையுமாய்க் கிடக்கை. (ஏத்தி நண்ணப் பெற்றேன்) இவர், நண்ணியல்ல ஏத்திற்று; ஏத்தியாயிற்று நண்ணிற்று. (ஆவியென்னாவியை செய்தவாற்றை யானறியேன்) ஆவி நிருபாதிகனான ஸர்வாத்மா. “உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருயிர்”, “ஆத்மந ஆகாசஸ்ஸம்பூத:”, “ஸர்வாத்மா”. (என்னாவியை) அத்யந்தம் நிஹீநானான என்னை. (செய்தவாற்றை அறியேன்) விபுவான தான் அணுவான என்னை, “ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி”, “வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன்” என்று தன்னோடொத்த ஆநந்தத்தையுடையேனாம்படி பண்ணினான். ஸர்வசரீரியானவன் ஸ்வசரீரத்திலே ஒன்றைப் பெறாப்பேறு பெற்றானாகத் தலையாலே சுமப்பதே! (யான் அறியேன்) அநுபவித்துக் குமிழிநீருண்டு போமித்தனை போக்கி, அது பேச்சுக்கு நிலமல்ல என்கிறார். உபகார ஸ்ம்ருதியும் அவனது என்னவுமாம்.

விளக்கம் - (அடலாழி) - பரமபதத்தில் இவன் உள்ளபோதிலும், இவனுக்கு ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்படுமோ என்று எண்ணியபடி, எப்போதும் யுத்தத்திற்கான தயார் நிலையிலேயே சக்கரத்தாழ்வான். (அம்மான் தன்னை) - அனைத்தையும் அடக்கி ஆள்பவன் யார் என்றால், “கருடனுடைய திருத்தோள்களை விட்டு அகலாமல் உள்ளவன், திருச்சக்கரத்தை ஒரு போதும் விடாமல் பிடித்தபடி இருப்பவன்” என்பவனே ஆவான். (நாவியலாலிசை மாலைகளேத்தி) - நெஞ்சம் மட்டுமே அல்லாமல் வாக்கும் தனித்து நின்று தனது செயலாக இசை மாலைகளை உண்டாக்கின. நாக்கு அசையும்போது ஏற்படும் அனைத்தும் இயலும் இசையுமாகவே உள்ளன. (ஏத்தி நண்ணப் பெற்றேன்) - இவர் நண்ணிய பின்னர் துதிக்கவில்லை, துதித்த பின்னர் நண்ணினார். (ஆவியென்னாவியை செய்தவாற்றை யானறியேன்) - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவன். திருவாய்மொழி (8-1-5) - உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருயிர் - என்றும், தை. (2-1-1) - ஆத்மந: ஆகாச: ஸம்பூத: - இந்த ஆத்மாவிடமிருந்து ஆகாசம் உண்டானது - என்றும், தை. (3-11) - ஸர்வாத்மா - அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக - என்றும் கூறும்படியாக உள்ளவன். (என் ஆவியை) - தொடக்கம் முதல் முடிவு வரை தாழ்ந்தவனாகிய உள்ள என்னை. (செய்தவாற்றை அறியேன்) - எங்கும் நிறைந்தவனாகிய

அவன், அணு அளவே உள்ள என்னை. தை. (2-7) - ஏஷ ஹி ஏவ ஆநந்தயதி - அவன் ஆனந்தத்தை ஏற்படுத்துகிறான் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-5-3) - வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னைப் போன்ற அனைத்தையும் நானும் அடையும்படிச் செய்தான். அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டவன், தன்னுடைய சரீரத்திலே ஒருவனாக உள்ள என்னை, பெறுவதற்கு அரிய பேறாகக் கொண்டு, தனது தலையால் சுமப்பது வியப்பே ஆகும். (யான் அறியேன்) - அதனை அனுபவித்தபடி நிற்பது மட்டுமே செய்ய இயலும் அல்லாமல், சொற்கள் கொண்டு உரைக்க இயலாது. செய்ந்நன்றி அறிதலும் அவனாலேயே ஏற்படுவதாகிறது.

4-5-5 ஆற்ற நல்லவகை காட்டும் அம்மாணை அமரர்தம்

ஏற்றை எல்லாப் பொருளும் விரித்தானை எம்மான் தன்னை
மாற்ற மாலை புனைந்தேத்தி நாளும் மகிழ்வெய்தினேன்
காற்றின் முன்னம் கருகி வினைநோய்கள் கரியவே

பொருள் - படிப்படியாக அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடியான மேன்மையான ப்ரபத்தி பரஜ்ஞாநம் மற்றும் பரமபக்தி ஆகிய விதங்களை, தன்னை அனுபவிக்கின்ற அடியார்களுக்கு வெளிப்படுத்துகின்ற ஸ்வாமியை, நித்யஸூரிகளுடைய தலைவனை, அனைத்து ஆழ்பொருள்களையும் ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை மூலமாக வெளிப்படுத்தியவனை, இப்படியாக எனக்குத் தலைவனைக் குறித்த ஞானம் மற்றும் அவன் குறித்த ப்ரேமை ஆகியவற்றை அடையவிடாமல் தடுப்பதான எனது அனைத்து பாபங்களும் நோய்களும், காற்றின் முன்பாக சட்டென்று ஓடும்படியாக, சொற்கள் கொண்டு மாலை புனைந்து அவனைத் துதித்த நான், எப்போதும் மகிழ்வு கொண்டவன் ஆனேன்.

அவதாரிகை - தான் ஸர்வாதிகனாய் வைத்து அர்ஜுநனுக்கு ஸர்வார்த்தங்களையும் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அருளிச்செய்தாற்போலே எனக்குத் தன்படிகளைக் காட்ட, கண்டு அநுபவித்து நான் என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் போம்படி திருவாய்மொழி பாடி நிரதிசயாநந்தியானேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - அனைவருக்கும் எஜமானனாக இருந்தபடி, அர்ஜுனனை முன்னிறுத்தி, அவனுக்கு அனைத்துவிதமான ஆழ்பொருள்களையும், அவன் பொறுக்கப் பொறுக்க நிதானமாக அருளிச்செய்தான். இவ்விதம் எனக்கு அவன் தன்னைக் குறித்து

உணர்த்தினான். அதனைக் கண்டு அனுபவித்த நான், எனது தடைகள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்றவனாக, திருவாய்மொழியைப் பாடி, எல்லையற்ற ஆனந்தம் கொண்டவன் ஆனேன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆற்ற) அமைய. பொறுக்கப்பொறுக்க. குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலேயன்றிக்கே, ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கவாயிற்று, தன் கல்யாணகுணங்களை அநுபவிப்பித்தது. “இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை” என்ற அநந்தரத்திலே “வீற்றிருந்தேழுலகி”லநுபவத்தை அநுபவிப்பித்தானாகில், என்னைக் கிடையாதுகிடீர். (நல்லவகை காட்டும்) தன் குணசேஷ்டிதங்களை அநுபவிப்பிக்கும். (அம்மாணை) உடையவன் உடைமையின் நிலையறிந்தன்றோ நடத்துவது. (அமரர்தம் ஏற்றை) கூடித்ர விஷயங்களையும் உண்டறுக்கமாட்டாதே போந்த என்னைக்கிடீர் நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற தன்னை அநுபவிப்பித்தது. தனக்கு ஒரு குறையுண்டாயன்று, போக்தாக்கள்பக்கல் குறையுண்டாயன்று; தான் ஸர்வேச்வரனாவது, தன் படிகளை அநுபவிப்பிக்க நித்யஸூரிகளையுடையனாவது; இப்படியிருக்கக்கிடீர் என்னை யநுபவிப்பித்தது.

விளக்கம் - (அற்ற) - அமைய. அதாவது பொறுக்கப்பொறுக்க மெதுவாக. மிகவும் சிறிய குழியில் கடலைப் புகுந்துவது போன்று அல்லாமல், மிகவும் பொறுமையாக தனது திருக்கல்யாண குணங்களை அநுபவிக்கும்படிச் செய்தான். திருவிருத்தம் (1) - இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை - என்று கூறிய உடனேயே, “வீற்றிருந்த” என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு அநுபவத்தை நான் அடையும்படிச் செய்திருந்தான் என்றால், “நான் அவனை முற்றிலுமாக அநுபவித்த ஒருவன்” என்றாக மாட்டேன் அல்லவோ? (நல்லவகை காட்டும்) - தனது திருக்கல்யாண குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் ஆகியவற்றை அநுபவிக்கும்படிச் செய்தவன். (அம்மாணை) - ஒரு பொருளுக்குச் சொந்தக்காரன் தனக்குச் சொந்தமான பொருளின் நிலையை நன்றாக அறிந்தவன் அல்லவோ? (அமரர்தம் ஏற்றை) - தாழ்ந்த விஷயங்களாக உள்ளபோதிலும் அவற்றை அநுபவிக்காமல் விடுவதில்லை என்றுள்ள என்னை அல்லவோ நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அநுபவித்தபடி உள்ள தன்னை அநுபவிக்கும்படிச் செய்தான்? தனக்கும் எந்தக் குறையும் இன்றி, தன்னை அநுபவிப்பவர்களுக்கும் எந்தக் குறையும் இன்றி உள்ளவன். தான்

ஸர்வேச்வரனாக உள்ளபோதிலும், தன்னை எப்போதும் அனுபவிக்கும் நித்யஸூரிகள் உள்ளபோதிலும், தன்னை அனுபவிக்கும்படியாக என்னைச் செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - (எல்லாப்பொருளும்) தம்மையநுபவிப்பித்த ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். முதல் வார்த்தையிலே “தர்மாத்ரமங்களை இன்னதென்று அறிகிறிலேன்; “சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்” என்ற அர்ஜுநனுக்கு, ப்ரக்ருதி புருஷ விவேகத்தைப் பிறப்பித்து, கர்மயோகத்தை விதித்து, “அது தன்னை, கர்த்ருத்வத்தைப் போகட்டுப் பலாபிஸந்தி ரஹிதமாக அநுஷ்டி” என்று, அநந்தரம் ஆத்மஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, அநந்தரம் பகவத்ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, அநவரத பாவநாருபமான உபாஸந க்ரமத்தையறிவித்து, இவ்வளவும் கொண்டு போந்து இதின் அருமையை இவன் நெஞ்சிலேபடுத்தி, “இவை அசக்யம்” என்று சோகித்தவந்தரம் “ஆகில், என்னைப் பற்றி நிர்ப்பரனாயிரு” என்று தலைக்கட்டினாற் போலேயாயிற்று, க்ரமத்தாலே தன் குணசேஷ்டிதங்களை இவரையநுபவிப்பித்தபடி.

விளக்கம் - (எல்லாப்பொருளும்) - தன்னை அவன் அனுபவிக்கும்படிச் செய்த விதங்களை உரைக்கிறார். தொடக்கத்திலேயே அர்ஜுனன், “தர்மம், அதர்மம் என்றால் என்ன என்று நான் அறியவில்லை. கீதை (2-7) - சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் - நான் உனது சிஷ்யனாக உன்னைச் சரணம் அடைந்தேன், எனக்கு உபதேசிப்பாயாக”, என்று உரைத்தான். அவனுக்குச் சரீரம் மற்றும் ஆத்மா குறித்த விவேகத்தை அளித்தான்; கர்மயோகம் குறித்து உபதேசம் செய்து அதனை விதித்தான்; “கர்மத்தை நான் செய்கிறேன் என்ற எண்ணம் இன்றியும், கர்மபலனில் விருப்பம் இன்றியும் இயற்றுவாயாக”, என்று கூறினான்; தொடர்ந்து, ஆத்ம ஞானத்தை அளித்தான்; அதனைத் தொடர்ந்து பகவத் ஞானத்தை அளித்தான்; மேலும் எப்போதும் நீங்காத உறுதியான உபாஸன வழியை உரைத்தான். இவை அனைத்தையும் உரைத்து, அவற்றின் மேன்மையை அர்ஜுனனுடைய நெஞ்சத்தில் ஆழமாகப் பதித்தான். இவற்றைக் கேட்ட அர்ஜுனன், “இதனைக் கைக்கொள்ள எனக்குச் சக்தி இல்லை” என்று உரைத்தான். அப்போது க்ருஷ்ணன், “அப்படியானால் என்னை அடிபணிந்து, உனது பாரங்கள் அனைத்தையும் என்னிடம் அளித்தவனாக இருப்பாயாக”, என்று தனது உபதேசத்தை நிறைவு செய்தான். இதனைப் போன்றே படிப்படியாகத் தனது குணங்கள் மற்றும் செயல்களை நம்மாழ்வார் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - (எம்மான் தன்னை) அர்ஜுநனுக்கு பலித்ததோ இல்லையோ, அறியேன்; அந்த உபதேச பலம் நான் பெற்றேன். அவனும் இவ்வர்த்தத்தைக் கேட்டவந்தரம் “ஸ்த்திதோஸ்மி” என்னச்செய்தேயும், “நூநம் ஸம்சயோஸ்தி” என்றானிறே; உபதேசிக்கிறவனும் ஸர்வஸாதாரணனாய், உபதேசிக்கிற அர்த்தமும் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே, அதறிந்த இவர்க்குப் பலித்ததென்னத் தட்டில்லையிறே; “விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்” என்னக் கடவதிறே, இவர் மநோரத்திலே நின்று போலே காணும் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - (எம்மான் தன்னை) - அவனுடைய உபதேசங்கள் அர்ஜுனனைச் சென்று அடைந்ததோ என நான் அறியேன்; ஆனால் அந்த உபதேசத்தின் பலனை நான் அடைந்தேன். அர்ஜுனன் கீதையில் (18-73) - ஸ்த்திதோஸ்மி - தெளிவாக உள்ளேன் - என்று உரைத்தான்; ஆயினும் அநுகீதையில், “நூநம் ஸம்சயோஸ்தி - சந்தேகத்துடன் உள்ளேன்”, என்றான் அல்லவோ? ஆனால் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்த விஷயங்களை இவர் அறிந்ததாகக் கூறுவது எப்படி? உபதேசம் செய்தவனும், செய்யப்பட்ட உபதேசமும் பொதுவானது என்பதால், அதனை அறிந்த இவருக்கு உபதேசம் பலன் அளித்ததில் எந்தக் குறையும் இல்லை. இவ்விதம் அறிந்தவர் வேறு யாரேனும் உள்ளாரா என்றால், நாச்சியார் திருமொழி (11-10) - விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர் - என்கிறார். பெரியாழ்வாருடைய மனம் என்ற ரதத்தில் நின்று உபதேசம் செய்தது போன்று நிகழ்ந்தது.

வ்யாக்யானம் - (மாற்றமாலை புனைந்தேத்தி) சொன்மாலையைத் தொடுத்தேத்தி. அவன் பண்ணின உபகாரத்திலே தோற்று எத்தினார். அது திருவாய்மொழியாய்த் தலைக் கட்டிற்று. மாற்றம் - சொல்லு. (நாளும் மகிழ்வெய்தினேன்) நித்யாநந்தியானேன். எய்துகை - கிட்டுகை. “இப்படி பெரிய பேற்றைப் பெற்றீராகில் விரோதி செய்தது என்?” என்ன, (காற்றின் முன்னம் கடுகி வினைநோய்கள் கரியவே) வினைகளும் வினைப்பயனான ஜந்மங்களும் காற்றிற்காட்டிலும் கடுகி தக்தமாயிற்றின. புதுப்புடைவை அழுக்குக் கழற்றுமாபோலே, க்ரமத்தாலே போக்கவேண்டுவது தானே போக்கிக் கொள்ளப்பார்க்குமன்றிறே; அவன் போக்குமன்று அவனுக்கு அருமைப்பட வேண்டாவே; “வினைப்படலம் விள்ள விழித்து” என்கிறபடியே, ஒருகால் பார்த்துவிட அமையுமே; “மேரு மந்தர” இத்யாதி. நிதாநஜ்ஞான பிஷக்கைக் கிட்டின வ்யாதி

போலேயிறே ஸர்வேச்வரனை கிட்டினால் இவை நசிக்கும்படி. “வானோ மறிகடலோ” இத்யாதி.

விளக்கம் - (மாற்றமாலை புனைந்தேத்தி) - சொல் என்னும் மாலையைத் தொடுத்து ஏத்தி. அவன் தனக்குச் செய்த உபகாரங்களைக் கண்டு, அதில் மயங்கி, அவனை ஏத்தினார்; இதுவே திருவாய்மொழியாக நிறைவேறியது. (நாளும் மகிழ்வெய்தினேன்) - எப்போதும் ஆனந்தம் நிறைந்தவனாக உள்ளேன். “இவ்விதம் கிடைத்தற்கு அரிய பேற்றைப் பெற்ற உம்முடைய விரோதிகளுக்கு என்ன ஆயிற்று?”, என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (காற்றின் முன்னம் கடுகி வினைநோய்கள் கரியவே) - வினைகள் மற்றும் அந்த வினைகளுடைய பயனாகிய பிறவிகள் ஆகிய அனைத்தும், காற்றைக் காட்டிலும் விரைவாக எரிந்தன. புதுப்புடவையானது அழுக்கு நீங்குவது போன்று, இவை அனைத்தும் நாளடைவில் அழியாமல், தாங்களாகவே தங்களை போக்கிக் கொள்ள முயன்று ஓடுகின்றன. ஏனென்றால் அவன் விலக்க முயலும் நாளில், அவனுக்குச் சிரமம் ஏற்படாது அல்லவோ? பெரியதிருவந்தாதி (76) - வினைப்படலம் விள்ள விழித்து - என்பதற்கு ஏற்ப ஒருமுறை பார்த்தால் போதுமானது. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தி - மேரு மந்தர - மேருமலை போன்று பாப கர்மங்களும் உயர்ந்து காணப்பட்டாலும் க்ருஷ்ணனைக் கண்டு அழிகின்றன - என்பது காண்க. நோய் ஒன்றின் மூல காரணத்தை அறிந்த வைத்தியனைக் கிட்டினால் நோய் அகல்வது போன்று, ஸர்வேச்வரனை அடைந்தால் இவை அனைத்தும் அழிகின்றன.

4-5-6 கரியமேனிமிசை வெளிய நீறு சிறிதேயிடும்

பெரிய கோலத் தடங்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான் தன்னை
உரிய சொல்லால் இசைமாலைகளேத்தி உளப்பெற்றேற்கு
அரியதுண்டோ எனக்கு என்று தொட்டும் இனியென்றுமே

பொருள் - கருமையான அழகிய திருமேனியின் மீது வெண்மையான சூர்ணத்தை மிகவும் சிறிய அளவில் இடுகின்ற, பெரியதான அழகான திருக்கண்கள் கொண்டவனும், நித்யஸூரிகளுடைய தலைவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைத் துதிக்க ஏற்றதாக உள்ள சொற்கள் கொண்டு அமைக்கப்பட்டதான இசையுடன் கூடிய மாலைகள் கொண்டு நான் துதிக்க எண்ணுகிறேன். இப்படிப்பட்ட எனக்கு, இந்த நாள் தொடங்கி, இனியும் கிடைக்க உள்ள அரிதான பொருள் வேறு ஏதேனும் உள்ளதா?

அவதாரிகை - ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்யவும் பெற்று, ப்ரதிபந்தகமும் போகப்பெற்றேனென்றார் கீழ்; ஆனால், “இனி உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்?” என்றான் ஈச்வரன்; இதுக்கு முன்பு பெறாததாய் இனிப் பெறவேண்டுவதொன்றுண்டோ? என்கிறார் இதில்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்யும் சந்தர்ப்பம் பெற்றது மட்டும் அல்லாமல், எனது அனைத்துவிதமான தடைகளும் நீங்கவும் பெற்றேன்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நான் இனி உமக்கு வேறு என்ன செய்யவேண்டும்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “இதுவரை நான் அடையாததாக, இனிப் பெற உள்ள பேறு வேறு ஏதேனும் உள்ளதோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கரியமேனி மிசை) மேனியென்று - நிறமாய், திருக்கண்களில் கருவிழியினுடைய கறுத்த நிறத்தால் வந்த அழகுக்கு மேலே. “கரியவாகிப் புடை பரந்து” என்னக் கடவதிறே. (வெளிய நீறு) அஞ்சந சூர்ணம். அதை அளவே கொண்டு அலங்கரிக்கும். “ஆராரயில்வேற் கண் அஞ்சனத்தின் நிறணிந்து” என்னக் கடவதிறே. (சிறிதே இடும்) அழகுக்கு இடவேண்டுவதில்லையே, இனி மங்களார்த்தமாகையாலே அளவேயாயிற்று இடுவது. (பெரிய கோலம்) ஒப்பனை வேண்டாதபடி அழகு அளவிறந்திருக்கிறபடி. (தடங்கண்ணன்) போக்தாக்களளவன்றிக்கே போக்யம் மிக்கிருக்கிறபடி. அதவா, (கரிய இத்யாதி) கறுத்த நிறத்தாலே வந்த அழகுக்கு மேலே அதுக்குப் பரபாகமான திருக்கண்களிலே அஞ்சனத்தையிடுமென்றுமாம். அன்றிக்கே, “கரி என்று - ஆனையாய், அத்தால் நினைக்கிறது - குவலயாபீடமாய், குவலயாபீடமானது, அம்மேனியிலே - அழகிய திருமேனியிலே, வெளிய - சீற, அதை, நீறு சிறிதேயிடும் - பொடியாக்கும்” என்று ஒரு தமிழன் நிர்வஹித்தான்.

விளக்கம் - (கரியமேனி மிசை) - மேனி என்பது நிறத்தைக் கூறுகிறது. திருக்கண்களில் உள்ள கருவிழியின் கறுத்த நிறம் காரணமாக வந்து அழகுக்கும் மேலே. அமலனாதிபிரான் (8) - கரியவாகிப் புடை பரந்து - என்பது காண்க. (வெளிய நீறு) - அஞ்சன சூர்ணம். அதனைச் சிறிய அளவில் கொண்டு அலங்கரிக்கும். சிறிய திருமடல் - ஆரார் அயில்வேற் கண் அஞ்சனத்தின் நிறணிந்து - என்பது காணலாம். (சிறிதே இடும்) - அழகுக்கு அழகு

சேர்ப்பதற்காக இடவேண்டியதில்லை. மங்களத்தின் காரணமாக உள்ளதால் சிறிய அளவில் இருக்கிறது. (பெரிய கோலம்) - எந்தவிதமான ஒப்பனையும் அவசியம் இல்லாதபடி, அழகி அளவற்று உள்ள நிலை. (தடங்கண்ணன்) - அனுபவிப்பவர்களுடைய அளவைக்காட்டிலும் அனுபவிக்கின்ற இன்பம் அதிகமாக உள்ள நிலை. அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். (கரிய இதயாதி) - கறுத்த நிறம் காரணமாக வந்த அழகுக்கும் மேலே, அதற்குச் சேரும்விதத்தில் உள்ள திருக்கண்களில் அஞ்சனத்தை இடும் என்றும் கூறலாம். அல்லது, கரி என்று யானையைக் கூறி, அதன் மூலம் குவலயாபீடத்தை எண்ணி, அந்த யானையானது அழகான திருமேனியில் சீறியபடி வரும்போது, அதனைப் பொடியாக்கும் என்று கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (விண்ணோர் பெருமான்) இக்கண்ணழகுக்கு போக்தாக்கள் நித்யஸூரிகளாயிற்று. (பெருமான்) த்ரிபாத் விபூதியாக அநுபவியா நின்றாலும், அநுபூதாம்சம் சுருங்கி அநுபாவ்யாம்சம் விஞ்சியிருக்கும். (உரிய சொல்லால்) அவயவ சோபை அது, போக்தாக்கள் அவர்கள், இப்படியிருத்தால் “தாம் பாடுகிற கவிகளுக்கு இது விஷயமன்று” என்று மீளவிநே அடுப்பது. இப்படியிருக்கச் செய்தேயும், இவ்விஷயத்துக்கு நேரே வாசகமான சொல்லாலே, (இசைமாலைகள்) “ஸம்சர்வே மதுரம் வாக்யம்” என்கிறபடியே, திருச்செவி சாத்தலாம்படியிருக்கை. (ஏத்தி உள்ளப் பெற்றேற்கு) ஏத்தியநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு. (அரியது உண்டோ) “நாநவாப்தமவாப்தவ்யம்” என்கிறபடியே, இதுக்கு முன்பு அடையாததாய் இனி எனக்கு அடையப்படுவது ஒன்று உண்டோ? (எனக்கு) “ஈச்வரோஹம்” என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே சேஷத்வம் ரஸிக்கப் பெற்று, ஸ்வரூபாநுரூபமாக வாசிகமான அடிமை செய்யப் பெற்று, “வினை நோய்கள் கரிய” என்று விரோதி கழியப் பெற்றிருக்கிற எனக்கு. (இன்று தொட்டும் இனியென்றுமே) அடிமையிலிழிந்த என்று தொடங்கி இனி மேலுள்ள காலமெல்லாம் அரியது இல்லை. “அதஸோபயங்கதோ பவதி” என்கிறபடியே, அநந்தரம் “தீர்ப்பாரை யாமினி”யாவது அறியாமலிநே இவர் அவ்வார்த்தை சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (விண்ணோர் பெருமான்) - இந்தக் கண்ணழகை அனுபவிப்பவர்கள் நித்யஸூரிகள் ஆவர். (பெருமான்) - பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து நின்று அனுபவித்தாலும் கூட, அனுபவிக்கப்பட்ட பகுதியானது குறைவாகவும், அனுபவிக்கப்பட வேண்டிய பகுதியானது மிகவும் அதிகமானதாகவும் உள்ளது. (உரிய

சொல்லால்) - “அவயவங்களுடைய எழில் அத்தகையது. அனுபவித்தபடி உள்ளவர்கள் அவர்கள்” என்ற நிலையாக உள்ளது; அப்படியானால், “நம்மால் கவிபாடுவதற்கு ஏற்ற விஷயம் இது அல்ல”, என்று கைவிடுதல் அல்லவோ சிறந்தது? ஆனால் இவ்விதமாக உள்ளபோதிலும், அந்த விஷயத்திற்கு ஏற்றபடி உள்ள சொற்களைக் கொண்டு. (இசைமாலைகள்) - ஸுந்தரகாண்டம் (31-1) - ஸம்சீரவே மதுரம் வாக்யம் - செவிகளால் கேட்பதற்கு இனிமையான சொற்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் தன்னுடைய திருச்செவியால் கேட்கலாம்படியாக உள்ள சொற்கள். (ஏத்தி உள்ளப் பெற்றேற்கு) - அவனை ஏத்தி அனுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு. (அரியது உண்டோ) - கீதை (3-22) - நாநவாப்தமவாப்தவ்யம் - அடைய வேண்டியது எதுவும் அடையப்படாமல் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, இதற்கு முன்பு நான் அடையாததாகவும், இனிப் புதிதாக அடையப்பட வேண்டியதாகவும் எதும் உள்ளதோ? (எனக்கு) - “ஈச்வரோஹம் - நானே ஈச்வரன்” என்பதாக உள்ள ஸம்ஸாரத்தில், அடிமைத்தனமானது ரஸிக்கப் பெற்று, எனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்குச் சேரும்படியான சொற்களைக் கொண்டு கைங்கர்யம் செய்யப் பெற்று, திருவாய்மொழி (4-5-5) - வினை நோய்களை கரிய - என்றபடி விரோதிகள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்றுள்ள எனக்கு. (இன்று தொட்டும் இனியென்றுமே) - அவனுடைய கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டு நிற்கும் எனக்கு, இனிமேல் உள்ள காலம் அனைத்தும் கடினமானது அல்ல. தைத்திரீயம் - அதஸோபயங்கதோ பவதி - அவன் பயம் அற்றவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, “தீர்ப்பாரை யாம் இனி” என்று இவர் உரைப்பது உள்ளது.

4-5-7 என்றுமொன்றாகி ஒத்தாரும் மிக்கார்களும் தன்தனக்கு

**இன்றி நின்றானை எல்லாவுலகும் உடையான் தன்னை
குன்றமொன்றால் மழை காத்த பிரானைச் சொல்மாலைகள்
நன்று சூட்டும் விதியெய்தினம் என்ன குறை நமக்கே**

பொருள் - வ்யூஹம், விபவம் என்ற வேறுபாடு இன்றி அனைத்து நிலைகளிலும் ஒரே போன்று காணப்பட்டு, தனக்கு ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லை என்பது மட்டும் அல்லாமல் தன்னுடைய எல்லையில்லாத ஸௌலப்யம் முதலான திருக்கல்யாண குணங்கள் விஷயத்தில் அவ்விதம் யாரும் இல்லாமல் உள்ளவன்; அனைத்து போகங்களையும் தனது அடிமையாகவும் உடைமையாகவும் கொண்டவன்; இந்தரன் பெய்வித்த மழையிலிருந்து அனைவரையும் தனது கண்ணால் கண்ட ஒரு மலையை எடுத்துக் காப்பாற்றியவன்;

இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்றபடியான சொல்மாலைகளைத் தொடுத்து நன்றாகச் சூட்டும்படியாக ஒரு பாக்கியம் கிட்டப்பெற்றோம். நமக்கு என்ன குறை உள்ளது?

அவதாரிகை - “அரியதுண்டோ எனக்கு என்கிற இப்பூர்த்தி உமக்கு எத்தாலே வந்தது?” என்ன; “பகவத் க்ருபையாலே வந்தது” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “கடந்த பாசுரத்தில், இனியும் புதிதாகக் கிடைக்க வேண்டியது எனக்கு வேறு ஏதேனும் உண்டோ என்று கேட்டீர். இப்படிப்பட்ட பரிபூர்ணமான நிலை உமக்கு எப்படி வந்தது?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “பகவத் க்ருபை மூலமாக வந்தது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என்றும்) எல்லாக்காலமும். (ஒன்றாகி ஒத்தாரும் மிக்கார்களும்) எல்லாங்கூடின ஸமுதாயத்துக்கு ஒப்பில்லாமையேயன்றிக்கே, ஓரோவகைக்கும் ஓர் ஒப்பு இன்றிக்கேயிருக்கும்; “ந தத் ஸமச்ச” என்கிறபடியே, ஒரு ப்ரகாராந்வயியாய்க் கொண்டு ஸமராயும் அதிகராயுமிருப்பார். (தன் தனக்கு இன்றி நின்றானை) எம்பெருமானார் தெற்கே எழுந்தருளின நாளிலே ஆளவந்தார் மகனார் சொட்டைநம்பி ப்ரஸாதித்த வார்த்தை, “தன் தனக்கு என்றது, தானான தனக்கு என்றபடி. ஒரு வகைக்கு ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிறது பரத்வத்தில்ல; ‘ஆத்மநம் மாநுஷம் மந்யே’ என்கிறபடியே அவதரித்து மனிச்சு எறிட்டுக்கொண்டு நிற்கிற நிலையிலே” என்றாராம்.

விளக்கம் - (என்றும்) - அனைத்து காலங்களிலும். (ஒன்றாகி ஒத்தாரும் மிக்கார்களும்) - அனைத்தும் ஒன்றாகச் சேர்ந்த அவனுடைய அழகுக்கு மட்டுமே அல்லாமல், தனித்தனியாக உள்ள ஒவ்வொரு வகையான குணங்களுக்கும் எந்தவிதமான ஒப்புமையும், இன்றி உள்ளான். ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்தில் - ந தத் ஸமச்ச - அவனுக்கு ஸமமானவர்கள் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, ஒவ்வொருவிதமாக எடுத்துக் கொண்டாலும், அனைத்தைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே உள்ளான். அல்லது சமமாகவும் அதிகமாகவும் இல்லாமல் உள்ளான். (தன் தனக்கு இன்றி நின்றானை) - இதற்கு ஸ்வாமி ஆளவந்தார் மகனார் சொட்டைநம்பி அருளிச்செய்தது என்னவென்றால், “தன் தனக்கு” என்றால் “தானாக தனக்கு” என்று பொருள்; அதாவது அவனுடைய பரத்வத்தில் யாரும் ஒப்பில்லை என்பது இங்கு கூறப்படவில்லை; இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-11) - ஆத்மநம்

மாநுஷம் மந்யே - நான் என்னை மனிதனாகவே எண்ணுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஒரு மனிதத்தன்மையுடன் அவதரித்தபோது, அந்த நிலையில் இவனைக் காட்டிலும் மிக்கவர் யாரும் இல்லை என்பதே கூறப்பட்டது, என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (ஸ:) ரக்ஷணமே ஸ்வரூபமாயிருக்குமவர். (தம்) ப்ராதிகூல்யத்திலே முதிர் நின்றவனை. (நிபதிதம்பூமௌ) தேவதவத்தாலே தரையில் கால்பாவாதவன் போக்கற்றுத் தரையில் வந்து விழுந்தான். ப்ரஜை தீம்பு செய்தால் பிதா சிஷிக்கத் தொடர்ந்தால் மாதாவின் காலிலே விழுமாபோலே காணும், இவன் பூமியிலே விழுந்தது. (சரண்ய:) ஏதேனும் தசையிலும் சரணவரணார்ஹரானவர். (சரணாகதம்) கண்வட்டத்திலே அநந்யகதித்வம் தோற்ற விழுந்துள்ளவனை. (வதார்ஹமபி) பெருமாள் ஸித்தாந்தத்தாலும் வதார்ஹனே. (காகுத்ஸ்த்த:) குடிப்பிறப்பால் வந்த நீர்மையாலே ரக்ஷித்தார். “குடிப்பிறப்பு தண்டயரை தண்டிக்கைக்கும் உடலாயிறாதோ?” என்னில், (க்ருபயா) நாம் தொடங்கின கார்யம் ப்ரபல கர்மத்தால் தலைக்கட்டவொண்ணாதாப்போலே, அவரும் க்ருபா பரதந்த்ரராகையாலே நினைத்தவை தலைக்கட்டமாட்டார். அவன் க்ருபை விளையும் பூதனானான், அதுக்கு மேலே க்ருபை விளைந்தது, இனி அவர் எவ்வழியாலே தண்டிப்பார்? (என்ன குறை நமக்கே) எனக்குக் குறையுண்டாகையாவது, அவன் க்ருபை பரிச்சிந்ந விஷயமாகையிறே.

விளக்கம் - அடுத்து இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-34, 35) - த்ரீந்லோகாந் ஸம்பரிக்ரமய தமேவ சரணம் கத: ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்ய: சரணாகதம் || வதார்ஹமபி காகுஸ்த்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் பரித்யூநம் விஷண்ணம் ச ஸ தமாயாந்தம் அப்ரவீத் - மூன்று லோகங்களையும் சுற்றித் திரிந்த காகம், இராமனையே சரணம் புகுந்தது; பூமியில் விழுந்து அடைக்கலம் அடைந்த அதனை, அனைவருக்கும் அடைக்கலம் அளிப்பவனாகிய இராமன், அது கொல்வதற்குத் தக்கதாக உள்ளபோதிலும், தனது கருணையால் ரக்ஷித்தார் - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். (ஸ:) காப்பாற்றுதல் என்ற செயலையே தனது வடிவமாகக் கொண்டவன். (தம்) - விருப்பம் அற்ற செயலைச் செய்வதிலே எப்போதும் முதிர்ச்சி அடைந்த காகம். (நிபதிதம் பூமௌ) - தேவர்களில் ஒருவனாக உள்ளதால் தனது கால்கள் தரையில் படியாதபடி திரிபவன், இப்போது வேறு வழியின்றி தரையில் வந்து விழுந்தான். குழந்தை தவறு செய்யும்போது

தந்தை தண்டிக்கும் நேரத்தில், தாயின் கால்களில் விழுவது போன்று, காகமானது பூமியில் விழுந்தது. (சரண்ய:) - எந்த ஒரு நிலையிலும் சரணம் புகத் தக்கவனாகிய இராமன். (சரணாகதம்) - தனது கண் பார்வையில் சரணம் புகுவதற்கு வேறு இடம் எதனையும் காணாமல் தோற்றுப்போய், தனது திருவடிகளில் விழுந்து கிடக்கும் காகத்தை. (வதார்ஹமபி) - இராமனுடைய கொள்கைப்படியும் காகமானது கொல்லத்தக்கதே ஆகும். (காகுத்ஸ்த்த:) - தனது குலப்பெருமையால் வந்த நீர்மை காரணமாக இராமன் காப்பாற்றினான். “ஆனால் குடிப்பிறப்பு என்பது தண்டிக்கத்தக்கவர்களை தண்டித்தல் என்பது ஆகாதோ?”, என்ற கேள்வி எழலாம்; இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (க்ருபயா) - நாம் தொடங்கிய கார்யமானது நம்முடைய கர்மங்களின் விளைவாகச் செய்து முடிக்க இயலாமல் தடையாகின்றன; இது போன்றே இராமன் க்ருபைக்கு வசப்பட்டுள்ளதால், தண்டிக்கவேண்டும் என்று தொடங்கிய செயலைச் செய்ய இயலாமல் நிற்பான். க்ருபை ஓங்கி வளர்கின்ற பூமியைக் காகம் அடைந்தது, அதனையும் கடந்து இராமனுடைய க்ருபை வளர்ந்தது, பின்னர் எங்ஙனம் அவன் தண்டிப்பான்? (என்ன குறை நமக்கே) - அவனுடைய க்ருபையை அளவுபடுத்தினால் அல்லவோ எனக்குக் குறை ஏற்படும் !!

4-5-8 நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பனை ஞாலத்தார்

தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானை தண்டாமரை
சுமக்கும் பாதப் பெருமானைச் சொன்மாலைகள் சொல்லுமாறு
அமைக்க வல்லேற்கு இனியாவர் நிகர் அகல் வானத்தே

பொருள் - தனது திருவடிகளை அண்டி நிற்கும் நம்மிடம், பெரியபிராட்டியாரைக் காட்டிலும் மிகவும் ப்ரியமாக உள்ளவனை, இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் மற்றும் அந்த உலகில் உள்ளவர்கள் என அனைவருக்கும் தலைவனை, குளிர்ந்த தாமரைமலரால் தாங்கப்படும் திருவடிகள் கொண்டவனைக் குறித்து, சொல்லால் கட்டப்பட்ட மாலைகள் தொடுக்கவல்ல எனக்கு, அகலமான விண்ணில் உள்ள யார்தான் ஒப்பாவார்கள்?

அவதாரிகை - எம்பெருமானுக்குத் தம் பக்கலுண்டான ஸங்காதிசயத்தை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய உபயவிபூதி யோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாகக் கவி சொல்லவல்ல எனக்குத் திருநாட்டிலும் நிகரில்லை யென்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேஸ்வரனுக்குத் தன்னிடம் ஏற்பட்டுள்ள அளவற்ற ப்ரீதியை எண்ணி, அவனுடைய “இரண்டு விபூதிகளுக்கும் தலைவனாக உள்ள தன்மை மற்றும் மென்மை” ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றபடியான கவிதைகளை உரைக்கவல்ல எனக்கு, பரமபதத்திலும் கூட நிகரானவர்கள் இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நமக்கும்) இன்று திருவடிகளை ஆச்ரயித்த நமக்கும், நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகாயிருக்கிற நமக்கும். “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன்” என்றாரிறே. (பூவின்மிசை நங்கைக்கும்) நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாய், ரூப குணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையாயிருக்கிறவளுக்கும். (பூவின்மிசை நங்கை) புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வகுத்தாற்போலேயிருந்துள்ள ஸௌகுமார்யத்தையும் போக்யதையையும் உடையவள். அத்தலை நிறைவின்றியிலேயிருக்கிறாப் போலேயாயிற்று. அத்தலை குறைவற்றிருக்கிறபடி. (இன்பனை) இன்பனாமிடத்தில், முற்பாடு இங்கேயாய்ப் பின்பாயிற்று அவளுக்கு ஸ்நேஹித்திருப்பது. “த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம” பெருமாள் எழுந்தருளி நிற்கச்செய்தே ராவணன் கோபுர சிகரத்திலே வந்து தோற்றினவாரே, “ராஜத்ரோஹியான பையல் திருமுன்பே நிற்கையாவதென்?” என்று மஹாராஜர் அவன் மேலே எழப்பாய்ந்து வென்று வந்தபோது பெருமாள் அருளிச்செய்கிறார், “ஏவம் ஸாஹஸ யுக்தாநி ந குர்வந்தி ஜநேச்வரா:”. சிலர் மேல் விழ வேண்டினால், பரிகரபூதர் நிற்க ப்ரதாநரோ மேல் விழுவார்?

விளக்கம் - (நமக்கும்) - இன்று தனது திருவடிகளை அண்டி நிற்கும் நமக்கும், நித்யமான ஸம்ஸாரிகளாக நின்றவர்களுடன் உள்ள நமக்கும், திருவாய்மொழி (3-3-4) – நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன் - என்றார் அல்லவோ? (பூவின் மிசை நங்கைக்கும்) - நித்யஸூரிகளுக்கும் அரிதானவளாக, ரூபம் மற்றும் ஆத்மகுணங்களால் பரிபூர்ணமாக உள்ளவளுக்கும். (பூவின்மிசை நங்கை) – மலருடைய பரிமளமே வடிவு எடுத்து போன்று மென்மையும் இனிமையும் கொண்டவள். நாம் எந்தவிதமான நிறைவும் இன்றி உள்ளது போன்று, அவள் எந்தவிதமான குறைவும் இன்றி உள்ளாள். (இன்பனை) இன்பம் உள்ள. முதலில் நம்மிடம் அன்பு காட்டுகிறான், அதன் பின்னர் மட்டுமே அவளிடம் அன்பு காண்பிக்கிறான். இதற்கான ப்ரமாணத்தை இராமாயணத்திலிருந்து காண்பிக்கிறார். யுத்தகாண்டம் (41-4) – த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம - (இராவணனுடைய பாணங்களால் சுக்ரீவன் அடிபட்டு நிற்கும்போது இராமன் உரைக்கும்

சொற்கள்) எனக்கு ஏதேனும் ஆபத்து உண்டாகி நீ மரணம் அடைந்தால் சீதையை நான் மீண்டும் அடைவதன் மூலம் என்ன பயன் உள்ளது - என்பது காணாலாம். இராமன் யுத்தகளத்தில் நின்றபோது இராவணன் அங்கிருந்த கோபுரத்தின் உச்சியில் நின்றான்; அப்போது சுகீவன், “ராஜத்துரோகியான இவன் இராமன் முன்பு நிற்பதாவது”, என்று உரைத்தபடி அவன் மீது பாய்ந்து சென்று மீண்டும் திரும்பியபோது இராமன் அருளிச்செய்கிறான்; யுத்தகாண்டம் (41-2) - ஏவம் ஸாஹஸ யுக்தாநி ந குர்வந்தி ஜநேச்வரா: - ஆலோசிக்காமல் அரசர்கள் இப்படிப்பட்ட செயல்களைச் செய்வதில்லை - என்றான். அதாவது ஒருவர் மீது தாக்குதல் நடத்த எண்ணினால், தனக்கு அடங்கியவர்கள் நிற்கும்போது, தானே சென்று தாக்குவார்களோ?

வ்யாக்யானம் - “லோகநாத புராபூத்வா ஸுகீவந் நாதமிச்சதி” கிடைப்பது கிடையாதொழிவது, இச்சியா நின்றார். “ஸுகீவம் சரணம் கத:” - “ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை புகுரவொட்டென்” என்றார் மஹாராஜர்; “இவன் புகுராவிடில் நாம் உளோமாகோம்” என்கிறார் பெருமாள்; “இப்படி இருவரும் விப்ரதிபத்தி பண்ணின இதுக்குக் கருத்தென்?” என்று சீயர் கேட்க, “இருவரும் சரணாகதரானவர்களை விடோம் என்று விப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறார்கள் காணும்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்த வார்த்தை. “ஸுகீவம் சரணங்கத:” என்றத்தை நடத்தப் பார்த்தார் மஹாராஜர்; “ராகவம் சரணங்கத:” என்றத்தை நடத்தப் பார்த்தார் பெருமாள்; ஆகையிறே, “ஆநய” என்று அவரை இடுவித்து அழைத்துக் கொள்ளவேண்டிற்று. “த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே” - நீர் மஹாராஜரான தரம் குலைய அவன் ஒரு வார்த்தை சொல்லுமாகில், நீர் தேடிப்போகிற சரக்குத்தான் நமக்கு என் செய்ய?” என்றாரிறே. “இப்படி அவன் இருக்கைக்கு அடியென்?” என்னில், (ஞாலத்தார் இத்யாதி) இப்படி நெடுவாசிபட்ட விஷயங்களிலே ஸ்நேஹம் ஒத்திருக்கைக்கு அடி, இரண்டிடத்திலுள்ளாடோரும் ஒத்திருக்கச்செய்தே ப்ராப்தி, இவர் படுக்கைப் பற்றிலுள்ளவராகையாலே, அவன் சேஷியான நிலையும் இத்தலை பரதந்த்ரமான நிலையும் ஒத்திருக்கையாலே. மாதாபிதாக்கள் ப்ரஜைகளில் குறைவாளர் பக்கலிலேயிறே இரங்குவது. அத்தாலே ஸம்ஸாரிகள் முற்பட வேண்டுகிறது. அவ்விபூதியும் உண்டாயிருக்கவிறே “ஸ ஏகாகீ ந ரமேத” என்கிறது.

விளக்கம் - இங்கு இராமன் தன்னையே சுகீவனுடைய பரிகரமாக எண்ணுகிறான்; இதற்கான ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார். கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (4-18) - லோகநாத

புராபூத்வா ஸுகீவந் நாதமிச்சதி - அனைத்து லோகங்களுக்கும் நாதனாக இராமன் உள்ளபோதிலும் இப்போது சுகீவனுடைய உதவியை நாடுகிறான் - என்பது காணலாம். இதற்கு மேலும் ஒரு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; யுத்தகாண்டம் (4-20) - ஸுகீவம் சரணம் கத: - சுகீவனை சரணம் புகுந்தான் - என்பது காண்க. அடுத்து இராமாயணத்தின் ஒரு நிகழ்வை உரைக்கிறார். “ஸ்ரீ விபிஷணனை நான் சரணம் புக விடமாட்டேன்”, என்று சுகீவன் மறுத்தான். அதற்கு இராமன், “இவன் நம்மிடம் வந்து சேராவிட்டால் நாம் பிழைக்கமாட்டோம்”, என்றான். இதனைக் கருத்தில் கொண்டு ஸ்வாமி நஞ்சீயர், “இவர்கள் இருவரும் இவ்விதம் முரண்பாடு கொள்ள என்ன காரணம்?”, என்றார். இதற்கு ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர், “இருவருமே சரணம் என்று புகுந்தவர்களை விடமாட்டோம் என்று உரைப்பதே கருத்தாகும்”, என்றார். அதாவது யுத்தகாண்டம் (4-20) - ஸுகீவம் சரணம் கத: - சுகீவனைச் சரணம் புகுந்தான் - என்பதைச் செயலாக்க சுகீவன் முயன்றான்; யுத்தகாண்டம் (17-16) - ராகவம் சரணம் கத: - இராமனைச் சரணம் புகுந்தான் - என்பதைச் செயலாக்க இராமன் முயன்றான்; அதனால்தான் யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஆநய - அவனை அழைத்து வருவாயாக - என்று சுகீவனிடம் இராமன் உரைத்தான். மேலும் இராமன் சுகீவனிடம், “அரசனாகிய நீ உனது தரம் குலைந்து போகும்படியாக நேரடியாகச் சென்று இராவணனுடன் மோதுகிறாய். இதனை அவன் நகைச்சுவையாக உரைக்கக்கூடும். அவ்விதம் ஆன பின்னர் நீ எனக்காகத் தேடிக்கொண்டு வரும் சீதையால் எனக்கு என்ன பயன்?”, என்றான். ஆனால் இவ்விதம் இராமன் சுகீவனிடம் அன்புடன் இருக்க என்ன காரணம்? இதற்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார். (ஞாலத்தார்) - இவ்விதம் வெவ்வேறாக உள்ள இருவர் ஒத்துப்போவதற்கான காரணம், இருவரும் அடையவேண்டிய இலக்கில் உள்ள ஒற்றுமை ஆகும்; அன்னையும் தந்தையும் தங்களுடைய பிள்ளைகளில் குறை உள்ளவர்களிடம் அதிகமான பாசத்துடன் உள்ளது வழக்கம் அல்லவோ? ஆகவே ஸம்ஸாரிகள் முற்பட வேண்டுகிற நிலை. பரமபதம் எப்போதும் உள்ளபோதிலும், உபநிஷத்தில் - ஸ ஏகாகீ ந ரமேத - தனித்து நின்றபோது அவன் இன்பமாக இல்லை - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (தண்தாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமாணை) குளிர்ந்த ஆஸந பத்மத்தாலே தரிக்கப்பட்ட திருவடிகளையுடைய ஸர்வஸ்வாமி. குளிர்ந்தியாலும் பரிமளத்தாலும் செவ்வியாலும் தாமரை திருவடிகளுக்குத் தோற்றுச் சுமக்கிறாப் போலேயாயிற்று இருக்கிறது. “தாமரை நின் கண் பாதம் கையொவ்வா” என்றதிறே. (சொல்மாலைகள்)

“ஸர்வேஸ்வரன், ‘ஆழ்வீர்! நம்மை ஒரு கவி சொல்லும்’ என்றால், அப்போதே கவி சொல்லிச் சமையம்படியாகவல்ல எனக்கு என்கிறார்” என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி; அங்ஙனன்றிக்கே, பட்டர், “என்னாகியே தப்புதலின்றித் தனைக் கவி தான் சொல்லி” என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரன் கவி பாடினானாகையாலே கவி பாடத் தட்டில்லை; அவன் அங்கீகரித்துத் திருக்கண்களாலே குளிரக் கடாசஷித்து, “நீர் ஒரு கவி சொல்லும்” என்றால், பரீதியாலே உடைகுலைப்படாதே தரித்து நின்று சொல்லவல்லேனான எனக்கு என்று அருளிச்செய்வார். அவனுடைய உபயவிபூதி யோகத்தால் வந்த ஐச்வரியத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாம்படியான கவிபாடவல்ல எனக்கு. (இனி யாவர் நிகரகல் வானத்தே) பரமபதத்திலே தரித்து நின்று, “அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்” என்னும்மவர்கள் எனக்கு என் கொண்டார்? தரிபாத் விபூதியாய்ப் பரப்புடைத்தாம் அத்தனையோ வேண்டுவது? “தெளிவிசும்பா”கையாலே அந்நிலம்தானே சொல்லுவிக்கும், “இருள்தருமாஞால”மாகையாலே இந்நிலம் அததைத் தவிர்ப்பிக்கும்; “சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (தண்தாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமாணை) - குளிர்ச்சியான தாமரையால் தாங்கப்பட்ட திருவடிகளைக் கொண்டவனும், அனைவருக்கும் எஜமானனாக உள்ளவனும் ஆகிய அவனை. குளிர்ச்சி, பரிமளம், மென்மை ஆகிய அனைத்திலும் தாமரையானது அவனுடைய திருவடிகளுக்குத் தோற்றுப் போனது; ஆகவே அவற்றைத் தாங்கியபடி உள்ளது. திருவாய்மொழி (3-1-2) - தாமரை நின் கண் பாதம் கையொவ்வா - என்றது காண்க. (சொல்மாலைகள்) - ஸர்வேஸ்வரன் தம்மிடம், “ஆழ்வாரே! நம்மைக் குறித்து ஒரு கவி உரைப்பீராக”, என்று கூறினால், உடனே ஒரு கவிதை உரைத்து முடிக்கும்படியான எனக்கு; இவ்விதம் பூர்வர்கள் இதற்குப் பொருள் கூறுவர். ஆனால் பட்டர், “என் மூலமாகத் தன்னைத் தானே கவி பாடிக்கொண்டான் என்றால் எந்தவிதமான குறையும் ஏற்படாது. ஆனால் அவன் என்னை அங்கீகரித்து, தனது திருக்கண்களால் என்னை உற்று நோக்கி, ஒரு கவிதை உரைக்கும்படியாகப் கூறும்போது, அந்த மகிழ்ச்சி காரணமாக நிலைகுலைந்து போய் நிற்காமல், உறுதியாக நின்று கவி சொல்லவல்ல எனக்கு”, என்று பொருள் கூறுவார். அவனுடைய இரண்டு விபூதிகள் காரணமாக அவனுக்குள்ள ஐச்வரியம் மற்றும் மென்மை ஆகும் இரண்டிற்கும் சேரும்விதமாகக் கவி பாடவல்ல எனக்கு. (இனி யாவர் நிகரகல் வானத்தே) - பரமபதத்தில் இருந்தபடி, “அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் - நான் அவனுக்கு இனிமையானவன், நான் அவனுக்கு

இனிமையானவன்” என்று உரைப்பவர்கள் என் முன்பாக என்ன ஆவர்? அவனைக் குறித்து உரைப்பதற்கு, மூன்று பாகங்கள் கொண்டதான பரமபதமும் வேண்டுமோ? திருவாய்மொழி (9-7-5) – தெளிவிசும்பு - என்ற காரணத்தால் அந்த இடமானது தானே தனது மேன்மை காரணமாக யாரை வேண்டுமானாலும் அவனைக் குறித்துப் பாடும்படிச் செய்யும்; திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள்தருமா ஞாலம் - என்பதாக உள்ள இந்தப் பூமியானது அவ்விதம் செய்யவிடாமல் தடுக்கும்; திருவிருத்தம் (79) - சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர் – என்பது காண்க.

4-5-9 வானத்தும் வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும் மண்ணின் கீழ்த்

தானத்தும் எந்திசையும் தவிராது நின்றான் தன்னை

கூனற்சக்கத்தடக்கையவனைக் குடமாடியை

வானக்கோனைக் கவிசொல்ல வல்லேற்கு இனி மாறுண்டே

பொருள் - ஸ்வர்கலோகத்திலும், அதற்கும் மேலே உள்ள மற்ற லோகங்களிலும், பூமியிலும், பூமிக்கும் கீழே உள்ள பாதாள லோகங்களிலும் எட்டு திசைகளிலும் உள்ள அனைத்திலும் வ்யாபித்து நிற்பவன்; வளைந்தும் அழகாகவும் காணப்படுகின்ற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் என்ற சங்கைக் கொண்ட விசாலமான திருக்கரங்கள் கொண்டவன்; குடக்கூத்து ஆடியவன்; நித்யஸூரிகளுடைய தலைவன்; இப்படிப்பட்ட அவனைக் குறித்து கவி இயற்றும் தகுதி கொண்ட எனக்கு நிகரானவர்கள் இனி யாரும் உள்ளனரோ?

அவதாரிகை - “அவனுடைய வ்யாப்த்யவதாராதிகள் எங்கும் புக்குக் கவி சொல்லவல்ல எனக்கு எதிருண்டோ?” என்கிறார். நித்யஸூரிகள் தாங்கள் அனுபவிக்கிற விஷயத்தில் போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தாலே வேறொன்று அறியார்கள்; முக்தர், “நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்” என்று ஸம்ஸார யாத்ரையை ஸ்மரியாதே நிற்பர்களாகையாலே, அவர்களும் நித்யரோடு ஒப்பர்கள்; இங்குள்ள பராசரபாராசர்யாதிகள் ஓரோதுறையிலே மண்டியிருப்பார்கள்; ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் ராமாவதாரமல்லது அறியாதேயிருக்கும். ஸ்ரீபராசர பகவானும் ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவானும் க்ருஷ்ணாவதாரமல்லது அறியார்கள்; ஸ்ரீசௌநக பகவான் அர்ச்சாவதாரத்திலே ப்ரவணனாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வேச்வரனை எங்கும் புக்குக் கவிபாடப்பெற்ற என்னோடு ஒப்பாருண்டோ என்கிறார்.

விளக்கம் – “அவனுடைய எங்கும் பரந்து நிற்கும் தன்மை மற்றும் அவதாரங்கள் குறித்துக் கவி பாடவல்ல எனக்கு நிகரானவர்கள் வேறு யாரும் உள்ளனரோ?” என்கிறார். நித்யஸூரிகள், தாங்கள் எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள விஷயத்தின் இனிமை காரணமாக வேறு எதனையும் அறியமாட்டார்கள்; முக்தர்கள், சாந் (8-12-3) - நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம் – இந்தச் சரீரத்தை நினைவில் கொள்ளாமல் எங்கும் ஸஞ்சரிப்பார்கள் – என்பதற்கு ஏற்ப, ஸம்ஸாரத்தில் தாங்கள் இருந்தது குறித்து ஞாபகம் இன்றியே இருப்பார்கள் என்பதால், அவர்களும் நித்யஸூரிகள் போன்றே ஆவர்; இந்தப் பூமியில் உள்ள பராசரர் போன்றவர்கள், அவரவர்களுடைய செயல்களில் மண்டி நிற்பார்கள்; வால்மிகீ மஹரிஷியானவர் இராமவதாரம் அல்லாமல் வேறு எதனையும் அறியாமல் இருப்பார். பராசரரும் வேதவ்யாஸரும் கிருஷ்ணாவதாரம் அல்லாமல் வேறு எதனையும் அறியமாட்டனர்; செளநக பகவான் அர்ச்சாவதாரத்தில் மட்டுமே ஈடுபட்டபடி இருப்பார்; அவர்கள் போன்று அல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுடைய அனைத்து நிலைகளிலும் அவனைக் குறித்துக் கவி பாடப்பெற்ற எனக்கு ஒப்பானவர்கள் யாரும் உள்ளனரோ? என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வானத்தும்) ஸ்வர்க்கத்திலும். (வானத்துள்ளும்பரும்) அதுக்குள்ளாய்ப் பெரியதாயிருக்கிற மஹர்லோகாதிகளிலும். (மண்ணுள்ளும்) பூமியிலும். (மண்ணின் கீழ்த்தானத்தும்) கீழிலுண்டான பாதாளாதிகளிலும். (எண்திசையும்) எட்டுத் திக்கிலும். (தவிராது நின்றான் தன்னை) அவ்வவ தேசங்களிலும், அவ்வவ தேசவர்த்திகளான தேவாதி ஸகல பதார்த்தங்களிலும், கடல்கோத்தாற்போலே எங்குமொக்க வ்யாபித்து பூர்ணமாக வர்த்திக்கிறவனை. இத்தால், அணு தர்வ்யங்களிலும் விபு தர்வ்யங்களிலும் வாசி சொல்லுகிறது. அணுவான ஆத்மா சரீரமெங்கும் வ்யாபிக்கமாட்டான்; விபுவான ஆகாசத்துக்கு நியந்த்ருதயா வ்யாப்தியில்லை. அதவா, (வானத்தும் இத்யாதி) ஸ்வர்க்காதி உபரிதந லோகங்களிலும் அதுக்குள்ளே மேலாயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளிலும் என்றுமாம்.

விளக்கம் - (வானத்தும்) – ஸ்வர்க்கத்திலும். (வானத்துள்ளும்பரும்) – அதனைக் காட்டிலும் பெரியதாக உள்ள மஹர்லோகம் போன்றவற்றிலும். (மண்ணுள்ளும்) – பூமியிலும். (மண்ணின் கீழ்த்தானத்தும்) - கீழே உள்ளதான பாதாளம் போன்றவற்றிலும். (எண்திசையும்) – எட்டுத்திசைகளிலும். (தவிராது நின்றான் தன்னை) - அந்தந்த இடங்களிலும், அந்தந்த இடங்களில் வசிக்கின்ற தேவர்கள் முதலான அனைத்து வஸ்துக்களிலும் ஸமுத்ரம் வ்யாபித்து நிற்பது போன்று, ஒரேவிதமாக வ்யாபித்து நின்று

பூர்ணமாக உள்ளவனை. இதன் மூலம், அணு அளவே உள்ள வஸ்துக்கள் மற்றும் எங்கும் நிறைந்துள்ள வஸ்துக்கள் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு கூறப்பட்டது; எப்படி? அணு அளவே உள்ள ஆத்மாவானது சரீரம் முழுவதிலும் வ்யாபித்து நிற்பதில்லை; எங்கும் நிறைந்துள்ள ஆகாசத்திற்கு அனைத்தையும் நியமிக்கும் தன்மை இல்லை. அல்லது “வானத்தும்” என்பதற்கு “ஸ்வர்கம் முதலான லோகங்கள் மற்றும் அதற்குள்ளும் மேலேயும் உள்ள நான்முகன் போன்றவர்களிலும்” என்றும் பொருள் கூறலாம் .

வ்யாக்யானம் - (கூனல் சங்கத் தடக்கையவனை) இப்படி எங்கும் வ்யாபித்து நிற்கிறவன் வ்யாப்யமான பதர்த்தங்களோடு ஒக்க வந்து அவதரிக்கும்படி சொல்லுகிறது. இப்படி அவதரிப்பதுதான் இதர ஸஜாதீயனோயோ? எனில்; “ஆதியஞ்சோதியுருவை யங்கு வைத்திங்குப் பிறந்து” என்கிறபடியே தன்னுடைய அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாந்ததை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டாயிற்று. “ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்க சக்ர கதாதர” என்று சொல்லும்படியாயிற்று. (கூனல் சங்கம்) “ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாஸீநம்” என்கிற இளையபெருமானைப்போலே பகவதநுபவத்தாலே வந்த ஹர்ஷத்தாலே ப்ரஹ்வீகரித் திருக்கை. வாயது கையதாக அனுபவிக்கிறவனே. (தடக்கையவனை) உபயவிபூதியும் வந்து ஒதுங்கினாலும் பின்னையும் கைவிஞ்சியிறுக்குமாயிற்று. (குடமாடியை) எங்குமொக்க வ்யாபித்து நின்றார்போலே, ஓரூராகக் காணும்படி குடக்கூத்தாடினபடி. சேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். (வானக்கோணை) ஓரூரளவன்றிக்கே ஒரு நாட்டுக்காகக் காட்சி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறபடி. (கவி சொல்ல வல்லேற்கு) இப்படியிருக்கிறவனை எங்கும் புக்குக் கவி சொல்லவல்ல எனக்கு. (இனிமாறு உண்டே) “அகல்வானம்” என்று விசேஷிக்க வேணுமோ? உபயவிபூதியிலும் எதிரில்லை.

விளக்கம் - (கூனல் சங்கத் தடக்கையவனை) - இப்படியாக அனைத்து இடங்களிலும் வ்யாபித்து நிற்கும் அவன், தன்னால் வ்யாபிக்கப்பட்ட பொருள்களுக்குச் சமமாக வந்து அவதரிப்பதைக் கூறுகிறார். இவ்விதம் அவதரிப்பது என்பது இந்த லோகத்துடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட சரீரத்துடனோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (3-5-5) - ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்து - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த லோகத்துடன் ஸம்பந்தம் இல்லாதபடியான உருவ அமைப்பு மற்றும் திருமேனியை மற்ற ஜாதியாகக் கொண்டு அவதரிக்கிறான். ஸ்ரீமத் பாகவதம் -

ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்க சக்ர கதாதர - தேவர்களின் தலைவன்! சங்கு சக்கரம் கதை ஆகியவற்றைக் கொண்டவனாக அவதரித்தாய் - என்பதாக உள்ளான். (கூனல் சங்கம்) - அயோத்யாகாண்டம் (4-42) - ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாலீநம் - அஞ்சலி செய்தபடி வணங்கி நிற்கின்ற - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள லக்ஷ்மணன் போன்று, பகவத் அனுபவத்தால் விளைந்த மகிழ்வு காரணமாக வளைந்தபடி உள்ள சங்கு. ஆனால் பாஞ்சஜந்யத்திற்கு பகவத் அனுபவம் உள்ளதா என்றால், வாயும் கையுமாக அதனை அனுபவிக்கிறான் அல்லவோ? (தடக்கையவனை) - இரண்டு விபூதிகளும் வந்து இவன் திருக்கரத்தில் ஒடுங்கினாலும், இவனுடைய திருக்கரத்தின் அளவு அதிகமாகவே மீதம் உள்ளது. (குடமாடியை) - எங்கும் ஒரே போன்று தன்னைக் காணும்படியாகக் குடக்கூத்து ஆடினான். குடக்கூத்து என்பது அனைத்துவிதமான லீலைகளுக்கும் ஒரு அடையாளம் மட்டும் ஆகும். (வானக்கோனை) - ஓர் ஊர் அல்லாமல் பரமபதம் என்ற நாடு முழுவதும் தன்னைக் காணும்படியாகக் காட்டிக் கொடுப்பவன். (கவி சொல்லவல்லேற்கு) - இவ்விதம் உள்ளவனை, அனைத்து நிலைகளிலும் புகுந்து கவி உரைக்கவல்ல எனக்கு. (இனி மாறு உண்டே) - “அகல் வானம்” என்று சிறப்பித்துக் கூறவேண்டுமோ? இரண்டு விபூதிகளிலும் ஒப்பானவர்கள் இல்லை.

4-5-10 உண்டும் உமிழ்ந்தும் கடந்தும் இடந்தும் கிடந்தும் நின்றும்

**கொண்டகோலத்தொடு வீற்றிருந்தும் மணங்கூடியும்
கண்டவாற்றால் தனதேயுலகென நின்றான் தன்னை
வண்தமிழ் நூற்க நோற்றேன் அடியார்க்கும் இன்பமாரியே**

பொருள் - “ப்ரளய ஆபத்து காலத்தில் பாதுகாப்பாகத் திருவயிற்றில் வைத்தும், அதன் பின்னர் அதனை வெளியே உமிழ்ந்தும், அதன் மீது கொண்டுள்ள பற்றுதல் போகும்படியாக த்ரிவிக்ரமாக நின்று அளந்து தனது திருவடிகளின் கீழே வைத்தும், அவாந்தர ப்ரளய காலத்தில் வராஹனாக நின்று எடுத்தும், இலங்கைக்குச் செல்லும் முன்பாகக் கடற்கரையில் கிடந்தும், இலங்கையில் யுத்தத்தை முடித்த பின்னர் தேவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்தபடி நின்றும், மீண்டும் அயோத்திக்கு வந்து பட்டாபிஷேக திருக்கோலத்துடன் எழுந்தருளியிருந்தும், எப்போதும் பூமியுடன் சேர்ந்து நின்று அரசாட்சி செய்தும்”, என்பதாக உள்ள பல நேரடியான செயல்களைக் கண்ட பின்னர், “இந்த லோகம் முழுவதும் தனக்கே உடைமை ஆகும்” என்று நிலை

வெளிப்படும்படியாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளான் என அறியலாம். இப்படிப்பட்ட அவனைக் குறித்து மேன்மையானதும், அனைவரும் கற்கலாம்படி உள்ளதும் ஆகிய தமிழ் ப்ரபந்தத்தை இயற்றுவதற்கான புண்ணியத்தைச் செய்தேன். இப்படிப்பட்ட ப்ரபந்தமானது பாகவதர்களுக்கு இன்பம் அளிக்கின்ற மேகமாக உள்ளது.

அவதாரிகை - அவன் சேஷ்டிதங்களடங்க என் சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி கவி பாட வல்லேனாய், ப்ராப்த விஷயத்திலே வாசிகமாக அடிமை செய்யப்பெற்ற வளவன்றிக்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹனானேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - அவனுடைய லீலைகளும் எனது சொற்களில் அடங்கும்படியாகக் கவி பாட வல்லவனாக, அடையப்படவேண்டிய விஷயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் வாக்கு கொண்டு கைங்கர்யம் செய்வது மட்டும் அல்லாமல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆனந்தம் ஏற்படுத்த வல்லவனாகவும் உள்ளேன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உண்டும்) ப்ரளயாபத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கியும். (உமிழ்ந்தும்) திருவயிற்றிலேயிருந்து நெருக்குப்படாதபடி வெளிநாடு காணப் புறப்பட விட்டும். (கடந்தும்) மஹாபலி போல்வார் பருந்து இறாஞ்சினாற்போலே பறித்துக் கொண்டால், எல்லை நடந்து மீட்டும். (இடந்தும்) ப்ரளயங் கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் அண்டபித்தியிலே செல்ல முழுகி எடுத்துக் கொண்டு ஏறியும். (கிடந்தும்) “பாஹும்புஜக போகாபமுபதாயாரிஸூதந: | அஞ்சலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யேம மஹோததே” என்று கிடந்த கிடையிலே லங்கை குடிவாங்கும்படியாக, ஒரு கடல் ஒரு கடலோடே சீறிக்கிடந்தாற்போலே கடற்கரையிலே கிடந்தபடி. (நின்றும்) “அவஷ்டப்யச திஷ்டந்தம் ததர்ச தநுரூர்ஜிதம்” என்று நின்று நிலை. (கொண்ட கோலத்தொடு வீற்றிருந்தும்) “உடஜே ராமமாஸீநம்” என்றிருந்த இருப்பாதல், கூடாத்ரமான ஒப்பனையோடே பதினோராயிரமாண்டு இருந்த இருப்பாதல். (மணங்கூடியும்) - பதினோராயிரமாண்டு தன் படுக்கைப்பற்றான பூமியை ரக்ஷிக்கையாலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி அணைக்க, அவளோடே கலந்தும். (கண்ட ஆற்றால் இத்யாதி) ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேண்டாதே, அநாத்யநுபவங்கொண்டு, “இவனுக்கே சேஷம்” என்று அறியலாயிருக்கை; ஒருவன் ஒரு சேஷத்ரத்தைத் திருத்துவது கமுகு வைப்பது, எருவிடுவதாய்க் க்ருஷி பண்ணாநின்றால், “இது இவனது” என்று

அறியலாமிறே; “பெய்த காவு கண்டீர் பெருந்தேவுடை மூவுலகு” என்னக் கடவதிறே. (வண் தமிழ் நூற்க நோற்றேன்) திருவாய்மொழி பாடுகைக்கு பாக்யம் பண்ணினேன். வண்தமிழாவது உதாரமாயிருக்கை; தன்னை அநுஸந்தித்த மாத்ரத்திலே ஸகல பலப்ரதமாயிருக்கை. அன்றிக்கே, பழையதாகச் செய்தவை இவர் பேச்சாலே இன்று செய்த செயல்போல் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கை. “சிரநிர்வ்ருத்தமப்யேதத் ப்ரத்யக்ஷமிவ தர்சிதம்”. கண்டவாற்றாலென்று ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிறதிறே. (அடியார்க்கு இன்பமாரியே) ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாடப் பெற்ற இதுவேயோ? இது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹமுமாயிற்று. (இன்பமாரி) இன்பத்தையுண்டாக்கும் மேகம். இது எனக்கு இருக்கிறபடி கண்டால் இது உகக்குமவர்களுக்கு எங்ஙனையிருக்கிறதோ என்கை. “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்” என்றாரிறே.

விளக்கம் - (உண்டும்) - ப்ரளய ஆபத்தில் இந்த லோகத்தை தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் காத்தான். (உமிழ்ந்தும்) - திருவயிற்றில் ஒன்றுடன் ஒன்று கலவாமல் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்து, தகுந்த காலத்தில் வெளியில் புறம்படும்படிச் செய்தான். (கடந்தும்) - மஹாபலி போன்றவர்கள், பருந்து தனது இரையை அபகரிப்பது போன்று, இந்தப் பூமியை அபகரித்ததால், எல்லை கடந்து சென்று மீட்டுக்கொடுத்தான். (இடந்தும்) - ப்ரளய நீரில் மூழ்கிய பூமியை, மஹா வராஹ அவதாரம் எடுத்து, அண்டத்தின் அடிவரை சென்று முழுகி , எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். (கிடந்தும்) - யுத்தகாண்டம் (21-6) - பாஹும்புஜக போகாபமுபதாயாரிஸூதந: | அஞ்சலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யேம மஹோததே - தீயவர்கள் அனைவரையும் அழிக்கின்ற இராமன், பாம்பின் உடல் போன்றுள்ள தனது திருக்கரத்தை, தனக்குத் தலையணையாக வைத்தபடி, கிழக்கு முகமாகத் தனது திருக்கரத்தைக் கூப்பியபடி ஸமுத்திரத்தை நோக்கி சயனித்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப இவன் கிடந்த அந்த நிலையைக் கண்டு இலங்கை அஞ்சும்படியாகவும், ஒரு ஸமுத்ரம் மற்றொரு ஸமுத்ரத்துடன் சீறியபடி உள்ளது போன்றும் கிடந்தான். (நின்றும்) - கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (19-25) - அவஷ்டப்யச திஷ்டந்தம் ததர்ச தநுரூர்ஜிதம் - கம்பிரமாகத் தனது வில்லை ஏந்தியபடி நிற்கும் இராமனைத் தாரை கண்டாள் - என்றபடியாக நின்ற நிலை. (கொண்ட கோலத்தொடு வீற்றிருந்தும்) - அயோத்யாகாண்டம் (99-25) - உடஜே ராமமாஸீநம் - பர்ணசாலையில் ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்த இராமன் - என்று அமர்ந்திருந்த நிலை. அதாவது சூத்திரியர்களுக்கே உரிய ஒப்பணையுடன் பதினோராயிரம் ஆண்டுகள் இருந்த நிலை. (மணங்கூடியும்) -

பதினோராயிரம் ஆண்டுகள் தன்னுடைய சீதனமாகிய பூமியைப் பாதுகாத்தபடி இருந்த காரணத்தால் அவள் இராமனை அணைத்தபடி இருக்க, அவளுடன் கலந்து இருந்த நிலை. (கண்ட ஆற்றால் இத்யாதி) - எந்தவிதமான ப்ரமாணங்கள் மூலமும் அறியவேண்டிய அவசியம் இன்றி, அநாதிகாலமாக இருந்து வருகின்ற அனுபவங்கள் மூலமாக, “நாம் இவனுக்கே அடிமை” என்று அறியும்படியாக உள்ள நிலை. ஒருவன் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலத்தை விவசாயம் செய்யும்விதமாக திருத்துதல், கமுகு வைத்தல், எரு இடுதல், உழுதல் போன்ற செயல்களைச் செய்யும்போது, “இந்த நிலம் இவனுக்கு உடைமையானது போலும்” என்று அறியலாம் அல்லவோ? திருவாய்மொழி (6-3-5) – பெய்த காவு கண்டீர் பெருந்தேவுடை மூவுலகு - என்பது காணலாம். (வண் தமிழ் நூற்க நோற்றேன்) – திருவாய்மொழியைப் பாடுவதற்கான பாக்கியத்தை அடைந்தேன். “வண்தமிழ்” என்றால் “தாரளமாக இருத்தல்”; அல்லது, இவன் முன்பு செய்த லீலைகள் அனைத்தும், இவருடைய சொற்கள் காரணமாக, இக்காலத்தில் செய்தது போன்று இருத்தல், பாலகாண்டம் (4-7) – சிரநிர்வ்ருத்தமப்யேதத் ப்ரத்யக்ஷமிவ தர்சிதம் - முன்பு நடந்தபோதிலும் இப்போது நேரில் காண்பது போன்று உள்ளது - என்பது காணலாம். பாசுரத்தில் “கண்டவாற்றால்” என்பது நேரடியாகக் காண்பதை உணர்த்துவதாக உள்ளது. (அடியார்க்கு இன்பமாரியே) - ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துக் கவி பாடப்பெற்றதால் மட்டுமோ இவ்விதமாக உள்ளது? அல்ல; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இது ஆனந்தக்கடலில் முழுகும்படிச் செய்வதாகவும் உள்ளது. (இன்பமாரி) - இன்பத்தை ஏற்படுத்துகின்ற மேகம். இது மற்றவர்களுக்கும் எனக்கு உள்ளதைப் போன்றே உள்ளது. திருவாய்மொழி (9-4-9) – தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன் - என்பது காணலாம்.

4-5-11 மாரி மாறாத தண்ணம்மலை வேங்கடத்தண்ணலை

வாரி மாறாத பைம்பூம்பொழில் சூழ் குருகூர்நகர்க்
காரி மாறன் சடகோபன் சொல்லாயிரத்து இப்பத்தால்
வேரி மாராத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்குமே

பொருள் - மழையானது எப்போதும் பொய்க்காமல் பொழிவதன் காரணமாகக் குளிர்ந்து, காண்பதற்கு மிகவும் எழிலுடன் உள்ளதான திருவேங்கடம் என்ற திருமலையில், தாழ்ந்தவர்களுக்குத் தனது திருமுகத்தை காண்பிக்கும்விதமாக எழுந்தருளியுள்ள திருவேங்கடமுடையானைக் குறித்து, நீர்வளம் எப்போதும் குறையாதபடி உள்ளதும், பசுமையான மலர்கள் நிறைந்த சோலைகள் சூழ்ந்ததும் ஆகிய ஆழ்வார்திருநகரியில்

எழுந்தருளியுள்ளவரும், காரிமாறன் என்று கொண்டாடப்படுபவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில் உள்ள பத்துப் பாசுரங்களை கற்பவர்களுக்கு, தேன் மாறாத தாமரையில் வீற்றுள்ள மஹாலக்ஷ்மியானவள் அனைத்து வினைகளையும் நீக்குவாள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி கற்றாரைப் பெரியபிராட்டியார் தமக்கே பரமாகக் கொண்டு ஸமஸ்த து:கங்களையும் போக்குவர் என்கிறார்.

விளக்கம் - நிறைவாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களை பெரியபிராட்டியார் தனது பொறுப்பாகக் கொண்டு, அவர்களுடைய அனைத்து துக்கங்களையும் விலக்குவாள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மாரி இத்யாதி) நிரந்தரமாக வர்ஷிக்கையாலே ச்ரமஹரமாய் தர்சநீயமான திருமலையையுடைய ஸர்வேச்வரனையாயிற்றுக் கவி பாடிற்று; “விண் முதல் நாயகன் நீள்முடி வெண்முத்த வாசிகைத்தாய் மண் முதல் சேர்வுற்று அருவி செய்யாநிற்கும் மாமலை”யாகையாலே, அறற்றலையாய் தர்சநீயமாயிறே இருப்பது. “நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்குமின்பனை” என்று நித்யநபாயிநியான பெரியபிராட்டியாருக்கு முன்பே நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் முகங்கொடுக்கும் சீலவத்தையைச் சொல்லிற்றாகையாலே, சீலத்துக்கு எல்லையான திருவேங்கடமுடையானையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று.

விளக்கம் - (மாரி இத்யாதி) - நிரந்தரமாக மழை பொழிந்தபடி உள்ளதால் சிரமத்தை நீக்கவல்லதாகவும், காண்பதற்கு அழகாகவும் உள்ள திருவேங்கடமலையைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துக் கவி பாடினார். திருவிருத்தம் (50) - விண் முதல் நாயகன் நீள்முடி வெண்முத்த வாசிகைத்தாய் மண் முதல் சேர்வுற்று அருவி செய்யாநிற்கும் மாமலை - என்பதன் காரணமாகத் தண்ணீரை அல்லது தர்மத்தைத் தனது தலையில் கொண்டதாக உள்ளதால் காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ளது. திருவாய்மொழி (4-5-8) – நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்குமின்பனை – என்பதற்கு ஏற்ப தன்னை விட்டு எப்போதும் அகலாதபடி உள்ள பெரியபிராட்டியார் முன்பாக நித்யமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்தபடி உள்ள சீலகுணத்தைக் கொண்டவனுடைய குணத்தைக்

கூறுவதால், அத்தகைய சீலகுணத்தின் எல்லையாக உள்ள திருவேங்கடமுடையானைக் குறித்துக் கவி பாடுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாரி இத்யாதி) திருமலை மாரி மாறாதாப்போலே திருநகரியும் வாரி மாறாதிருக்கும். இதுக்கு அடி, திருநகரிக்கு ஸஹ்யம் திருமலையாகையாலே. அழகியதாய் தர்சநீயமாயிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருநகரி. (காரிமாறன் இத்யாதி) சொன்ன அர்த்தத்தில் அதிசங்கை பண்ணாமைக்கு ஆப்த்யதிசயம் சொல்லுகிறது. (வேரி இத்யாதி) இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு பலங்கொடுப்பாள் பெரியபிராட்டியாரென்கிறது. திருமலை மாரி மாறாதாகையாலே, திருநகரி வாரி மாறாது. ஆறாக்கயமாகையாலே பிராட்டியுடைய ஆஸநபத்மம் வேரி மாறாது. வேரியென்பது பரிமளம்.

விளக்கம் - (வாரி இத்யாதி) - திருமலையானது எவ்விதம் மழையின் பொழிவு மாறாமல் உள்ளதோ அதே போன்று ஆழ்வார்திருநகரியும் நீர்வளம் மாறாமல் இருக்கும். இதன் காரணம் என்னவென்னில், இங்கு ஏற்படுகின்ற நீர்வளத்தின் ஆதாரமாகத் திருமலையின் மழைப்பொழிவு உள்ளதால் ஆகும். அழகாகவும், காண்பதற்கு இனிமையாகவும் உள்ள பொழிவால் சூழப்பட்ட ஆழ்வார்திருநகரி. (காரிமாறன் இத்யாதி) - நம்மாழ்வாருடைய திருத்தகப்பனாராகிய காரியைக் கொண்டு ஆழ்வாரை உரைத்ததற்கான உண்மையின் மிகுதியை அடுத்து உரைக்கிறார். (வேரி) - இந்தத் திருமொழியைக் கற்பவர்களுக்கான பலனை பெரியபிராட்டியார் அளிப்பாள் என்கிறார். திருமலையில் மழைப்பொழிவு குறையாமல் உள்ளதால், ஆழ்வார்திருநகரியிலும் நீர் வளம் மாறாது; இதன் காரணமாக அங்குள்ள குளமானது வற்றாமல் உள்ளது; ஆகவே அந்தக் குளத்தில் பெரியபிராட்டியார் வீற்றுள்ள தாமரையானது தனது பரிமளம் மாறாமல் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - இது கற்றார்க்கு இவள் பலம் கொடுக்கவேண்டுவானேன்? என்னில்; தனக்கு முன்பே தான் காட்டிக் கொடுத்த ஸம்ஸாரியை விரும்பும் சீல குணமாயிற்று, அதில் சொல்லிற்று; இச்சீலகுணம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல; தான் அறிதல், “மயர்வற மதிநலம் பெற்றார்” அறிதல் செய்யும் அத்தனையாயிற்று; இப் ப்ரபாவத்தையறிந்து இவர் வெளியிட்டார் என்னும் ப்ரஸாதாதிசயத்தாலே, ஸர்வேச்வரன் பலம் கொடுக்கிற தசையிலே அவனை விலக்கி, “நானே இதுக்கு பலங்கொடுக்கவேணும்” என்று தனக்கு பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டு பலம் கொடுக்கும். (வினை தீர்க்குமே) இத்திருவாய்மொழி

கற்றாருடைய பகவதநுபவ விரோதியான ஸகல ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கும். இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு அந்த:புரத்திலே படியும் நடையுமென்கை.

விளக்கம் – “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்குப் பெரியபிராட்டியார் ஏன் பலன் அளிக்கிறாள்?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். பெரியபிராட்டியாருக்கு முன்பாக, பெரியபிராட்டியாராகிய தன்னால் சிபாரிசு செய்யப்பட்ட ஸம்ஸாரியை விரும்புகின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய சீலகுணத்தை இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறுகிறார். இத்தகைய சீல குணத்தை அறிதல் என்பது யாருக்கும் இயலாத ஒன்றாகும். இதனைப் பெரியபிராட்டியாரும், அவனால் மதிநலம் அருளப்பெற்றவர்கள் மட்டும் அறிவார்கள். இவ்விதம் உள்ளபோது, “இந்த மேன்மையை அறிந்து இவர் வெளிப்படுத்தினார்” என்ற கருணை பெரியபிராட்டியாருக்கு அதிகமாகிறது. ஆகவே ஸர்வேச்வரன் பலன் அளிக்கும்போது அவனை விலக்கி, “இந்த நிலைக்கு ஏற்ற பலனை நானே அளிக்கவேண்டும்”, என்று பலன் தருவதைத் தனது பொறுப்பாக ஏற்றுக்கொண்டு, பெரியபிராட்டியாரே பலன் அளிக்கிறாள். (வினை தீர்க்குமே) - இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்கு, அவர்களுடைய பகவத் அனுபவத்திற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்தையும் நீக்குகிறாள். இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்கு பகவத் அனுபவம் மற்றும் கைங்கர்யம் மட்டும் அல்லாமல், அவர்களுடைய அன்றாட வாழ்வும் ஓங்கியே உள்ளது.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி
தீர்ப்பாரை ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் – கீழ் “வீற்றிருந்தேழுல”காயிருக்க, அந்தரம் “தீர்ப்பாரை யாமினி”யா யிருக்கிறதிறே! எம்பார் கீழில் திருவாய்மொழியையும் இத்திருவாய்மொழியையும் அநுஸந்தித்து, “மோருள்ளதனையும் சோறேயோ? அதிலே அப்படி நிரவதிக ப்ரீதியாய்ச் சென்றது; இதில் இப்படி மோஹத்தோடே தலைக்கட்டிற்று; இதுக்கு இருந்து அடைவு சொல்லுவேனோ? இதுக்கு அஸங்கதிரேவ ஸங்கதி” என்று அருளிச்செய்வராம்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியானது எல்லையற்ற ப்ரீதியுடன் கூடியதாக உள்ளபோது இந்தத் திருவாய்மொழி எல்லையற்ற துக்கம் நிறைந்ததாக ஏன் உள்ளது என்று ஒரு கேள்வி எழலாம். இதற்கு ஸ்வாமி எம்பார் விடை அருளிச்செய்கிறார். ஒருவன் நாழி அரிசியைக் கொண்டு அந்து ஒரு வயதான பெண்ணிடம் அளித்து, “இதனை எனக்கு நீங்கள் சமைத்துக் கொடுக்கவேண்டும்” என்றான். அவரும் அது போன்றே செய்து ஒரு இலையை இட்டாள். அப்போது அவன், மோர் உள்ள பாத்திரத்தைக் கொண்டு வந்து, அந்தச் சோற்றில் மோரை இட்டு உண்டான். பின்னர், “மோர் மேலும் அதிகமாக உள்ளது. மேலும் சோறு இடவேண்டும்”, என்று கூறினான். இது போன்று இரண்டுமுறை செய்த பின்னர் அந்தப் பெண், “உன்னுடைய மோர் தீராமல் உள்ளது. மோர் மீதம் உள்ளவரை இனி நான் சோறு இடுவேனோ?” என்றாள். அதாவது அந்தத் திருவாய்மொழி எல்லையற்ற ப்ரீதியுடன் கூடியதாக உள்ளது; இது மயக்கத்துடன் கூடியதாக உள்ளது; இதற்கும் அதற்கும் சம்பந்தம் கூறுவேனோ?” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - “பொய்நின்றஞான”த்திலே ப்ரக்ருதி தோஷத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சி, ஸ்ரீபரதாழ்வான் “பெருமாள் திருவபிஷேகத்துக்கு நம்மையழைத்து வந்தது” என்று, “அவரைத் திருமுடி சூட்டி அடிமை செய்யக்கடவோம்” என்று பாரித்து வரக் கொண்டு, கைகேயி “ராஜந்” என்று “உனக்கு முடி வாங்கி வைத்தேன்” என்றபோது அவன் துடித்தாற்போலே துடித்தாராயிற்று; “நான் அவரடியேனன்றோ? அவர் என் சொல்லை மறுப்பாரோ? இப்போதே மீட்டுக் கொண்டு வந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுகிறேன்” என்று திருச்சித்ரகூடத்திலே கிட்டுமளவும் பிறந்த தரிப்புப்போலேயாயிற்று திருவாசிரியத்திற் பிறந்த தரிப்பு; பின்பு, பதினாலாண்டு கூடி ஆசை வளர்ந்தாற்போலே ஆயிற்று திருவந்தாதியில் ஆசை பெருகினபடி; “என்னெஞ்சினார் தாமே யணுக்கராய்ச் சார்ந்தொழிந்தார்”, “முயற்றி சுமந்தெழுந்து” என்னும்படியிறே ஆசை பெருகினபடி. மீண்டு எழுந்தருளி திருவபிஷேகம் பண்ணி அவன் மனோரதம் தலைக்கட்டினாற் போலேயாயிற்று திருவாய்மொழியில் இவரை அநுபவித்தபடி.

விளக்கம் - பரதன் அயோத்திக்கு அழைக்கப்பட்டபோது, “இராமனுக்கு முடிசூட்டு விழா நடக்க உள்ளது. ஆகவே நமக்கு அழைப்பு வந்தது. இராமனுக்கு முடிசூட்டிய பின்னர் அவனுக்கு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன்”, என்று மகிழ்ந்தபடி வந்தான். அப்போது கைகேயி அவனை, “அரசே! உனக்கு நான் அந்த முடியை வாங்கி

வைத்துள்ளேன்”, என்று உரைத்தபோது துடித்து நின்றான். இதனைப் போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவிருத்தம் (1) – பொய்நின்ற ஞானம் – என்பதில் இந்தச் சரீரத்தின் தோஷங்களை எண்ணித் துடித்தபடி நின்றார். அதன் பின்னர் பரதன், “எனது சொல்லை இராமன் தட்டாமாட்டான். அவனை இப்போதே சென்று மீண்டும் அயோத்திக்கு அழைத்து வந்து முடிசூட்டுகிறேன்”, என்று உரைத்து, திருச்சித்ரகூடம் செல்வது முடிய தனது உயிரைத் தாங்கியபடி இருந்தான்; அதனைப் போன்றே இவருடைய துடிப்பும் திருவாசிரியம் முடிய நின்றது. அதன் பின்னர் பதினான்கு ஆண்டுகள் பரதாழ்வானின் ஆசையானது ஓங்கி வளர்ந்தது போன்று இவருக்குத் திருவந்தாதியில் ஆசை ஓங்கியது. அதாவது பெரியதிருவந்தாதி (7) - என் நெஞ்சினார் தாமே அணுக்கராய்ச் சார்ந்து ஒழிந்தார் - என்றும், பெரியதிருவந்தாதி (1) – முயற்றி சுமந்தெழுந்து – என்றும் ஆசை பெருகியது. இராமன் அயோத்திக்கு மீண்டும் வந்தவுடன் அவனுக்கு முடிசூட்டியதன் விளைவாக பரதனுடைய ஆசை நிறைவேறியது; இதனைப் போன்றே திருவாய்மொழியில் இவரையும் அனுபவிக்குபடியாகச் செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - கீழ் “வீற்றிருந்தேழுல்” கில் பிறந்த நிரவதிக ப்ரீதி மாநலாநுபவ மாத்ரமாய் பாஹ்யகரண யோக்யமல்லாமையாலே, எத்தனையேனும் உயர ஏறினது தகர விழுக்கைக்கு உடலாமாபோலே மோஹத்துக்கு உறுப்பாய்த் தலைக்கட்டிற்று. இப்படியிருக்கிற தம் தசையை, ஸர்வேச்வரனோடே கலந்து பிரிந்து நோவுபடுகிறாளொரு பிராட்டி தன் ஆற்றாமையாலே மோஹித்துக் கிடக்க, இவள் தசையை அநுஸந்தித்த பந்து வர்க்கமும் மோஹித்து, “இது தேவதாந்தரங்களாலே வந்ததோ?” என்று தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுடையாரைக் கொண்டு புகுந்து பரிஹாரம் பண்ணப் புக, இவள் ப்ரக்ருதியறிந்த தோழியானவள், “நீங்கள் பாரிக்கிறவை இவள் நோவுக்குப் பரிஹாரமல்ல; விநாசத்துக்கு உடலாமித்தனை; ஆன பின்பு, பகவந் நாமஸங்கீர்த்தநத்தாலும் பாகவத பாத ரேணுவாலும் பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள்” என்கிற அவள் பாசுரத்தாலே ஸ்வதசையைப் பேசுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் விளைந்த ப்ரிதியானது மனதால் மட்டுமே அனுபவிக்கக்கூடியதாகவும், மற்ற இந்த்ரியங்களால் அனுபவிப்பதற்கு இயலாதபடியும் இருந்தது. ஆகவே, மேன்மேலும் உயரமாக ஏறுதலே தலை குப்புற விழுவதற்குக் காரணமாக உள்ளது போன்று, மயக்கத்திற்குக் காரணமாகவே முடிந்தது. இவ்விதம்

உள்ள தனது நிலையை நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்கிறார். எப்படி? ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்ந்திருந்து, பின்னர் பிரிய நேரிட்ட ஒரு பிராட்டி, தனது பிரிவாற்றாமை காரணமாக மயங்கிக் கிடக்கிறாள். இவளுடைய நிலையை எண்ணி உறவினர்களும் மயங்கி நிற்கிறார்கள். அப்போது அவர்கள், “இந்த நிலை வேறு தெய்வங்களால் ஏற்பட்டதோ?”, என்று எண்ணி, மற்ற தேவதைகளை வழிபடுபவர்களை அழைத்துப் பரிகாரம் செய்ய முயன்றனர். அப்போது அவளுடைய நிலையை அறிந்த தோழி ஒருவள் அவர்களிடம், “நீங்கள் செய்ய எண்ணுவது எதுவும் இவளுடைய இந்த நோய்க்கான பரிகாரம் அல்ல. அவை அழிவிற்கே காரணமாகிவிடும். ஆகவே பகவானுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் மூலமாகவும், பாகவதர்களுடைய திருவடி தூசிகள் மூலமாகவும் இவளுடைய இந்த நிலையை நீங்கள் நீக்க முயலுங்கள்”, என்கிறாள். இப்படியாக அவளுடைய சொற்கள் மூலமாக நம்மாழ்வார் தனது நிலையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இவர்தாம், “ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா” என்றும், “குருஷ்வ மாமநுசரம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வ்யதிரேகத்திலே தரியாமைக்கு இளையபெருமாளோ டொப்பர்; அவன் போகட்டவிடத்தே கிடக்கைக்கும் குணாநுஸந்தாந்தாலே ஜீவித்திருக்கைக்கும் ஸ்ரீபரதாழ்வானோடொப்பர்; எத்தனையேனும் ஆற்றாமை கரை புரண்டாலும் “அத்தலையாலே பேறு” என்றிருக்கைக்குப் பிராட்டியோடொப்பர்.

விளக்கம் - அயோத்யாகாண்டம் (53-31) – ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா – உம்மைப் பிரிந்தால் சீதை இல்லாதவள் ஆவாள் என்பது போன்றே நானும் ஆவேன் – என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (31-32) – குருஷ்வ மாம் அநுசரம் - உமது பின்னர் நான் வரும்படிச் செய்யவேண்டும் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பிரிய நேர்ந்தால் உயிர் தாங்காமல் உள்ள நிலையில் இருக்கும் லக்ஷ்மணன் போன்று நம்மாழ்வாரும் உள்ளார். அவன் சுற்றித் திரிந்த இடத்தைக் கண்டு ஆறுதல் அடைந்து, அவனுடைய குணங்களையே எண்ணியபடி உள்ள நிலையில் இருக்கும் பரதனைப் போன்றே உள்ளார். அவனை விட்டு பிரிந்த பிரிவாற்றாமை காரணமாகத் துடித்தபோதிலும், “அவன் வந்த நம்மை காப்பாற்றுவதே பேறு” என்ற நிலையில் இருக்கும் சீதையைப் போன்றே ஆவார்.

வ்யாக்யானம் - முதல் திருவாய்மொழியிலும் பரத்வமிறே பேசிற்று; அநந்தரம் அவதார ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து மோஹிக்கச் செய்தேயும், “அஞ்சிறைய மடநாரை”யிலே

தூது விட வல்லரம்படி உணர்த்தியுடையரானார்; “வீற்றிருந்தேழுல”கில் பரத்வத்தை அநுஸந்தித்த அநந்தரம், தாமும் மோஹித்துத் தம் தசையை அநுஸந்தித்த பந்து வர்க்கமும் மோஹித்து தேவதாந்தர ஸ்பர்ஸமுடையார் புகுந்து கலக்கினாலும் உணர்த்தியறும்படியாயிற்று. பகவத் லாபத்திலுணர்த்தியும் அலாபத்தில் மோஹமுமாய்ச் சொல்லும் இது, இவ்வாழ்வாரொருவர்க்குமே யுள்ளதொன்றாயிற்று. மற்றும் ஜ்ஞாநாதிகராய் பகவத் விஷயத்திலே கைவைத்தாராயிருக்குமவர்களிலும் ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் புத்ர வியோகத்திலே வந்தவாறே கடலிலே புகுவது; மலையிலேயேறி விழுவதானான்; ஸ்ரீவேத வ்யாஸனும் காயாசுகனைக் கொண்டு ஜீவித்தான்; பகவத் விஷயத்தில் லாபாலாபமே பேறிழுவாயிருக்கும் இது இவ்வாழ்வாரொருவர்க்குமேயிறே உள்ளது.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (1-1-1) – உயர்வற - என்பதில் பரத்வம் குறித்து உரைத்தார். அடுத்து “பத்துடை” என்ற திருவாய்மொழியில் அவனுடைய அவதாரத்தின் ஸௌலப்யத்தை எண்ணி மயங்கியபோதிலும், அடுத்துள்ள “அஞ்சிறைய மடநாரை” என்பதில் தன்னுடைய தூது விடும் திறனை அறிந்தவரானார். தொடர்ந்து, “வீற்றிருந்து ஏழ் உலகு” என்பதில் பரத்வத்தை உரைத்தார். தொடர்ந்து இந்தத் திருவாய்மொழியில் தாமும் மயக்கம் அடைந்து, தனது நிலையைக் கண்டு உறவினர்களும் மயக்கம் அடைந்து, மற்ற தேவதைகளுடையே ஸம்பந்தம் கொண்டவர்கள் வந்து கலக்கியபோதிலும், இவர் தனது நிலையை உணர்த்தி அறும்படியாக இருந்தார். ஆகவே பகவானைப் பெறும்போது விழித்த நிலையிலும், அவனை இழக்க நேர்ந்தால் மயக்க நிலையிலும் உள்ள தன்மையானது இவருக்கு மட்டுமே உள்ளது என்றாகிறது. ஞானத்தில் மிகவும் உயர்ந்தவர்களாவும், பகவத் விஷயத்தில் மட்டுமே ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்களாகவும் உள்ள ஸ்ரீவசிஷ்டபகவான் தனது புத்திரனுடைய பிரிவைத் தாங்க இயலாமல், மலையில் ஏறி விழுதல் மற்றும் கடலில் விழுதல் ஆகியவற்றை செய்தார்; ஸ்ரீவேதவ்யாஸர் காயாசுகன் மூலம் உயிர் தரித்தார். ஆகவே பகவத் விஷயத்தில் லாபம் என்பது போறாகவும், அலாபம் என்பது இழப்பாகவும் உள்ள நிலையானது நம்மாழ்வாருக்கு மட்டுமே உள்ளதாகிறது.

வ்யாக்யானம் - இப்படி இவள் மோஹித்துக் கிடக்க இவளைக் கண்ட உறவுமுறையாரு மெல்லாம் நாகபாச பத்தரைப் போலே மோஹித்து யுக்தாயுக்த நிருபண சுகமரன்றிக்கே கலங்கிக் கிடக்க, அங்குப்போலே உணர்ந்திருந்து நோக்குகைக்கு ஸ்ரீஜாம்பவந்,

மஹாராஜர், திருவடி போல்வாருமில்லையாயிற்று; “சத்ருக்நோநந்தரஸ்தித:” என்னும் இதுவும் இல்லையாயிற்று. “அஸ்ய ராஜகுலஸ்யாத்யத்வத தீநம்ஹி ஜீவிதம்” - “பெருமாள் காடேற எழுந்தருளினார்; சக்ரவர்த்தி துஞ்சினான்; இனி நீயேயிறே ராஜ்யத்துக்குக் கடவாய்; உன்னைக் கொண்டன்றோ நாங்கள் ஜீவிக்கவிருக்கிறது” என்கிறார்களல்லர்; “உன் முகத்திலுறாவுதல் காணக்காண உன்னையிழக்க மாட்டார், அவர் வரவு அணிந்து என்றன்றோ நாங்கள் ஜீவிக்கிறது” என்கிறார்களாயிற்று; அப்படியே இவளைக் கொண்டே ஜீவிக்க இருக்கிறார்களாகையாலே எல்லாருமொக்க இவள் தசையைக் கண்டு கலங்கிக் கிடக்க,

விளக்கம் - இவ்விதம் இவள் மயக்கம் அடைந்து கிடக்கும்போது, இவளைக் கண்ட இவளுடைய உறவினர்கள் அனைவரும் நாகாஸ்த்ரத்தால் கட்டப்பட்டு மயக்கம் அடைந்தவர்கள் போன்று மயங்கி, “செய்யத்தக்க செயல்கள் மற்றும் செய்யக்கூடாத செயல்கள்” என்பதை ஆராய்ந்து அறிவதற்கான பொறுமை இன்றி, கலக்கம் அடைந்து நின்றனர். அப்போது அவளை நன்றாக நோக்கி எழுவதற்கு உதவி செய்ய, இராமனுக்குக் கிடைத்த ஜாம்பவான், சக்ரீவன் அனுமன் போன்று அங்கு யாரும் இல்லை. இதற்கு உதாரணம் கூறுகிறார். அயோத்யாகாண்டம் (87-4) - சத்ருக்நோநந்தரஸ்தித: - பரதாழ்வான் அருகில் அந்த நிலையில் இருந்த சத்ருக்நன் - என்பது போன்று யாரும் இல்லை. ஆனால் அவள் மயக்கம் அடைந்தால், இவர்களும் ஏன் மயங்க வேண்டும் என்றால், அவளுடைய இருப்பு என்பதைக் கொண்டே இவர்களும் உயிர் தரிக்கிறார்கள் என்பதால் ஆகும். இதற்கு உதாரணம் கூறுகிறார். அயோத்யாகாண்டம் (87-8) - அஸ்ய ராஜகுலஸ்யாத்யத்வத தீநம்ஹி ஜீவிதம் - (பரதனிடம் கோசலை கூறுவது) அரசகுலத்தின் எதிர்காலமே இப்போது உன்னைச் சார்ந்துள்ளது - என்றது. அதாவது, “இராமன் கானகம் சென்றான். தசரதச் சக்ரவர்த்தி மறைந்தார். இனி நீயே நாட்டை ஆள்வதற்கு வருவாயாக. உன்னைக் கொண்டு அல்லவோ நாங்கள் பிழைப்போம்” என்று கூறவில்லை; மாறாக, “உனது முகத்தில் உள்ள வாட்டத்தைக் காணக்காண இராமன் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டான் என்பது புலப்படுகிறது. ஆகவே அவன் வரவு மிகவும் அருகில் உள்ளது என்று அல்லவோ நாங்கள் உயிருடன் உள்ளோம்”, என்றார்கள். இதனைப் போன்றே இவளைக் கொண்டு இவர்கள் உயிர் தரிக்க உள்ளதால், எல்லாரும் ஒரே போன்று இவளுடைய நிலையைக் கண்டு கலங்கி நின்றார்கள்.

வ்யாக்யானம் - இவ்வளவிலே நாட்டிலே வேரறிவார், விறகறிவார், மந்த்ரமறிவார் ஒளஷதமறிவாரடங்கலும் வந்து புகுர, அவ்வளவிலே தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுடையார் “வைஷ்ணவ க்ருஹத்தை தூஷிக்க நமக்கு நல்ல அளவு” என்று வந்து புகுர, இவளுடைய பந்து வர்க்கத்திலுள்ளார் கலங்கியிருக்கையாலே, “இவளுடைய நோய் இன்னது” என்றும், “பரிஹாரம் இன்னது” என்றும் அறியாதே, அவர்களிலே ஒருத்தி ஒரு கட்டுவிச்சியை, “இவள் நோய் எது? நோய்க்கு நிதாநம் எது?” என்று கேட்டு, அவள் சொற்படியே, “த்ரவ்யம் நிந்த்யஸுராதி தைவதம் அதி ஸ்ஷுத்ரஞ்ச பாஹ்யாகமோ த்ருஷ்டிர் தேவலகாச்ச தேசிக ஜநா:” என்கிறபடியே, நிந்த்யமான த்ரவ்யத்தை இவள் ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமாகக் கொண்டு, ஸ்ஷுத்ரதேவதை ஆவேசித்ததாகக் கொண்டு, பாஹ்யாகமங்களை த்ருஷ்டியாகக் கொண்டு, தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுடையாரை தேசிகராகக் கொண்டு, இவள் பக்கலுண்டான ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே, “இவள் ஜீவிக்குமாகில் ஏதேனும் ஒரு வழியாலே யாகிலும் பரிஹரிக்க அமையும்” என்று வழியல்லாவழியிலே இழிந்தார்கள். அப்படி கலங்கப் பண்ணுமிறே பரிவு; “ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந:” என்றார்களிறே திருவயோத்யையிலுள்ளார்.

விளக்கம் - இவ்விதமாக இவள் கிடக்கும்போது அந்த இடத்திற்கு, அந்த நாட்டில் உள்ள பச்சை மூலிகை மற்றும் உலர்ந்த மூலிகை குறித்து அறிந்தவர்கள், மந்த்ரங்கள் அறிந்தவர்கள், மருத்துவர்கள் போன்ற அனைவரும் வந்து சேர்ந்தனர். அதே போன்று மற்ற தேவதைகளுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களில் சிலர், “ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஒருவன் வீட்டைக் குறித்துத் தகாத முறையில் உரைப்பதற்கு நமக்கு நல்ல வாய்ப்பு கிட்டியது” என்று எண்ணியவர்களாக அங்கு வந்து புகுந்தனர். இவளுடைய உறவினர்கள் அனைவரும் செய்வது அறியாமல் மயங்கிக் கிடந்தனர்; அவர்கள், “இந்த நோய் இன்னது, இந்த நோய்க்கான பரிகாரம் இன்னது”, என்று அறியாமல் இருந்தனர். ஆகவே அங்கு வந்தவர்களில் ஒருவன், ஒரு குறி சொல்பவளை அழைத்து, “இவளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள நோய் என்ன? இதற்கான மருந்து என்ன?”, என்றாள். அந்தக் குறி சொல்பவளுடைய சொற்களுக்கு ஏற்ப “த்ரவ்யம் நிந்த்யஸுராதி தைவதம் அதி ஸ்ஷுத்ரஞ்ச பாஹ்யாகமோ த்ருஷ்டிர் தேவலகாச்ச தேசிக ஜநா: - திரவியங்கள், நிந்திக்கப்படுவதான கள், தெய்வம், தாழ்ந்த தெய்வம், சாஸ்த்ரம், வேதங்களுக்கு முரணான ஆகமங்கள், பூசாரிகள்” என்பதற்கு ஏற்ப, நிந்திக்கப்படும் பலவிதமான பொருள்களையும் இவளைக் காப்பாற்றுபவையாக எண்ணினர்; தாழ்ந்த தேவதை ஒருவர் மீது ஆவேசமாக வந்ததாக எண்ணி, வேதங்களுக்கு

முரணான ஆகமங்களையே சாஸ்த்ரம் என்று கருதி, தாழ்ந்த தேவதைகளுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களையே ஆசார்யர்கள் என்று எண்ணி, அவள் மீது கொண்டுள்ள மிகுதியான அன்பு காரணமாக, “இவள் பிழைப்பாள் என்றால் ஏதேனும் ஒரு வழியைச் செய்தாவது இவளைப் பிழைக்க வைப்போம்”, என்று தகாத வழிகள் அனைத்திலும் இறங்கினார். அன்பு என்பது இவ்விதம் கலங்கும்படிச் செய்யும் அல்லவோ? இதற்கு உதாரணம் கூறுகிறார். அயோத்யாகாண்டம் (2-52) – ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந: - அயோத்தியில் உள்ள அனைவரும் காலையிலும் மாலையிலும் இராமனுடைய நன்மைக்கான அனைத்து தேவதைகளையும் வணங்குகிறார்கள் - என்பது போன்று அயோத்தியில் உள்ளவர்கள் செய்தார்கள் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் – இத்தைக் கண்ட உயிர்த்தோழியானவள், “இவர்கள் செய்கிற இவை இவளகவாயில் கிடக்கிற ஸத்தையையும் இழக்குமித்தனை; இனி நாம் இத்தை அறிந்தோமாகச் சொல்லில் ‘உன் காவற் சோர்வாலே வந்ததன்றோ?’ என்று சொல்லுவார்கள்; நாம் கைவாங்கியிருந்தோமாகில் இவளையிழக்க வரும்; இனி இதுக்குப் போக்கடியென்?” என்று விசாரித்து, “இவர்கள் தாங்களும் ‘இதுதான் ஏதோ?’ என்று ஆராயா நின்றார்களிறே; அவ்வோபாதி நாமும் நிருபணத்திலேயிழிந்து இவள் ப்ரக்ருதியைக் கொண்டு சொன்னோமாகச் சொல்லுவோம்” என்று பார்த்து, “நீங்கள் இவளுக்கு ஓடுகிற நோவும் அறிந்திலிகோள்; நிதாநமும் அறிந்திலிகோள்; பரிஹாரமும் அறிந்திலிகோள்; நீங்கள் பரிஹாரமாகச் செய்கிறவை, கருமுகை மாலையைச் செவ்வி பெறுத்த என்று நெருப்பிலே இடுவாரைப்போலே இவளையிழக்கைக்கு உடலாமித்தனை; ஆன பின்பு, இவற்றை விட்டு, இக்குடியிலே பழையதாகச் செய்து போரும் பரிஹாரத்தைப் பண்ணப் பாருங்கோள்”; “உலகேழுமுண்டான் சொன்மொழி மாலையந் தண்ணந்துழாய் கொண்டு சூட்டுமினே” என்றும், “தண்ணந்துழாய்த் தாராயினும் தழையாயினும் தண்கொம்பாதாயினும் கீழ் வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினுங் கொண்டு வீசமினே” என்றுமிறே முன்பும் விதித்தது; அங்கு, “நின்ற மண்ணாயினும்” என்றாள்; இங்கு, “மாயன் தமரடி நீறு” என்றாள்; இதிறே அடிப்படச் செய்து போந்த பரிஹாரம். ஆயிட்டு, இவள் நோய் இது, நோய்க்கு நிதாநமும் இது; இதுக்குப் பரிஹாரமும் “பகவந் நாம ஸங்கீர்த்தநமும் பாகவத பாதரேணுவை ஸ்பர்சிப்பிக்கையும்” என்று சொல்லி, அவர்கள் செய்கிறவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கிறாளாய்ச் செல்லுகிறது.

விளக்கம் - இவை அனைத்தையும் இவளுடைய உயிர்த்தோழி ஒருவள் கண்டாள். அவள் தனது மனதில், “இவர்கள் செய்கின்ற இந்தச் செயல்கள் அனைத்தும், இவளுடைய உள்ளே இருக்கின்ற இவளுடைய உயிரைப் போக்கிவிடும். இவளுடைய நோய்க்கான காரணத்தை நான் உரைத்தால் இவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து, எனது காவலில் நான் சோர்வு அடைந்த காரணத்தால் வந்தது என்பார்கள். நான் ஏதும் செய்யாமல் இருந்தால், இவளை இழக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படலாம். இதற்கான வழிதான் என்ன?”, என்று சிந்தித்தாள். தொடர்ந்து அவள் தனது மனதில், “இவர்கள் கூட இவளுடைய நோய் என்ன என்று அறியாமல் உள்ளனர். அதனை ஆராய்ந்தபடி உள்ளனர். நானும் அவர்களைப் போன்றே ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவது போன்று நின்று, இவளுடைய நிலையை உரைப்பது போன்று கூறுவேனாக”, என்று தீர்மானித்தாள். அப்போது அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் இவளுடைய நோய் இன்னது என்று அறியவில்லை. அதற்கான பரிகாரமும் இன்னது என்று அறியவில்லை. மருந்தும் அறியவில்லை. நீங்கள் செய்ய முனையும் செயல்கள் அனைத்தும், கருமுகைமாலை ஒன்று மேலும் அழகு செய்வதாக எண்ணி, நெருப்பில் வீசுவது போன்று, இவளை இழப்பதற்கான வழிகளே ஆகும். ஆகவே நீங்கள் இவை அனைத்தையும் கைவிட்டு, உங்கள் குலத்தில் நீண்ட காலமாகச் செய்து வரும் பரிகாரதைச் செய்ய முயலுங்கள். திருவிருத்தம் (20) - உலகேழுமுண்டான் சொன்மொழி மாலையந் தண்ணந்துழாய் கொண்டு சூட்டுமினே - என்றும், திருவிருத்தம் (53) - தண்ணந்துழாய்த் தாராயினும் தழையாயினும் தண்கொம்பாதாயினும் கீழ் வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினுங் கொண்டு வீசமினே - என்றும் அல்லவோ முன்பு விதிக்கப்பட்டுள்ளது; திருவிருத்தத்தில் (53) - நின்ற மண் ஆயினும் - என்று உரைக்கப்பட்டது; இங்கு “மாயன் தமர் அடி நீறு” என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே இது அல்லவோ எப்போதும் செய்யப்பட்டு வந்த பரிகாரமாக உள்ளது? எனவே, “இவளுடைய நோய் இதுவே ஆகும், நோய்க்கான மருந்து இதுவே ஆகும்; அவையாவன பகவானுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனமும், பாகவதர்களுடைய திருவடி துகளுமே ஆகும்”, என்று உரைத்து அவர்கள் செய்து வந்தவை அனைத்தையும் நீக்கினாள்.

வ்யாக்யானம் - இது தன்னிலோடுகிறதென்? என்னில்; அஜ்ஞாந தசையிலும் தேவதாந்தர ஸ்பர்சமும் ததீய ஸ்பர்சமும் ஸத்தயா பாதகமாய், பகவந் நாம ஸங்கீர்த்தநமும் பாகவத ஸஹவாஸமும் ஸத்தயா தாரகமாம்படி ஆழ்வார்க்கு வைஷ்ணவத்வம் முறுகின்படி சொல்லுகிறது. “ராவணன் மாயா சிரசஸ்ஸைக் காட்டினபோது பிராட்டி அல்லாத

ஸ்தீரீகனோபாதி சோகித்துக் கண்ணநீர் விழவிட்டிருந்தாளாயிருந்தது; இதுக்கு அடி ஏன்? இது கேட்டபோதே முடிவன்றே ப்ராப்தம்” என்று சீயரைக் கேட்க; “அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே ‘மெய்’ என்றே சோகித்தாள்; ஜ்ஞாநமின்றியிலே ஜீவிக்மைக்கு ஹேது அவருடைய ஸத்தையாகையாலே உள்ளாயிருந்தாள்; அவ்வர்த்தம் மெய்யாகில் ஸத்தையுமில்லையாம்” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - ஆகவே இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்டும் மையக் கருத்து என்ன? அறிவற்ற நிலையிலும் கூட மற்ற தெய்வங்களுடைய ஸம்பந்தம், அந்தத் தேவதைகளுக்கும் வசப்பட்டவர்களுடைய ஸம்பந்தம் ஆகியவை பாதகமாகவே உள்ளன; பகவானுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனம், பாகவதர்களுடைய நட்பு, அவர்களுடன் ஸம்பந்தம் உள்ள பொருள்கள் ஆகியவையே உயிர் தரிக்கக் காரணமாக உள்ளன; இப்படியாகவே நம்மாழ்வாருக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தன்மை என்பது ஆழமாகப் பதிந்துள்ளது. நஞ்ஜீயரிடம், “இராவணன் இராமனுடைய தலை என்பதாக ஒரு மாயையால் உண்டாகப்பட்ட பொருளைக் காண்பித்தான். அப்போது மற்ற பெண்களைப் போன்று சீதையும் மிகுந்த சோகம் அடைந்து கண்ணீர் விட்டபடி நின்றாள். இதற்குக் காரணம் என்ன? இந்தச் செய்தியைக் கேட்ட உடனேயே உயிர் விடும்படியான செய்தி அல்லவோ? முடிதலே அல்லவோ சிறந்தது?”, என்று சிலர் கேட்டனர். அப்போது நஞ்ஜீயர், “தனது அவதாரத்தின் விளைவாக அவள் மெய்யான செய்தி என்று எண்ணினாள். ஞானம் இல்லையென்றாலும், பிழைத்திருப்பதற்கான காரணம் இராமனுடைய இருப்பு என்பதால், இவளும் உள்ளவள் என்றே இருந்தாள். ஆனால் அந்தச் செய்தி மெய்யானது என்றால் இவளுக்கு இருப்பு இல்லை”, என்றார்.

4-6-1 தீர்ப்பாரை யாம் இனி எங்ஙனம் நாடுதும்? அன்னைமீர்!

ஓர்ப்பால் இவ்வொண்ணுதல் உற்ற நல் நோயிது தேறினோம்
போர்ப் பாகு தான் செய்த அன்றைவரை வெல்வித்த மாயப் போர்த்
தேர்பாகனார்க்கு இவள் சிந்தை துழாய்த்திசைக்கின்றதே

பொருள் - அன்னைமார்களே! இவளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள இந்த நோயினைத் தீர்ப்பதற்கு ஏற்றவர்களை நாங்கள் எப்படித் தேடுவோம்? இப்போது நிரூபிக்கப்பட்ட காரணத்தால், ஒளி வீசும் நெற்றியைக் கொண்ட இந்த பெண் அடைந்த நோயின் தன்மை இன்னது என்று தெளிந்து நிற்கிறோம். இந்த நோயானது, பாரதப் போருக்கான அனைத்து

செயல்களையும் தானே செய்துவிட்டு, பஞ்சபாண்டவர்கள் வெல்லும்படியாக ஒரு மாயப்போர் புரிந்த தேப்பாகனார் குறித்து இவளுடைய மனம் கலங்கி நிற்பதால் ஏற்பட்டது.

அவதாரிகை – தோழி, இவள் நோய்க்கு நிதாநத்தைச் சொல்லி, “நீங்கள் செய்கிறவை பரிஹாரமன்று” என்று விலக்குகிறாள்.

விளக்கம் – அன்னைமார்களிடம் தோழியானவள் அந்தப் பெண்ணின் நோய்க்கான காரணத்தை உரைத்து, “நீங்கள் செய்யும் செயல்கள் ஏதும் இதற்கான பரிகாரம் அல்ல”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் – (தீர்ப்பாரை யாம் இனி எங்ஙனம் நாடுதும்) – இதுக்கு மூன்றுபடியாக அருளிச்செய்தருளுவர்; “தீர்ப்பாரை – எங்ஙனம் நாடுதும்” என்கையாலே, “நீங்கள் செய்கிறவை பரிஹாரமல்ல” என்று அவற்றை நிஷேதிக்கையிலே தாத்தபர்யம்; இவர்கள் பரிஹரியாநிற்கப் பரிஹரிப்பாரை எங்கே தேடுவோமென்கை; இது பரிஹாரமல்லவென்றதாய் வருமிநே. அங்ஙனன்றிக்கே, இவளோடொக்க மோஹிப்பாரைக் கிடைக்குமத்தனை போக்கிப் பரிஹாரம் பண்ணுவாரை எங்கே தேடுவோம்? ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல ஆக்கிக்கொண்டிநே இருப்பது. அன்றிக்கே, தானும் இப்போது பரிஹரிப்பாரை ஆராயா நிற்கிறாளென்று தோற்றியிருந்தது. அன்றிக்கே, “கடல் வண்ணரிது செய்தார் காப்பாரார்” என்கிறபடியே, ஒளஷதமே அபத்யமானால் பரிஹாரமுண்டோ? “நச்சு மாருந்த”மிநே அபத்யமாகிறது; “நிர்வாணம் பேஷஜம் பிஷக்” என்கிறவனாயிற்று பாதகனாகிறான்.

விளக்கம் - (தீர்ப்பாரை யாம் இனி எங்ஙனம் நாடுதும்) - இதற்கு மூன்றுவிதமாகப் பொருள் உரைப்பார்கள். “தீர்ப்பாரை – எங்ஙனம் நாடுதும்” என்று கூறுவதால், “நீங்கள் செய்யும் ஏதும் தகுந்த பரிகாரம் அல்ல” என்று அவற்றைத் தள்ளுவதில் குறிக்கோள் உள்ளதாகக் கருத்து. அதாவது பரிகாரம் செய்வதற்கான வழிகளை ஆராய்ந்தபடி உள்ளபோது, “தீர்ப்பாரை எங்கு சென்று தேடுவோம்?” என்று உரைத்தால், இந்தச் செயல்கள் ஏதுவும் பரிகாரம் அல்ல என்றாகும் அல்லவோ? அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். இவள் ஊரையும், நாட்டையும், உலகத்தையும் தன்னைப் போன்று

மாற்றியபடியே உள்ளாள்; ஆகவே அனைவரும் இவளைப் போன்றே மயங்கிக் கிடக்கும்போது, இவளுடைய நோய் தீர்ப்பவர்களை எங்கு சென்று தேட இயலும் என்று கேட்பதாகக் கொள்ளலாம். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். இவளும் சேர்ந்து கொண்டு இப்போது இந்த நோயைத் தீர்ப்பவர் யார் என்று ஆராய்ந்தபடி உள்ள நிலை வெளிப்படுவதாக உள்ளது. அல்லது, திருநெடுந்தாண்டகம் (11) – கடல் வண்ணர் இது செய்தார் காப்பார் ஆர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மருந்தே நோயைத் தீர்ப்பதற்குத் தடையாக இருக்கும்போது, அந்த நோயை எதன் மூலம் நீக்க இயலும்? திருவாய்மொழி (3-4-5) – நச்சு மா மருந்து – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள மருந்தாக இருக்கும் அவனே தடையாகவும் உள்ளான். ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்தில் - நிர்வாணம் பேஷஜம் பிஷக் - ஆனந்தமாகவும் மருந்தாகவும் உள்ளவன் - என்று கூறப்படுபவன் அல்லவோ இங்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறான்?

வ்யாக்யானம் - (யாம்) “அன்னைமீர்” என்னாநிற்கச் செய்தேயிறே “யாம்” என்கிறது; தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் வாசியற்றபடி. தாய்மார் மங்களாசாஸநம் பண்ணி மீளா நிற்க, “சோகபாரேண சக்ராந்தாச்சயநம் ந ஜஹுஸ்ததா” என்று அதுவும் மாட்டாதே கிடந்தார்களிறே தோழன்மார்; ஆகையாலே, தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் வாசியறுக்கும் விஷயமென்னுதல்; தோழிமார்க்கு ஏற்றம் சொல்லுகிறதாதல். (இனி) “நோயின்னது” என்று அறிந்த பின்பு, (எங்ஙனம் நாடுதும்) இனிப் பரிஹாரமுண்டோ? “எங்கே தேடக் கடவோம்?” என்றவாறே, “இவள் கையது நம் கார்யம், இவள் அறிந்தாளாக அடுக்கும்” என்று பார்த்த பந்து வர்க்கமடைய இவள் மேலே ஒருமுகம் செய்தது; “இனி நாம் முன்னேயறிந்தோமாகச் சொல்லில் நம் காவற் சோர்வாலே வந்ததாம்; நாம் இப்போது நிரூபித்தோமாவோம்” என்று பார்த்து, (ஓர்ப்பால்) இப்போது ஓர்ந்து பார்த்தவிடத்து. நீங்களும் ஆராயா நின்றிகோளிறே; உங்களோபாதி நானும் ஆராய்ந்து பார்த்தவிடத்தில் இங்ஙனே தோற்றிற்று; இவள்தான் ஒரு கூரத்தாழ்வானோடு ஒக்குங்காணும்; மநஸ்ஸை ப்ரத்யக் விஷயமாக்கினால் தத்வ த்ரயத்தையும் அலகலகாகக் காணவல்லளாயிற்று.

விளக்கம் - (யாம்) - “அன்னைமீர்” என்று மட்டும் கூறாமல், “யாம்” என்று ஏன் கூறவேண்டும் என்றால், தாய்மார் மற்றும் தோழிமார் ஆகியவர்களுக்கு இடையில், இவள் விஷயத்தில் எந்தவேறுபாடும் இல்லை என்பதால் ஆகும். ஆனாலும் இவர்கள்

இருவருக்கும் இடையே வேறுபாடு உள்ளது என்று கூறுகிறார். தாய்மார்கள் இவள் நன்றாக இருக்கவேண்டும் என்று கூறி விட்டுச் சென்றனர்; ஆனால் தோழிமார்கள் அயோத்யாகாண்டத்தில் - சோகபாரேண சக்ராந்தாச்சயநம் ந ஜஹுஸ்ததா - இராமனுடைய பந்துக்கள் அனைவருமே மனம் கலங்கியவர்களாக, சோகம் என்ற கனம் மூலம் அழுத்தப்பட்டவர்களாகப் படுக்கையிலிருந்து எழ இயலாமல் இருந்தனர் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஏதும் செய்ய இயலாமல் இருந்தனர். எனவே தாய்மார்களுக்கும் தோழிமார்களுக்கும் வேறுபாடு உள்ளது என்பதை, தோழிமார்களுக்கு உள்ள ஏற்றத்தின் மூலம் கூறுகிறார். (இனி) நோயானது இன்னது என்று அறிந்த பின்னர். (எங்ஙனம் நாடுதும்) - தோழியானவள், “இந்த நோய்க்கு மருந்து உள்ளதோ? எங்கே தேடுவது?”, என்று கூறினாள். இதனைக் கேட்ட உறவினர்கள், “இந்தத் தோழியிடமிருந்து உண்மையை வரவழைப்பது நம்முடைய செயலாகும். இவள் இந்த நோயைக் குறித்தும், மருந்து குறித்தும் அறிந்தவளாகத் தோன்றுகிறாள்”, என்று எண்ணியவர்களாக, அனைவரும் சேர்ந்து அவள் மீது பழி கூற முடிவு கட்டினர். இதனை உணர்ந்த தோழி தனது மனதில், “இந்த நோய் குறித்து நான் முன்பே அறிவேன் என்று கூறினால், இவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து கொண்டு, எனது காவலில் உள்ள குறைப்பாடு காரணமாகவே இவ்விதம் ஆயிற்று என்று உரைப்பார்கள். மாறாக, நானும் சேர்ந்து கொண்டு இப்போது தான் ஆராய்ந்து அறிந்தேன் என்று கூறிவிடுகிறேன்”, என்று தீர்மானித்தாள். (ஓர்ப்பால்) - இப்போது சிந்தித்து ஞாபகப்படுத்திப் பார்க்கும்போது. நீங்கள் ஆராய்ந்தபடி உள்ளீர்கள்; நானும் உங்களுடன் சேர்ந்து ஆராய்ந்தபடி உள்ளபோது, எனக்கு இப்படியாகத் தோன்றுகிறது. இவள் ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் போன்று உள்ளாள். தனது மனதை மற்ற விஷயங்களில் திருப்பாமல், உள்ளே நிலைக்கும்படிச் செய்தால், “சித் - அசித்- ஈச்வரன்” என்பதான தத்வ த்ரயத்தைப் பகுதி பகுதியாகப் பிரித்து ஆராயவல்லவளாக உள்ளாள்.

வ்யாக்யானம் - (இவ்வொண்ணுதல்) இவ்விலக்ஷணமான நுதலையுடையவள். இம்முகத்தையுடையவளுக்கு முகாந்தரத்தாலே வருவதொரு நோயுண்டோ? “கண்ணன் கோளிழை வாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றது” என்கிறபடியே அம்முகத்தாலே வரவேண்டாவோ? இவள் நோயென்றால் அவன் அடியாக வேண்டாவோ? ஸ்ரீபரதாழ்வான் நோயென்றால் சாதுர்த்திகமாயிருக்குமோ? ராம விரஹத்தாலே வந்ததென்று ப்ரஸித்தமன்றோ? இவளை இப்படி படுத்துவது ஒரு விஷயமாக வேண்டாவோ? அம்பு பட்ட வாட்டத்தோடே முடிந்தாரையும், நீரிலே புக்கு

முடிந்தாரையும் முகத்திலே தெரியாதோ? குணாதிக விஷயத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலுண்டான மோஹமாகையாலே முகத்தில் செவ்விக்கு ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியாயிற்று இருக்கிறது.

விளக்கம் - (இவ் ஒள் நுதல்) - இத்தகைய சிறப்பு கொண்ட நெற்றியை உடையவள். இப்படிப்பட்ட முகம் கொண்ட இவளுக்கு, அவன் முகம் அல்லாமல் வேறு ஒரு முகத்தால் வரும் நோய் உள்ளதோ? திருவாய்மொழி (7-7-8) – கண்ணன் கோளியை வாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றது - என்பதற்கு ஏற்ப, அவன் முகத்தால் அல்லவோ வரவேண்டும்? இவள் நோய் என்று இருந்தால், அதன் காரணம் அவனாக அல்லவோ இருப்பான்? ஸ்ரீபரதாழ்வான் நோய் என்னும்போது, அது வேறு விதமான நோயாக இருக்குமோ? அது இராமனைப் பிரிந்த துன்பத்தால் ஏற்பட்டதால் அல்லவோ இருக்கும்? இவ்விதம் இவளைத் துன்பத்தில் ஆழ்த்துவது வேறு ஒரு விஷயமாக இருக்க முடியுமோ? அம்பினால் அடிபட்ட துன்பம் மற்றும் நீரில் மூழ்கியதால் ஏற்பட்ட துன்பம் ஆகியவற்றால் இறந்தவர்களுடைய வேறுபாட்டினை, அவர்களுடைய முகத்தை நோக்கினால் அறியலாம் அல்லவோ? குணங்கள் நிறைந்த ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாக இவள் ஆசைப்பட்ட காரணத்தால், அவனைப் பெற இயலாமல் தவித்தபடி உள்ளாள்; இதனால் ஏற்பட்ட மயக்கமே இது என்பதால், முகத்தில் தென்படும் அழகானது, ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (உற்ற) பரிஹாரமில்லாதபடி மறுபாடுருவங்கொண்ட நோய். (நல் நோய்) இந்நோவுதான் பரிஹரிக்க வேண்டா. கைக்கூலி கொடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் நோய்; பரிஹரிக்க வேண்டா. இந்நோய் கொள்ளுகைக்கிறே முமுக்ஷுக்கள் புருஷகாரம் பண்ணுகிறது. இந் நோய் கொள்ளுகையன்றிக்கே பரிஹாரம் சொல்ல இருப்பதே நான்! ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு சரீராவஸாநத்தளவும் செல்ல தேஹ யாத்ரைக்கு உறுப்பாய், பின்பு தானே நித்ய ப்ராப்யமான நோயிறே. இதர ஸாதநாபேக்ஷயாய் ஸாதந புத்தி கழிந்தவன்று தானே ப்ராப்யமாயிருக்குமிறே. “பரமாதமாபந்ந:” அடிக்கழஞ்சு பெற்ற ஆபத்தாயிற்று. இடர்ப்பட்டவிடத்திலே ஸர்வேஸ்வரன் அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழும்படியான ஆபத்தாயிற்று இது. “பக்த்யாத்வநந்யாசக்ய:” என்கிற இது உண்டானால் பின்னை அவன் கைப்பட்டானேயன்றோ?

விளக்கம் - (உற்ற) - மருந்து ஏதும் இன்றி, அனைத்தையும் பறித்துக் கொள்வதாக உள்ள நோய். (நல் நோய்) - இந்த நோயானது தீர்க்கப்பட வேண்டாத நோயாகும். கைக்கூலி கொடுத்தாவது பெற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நோயாகும். இந்த நோயைப் பெறுவதற்காக அல்லவோ மோசஷத்தை விரும்பும் அனைவரும் புருஷகாரத்தைத் தேடியபடி உள்ளனர்? இந்த நோயைப் பெறுவதற்கு ஏற்ற வழியை உரைக்காமல், போக்குவதற்கான வழியை உரைக்கும் நிலையில் நான் உள்ளேனே! தகுந்த ஞானம் ஏற்பட்ட பின்னர், சரீரம் மறையும் காலம்வரை, சரீரத்தைத் தாங்கியபடி உள்ளதற்குக் காரணமாக, மரணத்தின் பின் எப்போதும் அடைந்தபடி உள்ள இலக்காக உள்ள நோய் அல்லவோ இது? மற்ற உபாயங்களை எதிர்பார்க்கும்போது தகுந்த உபாயமாக இல்லாமல், மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தும் நீக்கியபோது தான் மட்டுமே பலனாக உள்ள நோய் அல்லவோ? பரமாபதமாபந்ந: - கொண்டாடத்தக்க ஆபத்தை அடைந்தவனாக - என்று கூறுவது போன்று கைக்கூலி கொடுத்து பெற்ற ஆபத்தாக கஜேந்த்ரனுக்கு நிலை இருந்தது; துன்பப்பட்ட அந்த இடத்தைத் தேடி ஸர்வேவரன் தனது இருப்பில் இருந்து, வஸ்த்ரம் நழுவ தலை கேசங்கள் கலைய ஓடி வந்து விழும்படியான ஆபத்தாக அல்லவோ இருந்தது? கீதை (11-54) - பக்த்யாத்வநந்ய அசக்ய: - வேறு எதனையும் கருதாத பக்தியால் காணப்படக்கூடியவனாக - என்பதற்கு ஏற்ப, இத்தகைய நிலை அறியப்பட்டால், அவன் நமக்குள் அடங்கியவனாக இருப்பான் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (தேறினோம்) இவர்கள் கோஷ்டியில் தெளிவு அரிதாயாயிற்று இருப்பது, ருஷிகள் கோஷ்டியில் கலக்கம் அரிதாயிருக்குமாபோலே. “இதர விஷய ப்ராவண்யம் ஆகாது” என்கிற தெளிவினே ருஷிகளுக்கு உள்ளது; பகவத் ப்ராவண்யமடியாக வந்த கலக்கமினே இது. “ஆகில், அது சொல்லிக் காணாய்” என்ன, (போர்ப்பாகு இத்யாதி) இரண்டு தலைக்கும் உறவாய்ப் பொருந்தவிடச் சென்று, வினைத்தலையிலே வந்தவாறே, “யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச” என்கிறபடியே அவர்கள் பறித்துக் கொண்ட பரிகரமெல்லாம் தானேயாய் நின்றானாயிற்று. போர்க்கு வேண்டும் நிர்வாஹமெல்லாம் தானே செய்து. பாகு என்று நிர்வாஹகர் செய்யும் தொழில். (தான் செய்து) ஏழலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்த தான் செய்து. தன் ஆஸந பலத்தாலே ஸர்வத்தையும் நடத்தக் கடவ தான் செய்து கைதொடனாய். தானென்று மேன்மை சொல்லிற்று. இவள் மோஹிக்கிறது அவனுடைய ஸௌப்யத்துக்கினே. எளியவனெளிமைக்கும் அகப்படுமளவன்றே இவள், அம்மேன்மையுடையவன் தாழ் நின்றதிலே அகப்படுமவளினே இவள்.

விளக்கம் - ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில், பகவத் விஷயம் குறித்து எவ்விதம் எந்தவிதமான கலக்கமும் ஐயமும் இல்லாமல் உள்ளதோ, அதே போன்று இவர்கள் விஷயத்தில் தெளிவு என்பது இல்லாமல் உள்ளது. மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபாடு இருத்தல்கூடாது என்னும் முடிவு ஆழ்வார்களிடம் தெளிவாக உள்ளது; ஆனால் இவர்கள் விஷயத்தில் பகவத் விஷயம் குறித்த ஈடுபாட்டில் தெளிவின்மையால் ஏற்பட்ட கலக்கமே அதிகமாக உள்ளது. சரி, அதனை இந்தப் பெண்ணுடைய உறவினர்களிடம் தோழி உரைக்கலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (போர்ப்பாகு இத்யாதி) - பாரதப் போருக்கு வேண்டிய அனைத்தையும், இரண்டு தரப்பினருக்கும் உறவினன் என்ற விதத்தில், சமாதானம் ஏற்படும்விதமாகத் தானே தூதாகச் சென்றான்; ஆனால் போர் என வந்தவுடன், மஹாபாரதம் - யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச - மந்த்ரியாகவும் காப்பவனாகவும் உள்ளவன் யாரோ - என்பதற்கு ஏற்ப, துரியோதனன் பறித்துக் கொண்ட யாதவ சேனைகள் அனைத்தும் தான் ஒருவனே என்னும்படியாக, பாண்டவர் பக்கம் நின்றான். அதாவது போருக்குத் தேவையான அனைத்தையும் தானே செய்து. (தான் செய்து) - இதனை யார் மூலமாகச் செய்திருக்கிலாமே, அவ்விதம் செய்யாமல், தானே செய்தான் என்பதைக் கூறிகிறார்; திருவாய்மொழி (4-5-1) - ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப வீற்றிருந்து தானே செய்தான். தனது ஸிம்ஹாஸனத்தின் பலம் மூலமாக அனைத்தையும் செய்யலாம் என்றுள்ளபோதிலும், தனது கைப்படத் தானே செய்தான். “தான்” என்பதன் மூலம் இவனுடைய மேன்மை கூறப்பட்டது. ஆனால், இவள் மயக்கம் அடைந்தது என்பது, அவனுடைய எளிமைக்குணத்தை எண்ணியே ஆகும் என்றுள்ளபோது இங்கு மேன்மையைப் புகழ்வது எப்படிப் பொருந்தும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். எளியவனுடைய எளிமையான குணத்தை எண்ணி இவள் மயங்குவதில்லை; மேன்மை நிறைந்த ஒருவன் எளிமையான குணத்தை வெளிப்படுத்தி தாழ் நிற்பதைக் கண்டு மயக்கம் கொள்பவள் ஆவாள் என்பதை உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தான் செய்து அன்று ஐவரை வெல்வித்து) அவர்கள் நூற்றுவராய் துவர்வர்க்கமடங்க அங்கே திரண்டு, இவர்கள் தாங்கள் ஐவராய் வெருவியராய் நின்ற அன்று; தான் கையும் அணியும் வகுத்து, படை பொருத்தி, ஸாரத்யம் பண்ணி, குதிரைகள் இளைத்தவிடத்திலே வாருணாஸ்த்ரங்கள் விடலாமிடங்கள் காட்டி விடுவித்து, அங்கே குதிரைகளை விட்டு நீருட்டிப் பூட்டி வென்றானென்னுமிடம். அர்ஜுநன் மேலேயாக

வேண்டும் வ்யாபாரங்களையடையத் தானே செய்தானிறே. (ஐவரை வெல்வித்து) துர்யோதநாதிகளைத் தோற்பித்தவதிலும் அரிதுகாணும் பாண்டவர்களை வெல்வித்தது. அவர்களை துர்மாநத்தாலே தோற்பிக்கை அரிது; இவளை ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தாலே தோற்பிக்கை அரிது. அப்படியே “ந காங்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண” என்ற இவர்களை ஜயிப்பிக்கையும் அரிதிறே.

விளக்கம் - (தான் செய்து அன்று ஐவரை வெல்வித்து) - அவர்கள் நூறு பேர்களாக, அனைத்து தீயவர்களும் ஒரு சேரத்திரண்டு நின்றனர். இவர்கள் ஐந்து பேர்கள் மட்டுமாக நின்றனர். அந்த நாளில், தான் கையும் அணியுமாக நின்று படை பொருத்தி, தேர்ப்பாகனாகத் தேரை ஓட்டி, குதிரைகளை லாயத்தில் வருடியபடியே வாருண அஸ்த்ரங்களை இந்தந்த இடங்களில் தொடுக்கலாம் என்று காண்பித்துக் கொடுத்து, குதிரைகளுக்குத் தண்ணீர் அளித்தல் போன்றவற்றைச் செய்தவனாக நின்று, போரில் வென்றான். அர்ஜுனன் உயரவேண்டும் என்பதற்குத் தேவையான செயல்கள் அனைத்தையும் தானே செய்தான். (ஐவரை வெல்வித்த) - துரியோதனன் போன்றவர்களைத் தோற்கடிப்பதைக் காட்டிலும், பாண்டவர்களை வெல்லும்படிச் செய்வது மிகவும் கடினமான ஒன்றாகும். ஏன்? துரியோதனன் முதலானவர்கள் கர்வம் கொண்டவர்கள் என்பதால் தோற்கடிப்பது கடினமாகும்; அதனைப் போன்றே, இந்தப் பெண்ணானவள், பெண்களுக்கே உரிய நோயைக் கொண்டு நிற்பதால் இவளைத் தோற்கும்படிச் செய்வது மிகவும் கடினமாகும். இது போன்று கீதை (1-32) - ந காங்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண - க்ருஷ்ணா! எங்களுக்கு இந்த நாடு வேண்டாம் - என்று கூறுபவர்களை வெல்லும்படிச் செய்தல் கடினமே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (மாயப்போர்) ஆச்சர்யமான யுத்தமென்னுதல், க்ருத்ரிம யுத்தமென்னுதல். பகலை இரவாக்குவது, “ஆயுதமேடேன்” என்று ஆயுதமெடுப்பது ஆனவை இத்தலையிலும் உண்டு; மஹாரதர் அநேகர் கூடி அபிமந்யு ஒருவனை நிரஸித்தவை தொடக்கமானவை அத்தலையிலும் உண்டு; இவற்றைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (தேர்ப்பாகனார்க்கு) அர்ஜுநனை எதிரிகள் சீறினால் அழியச்செய்வது தன்னையாம்படி, உடம்புக்கீட்டாதே, வெறுங்கையோடே தேர்த்தட்டிலே முன்னை நின்று ஸாரத்யம் பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறது. “அயமஸ்மி” நான் உன் அடியானன்றோ? ஏவிக் கார்யங் கொள்ளலாகாதோ? என்னும்.

விளக்கம் - (மாயப்போர்) - வியக்கும்படியான யுத்தம், வஞ்சனையுடன் கூடிய யுத்தம். பகலை இரவாக மாற்றுதல், “ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்” என்று உரைத்துவிட்டு ஆயுதம் எடுத்தல் போன்றவை பாண்டவர்கள் பக்கமும் உள்ளது. மஹாரதர்கள் பலரும் சேர்ந்து நின்று அபிமன்யு ஒருவனை அழித்தல் என்பது அவர்கள் பக்கமும் உள்ளது. இவற்றையே “மாயப்போர்” என்கிறார். (தேர்பாகனார்க்கு) - அர்ஜுனனை எதிர்த்து நின்று பகைவர்கள் தாக்கினால், அவர்கள் முதலில் அழிப்பது க்ருஷ்ணனாகிய தன்னையே என்னும்விதமாக, திருமேனியில் கவசம் ஏதும் இடாமல், வெறுங்கையுடன் தேர்த்தட்டின் முன்னே நின்று, தேர் ஓட்டியாக நிற்கும் நிலையைக் கூறுகிறார். மஹாபாரதம் - அயம் அஸ்மி - நான் உனக்கு அடிமையாக நிற்கிறேன் - என்று உரைத்து, “என்னை ஏவலாள் போன்று பயன்படுத்தி, என் மூலமாக உனது கார்யங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம் அல்லவோ?”, என்றான்.

வ்யாக்யானம் - (இவள்) அப்பாகிலே பிடிபட்ட இவள். “நிர்க்குண: பரமாத்மா ஸௌதேஹந்தேவ்ய அபி திஷ்டதி” என்கிறபடியே, ஸாரத்ய வேஷம் இவள் வடிவிலே நிழலெழுந்து தோற்றுகிறதில்லையோ? இவள் நெஞ்சு கலங்கி மோஹிக்கிறது தேர்ப்பாகனார்க்கு; “கடல் கலங்கிற்று” என்றால், “மந்த்ரத்தாலே” என்று இருக்க வேண்டாவோ? ஸாரத்ய வருத்தாந்தத்தையொழிய, பரமபதத்தில் முதன்மைக்கு மோஹிக்குமோ? “மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற” இவள், “மயர்வற மதிநலமருளப்” பெற்றார் கலங்கும்போது, அவனுடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ரியத்தாலே ஆகவேண்டாவோ? ஒருவனுக்கு சோக நிவர்த்தகனானவன் காணுங்கோள் இவளுக்கு சோகத்தை விளைத்தான். ஆணுக்கு சோகத்தைப் போக்கினான்; அபலைக்கு சோகத்தை விளைத்தான்.

விளக்கம் - (இவள்) - அப்படிப்பட்ட அவனுடைய இந்த எளிமையில் இவள் அகப்பட்டாள். மஹாபாரதம் - நிர்க்குண: பரமாத்மா ஸௌதேஹந்தேவ்ய அபி திஷ்டதி - அனுமனிடம் பீமன், “தாழ்ந்த குணங்கள் ஏதும் அற்ற பரமாத்மா, உனது திருமேனி முழுவதுமாக வ்யாபித்துள்ளான்” என்றான் - என்பது போன்று, தேர் ஓட்டியாக நின்று அவன் செய்த செயல்கள் அனைத்தும் இவளுடைய வடிவத்தில் வெளிப்பட்டது போன்று தோன்றுகிறது. அந்தத் தேர்ப்பாகனை எண்ணி அல்லவோ இவள் உள்ளம் கலங்கி மயக்கம்

அடைகிறாள்? “கடல் கலங்கியது” என்றால் “மந்தரத்தால்” என்று அல்லவோ ஆகும்? தேர் ஓட்டிய நிகழ்வு அல்லாமல், பரமபதத்தில் இவன் முதன்மையாக உள்ள நிலையை எண்ணி மயங்குவாளோ? “மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றவள்” இவள் ஆவாள். இப்படி உள்ளபோது, “மயர்வற மதிநலம் அருளிப் பெற்ற” ஆழ்வார்கள் அவனுடைய “அடியார்களுக்கு வசப்பட்ட நிலை” என்பதை எண்ணியே கலங்குவது போன்று இவளும் இருப்பாள் அல்லவோ? துன்பத்தை நீக்குபவன் அல்லவோ இவளுக்கு இத்துன்பத்தை ஏற்படுத்தி உள்ளான்? ஆண்களுக்குச் சோகத்தை நீக்கினான், இந்தப் பெண்ணிற்குச் சோகத்தை ஏற்படுத்தினான்.

4-6-2 திசைக்கின்றதே இவள் நோய் இது மிக்க பெருந்தெய்வம்

இசைப்பின்றி நீரணங்காடும் இளந்தெய்வமன்றிது
திசைப்பின்றியே சங்குசக்கரமென்றிவள் கேட்க நீர்
இசைக்கின்றிராகில் நன்றேயில் பெறுமிது காண்மினே

பொருள் - இவளுக்கும் உங்களுக்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி அறிவை மயக்குகின்ற இந்த நோயானது, அனைத்தையும் விட உயர்ந்ததும், அளவிட இயலாத மாஹாத்மயம் கொண்டதும் ஆகிய ஒரு தெய்வத்தால் வந்தாகும். உங்களுக்கும் இவளுடைய நோய்க்கும் பொருத்தம் இன்றி நீங்கள் அணங்கு ஆடுகின்ற அற்பதேவதையால் வந்த நோய் அல்ல. தன்னைக் குறித்து மற்றவர்கள் தாழ்வாக எண்ணுவார்கள் என்ற மயக்கம் இல்லாமல், அனைத்தையும் நிர்வஹிக்கும் அந்த தெய்வத்திற்கே உரித்தாக உள்ளதான “சங்கு, சக்கரம்” என்று இவள் கூறுவதை நீங்கள் கேட்டால் உங்களுக்கு நலமே ஆகும். இவளுடைய விருப்பம் நிறைவேறும். இதனை நீங்களே காண்பீர்களாக என்று தோழி உரைத்தாள்.

அவதாரிகை - ஷ்லோத்ர தேவதா சாந்தியால் இந்நோய் போக்குகை அரிது, பகவத் விஷயத்தைச் சொல்லில் இவளைப் பெறலாம் என்கிறாள்.

விளக்கம் - தோழியானவள், “தாழ்ந்த தேவதைகளுக்கு செய்யப்படும் பரிகார பூஜைகளால் இவளுடைய நோயை விலக்குவது அரிதாகும். பகவத்விஷயத்தை உரைத்து மட்டுமே இவளுடைய பழைய நிலையை மீண்டும் அடையலாம்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (திசைக்கின்றதே இவள் நோய்) இவள் அவன் குண நிமித்தமாக அறிவு கெடாநின்றாள்; நீங்கள் இவள் நோய் நிமித்தமாக அறிவு கெடாநின்றிகோள். இவள் நோவுக்கு நிதாநம் நீங்கள் “அவனடியாக வந்தது” என்று அறியமாட்டுகிறிலிகோள். “திசைக்கின்றதே” என்கையாலே, தாய்மாராகையாலே கௌரவித்து வார்த்தை சொல்ல வேணுமிறே. இவள் நோய் நிமித்தமாக அறிவு கெடுவதே நாம்! “நாங்கள் அறிந்திலோமாகில், இதுக்கு நிதாநமறிந்ததாயயிருக்கிற நீ பின்னைச் சொல்லிக் காணாய்” என்ன, (இது மிக்க பெருந்தெய்வம்) “கம்பீர: பரமோதேவ:” என்றும், “வானோர் தலைமகனாம் சீராயின தெய்வ நன்னோய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வேச்வரனடியாக வந்த கனவிய நோவு இது; இவள் நோவுக்கும், இந்நோவுக்கும் நிதாந பூதனானவனுக்கும் உண்டான அபேதத்தை புத்தி பண்ணி, “இது மிக்க பெருந்தெய்வம்” என்று இது தன்னை அவனாகச் சொல்லுகிறாள்.

விளக்கம் - (திசைக்கின்றதே இவள் நோய்) - இவள், அவனுடைய குணங்கள் காரணமாக, தனது அறிவிழந்து நிற்கிறாள்; நீங்கள் இவள் காரணமாக உங்கள் அறிவிழந்து நிற்கிறீர்கள். இவளுடைய நோய்க்கான காரணம் “அவன் மூலமாகவே ஏற்பட்டது”, என்று நீங்கள் அறியவில்லை. இங்கு தாய்மார்கள் குறித்து உரைப்பதால் மிகுந்த மதிப்புடன் “திசைக்கின்றதே” என்று கூறுகிறாள். “இவளுடைய நோய்க்கான காரணத்தை அறியாமல் நாம் அறிவு தடுமாறி நிற்கிறோம்”, என்றாள். இதனை கேட்ட தாய்மார்கள் தோழியிடம், “நாங்கள் இந்த நோய்க்கான காரணத்தை அறியவில்லை. ஆனாலும் இதனைக் குறித்து அறிந்த நீ உரைக்கலாம் அல்லவோ?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறாள். (இது மிக்க பெருந்தெய்வம்) - கம்பீர: பரமோதேவ: - கம்பீரமான உயர்ந்த தேவன் - என்றும், திருவிருத்தம் (53) - வானோர் தலைமகனாம் சீராயின தெய்வ நன்னோய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸர்வேச்வரன் காரணமாக வந்த நோய். இவளுடைய நோய், அந்த நோய்க்கான காரணம் என்று உள்ளவன் ஆகிய இரண்டிற்கும் உள்ள வேற்றுமை இன்மையை எண்ணியவளாக, “இது மிக்க பெரும் தெய்வம்” என்கிறாள்; அதாவது இந்த நோய் என்பதையே அவனாவான் என்று உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (இசைப்பின்றி இத்யாதி) நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரத்துக்கும் உங்களுக்கும் ஒரு சேர்த்தியில்லை; இந்த நோய்க்கும் இவளுக்கும் ஒரு சேர்த்தியில்லை. முதல் தன்னிலே பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்தார் கொள்ளுகைக்கு ஸம்பாவநையுடைய

நோவன்று இதுதான். ஒரு வழியாலும் ஒரு சேர்த்தியின்றிக்கே, இது உங்களுக்குச் சேர்ந்ததல்ல; உங்கள் மகளாய் நோவு கொண்ட இவளுக்குச் சேர்ந்ததல்ல; நோவுக்கு நிதாந பூதனானவனுக்குச் சேர்ந்ததல்ல; இதர தேவதைகள் இந்நிலத்தில் வந்து புரூ மாட்டாமையாலே நீங்கள் நினைக்கிற தேவதைகளுக்குச் சேர்ந்ததல்ல. இங்கே அருளிச்செய்யும் வார்த்தை - பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் குடிமகனொருவனுக்கு ஐயனார் ஏறி வலிந்து நலிந்தவாரே, “உனக்கு வேண்டுவதென்?” என்று கேட்க, “எனக்குப் பாலும் பழமுமாய் உண்ணவேணும்; சாந்தும் புழுகும் பூசவேணும்; நல்ல புடைவை உடுக்கவேணும்; நல்ல ஆபரணம் பூண வேணும்; தண்டேற வேணும்; அணுக்கனிட வேணும்” என்ன, அவர்களும் “அப்படியே செய்கிறோம்” என்று பிள்ளை திருமாளிகையிலே வந்து, சாந்து புழுகு ஆபரணாதிகள் வாங்கிக் கொண்டு போய் அவற்றை அலங்கரித்து சாந்தியும் பண்ணிவிட்டு வந்த அவ்விரா, பண்டையிலும் இரட்டியாக அவனை வலிக்க, “இது என்?”, என்று கேட்க, “பிள்ளை சாத்திகிறவற்றையெல்லாம் கொண்டு வந்திகோள்; அவர்கள் சாத்துகிற அணுக்கனை யிட்டிகோள்; நான் அதின் கீழே போவேனோ? என்னை வெயிலிலே கொண்டு போனிகோள், என் உடம்பிலே நெருப்பை வழியட்டினாற்போலே அவர் சாத்துகிறவற்றைப் பூசினிகோள், அரிகண்டமிட்டாற்போலே அவர் சார்த்துகிற ஆபரணத்தைப் பூட்டினிகோள்; நீங்கள் செய்த செய்த செயலுக்கு இவனைக் கொண்டல்லது போகேன்” என்று வலித்தாதம். ஆகையால், அவற்றுக்குச் சேராது. (நீர்) பகவத் விஷயத்திலே விருதராகக் கடவ நீங்கள். (அணங்காடும் இளந்தெய்வமன்று இது) தேவாவிஷ்டராய்க் கொண்டு ஆடுகிற மறுமுட்டுப் பொறாத கூடூத்ர தேவதையடியாக வந்த நோயன்று இது.

விளக்கம் - (இசைப்பு இன்றி இத்யாதி) - நீங்கள் செய்கின்ற பரிகாரத்திற்கும், பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபாடு கொண்ட உங்களுக்கும் எந்தவிதமான சேர்த்தியும் இல்லை. இந்த நோய்க்கும் இவளுக்கும் எந்தவிதமான சேர்த்தியும் இல்லை. பவவத் விஷயத்தில் கைவைத்தவர்கள் கொள்வதற்கு ஏற்ற நோய் அல்ல; எந்த விதத்திலும் சேராது என்பதால், இது உங்களைச் சேர்ந்ததல்ல; உங்கள் மகளாக இருந்து நோய் அடைந்ததால் இவளைச் சேர்ந்தது அல்ல; நோய்க்கான காரணமாக உள்ளவனையும் சேர்ந்தது அல்ல. மற்ற தேவதைகள் இந்த இடத்தில் வர இயலாது என்பதால், அந்தத் தேவதைகளையும் சேர்ந்தது அல்ல. சிறந்த பகவதர்கள் இருப்பிடத்தை தாழ்ந்த தேவதைகள் வந்து சேராது

என்பதற்கு ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார். பிள்ளை உறங்காவில்லிதாசரிடம் படியாளாக உள்ள ஒருவன் மீது ஐயனார் வந்து ஏறியது. அப்போது ஐயனாரிடம், “உனக்கு என்ன வேண்டும்?”, என்று கேட்போது, “எனக்குப் பாலும் பழமும் உண்ணவேண்டும்; சாந்தும் புனுகும் பூசவேணும்; நல்ல புடவை உடுத்தவேண்டும்; நல்ல ஆபரணம் பூணவேண்டும்; பல்லக்கு ஏறவேண்டும்; குடை பிடிக்கவேண்டும்” என்று பதில் வந்தது. உடனே அவர்களும், “அப்படியே செய்கிறோம்” என்று கூறினார்கள். தொடர்ந்து, பிள்ளை உறங்காவில்லிதாசரிடம் திருமாளிகைக்கு வந்து சாந்து, புனுகு, ஆபரணம் போன்றவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு அவற்றை அலங்கரித்து, ஐயனாருக்குச் சாந்தி செய்தனர்; அன்று இரவு முன்பைக் காட்டிலும் இரண்டு மடங்கு அதிகமாக ஈடுபாட்டுடன் ஐயனார் இறங்கியபோது அவர்கள், “இது என்ன?”, என்று கேட்டபோது, “பிள்ளை உறங்காவில்லிதாசர் சார்த்திக் கொள்ளும் அனைத்தையும் எனக்கு அளித்தீர்கள். அவருடைய குடையை எனக்குச் சேர்த்தீர்கள். நான் அதன் கீழ் செல்வேனோ? என்னை வெயிலில் கொண்டு சென்றீர்கள். எனது உடலில் நெருப்பைப் பூசுவது போன்று அவர் சார்த்திக் கொண்ட பலவற்றையும் பூசினீர்கள். அரிகண்டம் இட்டது போன்று அவருடைய ஆபரணங்களை அணிவித்தீர்கள். நீங்கள் செய்த இந்தத் தகாத செயல்களுக்கு, நான் இந்த படியாளை எடுத்துக் கொண்டு செல்வேன் அல்லாமல் இங்கிருந்து செல்லமாட்டேன்”, என்றது. ஆகவே அது போன்று உங்களுடைய செய்கைகள் எதுவும் இவள் விஷயத்தில் சேராது. (நீர்) - பகவத் விஷயத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடும் பரவசமும் கொள்ளும் நீங்கள். (அணங்கு ஆடும் இளம் தெய்வம் அன்று) - தெய்வம் ஏறுபவராகக் கொண்டு ஆடுகின்றதும், எந்த ஒரு பயனும் பின்னர் ஏற்படாததும் ஆகிய தாழ்ந்த தேவதை காரணமாக வந்த நோய் இது அல்ல.

வ்யாக்யானம் - (திசைப்பின்றியே) இவள் நோய்க்கு நிதாநத்தில் அறிவுகெட்டாற்போலே பரிஹாரத்திலும் மதிகொடாதே. நிதாநத்தில் கலக்கம் பிறந்தாலும் பரிஹாரத்தில் கலக்கம் பிறவாதொழியவே நோவு பரிஹருதமாமிறே. “நாங்கள் நிதாநத்தில் அறிவு கெட்ட அம்ஸமென்? பரிஹாரத்தில் அறிவு கொடாத வழியென்?” என்னில், (சங்கு இத்யாதி) “சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்” என்றிறே இவள் நோய் இருப்பது; நீங்களும் சக்கரமென்று பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். நோவு வந்த வழியை அறிந்து பரிஹரிக்க வேண்டாவோ? “சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்” என்று நீங்கள் சொல்லவன்றோ நானும் அறிந்தது; இப்போதே பரிஹாரத்திலே வந்தவாறே அறிவு கெடுகிறதென்? அது

செய்யுமிடத்தில் குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலேயாகாமே, “சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்” என்று இவள் சொன்னாற்போலே சொல்லப் பாருங்கோள்.

விளக்கம் - (திசைப்பின்றியே) - இவளுடைய நோய்க்கான காரணம் அறிவதில் ஏற்பட்ட அறிவின்மை என்பது போன்று, இந்த நோய்க்கான பரிகாரத்திலும் ஏற்படாமல். நோய்க்கான காரணத்தை அறிவதில் கலக்கம் ஏற்பட்டாலும், பரிகாரத்தில் கலக்கம் நீங்கினால் நோய் அகன்று போகும் அல்லவோ? இதனை கேட்ட தாய்மார்கள் தோழியிடம், “நோய்க்கான காரணத்தை அறிதலில் நாங்கள் அறிவிழந்த பகுதி எது? பரிகாரத்தின்போது அறிவை இழக்காமல் இருப்பதற்கான வழி என்ன?”, என்றார்கள். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (சங்கு இத்யாதி) – “சங்கு, சக்கரம்” என்று பிதற்றுவதாகவே அல்லவோ இவளுடைய நோய் உள்ளது? நீங்களும் சங்கு மற்றும் சக்கரம் என்பதன் மூலம் பரிகாரம் தேடப்பார்ப்பீர்களானாலும், நோய் வந்த வழி மூலம் அல்லவோ பரிகாரம் செய்யவேண்டும்? இவள் “சங்கு, சக்கரம்” என்று உரைப்பதாக, நீங்கள் கூறி அல்லவோ நான் அறிந்தேன்? இதற்கான பரிகாரம் செய்யும்போது உங்களுக்கு ஏன் தடுமாற்றம் ஏற்படுகிறது? பசுவின் குளம்பு அளவு உள்ள பள்ளத்தில் கடலைப் புகுத்த முயல்வது போன்று செய்யாமல், “சங்கு, சக்கரம்” என்று இவள் உரைப்பது போன்று நீங்களும் உரைக்க முயல்வீர்களாக.

வ்யாக்யானம் - (இவள் கேட்க நீர் இசைக்கிறீராகில்) மோஹித்துக் கிடக்கிற இவள் கேட்கவல்லளாமன்று காணும், தெளிந்திருக்கிற இவர்கள் சொல்லவல்லாராவது; ஆகையிறே, “திசைப்பின்றியே” என்றது. இவளுக்கு இங்ஙன் சொல்லும்தொழிய மற்றொன்றுதான் செவிப்படாது காணும். இவள் செவியிலேபடும்படி, நீங்கள் தரித்து நின்று ஒருக்தி மாத்ரம் சொல்லவல்லிகோளாகில். ஆய்ச்சிமகனுடைய அந்திம ஸமயத்திலே பட்டர் “அறிய” என்று எழுந்தருளியிருந்தாராய், தம்மையறியாதே கலங்கிக் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, பெருமாளுக்கு இவர் ஸ்நேஹித்திருக்கும்படியை அறிந்திருக்கையாலே, மெள்ளச் செவியிலேயுதினாற்போலே “அழகியமணவாளப் பெருமாளே சரணம்” என்றாராம்; அநந்தரம் அதிலே உணர்த்தியுண்டாய் நெடும்போதெல்லாம், “அழகியமணவாளப் பெருமாளே சரணம்” என்று திருநாட்டுக்கு நடந்தாராம். “பெற்ற மக்கள் பெண்டிரென்றிவர் பின்னுதவாதறிந்தேன் பிரிந்தேன்”. சரமதசையிலேயிருந்து, “பொன் வைத்தவிடம் சொல்லிக் காணாய்” என்னுமித்தனைப்

போக்கி, திருநாமத்தை அருகேயிருந்து சொல்லுவாரைக் கிடையாதினே. “சோர்வினால் பொருள் வைத்தது உண்டாகில் சொல்லு சொல் என்று சுற்று”மிருக்குமித்தனையினே.

விளக்கம் - (இவள் கேட்க நீர் இசைக்கின்றிராகில்) - மயக்கிக் கிடக்கின்ற இவள் மற்றவர்கள் கூறுவதைக் கேட்கவல்லவளாக இருந்தால் மட்டுமே, விழிப்புடன் உள்ள இவர்கள் சொல்லவல்லவர்களாக இருப்பது கூடும். இதனால்தான் “திசைப்பு இன்றியே” என்றாள். இவளுக்கு இவ்விதம் உரைப்பது மட்டுமே இவளுடைய காதுகளில் கேட்கும். நீங்கள் உயிர் தாங்கி நின்று, இவளுடைய காதுகளில் கேட்கும்படியாக ஏதேனும் ஒரு நல்ல விஷயத்தை உரைப்பீர்களாக. ஆய்ச்சிமகனுடைய அந்திமகாலத்தில் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அங்கு எழுந்தருளினார்; ஆய்ச்சிமகன் தன்னையே அறியாமல் கிடக்கின்ற நிலையைப் பட்டர் கண்டார்; பெருமானிடம் ஆய்ச்சிமகனுக்கு உள்ள ப்ரியத்தை அறிந்தவராக, ஆய்ச்சிமகனுடைய காதுகளில் விழும்படியாக, “அழகியமணவாளப் பெருமாளே சரணம்” என்றார்; அதன் பின்னர் அதன் மூலம் விழித்துக் கொண்ட ஆய்ச்சிமகன், “அழகியமணவாளப் பெருமாளே சரணம்” என்றார். பின்னர் அதிலே ஈடுபாடு கொண்டவராக, விழித்திருக்கும் நேரங்கள் அனைத்திலும் “அழகியமணவாளப் பெருமாளே சரணம்” என்று கூறியபடி, திருநாட்டிற்கு நடந்தார். பெரியதிருமொழி (6-2-4) - பெற்ற மக்கள் பெண்டிரென்றிவர் பின்னுதவாதறிந்தேன் பிரிந்தேன் - என்பது காண்க. நமக்கு விருப்பமான ஒருவருடைய அந்திம நேரத்தில் அவருக்கு அருகே சென்று, “உனது சொத்துக்களை நீ எங்கு வைத்துள்ளாய்” என்றுதான் கேட்பார்கள் அல்லாமல், அவருடைய காதுகளில் பகவானின் திருநாமத்தை உரைப்பவர்கள் பெரும்பாலும் இல்லை. பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-5-3) - சோர்வினால் பொருள் வைத்தது உண்டாகில் சொல்லு சொல் என்று சுற்று - என்பதாக உள்ள சொந்தங்கள் இப்படியே அல்லவோ உள்ளனர்?

வ்யாக்யானம் - (நன்றே) இது சால அழகியது! சால நன்றாம். நன்மைக்கு அவதியேது? என்ன, (இல்பெறும்) ஆத்மாவுக்கு ஆயதநமான சரீரத்தைப் பெறுமென்னுதல்; ஒரு தமிழன் இட்டு வைக்கிறான், “இல் - கிழத்தியாய், க்ருஹிணியாகப் பெறும்” என்று; அன்றிக்கே, “ஏயில் பெறும்” என்றாய், ஏயிலென்று - காநமாய், “பண்ணை வென்ற இன்சொல்மங்கை” யாகையாலே, இவள் வார்த்தை சொல்லுமென்று; “மதுரா மதுராலாபா” என்னக் கடவதினே. ஆக, சரீரத்தைப் பெறுமென்னுதல், க்ருஹிணியாமென்னுதல், வார்த்தை

சொல்லவல்லளாமென்னுதல். (இது காண்மினே) தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுடையாரும் புகுந்து ஸ்பர்சிக்க இராநின்றிகோளிறே; அவ்வோபாதி நான் சொன்ன பரிஹாரத்தையும் செய்து பார்க்க மாட்டிகோளோ? நான் இது கைகண்டன்றோ சொல்லுகிறது; நீங்களும் இத்தைச் செய்து பார்க்கமாட்டிகோளோ? ஒன்றேயோ பரிஹாரம்? இது நதீமாத்தருகம் போலே பல வ்யாப்தம். அதவா, (இது காண்மினே) “வெள்ளைச் சுரிசங்கொடாழியேந்தித் தாமரைக்கண்ணென்னெஞ்சினூடே, புள்ளைக் கடாகின்றவாற்றைக் காணீர்” என்னுமாபோலே இவல் தன் நெஞ்சில் ப்ரகாசிக்கிறபடியை, “நான் சொன்ன மருந்து இவளுக்குச் செய்விகோள், தவிருவிகோள்; செய்தபடி செய்ய, இப்போது இத்தைப் பாருங்கோள்” என்று காட்டுகிறனாகவுமாம். அப்போதைக்கு, நன்றேயில் பெறுமென்று பாட்டு முடியும்; இது காண்மினென்று தனியே வாக்யம்.

விளக்கம் – (நன்றே) - இது நன்றாக உள்ளது. மிகவும் நல்ல விஷயம் ஆகும். ஆனால், இந்த நன்மைக்கு எல்லை உள்ளதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (இல்பெறும்) - ஆத்மாவிற்கு ஏற்ற ஒரு சரீரத்தை அடைதல். அல்லது, ஒரு தமிழ்க்கவிஞர், “கிழத்தியாய் மனைவியாகப் பெறும்” என்றார். அல்லது, “இசையில் பெறும்” என்று வைத்துக்கொண்டு, திருச்சந்தவிருத்தம் (105) – பண்ணை வென்ற இன்சொல்மங்கை – என்னும்படியாக, எப்போதும் மங்கையாக உள்ளதால், இவள் வார்த்தை உரைப்பாள் என்றும் கூறலாம். ஸுந்தரகாண்டம் (66-15) – மதுராமதுராலாபா - இனியவள், இனிய சொற்களைப் பேசுபவள் - என்று உள்ளது காண்க. ஆக, “சரீரத்தை பெறுவாள், மனைவியாவாள், வார்த்தை உரைப்பாள்” என்று கருத்து. (இது காண்மினே) - மற்ற தேவதைகளுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவர்கள் கூட உங்கள் வீடு புகுந்து இவளைத் தொட்டு ஆராய்வதற்கு அனுமதி அளித்தீர்கள்; அதனைப் போன்றே நான் உரைக்கும் பரிகாரத்தையும் நீங்கள் செய்து பார்க்கமாட்டீர்களா? நான் இதனை அனுபவம் மூலம் அல்லவோ கூறுகிறேன்? நீங்கள் இதனைச் செய்து பார்க்கலாம் அல்லவோ? ஒரே ஒரு பரிகாரம் மட்டும்தான் உள்ளதோ? இது, ஆற்றின் பாய்ச்சலுடன் கூடிய விளைநிலங்கள் போன்று, மிகுந்த பலனுடன் கூடியதாகவே உள்ளது. அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். (இது காண்மினே) – திருவாய்மொழி (7-3-1) - வெள்ளைச் சுரிசங்கொடாழியேந்தித் தாமரைக்கண்ணென்னெஞ்சினூடே, புள்ளைக் கடாகின்றவாற்றைக் காணீர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இவள் தனது உள்ளத்தில் ஒளிர்கின்ற விஷயத்தை, “நான் கூறிய மருந்தை இவளுக்குச் செய்யுங்கள், மற்றவற்றைத் தவிர்த்து விடுங்கள். நான் கூறியபடி

செய்ய, இப்போது இதனைப் பாருங்கள்”, என்று காண்பிக்கிறாள் என்றும் கொள்ளலாம்; இவ்விதம் கொண்டால், “நன்று எயில் பெறும்” என்று இந்தப் பாசரம் முடியும்.

4-6-3 இது காண்மின் அன்னைமீர்! இக்கட்டுவிச்சி சொற் கொண்டு நீர்
எதுவானும் செய்து அங்கோர் கள்ளும் இறைச்சியும் தூவேன்மின்
மதுவார் துழாய்முடி மாயப்பிரான் கழல் வாழ்த்தினால்
அதுவே இவளுற்ற நோக்கும் அருமருந்தாகுமே

பொருள் - தோழியானவள் தாய்மார்களிடம், “தாய்மார்களே! நாம் இந்தக் குறி சொல்பவள் சொற்களைக் கேட்டு, நீங்கள் உங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை உணராமல், தாழ்ந்த தேவதைகளை எண்ணிச் செய்யப்படும் ஏதேனும் செயல்களைச் செய்து, அந்த இடத்தில் மிகவும் தாழ்ந்த கள் மற்றும் மாமிசம் ஆகியவற்றைத் தூவியபடி உள்ள செயல்களைச் செய்யாமல் இருப்பீர்களாக. அப்படியானால் இதற்கான பரிகாரம் என்ன என்றால், தேன் ஒழுகும் துளசியைத் தரித்த திருமுடி கொண்டவனும், வியக்கவைக்கும் குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் ஆகியவற்றை அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவர்களுக்கு அவற்றை அளிப்பவனும் ஆகிய மாயப்பிரானுடைய திருவடிகளை நீங்கள் வணங்குவீர்களாக. ஆதுவே இவளுடைய நோய்க்கு, கிடைப்பதற்கு மிகவும் அரிய மருந்தாகும்”, என்றாள்.

அவதாரிகை - “அயுத்தங்களைச் செய்யாதே அவன் திருவடிகளை ஏத்துங்கொள். அதுவே இந்நோய்க்கு பேஷஜம்”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - “சற்றும் பொருத்தம் இல்லாத செயல்களைச் செய்யாமல், அவனுடைய திருவடிகளைப் புகழ்ந்தபடி இருப்பீர்களாக. அந்தச் செயலே இந்த நோய்க்கான மருந்தாகும்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (இது காண்மின் அன்னைமீர்) - வயிற்றிலே பிறந்தவர்களென்னுங்காட்டில் சொன்ன ஹிதம் கேளாதொழியவேணுமோ? நியாமிகைகளென்றுமித்தனையோ வேண்டுவது? வயிற்றிலே பிறந்தவர்களாகிலும் சொன்ன வார்த்தை நன்றாயிருக்குமாகில் கைக்கொள்ள வேண்டாவோ? திருமாலைப் பாடக் கேட்டு “வளர்த்தனால் பயன் பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி

வணங்கினா”ளும் உங்களிலே ஒருத்தியன்றோ? அது கிடக்க; “புத்ர கா இதிறோவாச” இல்லையோ? ஆரேனும் சொல்லும் வார்த்தை நன்றாகில் கைக்கொள்ளவேண்டாவோ?

விளக்கம் – (இது காண்மின் அன்னைமீர்) - இவள் உங்கள் வயிற்றில் பிறந்தவள் என்னும் தன்மை ஒன்றை மட்டுமே கொண்டு, மற்றவர்கள் கூறும் நன்மை நிறைந்த சொற்களைக் கேட்காமல் இருப்பதோ? ஏற்பவர்கள் என்ற சிந்தனை மட்டுமோ இப்போது தேவையாக உள்ளது? வயிற்றிலே பிறந்தவர்கள் என்றாலும், மற்றவர்கள் உரைக்கும் சொற்கள் நன்றாக உள்ளபோது கைக்கொள்ள வேண்டாமோ? திருமாலைப் பாடுவதைக் கேட்டு, திருநெடுந்தாண்டகம் (14) - வளர்த்தனால் பயன் பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாள் - என்று கிளியை வணங்கி நின்றவளும் உங்களில் ஒருவள் அல்லவோ? இது ஒரு புறம் இருக்கட்டும்; நான்முகன் முதலானவர்களை “மூடர்களாகப் போவீர்களாக” என்று சபித்தபோது, அவர்களை நோக்கி சுக்கிரன், “புத்ர கா இதிறோவாச - புத்திரர்களே” என்று உரைத்தான் அல்லவோ? யார் உரைத்தாலும், நல்ல சொற்களைக் கைக்கொள்ளவேண்டாமோ?

வ்யாக்யானம் - (இக்கட்டுவிச்சி) “காணிலுமுருப்பொலார்”. (சொற் கொண்டு) “செவிக்கினாதகீர்த்தியார்”. (இக்கட்டுவிச்சி சொற் கொண்டு) பரிஹாரம் சொல்லுகிற இவள்படி கண்டிகோளே, இவள் வார்த்தை கேட்டிகோளே, இத்தையே ஆதரிப்பது! நான் சொல்லுகிற வார்த்தையையே இவள் சொன்னாலும் கைக்கொள்ளக்கடவதோ? இவள் சொன்ன வார்த்தையை நான் சொன்னாலும், என்னையுங்கூட த்யஜிக்கும்படியன்றோ வார்த்தையின் பொல்லாங்கு. (நீர்) - “பேய்முலை நஞ்சுணாகவுண்டானுருவொடு பேரல்லால் காணா கண் கேளா செவி” என்றிருக்கக் கடவ நீர். நாஸ்திகரான பௌத்தார்ஹதாதிகளும் “பர ஹிம்ஸை ஆகாது; கள் ஆகாது” என்பார்களிறே; அவ்வழியாலே கைக்கொள்ளுமவர்களோ நாம்? “ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வ பூதாநி”யோபாதி வைதஹிம்சையும் கைக்கொள்ளவேண்டாவோ? (இக்கட்டுவிச்சி இத்யாதி) “ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வ தர்ஸிந:” என்னுமவர்களன்றோ உங்களுக்கு உபதேசிப்பார்? (எதுவானும் செய்து) அதுவுமாமிறே உங்களாசாரத்தோடு சேர்த்திருக்கப் பெற்றதாகில் ஏதேனும் அஸங்கதங்களைச் செய்து. “செய்யாதன செய்யோம்” என்றும், “மேலையார் செய்வனகள் கேண்டுவன” என்றுமன்றோ உங்கள் நிஷ்டை. (அங்கு ஓர் இத்யாதி) நிஷித்த த்ரவ்யங்களைக் கொண்டு வைஷ்ணவ க்ருஹத்தை தூஷியாதே கொள்ளுங்கோள்.

“அங்கு” என்று முகத்தை மாற வைத்துச் சொல்லுகிறாள். ஆகில், தவிருகிறோம்; பரிஹாரத்தைச் சொல்லி காணாயென்ன, (மதுவார் இத்யாதி) “விரைமட்டலர் தண்டுழாயென்னும்” என்று நீங்கள் சொல்லவன்றோ நான் கேட்டது? திருக்குழலில் ஸ்பர்சத்தாலே மது ஸ்யந்தியா நின்றுள்ள திருத்துழாயைத் திருவபிஷேகத்திலே யுடையனாய், ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளால் ஆச்சர்யபூதனாய், அந்த ஸௌந்தர்யாதிகளை ஆச்சரிதார்த்தமாக்கி வைக்கும் உபகாரகன் திருவடிகளை வாழ்த்தினால். இவர்கள் திருநாமம் சொல்லுவதுதான் மங்களாசாஸநமுகத்தாலேயாயிற்று. “உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்றிறே வாழ்த்துவது.

விளக்கம் - (இக்கட்டுவிச்சி) - திருச்சந்தவிருத்தம் (69) - காணிலும் உருப்பொலார் - என்பது போன்ற கட்டுவிச்சி. (சொற் கொண்டு) - திருச்சந்தவிருத்தம் (69) - செவிக்கினாத கீர்த்தியார் - என்றும் கூறியது காண்க. (இக்கட்டுவிச்சி சொற் கொண்டு) - உங்களுக்குப் பரிகாரம் கூறுகின்ற இவளுடைய தன்மையை இப்போது நீங்களே அறிந்தீர்களா? இவளுடைய சொற்களையோ கேட்பீர்கள்? இதனையோ நீங்கள் ஆதரிப்பீர்கள்? நான் கூறுகிற சொற்களையே இவள் கூறினால் கூட அதனைக் கேட்பது தகுமோ? இவள் உரைக்கும் சொற்களை நான் உரைக்க நேர்ந்தால் கூட, என்னை நீங்கள் தள்ளி வைக்கும்படியாக அல்லவோ அவளுடைய சொற்களின் தீமை உள்ளது? (நீர்) - முதல் திருவந்தாதி (11) - பேய்முலை நஞ்சுணாகவுண்டானுருவொடு பேரல்லால் காணா கண் கேளா செவி - என்று அல்லவோ நீங்கள் இருக்கவேண்டும்? நாஸ்திகர்களாக உள்ள பௌத்தர்கள் கூட, “உயிர்களைக் கொல்லுதல் கூடாது, கள் பருகக்கூடாது” என்று உரைக்கிறார்கள்; ஆனால் அதனை ஏற்று அவர்களை நாம் பின்பற்றுகிறோமா? ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வபூதாநி - எந்த ஒரு உயிரையும் துன்புறுத்தல் கூடாது- என்று கூறுவது போன்று, விதிக்கப்பட்ட ஹிம்ஸையை நாம் ஏற்கவேண்டாமா? (இக்கட்டுவிச்சி இத்யாதி) - கீதை (4-3-4) - ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வ தர்ஸிந: - ஞானிகள் தத்வஞானத்தை உபதேசிப்பார்கள் - என்று கூறப்படுபவர்கள் அல்லவோ உங்களுக்கு உபதேசம் செய்வர்? (எதுவானும் செய்து) - உங்களுடைய ஆசாரத்திற்குப் பொருத்தமாக இருத்தால் கட்டுவிச்சி கூறுவதை நீங்கள் ஏற்கலாம். ஏதேனும் பொருத்தம் இல்லாத செயல்களைச் செய்து. திருப்பாவை - செய்யாதன செய்யோம் - என்றும், திருப்பாவை - மேலையார் செய்வனகள் கேண்டுவன - என்றும் கூறுவது போன்று அல்லவோ உங்களுடைய நிஷ்டை இருக்கவேண்டும்? (அங்கு ஓர் இத்யாதி) - தள்ளப்பட வேண்டிய பொருள்களைக் கைக்கொண்ட நீங்கள் இருக்கின்ற

“ஸ்ரீவைஷ்ணவ இல்லம் “ என்பதைத் தூஷிக்காமல் இருப்பீர்களாக. (அங்கு) – இதனைக் கேட்ட தாய்மார்கள், “நீ கூறுவது போன்று நாங்கள் இவற்றைத் தவிர்க்கிறோம். ஆனால் சரியான பரிகாரத்தை உரைப்பாயாக”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறாள். (மதுவார் இத்யாதி) - திருவாய்மொழி (2-4-9) – விரைமட்டலர் தண்டுழாயென்னும் - என்று நீங்கள் முன்பு கூறியதை அல்லவோ நான் கேட்டேன்? அவனுடைய திருக்குழலின் தீண்டுதல் காரணமாகத் தேன் சொறிந்தபடி உள்ள துளசியைத் தனது திருமுடியில் வைத்துள்ளவனாய், தனது அழகு மற்றும் லீலை போன்றவை மூலமாக வியக்க வைப்பவனாய், அப்படிப்பட்ட அழகு முதலானவற்றையும் தனது அடியார்களுக்காகவே வைக்கின்ற உபகாரகன்; அவனுடைய திருவடிகளைப் புகழ்ந்தால். அவர்கள் திருநாமம் உரைத்தல் என்பதே, மங்களாசாஸநம் செய்வது போன்று உள்ளது; திருப்பல்லாண்டு (1) - உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு - என்று அல்லவோ வாழ்த்துகிறார்கள்?

வ்யாக்யானம் - (கெண்டையொண்கணும் துயிலும்) உறக்கத்தாலல்லது செல்லாதபடியாய் முக்தமாய் ஸுகுமாரமான கண்ணும் உறங்கும். (என்னிறம் பண்டு பண்டு போலொக்கும்) அதாவது, கலப்பதற்கு முன்பு போலேயாம். கலக்கையாகிறது ஆற்றாமைக்கு அடியிடுகிறதிறே. ஒரு விஷயத்தில் வாசியறியாதார் நிரபேசுகிறே. கண்ணுறங்குவதும், நிறம் பழையபடியேயாவதும் என் செய்தால்? என்னில், (மிக்கசீர் இத்யாதி) அநந்ய ப்ரயோஜநரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிட்ட திருத்துழாயில் பரிமளத்தை வண்டு கொண்டு வந்து ஊதுமாகில். இப்படி சீயர் அருளிச்செய்தவாரே, “துளவின் வாசமே” என்ன அமையாதோ? “மிக்கசீர்தொண்டர்” என்கிற இவ்விசேஷணத்துக்குக் கருத்தென்? என்று நான் கேட்டேன்; இவள்தான் நோவுபடுகிறது “அத்தலைக்குப் பரிவரில்லை” என்றாயிற்று; “அங்கே அநந்ய ப்ரயோஜநர் பரிமாறா நின்றார்கள்” என்றவாரே உறங்காத கண்ணும் உறங்கும்; பழைய நிறமும் வருங்காண் என்று அருளிச்செய்தார். (அதுவே) ப்ரப்தமுமாய் போக்யமுமான அதுதானே. (இவளுற்ற நோய்க்கு அருமருந்தாகும்) இவள் மறுபாடுருவக் கொண்ட நோய்க்கும் அருமருந்தாகும்; பெறுதற்கரிய மருந்தாம். மேல் காற்றிலே காட்டப் பரிஹாரமாம்.

விளக்கம் - (கெண்டையொண்கணும் துயிலும்) - உறக்கத்தால் அல்லாமல் செல்லாதபடியாக, மென்மையான கண்ணும் உறங்கும். (என்னிறம் பண்டு பண்டு போலொக்கும்) - அதாவது ஒன்றாகக் கலப்பதற்கு முன்பு. சேர்தல் என்பது

பிரிவாற்றைமைக்குக் காரணமாக அமைகிறது. கண்கள் உறக்கம் கொள்ளுதல் மற்றும் நிறமானது பழைய நிலையை அடைதல் ஆகியவை என்ன செய்தால் நிகழும் என்றால், (மிக்கசீர் இத்யாதி) - வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அவனுடைய திருவடிகளில் கொண்டு சேர்த்த பரிமளத்தை வண்டு கொண்டு வந்து ஊதும்போது நிகழும். இவ்விதம் ஜீயர் அருளிச்செய்தபோது, “துளசியின் நறுமணம்” என்று கூறினால் போதாதோ; “மிக்கசீர்த் தொண்டர்” என்ற அடைமொழி கூறப்பட வேண்டுமோ? இதற்கு ஜீயர் அளித்த விடை; இவள்தான் நோவுபடுகிறாள் என்பதன் மூலம் “அவனிடம் இவளுக்குப் பரிவில்லை” என்றாகிறது; அங்கே எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளவர்கள், தகுந்த கைக்கர்யம் செய்தபடி உள்ளனர் என்று கூறினால் உறங்காத கண்ணும் உறங்கும், பழைய நிறமும் திரும்பும். (அதுவே) - அடையத்தக்கதும் இனிமையானாலும் அதுவே ஆகும். (இவளுற்ற நோய்க்கு அருமருந்தாகும்) - இவள் அடைந்துள்ள நோய்க்கும் அதுவே அருமருந்தாகும்.

4-6-4 மருந்தாகுமென்று அங்கோர் மாயவலவை சொற்கொண்டு நீர்

கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும் களனிழைத்தென்பயன்?

ஒருங்காகவே உலகேழும் விழுங்கியுமிழ்ந்திட்ட

பெருந்தேவன் பேர்சொல்லகிற்கில் இவளைப் பெறுதிரே

பொருள் - இவளுடைய நோய்க்குப் பரிசுரமாக அல்லாதவற்றை, பரிகாரம் என்று நீங்கள் எண்ணுகிறீர்கள். இதனால், “இந்த இடத்தில் உள்ளவள், இன்னாள்” என்று அடையாளம் கூற இயலாதபடி மாயங்கள் நிறைந்தவர்களும், பலவிதமாகப் பேசுபவளும் ஆகிய இந்தக் கட்டுவிச்சியின் சொற்களை நீங்கள் கேட்கிறீர்கள். அவற்றை நம்பும் நீங்கள், அவள் மீது பரிவு கொண்ட கலங்கி, தாமஸம் மற்றும் ராஜஸம் ஆகியவையாக உள்ள கருமையான சோற்றையும், அவற்றைக் காட்டிலும் வேறான செஞ்சோற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு, மற்ற தேவதைகளுக்கு, அவற்றுக்கு மகிழ்வு ஏற்படும்விதமாகச் செய்வதாக எண்ணியபடி படைத்து என்ன பயன் உள்ளது? தன்னை அண்டுபவர்கள் மற்றும் அண்டாதவர்கள் என்னும் வேறுபாடு ஏதும் ஆராயாமல், அனைத்து லோகங்களையும் ஒரே நேரத்தில் உட்கொண்டு, ப்ரளயம் நீங்கிய பின்னர் வெளியே உமிழ்ந்தவனாகிய, ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தை நீங்கள் உச்சரித்தால், இவளை நீங்கள் மீண்டும் பெறலாம்.

அவதாரிகை - வஞ்சகையாய்த் தோற்றிற்றுச் சொல்லுகிற இவளுடைய பஹுஜல்பாதிகளை விட்டு, ஆபத்ஸகனான ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லவல்லி கோளாகில் இவளைக் கிடைக்கும் என்கிறாள்.

விளக்கம் - “வஞ்சனை நிறைந்தவளாகவும், தனக்குத் தோன்றியவை அனைத்தையும் உரைப்பவளாகவும் உள்ள இந்தக் கட்டுவிச்சி கூறுவதான பலவிதமான சொற்களை நீங்கள் கைவிடுவீர்களாக. ஆபத்துக் காலத்தில் உதவுகின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தை எப்போதும் உச்சரித்தால், இவள் மீண்டும் உங்களுக்குக் கிடைப்பாள்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மருந்தாகுமென்று) அபத்யஸேவை பண்ணுவார், “பத்யம்” என்று வ்யவஹரித்துக் கொள்ளவும் வேணுமோ? மருந்தாமென்றபடி. (அங்கு ஓர்) அங்கேயொருத்தி என்று அநாதரோக்தி. (மாய வலவை சொற்கொண்டு) சொல்லக்கடவளான இவள் வார்த்தையைக்கேட்டு. (நீர்) ஸாத்த்விகராய், பகவத் விஷயமல்லது சொல்லக்கடவரன்றிக்கே ருஜுக்களாயிருக்குமவர்கள் வார்த்தையைக் கேட்ககடவ நீங்கள் படும் எளிவரவே! (நீர்) “போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே” என்று ஸாத்த்விகர் அமுது செய்த ப்ரஸாத வைபவமறியும் நீர்; ஸாத்த்விகாந்நமல்லது ஸ்பர்ஸிக்கக் கடவரல்லாத நீர். (கருஞ்சோரும் இத்யாதி) தாமஸாந்நமும், அத்தோடு தோள் நீண்டியான ராஜஸாந்நமும். (களனிழைத்து என் பயன்) களனென்றது, களம் என்றபடி. இழைக்கை - இடுகை. அதாவது ச்ஷுத்ரதேவதைகள் வந்து ஸந்நிதி பண்ணும் ஸ்தலங்களிலே; நாற்சந்தி தொடக்கமானவற்றிலே, இழைக்கும் - அவற்றுக்குச் சொல்லுகிற நியமங்களோடே இட்டு, ராஜஸ தாமஸ தேவதைகளுக்கு, அவ்வோ தேவதைகள் வந்து ஸந்நிதி பண்ணும் ஸ்தலங்களிலே ராஜஸமாயும் தாமஸமாயுமுள்ள அந்நங்களைக் கொண்டு இடச்சொல்லுகிற க்ரமத்திலே இட்டால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? ப்ரயோஜநமில்லாமையேயன்று; விநாசத்தோடே பலிக்கும். ப்ரளயகாலத்தில் ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனையொழிய ப்ரளயாபத்து ரக்ஷிக்கலாமாகிலாயிற்று, இவளை ச்ஷுத்ரதேவதைகளைக் கொண்டு ரக்ஷிக்கலாவது.

விளக்கம் - (மருந்தாகுமென்று) - பத்தியமாக இருப்பதற்கு மாறாக உள்ளவர்கள் செய்யும் செயல்களை “பத்தியமானது” என்று கூறுவதை நாம் ஏற்கமுடியுமோ? “மருந்தாம்” என்பதே இங்கு “மருந்தாகும்” என்று உள்ளது. (அங்கு ஓர்) - “அங்கே ஒருவள்” என்று கூறுவதன் மூலம், அவள் மீது எந்தவிதமான விருப்பும் இல்லாத நிலையை வெளிப்படுத்துகிறார். (மாய வலவை சொற்கொண்டு) - வஞ்சனை நிறைந்தவளாக, மனத்தில் தோன்றியவற்றை மட்டும் உரைப்பவளாக உள்ள இவளுடைய சொற்களைக் கேட்டு. (நீர்) - ஸத்வகுணம் மட்டுமே நிறைந்தவர்களாக, பகவத் விஷயம் அல்லாமல் வேறு எதனையும் உரைக்காதவர்களாக, நேர்மை நிறைந்தவர்களாக உள்ளவர்களுடைய சொற்களை மட்டுமே கேட்கவேண்டிய நீங்கள், இவ்விதம் தாழ்ந்து போனீர்களே! (நீர்) - திருமாலை (41) - போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே - என்று, ஸத்வகுணம் நிறைந்தவர்கள் உட்கொண்ட மீதத்திற்கு உள்ள மேன்மையை அறியும் நீங்கள். ஸாத்விகமான உணவு அல்லாமல் வேறு எதனையும் தொடாமல் உள்ள நீங்கள். (கருஞ்சோரும் இத்யாதி) - தாமஸம் நிறைந்த உணவுகள் மற்றும் அவற்றுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட ராஜஸ உணவுகள். (களனிழைத்து என் பயன்) - தாழ்ந்த தேவதைகள் வந்து வசிக்கின்ற இடங்களில், ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் ஆகியவை நிறைந்த உணவுகளை, அவைகள் கூறும் முறைகளில் படைப்பதால் என்ன பயன் ஏற்படும் என்று கேட்கலாம். பயன் இல்லை என்று கூறமுடியாது; அழிவுடன் சேர்ந்த பலன் கிடும். ப்ரளய காலத்தில் அனைத்தையும் காப்பாற்றும் ஸர்வேச்வரன் தவிர, இந்தத் தாழ்ந்த தேவதைகள் வந்து ப்ரளய ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றும் என்னும் நிலை இருந்தால், இவளை நீங்கள் தாழ்ந்த தேவதைகள் மூலம் காப்பாற்றலாம்.

வ்யாக்யானம் - “இதில் ப்ரயோஜநமில்லையாகில், மற்ற ப்ரயோஜநமுண்டாக நீ நினைத்ததைச் சொல்லாய்” என்ன; “உங்களுக்கு ஒரு பேரிறே நான் சொல்லுகிறது செய்வின்கொளாகில்” என்கிறாள். (ஒருங்காகவே) ஒரு களனிழையாதிருக்கச்செய்தே வந்து, வரையாதே ரக்ஷிக்குமவனைப் பற்றப் பாருங்கோள். ஒருவர் அர்த்தியாதிருக்க, ஆபத்தே ஹேதுவாக வந்து உதவுமவனாயிற்று. (உலகேழும்) அது தன்னிலும், “ஆச்ரிதர், அநாச்ரிதர்” என்று பாராதே, எல்லாரையுமொக்க ஏககாலத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி, ப்ரளயம் கழித்துவாறே வெளிநாடு காணப்புறப்படவிட்ட. (பெருந்தேவன்) பரதேவதை. ஸர்வ ரக்ஷகனாகையாலே ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரன்; தளர்ந்தார் தாவளமாயிற்று; முன்பு முகந்தோற்றாதே நின்றானாகிலும் ஆபத்து வந்தவாறே

முகங்காட்டி ரக்ஷிக்கும்வனாயிற்று. அவன் இப்படியிருப்பானொருவனாகையாலே, ஸ்வாராதன்; நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளைப்போலே துச்சீலமாய், “அட்டதொழியச் சுட்டது கொடு வா” என்னும் துராராதனல்லன். தான் ரக்ஷிக்குமிடத்தில் இத்தலையில் ஆநுகூல்யத்துக்கு ஸூசகமான அப்ரதிஷேதமேயாயிற்று வேண்டுவது. (உலகேழும் இத்யாதி) இந்த ப்ரளயம் தீர்த்தவனேகாணும் இந்த ப்ரளயத்துக்கும். நம்மோடொக்க ப்ரளயத்தில் அழுந்தும் ஸுத்ரதேவதையையோ பற்றுவது? வரையாதே ஸர்வரக்ஷகனானவனையன்றோ பற்றுவது? (பேர் சொல்லகிற்கில்) திருநாமத்தைச் சொல்லவல்லிகோளாகில். இப்படி நேர்த்தியற்றிருக்குமாகில் பலமும் அளவுபட்டிருக்குமோ என்னில், (இவளைப் பெறுதினே) அங்கு நேரவேண்டுவதெல்லாம் நேர்ந்தாலும், என்பயன்? என்று ப்ரயோஜநமில்லையாகச் சொல்லிற்று; இங்கு நேர்த்தி திருநாமமாத்ரம் சொல்லுகையாய், பேற்றில் வந்தால் இவளைப் பெறுகையாகிற பெரிய பலத்தைப் பெறலாம். பேர் சொல்லவல்லிகோளாகில் இவளைப் பெறலாம்; இல்லையாகில் இழக்குமித்தனை.

விளக்கம் - இதனைக்கேட்ட தாய்மார்கள் தோழியிடம், “சரி, இந்தச் செயல்களில் பயன் இல்லை என்றால், பயன் அளிக்கவல்லது என்று நீ எதனை எண்ணுகிறாயோ அதனை உரைப்பாயாக”, என்றனர். இதற்குத் தோழி அவர்களிடம், “நீங்கள் அதனை ஏற்பீர்கள் என்றால், உங்களுக்கு உபாயமாக அவனுடைய ஒரு திருநாமத்தை மட்டுமே உச்சரிப்பீர்களாக என்று அல்லவோ உரைக்கிறேன்?”, என்றாள். (ஒருங்காகவே) - ஒருவர் தாழ்ந்த தேவதைகளுக்காக நாற்சந்தியில் படைத்தபடி இருந்தாலும், ஏற்றத்தாழ்வு ஆராயாமல் வந்து காப்பாற்றுபவனை நீங்கள் காண்பீர்களாக. ஒருவர் ப்ரார்த்தனை செய்யாமல் நின்றபோதிலும், ஆபத்து என்பதையே காரணமாக கொண்டு அங்கு வந்து உதவுபவன். (உலகு ஏழும்) - மேலும், “தனது அடியார்கள், தன்னை அண்டாதவர்கள்” என்று ஆராயாமல், அனைவரையும் ஒரே போன்று ஒரே நேரத்தில் தனது திருவயிற்றில் எடுத்து வைத்துப் பாதுகாப்பாக நோக்கி, ப்ரளயம் நீங்கியவுடன் வெளி உலகத்தை அவை அனைத்தும் காணும்படியாக உமிழ்ந்தவன். (பெருந்தேவன்) - உயர்ந்த தேவதை. அனைத்தியும் காப்பாற்றுபவன் என்பதால் அனைவரையும் விட உயர்ந்த ஸர்வேச்வரன், துன்பத்தில் உள்ளவர்களுக்கு ரக்ஷகனாக உள்ளான். முன்பு தனது முகத்தை காண்பிக்காமல் உள்ளான் என்றபோதிலும், ஆபத்து வந்தவுடன் தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்துக் காப்பாற்றுபவன். அவன் இவ்விதம் உள்ளதால் அனைவராலும் எளிதில்

ஆராதிக்கத்தக்கவன் ஆவான். நீங்கள் ஆராதிக்கின்ற தாழ்ந்த தேவதைகள் போன்று தாழ்ந்த தன்மைகள் கொண்டவனாக, “அட்டதொழியச் சுட்டது கொடு வா” என்று கூறுபவனாக, ஆராதிப்பதற்குக் கடுமையாக உள்ளவனாக இருப்பவன் அல்லன். தான் ஒருவனைக் காப்பாற்றுபோது, அந்த மனிதன், காப்பாற்றுதலுக்கு அறிகுறியாக, “நீ என்னை காப்பாற்றவேண்டாம்” என்று விலக்காமல் இருந்தாலே போதுமானது. (உலகு ஏழும் இத்யாதி) - அந்த ப்ரளயத்தை நீக்கியவனே இவளுடைய துன்பத்தையும் நீக்கவல்லவன் ஆவான். ப்ரளய காலத்தில் நம்முடன் சேர்ந்து மூழ்குகின்ற தாழ்ந்த தேவதைகளையோ நாம் பற்றுவது? ஏற்றத்தாழ்வு ஆராயாமல் அனைத்தையும் காப்பவனை அல்லவோ நாம் பற்றவேண்டும்? (பேர் சொல்லிற்றாகில்) - திருநாமத்தை உச்சரிக்கவல்லவர்கள் என்றால். ஆனால், “இவ்விதம் முயற்சி இன்றி அவனுடைய உதவியைப் பெறலாம் என்றால், பலனும் அளவுடன் கூடியதாக இருக்குமோ?”, என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (இவளைப் பெறுதிரே) - “தாழ்ந்த தேவதைகள் விஷயத்தில், நடக்கவேண்டிய அனைத்தும் நடைபெற்றாலும் என்ன பயன் உள்ளது” என்று பயனற்ற நிலையானது கூறப்பட்டது. இங்கு முயற்சி என்பது “திருநாமம் கூறுதல்” மட்டுமே என்பதாக உள்ளதால், பேறு கிடைக்கும்போது, “இவளை மீண்டும் அடைதல்” என்ற பெரிய பலனைப் பெறலாம். திருநாமத்தை உரைத்தால் இவளைப் பெறலாம், இல்லையேல் இழப்பீர்கள்.

4-6-5 இவளைப் பெறும் பரிசு இவ்வணங்காடுதலன்றந்தோ

குவளைத்தடங்கண்ணும் கோவைச்செவ்வாயும் பயந்தனள்
கவளக்கடாக் களிறட்ட பிரான் திருநாமத்தால்
தவளப்பொடிக் கொண்டு நீர் இட்டிடுமின் தணியுமே

பொருள் - எல்லையற்ற மேன்மை கொண்ட இவளை நாம் மீண்டும் அடையும்விதமானது, இவ்விதம் அணங்கு ஆடுதல் (அதாவது தாழ்ந்த தேவதை தன் மீது வந்ததாக ஆடுதல்) அல்ல. ஐயோ! இவளுடைய இந்த நோய் அதிகமாகவே உள்ளதே! குவளை மலர் போன்று பரந்து விரிந்துள்ள கண்களும், கோவைப்பழம் போன்று சிவந்துள்ள உதடுகளும் தங்களுடைய நிறம் மாறி, பசலை நிறம் அடைந்தாள். இதற்கான பரிகாரம் என்னவென்றால், கவளத்தை உண்பதும், மதம் பொருந்தியதும் ஆகிய குவலயாபீடம் என்ற யானையைக் கொன்றவனாகிய க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமத்தை உச்சரித்தபடியே,

பாகவதர்களுடைய தூய்மையான பாததூளிகளை இவளுக்கு நீங்கள் இடுவீர்களாக. இதன் மூலம் இவளுடைய இந்த நோயானது தணியும்.

அவதாரிகை - “நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரம் நோயை மிகப் பண்ணா நின்றது; அதைவிட்டு, நோய்க்கு போக்யமான பரிஹாரத்தைப் பண்ணுங்கோள்”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - “நீங்கள் செய்வதான அணங்கு ஆடுதல் முதலான பல பரிகாரங்களும், இவளுடைய நோயை அதிகரிக்கச் செய்கின்றன. ஆகவே அவற்றை விடுத்து, இந்த நோய்க்கு ஏற்றபடியான பரிகாரத்தைச் செய்வீர்களாக”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (இவளைப் பெறும் பரிசு இவ்வணங்காடுதல் அன்று) இந்நற் சரக்கைப் பெறப் பார்ப்பார், இந் நிஷித்தாநுஷ்டாநத்தாலேயோ பெறப் பார்ப்பது? இவ்விலக்ஷணமாயிருக்கிற இவளைப் பெறுகைக்கு உபாயம் இத்தேவதா விஷ்டமாயாடுமதன்று. இவள் இப்படி சொன்னவிடத்திலும் அவர்கள் மீளாதொழிகையாலே, (அந்தோ) ஐயோ! இவளை இழந்தோமாகாதேயென்கிறாள். இது அநுவர்த்திக்குங்காட்டில் இவளையிழக்க வேணுமோ? என்ன, பார்க்கமாட்டிகோளோ? (சுவளைத் தடங்கண்ணும் கோவைச் செவ்வாயும் பயந்தனள்) அவனுடைய வாய்ப்பு சோறன்றோ பறியுண்கிறது? “தொண்டையஞ் செங்கனிவாய் நுகர்ந்தானை” என்றும், “மண் நோக்கமுண்டான்” என்றும் இவையிறே அவனுக்கு ஊண். “சுவளையங்கண்ணி” என்னக் கடவதிறே; சுவளைப் பூப்போலேயாய் போக்தாக்களளவல்லாத பரப்பையுடைத்தான கண்ணும்; “கோவை வாயாளி”றே, கோவைப்பழம் போன்ற சிவந்த அதரமும் விவர்ணமாயிற்றின; பசந்தனளென்றபடி. பகவத் விரஹத்துக்கும் அகஞ்சரிப்படாதவை, தேவதாந்தர ஸ்பர்சத்தாலும் ததீய ஸ்பர்சத்தாலுமாக விவர்ணமாயிற்றினவென்றபடி.

விளக்கம் - (இவளைப் பெறும் பரிசு இவ்வணங்காடுதல் அன்று) - இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த சிறப்புகளைக் கொண்ட இவளை மீண்டும் அடைய எண்ணுபவர்கள், இப்படிப்பட்ட தாழ்ந்த செயல்கள் மூலமோ அடைய முயல்வார்கள்? இவளை மீண்டும் அடைதல் என்பதற்கான உபாயம், இவ்விதம் தாழ்ந்த தெய்வத்தின் ஆவேசம் மூலம் அல்ல. இவள் இவ்விதம் கூறிய பின்னரும் அவர்கள் மாறவில்லை. இதனைக் கண்ட தோழி மீண்டும்

கூறத் தொடங்குகிறாள். (அந்தோ) ஐயோ! இவளை நாம் இழக்கப் போகிறோம். இதனைக் கேட்ட தாய்மார்கள், “இவ்விதம் தெய்வ ஆவேசம் மூலம் இவலை இழத்தல் என்பது நேரிடுமோ?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறாள். நீங்கள் நோக்கவில்லையா? (குவளைத் தடங்கண்ணும் கோவைச் செவ்வாயும் பயந்தனள்) - அவனுடைய திருவாய்க்கு ஏற்ற உணவாக உள்ளவை இங்கு பறி போகிறதே! ஆனால் இவளுடைய கண்களும் வாயும் அவனுக்கு உணவாக இருக்குமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். பெரியதிருமொழி (3-7-2) தொண்டையஞ் செங்கனிவாய் நுகர்ந்தானை - என்னும், பெரியதிருமொழி (8-10-1) - மண் நோக்கமுண்டான் - என்னும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இவை அல்லவோ அவனுடைய உணவாக உள்ளன? பெரியதிருமொழி (2-7-1) குவளையங்கண்ணி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, குவளைமலர் போன்று, அனுபவிப்பவர்கள் அளவு அல்லாத பரப்பைக் கொண்ட கண்கள். திருவாய்மொழி (4-3-1) - கோவை வாயாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, கோவைப்பழம் போன்று சிவந்த வாய்; இவை இரண்டும் பசலை நிறம் அடைந்தன. பகவானைப் பிரிந்து நிற்கும் காரணத்தால் விரஹம் அடைந்தாள். அதற்குக்கூட இவ்விதம் தனது நிறத்தை இழக்காத இவள், மற்ற தேவதைகளுடைய ஸம்பந்தம் மற்றும் அவற்றின் அடியார்களுடைய ஸம்பந்தம் ஆகியவை காரணமாகப் பசலை நிறம் கொண்டாள்.

வ்யாக்யானம் - ஆனால், பரிஹாரம் சொல்லாயென்ன; நீங்களேயன்றோ “நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப் பெற்ற” என்று சொன்னிகோள்; அப்படியே க்ருஷ்ணன் த்ருவடிகளை ஆசிரயித்து அவனாலே பரிஹ்ருதமாக வேணுமென்கிறாள். (கவளம் இத்யாதி) இரண்டு அநீதியிண்டு இங்கே புகுந்தது; அவ்விரண்டுக்கும் இரண்டையுங் கொண்டு பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். கவளங் கொண்டிருப்பதாய், துர்த்ரவ்யங்களைப் பருக்கிப் பிச்சேற்றுவித்து நிறுத்தினார்களாயிற்று. கடாம் என்று மதஜலம். மதஜலமொழுகா நின்றுள்ள குவலயாபீடத்தை முடித்த உபகாரகன். ப்ரபல ப்ரதிபந்தங்களை அநாயாஸேந போக்கவல்லவன் திருநாமத்தாலே பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். (தளவப் பொடிக் கொண்டு) பரிசுத்தமான பொடியைக் கொண்டு. (நீர்) பாபம் பண்ணுகைக்கு ஸஹகரித்தார்க்கு, ப்ராயச்சித்தத்துக்கும் கூட்டுப்பட்ட வேண்டாவோ? (இட்டிடுமின்) இவள் மேலே இடுங்கோள். தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுண்டானதுக்கு பகவந் நாமத்தைச் சொல்லிப் பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள்; தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுடையாருடைய ஸ்பர்சத்துக்கு, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய

பாதரேணுவைக் கொண்டு பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். இப்படி செய்தால் பரிஹாரப்படுமோ? என்ன, (தணியுமே) இவள் கண்ணும் விழித்து, நிறமும் வரும்படி காட்டித் தரக்கடவேன்.

விளக்கம் - இதனை கேட்ட தாய்மார்கள் அந்தத் தோழியிடம், “அப்படியானால் இவளுக்கான பரிகாரம் என்ன?”, என்று கேட்டனர். இதற்குத் தோழியானவள் உரைக்கத் தொடங்கினாள். நீங்களே, திருவிருத்தம் (37) - நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப் பெற்ற - என்றீர்கள். ஆகவே நீங்கள் கூறியது போன்றே க்ருஷ்ணனின் திருவடிகளை அண்டி நின்று இதற்கான பரிகாரம் செய்து, இவளுடைய நோயை நீக்குவீர்களாக. (கவளம் இத்யாதி) - இங்கு இரண்டு அநிநீகள் நடந்தன. அவற்றுக்கு இரண்டு பரிகாரங்களையும் நீங்கள் செய்வீர்களாக; இதனைப் பின்னர் கூற உள்ளாள். கவளத்தை உட்கொண்டதாக, தகாத த்ரவியங்களை உள்ளே பருகும்படியாகச் செய்து யானையின் புத்தியானது தடுமாறும்படிச் செய்தனர்; பின்னர் மதஜலம் பெருகியபடி உள்ள குவலயாபீடம் என்ற அந்த யானையைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்கள். அதனை முடித்து உதவி செய்தவன்; அனைத்துவிதமான தடைகளையும் மிகவும் எளிதாக நீக்கவல்லவன்; அவனுடைய திருநாமங்கள் கொண்டு நீங்கள் பரிகாரம் செய்ய முயல்வீர்களாக. (தளவப் பொடிக் கொண்டு) - தூய்மையான பொடியைக் கொண்டு. (நீர்) - பாபம் செய்வதற்கு உதவியாக இருந்தவர்கள், அதற்கான பரிகாரம் செய்யும்போது உடன் இருக்கவேண்டாமோ? (இட்டிடுமின்) - இவள் மீது பூசுங்கள். மற்ற தேவதைகளுடைய ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டதால் உண்டான தோஷத்தை, பகவானின் திருநாமம் உச்சரித்து நீக்குவீர்களாக. அந்தத் தேவதைகளுடைய அடியார்களுடன் ஸம்பந்தம் உண்டான காரணத்தால் ஏற்பட்ட தோஷத்தை நீக்க, பகவானின் அடியார்களுடைய பாததூசிகள் கொண்டு பூசுவீர்களாக. இதனைக் கேட்ட தாய்மார்கள, “இவ்விதம் செய்தல் என்பது பரிகாரம் செய்ததாக ஆகுமோ?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறாள். (தணியுமே) - இவளுடைய கண்கள் நன்றாகத் திறந்து, இவளுடைய நிறமும் திரும்புவதை நீங்கள் காணும்படியாகச் செய்வேன்.

4-6-6 தணியும் பொழுதில்லை நீரணங்காடுதீர் அன்னைமீர்

பிணியும் ஒழிகின்றதில்லை பெருகுமிதுவல்லால்
மணியினணி நிறமாயன் தமரடி நீறு கொண்டு
அணிய முயலின் மற்றில்லை கண்டீர் இவ்வணங்குக்கே

பொருள் - தாய்மார்களே! நீங்கள் தவிர்வது ஒரு காலம் என்று உணராமல், அணங்கு ஆடியபடி உள்ளீர்கள். இதனையே காரணமாகக் கொண்டு இவளுடைய நோயானது பெருகியபடி உள்ளது அல்லாமல் நீங்கவில்லை. இந்த நோய் விலகுவதற்கான பரிகாரம் என்னவென்றால், நீல நிற இரத்தினக்கல்லைக் காட்டிலும் மேன்மையான திருமேனி நிறம் கொண்டவனும், வியக்க வைக்கும் செய்கைகள் புரிபவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள பாகவதர்களுடைய பாததுகள்களைக் கொண்டு வந்து இவளுக்குப் பூச முயல்வதே ஆகும். அத்தகைய செயல் அல்லாமல் இந்தத் தெய்வீகமான பெண்ணிற்கு வேறு எந்தப் பரிகாரமும் இல்லை.

அவதாரிகை - இப்பெருநேர்த்தியெல்லாம் வேண்டா; “தவளப்பொடி” என்று சொன்னது இன்னதென்று விசேஷித்து அத்தைச்செய்ய உத்யோகிக்கவே இவள் நோய் தீரும் என்கிறாள்.

விளக்கம் - நீங்கள் செய்கின்ற இத்தகைய பெரிய முயற்சிகள் ஏதும் அவசியம் இல்லை. “தவளப் பொடி” என்று கூறியது இன்னது எனச் சிறப்பாக அறிந்து கொண்டு, அதனைச் செய்ய முயலும்போதே இவளுடைய இந்த நோயானது விலகும்.

விளக்கம் - (தணியும் இத்யாதி) நிஷேதிப்பாருண்டாகையாலே “இன்னபோது தவிர்ச் சொல்லுவர்கள்” என்று அறியாமையாலே, உச்சிவீடுவிடாதே அவர்கள் ஆடத் தொடங்கினார்கள். (பிணியும் இத்யாதி) காரணாநுவ்ருத்தியாலே கார்யமும் அநுவர்த்தியா நின்றது. (பெருகும் இதுவல்லால்) கிண்ணகப் பெருக்குப் போலே மேன்மேலெனக் கிளர்ந்து வாராநின்றது. (மணியின் இத்யாதி) நீலமணி போலே அழகிய நிறத்தையுடையனாய், குண சேஷ்டிதங்களால் ஆச்சர்யபூதனானவனுடையாருடைய பாதரேணுவைக் கொண்டு வந்து அணிய உத்ஸாஹிக்கில். விசிஷ்ட குலத்திற் பிறந்த அபவாதமாகையாலே, ப்ராயச்சித்தத்தைக் கனக்க விதித்தோமத்தனை; அது தன்னின் ப்ரபாவத்தைப் பார்த்தால் இதெல்லாம் வேண்டா; உத்யோக மாத்ரம் அமையும். “தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பெறில் கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கையென்னாவதே” என்றாரிறே. “ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிக்கூல்ய வர்ஜநம்” அநுகூல்யத்தில் ஸங்கல்ப மாத்ரமே அமையும் ப்ராதிக்கூல்யத்தில் வர்ஜஜநமே வேணும்.

விளக்கம் - (தணியும் இத்யாதி) - இந்தச் செயல்களைத் தவிர்ப்பவர்களும் உள்ளனர் என்பதால், “இன்னபோது இதனைத் தவிர்க்க வேண்டும்” என்ற அறியாமையால் அவர்கள் ஆடியபடி உள்ளனர். (பிணியும் இத்யாதி) - காரணமானது தொடர்ந்தபடியே உள்ளதால், கார்யமும் தொடர்ந்தபடி உள்ளது. (பெருகும் இதுவல்லால்) - இவளுடைய நோயானது ஆற்றுவெள்ளம் போன்று மேன்மேலும் பெருகியபடியே உள்ளது. (மணியின் இத்யாதி) - நீல இரத்தினக்கல்லைப் போன்று அழகான திருமேனி நிறம் கொண்டவன். தனது குணம் மற்றும் செய்கைகளால் வியப்பை ஏற்படுத்துபவன். இப்படிப்பட்ட அவனுடைய அடியார்களின் பாததுகங்களைக் கொண்டு வந்து இவளுக்குப் பூச முயன்றால். “ஆனால் முயற்சி செய்தால் போதுமா? அதனைப் பூச வேண்டாமா?”, என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். மிகவும் ஒழுக்கத்துடன் உள்ள ஒரு குலத்திற்கு ஏற்பட்ட பழி என்பதால் ப்ராயச்சித்தத்தை மிகவும் கடினமாக விதித்தோம்; ஆனால் பாத துகள்களுடைய வைபவத்தை ஆராயும்போது, அதனை பூசுதல் என்பது போன்று செயல்களை கூடச் செய்யவேண்டாம்; முயற்சி செய்தாலே போதுமானது. பெருமாள் திருமொழி (2-2) - தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பெறில் கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கை யென்னாவதே - என்றார் அல்லவோ? ஏற்புடைய செயல்களைச் செய்தல் என்பதை எண்ணினாலே போதுமானது; ஆனால் தீய செயல்களைப் பொறுத்தவரை, கைவிடுதல் என்னும் எண்ணம் மட்டும் போதமானது அல்ல, அவற்றைக் கைவிடுதல் என்பதும் அவசியமாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (மாயன் தமரடி நீறு கொண்டு) வண்டரும் சொண்டரும் என்கிறவர்களுக்கு அரையன் சொன்ன வார்த்தைக்குப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாசர் பரிஹாரம் பண்ணினபடியை நினைப்பது. அதாவது, அகலங்கநாட்டாழ்வான் இவர்களுக்கு அமணன்பாழியில் ஸிம்ஹத்தைக் காட்டி, “திருமுற்றம்; திருவடி தொழுங்கோள்” என்ன, அவர்களும் மெய்யென்று திருவடி தொழுது, “அது அமணன்பாழி” என்று அறிந்தவாறே மோஹித்து விழ, பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர்தம் ஸ்ரீபாததாளியை அவர்களுக்கு இட, உணர்த்து எழுந்திருந்தார்கள். திருக்கொட்டாரத்தினருகே கைந்நிரை கட்டிக் கொண்டிருக்கிற நாளிலே, சீயர் இத்திருவாய்மொழியருளிச் செய்கிறாராய் இவ்வளவிலே வந்தவாறே, “தேர்ப்பாகனார்க்கு என்று நோவுக்கு நிதாநம் சொன்னாளாகில், அவனையிட்டுப் பரிஹரியாதே, ‘மாயன் தமரடி நீறு கொண்டு அணிய

முயலின்' என்று இத்தைப் பரிஹாரமாகச் சொல்லுவான் என்? நோவுக்கு நிதாநமொன்றும் பரிஹாரமொன்றுமாயோ இருப்பது?" என்று நான் கேட்டேன்; "மோர்க்குழம்பு இழியாதே மோஹித்துக் கிடந்த ஸமயத்தில் சுக்கிட்டு ஊதிப் பின்பு மோர்க்குழம்பு கொடுத்துப் பரிஹரிப்பாரைப் போலே, 'தேர்ப்பாகனார்க்கு' என்றபோதே அவரைக் கொடுவந்து காட்டப் பெறாமையாலே, முற்பட இவ்வழியாலே ஆச்வஸிப்பித்துப் பின்னை அவனைக் கொண்டு வந்து காட்டுவதாகக் காணும்" என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - (மாயன் தமரடி நீறு கொண்டு) - வண்டர் மற்றும் சொண்டர் ஆகிய இருவருக்கும் அரையன் கூறிய சொற்களுக்குப் பிள்ளை உறங்காவில்லிதாஸர் பரிகாரம் செய்தவிதத்தை இங்கு நினைத்துப் பார்க்கலாம். இவர்கள் இருவரும் அகலங்க நாட்டாழ்வான் என்பவனுடன் சென்று கொண்டிருந்தபோது, வழியில் இருந்து ஒரு சமணர் கோயில் முன்பாகக் காணப்பட்ட சிங்க சிற்பத்தை அவர்களுக்கு அவன் காண்பித்து, "இது எம்பெருமானுடைய திருக்கோயில் முன்வாசல் ஆகும். இதனைத் தொழுவீர்களாக", என்றான். அவர்களும் அதனை எம்பெருமானுடைய திருக்கோயில் என்று எண்ணித் தொழுதனர். பின்னர், அது ஒரு சமணர் கோயில் என்று அறிந்தபோது மயங்கி விழுந்தனர். அப்போது பிள்ளை உறங்காவில்லிதாஸரின் பாத துகள்களை அவர்களுக்கு இட, அவர்களும் கண் விழித்தார்கள். திருவரங்கத்தில் உள்ள திருக்கொட்டாரம் அமைந்துள்ள பகுதியில், கைகள் கொண்டு, தங்கும் குடிசைகள் அமைப்பது வழக்கம் ஆகும். கோயிலின் வெளியில் ஏதேனும் ஆபத்து நேரிட்டால் இங்கு வந்து மக்கள் தங்குவார். அவ்விதம் நஞ்சீயர் ஒருமுறை அமைத்துக் கொண்டிருந்தபோது திருவாய்மொழி வ்யாக்யானத்தின் இந்த இடத்தை விளக்கியபடி இருந்தார். அந்த நேரத்தில் அவரிடம் வந்த நம்பிள்ளை, திருவாய்மொழி (4-6-1) - தேர்ப்பாகனார்க்கு - என்பதில், இவளுடைய நோய்க்கான காரணம் ஸர்வேச்வரனே ஆவான் என்றீர். ஆனால் இங்கு, அந்தத் தேர்ப்பாகனுடைய திருவடித் துகள்கள் கொண்டு இந்த நோயை நீக்க முயலாமல், அவனுடைய அடியார்களுடைய திருப்பாத துகள்கள் கொண்டு நீக்க முயல்கிறீர். நோய்க்கான காரணம் ஒன்று, பரிகாரம் வேறாக உள்ளது எப்படி?", என்று கேட்டார். இதற்கு நஞ்சீயர், "மோர்க்குழம்பு சேராமல் மயக்கத்தில் கிடந்த ஒருவருக்கு, முதலில் சுக்கு கொண்டு ஊதி, அதன் பின்னர், மோர்க்குழம்பு அளிப்பர். அது போன்று, தேர்ப்பாகனைக் கொண்டு வந்து காண்பிக்க இயலாமையால், முதலில் அவன் அடியார்களுடைய திருப்பாத துகள்கள்மூலம் இவளைத் தேற்றி, அதன் பின்னர் அவன் விஷயத்தில் முயல்வர்", என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (மணியின் இத்யாதி) ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளாலேயாயிற்று இவள் மோஹித்தது; நீங்களும் ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுவைக் கொண்டு பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். பொடிபடத் தீரும். (மற்ற இத்யாதி) இதல்லது பரிஹாரமில்லாதபடியான வைலக்ஷணயத்தையுடைய இவளுக்கு இத்தையே பரிஹாரமாகப் பாருங்கோள்.

விளக்கம் - (மணியின் இத்யாதி) - அவனுடைய அழகு மற்றும் சீலம் ஆகியவற்றைக் கண்டு இவள் மயக்கம் அடைந்தாள். நீங்களும், அதனைப் போன்றே அவனுடைய அழகு மற்றும் சீலம் ஆகியவற்றை கண்டு மயங்குகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருப்பாத துகள்கள் கொண்டு பரிகாரம் செய்ய முயல்வீர்களாக. அந்தத் துகள்கள் இவள் மீது படும்போது இவளுடைய நோயானது விலகும். (மற்ற இத்யாதி) - “இது அல்லாமல் வேறு பரிகாரம் இல்லை” என்று கூறும்படியான மேன்மை கொண்ட இவளுக்கு, இதனையே பரிகாரமாகச் செய்ய முயல்வீராக.

4-6-7 அணங்குக்கருமருந்தென்று அங்கோராடும் கள்ளும்பராய்ச்
சுணங்கையெறிந்து நும் தோள் குலைக்கப்படும் அன்னைமீர்
உணங்கல் கெடக் கழுதையுதடாட்டம் கண்டு என் பயன்
வணங்கீர்கள் மாயப்பிரான் தமர் வேதம் வல்லாரையே

பொருள் - தாய்மார்களே! தெய்வீகமான இந்தப் பெண்ணிற்கு ஏற்றதும், பெறுவதற்கு அரியதுமாக உள்ள மருந்து என்று எண்ணி, தாழ்ந்த தேவதைகள் விஷயமாக, தாழ்ந்த செயலான ஆட்டை அறுத்தல் மற்றும் கள்ளை அளித்தல் போன்றவைகள் மூலம் அந்தத் தேவதைகள் நீங்கள் துதிக்கிறீர்கள்; துணங்கை என்னும் கூத்தினை ஆடுவதால் உங்கள் தோள்களில் வலியை ஏற்றியபடி உள்ளீர்கள். காய்கின்ற நெல்லானது கெடும்படியாக, அதனை உண்ணும் கழுதையின் உதடுகள் ஆடியபடி உள்ளதைக் கண்டு என்ன பயன் உள்ளது? ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்களாகிய பாகவதர்களை நீங்கள் வணங்க முயலுங்கள்.

அவதாரிகை - “இதர தேவதைகளை ஆச்ரயித்தால் இவளுடைய விநாசமே பலித்துவிடும்; இவள் பிழைக்க வேண்டியிருந்திகோளாகில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆச்ரயியுங்கோள்”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - “மற்ற தேவதைகளை அண்டினால் இவளுக்கு அழிவே ஏற்படும். ஆகவே இவள் பிழைக்கவேண்டும் என்று நீங்கள் எண்ணினால், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அண்டுவீர்களாக”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (அணங்குக்கு அருமருந்தென்று) அணங்கென்று தெய்வப்பெண். “சூரு மணங்குந்தெய்வப்பெண் பெயர்” என்னக் கடவதிறே. அப்ராக்குத ஸ்வபாவையான இவளுக்குத் தகுதியான பெறுதற்கரிய மருந்தென்று. இவள் வைலக்ஷண்யமும் அறிந்திலிகோள், செய்கிறதின் தண்மையும் அறிந்திலிகோள். (அங்கோராரும் கள்ளும் பராய்) நிஷித்த த்ரவ்யங்களை ப்ரார்த்தித்து. பராய் - பராவி, ப்ரார்த்தித்து. (துணங்கையெறிந்து) துணங்கையென்று ஒரு ந்ருத்த விசேஷம். எறிதல் - இடுதல். ஆடலிட்டு என்றபடி. துணங்கைக் கூத்தென்று கைதட்டியாடுவதொரு கூத்து உண்டு, அததைச் சொல்லிற்றாதல்; மஞ்சட்பொடியைக் கையிலே பிடித்து ஒருவர்க்கொருவர் எறிந்து ஆடுவதொன்று உண்டு, அததைச் சொல்லிற்றாதல். (நும்மோள் இத்யாதி) பகவத் விஷயத்தில் பண்ணின அஞ்சலிமாத்ரமும் “சரண்யன் நீர்மையாலே மிகை” என்றிருக்கக் கடவ நீங்கள் படும் எளிவரவே இது! “தொழுது எழுதுமென்னுமிது மிகை” (9-3-9) என்றிறே இவர்கள் இருப்பது.

விளக்கம் - (அணங்குக்கு அருமருந்தென்று) - அணங்கு என்றால் தெய்வீகமான பெண். நிகண்டுவில், “சூரு மணங்குந்தெய்வப்பெண் பெயர்” என்று உள்ளது காணலாம். இந்த லோகத்தில் காண்பதற்கு அரியதாக உள்ள இயல்பைக் கொண்ட இவளுக்கு ஏற்புடையதான, கிடைப்பதற்கு அரியதாக உள்ள மருந்து. நீங்கள் இவளுடைய மேன்மை மற்றும் செய்கைகளுடைய மேன்மை ஆகிய எதனையும் அறியவில்லை. (அங்கோராரும் கள்ளும் பராய்) - தாழ்ந்த வஸ்துக்களை ப்ரார்த்தனை செய்தபடி. பராய் என்றால் ப்ரார்த்தித்து. (துணங்கை எறிந்து) - துணங்கை என்பது ஒருவிதமான ஆடல் சிறப்பு. கை தட்டி ஆடும் கூத்து ஒன்று உள்ளது; அதனைக் கூறுகிறார் எனலாம். மஞ்சள் பொடியைக் கையிலே பிடித்தபடி, அதனை ஒருவர் மீது மற்றொருவர் எறிந்து ஆடும் ஆட்டம் உள்ளது;

அதனைக் கூறியதாகவும் கொள்ளலாம். (நும் தோள் இத்யாதி) - பகவத் விஷயத்தைப் பொறுத்தவரை, ப்ரார்த்தனையானது கைகளைக் குவித்து வணங்குதல் என்பது மட்டுமே போதுமானது; ஸர்வேச்வரனுடைய எளிமை காரணமாக அந்தச் செயலே மிகையானது என்றுள்ளபோது, நீங்கள் செய்யும் மிகுந்த முயற்சிதான் எத்தகையது! திருவாய்மொழி (9-3-9) - தொழுது எழுதுமென்னும் இது மிகை - என்பதற்கு ஏற்ப அல்லவோ இவர்கள் உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - (உணங்கல் இத்யாதி) ஜீவந ஸாதநமான வீஹியானது நசித்துப் போம்படிக்கு ஈடாக, அதைத் தின்கிற கழுதையினுடைய உதட்டின் வ்யாபாரம் கண்டிருந்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? அப்படியே இவளைக் கொண்டு ஜீவிக்கவிருக்கிற நீங்கள், இவள் விநாசத்தைப் பலிப்பிப்பதான தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுடையார் வ்யாபாரம் கண்டிருக்கிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? ப்ரயோஜநமில்லாமையேயன்று; விநாசமே பலிப்பது. அன்றிக்கே ஐயன் திருக்குருகைப் பெருமானரையர் நிர்வஹிக்கும்படி; “உணங்கல் கெட - இவளுடைய உணங்குதல் கெட, இவளினைப்புத் தீர்; கழுதென்றது - பேய், கழுதை - பேயை. உதடாட்டம் கண்டு என்பயன் - நீங்கள் ஆடும் கள்ளும் ப்ரார்த்தித்துக் கொடுக்க, அதை அது விநியோகம் கொள்ளும்போது அதினுடைய உதடாடுகிறத்தைக் கண்டிருக்கிறத்தாலென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?” என்று. “கழுது பேயும் பரணும்” என்றானிறே.

விளக்கம் - (உணங்கல் இத்யாதி) - உயிர் வாழ்வதற்கு அவசியமாக உள்ளதான நெல்லானது அழிவதற்குத் தகுதியாக, அதனைத் தின்றபடி உள்ள கழுதையின் உதடுகளுடைய செயலைப் பார்த்தபடி நின்று என்ன பயன் உள்ளது? அதனைப் போன்று, இவளைக் கொண்டே உயிர் வாழ்ந்தபடி உள்ள நீங்கள், இவளுடைய அழிவிற்குக் காரணமாக உள்ளதான மற்ற தேவதைகளுகைய ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களுடைய செயலைப் பார்த்தபடி நின்று என்ன பயன் உள்ளது? பயன் கிட்டாமல் போவது மட்டும் அல்லாமல், அழிவும் ஏற்படுகிறது. அல்லது ஐயன் திருக்குருகைப்பெருமாள் அரையர் கூறும் கருத்தை இங்கு கொள்ளலாம். அதாவது “உணங்கல் கெட - இவளுடைய இளைப்பு தீரும்படி”; கழுது என்பதை “பேய்” என்று பொருள் கொண்டு, கழுதை என்றால் “பேயை” என்று பொருள் கொள்ளலாம்; அதாவது நீங்கள் அதற்கு ஆட்டையும் கள்ளையும் ப்ரார்த்தனை செய்தபடி அளிக்கிறீர்கள்; அதனை அந்தப் பேயானது உண்ணும்போது,

அதனுடைய உதடுகள் ஆடியபடி உள்ளதைப் பார்த்தபடி நின்று என்ன பயன் உள்ளது? “கழுது பேயும் பரணும்” என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - “இதில் ப்ரயோஜநமில்லையாகில், ப்ரயோஜநவத்தாயிருக்கு மத்தைச் சொல்லாய்” என்ன, (வணங்கீர்கள்) அவர்கள் திருவடிகளிலே விழப்பாருங்கோள். அவர்களென்கிறது ஆரை? என்ன, (மாயப்பிரான் இத்யாதி) குண சேஷ்டிதங்களால் ஆச்சர்ய பூதனானவனுடைய குணங்களிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்றும், “ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி” என்றும், “நதாஸ்ஸம் ஸர்வவசஸாம் ப்ரதிஷ்டா யத்ர சாஸ்வதீ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வேத தாத்தர்யம் கைப்பட்டிருக்குமவர்களை. “வேதம் வல்லாரையே” என்கிற இவ்விசேஷணத்துக்குக் கருத்தென்? என்னில்; தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுடையார் புகுந்து சிகித்ஸிக்கிறதுக்குப் பரிஹாரமிறே இவள் சொல்ல இழிந்தது; அதில், “அவனையொழிந்ததொரு தேவதைக்குத் தனித்தோருயிர்ப்பில்லை; அவனே உத்தேச்யம்” என்றிருக்குமவர்கள் காலிலே விழுங்கோளென்கை. “தேவதைகள்தோறும் தனித்தனியே கார்யமுண்டு” என்றிராதே, “ஸகல சப்தங்களும் ஏகாந்த வாசகம்” என்றிருக்குமவர்களை ஆச்சர்யிக்கப் பாருங்கோள்.

விளக்கம் - தாய்மார்கள் தோழியிடம், “இந்தச் செயலில் பயன் இல்லை என்றால், பயனுடன் கூடிய ஒரு செயலை உரைப்பாயாக”, என்றார்கள். இதற்குத் தோழி உரைக்கிறாள். (வணங்கீர்கள்) - அவர்களுடைய திருவடிகளில் விழுந்து வணங்குங்கள். “அவர்கள்” என்றால் யார் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறாள். (மாயப்பிரான் இத்யாதி) - குணம் மற்றும் செய்கை ஆகியவற்றால் வியப்பை ஏற்படுத்துகின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களில் எப்போதும் ஈடுபட்டபடி உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். கீதை (15-15) - வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே ஆவேன் - என்றும், கட. (1-2-15) - ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி - அனைத்து வேதங்களும் எந்த ப்ரஹ்மத்திடம் ஒரே போன்று நிற்கின்றனவோ - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-14-23) - நதாஸ்ஸம் ஸர்வவசஸாம் ப்ரதிஷ்டா யத்ர சாஸ்வதீ - அனைத்து சொற்களும் யாரைக் குறிக்கின்றனவோ அந்தக் கோவிந்தனை வணங்குகிறேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, வேதத்தின் ஆழ்பொருளை நன்கு அறிந்தவர்கள். ஆனால் “வேத வல்லாரையே” என்று இங்கு ஏன் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டும்? காரணம், மற்ற தேவதைகளிடம்

ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களை அடைந்து பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு, சிகிச்சை செய்வதற்கான பரிகாரம் அல்லவோ இவள் உரைக்கிறாள். அதில், “அவன் அல்லாமல் வேறு ஒரு தேவதைக்குத் தனியாக எந்த ஒரு உயிர் இல்லை. அவனே இலக்காவான்” என்று உள்ளவர்களின் கால்களின் விழுவிர்களாக. “தேவர்கள் ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒரு கார்யம் உள்ளது” என்று எண்ணாமல், “அனைத்து சொற்களும் சேர்ந்து, ஒரே பொருளைத் தருகின்றன” என்பதாக எண்ணியபடி உள்ளவர்களை அண்டி நிற்க முயல்விர்களாக.

4-6-8 வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்

பாதம் பணிந்து இவள் நோயிது தீர்த்துக்கொள்ளாது போய்
ஏதம் பறைந்து அல்ல செய்து கள்ளுடுகலாய்த்தாய்க்
கீதமுழவிட்டு நீரணங்காடுதல் கீழ்மையே

பொருள் - அனைத்து வேதங்களிலும் கூறப்பட்ட ஆழ்பொருளை நன்கு அறிந்த பாகவதர்களை, பரிந்துரை செய்பவர்களாக வைத்துக்கொண்டு, நித்யஸூரிகளுடைய எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய, எல்லையில்லாத இனிமையுடன் கூடிய திருவடிகளை அண்டி நின்று, இவளுடைய இந்த நோயைத் தீர்த்துக் கொள்ள நீங்கள் முயலாமல் உள்ளீர்கள். இதனை விடுத்து, மற்ற தேவதைகளை அண்டி, அவர்களைக் கூறும் சொற்களை உரைத்து, செய்யத்தகாத செயல்களைச் செய்து, அந்தச் செய்கைகளின் நடுவில் கள் முதலானவற்றைக் கலந்து தூவியபடி, கீதங்களுக்கு ஈடாக முழவு என்ற வாத்தியத்தை ஒலித்து, நீங்கள் செய்யும் “அணங்கு ஆடுதல்” என்று செயலானது, உங்களுடைய குலத்திற்கே இழுக்காகும்.

அவதாரிகை - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே சரணம்புக்கு இவளுடைய நோயைத் தீர்த்துக் கொள்ளுகை தவிர்த்து, சூத்ரதேவதா ஸமாச்ரயணம் உங்களுக்குக் கீழ்மையை விளைக்கும் என்கிறாள்.

விளக்கம் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை உங்களுக்காகப் பரிந்துரை செய்பவர்களாகக் கொண்டு, ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் சரணம் புகுந்து, இவர்களுடைய நோயைத் தீர்ப்பதற்கான முயற்சிகளைச் செய்யாமல், தாழ்ந்த தேவதைகளை அண்டி நிற்பது என்பது, உங்களுக்குத் தாழ்வையே ஏற்படுத்தும்.

வ்யாக்யானம் - (வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு) “ஸர்வேச்வரனே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும்” என்கிற வேததாத்தப்ரியம் கைப்பட்டவர்களைக் கொண்டு. “வேறாக வேத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சார்த்தியிருப்பார் தவம்” என்கிறபடியே அவர்கள் காலிலே விழப்பெறில் ஆஸந்நமாக நோவு பரிஹ்ருதமாம். அது கூடாதிநே; ஸஜாதீய ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கையாலே, ருசி விச்வாஸங்கள் அவர்கள் பக்கல் கனக்கப் பிறவாறிநே; ஆன பின்பு, அவர்களைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். இங்கு இருக்கும் நாளைக்குப் புருஷகாரமாக முமுக்ஷுக்கள் உண்டு; அங்குத்தானே நித்யஸூரிகள் உண்டிநே. “ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி” என்று அவர்கள் கொடு புக்கிருத்தவிநே அவ்வோலக்கத்தில் இருப்பது. வேததாத்தப்ரியம் கைப்பட்டிருக்குமவர்களைக் கொண்டு. (விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து) “அயர்வறுமமரர்களதிபதி” திருவடிகளிலே பணிந்து. (இவள் நோயிது தீர்த்துக் கொள்ளாது) நோய் கொள்ளுகிறாள் இவள், நோய்தான் இது; இதுக்கீடான பரிஹாரத்தைப் பண்ணாதே. (போய்) நம்முடைய நிலைக்கு அதிதூரமாய் அப்ராப்தமானதிலே கைகழியப்போய். (ஏதம் பறைந்து) உங்களுக்குக் குற்றமானவற்றை நீங்கள் சொல்லி. (அல்ல செய்து) செய்யக்கடவதல்லாதத்தைச் செய்து.

விளக்கம் - (வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு) – “ஸர்வேச்வரனே உபாயமும், பலனும் ஆவான்” என்பதான வேத ஆழ்பொருளை நன்கு உணர்ந்தவர்களைப் பரிந்துரை செய்பவர்களாகக் கொண்டு, நான்முகன் திருவந்தாதி (18) – வேறாக வேத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சார்த்தியிருப்பார் தவம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவர்களுடைய திருவடிகளில் விழுந்தால் இந்த நோயானது விரைவாக விலகும். ஆனால் அந்த நிலை ஏற்படுவதில்லை அல்லவோ? காரணம், “அவர்களும் நம்மைப் போன்றவர்கள் அல்லவோ” என்ற எண்ணம் உள்ளதால், இந்தப் பெண்ணின் தாய்மார்களுக்கு அந்த அடியார்கள் மீது ருசியும் நம்பிக்கையும் ஆழமாக ஏற்படுவதில்லை. ஆகவே, அவர்களை உங்களுக்காகப் பரிந்து பேசுபவர்களாக ஏற்றுக்கொண்டு, அவனை அண்டி நிற்க முயல்வீராக. இங்கு நீங்கள் உள்ள காலம் முடிய உங்களுக்காகப் பரிந்துரை செய்வதற்கு முமுக்ஷுக்கள் உள்ளனர்; அங்கு சென்றவுடன் நித்யஸூரிகள் உள்ளனர். சாந். (4-15) - ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி - அவர்களை ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்கிறார்கள் - என்று, அவர்கள் அழைத்துச் செல்வதற்காக அல்லவோ அங்கு

அவனுடைய சபையில் முக்தர்கள் இருக்கிறார்கள்? ஆகவே வேதத்தின் ஆழ்பொருளை நன்கு உணர்ந்தவர்களைக் கொண்டு. (விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து) – திருவாய்மொழி (1-1-1) - அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அவனுடைய திருவடிகளில் பணிந்து. (இவள் நோயிது தீர்த்துக் கொள்ளாது) – “இவள் நோயை அடைந்தாள், இவளுடைய நோய் தான் இன்னது”, என்று உணர்ந்து, அதற்கு ஈடான பரிகாரத்தைச் செய்யாமல். (போய்) - நம்முடைய நிலைக்கு வெகுதூரத்தில் உள்ளதும், நமக்கு எளிதில் கிட்டாதபடி உள்ளதும், ஆகிய மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டு. (ஏதம்) - உங்களுக்கு எற்புடையதாக இல்லாதவற்றை உரைத்து. (அல்ல செய்து) - செய்யக்கூடாத செயல்கள் பலவற்றையும் செய்து.

வ்யாக்யானம் - (கள்ளூடுகலாய்த்தாய்) நிஷித்த த்ரவ்யங்களைக் கொண்டு க்ருஹமெங்கும் கலந்து தூஷித்து. நிஷித்த த்ரவ்யத்தை ஸ்பர்சித்தவோபாதியாயிற்று தேவதாந்தர ஸ்பர்சமும். “விண்ணோர்பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து இவள் நோயிது தீர்த்துக் கொள்ளாது” என்கையாலே, அவனைக் கொண்டு பெறப்பாராதே, அவனுக்குப் புறம்புமாய் அஹங்கார மமகார கர்ப்பமான க்ரியாகலாபங்களாலே பெறப்பார்க்கையும் அத்தோபாதியாயிற்று. அறமேலாயிருக்கும் மருந்திறே இவள் சொல்லிற்று; அத்தையிறே இவர்கள் உதாசித்து நிற்கிறது. (கீதம் இத்யாதி) நிஷித்தமான கீதத்தோடே கூடின வாத்யங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து. (நீர் இத்யாதி) பகவத் குணாநுபவத்தாலே, “உண்டு களித்தேற்கும்பரென் குறை” என்னக்கடவ நீங்கள், தைவாவிஷ்டராய்க் கொண்டு ஆடுவது. (கீழ்மையே) சாலத் தண்ணிது. உங்களளவில் போமதல்ல, உங்கள் ஸந்தாநத்துக்கும் கொத்தை. ஊடு - உள்ளே, கலாய் - கலந்து, தூய் - தூவி.

விளக்கம் - (கள்ளூடுகலாய்த்தாய்) - தாழ்ந்த திரவியங்களைக் கொண்டு வீடு முழுவதும் அவற்றைக் கலந்து தெளிந்து. தாழ்ந்த அந்தக் கள் முதலானவற்றைத் தொடுவது போன்றே, தாழ்ந்த தேவதைகளுடன் கொள்ளும் ஸம்பந்தமும் உள்ளது. “விண்ணோர்பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து இவள் நோயிது தீர்த்துக் கொள்ளாது” என்று கூறுவதால், அவனைக் கொண்டு இந்த நோய்க்கான தீர்வைப் பெற முயலாமல், அவனுக்குப் புறம்பாக உள்ளவையும், “நான், எனது” என்ற சிந்தனைகளால் ஏற்படுவதான தாழ்ந்த செயல்களாக உள்ளவையும் ஆகியவற்றால் பெற முயலுதல் என்பது, நோயைப் போன்றே உள்ளது. மிகவும் உயர்ந்த மருந்தை இவள் உரைத்தாலும், அதனை இவர்கள்

உதாசீனம் செய்தபடி உள்ளனர். (கீதம் இத்யாதி) - தாழ்ந்த கீதங்களுடன் சேர்ந்த வாத்தியங்களை ஒலித்தபடி. (நீர் இத்யாதி) - பகவத் குணங்களை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ளதால், திருவாய்மொழி (10-8-7) - உண்டு களித்தேற்கும்பர் என் குறை - என்பதாக இருக்கவேண்டிய நீங்கள், மற்ற தெய்வமானது உங்கள் மீது ஏறியிருப்பதாக எண்ணியபடி ஆடுதல். (கீழ்மையே) - மிகவும் தாழ்ந்த செயலாகும். உங்கள் அளவில் மட்டும் அல்ல, உங்களுக்குப் பின்னால் வர உள்ள உங்களுடைய ஸந்ததிக்கும் இது தாழ்வே ஆகும்.

4-6-9 கீழ்மையினால் அங்கு ஓர் கீழ்மகனிட்ட முழுவின் கீழ்

நாழ்மை பல சொல்லி நீரணக்காடும் பொய் காண்கிலேன்
ஏழ்மைப் பிறப்புக்கும் சேமம் இந்நோய்க்கும் ஈதே மருந்து
ஊழ்மையில் கண்ணபிரான் கழல் வாழ்த்துமின் உன்னித்தே

பொருள் - அந்த இடத்தில், “இன்ன இடத்தில் உள்ளவன், இப்படிப்பட்டவன்” என்று கூற இயலாதபடி உள்ள தாழ்ந்த ஒருவனால் அடிக்கப்படும் முழவு என்ற வாத்தியத்தின் கீழே இருந்தபடி, தாழ்ந்த தேவதைகளுடைய உயர்த்தியைக் கற்பனையாகப் புனைந்து, பலவிதமாக உரைத்து, நீங்கள் அணங்கு ஆடுகிறீர்கள். இந்தப் பொய்களை என்னால் காணப்பொறுக்கவில்லை. ஏழுவகையாக வரக்கூடிய அனைத்து பிறவிகளுக்கும் பாதுகாப்பாக உள்ளதும், இந்த நோய்க்கு மருந்தாக இருப்பதும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை நீங்கள் எப்போதும் மனதில் சிந்தித்தபடி வாழ்த்துவீர்களாக.

அவதாரிகை - “நீங்கள் பண்ணுகிற நிஷ்பல ப்ரவ்ருத்தி நான் காணமாட்டேன். க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை நினைத்து வாழ்த்துங்கோள், இவள் பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில்”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - “நீங்கள் செய்வதான பயனற்ற செயல்களை நான் காணமாட்டேன். இவள் பிழைக்கவேண்டும் என்று நீங்கள் எண்ணினால், க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளைச் சிந்திந்தபடி இருந்து வாழ்த்துவீர்களாக”, என்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (கீழ்மையில்) உங்கள் தண்மையினாலே; இவர்களுக்குத் தண்மையாவது ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதராகை. ஆகையாலேயிறே, இக்கார்யம் செய்கிறது.

(அங்கு ஓர் இத்யாதி) “இன்னவிடத்திலான், இன்னான்” என்று சொல்லவொண்ணாத ஒரு சண்டாளன் ப்ரவர்த்திப்பிக்கிற வாத்யத்தின் கீழே புக்கிருந்து. (நாழ்மை பல சொல்லி) நாழ்மை - குற்றம், அவற்றுக்கில்லாத ஏற்றங்களைப் பலவும் சொல்லி. “உண்டுமுமிழ்ந்தும் கடந்துமிடந்தும்” என்று ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லுமாபோலே, “இவன் இன்னது செய்தான், இன்னது செய்தான்” என்று சொல்லாநிற்பர்களிறே. நாழென்று குற்றத்துக்கும், இல்லாதது சொல்லுகைக்கும், “நான்” என்று அபிமாநித்திருக்கைக்கும் பேர்.

விளக்கம் - (கீழ்மையில்) - உங்களுடைய தாழ்ந்த நிலை காரணமாக. இவர்களுடைய தாழ்ந்த நிலை என்பது ராஜஸம் மற்றும் தமஸம் ஆகிய குணங்களால் மூடப்பட்டு, அதிலேயே ஈடுபட்டு நிற்பதாகும். இதனால்தான் இந்தச் செயல்களை இவர்கள் செய்கிறார்கள். (அங்கு ஓர் இத்யாதி) - “இன்ன இடத்தில் உள்ளவன், இப்படிப்பட்டவன்” என்று கூற இயலாதபடி உள்ள ஒரு சண்டாளன் அடிக்கின்ற வாத்தியத்தின் கீழே நின்றபடி. (நாழ்மை பல சொல்லி) - நாழ்மை என்றால் குற்றம். அதாவது மற்ற தேவதைகளுக்கு இல்லாத ஏற்றங்களாகப் பலவற்றையும் உரைத்து. திருவாய்மொழி (4-5-10) - உண்டும் உமிழ்ந்தும் கடந்தும் இடந்தும் - என்று ஸர்வேச்வரனைக் கூறுவது போன்று, மற்ற தேவதைகளைக் குறித்து, “இவர் செயல் செய்தார், இதனைச் செய்தார்” என்று உரைத்தபடி இருப்பார். “நாழ்” என்பது “குற்றம், இல்லாதவற்றை உரைத்தல் மற்றும் நான் என்னும் சிந்தனை” ஆகியவற்றைக் குறிப்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (நீர் இத்யாதி) நீங்கள் தைவாவிஷ்டைகளாயாகுகிற இப்பொய் என் கண்ணுக்கு ஒரு வஸ்துவாய்த் தோற்றுகிறதில்லை. “நேஹநாநாஸ்தி கிஞ்சந” என்று, “அவனையொழிந்ததொரு தேவதைக்கு வஸ்துத்வமுண்டு” என்றிருக்கிலிறே அவர்கள் செய்கிறது “மெய்” என்று தோற்றுவது. “நாங்கள் செய்கிறவை பொய்யாகில், நீ சொல்லுகிறது மெய்யாய் எவ்வளவு பலிக்கும்?”, என்ன; (ஏழ்மைப் பிறப்புக்கும் சேமம்) ஏழ்மை - ஒரு நன்மையுண்டானால் அதை ஏழேழாகச் சொல்லக்கடவதிறே. எல்லா ஜந்மங்களிலும் ரசைஷ்யாம். ஏழ்மை - தண்மை; தண்ணிதான ஜந்மமென்னவுமாம். “நாங்கள் ஜந்மங்களில் ரசைஷ்யாமதுவோ தேடுகிறது? இவள் நோய்க்குப் பரிஹாரமன்றோ? அதைச் சொல்லாதே மற்றொன்றைச் சொல்லுகிறதென்?”, என்ன; ஆகில், சம்பறுத்தார்க்கைக்குப் போகவேணுமோ? (இந்நோய்க்கும் ஈதே மருந்து) அடி

பற்றின மருந்தன்றோ? ஊழ்மையில் - முறையிலே. ஊழென்பது - முறை. நீங்கள் செய்கிறவை போலன்றிக்கே முறையிலே செய்ததாகவுமாம்.

விளக்கம் - (நீர் இத்யாதி) - “நீங்கள் உங்கள் மீது ஏதோ ஒரு தேவதை வந்து ஏறியதாக உரைத்தபடி இவ்விதம் கூறுகின்ற பொய்கள் எவையும் எனக்கு ஒரு பொருட்டாகவே தென்படவில்லை. கட உபநிஷத்தில் - ந இஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந - பல பொருள்கள் இல்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனைத் தவிர வேறு ஒரு தேவதைக்கு, “இந்தத் தேவதை உள்ளது” என்று கூற முடிந்தால் அல்லவோ, அவர்கள் கூறுவது அனைத்தும் மெய்யாகத் தோன்றுகிறது. இதனைக் கேட்ட தாய்மார்கள், “நாங்கள் கூறுவது பொய்யென்று கரைக்கிறீர். நீ கூறும் விஷயங்கள் மெய்யாக இருந்தபடி என்ன பலன்கள் அளிக்கும்?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறாள். (ஏழ்மைப் பிறப்புக்கும் சேமம்) - ஒரு நன்மை ஏற்பட்டால், அதனை ஏழு என்று உரைப்பது மரபாகும். அனைத்து பிறவிகளிலும் பாதுகாப்பாகும். ஏழ்மை என்றால் தாழ்வு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அதாவது தாழ்ந்த பிறப்பு என்று கருத்து. இதனைக் கேட்ட தாய்மார்கள், “நாங்கள் பல பிறவிகளில் பாதுகாப்பையோ கேட்கிறோம்? அல்ல, இவளுடைய நோய்க்கான பரிகாரம் அல்லவோ நாங்கள் கேட்கிறோம்? அதனை உரைக்காமல் வேறு விஷயங்களை நீ ஏன் உரைக்கிறாய்?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறாள். சம்பை அறுத்தவர்கள், அதனைக் கட்டி வைப்பதற்கு வேறு எதனைத் தேடிப் போகவேண்டும்? (இந்நோய்க்கும் ஈதே மருந்து) - திருவடிகளைப் பற்றிய மருந்து அல்லவோ? (ஊழ்மையில்) - ஊழ் என்றால் முறை. நீங்கள் செய்யும் செயல்கள் போன்று அல்லாமல் தகுந்த முறையில் செய்யப்படும் செயல்கள்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணபிரான் இத்யாதி) உபகாரகனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை வாழ்த்தப் பாருங்கோள். அடிக்கழஞ்சு பெறும் மருந்திறே. அது செய்யுமிடத்தில், (உன்னித்து) “ஸ்ம்ருதோயச்சதி சேபநம்” எல்லாருமொக்க அநுஸந்தித்து வாழ்த்தப் பாருங்கோள். இப்படி செய்யவே, எல்லா ஜந்மங்களிலும் ரக்ஷகமாய் இவள் நோய்க்கும் பரிஹாரமாம்; ப்ராப்தம் செய்ததுமாகலாம்.

விளக்கம் - (கண்ணபிரான் இத்யாதி) - நமக்குப் பெரிய உபகாரங்கள் செய்தபடி உள்ள க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை எப்போதும் வாழ்ந்தியபடி இருக்க முயல்வீர்களாக. அது

மிகவும் விலை மதிப்பற்ற மருந்தாகும். அதனைச் செய்யும்போது, (உன்னித்து) – ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-17-78) - ஸ்ம்ருதோயச்சதி சேபநம் - ப்ரஹ்லாதன் அரக்கர்களிடம், “பகவான், தன்னை நினைத்த உடனேயே அனைத்தையும் அளிக்கிறான்”, என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைவருமாகச் சேர்ந்து நின்று எண்ணியபடி வாழ்த்துங்கள். இவ்விதம் செய்தலே அனைத்து பிறவிகளிலும் காப்பாக, இவளுடைய நோய்க்குப் பரிகரமாக உள்ளதாகும். இதுவே செய்யவேண்டியதைச் செய்தலும் ஆகும்.

4-6-10 உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள் அவனையல்லால்

நும்மிச்சை சொல்லி நும் தோள் குலைக்கப்படும் அன்னைமீர்
மன்னப் படுமறை வாணனை வண் துவராபதி
மன்னனை ஏத்துமின் ஏத்துதலும் தொழுதாடுமே

பொருள் – அவனைத் தவிர இவள் வேறு எந்த ஒரு தெய்வத்தையும் எண்ணித் தொழுபவள் அல்லள். இவ்விதம் இவள் உள்ளபோது, இவளுடைய தாய்மார்களாகிய நீங்கள், இவளிடம் உண்டாகும் பரிவால் கலக்கம் அடைந்து, உங்களுடைய விருப்பங்கள் அனைத்தையும் உரைத்து, பகவானுக்கு ஏற்ற பணிவிடைகளைச் செய்ய வேண்டியதான உங்கள் தோள்கள், மற்ற தேவதைகளுக்குப் பணிவிடை செய்து களைப்படையும்படியாகச் செய்கிறீர்கள். இதனை விடுத்து, எப்போதும் நெஞ்சத்தில் உள்ளவனும், வேதங்களால் கூறப்படுபவனும், அடியார்களுக்குத் தனது திருமுகத்தை எளிதாகக் காண்பிப்பதற்காகத் த்வாரகையில் அரசனாக வீற்றுள்ளவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனைத் துதிப்பீர்களாக. அவனைத் துதித்த அந்த நேரத்தில் இவள் அவனைத் தொழுது ஆடுவாள்.

அவதாரிகை - இவளுக்கு க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் உண்டான ஐகாந்த்யத்தை அநுஸந்தித்து அவனையேத்துங்கோள்; இவள் உஜ்ஜீவிக்கும் என்கிறது.

விளக்கம் - இவளுக்கு க்ருஷ்ணனின் திருவடிகளில் ஏற்பட்டதான, “க்ருஷ்ணனைத் தவிர வேறு எதனையும் அறியாத தன்மை” என்பதைக் கருத்தில் கொண்டவர்களாக, அவனைத் துதிப்பீர்களாக. இதன் மூலம் இவள் பிழைப்பாள்.

வ்யாக்யானம் - (உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள் அவனையல்லால்) இன்னார்க்கு இன்ன பரிஹாரமென்றில்லையோ? அது அறிந்து பரிஹரிக்க வேண்டாவோ? முழங்கால் தகர, மூக்கிலே ஈரச்சீரை கட்டுமாபோலேயன்றோ நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரம்! “தேவதாந்தர ஸ்பர்சம் இவளுக்குப் பொறாது” என்று அறிய வேண்டாவோ? தன் நெஞ்சாலே மதித்து வேறொரு தெய்வத்தைத் தொழுதறியாள் இவள். “பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:” என்கிறபடியே, பிழைதொழும் பருவத்திலும் பிறை தொழுதறியாள். “முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில ... பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம் ... இவள் பரமே” என்று நீங்கள் ஆச்சர்யப்படும்படியன்றோ அப்பருவத்திலும்; இனி இப்போது பர்வத்தை விட்டுப் பதர்க்கூட்டைப் பற்றாமோ?

விளக்கம் - (உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள் அவனையல்லால்) – “இப்படிப்பட்ட நோய் கொண்டவர்களுக்கு இன்ன பரிகாரத்தைச் செய்யவேண்டும்”, என்று விதிமுறை உள்ளது அல்லவோ? அதனை அறிந்து பரிகாரம் செய்யவேண்டாமா? முழங்காலில் பலத்த அடிபடும்போது, மூக்கில் ஈரமான துணியைக் கட்டுவது போன்று அல்லவோ உங்களுடைய பரிகாரம் உள்ளது? மற்ற தேவதைகளுடைய ஸம்பந்தம் என்பது இவளால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத ஒன்று என நீங்கள் அறியவேண்டாமோ? தனது நெஞ்சத்தால் மதித்து வேறு எந்த ஒரு தெய்வத்தையும் தொழ இவள் அறியமாட்டாள். பாலகாண்டம் (18-21) - பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த: - பால்யம் தொடங்கி இராமனைத் தவிர வேறு யாரையும் அறிந்திராத லக்ஷ்மணன் - என்பதற்கு ஏற்ப, பிறைதொழுகின்ற வயதில் கூட பிறையைத் தொழுது அறியாள். திருவிருத்தம் (60) - முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில ... பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம் ... இவள் பரமே - என்று நீங்களே விளக்கும்படியாக, அந்தச் சிறு வயதில் கூட இவள் ஸர்வேச்வரன் நினைவாகவே அல்லவோ இருந்தாள்? இனி இந்த வயதில், அந்த மலையை விடுத்து ஒரு பதர்க்கூட்டத்தைப் பற்றுவாளோ?

வ்யாக்யானம் - (அநந்ய தைவத்வம்) “வேறையொரு ஆச்ரய தேவதை உண்டு, அது ரக்ஷிக்கிறது” என்று நினைக்க விரகில்லைகிடர் எனக்கு. (ஸஹபத்ந்யா) என்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் இவர் புகும்போதும் இவர்க்கு எடுத்துக் கை நீட்டப் புகுமத்தனை போக்கி, பெரியபெருமாள் நாம் உத்தேச்யமாகப் புக்கறியேன். (இயம் ஶுமா

ச) ராவணனுடைய ஜல்பங்களையும், ராக்ஷஸிகளுடைய தர்ஜநபர்த்ஸநங்களையும் பொறுத்திருந்ததும், “அவரது ஒரு இன்சொல் கேட்கலாம்” என்றுகிடீர். (பூமௌ ச சய்யா) இத்தரைக்கிடை கிடந்ததும், “தவாங்கே ஸமுபாவிசம்” என்கிறபடியே “அவர் மடியிலிருப்பு ஒருகால் ஸித்திக்குமோ?” என்னுமத்தாலேகிடீர். (நியமச்ச தர்மே) “ரக்ஷகத்வ தர்மம் அவர் தலையிலே” என்னுமத்தாலேகிடீர் நான் இருந்தது; “நத்வா குர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மாஹ தேஜஸா” என்றதும் அவரைப் பார்த்து. (பதிவ்ரதாத்வம்) “ஏதத் வ்ரதம் மம்” என்றவருடைய வ்ரதமொழிய “எனக்கு” என்ன ஒரு ஸங்கல்பத்தையுண்டாக்கி இவற்றையழிக்க நினைத்திலேன்கிடீர். (விபலம் மமேதம்) தப்பாதவையும் தப்பிற்றின. ஆர்க்குப் போலேயென்னில், (மாநுஷாணாம் க்ருதக்நேஷு க்ருதமிவ) - “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே” என்றவர்க்கும் உண்டிறே மனிச்சு; அவரையொழிந்தார் திறத்துச் செய்தவற்றோபாதியாய் விழுந்தது. தப்பாதது தப்பிற்று, அதுக்கு அடியென் என்னில், (மமேதம்) அவர்பக்கல் குறையில்லை, அதுக்கு இலக்கு நானாகையாலே”.

விளக்கம் - வேறு ஒரு தெய்வதையும் இவள் தொழுவதில்லை என்பதற்கு இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (28-12) – அநந்ய தைவதம் இயம் க்ஷமா ச பூமௌ ச சய்யா நியமச்ச தர்மே | பதிவ்ரதாத்வம் விபலம் மமேதம் க்ருதம் க்ருதக்நேஷு இவ மாநுஷாணாம் - உன்னைத் தவிர வேறு தெய்வத்தை அறியாமல் உள்ளதும்; இராவணன் போன்றவர்கள் விரட்டியபோதிலும், ஸ்ரீராமனுடைய சொற்களைக் கேட்கப்போகிறோம் என்று பொறுத்திருந்த பொறுமையும்; ஸ்ரீராமனுடைய மடியில் படுக்கின்ற நற்காலம் வரும் என்னும் ஆர்வத்துடன் இந்தப் பூமியில் படுப்பதும்; தர்மத்தில் உள்ள நியமமும்; பதிவ்ரதையாக உள்ளதும்; “காப்பாற்றும் தர்மம் ஸ்ரீராமனுடையது” என்று எண்ணி இராவணனைச் சாம்பலாக்காமல் இருந்த எனது இந்த தர்மமும்; கணவனுடைய வ்ரதமே எனது வ்ரதமும் ஆகும் என்று எண்ணியிருந்த பதிவ்ரதை தர்மமும் என அனைத்தும், செய்ந்நன்றி மறப்பவர்களுக்கு மனிதர்கள் செய்யும் உபகாரங்கள் போன்று வீணாகப் போயினவே - என்ற ச்லோகத்திற்கு வ்யாக்யானம் கூறி, ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். (அநந்ய தைவதம்) – “நான் அண்டி நிற்க ஏற்ற வேறு ஒரு தெய்வம் உள்ளது, அது என்னைக் காப்பாற்றுகிறது” என்று எண்ணுவதற்கு வாய்ப்பே இல்லை. ஆனால் அயோத்யா காண்டத்தில், சீதையானவள் ஸ்ரீரங்கநாதனை வணங்கினாள் என்று கூறப்பட்டது அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். அதாவது, “பெரியபெருமானுடைய திருவடிகளில் இராமன் விழுந்து பணியும்போது, நான்

இராமனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்காக நின்றேன் அல்லாமல், பெரியபெருமானைச் சரணம் புகவேண்டும் என்று அறியவில்லை” என்று கூறியது காண்க. (இயம்) - இராவணனுடைய பலவிதமான சொற்களையும், ராசஷஸிகளுடைய பலவிதமான துன்புறுத்தல்களையும் நான் ஏன் பொறுத்துக் கொண்டேன் என்றால், இராமனுடைய இனிமையான சொல்லை நான் மீண்டும் கேட்டும் காலத்திற்காகவே ஆகும். (பூமௌ ச சய்யா) - இந்தத் தரையில் நான் படுப்பதும், ஸுந்தரகாண்டம் (38-14) - தவாங்கே ஸமுபாவிசம் - உங்களுடைய மடியில் வந்து படுத்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவருடைய மடியில் இருக்கும் வாய்ப்பு கிட்டுமோ என்பதால் ஆகும். (நியமச்ச தர்மே) - “என்னைக் காக்கவேண்டும்” என்பதான ரசஷக தர்மமானது அவருடைய பொறுப்பாக உள்ளது என்பதால் மட்டுமே, ஸுந்தரகாண்டம் (22-20) - நத்வா குர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹ தேஜஸா - (சீதை இராவணனிடம்) உனது பத்து தலையையும் நான் எனது தேஜஸ்ஸால் எரிக்கவில்லை - என்று கூறினேன். (பதிவ்ரதாத்வம்) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ஏதத் வ்ரதம் மம - இது எனது விரதம் - என்று கூறும் இராமனுடைய விரதம் அல்லாமல், “எனக்கு” என்று எந்த ஒரு ஸங்கல்பத்தையும் நான் ஏற்றுக்கொண்டு இவர்கள் அனைவரையும் அழிப்பதற்கு நான் முயலவில்லை. (விபவம் மமேதம்) - தப்பாத பலவும் தப்பின; இதனை விளக்குகிறார். யாருடையது போன்று ஆனது என்று கூறுகிறார். (க்ருதம் க்ருதக்நேஷு இவ மாநுஷாணாம்) - செய்ந்நன்றி மறப்பவர்களுக்கு மனிதர்கள் செய்யும் உபகாரங்கள் போன்று ஆயிற்று. “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே - நான் என்னை மனிதனாகவே எண்ணுகிறேன்” என்று கூறுபவர்க்கும் இந்த மனிதத்தன்மை உள்ளது அல்லவோ? அவரை விட்டு விலகுபவர்கள் விஷயத்தில் செய்யும் செயல்கள் போன்று என் விஷயத்திலும் ஆனது. இது என் விஷயத்தில் ஏன் என்றால், (மமேதம்) - அவரிடம் எந்தக் குறையும் இல்லை; அதன் இலக்கு நானாக உள்ளதால் இவ்விதம் ஆயிற்று.

வ்யாக்யானம் - (நும் இச்சை சொல்லி) உங்களுக்கு இஷ்டமானவற்றைச் சொல்லி. அர்த்தத்தவத்தைப் பார்த்தாலும், இவளைப் பார்த்தாலும் தேவதாந்தர ஸ்பர்சம் பொறாதாயிருந்ததிறே, இனியுள்ளது உங்களுக்கு ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லுகை யாயிற்றிறே. (நுந்தோள் குலைக்க) இவற்றுக்கு விக்ருதராமவர்களே நீங்கள். துர்வ்ருத்தர் செய்வதை வ்ருத்தவான்கள் செய்வர்களோ? “தோளவனையல்லால் தொழா” என்றன்றோ நீங்கள் சொல்லுவது? ஆனால், செய்ய அடுப்பதென்? என்ன, (மன்ன இத்யாதி) வேதைகஸமதிகம்யனானவனைப் பற்றப் பாருங்கோள். ஆகமாதிகளில்

சொன்னவற்றைக் கொண்டோ பரிஹரிக்கப் பார்ப்பது? மன்னுகையாவது - அப்யாஸமாய், அத்யயந விதி ப்ராப்தமானத்தையாதல். அன்றிக்கே, நித்யத்வமாய், புருஷபுத்தி ப்ரபவமல்லாமையாலே விப்ரலம்பாதி தோஷ ஸம்பாவநையின்றிக்கே, பூர்வபூர்வோச்சாரண க்ரமத்திலே உத்தரோத்தரோச்சார்யமாணத்வத்தைப் பற்றச் சொல்லிற்றாதல். நித்யமான வேத ப்ரதிபாத்யனாகையாலே வந்த ஏற்றத்தை யுடையவனை. (வண் துவராபதி மன்னனை) கேட்டார் வாய்க் கேட்டுப் போகாமே, கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி வந்து அவதரித்தவனை. நீரிலே புக்கு அமுந்தினாரை முகத்திலே நீரைத் தெளித்துப் பரிஹரிக்குமாபோலே, “தேர்ப்பாகனார்”க்கு மோஹித்த இவனை, வண் துவராபதி மன்னன் திருநாமத்தைச் சொல்லி ஆச்வஸிப்பிக்கப் பாருங்கோள். (ஏத்துமின்) வாய் படைத்த ப்ரயோஜநம் பெற ஏத்துங்கோள். “சீர் பரவாது உண்ண, வாய்தான் உறுமோ ஒன்று” என்றன்றோ நீங்கள் சொல்லுவது? (ஏத்துதலும்) நீங்கள் க்ருதார்த்தைகளாமளவேயன்று; “அதஸோ பயங்கதோ பவதி” என்கிறபடியே, எத்தின ஸமநந்தரத்திலே ப்ரபுத்தையாய். (தொழுதாடுமே) உணர்த்தியுண்டானால் செய்வது அது போலே காணும். தரித்து வ்யாபார ஶுமையுமாம்.

விளக்கம் - (நும் இச்சை சொல்லி) - உங்களுக்கு விருப்பமானவற்றை உரைத்து. நீங்கள் கூறும் விஷயத்தின் ஆழ்பொருளை நோக்கினாலும், இவளை நோக்கினாலும், மற்ற தேவதைகளுடைய ஸம்பந்தம் ஏற்புடையதாக இல்லை அல்லவோ? இனி நீங்கள் உங்களுக்கு மனதில் தோன்றிய சொற்களைக் கூறலாம் என்று ஆனது அல்லவோ? (நும் தோள் குலைக்க) - இவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்கள் அல்லவோ நீங்கள்? பகவத் ஸம்பந்தம் அற்றவர்கள் செய்யும் செயலை, பகவத் ஸம்பந்தம் கொண்டவர்கள் செய்வார்களோ? முதல் திருவந்தாதி (63) - தோள் அவனை அல்லால் தொழா - என்று அல்லவோ நீங்கள் கூறும் சொற்கள் உள்ளன? ஆனால் செய்யவேண்டியது என்ன? (மன்ன இத்யாதி) - வேதங்களால் சொல்லப்படும் ஏற்றம் கொண்டவனை அண்டி நிற்கப் பாருங்கள். மற்ற ஆகமங்களில் கூறப்படும் விஷயங்களைக் கொண்டு பரிகாரம் செய்ய முயல்வார்களோ? மன்னுகை என்றால் பயிலுதல்; வேதங்களை விதிப்படிப் பயிலுதல். அல்லது நித்யமாக உள்ள வேதங்கள். மனிதனின் புத்தியால் ஏற்பட்டவை அல்லாமல், வஞ்சனை போன்ற எந்தவிதமான தோஷங்களும் இன்றி, முன்னர் எவ்விதம் உச்சரிக்கப்பட்டதோ அதே போன்று, பின்னர் வருபவர்களும் உச்சரித்தபடி உள்ளதான தன்மையைக் கைக்கொள்ளுதல்; இப்படிப்பட்ட வேதங்களால் கூறப்படுபவனைப்

பற்றுதல். (வண் துவராபதி மன்னனை) – அவனைக் குறித்து உரைப்பவர்களுடைய வாய் என்ன கூறுகின்றனவோ அவற்றை மட்டும் கேட்டுக் கொண்டு செய்யாமல், கண்ணால் கண்டு அனுபவிக்கலாம்படி வந்து அவதரித்தவனை. நீரில் மூழ்கியவர்கள் முகத்தில் மீண்டும் நீரையே தெளித்து மயக்கத்திலிருந்து எழும்படியாகச் செய்வர்; இதனைப் போன்றே, திருவாய்மொழி (4-6-1) – தேர்ப்பாகனார் – என்னும் விஷயத்தில் மயங்கிய இவனை, த்வாரகை மன்னனுடைய திருநாமத்தை உச்சரித்து குணம் அடையும்படிச் செய்வீர்களாக. (ஏத்துமின்) – வாயைப் பெற்ற பயன் அடையும்படியாக அவனைப் புகழ்வீர்களாக. பெரிய திருவந்தாதி (53) - சீர் பரவாது உண்ண, வாய்தான் உறுமோ ஒன்று - என்று அல்லவோ நீங்கள் கூறும் சொற்கள் உள்ளன? (ஏத்துதலும்) - நீங்கள் “செய்ய வேண்டியதைச் செய்தவர்கள்” என்னும் நிலையை அடைதல் என்பது மட்டுமே இங்கு நிகழ்வதில்லை; தைத்திரீயம் - அதஸோ பயங்கதோ பவதி - அதன் பின்னர் பயம் இல்லாதவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, நீங்கள் அவனைத் துதிக்கும்போது இவரும் தெளிந்தபடி நின்று. (தொழுது ஆடுமே) - மயக்கம் தெளிந்தால் என்ன செய்வார்களோ அதனைப் போன்று; ஆடுவதற்கு ஏற்ற சக்தியையும் பெறுவாள்.

4-6-11 தொழுதாடித் தாமணிவண்ணனுக்கு ஆட்செய்து நோய் தீர்த்த

வழுவாத தொல் புகழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்

வழுவாத ஆயிரத்துள் இவை பத்து வெறிகளும்

தொழுதாடிப் பாடவல்லார் துக்கசீலமிலர்களே

பொருள் - அடிமைத்தனத்தை வெளிப்படுத்துவதாகிய கைகுவித்தல் என்பதைச் செய்து, அந்த மகிழ்ச்சியால் ஆடி, ஒளிக்கின்ற நீல இரத்தினம் போன்றுள்ள க்ருஷ்ணனுக்கு இதனைக் கைங்கர்யமாகச் செய்து, அவனைப் பிரிந்துள்ளதால் ஏற்பட்ட நோயானது விலகும்படியாக, எந்தவிதத்திலும் மற்ற தெய்வத்தின் ஸம்பந்தம் ஏற்படுதல் என்ற நிலை தடுமாறுதல் இன்றி, இயல்பாகவே ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ள நிலை கொண்டவராக உள்ளவரும், ஆழ்வார்திருநகரியின் எஜமானரும் ஆகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததும், எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லாததும் ஆகிய ஆயிரம் திருவாய்மொழிகளில், வெறியாடுதல் விஷயமாக விலக்கி உரைக்கப்பட்ட இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைப் பொருளுடன் உணர்ந்து கற்று, வணங்கி, ஆடி, பாடுவதில் வல்லவர்கள், பகவானைப் பிரிவதால் ஏற்படும் துக்கம் மற்றும் மற்ற தேவதைகளை எண்ணுவதால் ஏற்படும் துக்கம் ஆகிய தன்மைகள் இல்லாதவர்கள் ஆவார்கள்.

அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாக அப்யஸிக்கவல்லார், தாம் பிரிந்துபட்ட வ்யஸநம் படாதே பலத்திலே அந்வயிப்பர் என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைப் பொருளுடன் கற்கவல்லார்கள், அவனைப் பிரிவதால் ஏற்படும் துன்பத்தை அனுபவிக்காமல், பலனை அடைவார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தொழுது ஆடித் தூமணி வண்ணனுக்கு ஆட்செய்து நோய் தீர்த்த) என்றதுக்கு அம்மங்கியம்மாள் பணிக்கும்படி : “மோஹித்தவள் அல்பம் ஆச்வஸித்தவாரே, ‘மோர்க்குழம்பு குடித்தாள், தரித்தாள், கண்விழித்தாள், வார்த்தை சொன்னாள்’ என்பர்களிறே; அதுபோலே காணும்” என்று. முன்பு பிறந்த அவஸாநதிசயத்தாலே பிறந்த உணர்த்தியைக் குவாலாகச் சொல்லுகிறது; மேல் “சீலமில்லாச்சிறிய”னாகையாலே, உணர்ந்து கூப்பிட வேண்டுமளவேயிறே பிறந்தது.

விளக்கம் - (தொழுது ஆடித் தூமணி வண்ணனுக்கு ஆட்செய்து நோய் தீர்த்த) - இதற்கு அம்மங்கியம்மாள், “மயக்கம்அடைந்து விழுந்த ஒருவள் தனது மயக்கம் நீங்கி எழுந்தவுடன் அருகில் உள்ளவர்கள் - இவள் போர்க்குழம்பு குடித்தாள், பிழைத்தாள், கண்விழித்தாள், சொற்களைக் கூறினான் என்று பலவும் உரைப்பவர்கள் அல்லவோ? அதே போன்று இவர்களும் கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும்”, என்பார்; அதாவது முன்பு ஏற்பட்ட மிகுந்த மயக்கம் காரணமாக, அதன் பின்னர் ஏற்பட்ட மயக்கத் தெளிவை, கூட்டமாக உரைக்கிறார். கடந்த திருவாய்மொழியில் - சீலமில்லாச் சிறிய - என்று உரைத்ததால், மயக்கம் நீங்கி அழைத்த நிலை மட்டுமே போதுமானதாக இருந்தது

வ்யாக்யானம் - (தொழுது இத்யாதி) இத்தோழிதானும் அறிந்திலள்காணும் பகவத் ப்ரபாவம்; அவர்களை “ஏத்துங்கோள்” என்றாளே; அதெல்லாம் வேண்டாதே, தான் “ஏத்துங்கோள்” என்ற இதுதானே அமைந்தது இவளுணருகைக்கு. பகவத் ப்ரபாவம் புறம்புள்ளார்க்கு அறியவொண்ணாதாய்க் காணும் இருப்பது.

விளக்கம் - (தொழுது இத்யாதி) - இந்தத் தோழியும் பகவத் ப்ரபாவத்தை உணர்ந்தவள் அல்லள் என்றே தோன்றுகிறது. அவர்களை, “தொழுவீர்களாக” என்று அல்லவோ உரைத்தாள்? தனக்குத்தானே இவள் “தொழுவாயாக” என்று கூறினால் அல்லவோ பகவத் ப்ரபாவத்தை உணர்ந்தவள் ஆகிறாள்? “ஆனால் பகவத் ப்ரபாவத்தை நன்றாக உள்வாங்கிய தோழிக்கு அத்தகைய ப்ரபாவம் உணர்வது கடினமோ?”, என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்தார். பகவத் ப்ரபாவத்தை குறித்து, பகவானிடம் ஈடுபாடு இல்லாதவர்கள் அறிய இயலாது; அதே போன்று பகவானிடம் ஈடுபாடு கொண்டவர்களுக்கும் கூட, “பகவத் ப்ரபாவம் இந்த அளவு கொண்டது” என்று அறிய இயலாதபடி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (வழுவாத தொல்புகழா)கிறது அஜ்ஞாந தசையிலும், தேவதாந்தர ஸ்பர்சமும் ததீய ஸ்பர்சமும் ஸத்தயா விநாச ஹேதுவாய், அவ்வளவிலும் பகவந்நாமமும் ததீய ஸ்பர்சமும் ஸத்தயாதாரகமுமாம்படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயிலே நிலை நின்ற புகழ். ஒருவன் வைஷ்ணவனாகையாவது இது; “ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷகன்” என்று ஒருவன் பக்கலில் ஒரு வார்த்தை கேட்டுவிட்டு, தேவதாந்தர ஸ்பர்சமும் அபாகவத ஸ்பர்சமும் உண்டாயிருக்க, வைஷ்ணவனாக விரகில்லையிறே.

விளக்கம் - (வழுவாத தொல்புகழ்) - தன்னைக் குறித்து ஏதும் அறியாத நிலையில் கூட, மற்ற தேவதைகளுடைய ஸம்பந்தம் மற்றும் அவற்றின் அடியார்களுடைய ஸம்பந்தம் ஆகியவை ஒருவருடைய இருப்பை அழிக்கக்கூடிய காரணங்களாக உள்ளன; ஆனால், தன்னைக் குறித்து ஏதும் அறியாத நிலையில் கூட, பகவானுடைய திருநாமம் மற்றும் அவனது அடியார்களுடைய ஸம்பந்தம் ஆகியவை பிழைப்பதற்கு வழியாக உள்ளன; இப்படியாக அல்லவோ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய புகழ் உள்ளது? இவ்விதம் இருந்தால் அல்லவோ ஒருவன் ஸ்ரீவைஷ்ணவனாக ஆகிறான்? ஆனால், “ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே எனக்கு ரக்ஷகன்” என்ற சொற்களைக் கேட்ட பின்னரும், மற்ற தேவதைகளுடைய ஸம்பந்தம் மற்றும் பாகவதர்கள் அல்லாதவர்களுடைய ஸம்பந்தம் ஆகியவற்றை அடைந்தான் என்றால், அவன் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஆவதற்கு வாய்ப்பே இல்லை என்று அறியவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - பூர்வார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால் இத்தலையால் ஒரு துரும்பு நறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லாதபடியாயிருக்கும்; உத்தரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால், இளைய பெருமாளைப் போலே கண்ணுறங்கவும் விரகில்லையாயிருக்கும். “கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்” என்றிறே இருப்பது. “ஸ்வரூபம் இது” என்று அறிந்தால் ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தமும் இதுக்கு விரோதியானவற்றைக் காற்கடைக் கொள்ளுமதுவும் இல்லையாகில், ஜ்ஞாநம் பிறந்ததில்லையாமித்தனையிறே. “திருவடி தன்னாமம் மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்” என்றும், “திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேன்மின் தேவு” என்றும், “எண்ணாத மானிடத்தையெண்ணாத போதெல்லா மினியவாறு” என்றும், “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிவிலேன்” என்றுமிறே இவர்கள்படி. அநாதிகாலம் இவன் சூழ்த்துக் கொண்ட பாபங்கள் போகையும், நித்யகைங்கர்யம் பெறுகையுமாகிற இப்பேற்றுக்கு இவ்வளவாகிலும் செய்யாதிருக்க விரகுண்டோ?

விளக்கம் - திருமந்திரத்தின் முற்பகுதியான “ஸ்ரீமந் நாராயண சரணை சரணம் ப்ரபத்யே” என்பதை நோக்கும்போது, ஒரு சிறு துரும்பை நறுக்கும் தகுதி கூட நம்மிடம் இல்லை என்ற நிலை ஏற்படும்; பிற்பகுதியான “ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:” என்பதை எண்ணினால், லக்ஷ்மணன் போன்று, “நமக்குக் கண்களை மூடி உறங்கவும் கூட நேரம் இல்லை; பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்”, என்று சிந்தனை தோன்றியபடி இருக்கும். திருவிருத்தம் (97) – கழிவதோர் காதல் உற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல் - என்பதாக, நிலை மாறும். “ஆத்மஸ்வரூபம் இன்னது” என்று அறிந்த பின்னர், அந்த ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடியான கைங்கர்யம் செய்தல் மற்றும் அதற்குத் தடையாக உள்ளவற்றை ஒரு சிறு துரும்பு போன்று கொள்ளுதல் ஆகியவை நிகழவில்லை என்றால் ஞானம் பிறக்கவில்லை என்று கருத்து. மற்ற தேவதைகளுடைய ஸம்பந்தம் மற்றும் பாகவதர்கள் அல்லாதவர்களுடைய ஸம்பந்தம் ஆகியவற்றை விலக்கி, பகவானுடைய ஸம்பந்தம் மற்றும் அவனுடைய அடியார்களுடைய ஸம்பந்தம் ஆகியவற்றை மட்டுமே கொள்ளுதல் என்பது இல்லை என்றால், ஆழ்வார்கள் உரைத்த மார்க்கத்தில் செல்வதில்லை என்று கருத்து. ஆழ்வார்கள் உரைத்த மார்க்கம் என்ன? நான்முகன் திருவந்தாதி (68) - திருவடி தன்னாமம் மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர் - என்றும், நான்முகன் திருவந்தாதி (53) - திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேன்மின் தேவு - என்றும், பெரியதிருமொழி (11-6-7) - எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாத போதெல்லாம் இனியவாறு - என்றும், பெரியதிருமொழி (7-4-4) - பேராளன் பேர் ஓதும் பெரியோரை

ஒருகாலும் பிரிவிலேன் - என்றும் கூறுவடஹற்கு ஏற்ப அல்லவோ ஆழ்வார்கள் மார்க்கம் உள்ளது? எல்லையற்ற காலமாகப் பீடித்திருந்த பாபங்கள் நீங்குவதற்கும், நித்யமாக கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ளதற்கும் ஏற்றதான ஒரு வழி இவ்விதமாக உள்ளபோது, இந்தப் பேற்றை அடைய, இதனைக் கூடச் செய்யாமல் உள்ளதற்கு வாய்ப்பு உள்ளதோ?

வ்யாக்யானம் - (வழுவாத இத்யாதி) இவ்வாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தங்களிலொன்றும் தப்பாதபடி சொன்ன வெறி விஷயமான இப்பத்தும். “வெறிவிலக்கு” என்று ஒரு துறையுண்டு தமிழரது; விரஹ ஜ்வரத்தாலே நோவுபடுகிறவளுக்கு ஆடறுப்பது, கள்ளுகுப்பது, பலியிடுவதாய்ப் பரிஹரிக்கப் புக, தோழியானவள் “இது ஒரு விஷயத்தில் பாவபந்தமடியாக வந்து நோயாயிற்று, மற்றொன்றாலன்று” என்று அவர்கள் செய்கிறவற்றை விலக்குகை. (தொழுது ஆடிப் பாடவல்லார்) பெண் பிள்ளையினுடைய மோஹம் தீர்ந்தால் பந்துக்களுக்குள்ள ப்ரியம் “இது கற்றார்க்குமுண்டு” என்றிருக்கிறாராயிற்று இவர். (துக்கசீலமிலர்களே) மோஹித்தவிடத்து தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுண்டாகையும், பாகவத ஸ்பர்சமின்றிக்கே யொழிகையுமாயிற்று துக்கமாகிறது. அதில்லாமையே ஸ்வபாவமாகவுடையராவர். சீலம் என்று ஸ்வபாவம்.

விளக்கம் - (வழுவாத இத்யாதி) - இந்த ஆத்மா அறியவேண்டிய விஷயங்களில் ஒன்று கூட விடாதபடி உரைக்கப்பட்ட வெறி விஷயமான இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள். வெறி விலக்கு” என்று தமிழர்களிடம் ஒருமுறை உள்ளது. அதாவது விரகதாபத்தால் நோய் அடையும் ஒருவளுக்காக ஆட்டைப் பலியிடுதல், கள் அளித்தல் போன்ற விஷயங்களில் சிலர் முயற்சிப்பர்: அப்போது அந்தப் பெண்ணின் தோழியானவள் அவர்களிடம், “இது ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் ஏற்பட்ட பந்தம் காரணமாக வந்தது ஆகும், வேறு ஒன்றால் அல்ல” என்று உரைத்து, அவர்கள் செய்கின்ற செயல்களைத் திருத்தல் ஆகும். (தொழுது ஆடிப் பாடவல்லார்) - பெண்பிள்ளையின் மயக்கம் தீர்ந்தால் உறவினர்களுக்கு ஏற்படும் ப்ரியமானது, இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்களுக்கு உள்ளது என்கிறார். (துக்கசீலமிலர்களே) - மயக்கம் அடைந்தபோதிலும், மற்ற தேவதைகளுடைய ஸம்பந்தம் ஏற்படுதல் மற்றும் பாகவதர்களுடைய ஸம்பந்தம் இல்லாமல் போதல் ஆகியவையே துக்கம் என்று கருத்து; அது இல்லாத தன்மை கொண்டவர்கள் ஆகிறார்கள்.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி
சீலமில்லா ப்ரவேசம்

மூலம் - “வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதி ஸஞ்ஜ ஹர்ஷ” என்று வர்ஷம் விழுந்தால், தன் உணர்ந்தியாலன்றிறே பீஜம் பருவம் செய்கிறது; அப்படியே திருநாமம் ப்ரஸங்கத்திலே உணர்ந்தாரே. “வண் துவராபதி மன்னனையேத்துமின்” என்று அம்ருத ஸஞ்ஜீவநியான திருநாம ப்ரஸங்கமே சிசிரோபசாரமாக உணர்ந்தியுண்டாயிற்று; அத்தால் பெற்ற பலம், முன்புத்தை மோஹத்தையும் இழக்கைக்கு உறுப்பானவித்தனை. மோஹ தசையில் அந்ருஸந்தாந்தாலே க்லேசமில்லை. பிறந்த உணர்ந்தி பேற்றுக்கு உடலல்லாமையாலே க்லேசத்தை விளைக்க, அத்தாலே கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் - ஸுந்தரகாண்டம் (29-6) - வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதி ஸஞ்ஜ ஹர்ஷ - மழையைக் கண்ட பயிர்கள் போன்று சீதை மகிழ்ந்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, மழை பெய்தவுடன் பயிரானது பருவம் செய்தல் என்பது, தன்னைத் தானே உணர்ந்ததால் அல்லவோ? அதனைப் போன்று திருநாமத்தின் ஓசை கேட்டு ஆழ்வாரும் தன்னை உணர்ந்தார். ஆனால், கடந்த திருவாய்மொழியில் திருநாமம் கூறப்பட்டதோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (4-6-10) - துவராபதி மன்னனை ஏத்துமின் - என்பதாக, உயிரைப் பிழைக்க வைக்கக்கூடிய மூலிகையான திருநாமம் கூறப்பட்டது அல்லவோ? அத்தகைய திருநாமத்தின் “கூறுதல்” என்பதே குளிர்ந்த மருந்தாக, உணர்தலை ஏற்படுத்தியது. அதனால் அடைந்த பலன் என்னவென்றால், முன்பு அடைந்த மயக்கத்தை இழப்பதே ஆகிறது. மயக்கம் அடைந்த நிலையில் எதனையும் உணராமல் இருப்பதால், அவனைப் பிரிந்த துன்பம் இல்லை; ஆனால் மயக்கத்தெளிவு என்பது “அவனை அடைதல்” என்ற பேற்றுக்குக் காரணமாக இல்லாததால், துன்பத்தை ஏற்படுத்துவதாகவே உள்ளது; ஆகவே அழைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - உறக்கத்தில் பசி பொறுக்கலாம்; உணர்ந்தால் உண்டன்றி நிற்கவொண்ணாதிறே. உணர்ந்த அந்தரம், பொறுக்கவொண்ணதபடி தமக்குப் பிறந்த அலாப க்லேசத்தையருஸந்தித்து, அவன் ஆபத்துக்கு உதவும் ஸ்வபாவனாயிருக்கிற

படியையும், ஆபத்துக்கு நிதாநமறிந்து பரிஹரிக்க வல்லனென்னென்றும், ஆபத்துக்கு உதவுகைக்கீடான ப்ராப்தியையுடையனாவது, பிரிந்தால் பொறுக்க வொண்ணாதபடியான வடிவழகையுடையனாவது, ஆபத்துக்களிலே விரோதியைப் போக்கி உதவுகைக்கு ஈடான சக்தியையுடையனாவது, அதுக்கீடான பரிகரமுடையனாவது, வரையாதே எல்லாரையுமொக்க ரசஷிக்கவல்லனாவது; இப்படியிருக்கத் தம் ஆற்றாமைக்கு உதவக் காணாமையாலே, பரமபதத்திலே யிருந்தானாகிலும் அவ்விருப்பு நிலைகுலைந்து வந்து முகங்காட்டும்படி, ஆர்த்தியாலே நிரம்பிற்று ஒரு கடல் கையெடுத்துக் கூப்பிட்டாற் போலே கேட்டாரடைய நீராம்படி கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் உள்ளபோது பசியைப் பொறுத்தும் கொள்ள இயலும்; ஆனால் உறக்கத்திலிருந்து எழுந்தால், உணவு உட்கொள்வது அல்லாமல் நிற்க இயலாது அல்லவோ? மயக்கம் நீங்கி எழுந்தவுடன், தனக்கு ஏற்பட்ட பயனாகிய, “உணர்த்தல்” என்பதன் மூலம் ஏற்பட்ட துன்பத்தை எண்ணினார்; அவன் ஆபத்து காலத்தில் துணையாக வந்து நிற்கும் தன்மை கொண்டவனாக உள்ளதையும், ஆபத்திற்கான காரணத்தை அறிந்து அதனை நீக்கும் வலிமை கொண்டவன் என்பதையும் எண்ணினார்; “ஆபத்து காலத்தில் விரோதியை விலக்கி உதவுவதற்குத் தகுதியான வலிமை கொண்டவன், அதற்கு ஏற்ற சாதனங்கள் கொண்டவன், யாரையும் கைவிடாமல் அனைவரையும் ஒரே போன்று காப்பாற்றும் ஆற்றல் கொண்டவன்”, இவ்விதமாக அவன் உள்ளபோதிலும் தனது ஆபத்து காலத்தில் அவன் வந்து உதவவில்லை. எனவே அவன் பரமபதத்தில் உள்ளவன் என்றாலும், அந்த இருப்பு என்பது நிலை குலையும்படியாக ஓடி வந்து திருமுகம் காண்பிக்கும்விதமாக, துக்கத்தால் நிரம்பிய ஒரு கடலானது கை எடுத்து அழைத்து போன்று, கேட்பவர்கள் அனைவரும் உருகும்படியாக அழைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! ஹா ஸுமித்ரே” என்றாப்போலே; “ததாபி ஸுதேந” இத்யாதி; ஸ்ரீகௌஸல்யையார் பெருமானைப் பிரித்து ஆற்றாமையாலே கூப்பிட, ஸ்ரீஸுமந்த்ரன் “அவரைப் பிரிந்தோம் என்று கூப்பிட வேண்டா காணும். தாமே வந்து புகுவர் காணும்” என்று ஆச்வாஸ வசநம் பண்ணினான். (ஸுதேந) சொன்ன வார்த்தை “ஆப்தம்” என்று கைக்கொள்ள வேண்டும்படி அந்தரங்கனாவது ஸாரதிகள் சொல்லுமதெல்லாம் ஆப்தமிறே. (ஸுயுத்த வாத்நா) அதில்லையேயாகிலும்

வார்த்தையைக் கேட்டால் “இது அப்படியே” என்று விச்வஸித்து ஓடுகிற சோகம் தீரும்படி வார்த்தை சொல்லவல்லனாவது. (நிவார்யமாணா) இவனாலே “இது வேண்டா” என்று தடுக்கப்படா நிற்கச்செய்தேயும். (ஸுதசோககர்சிதா) இப்படி இவன் இவனைப் போரப் பொலியச் சொல்லுங்காட்டில் நிவ்ருத்தமாகாதிறே. இவள் பிரிந்த விஷயத்தில் ஆற்றாமை நெடுநாள் கூடிப்பெற்ற பிள்ளையைப் பிரிந்தால் தரிக்கப்போகாதிறே. (நசைவ தேவீ விரராம கூஜிதாத்) பிறர் கண்ணீரையும் மாற்றி, இதுக்கு முன்பு சோகமும் புதியதுண்ணாதே போந்தவள், கூப்பிடுகிற கூப்பீட்டில் நின்றும் ஓவிற்றிலள்; கூப்பிடுகிற போதுதான் கேட்டார்க்கடைய இரக்கம் பிறக்கும்படி, குயில் கூவினாற்போலே காணும் கூப்பிடுவது. கூப்பிட்ட பாசரம், (ப்ரியேதி புத்ரேதி ச ராகவேதி ச) பிரிந்தால் தரிக்கவொண்ணாதபடி எனக்கு இனியவரே! உம்மைப் பிரிந்தாருடைய ஆற்றாமைக்கு நிவர்த்தகரானவரே! ஸர்வரக்ஷகர் குடியிலே பிறந்து பெற்ற தாயை நலியலாமோ! என்று அவள் கூப்பிட்டாற்போலே இவரும் கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் அழைத்த நிகழ்விற்கு இரண்டு உதாரணங்கள் காண்பிக்கிறார். முதலில், கணவனைப் பிரிந்துபோது பிராட்டி அழைத்தமை; அடுத்து, புத்திரனைக் குறித்து தாயாகிய கௌஸலை அழைத்தமை என்பதாகும். ஸுந்தரகாண்டம் (28-8) - ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! ஹா ஸுமித்ரே - இராமா! லக்ஷ்மணா! ஸுமித்ரா! நான் பாக்யம் அற்றவளாக மடியப் போகிறேன் - என்று சீதை அழைத்தது போன்று இவரும் அழைக்கிறார். அடுத்து இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (60-23) - ததாபி ஸுதேந ஸுயுக்திவாதி நா நிவார்யமாணா ஸுதசோகர்சிதா ந சைவ தேவீ விரராம கூஜிதாத் ப்ரியேதி புத்ரேதி ச ராகவேதி ச - இப்படியாக ஸுமந்தர் மிகவும் பொருத்தமான சொற்கள் கொண்டு, புத்திரனைப் பிரிந்த துக்கத்தில் இருந்து கௌஸலையைச் சமாதானம் செய்ய முயன்றாலும், “எனது புத்திரனே! இராமா!” என்று புலம்புவதை நிறுத்தவில்லை - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். (ததாபி) - கௌஸலை இராமனைப் பிரிந்த ஆற்றாமையில் புலம்பி அழைத்தாள். அப்போது சுமந்திரன் கௌஸலையிடம், “நாம் இராமனைப் பிரிந்தோம் என்று எண்ணவேண்டாம். அவர் தாமாகவே வருவார்” என்று சமாதானம் செய்தார். (ஸுதேந) - அவர் உரைத்த சொற்கள் அனைத்தும் “நம்பத்தகுந்த சொற்கள்” என்று கைக்கொள்ளும்படியாக இருப்பது ஏன் என்றால், தேர் ஓட்டிகள் கூறும் சொற்கள் அனைத்தும் நம்பத்தகுந்த சொற்களாக உள்ளன அல்லவோ? (ஸுயுக்த வாதிநா) - அவ்விதம் நம்பத்தகுந்த சொற்களாக இல்லையென்றாலும், அந்தச்

சொற்களைக் கேட்டால், “இது அப்படியே ஆகும்” என்று நம்பி, அங்கு நிலவுகிற சோகம் விலகும்படியாகச் சொற்கள் உரைக்கவல்லவன். (நிவார்யமாணா) - சமந்திரனால், “இது வேண்டாம்” என்று தடுக்கப்பட்டபோதிலும். (ஸூத சோக கர்சிதா) - இவ்விதம் இவர் போதுமான அளவு உரைத்தபோதிலும், அவளுடைய சோகம் விலகாது அல்லவோ? இப்படியாக அல்லவோ இவள் பிரிவாற்றாமை உள்ளது? நீண்டநாள் கூடிப் பெற்ற பிள்ளையைப் பிரிந்தால் தரிக்க இயலாமல் உள்ளது. (ந ச ஏவ தேவீ விரராம கூஜிதாத்) - மற்றவர்கள் சோகக் கண்ணீரையும் மாற்றி, இதற்கு முன்பு புதிய சோகம் எதுவும் தன்னை அடையாமல் இருந்தவள், இப்போது இராமனை அழைப்பதை நிறுத்தவில்லை. அவ்விதம் அழைக்கும்போது, குயில் கூறுவது போன்று, கேட்பவர்கள் இரக்கம் கொள்ளும்படியாக அழைக்கிறாள். (ப்ரியேதி புத்ரேதி ச ராகவேதி ச) - பிரிந்தால் தாங்க இயலாதபடி எனக்கு இனிமையாக உள்ளவனே! உன்னைப் பிரிந்தவர்களுடைய பிரிவாற்றாமையை நீக்க வல்லவனே! அனைவருடைய குலத்தையும் காப்பாற்றும் குலத்தில் பிறந்த நீ, உன்னைப் பெற்ற தாயைத் தவிக்கவிடலாமா?” என்று கௌஸலை அழைத்தது போன்று இவரும் அழைக்கிறார்.

4-7-1 சீலமில்லாச் சிறியனேலும் செய்வினையோ பெரிதால்

ஞாலமுண்டாய் ! ஞானமூர்த்தி! நாராயணா! என்றென்று
காலந்தோறும் யானிருந்து கைதலை பூசலிட்டால்
கோலமேனி காணவராய் கூவியும் கொள்ளாயே

பொருள் - “அனைத்து லோகங்களும் ப்ரளயகாலத்தில் உதவியைக் கேட்கவேண்டும் என்று எதிர்பாராமல், அனைத்து வஸ்துக்களையும் உட்கொண்டாய். இப்படியாக அனைத்தையும் காப்பாற்றவேண்டும் என்று அறிவதற்கான மேன்மையான ஞானத்தைக் கொண்டவனே! நாராயணனே!” என இப்படியாக, பலவிதமாக உன் இயல்பைக் கூறியபடி, ஒருநாளும் விடாமல், அனைத்துக்காலத்திலும் “உன்னைக் காணவேண்டும்” என்ற ஆசை காரணமாக வருத்தம் கொண்டு, எனது கைகளைத் தலைக்கு மேல் குவித்து உன்னை அழைக்கிறேன். ஆயினும், காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள உனது திருமேனியின் அழகை நான் கண்டு அனுபவிக்கும்விதமாக நீ வருவதில்லை. என்னிடம் நீ வருவதற்கு உனது தரம் இடம் அளிக்கவில்லை என்றால், உன்னிடத்திலும் என்னை நீ அழைத்துக் கொள்ளவதில்லை. எனவே சிறந்த சரிதம் ஏதும் இன்றி, அறிவற்று,

தாழ்ந்தவனாக நான் உள்ளேன் என்றாலும், எனது பாபங்கள் மிகவும் பெரியதாகவே உள்ளன.

அவதாரிகை - நெடுங்காலம் கூப்பிடச் செய்தேயும், விஷயீகரியாதபடியாக நான் பண்ணின பாபத்தின் மிகுதி இருக்கிறபடி என்? என்கிறார்.

விளக்கம் - நீண்டகாலம் நான் உன்னை அழைத்தப்படி உள்ளபோதிலும், நீ என்னை ஏற்காதவிதத்தில், நான் செய்த பாபங்களின் மிகுதி உள்ளதுதான் என்னே!", என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சீலமில்லா) சீலமாவது நன்மை. அதாவது வருத்தம். வருத்தத்தை சீலமென்னக் கடவதிறே. இப்போது நன்மையில்லாவிட்டால், மேல் ஒரு நன்மை உண்டாக்கிக் கொள்ளுகைக்கு ஓராசிரயமுமில்லைகிடர் என்கிறார். (சிறியனேலும்) ஆத்மா அணுவாய், ஜ்ஞாநம் விபுவாயிறேயிருப்பது; ஆற்றாமையாலே ஜ்ஞாந ப்ரபை அடக்கி, ஆத்ம ஸத்பாவமாத்ரமே ஆயிற்றுக் காணும். இப்போது ஒரு ஆசிரயமில்லாதபடி சிறியனாயிருந்தேனேயாகிலும். (செய்வினையோ பெரிதால்) பண்ணின பாபத்தைப் பார்த்தவாரே, சிதசிதீச்வர தத்தவ த்ரயத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படி பெருத்திருந்தது. ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றங்களைப் பொறுக்கும் ஈச்வரனுடைய குணங்களிலும், அவன் தந்த பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்திலுங்காட்டில் பெரிதாயாயிற்று இருக்கிறது; அந்த ஜ்ஞாநமும் அகிஞ்சித்கரமாய், அக்குணங்களும் நடையாடாநிற்கச் செய்தேயிறே பாபம் அநுவர்த்திக்கிறது. லோகத்தில் பெரியது தத்வ த்ரயமாயிற்று; அதிலும் பெரியதாயிற்று, இவருடைய ஜ்ஞாநம்; இத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படி காணும் பாபத்தின் பெருமை.

விளக்கம் - (சீலமில்லா) - சீலம் என்றால் நன்மை, அதாவது சிறந்த ஒழுக்கம், நல்லொழுக்கம். சிறந்த ஒழுக்கத்தை சீலம் என்று கொள்ளலாம் அல்லவோ? தற்போது ஒரு நன்மை இல்லை என்றால், இனி வரும் காலத்தில் நன்மை ஏற்படுத்திக் கொள்ள ஒரு வாய்ப்பு இல்லை அல்லவோ என்கிறார். (சிறியனேலும்) - ஆத்மா அணு அளவே உள்ளபோதிலும், அதன் ஞானம் எங்கும் நிறைந்துள்ளது அல்லவோ? ஆற்றாமையால் ஞானத்தின் ஒளியானது அடங்கி, ஆத்மாவின் இருப்பு என்பது மட்டுமே இப்போது உள்ளது என்ற நிலை இருக்கிறது. இப்போது என்னிடம் எந்த ஒரு நல்லொழுக்கமும்

இல்லை என்றாலும், மேலும் நல்லொழுக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும் கூட வாய்ப்பு இல்லாதபடி, சிறியவனாக நான் உள்ளபோதிலும். (செய்வினையோ பெரிதால்) - நான் சிறியவனாக இருந்தாலும், செய்த பாபங்களை நோக்கும்போது, “சித், அசித், ஈச்வரன்” ஆகிய மூன்றுவிதமான தத்வங்களையும் மூழ்கடிக்கும் அளவிற்குப் பெரிதாக உள்ளது. ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் குணங்களைக் காட்டிலும், அவன் அளித்த பக்தியுடன் கலந்த ஞானதைக் காட்டிலும், எனது பாபங்கள் பெரிதாகவே உள்ளன. “பாபத்தின் அளவு பெரிதாக உள்ளது என்று எப்படி அறியப்பட்டது?” என்பதற்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார். அவன் அளித்த ஞானமானது செயல் அற்றதாகவும், அவனுடைய குணங்கள் வெளிப்படும் பயன் இல்லை என்னும்படியாகவும் அல்லவோ பாபங்கள் வளர்ந்தபடி உள்ளன? இந்த லோகத்தில் பெரியது “தத்வ த்ரயம்” மட்டுமே ஆகும்; அதனைக் காட்டிலும் பெரியதாக இவருடைய மதிநலம் அருளப் பெற்ற ஞானம் உள்ளது; அதனையும் விஞ்சும் அளவிற்கு இவருடைய பாபங்கள் உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (செய்வினை) இதுதான் ஈச்வரனைப் போலே ஸங்கல்பித்து வந்ததன்றே, இது அடையச் செய்தற்றதிறே. (ஓ) இதென்ன ஆச்சர்யம்! அன்றிக்கே, விஷாத ஸூசகமாதல். திருநாம ப்ரஸங்கத்திலே உணரும்படியானாராகில் இவர்க்குப் பாபமாவதென்? என்னில், அப்படி ஸத்தா தாரகமான வஸ்துவை இப்போது யதாமநோரதம் அநுபவிக்கப் பெறாமையாலே இழக்கைக்கு அடி பாபமேயிறே. “மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்” என்றாளிறே பிராட்டியும். விரோதி வர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுத்து என்னை ரக்ஷிக்கைக்கீடான சக்தியையுடையவராவது, இதுக்கு முன்பெல்லாம் ப்ரதிபக்ஷம் மண்ணுண்ண வளர்த்து போந்தவர்களாவது, நான்தான் தங்களை அழிய மாறியும் ரக்ஷிக்க வேண்டுபடி அவஸந்நையாயிருப்பது; இப்படியிருக்க, அவர்கள் என்னைக் கடாஷியாதிருந்தார்கள்; இதுக்குஅடி, அவர்கள் பக்கலிலேயாதல் என் பக்கலிலேயாதல் ஆகவேணுமிறே. அவர்கள்பக்கல் ஒரு கண்ணழிவு சொல்லலாயிருந்ததில்லை; இனி என்னுடைய பாபமேயாமித்தனையிறே. (கிஞ்சித்) நாம்தாம் ஸர்வஜ்ஞைகளல்லோமிறே எல்லாம் அறிகைக்கு; அறியாதிருப்பது ஏதேனுமொன்று உண்டாக வேண்டுமிறே, கார்யகல்ப்யமிறே.

விளக்கம் - (செய்வினை) - இந்தப் பாபங்கள், ஈச்வரனைப் போன்று, ஸங்கல்பத்தால் உண்டானது அல்ல; முற்றிலுமாகச் செய்யப்பட்டு வந்தது அல்லவோ? இது என்ன ஆச்சர்யம்! அல்லது, வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். துக்கத்தின் மிகுதியைக் குறித்து வியப்பதாகவும் கொள்ளலாம். ஆனால், திருநாமத்தின் உச்சரிப்பு ஓசையைக் கேட்டு இவர் மயக்கத்திலிருந்து விழிப்பவர் என்றுள்ள இவருக்குப் பாபம் என்பது என்ன? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது தனது இருப்பு என்பதற்கு ஆதாரமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை இப்போது தான் விரும்பியபடி அனுபவிக்க இயலவில்லை என்றால், இவ்விதம் அவனை இழந்ததற்குக் காரணம் பாபமே அல்லவோ என்று கருத்து. ஸூந்தரகாண்டம் (38-48) - மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித் - (சீதை கூறுவது) எனது தீய செயல்களே ஆகும் - என்றாள் அல்லவோ? இந்த ச்லோகத்தை மேலும் விளக்குகிறார். எனது விரோதிகள் அனைவரையும் முற்றிலுமாக அழித்து, என்னைக் காப்பாற்றக்கூடிய சக்தியைக் கொண்டவராக இராமன் உள்ளார்; இதற்கு முன்புள்ள காலத்தில், எனது விரோதிகள் அனைவரும் மண்ணைக் கவ்வும்படியாகச் செய்வார்; அவர் தன்னை அழித்துக் கொண்டாலும் என்னைக் காக்கும்படியாக இப்போது எனது துன்பம் மிகுதியாக உள்ளது; ஆனாலும் அவர் வந்து என்னைக் கடாஷிக்கவில்லை; இதற்கான காரணம், அவர் பக்கமோ அல்லது என் பக்கமோ இருக்கவேண்டும்; ஆனால் அவரிடம் எந்த ஒரு முழுமையான காரணத்தையும் கூறும்படியான நிலை இல்லை; ஆகவே எனது இந்த நிலையானது எனது பாபத்தினால் அல்லவோ? (கிஞ்சித்) - அனைத்தையும் அறிவதற்கு நான் “முழு அறிவினள்” அல்லள். நான் அறியாமல் உள்ளது என ஏதேனும் ஒன்றாவது இருத்தல்வேண்டும் அல்லவோ? கார்யத்தின் மூலம் காரணத்தை அறியலாம் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (ஞாலமுண்டாய்) பாப ப்ராசர்யத்தை அநுஸந்தித்தால் ப்ராயச்சித்தம் பண்ண இழியுமத்தனையிறே, “தந்தாமுடைய யத்ந்தாலே பேறு” என்று இருப்பார். இவர் “அவன் கையிலே இதுக்குப் பரிஹாரம்” என்றிறே அறுதியிட்டிருப்பது; எப்போதும் “கைகழலா நேமியான் நம் மேல்வினை கடிவான்” என்றிறே சொல்லுவது; இதுதான் ஸுதர்சநமாயிருக்குமிறே, “பகவதோ பவேந” என்கிறபடியே; ஆகையாலே, அவன்படியை அநுஸந்திக்கிறார். “கஜம்வா வீசுஷய” இத்யாதி.

விளக்கம் - (ஞாலமுண்டாய்) - “தங்களுடைய முயற்சியால் பேறு கிட்டும்” என்று எண்ணுபவர்கள் மட்டுமே, பாபங்களுடைய மிகுதியை எண்ணியவுடன், அதற்கான

பிராயச்சித்தத்தைச் செய்ய முனைவார்கள். ஆனால் இவரோ, “அவன் கையில் நமது பாபங்களுக்கான பரிகாரம் உள்ளது” என்ற உறுதியுடன் உள்ளவர் ஆவார். எப்போதும் பெரியதிருவந்தாதி (87) – கை கழலா நேமியான் நம் மேல்வினை கடிவான் – என்னும்படியாக உள்ளவர் ஆவார். இவ்விடம் இருத்தலே, மங்களங்கள் அனைத்தும் பொருந்திய ஒரு மதமாக இருக்கமுடியும் என்பதை ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் – பகவதோ பவேந - பகவானுடைய பலம் மூலமாக நான் பகவத் கைங்கர்யம் என்ற வடிவில் உள்ள கர்மங்களை இயற்றுகிறேன் - என்பதில் காண்க. ஆகவே அவனுடைய திறனை எண்ணுகிறார். ஆனால் இவ்விதம் அவனுடைய திறனை எண்ணி அஞ்சாதவர்கள் யாரேனும் உள்ளனரோ என்பதற்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார்; அயோத்யாகாண்டம் (62—20) – கஜம்வா வீக்ஷய – யானை சிங்கம் போன்றவற்றைக் கண்டு சீதை அச்சம் கொள்ளவில்லை - என்பது காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - (ஞாலமுண்டாய்) “இனிப் பரிஹாரமில்லை” என்னும்படியான ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவுமவனன்றே? பூமியாக ப்ரளயங்கொள்ளிலோ ரக்ஷிக்கையாவது. எல்லார்க்குமுண்டான ஆபத்து ஒருவனுக்கே உண்டானால் உதவலாகாதோ? தந்தாமுடைய ஆபத்து அறிந்து கூப்பிடாதார்க்கோ உதவலாவது? ஆபத்தறிந்து கூப்பிடுவார்க்கு உதவோம் என்னும் நிர்ப்பந்தமுண்டோ? ப்ரளயங்கொண்ட பூமி, தன்னைத்தானே எடுக்க யதநம் பண்ணுமன்றிறே தந்தாம் கர்மங்களுக்குத் தாந்தாம் பரிஹரித்துக் கொள்ள ப்ராப்தியுள்ளது; ஸம்பந்தமும் ஆபந்நராகையுமன்றோ உனக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு வேண்டுவது.

விளக்கம் – (ஞாலம் உண்டாய்) – “அத்தகைய ஆபத்திற்கு இனி வேறு பரிகாரம் இல்லை” என்று கூறும்படியாக, அனைத்து ஆபத்துக்களிலும் வந்து உதவுபவன் நீ அல்லவோ? காப்பாற்றுதல் என்பது, பூமியானது முழுவதும் ப்ரளயத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டால் மட்டுமே நிகழும் என இருப்பதோ? அனைவருக்கும் ஏற்படும் ஆபத்து ஒருவனுக்கு மட்டுமே உண்டானால் அவனைக் காப்பாற்றக்கூடாதோ? தங்களுடைய ஆபத்து இன்னது என்று அறிந்து அழைக்காதவர்களுக்கு மட்டுமே உதவுதல் என்பது நிகழுமோ? ஆபத்து அறிந்து அழைப்பவர்களுக்கு உதவமாட்டேன் என இருக்கும் விதிமுறை உள்ளதோ? ப்ரளயத்தில் சிக்கிக் கொண்ட பூமியானது தன்னைத் தானே காத்துக் கொள்ள முயற்சி எடுத்தால் மட்டுமே, அவரவர்களுடைய கர்மங்களால் ஏற்படும் விளைவுகளுக்கு

அவரவர்களே பரிகாரம் செய்து கொள்ளும் தகுதி ஏற்படும் அல்லவோ? உன்னுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் மற்றும் ஆபத்தில் உள்ளவர்களாக இருத்தல் ஆகியவை மட்டுமே அல்லவோ நீ காப்பதற்கான தகுதியை ஏற்படுத்துபவையாக உள்ளன?

வ்யாக்யானம் - “நாம் உதவும் ஸ்வபாவரானாலும், பேறு இத்தலையாலேயான பின்பு, பேற்றுக்கீடான ஜ்ஞாநம் வேணுங்காணும் உதவும்போது”, என்ன; (ஞானமூர்த்தி) என்னை நித்யஸம்ஸாரியாக்கிக் கொள்ளுகைக்கு ஈடான அறிவன்றோ என்கையிலுள்ளது? இத்தைக் கழித்து என்னையும் நல்வழி போக்கும் அறிவுள்ளது உன்கையிலேயன்றோ? “ஆமாறொன்றறியேன் நான்”, “ஆமாறறியும் பிரானே”, “நைவ கிஞ்சித் பரோக்ஷந்தே” இத்யாதி; நான் அறிவது ஒன்றுமில்லை, நீ அறியாதது ஒன்றுமில்லை; நான் செய்யவல்லது ஒன்றுமில்லை, நீ செய்யமாட்டாதது ஒன்றுமில்லையானால், ஆர் காரியம் ஆர்க்குப் பரம்? ஒருவனுக்குக் கண் தோற்றாதே, காலும் நடை தாராதேயிருந்தது; ஒருவனுக்குக் கண்ணும் தோற்றிக் காலும் நடை தருவதுமாயிருந்ததானால், ஆர்க்கு ஆர் வழி காட்டிக் கொடுபோவார்? நிதாநமறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான அறிவையே ஸ்வரூபமாகவுடையவனே!

விளக்கம் - இதற்கு ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நாம் எப்போதும் உதவும் இயல்பு கொண்டவன் ஆவேன். ஆனால் அதன் மூலம் கிட்டுகின்ற பேற்றை அடைபவர்களுக்கு, அத்தகைய பேற்றுக்கு ஈடான ஞானம் வேண்டும் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஞானமூர்த்தி) - என்னை எப்போதும் ஸம்ஸாரியாக வைத்துக் கொள்வதற்கு ஏற்றதான ஞானம் மட்டுமே என்னிடம் உள்ளது. இதனை விலக்கி, எனக்கு நல்வழி காண்பிக்கின்ற ஞானமானது என்னிடம் மட்டுமே அல்லவோ உள்ளது? திருவாய்மொழி (4-9-2) - ஆம் ஆறு ஒன்று அறியேன் நான் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-7-8) - ஆம் ஆறு அறியும் பிரானே - என்றும், ஜிதந்தே - நைவ கிஞ்சித் பரோக்ஷந்தே - உன்னால் அறியப்படாதது ஒன்றும் இல்லை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, நான் அறிந்தது ஏதும் இல்லை, நீ அறியாதது ஏதும் இல்லை; நான் செய்யக்கூடியது ஏதும் இல்லை, நீ செய்ய இயலாதது ஏதும் இல்லை. இவ்விதம் உள்ளபோது யாருடைய செயல்கள் யாருக்கு ஏற்றதாக உள்ளது? ஒருவனுக்குக் கண்களும் தெரியவில்லை மற்றும் கால்களும் சக்தி இன்றி உள்ளன என வைப்போம்; மற்றொருவருக்குக் கண் பார்வையும் உள்ளது, கால்களும் நன்றாக உள்ளன என வைப்போம்; இவ்விதம் உள்ளபோது யார் யாருக்கு

வழி காண்பித்துச் செல்வார்கள்? துன்பத்திற்கான காரணம் அறிந்து, அதற்கான பரிகாரம் செய்வதற்குத் தேவையான ஞானம் முழுவதையும் இயல்பாகக் கொண்டவனே!

வ்யாக்யானம் - “ஆபத்துக்கு உதவுமவனுமாய், அறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான ஜ்ஞாநமும் உண்டானாலும், ப்ராப்தியுள்ள விஷயங்களிலேயன்றோ உதவுவது”, என்ன; (நாராயணா) இப்படி ரக்ஷிக்க ப்ராப்தனானவனே! இதுதான் சரீரதயா சேஷமென்றிறே இத்தால் சொல்லுகிறது. ஆனால், கேவலம் சரீரமோ சரீரயோ பெறுகைக்கு யத்நிப்பது? உடையவனன்றோ உடைமை பெறுகைக்கு வ்யாபரிப்பான்? (என்று என்று) - இவ்விரட்டிப்புக்குக் கருத்து, நாராயண சப்தத்துக்கு உபாயத்வோபயோகியான வாட்சல்யாதிகளும் உபேயத்வோபயோகியான சேஷித்வாதி குணங்களும் அர்த்தமாகையாலே, அவ்விரண்டியும் பற்றி இவ்விரட்டிப்பு. இனி இவர்தாம் ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காக ஒருகால் சொல்லி, “அது கைபுகுந்தது” என்று ஆறியிருக்குமவரல்லரே; நம் உபாயத்தில் வர்த்தமாநம்போலே இதுதான் ப்ரயோஜநமாயிருக்குமே இவர்க்கும். “நமோ நாரணாவென்று ஓவாதுரைக்கும் உரை”யிறே இதுதான்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நாம் ஆபத்து காலத்தில் உதவுபவனாக உள்ளோம். அவ்விதம் ஆபத்து ஏற்படுவதை அறிந்து உதவுவதற்குத் தகுதியான ஞானம் கொண்டபடியும் உள்ளோம். ஆயினும் நம்முடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமே அல்லவோ நம்மால் உதவி செய்ய இயலும்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் கூறுகிறார். (நாராயணா) - இவ்விதம் அனைவரையும் காப்பாற்றும்படியான ஸம்பந்தம் உள்ளவனே! ஆனால், “நாராயணா” என்பது ஸம்பந்தத்தைக் கூறுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவை அனைத்தும் உனது சரீரமாக உள்ளதால், இவை அனைத்தும் உனது அடிமை என்பது உணர்த்தப்படுகிறது அல்லவோ? இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “ஆனால் சரீரமானது, அதற்குள் இருக்கின்ற ஆத்மாவையோ அல்லது ஆத்மாவானது தனக்கு ஒரு சரீரத்தையோ பெற முயலுமா? ஒரு பொருளுக்கு உடைமைக்காரன் அல்லவோ அந்தப் பொருளைப் பெற முயற்சி செய்வான்?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (என்று என்று) - இங்கு ஏன் இரண்டுமுறை “என்று” என உரைத்தார்? உபாயமாக உள்ளதற்கு அவசியமான குணங்களாக உள்ள வாத்ஸல்யம் போன்றவையும், பேறாக இருப்பதற்கு அவசியமான

குணங்களான ஸர்வேச்வரத்தன்மை போன்றவையும் என, “நாராயணா” என்னும் சொல்லிற்கு இரண்டு அர்த்தங்கள் உள்ளதால் இவ்விதம் “என்று” என்பதை இருமுறை கூறுனார். ஆனால் ஒரு பயனை அடைவதற்காக ஒருமுறை உரைத்து, “அதனைப் பெற்றோம்” எனச் சமாதானம் அடைந்து நிற்பவர் அல்லர் இவர் அல்லவோ? உபாயமாக உள்ள வாக்கியமான த்வயத்தில், “ப்ரபத்யே - பற்றுகிறேன்” என்பது நிகழ்காலத்தில் கூறப்படுவது போன்று இவருக்கு “நாராயணா” என்பது எப்போதும் இனிமையான பயனாக உள்ளது. இதனால்தான் “என்று என்று” என இருமுறை கூறியதாகவும் கொள்ளலாம். முதல்திருவந்தாதி (95) – நமோ நாரணா என்று ஓவாது உரைக்கும் உரை - என்பது போன்று உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (காலந்தோறும்) - ஒரு காலத்தில் இத்தையுஞ்சொல்லி, வேறொரு காலத்திலே “வேறொரு வஸ்து உபாஸ்யம்” என்று அதிலே கால்வாங்குகிறேனோ? (யான் இருந்து) படுவதெல்லாம் பட்டும் நூறே பிராயமாக இருக்கவேணுமோ? குணாதிக விஷயத்தைப் பிரிந்தால் முடியவொட்டாது, “இன்னமும் காணலாமோ?” என்னும் நசை. (கைதலை பூசலிட்டால்) தலையில் கைவைத்தால் மெய்காட்டவேண்டாவோ? தலையில் கை வைத்துக் கூப்பிட்டால் என்னுதல், கையும் தலையுமாக பூசல் மாறாதே ஒருபடியே இருந்தாலும் என்னுதல். (கோலமேனி) ஆசைப்பட்டார்க்கு அன்றாகில் அவ்வடிவு ஆர்க்கு? “பக்தாநாம”ன்றோ? சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு எட்டாமல் வைப்பாரைப்போலே, வேட்டார்க்கு உதவாத தண்ணீராவதே! “மரதகமணித்தட”மிறே.

விளக்கம் - (காலந்தோறும்) - ஒரு நேரத்தில் “நாராயணா” என்று உச்சரித்து, வேறு ஒரு காலகட்டத்தில் “வேறு ஒரு பொருள் உபாஸிக்கத்தக்கது” என்று கூறி, உன்னிடமிருந்து நான் விலகுகிறேனா? (யான் இருந்து) - அனைத்து துன்பங்களையும் ஓயாமல் அனுபவித்தாலும், ஆயுள் என்பது நூறு ஆண்டுகளாக இருத்தல் வேண்டுமோ? குணங்களால் உயர்ந்த ஒருவனைக் கண்டால், அவனைப் பிரிய இல்லாமல், “மேலும் இவனைக் காண இயலாதோ?”, என்னும்படி உள்ளது. (கைதலை பூசலிட்டால்) - இங்கு மூன்றுவிதமான அர்த்தங்கள் உள்ளன. “தலையில் கை பொருந்தினால்” என்றால் “அஞ்ஜலி செய்தல்” என்று கருத்து. அவ்விதம் செய்தால் திருமேனியைக் காண்பிக்க வேண்டாமோ? அடுத்து, “கைகளைத் தலையில் வைத்து அழைத்தல்” என்று பொருள். அடுத்து, “எப்போதும் அஞ்ஜலி செய்தபடி இருத்தல்” என்பது மூன்றாவது பொருள்.

(கோலமேனி) - காண விரும்புவர்களுக்குக் காண இயலவில்லை என்றால், இந்த அழகான திருமேனி யாருக்காக உள்ளது? அது, ஜிதந்தே - பக்தாநாம் - பக்தர்களுக்காகவே - உள்ளது அல்லவோ? நன்கு குளிர்ந்த தண்ணீரை தாகம் எடுத்தவர்களுக்கு எட்டாதபடி வைப்பது போன்று, விரும்புவர்களுக்கு உதவாத தண்ணீராக உனது திருமேனி உள்ளதே! ஆனால் அவன் தண்ணீர் ஆவானோ என்பதற்கு, திருவாய்மொழி (10-1-8) - மரகதமணித்தடம் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (காண) கருமுகைமாலை தேடுவார், சூடவன்றிக்கே சும்மாட்டைக் கொள்ளத் தேடுவர்களோ? கிட்டினாலும் “ஸதா பச்யந்தி”யிறே; “காரார்த் திருமேனி காணுமளவு”யிறே இங்கும். “அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானைக் காண” இத்தனையிறே; “தந்யா பச்யந்தி மே நாதம்” நாடாகக் கொள்ளை கொள்ளாநின்றது கிடீர் என் சரக்கை யென்றாளிறே. (வாராய்) அவ்வடிவைக் காணும்போது என்றும் அத்தலையாலே வரப் பெற இருக்கைபோலே காணும் முறை. காணவென்று ப்ராப்யம் சொல்லிற்று; வராயென்று ப்ராபகம் சொல்லுகிறது. வருகிறிலை; வாராயென்றால், வளைக்க வொண்ணாதினே. நீ முறை செய்யப் பார்த்திலையேயாகிலும் என் க்லேசம் தீருமத்தனையே எனக்கு வேண்டுவது. (கூவியும் கொள்ளாயே) முறை கெட அழைத்தாகிலும் கொள்ளுகிறிலை. காலந்தோறும் யான் இருந்து கைதலைபூசலிட்டால் கோலமேனி காணவருகிறிலை; கூவியும் கொள்ளுகிறிலை; அதுக்கு அடி, சீலமில்லாச் சிறியனேலும், செய்வினையோ பெரிதால். நாராயணவென்கையாலே ப்ராப்யம் சொல்லிற்று; சிறியனென்கையாலே ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; வாராயென்கையாலே உபாயம் சொல்லிற்று; காணவென்கையாலே பலம் சொல்லிற்று; செய்வினையோ பெரிதென்கையாலே விரோதி சொல்லிற்று. ஆக, அர்த்தபஞ்சகமும் இதிலே சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (காண) - கருமுகைமாலையைத் தேடி அலைபவர்கள், அது கிட்டியவுடன் சூடிக் கொள்ள இயல்வார்கள் அல்லாமல், வெறுமனே வைத்திருப்பார்களோ? அது கிட்டினாலும் எப்போதும் அதனை நோக்கியபடி இருப்பார்கள் அல்லவோ? ஆனால் “ஸதா பச்யந்தி - பார்த்தபடி இருத்தல்” என்பது பரமபதத்தில் மட்டுமே அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். சிறிய திருமடலில் - காரார் திருமேனியைக் காணும் அளவும் - என்பது இங்கும் உள்ளது. நான்முகன் திருவந்தாதி (39) - அழைப்பன்

திருவேங்கடத்தானை – என்பது அவனைக் காண்பதற்காக அல்லவோ? ஸுந்தரகாண்டம் (25-16) - தந்யா பச்யந்தி மே நாதம் – எனது கணவனாகிய இராமனைப் புண்ணியம் செய்தவர்கள் காண்கிறார்கள் – என்று சீதை கூறுவது காண்க. அதாவது “நாட்டில் உள்ள அனைவராலும் தங்கள் கண்களால் கொள்ளை அடிக்கப்பட்டவன் எனது கணவன்”, என்கிறாள். (வாராய்) – அவனைக் காணவேண்டும் என்று எண்ணினாலும், அவனாகவே முன்பாக வந்து நிற்கும்போது காண்பதே காண்கின்ற முறையாகும். “காண” என்பதால் பலன் கூறப்பட்டது; “வாராய்” என்பதன் மூலம் உபாயம் கூறப்பட்டது. ஆனால் நீ வருவதில்லை. நீ வரவில்லை என்றால், என்னால் உன்னை நிர்ப்பந்தம் செய்ய இயலாது அல்லவோ? நீ தகுந்த முறையுடன் என் முன்பாக வரவில்லை என்றாலும், எனது துன்பம் நீங்கவேண்டும் என்பது மட்டுமே எனக்குப் போதுமானதாகும். (கூவியும் கொள்ளாயே) - மேலே கூறப்பட்ட முறை தவறி நானாகவே அழைத்தாலும், நீ ஏற்பதில்லை. அனைத்து நேரங்களிலும் நான் எனது கைகளைக் குவித்து, உனக்கு அஞ்ஜலி செய்தபடி இருந்தாலும், நான் உனது கோலமேனி காணும்படியாக நீ வருவதில்லை; என்னையும் உன்னிடம் அழைப்பதில்லை. இதன் காரணம், சீலம் இல்லாத சிறியவன் என்பவனாக நான் உள்ளபோதிலும் எனது பாபங்கள் மிகவும் பெரிதாக உள்ளதால் ஆகும். “நாராயணன்” என்பதன் மூலம் ஸர்வேச்வரத்தன்மையும், “சிறியன்” என்பதன் மூலம் ஜீவாத்மா ஸ்வரூபமும், “வாராய்” என்பதன் மூலம் உபாயமும், “காண” என்பதன் மூலம் பயனும், “செய்வினையோ பெரிது” என்பதன் மூலம் அவனை அடையத் தடையாக உள்ள விரோதியும் கூறப்பட்டன. ஆக இதன் மூலம் அர்த்தபஞ்சகம் கூறப்பட்டது.

4-7-2 கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளம் கோதில தந்திடும் என்

**வள்ளலேயோ! வையங் கொண்ட வாமனாவோ! என்றென்று
நள்ளிராவும் நன்பகலும் நானிருந்தோலமிட்டால்
கள்ளமாயா! உன்னை என் கண் காண வந்து ஈயாயே**

பொருள் - “மற்ற விஷயங்களில் மட்டுமே விருப்பம் செலுத்தியபடி உள்ள இந்தப் பூமியை, வேறு யாருக்கும் அடிமையாகாதபடி, அளந்து எடுத்துக் கொண்ட வாமனனே! அத்தகைய உபகாரத்தை நான் அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்து, அனுபவிக்க அனுபவிக்க எல்லை காண இயலாதபடியான ஆனந்த ஸமுத்தரத்தை அள்ளிக் கொடுக்கின்ற எனது வள்ளலே!”, என்று இப்படியாக நள்ளிரவிலும் நடுப்பகலிலும் என அனைத்து நேரங்களிலும்

உன்னைத் தவிர வேறு யாரையும் அறியாத நான், அழைத்தபடி உள்ளேன். எனது கண்களுக்குப் புலப்படாமல் எனது நெஞ்சத்தில் உள்ள மாயனே! உன்னைக் கண்டால் அல்லாமல் உயிர் தரிக்க இயலாதபடி உள்ள எனது கண்களால் நான் காணும்படி நீ வராமல் உள்ளாய், என் முன்பு காட்சி தரவேண்டும்.

அவதாரிகை - “பண்டு பண்ணின உபகாரங்களைச் சொல்லி, அப்படியுபகரித்து உன் சுவட்டையறிவித்து, இப்போது நான் கூப்பிட முகங்காட்டாதே எழுவாங்கியிருக்கை போருமோ?”, என்கிறார்.

விளக்கம் - முன்பு அவன் செய்தருளிய பல உபகாரங்களை உரைத்து, “அவ்விதம் உபகாரங்கள் செய்து, உனது இனிமையை எனக்கு உணர்த்தினாய். ஆனால் இப்போது நான் அழைக்கும்போது உனது திருமுகத்தை எனக்குக் காண்பிக்காமல் உள்ளாய்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளம்) அநுபவிக்க அநுபவிக்கக் குறை பிறவாதபடியான ஆநந்தஸாகரம்; “வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன்” என்றதைச் சொல்லுகிறார். (கோதில தந்திடும்) ஆநந்தத்துக்குக் கோதாகிறது அநுபவித்தால் “அமையும்” என்றிருத்தல், விஷயாந்தரத்தில் அபேசையைப் பிறப்பித்தல் செய்கை; இது அங்ஙனன்றிக்கே, அநுபவிக்க அநுபவிக்கத் தன் பக்கலிலே அபேசையைப் பிறப்பித்து, இதர விஷய வைராக்யத்தையும் பிறப்பித்ததான ஆநந்தத்தை; ஆக, கோதிலவாய்க் கொள்ளக்கொள்ள மாளாதபடியான ஆநந்த வெள்ளதைத் தந்த. (என் வள்ளலேயோ) தருகிறபோது உன் பேறாக உபகரித்து, இப்போது என்னது பேறாக்கி, நான் கூப்பிட இருக்கிறாயே? தன் பேறாக உபகரிக்கையிறே வள்ளல்தனமாகிறது. “ஆநந்தமய:”, “ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம” என்கிற தன்னை உபகரித்தபடியிறே. இப்படி இப்போது கூப்பிடப் பண்ண நினைத்திருந்தால், “வீற்றிருந்தேமுலகி”லே அப்படி என்னை அநுபவிப்பிக்க வேணுமோ? சிறியதுக்கு இனியது இட்டுக் கொடுத்தான்காணும். “சிறியன்” என்றாரே.

விளக்கம் - (கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளம்) - அநுபவிக்க அநுபவிக்கக் குறையாமல் உள்ளதான ஆநந்த ஸமுத்ரம்; திருவாய்மொழி (4-5-3) - வீவில் இன்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்தனன் - என்பதைக் கூறுகிறார். (கோதில தந்திடும்) - கோது என்றால் குற்றம்

அல்லது தோஷம். ஆனந்தத்திற்குத் தோஷம் என்பது, அனுபவித்தால் போதுமானது என்றுள்ள நிலை; மேலும், மற்ற விஷயங்களைக் குறித்த ஆசையை ஏற்படுத்தக் கூடியது ஆகும். ஆனால் இங்கு எழுகின்ற ஆனந்தமானது, அனுபவிக்க அனுபவிக்க, தன்னிடமே அதிகமான ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தி, மற்ற விஷயங்களின் மீது ஈடுபாடு இல்லாத நிலையை உண்டாக்குவதாகும். எனவே குற்றம் அற்றதும், அனுபவிக்க அனுபவிக்க எல்லை காண இயலாதபடி உள்ள ஆனந்தத்தை அளித்த. (என் வள்ளலேயோ) - அதனை அளிக்கும்போது உனது பேறு என்று எண்ணியபடி அள்ளித் தருகிறாய்; ஆனால் இப்போது அதனை எனது பேறு என்று எண்ணும்படியாகச் செய்கிறாய்; இதன் பின்னர் நான் உன்னை அழைக்கும்படியாக உள்ளாய். ஒரு பொருளை அளிக்கும்போது, “அதனை அவ்விதம் அளித்தல் என்பது எனது பேறு” என்று ஒருவன் எண்ணுவதே வள்ளல்தன்மை ஆகும்; தை. (2-5-1) - ஆனந்தமய: - ஆனந்தமயமாக உள்ளது - என்றும், தை. (3-6-1) - ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம: - ப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயமானது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னை அளிக்கும் வள்ளல்தன்மை அல்லவோ? இவ்விதம் இப்போது நான் உன்னை அழைத்தபடி இருத்தல்வேண்டும் என்று நீ எண்ணினாய் என்றால், திருவாய்மொழி (4-5) - வீற்று இருந்து ஏழ் உலகு - என்பதில் நான் அனுபவிக்கும்படி நீ ஏன் செய்தாய்? சிறியதாக உள்ள தனக்கு மிகுந்த இனிமையை அளித்தான்; திருவாய்மொழி (4-7-1) - சிறியன் - என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வையங் கொண்ட வாமனாவோ) இரந்தார்க்குக் கொடுக்கக்காக நீ இரக்குமவனன்றோ? “த்ரலோக்யத்தையுமிழந்தேன்” என்று காலிலே விழுந்த இந்தரனைக் கண்ணீரை மாற்றுகைக்காக, ஸ்ரீய:பதியான தன்னை இரப்பாளனாக்கினானிறே; நீ இரந்து தருகையொழிய நான் இரந்து கூப்பிட இருப்பதே இப்போது! (என்று என்று) இந்தரனைப்போலே ராஜ்யம் பெற்றுப் போகிறாரன்று, மஹாபலியைப்போலே ஓளதார்யங் கொண்டாடிப் போகிறாரன்று, எப்போதும் இத்தையே சொல்லி. வையங் கொண்ட பின்பும் வாமந வேஷமாயிற்று இவர் திருவுள்ளத்தில் ஊற்றிருந்தது.

விளக்கம் - (வையம் கொண்ட வாமனாவோ) - உன்னிடம் யாசகம் கேட்டு வந்தவர்களுக்காக, நீ மற்றவர்களிடம் யாசகம் கேட்பவன் அல்லவோ? “மூன்று லோகங்களையும் இழந்தேன்” என்று தனது திருவடிகளில் விழுந்த இந்தரனுடைய கண்ணீரைத் துடைப்பதற்காக, மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ளபோதிலும், மற்றவரிடம் சென்று யாசகம் கேட்டான் அல்லவோ? ஆனால் நீ என் மீது இரக்கம்

கொண்டு எனக்கு யாசகம் அளிப்பதை விடுத்து, நான் உன்னிடம் கேட்பதாக நிலைமை உள்ளதே! (என்று என்று) – இந்த்ரனைப் போன்று தனது லோகங்கள் மீண்டும் கிடைத்தது எண்ணி மகிழ்ந்து அகல்பவர் அல்லர்; மஹாபலி போன்று வள்ளல் தன்மையை எண்ணி பெருமிதம் கொள்பவர் அல்லர். ஆனால் அனைத்தையும் அளந்து எடுத்த பின்னர் “தீர்விக்ரமன்” என்று கூறாமல், “வாமனா” என்பது ஏன்? அனைத்தையும் கொண்ட பின்னரும் வாமன ரூபமே இவருடைய திருவுள்ளத்தில் நிலைத்து நின்றது.

வ்யாக்யானம் - (நள்ளிராவும் நன்பகலும்) நள்ளென்று நடுவாதல், செறிவாதல்; ராதிரியில் அல்லாத பதார்த்தங்களினுடைய ஒலி மாறினால் வருவதோரொலியுண்டு. அதினுடைய அநுகாரமாதல். எல்லாவற்றாலும் மத்யராத்த்ரமென்றபடி. “ய ஏஷு ஸுப்தேஷு” என்று நீ உணர்ந்து நோக்குங்காலத்திலே, நான் உணர்த்து கூப்பிடும்படி பண்ணுவதே! (நன்பகல்) “தீர்ப்பாரையாமினி”யோடு, “வீற்றிருந்தேழுல”கோடு வாசியற பகவத் ஸ்பர்சம் மாறாதே போருகையாலே நன்பகலென்கிறார். புறம்பு ஒரு விஷயத்தை அநுபவித்தால், காணாதபோது மறந்து வேறோன்றிலேயும் நெஞ்சை வைக்கலாம்படியிருக்குமிறே. அன்றிக்கே, நன்பகலென்று, செவ்வாய்க்கிழமையை “மங்களவாரம்” என்னுமாபோலே, அவனைக் காணப்பெறாமையாலே சூந்யமான காலமென்னவுமாம்.

விளக்கம் - (நள்ளிராவும் நன்பகலும்) “நள்” என்றால் நடுவில் அல்லது அடர்த்தி என்று பொருள். இரவு நேரத்தில் மற்ற பொருள்களுடைய ஓசைகள் அடங்கும்போது ஓர் ஓசை எழும்பும்; அந்த ஓசை என்று கூறுதல். “இரவுப்பொழுது” என்று உரைத்தால் போதுமானதாக உள்ளபோது, “நள்ளிரவு” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? அதாவது அனைத்துவிதங்களிலும் நள்ளிரவாக இருத்தல் என்று கருத்து. கட உபநிஷத் (2-5) - ய ஏஷு ஸுப்தேஷு - இவை அனைத்தும் உறங்கும் நேரத்தில் யார் ஒருவன் விழித்தபடி உள்ளானோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நீ விழிப்புடன் இருந்து என்னை அழைப்பதை விடுத்து, நான் விழித்திருந்து உன்னை அழைப்பதாக நிலைமை உள்ளதே! (நன்பகல்) – திருவாய்மொழி (4-6) – தீர்ப்பாரை - மற்றும், திருவாய்(4-5) – வீற்றிருந்து - என்பதாக உள்ள திருவாய்மொழிகளுடன் எந்தவிதமான வேற்றுமையும் இன்றி, பகவத் ஸம்பந்தம் மாறாமல் உள்ளதால் “நன் பகல்” என்கிறார். ஒரு வெளி விஷயத்தை அநுபவிக்கும்போது, அந்த விஷயத்தைக் கண்களால் காண இயலாதபோது, அதனை மறந்து, வெறு ஒன்றை நெஞ்சத்தில் வைக்கலாம்படி ஆகும் அல்லவோ? அல்லது “நன் பகல்” என்பது,

“செவ்வாய்க்கிழமை மங்களவாரம் என்பர்” என்பது போன்று, அவனைக் காண இயலவில்லை என்பதால் சூந்யகாலம் என்று கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (நான் இருந்து) கூப்பிடுகைக்கு சடிமனல்லாதபடி துர்ப்பலனான நான் இருந்து. (நான் இருந்து) “வீவிலின்பமிகவெல்லை நிகழ்ந்த” நான் இருந்து. (ஓலமிட்டால்) கூப்பிட்டால். (கள்ளமாயா) கண்ணுக்கு அவிஷயமாக்கி, நெஞ்சில் மறக்க வொண்ணாதபடி பண்ணுகிற ஆச்சர்யபூதனே! (உன்னை) கண்டல்லது தரிக்க வொண்ணாதபடி வைலசடிண்யத்தையுடைய உன்னை; “கோலமேனி”யிறே; (என் கண் காண) “விரும்பும் என் கண்கள்” காணும்படி. (வந்தீயாயே) நடையழகு கண்டு வாழும்படி முன்னே நடந்து வந்து தரவேணும். வந்து தோற்றும்போதுதான் “ந ஜீவேயம்”, “ஹ்ரீரேஷாஹி” என்னும்படியிருக்கையாலே, “இவன் பக்கல் ஒரு குறையில்லையாகாதே” என்று தோற்றும்படியாயிற்று வருவது. உன்னை நீயே கொண்டு வந்து ஈயவேணும். ஈகை - கொடுக்கை. தந்தோமே; அல்லாதார் இப்படிக்கூப்பிடாதிருக்க, உம்மை நம்மையே சொல்லிக் கூப்பிடப் பண்ணினோமேயென்ன; அத்தால் போராது, (கண் காண வந்தீயாய்) மாநஸாநுபவத்தாலே போராது; கண்ணுக்கு இலக்காம்படி வரவேணும். ஈகிறிலை யென்னவுமாம்; “செய்வினையோ பெரிதால்” என்றத்தோடே அந்வயம் அப்போது. அன்றிக்கே, ஈயவேணுமென்னவுமாம்.

விளக்கம் - (நான் இருந்து) - அழைப்பதற்கான பொறுமைமை இன்றி, பலம் இழந்து நின்றபடி. (நான் இருந்து) அல்லது, திருவாய்மொழி (4-5-3) – வீவில் இன்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்தனன் – என்னும்படியான நான் இருந்து. (ஓலம் இட்டால்) - அழைத்தால். (கள்ளமாயா) - கண்களுக்குப் புலப்படாமல் நெஞ்சத்தால் மறக்க இயலாதபடி செய்கின்ற மாயனே! (உன்னை) - உன்னைக் கண்டால் அல்லாமல் உயிர் தரிக்க இயலாதபடியான மேன்மையைக் கொண்ட உன்னை; திருவாய்மொழி (4-7-1) – கோலமேனி – அல்லவோ? (என் கண் காண) – உன்னைக் காண விரும்புகின்ற எனது கண்கள் காணும்படியாக. (வந்து ஈயாயே) - உனது நடையழகு கண்டு நான் உயிர் வாழும்படியாக என் முன்பாக நடக்கவேண்டும். நீ வந்து தோன்றும்போது, ஸுந்தரகாண்டம் (66-10) – ந ஜீவேயம் - அவனைப் பிரிந்து பிழைக்கமாட்டேன் - என்றும், ஆரண்யகாண்டம் (10-9) - ஹ்ரீரேஷாஹி - இப்படிப்பட்ட அந்தணர்கள் வந்து - என்றும் உள்ளதால், “இவனிடம் எந்த ஒரு குறையும் இல்லை” என்று எண்ணும்படியாக வரவேண்டும். உன்னை நீயே

கொண்டு வந்து தரவேண்டும். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நம்மை அவ்விதமே உனக்கு அளித்தோம் அல்லவோ? நம்மிடம் ஈடுபாடு அற்றவர்கள் இவ்விதம் அழைக்காமல் உள்ளபோது, உம்மை இவ்விதமாக எம்மை அழைக்கும்படியாகச் செய்தோம் அல்லவோ?” என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அது போதாது”, என்கிறார்; (கண் காண வந்து ஈயாயே) - மனதால் ஏற்படும் அனுபவம் போதாது, எனது கண்களால் நான் உன்னைக் காணலாம்படியாக வரவேண்டும். “உன்னை அளிப்பது இல்லை” என்றும் கருத்து; இவ்விதம் கொள்ளும்போது, இந்தக் கருத்தைத் திருவாய்மொழி (4-7-1) - செய்வினையோ பெரிதால் - என்பதுடன் சேர்க்கவும். அல்லது “அளிக்கவேண்டும்” என்றும் கருத்து.

4-7-3 ஈவிலாத தீவினைகள் எத்தனை செய்தனன்கொல்?

தாவி வையங்கொண்ட எந்தாய்! தாமோதரா! என்றென்று
கூவிக்கூவி நெஞ்சருகிக் கண் பனி சோர நின்றால்
பாவி நீயென்றொன்று சொல்லாய் பாவியேன் காண வந்தே

பொருள் - எந்தவிதமான அழிவும் இல்லாதபடியான எத்தனைவிதமான கொடுமையான பாபங்களை நான் செய்தேனோ? அது ஏன் என்றால், “இந்த லோகங்கள் முழுவதையும் உனது திருவடிகளால் அளந்து, இவை வேறு யாருக்கும் அடிமை இல்லை என்னும்படியாகச் செய்த எனது ஸ்வாமியே! உன்னைத் தவிர வேறு கதி இல்லை என்றுள்ளவர்களுக்கு அடங்கி நடப்பவன் என்பதை உணர்த்தும் விதத்தில் தாம்புக் கயிற்றால் கட்டப்பட்ட வயிறு கொண்டவனே!”, என்று பலவாறு அழைத்து எனது கண்கள் காணும்படி, என் முன்பாக வந்து நின்று, “நீ ஒரு பாபி” என்று சொல்லாமல் உள்ளாய் என்பதால் ஆகும்.

அவதாரிகை - எனக்கு உன்னைக் காட்டாதொழிந்தால், “நீ என்னைக் காண்கைக்கு பாக்யம் பண்ணிற்றிலை” என்றாகிலும் என் கண்முகப்பே வந்து ஒன்று சொல்லுகிறிலை என்கிறார்.

விளக்கம் - என் முன்பாக வந்து எனக்கு உன்னை நீ காண்பிக்கவில்லை என்றாலும், “நீ என்னைக் காணும்படியான பாக்கியம் செய்யவில்லை” என்றாகிலும் எனது கண்கள் முன்பாக வந்து ஒரு சொல் உரைப்பதில்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஈவிலாத தீவினைகள்) நான்தான் பெரிய பாபத்தைப் பண்ணுகிறேன்; அநுபவித்தாலும் மாளாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணவேணுமோ? “நாபுத்தம் சூயதே கர்ம்” என்கிற வசநமும் என்னளவிலே பொய்யோ? புஜித்தாலும் குறையாதிருக்க வேணுமோ? புஜித்தோவென்னில்; எல்லாம் புஜித்தாரிறே, அரை சூணம் முகம் மாற வைத்தபோதே.

விளக்கம் - (ஈவிலாத தீவினைகள்) - நான் மிகப் பெரிய பாபங்களைச் செய்தபடி உள்ளேன். அநுபவித்தாலும் அழியாதபடி உள்ள பாபங்களைச் செய்யவேண்டுமோ? நாபுத்தம் சூயதே கர்ம் - கர்ம்ங்களால் அநுபவித்தால் அல்லாமல் கழிவதில்லை - என்ற வசனம் என் விஷயத்தில் பொய்யாகுமோ? அநுபவித்தாலும் குறையாமல் இருக்க வேண்டுமோ? ஆனால் ஆழ்வார் தனது கர்ம் பலனை அநுபவித்தாரோ என்றால், சிறிது நேரம் அவர் அவனைக் காணாமல் முகம் மாறியபோதே அநுபவித்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (தீவினைகள் எத்தனை செய்தனன்கொல்) “செய்வினை” என்று ஒன்றாயிருந்ததோ? எத்தனை கோடி பாபத்தைப் பண்ணினேனோ? (தாவி இத்யாதி) அரிய செயல்களை வருத்தமறச் செய்யவல்லவனன்றோ? அது செய்யுமிடத்தில் வரையாதே எல்லாரையும் ரக்ஷிக்குமவனன்றோ? அவன் இவற்றை ரக்ஷிக்க அடியிட்டான், அச்செயலிலே இவரும் அநந்யார்ஹராய் “எந்தாய்!” என்கிறார்.

விளக்கம் - (தீவினைகள் எத்தனை செய்தனன்கொல்) - “செய்த தீவினை” என்று ஒருமையில் கூறலாம்படி, ஒரே ஒன்று மட்டுமே உள்ளதோ? எத்தனை கோடி பாபங்களை செய்துள்ளேனோ? (தாவி இத்யாதி) - மிகவும் கடினமான செயல்களையும், எந்தவிதமான சிரமமும் இன்றி எளிதாகச் செய்யவல்லவன் அல்லவோ? அவன் இவை அனைத்தையும் காப்பதற்காக ஒரு செயலைச் செய்தான்; அந்தச் செயலில் யாரையும் விடாமல் உள்ளான்; அந்தச் செயலில் மயங்கி நின்ற இவர் அவனிடம் தோற்று, அவனுக்கு மட்டுமே உடைமையானவர் என்னும்படியாக நின்று, “எனது தந்தையே”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தாமோதரா) “நீ எங்களுக்குப் பிள்ளையாய் வந்து பிறக்க வேணும்” என்று சிலர் இரக்க, அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி உன்னை விதேயமாக்கினவ னன்றோ? உன் வயிறு வாழாமலன்றோ இப்படி களவு கண்டு கட்டுண்டு அடியுண்டது. (என்று என்று) இத்தை ஒருகால் சொல்லி, பின்பு வேறொன்றைச் சொல்லுமவரன்றே. (கூவிக்கூவி) இவ்வபதாநங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டு. (நெஞ்சு உருகி) முந்துறக் கூவுகிற இது, பிற்படக் கூவுமதுக்கு வர்த்தகமாம்படி கூவுகிற தம்மிடற்றோசை செவி வழியே புக்கு, நெஞ்சானாது த்ரவ த்ரவ்யமாய் உருகுமாயிற்று.

விளக்கம் - (தாமோதரா) - “நீ வந்து எங்களுக்குக் குழந்தையாகப் பிறக்கவேண்டும்” என்று சிலர் உன்னை வேண்டி நின்றனர். அப்போது அவர்கள் உன்னைக் கட்டி வைக்கவும், அடிக்கவும் செய்யலாம்படியாக, உன்னை அவர்கள் வசம் இழந்தவன் அல்லவோ? உனது வயிறு வாழாமல் அல்லவோ அவர்களிடம் களவு செய்து, கட்டுப்பட்டு அடி வாங்கினாய்? (என்று என்று) - இவற்றை ஒருமுறை உரைத்து, அடுத்த முறை வேறு ஒன்றை உரைப்பவர் அல்லர். (கூவிக்கூவி) - இத்தகைய அரிய செயல்களை உரைத்து அழைத்து அழைத்து. (நெஞ்சு உருகி) - முதலில் கூறுகின்ற இது, அடுத்து கூறுவதை வளர்ப்பது போன்று கூவுகின்ற அவருடைய ஒலியானது, அவருடைய காதுகளின் வழியே அவர் உள்ளே புகுந்து, அவருடைய நெஞ்சத்தை நீர்ப்பண்டமாக உருகி நிற்கும்படிச் செய்தது.

வ்யாக்யானம் - (கண் பனி சோர நின்றால்) உருகின நெஞ்சுக்குப் போக்குக் கண்டு விடுமாப்போலே கண்ணநீர் ப்ரவஹிக்கும்படி நின்றால். (பாவி இத்யாதி) நான் நிராசனாய் தரிக்கும்படியாக; “இந்த்ரனுக்கு உதவினோம், யசோதாதிகளுக்கு உதவினோமென்றத்தை நினைத்து நசை பண்ணுகிறதேன்?”. “அவன் ஸத்தவ நிஷ்டன், அவன் தாய், நீ பாவி” என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னாலாகாதோ? தேவாஸுர விபாகத்தைப் பண்ணினவாறே அவனையும் “ஸத்தவ நிஷ்டன்” என்னலாமிறே.

விளக்கம் - (கண் பனி சோர நின்றால்) - உருகி நின்ற நெஞ்சத்தின் உணர்ச்சிகள் அனைத்திற்கும் போக்குவீடாக உள்ளது போன்று கண்ணீர் பெருகி நிற்கும்படியாக. (பாவி இத்யாதி) - நான் எனது ஆசைகளை விட்டு தரிக்கும்படியாக. இதனைக் கேட்ட

எம்பெருமான் ஆழ்வாரிடம், “நாம் இந்த்ரனுக்கு உதவி செய்தோம், யசோதைக்கு உதவி செய்தோம் என்பதை எண்ணி நீவிர் ஆசை கொள்வது ஏன்?” என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் அவனிடம், “இந்த்ரன் ஸத்வநிஷ்டன், யசோதை எனது தாய், நீ பாபி”, என்று ஒரு சொல்லாவது உரைக்க மாட்டாயா என்பதால் ஆசை கொண்டேன்”, என்றார். ஆனால் இந்த்ரன் ஸத்வநிஷ்டனோ என்றால், தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டைக் காணும்போது அவனை இவ்விதம் உரைக்கலாம்.

வ்யாக்யானம் - (ஒன்று சொல்லாய்) “நீ பாக்க்யவான்” என்னவுமாம், “பாவி” என்னவுமாம்; அதிலர்த்தங் கொண்டு கார்யமில்லை; உன்மிடற்றோசை கேட்குமித்தனையே எனக்கு வேண்டுவது. நிர்ப்பந்தமுள்ளதொன்று உண்டு, சொல்லுமிடத்தில். (பாவிமேன் காண வந்து) என் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி வந்து சொல்லவேண்டும். நெஞ்சிலே மறைந்திருந்து சொல்லிலுமாமிறே, அத்தால் போராது. (பாவிமேன்) நாடடைய உண்டு உடுத்துத் திரியாநிற்க, இப்படி கேளாவிடில் ஜீவியாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணின நான். (காண வந்து) இவருடைய சப்தாதி விஷய ப்ராவண்யம் இருக்கிறபடி; “சொல்லாய்” என்பது, “காண” என்பதாகிறார். சொல்லாயென்றது சொல்லவேணுமென்னவுமாம்; சொல்லுகிறிலை; “ஈவிலாத தீவினைகளைத்தனை செய்தனன் கொல்” என்று அந்வயிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - (ஒன்று சொல்லாய்) - “நீ பாக்கியவன் செய்தவன்” என்று உரைக்கலாம்; “நீ பாபி” என்று உரைக்கலாம்; ஆனால் இவற்றின் அர்த்தங்கள் எவற்றையும் நான் பெரிதாக எண்ணவில்லை; என்னை நோக்கி நீ கூறும் சொற்களை நான் நன்கு கேட்கவேண்டும் என்பதே எனக்குப் போதுமானது ஆகும். ஆனால் அவ்விதம் நீ உரைக்கும்போது ஒரு நிர்ப்பந்தம் உள்ளது. “அது என்ன?”, என்று ஸர்வேச்வரன் கேட்க, விடை அளிக்கிறார். (பாவிமேன் காண வந்து) - எனது கண்களுக்கு முன்பாக நீ வந்து நின்று அவ்விதம் உரைக்கவேண்டும். எனது நெஞ்சத்தில் மறைந்து நின்று நீ உரைப்பது போதாது. (பாவிமேன்) - இந்த நாடு முழுவதும் உண்டும் உடை உடுத்தியும் திரிந்தபடி உள்ளபோது, இவ்விதம் சொற்களைக் கேட்காமல் என்னால் இருக்க இயலவில்லை; இப்படிப்பட்ட சொற்களைக் கேட்க இயலாதபடியான பாபம் செய்தேன். (காண வந்து) - இவருக்கு ஒலி போன்றவற்றின் மீது ஈடுபாடு எந்த அளவிற்கு உள்ளது என்றால் “சொல்லாய்” என்பது, “காணும்படி வாராய்” என்பதாக உள்ளார். “சொல்லாய்” என்பதற்கு, “சொல்லாமல்

உள்ளாய், சொல்லவேண்டும்” என இரண்டு பொருள்கள் உள்ளன. “ஈவிலாத தீவினைகள் எத்தனை செய்தனன் கொல்” என்று படிக்கவும்.

4-7-4 காண வந்து என் கண் முகப்பே தாமரைக்கண் பிறழ

ஆணி செம்பொன் மேனியெந்தாய்! நின்றருளாயென்றென்று

நாணமில்லாச் சிறுதகையேன் நானிங்கலற்றுவதென்?

பேணிவனோர் காணமாட்டாய் பீடுடையப்பனையே

பொருள் - நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் அனைவரும் தங்களுடைய ஞானம் மற்றும் ப்ரேமை முதலானவை மூலமாக எப்போதும் காணவிரும்பியபடி நின்றாலும், அவர்களால் காண இயலாதபடி பெருமை கொண்ட ஸ்வாமியை, “எந்தவிதமான ஒட்டும் இல்லாதபடி உள்ள ஆணிச்செம்பொன் போன்றுள்ள திருமேனியைக் கொண்ட என்று தந்தையே! உனது தாமரை போன்ற கண்களானவை நன்றாக விளங்கும்படியாக நீ என்னை நோக்கியபடி, உன்னை நான் காணும்படியாக வந்து, எனது கண்கள் முன்பாக நீ நின்றருள வேண்டும் என்று பலமுறை உரைத்து, எந்தவிதமான நாணமும் இல்லாத தாழ்ந்த இயல்பு கொண்ட நான், பகவத் விஷயத்தை விட்டு அகன்று நிற்கும் இந்த லோகத்தில் நின்று புலம்புவதால் என்ன பயன் உள்ளது?”, என்கிறார்.

அவதாரிகை - தாம் காணும்படியாக வரவேணுமென்றார்; அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரான நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் வடிவை, ப்ரஹ்மேந்த்ராதிகளும் காண மாட்டாதத்தை “நான் காணவேணும்” என்று ஆசைப்படுகிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? இதுக்கு அடி, என்னுடைய லஜ்ஜா சூந்யதையும் அளவில்லாமையுமிறே என்கிறார்.

விளக்கம் - நான் காணும்படியாக வரவேண்டும் என முன்பு உரைத்தார். இந்த ஸம்ஸார லோகத்துடன் சற்றும் ஸம்பந்தம் அற்றவர்களான நித்யஸூரிகள் அநுபவித்தபடி உள்ள வடிவழகை, நான்முகன் இந்த்ரன் முதலானவர்களாலும் காண இயலாத வடிவழகை, “நான் காணவேண்டும்” என்று ஆசை கொண்டு நிற்கும் எனது ஆசையால் என்ன பயன் உள்ளது? இவ்விதம் நான் ஆசைப்படுவதற்குக் காரணம், எனது நாணம் இல்லாத தன்மையும், ஞானம் அற்ற நிலையுமே ஆகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (காண வந்து) மாநஸாநுபவ மாத்ரமின்றிக்கே, கண்ணாலே காணும்படிக்கு ஈடாக வந்து என்னுதல்; ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே தொடங்கி நான் கண்டு அநுபவிக்கும்படிக்கு ஈடாக வந்து என்னுதல். “அணி செம்பொன் மேனியெந்தாய் ... என் கண் முகப்பே ... நின்றருளாய்” என்பாராயிற்று. “மற்றொப்பாரையில்லா ஆணிப் பொன்னே” என்கிற இவ்வாணியையிட்டுப் பார்த்தவாரே, “சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன்றிருமேனி யொளியொவ்வாது” என்றதுவும் மழுங்கிக் காட்டிற்று. நாவாகிற உரைகல்லிலேயுரைத்து, நெஞ்சாகிற மெழுகிலேயிட்டுப் பார்த்தால், அது தள்ளுண்ணுமே. (செம்பொன் மேனியெந்தாய்) “பொன்னானாய்” என்கிற தன்னைக் காட்டிக்காணும் இவரை எழுதிக்கொண்டது.

விளக்கம் - (காண வந்து) - “மனதால் மட்டுமே அநுபவித்தபடி இல்லாமல், கண்ணாலும் கண்டு அநுபவிக்கும்படியாக வந்து”, என்று கருத்து. அல்லது “புறப்படுதல் தொடக்கமாக நான் அநுபவிக்கும்படியாக வந்து”, என்று கருத்து. “அணி செம்பொன் மேனியெந்தாய் ... என் கண் முகப்பே ... நின்றருளாய்” என்று கூறுபவர் ஆவார். இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைத்து ஆணிப்பொன்னையும், திருவிருத்தம் (8) - மற்று ஒப்பாரை இல்லா ஆணிப் பொன்னே - என்பதாக உள்ள ஸர்வேச்வரனாகிய இந்த ஆணிப்பொன்னையும் ஒப்பிட்டுக் காணும்போது, அந்த அனைத்தும் சேர்ந்து, பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-1-2) - சுட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனி ஒளி ஒவ்வாது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மங்கியே காணப்பட்டன. ஆனால் எதில் வைத்து இவ்விதம் சோதித்துப் பார்த்தார் என்றால், “நாக்கு என்பதான உரைகல்லில் உரைத்து, நெஞ்சம் என்ற மெழுகில் வைத்துப் பார்த்தால், அவை இவ்விதம் மங்கி நிற்பதால், அவை தள்ளப்படும்”, என்று கருத்து. (செம்பொன் மேனி எந்தாய்) - திருநெடுந்தாண்டகம் (10) - பொன் ஆனாய் - என்பதாக உள்ள தன்னையே இவருக்குக் காண்பித்துக் கொடுத்து, இவரைத் தனது உடைமை என்று எழுதி வாங்கிக் கொண்டான்.

வ்யாக்யானம் - எப்போதும் ஏகரூபமாயிருக்கும் அவன் வடிவிலே ஆழ்வாரைக் கண்டால் பிறக்கும் விகாரம் சொல்லுகிறது; இவர்தாம் கண்ணாணியாகவினே காண்பது. (தாமரைக் கண் பிறழ்) கடல் கலங்கினாற்போலே இவரைக் கண்ட காட்சியிலே திருக்கண்கள் மிளிரவென்னுதல்; அன்றிக்கே விளங்கவென்னுதல். மாற்றற்ற பொன் போலேயிருக்கும்

திருமேனியிலழகைக் காட்டி என்னை அந்நயார்ஹமாக்கினவனே! (நின்றருளாய்) என் கண் வட்டத்திலே நிற்கவேணும். (என்றென்று) அவன் கண் வட்டத்திலே வந்தால், இவன் போவதுக்கு முன்பே ப்ரயோஜனத்துக்கு மடியேற்போமன்று, “தேஹி மே ததாமி தே” என்னுமவர்களிறே ஒருகால் சொல்லுவார்.

விளக்கம் - இப்போது, ஒரே ரூபமாக உள்ள அவனிடம், ஆழ்வாரைக் காணும்போது ஏற்படும் மாறுதல்களை அடுத்து உரைக்கிறார். இவர் தனது கண்களின் கருவிழியாக அல்லவோ அவனைக் காண்கிறார்? (தாமரைக்கண் பிறழ) - கடல் கலங்கியது போன்று, ஆழ்வாரைக் கண்டவுடன் அந்தக் காட்சியில் அவனுடைய திருக்கண்கள் மிளிர்ந்தன; அல்லது திருக்கண்கள் நன்றாக விளங்கின. வேறு இணையில்லாத பொன் போன்றுள்ள திருமேனி அழகைக் கண்பித்து, நான் வேறு யாருக்கும் அடிமை அல்லன் என்பதாக என்னை மாற்றியவனே! (நின்று அருளாய்) - என் கண் வட்டத்திற்குள் நீ நிற்கவேண்டும். (என்று என்று) - அவன் இவ்விதம் கண் வட்டத்திற்குள் வந்தால், அகல்வதற்கு முன்பாக பலனுக்காக மடி ஏந்தி நிற்போம் என்பதாக, “தேஹி மே ததாமி தே - நான் உனக்கு அளிக்கிறேன், நீ எனக்கு அளிப்பாயாக” என்பதாக உள்ளவர்கள், ஒருமுறை உரைப்பதை, இவர் பலமுறை கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நாணமில்லா) ஆர் சொல்லும் வார்த்தை ஆர் சொல்லுகிறார்? என்னுடைய பூர்வ வருத்தத்தை ஸ்மரிக்கமாட்டாத லஜ்ஜாகூந்யனான நான். (சிறு தகையேன்) அதிசுஷுத்ரணான நான். தகை - அளவு; சிறுதகை - அளவிலியென்றபடி. (நான் இங்கு அலற்றுவதென்) அவனுக்கு அடியிடவொண்ணாத நிலத்திலேயிருந்து கூப்பிடுகிற இதுக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? (பேணி இத்யாதி) பூமியில் காலிடாதார்களாலேதான் காண்போமோ? “ததுபர்யபி பாதராயணஸ் ஸம்பவாத்” என்று ப்ரஹ்மாதிகளும் உபாஸிப்பர்களென்று சொல்லாநின்றதிறே. பேணுகை - ஆசைப்படுகை. அத்தாலே உபாஸநத்தைச் சொல்லுகிறது. “பேணி வானோர் காணமாட்டாப் பீடு” உண்டு - பெருமை. அத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனை, “நாணமில்லாச் சிறுதகையேன் நான் இங்கு அலற்றுவதென்?” ப்ரஹ்மாதிகளும் நித்யஸூரிகளுடைய கோடியிலேயாம்படியாகவிறே இவர் தம்மைச் சிறுக நினைத்திருக்கும்படி.

விளக்கம் - (நாணம் இல்லா) - “யார் உரைக்கவேண்டிய சொற்களை யார் கூறுவது”, என்கிறார். எனது முந்தைய வாழ்க்கையை எண்ணாதபடி சிறிதும் வெட்கம் இன்றி உள்ள நான். (சிறுதகையேன்) - மிகவும் தாழ்ந்தவனாகிய நான். தகை என்றால் அளவு; சிறுதகை என்றால் அளவில்லாத என்று பொருள். (நான் இங்கு அலற்றுவதென்) - அவனை வணங்காதபடி உள்ள இந்தப் பூமியில் நின்று அழைப்பதற்கு என்ன பயன் உள்ளது? (பேணி இத்யாதி) - இந்தப் பூமியில் கால் பதிக்காத விண்ணோர்களால் அவளை எளிதில் காண இயலுமோ? ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-3-25) - தத் உபரி அபி பாதராயண: ஸம்பவாத் - ப்ரஹ்ம உபாஸனம் என்பது, மனிதர்களைக் காட்டிலும் மேம்பட்ட தேவர்களுக்கும் உண்டு என்று பாதராயணர் கருதுகிறார் - என, நான்முகன் போன்றவர்களும் அவனை உபாஸிப்பார்கள் என்று அல்லவோ கூறப்பட்டது? பேணுகை என்றால் ஆசைப்படுதல்; இதன் மூலம் உபாஸனை கூறப்பட்டது. அவனைக் காண விரும்பி நிற்கும் விண்ணோர்களால் கூட, காண இயலாதபடி உள்ள பெருமை உள்ளது; அதனைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனை, சிறிதும் வெட்கம் இல்லாத இந்த அற்பன், இந்தப் பூமியில் நின்று புலம்புவது ஏன்? நான்முகன் போன்றவர்களையும் கூட நித்யஸூரிகள் வரிசையில் சேர்த்து, தன்னை அற்பமாக இங்கு உரைக்கிறார்.

4-7-5 அப்பனே! அடலழியானே! ஆழ்கடலைக் கடைந்த

துப்பனே! உன் தோள்கள் நான்கும் கண்டிடக் கூடுங்கொலென்று
எப்பொழுதும் கண்ணநீர் கொண்டு ஆவி துவர்ந்து துவர்ந்து
இப்பொழுதே வந்திடாயென்று ஏழையேன் நோக்குவனே

பொருள் - “எனது தந்தையே! உனது அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிப்பதையே தனது இயல்பாகக் கொண்ட சக்கரத்தாழ்வானை எந்தியவனே! ஆழம் அறிய இயலாத ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்து அடியார்களுக்கு வேண்டியதை அளிக்கும் மிடுக்கு கொண்டவனே! அந்தக் காலத்தில் அனுபவிக்கப்பட்டதான உனது நான்கு திருத்தோள்களையும் நான் காண இயலுமோ?”, என்று எப்போதும் நினைத்தபடி உள்ளேன்; இதன் விளைவாக அனைத்து காலங்களிலும் எனக்குக் கண்ணீர் பெருகி நிற்கிறது. எனது உயிரும் உலர்ந்து வருகிறது. எனது இருப்பு அழிவதற்கு முன்பாக இந்த நொடியிலேயே நீ வரவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். அறிவற்ற நான், நீ வரும் திசையையே பார்த்தபடி நிற்பேன்.

அவதாரிகை - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காணமுடியாதிருக்கிற உன்னுடைய வடிவழகைக் காணவேணும் என்று ஆசைப்படாநின்றேன். என் சாபலம் இருந்தபடியென்? என்கிறார்.

விளக்கம் - “நான்முகன் முதலானவர்களால் கூடக் காண இயலாத உனது வடிவழகைக் காணவேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். எனது ஆசை இருந்தபடிதான் என்னே!”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அப்பனே) நீ முகங்காட்டாதபோதும் நான் உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடும்படி எனக்கு இவ்வளவான மஹோபகாரத்தைப் பண்ணினவனே! (அடல் இத்யாதி) அடல் - மிடுக்கு. எப்போதுமொக்க யுத்தோந்முகமாய், விரோதி நிரஸந சீலமாய், என் ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்குகைக்குப் பரிகரான திருவாழியையுடையவனே! (ஆழ்கடல் இத்யாதி) “உன்னை உகவாதே, ப்ரயோஜநாந்தரமே அமையும்” என்னுமவர்களுக்கும், “அப்ரமேயோ மஹோததி:”, என்று, ஒருவரால் அளவிடவொண்ணாதபடியான கடலைக் கடைந்து கொடுத்த ஸாமர்த்யத்தையுடையவனே!

விளக்கம் - (அப்பனே) - நீ உனது திருமுகத்தை எனக்குக் காண்பிக்காதபோதிலும், உன்னையே உரைத்து அழைக்கும்படியாக எனக்கு இத்தகைய பெரிய உபகாரம் செய்தவனே! (அடல் இத்யாதி) - அடல் என்றால் மிடுக்கு. எப்போதும் யுத்தம் செய்வதற்குத் தயாராக உள்ளவனும், உனது அடியார்களுடைய விரோதியை நீக்கும் சீல குணம் கொண்டவனும், எனது அனைத்துவிதமான தடைகளையும் நீக்குவதற்கு உதவுபவனாக உள்ளவனும் ஆகிய சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டவனே! (ஆழ்கடல் இத்யாதி) - உன்னை விரும்பியபடி உள்ளவர்களுக்கும் கூட, யுத்தகாண்டம் (14-31) - அப்ரமேயே மஹோததி: - அளவிட இயலாத ஸமுத்ரம் - என்பதாக உள்ள, யாராலும் அளவிட இயலாத ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்து அளித்த திறன் கொண்டவனே!

வ்யாக்யானம் - (உன் இத்யாதி) - அவர்களைப் போலே உப்புச்சாறு கொண்டு போமவரல்லரே இவர். அக்கடலைக் கடைகிறபோது வ்யாபித்த தோள்களைக் காணக் காணும் இவர் ஆசைப்படுகிறது. “மதுரக்கொழுஞ்சாறு கொண்ட சுந்தரத்தோளி”றே. உன் தோள்கள் நாலையும் கண்டேனாய் விடக்கூடுமோ? என்று. (எப்பொழுதும்)

கிடைக்கைக்கு ஸம்பாவநையுள்ள நிலம்போலே கண்ணநீர் பாயா நிற்பராயிற்று. (ஆவி) என் ப்ராணனானது. (துவர்ந்து துவர்ந்து) பசையற உலர்ந்து; இங்ஙனே உலர்ந்து முடிந்து போகவும் பெறாதே, குணதிக விஷயமாகையாலே “காணலாம்” என்னும் நசை முடியவும் ஒட்டாமையாலே; தரிப்பது, திரிய உலருவதான நிலை உருவச் சொல்லுமாயிற்று; “சென்றற்றது சென்றற்றது” என்னும் நிலை உருவச் சொல்லுமாயிற்று. (இப்பொழுதே வந்திடாயென்று) தம் ஆர்த்தியே செப்பேடாக அரைசுணம் தாழாதே வரவேணுமென்று. (நோக்குவனே) வர ஸம்பாவனையுள்ள திக்கைப் பாராநிற்பன். வருகைக்கு அவன் பக்கலிலும் ஏதேனும் நினைவு உண்டாயோ இவர் இப்படி செய்கிறதென்னில், (ஏழையேன்) அதொன்றில்லை; என் சாபலமேயிறே உள்ளது. ஆழ்வான் பணித்த வரதராஜ ஸ்தவத்திலே ஒரு ச்லோகத்தைக் கேட்டு எம்பெருமானார், “இப்பாசுரங் கேட்டால் பெருமாள் இரங்காமையில்லை; ஆழ்வான் உம் முகத்தைக் காட்டிக்காணாய்” என்று பார்த்தருளினார்.

விளக்கம் - (உன் இத்யாதி) - அவர்களைப் போன்று, அமிர்தம் கிட்டியவுடன் அகன்று செல்பவர் அல்லர் இவர். அந்த ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்தபோது எங்கும் பரவி நின்ற நான்கு திருத்தோள்களையும் காணவேண்டும் என்று இவர் ஆசைப்படுகிறார். நாச்சியார் திருமொழி (9-1) - மதுரக்கொழுஞ்சாறு கொண்ட சுந்தரத்தோள் - என்பதாக உள்ள திருத்தோள்கள் அல்லவோ? உனது திருத்தோள்கள் நான்கையும் என்னால் காண இயலுமோ? (எப்பொழுதும்) - கிடைப்பதற்குத் தகுதி கொண்ட நிலம் போன்று கண்ணீர் பாய்ந்து நின்றது. (ஆவி) - எனது உயிரானது. (துவர்ந்து துவர்ந்து) - அனைத்தும் முடிந்து போகலாம் என்பதும் நிகழாமல், குணங்களில் மேன்மை காரணமாக, “காணலாம்” என்று எழும்பியபடி உள்ள ஆசையும் கைகூடாமல். “உயிர் தரித்தும், மீண்டும் உலர்ந்தும்” என்று இப்படியே ஆயிற்று. (இப்பொழுதே வந்திடாயென்று) - தனது துன்பமே தாமிரத்தால் எழுதப்பட்ட பட்டயமாக, அரைசுணம் கூடக் காலம் தாழ்த்தாமல், உடனே வரவேண்டும். (நோக்குவனே) - வருவதற்கு ஏற்றதான திசையைப் பார்த்தபடி நிற்பேன். ஆனால் இவரிடம் செல்லவேண்டும் என்ற நினைவு அவனிடமும் இருத்தல்வேண்டும் அல்லவோ? ஆக இவர் மட்டுமே இவ்விதம் செய்வது என்ன? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஏழையேன்) - அவனிடம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை, எனது ஆசை மட்டுமே உள்ளது. ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வார் தனது கண்களை இழந்த நிலையில், ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவத்தில் ஒரு ச்லோகத்தைக் கேட்ட எம்பெருமானார், “இந்த ச்லோகத்தைக் கேட்ட பின்னரும்

எம்பெருமான் இரக்கம் கொள்ளாமல் இருக்கமாட்டான். உனது முகத்தைக் காண்பிப்பாயாக, உனக்குக் கண் பார்வை திரும்பியிருக்கும்”, என்றார்.

4-7-6 நோக்கி நோக்கி உன்னைக் காண்பான் யானெனதாவியுள்ளே

நாக்கு நீள்வன் ஞானமில்லை நாள்தோறும் என்னுடைய
ஆக்கையுள்ளும் ஆவியுள்ளும் அல்லபுறத்தினுள்ளும்
நீக்கமின்றி எங்கும் நின்றாய் நின்னையறிந்தறிந்தே

பொருள் - எனது சரீரத்தில் உள்ள இதயத்தின் உள்ளிலிலும், எனது ஆத்மாவின் உள்ளிலும், இவை மட்டும் அல்லாமல் இந்தரியங்களிலும் என ஒன்றைக் கூடவிடாமல், அனைத்து இடங்களிலும், எப்போதும் அந்தர்யாமியாக நிற்பவனே! உன்னை எப்போதும் அறிந்து, இனிமையான வடிவழகு கொண்ட உன்னை எனது கண்களால் காண்பதற்காகப் பல காலம் எதிர்பார்த்து நின்று, நான் எனது மனைதிற்குள் ஆசை கொண்டபடி உள்ளேன். இது ஏனென்றால், அந்தர்யாமியாக உள்ள நீ, புலன்களுக்குப் புலப்படாதவன் என்ற அறிவு இல்லை என்பதால் ஆகும்.

அவதாரிகை - “என் பக்கலிலே ஸதாஸந்நிஹிதனாயிருந்தே உன்னைக் காட்டா தொழிகிறது நீ நினையாமை” என்று அறிந்து வைத்தே, காண ஆசைப்படா நின்றேன்; அதுக்கு அடி என் அறிவுகேடு என்கிறார்.

விளக்கம் - “எனக்கு மிகவும் அருகில் நீ எப்போதும் உள்ளபோதிலும், உன்னை நான் காண் இயலவில்லை. இது, நீ அவ்விதம் உன்னைக் காண்பிக்க எண்ணாமல் இருப்பதால் ஆகும் என்று நான் அறிவேன். ஆயினும் உன்னைக் காணவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டேன். இதற்குக் காரணம் எனது ஞானம் இன்மையே ஆகும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நோக்கி நோக்கி) அடுத்தடுத்து அவன் வரும் திக்கையே பார்ப்பராயிற்று. இப்படி பார்க்கிறது என்ன ப்ரயோஜனத்துக்கு? என்னில், (உன்னைக் காண்பான்) உன்னைக் காணவேணுமென்னும் நசையாலே. (யான் இத்யாதி) ஒரு விஷயத்திலே சபலரானாரை, “இவன் இவ்விஷயத்திலே நாக்குநீட்டாநின்றான்” என்பர்களிறே; அப்படியே என் ஹ்ருதயத்திலே ஆசைப்படாநின்றேன்; வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாதே.

அதுக்கு அடியென்? என்னில், (ஞானமில்லை) இது இருந்தபடியால் எந்தனை யறிவு கேடரில்லை. “இவ்விஷயத்தைக் காணவேணும்” என்று ஆசைப்படுகிற இது, அறிவுகேடாக வேண்டுகிறதென்? என்னில், (நாடொறும் இத்யாதி) எல்லாக் காலத்திலும் உன்னைப் பெறுகைக்கு ப்ரதிபந்தகமான என் சரீரத்திலும், பெறவிருக்கிற ஆத்மாவிலும், இவையொழிந்த ப்ரதிபந்தகமான கரணங்களிலும் விடாதே எங்கும் புக்கு நின்றாய். கிழிச்சீரையில் தநம் கிடக்கப்புக்கால் வீங்குவாரைப்போலே காணும் இவர்படி.

விளக்கம் - (நோக்கி நோக்கி) - மீண்டும் மீண்டும் அவன் வருகின்ற திசையைப் பார்த்தபடி நிற்கும் நிலை கொண்டவர் ஆனார். இவ்விதம் எதிர்பார்த்து நிற்பது என்ன பயனைப் பெறுவதற்காக என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (உன்னைக் காண்பான்) - உன்னைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசையால் ஆகும். (யான் இத்யாதி) - ஒருவனுக்கு ஒரு விஷயத்தில் ஆசை அதிகமாக உள்ளபோது, “அவன் இந்த விஷயத்தில் ஆசைப்படுபவன்” என்று கூறுவார்கள் அல்லவோ? அதே போன்று இவன் விஷயத்தில் எனது இதயத்தில் ஆசை கொண்டேன்; ஆனால் இதனை வாய்விட்டு வெளியில் கூறாமல் நின்றேன். இவ்விதம் ஆசை கொள்வதற்கான காரணம் என்ன? (ஞானம் இல்லை) - இத்தகைய நிலை உள்ள காரணத்தால், என்னைப் போன்று அறிவு கெட்டவர்கள் யாரும் இல்லை. ஆனால், “இத்தகைய விஷயத்தைக் காணவேண்டும் என்று ஆசை கொள்ளுதல் என்பது எவ்விதம் அறிவு கெட்டதாகும்?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (நாடொறும் இத்யாதி) - உன்னை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள எனது இந்தச் சரீரம், உன்னை அடைவதற்குத் தயாராக உள்ள எனது ஆத்மா, அவற்றைத் தவிர்த்து உன்னைப் பெறுவதற்குத் தடையாக உள்ள இந்த்ரியங்கள் ஆகிய அனைத்திலும், ஒன்றையும் விடாமல், அனைத்து காலங்களிலும் புகுந்து நிற்கிறாய். பணமூட்டை ஒன்றில் தனம் உள்ளதைக் கண்டால் கால் அகலாமல் உள்ளவர்களுடைய நிலை போன்று ஆழ்வார் உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - (நின்னை அறிந்தறிந்து) “இதன் ரக்ஷணத்துக்கு ப்ராப்தனாவது, நிதாநமறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாவது, தொடங்கினது தலைக்கட்டவல்ல ஸர்வசக்தியாவது, ‘ஐயோ’ என்று இரங்குகைக்கு நீர்மையுடையனாவது, ஸதா ஸந்நிதியுண்டாவது; இப்படியிருக்க, இவன் முகங்காட்டாதொழிகிறது, செய்ய நினையாமையிறே” என்று இருக்கமாட்டாதொழிகிறது என் அறிவுகேடாமித்தனையிறே.

நான் ப்ராப்தனாய், நீ அப்ராப்தனாயிருக்கிறாயல்லை; நான் ஸர்வஜ்ஞனாய், நீ அஜ்ஞனாயிருக்கிறாயில்லை; நான் ஸர்வசக்தியாய், நீ அசக்தனாயிருக்கிறாயல்லை; நான் விபுவாய், நீ அணுவாயிருக்கிறாயல்லை; இத்தலை நோவுபடவிட்டு நிர்க்ருணனாயிருக்கிறாயல்லை; உடையவனாய் வைத்து, உடைமை நோவுபட விட்டிருக்கிறது செய்ய நினையாமையிறே என்று ஆறியிருக்க மாட்டாதொழிகிறது என் அறிவு கேடாமித்தனையிறே.

விளக்கம் - (நின்னை அறிந்து அறிந்து) - இவ்விதம் உள்ள நிலைக்கான பாதுகாப்பாக இருத்தல், இந்த நிலைக்கான காரணம் அறிந்து உதவுவதற்குத் தகுதியாக அனைத்தையும் அறிந்தவனாக இருத்தல், செய்யத் தொடங்கியதை முடிக்கவல்ல திறனுக்கு ஏற்றபடி அனைத்து சக்தியும் கொண்டவனாக இருத்தல், “ஐயோ” என்று இரக்கம் கொள்வதற்கு ஏற்றபடி நீர்மை குணம் உள்ளவனாக இருத்தல் ஆகிய தன்மைகளைக் கொண்டவனாக இருத்தல் என்பது, எப்போதும் அருகில் இருத்தல் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவே இருத்தல்வேண்டும். ஆனால் இவ்விதமாக இவன் உள்ளபோதிலும், நான் அழைத்து வராமல் இருத்தல் என்பதற்குக் காரணம், அவன் அவ்விதம் வரவேண்டும் என்று எண்ணாமல் உள்ளதால் ஆகும். ஆனால் இவ்விதம் நான் சிந்திக்காமல் இருத்தல் என்பது எனது அறிவு கெட்டதால் ஆகும். நான் ஸம்பந்தம் கொண்டவனாகவும், நீ ஸம்பந்தம் இல்லாதவனாகவும் இருப்பதில்லை; நான் அனைத்தும் அறியாதவனாகவும், நீ ஏதும் அறியாதவனாகவும் இல்லை; நான் அனைத்து சக்திகளும் கொண்டவனாகவும், நீ சக்தி அற்றவனாகவும் இல்லை; நான் எங்கும் நிறைந்தவனாகவும், நீ அணு அளவு மட்டுமே என்பது இல்லை; இவ்விதம் நான் துன்பத்தை அனுபவிக்கும்போது, நீ உதவும் குணம் அற்றவனாக இலை; உனது உடைமையாக நானும், எனது சொந்தக்காரனாக நீயும் உள்ளபோது, உனது உடைமையாகிய என்னை, இவ்விதம் துயரப்பட வைத்தல் என்பது, நீ உதவி செய்ய எண்ணாமல் உள்ளதால் ஆகும்; இப்படியாக எண்ணி நான் சாமாதானம் அடையாமல் இருத்தல் என்பது, எனது அறிவு கெட்டதால் ஆகும் அல்லவோ?

4-7-7 அறிந்தறிந்து தேறித்தேறி யான் எனதாவியுள்ளே

நிறைந்த ஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்துப்

பிறந்தும் செத்தும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்த்தொழிந்தேன்

நறுந்துழாயின் கண்ணியம்மா! நானுன்னைக் கண்டுகொண்டே

பொருள் - பரிமளம் பொருந்தியதான துளசி மாலையை அணிந்தவனே! உனது இனிமையில் மிகவும் ஆசைப்பட்ட நான், எல்லையற்ற இனிமையானவனும் என்னுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவனும் ஆகிய உன்னை, நீ எனது உள்ளத்தில் ப்ரகாசித்தபடி நிற்க, அதன் மூலம் கண்டுகொண்டு, இவ்விதம் நீ அளித்த மயர்வற மதிநலம் மூலமாக, உனது பேறாகவும் இலக்காகவும் உள்ள தன்மைகளை அறிந்தேன். இதன் மூலம் தெளிவு பெற்றேன். இவ்விதம் ஞானம் பெற்ற நான், எனது நெஞ்சத்தில் எப்போதும் நிறைந்தவனும், பரிபூர்ணமாக ஞானம் கொண்டவனும் ஆகிய உன்னை, சந்தேகம் என்னும் அனைத்து குற்றங்களும் நீங்கும்படியாக வைத்து, பிறப்பு மற்றும் இறப்பு என்பதான நிலைகளில் நின்று தடுமாறும் அறிவின்மையை அகற்றினேன்.

அவதாரிகை - “நீர் நம்மைப் போர இன்னாதாகாநின்றீர்; உமக்கு ஒன்றும் உதவிற்றிலோமோ? நாம் ஒன்றும் உபகரித்திலோமென்றேயோ நீர் நினைத்திருக்கிறது?” என்ன; “சிறிது செய்தமை உண்டு; இவ்வம்சம் பெற்றேன்; எனக்கு இத்தால் போராது” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரம் ஆழ்வாரிடம், “நாம் உம்முடைய முன்பாக வரவில்லை என்பதால் நம்மை மிகவும் வெறுத்தவராக நீவிர் நிற்கிறீர். நாம் உமக்கு எந்த உதவியும் செய்யவில்லையோ? நாம் எந்தவிதத்திலும் உமக்கு உபகாரம் செய்யவில்லை என்றோ நீவிர் எண்ணுகிறீர்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “சிறிது உபகாரம் செய்துள்ளாய். மயர்வற மதிநலம் பெற்றேன்; அதன் மூலம் அறிவுகேடு விலகப் பெற்றேன். ஆனால் இந்த உதவி மட்டுமே போதாது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அறிந்து அறிந்து தேறித்தேறி) முதல் திருவாய்மொழியிலே பரத்வத்தை அநுஸந்தித்தார்; அது விஷயமானவாறே பிறப்பதொரு தெளிவுண்டிறே; அநந்தரம் பஜநீயனென்று அநுஸந்தித்தத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும், அநந்தரம் ஸுலபனென்று அநுஸந்தித்தத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும், பின்பு அபராத ஸஹனென்று அநுஸந்தித்தத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும், இப்படி க்ரமத்திலேயிறே திருவாய்மொழி முடிய நடந்தது; இதெல்லாம் மாநஸாநுபவமிறே.

விளக்கம் - முதல் திருவாய்மொழியில் அவனுடைய பரத்வத்தை எண்ணியபடி நின்றார். அதன் விளைவாக ஒரு தெளிவு ஏற்படுகிறது. அதனைத் தொடர்ந்து, “வீடுமின் முற்றவும்” என்ற திருவாய்மொழியில், “அவன் வணங்கத்தக்கவன்” என்று அருளிச்செய்ததன் மூலம் மேலும் ஒரு தெளிவு ஏற்படுகிறது. அதனைத் தொடர்ந்து, “பத்துடை அடியவர்” என்ற திருவாய்மொழியில், “அவன் மிகவும் சுலபமாக அடையத்தக்கவன்” என்று கூறுவதால் மேலும் ஒரு தெளிவு பிறக்கிறது. தொடர்ந்து, “அஞ்சிறைய” என்ற திருவாய்மொழியில், “அவன் குற்றங்களைப் பொறுப்பவன்” என்று கூறுவதன் மூலம் மேலும் ஒரு தெளிவு ஏற்படுகிறது. இவ்விதம் ஒரு குறிப்பிட்ட வரிசையில் இந்தத் திருவாய்மொழி முடிய நடந்தது. ஆனால் இவை அனைத்தும் மனதளவில் ஏற்படும் அனுபவங்கள் மட்டுமே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (அறிந்து அறிந்து தேறித்தேறி) நீ “மயர்வற மதிநலம் அருளு”கையாலே, பரஸ்வரூபம் - “மனனுணர் வளவிலன், பொறியுணர் வவையிலன், எதிர்நிகழ் கழிவினுமின்னிலன், மிகுநரையிலன், உணர்முழுநலம், இன்ன” என அறிந்து, அந்தப் பரஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்மயம் - “அது நமது விதிவகையே”, “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீள் கடல்வண்ணன்” என்கிறபடியே “அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஆச்ரித பாரதந்தர்யம்” என்று அறிந்து அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும்; ஸ்வஸ்வரூபம் - “சென்று சென்று பரம்பரமா யாதுமின்றித் தேய்ந்தற்று நன்று தீதென்றறிவரிதாய் நன்றாய் ஞானம் கடந்திருக்கும்” என்று அறிந்து, அதினுடைய யாதாத்மயம் - “சிறுமாமனிசராயென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய”, “நறுமா விரை நாண்மலரடிக் கீழ்ப்புகுதல் உறுமோ” என்றும், “தம்மடியாரடியோங்களே” என்றும், “ததீய சேஷைத்வ பர்யந்தமாயிருக்கும்” என்று அறிந்து, அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும்; உபாய ஸ்வரூபம் - “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு” என்று அறிந்து, அதினுடைய யாதாத்மயம் - “சைதந்ய க்ருத்யமாய் அதிகாரி விசேஷணமான ஸ்வீகாரத்தையும் பொறாத ஸஹகாரி நைரபேக்ஷயம்” என்று அறிந்து பிறப்பதொரு தெளிவும்; பல ஸ்வரூபம் - “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய”கை என்று அறிந்து, அதினுடைய யாதாத்மயம் - “உன் தன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க வின்புறுதும்” என்று அறிந்து, அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும்; விரோதி ஸ்வரூபம் - “யானே யென்தனதே என்றிருக்கை” என்று அறிந்து,

அதினுடைய யாதாத்மயம் - “கைங்கர்யத்திலஹங்கார கர்ப்பமான மமகாரம்” என்று அறிந்து, அத்தால் பிறப்பதொரு தெளிவும்.

விளக்கம் - அல்லது வேறு விதமாகவும் பொருள் கூறலாம். (அறிந்து அறிந்து தேறித்தேறி) - நீ மயர்வற மதிநலம் அருள்பவன் என்பதால், உனது பரஸ்வரூபம் குறித்து திருவாய்மொழி (1-1-2) - மனனுணர் வளவிலன், பொறியுணர்வவையிலன், எதிர்நிகழ் கழிவினுமினனிலன், மிகுநரையிலன், உணர்முழுநலம், இனன் - என்று அறிந்தேன்; அத்தகைய பரஸ்வரூபத்தின் உள்ளது உள்ளபடியான தன்மையானது, திருவாய்மொழி (10-6-1) - அது நமது விதிவகையே - என்றும், திருவாய்மொழி (3-6-9) - நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீள் கடல்வண்ணன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “அர்ச்சாவதாரம் முடிய உள்ளதான, அடியார்களுக்கு எப்போதும் வசப்பட்ட நிலை” என்று அறிந்தேன்; இவற்றால் ஒரு தெளிவு பிறந்தது. எனது ஸ்வரூபமானது, திருவாய்மொழி (8-8-5) - சென்று சென்று பரம்பரமா யாதும் அன்றித் தேய்ந்தற்று நன்று தீதென்றறிவரிதாய் நன்றாய் ஞானம் கடந்திருக்கும் - என்பதாக அறிந்தேன்; இதனுடைய உள்ளது உள்ளபடியான தன்மையானது திருவாய்மொழி (8-10-3) - சிறுமாமனிசராயென்னை ஆண்டார் இங்கே திரிய - என்றும், திருவாய்மொழி (3-7-10) - தம் அடியார் அடியோங்களை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “உனது அடியார்கள் வரை அடிமையாக இருத்தல் ஆகும்” என்று அறிந்தேன்; இதனால் ஒரு தெளிவு பிறந்தது. உபாயமாக உள்ள ஸ்வரூபமானது, திருவாய்மொழி (5-10-11) - நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு - என்று அறிந்தேன்; அதனுடைய உள்ளது உள்ளபடியான தன்மையானது, “ஞானத்தின் கார்யமாக, அதிகாரியின் அடையாளமாக உள்ள ப்ரபத்தியையும் கூட உபாயமாக ஏற்றுக்கொள்ளாதது” என்று அறிந்தேன்; இதனால் ஒரு தெளிவு பிறந்தது. பலனுடைய ஸ்வரூபமானது, திருவாய்மொழி (3-3-1) - ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்தல் - என்பதாக அறிந்தேன்; அதன் உள்ளது உள்ளபடியான தன்மையானது, திருவாய்மொழி (10-3-9) - உன் தன் திருவுள்ளம் இடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும் - என்று அறிந்தேன்; இதனால் ஒரு தெளிவு பிறந்தது. உன்னை அடைவதைத் தடுப்பதான விரோதி ஸ்வரூபமானது, திருவாய்மொழி (2-9-9) - யானே எந்தனதே என்றிருக்கை - என்பதாக அறிந்தேன்; அதன் உள்ளது உள்ளபடியான தன்மையானது, “கைங்கர்யத்தில் அஹங்காரத்தைச் சேர்ந்தவுடன் கொண்டதாகிய ஒரு மமகாரம்” என்று அறிந்தேன்; இதனால் ஒரு தெளிவு பிறந்தது.

வ்யாக்யானம் - (யான்) இப்படி நீயறிவிக்க அறிந்த யான். (எனதாவியுள்ளே) என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே. (நிறைந்த ஞான மூர்த்தியாயை) பரிபூர்ண ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான உன்னை. பெற்ற அம்சத்தால் த்ருப்தனாகவொண்ணாதபடியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடைய உன்னை. (நின்மலமாக வைத்து) விசதமமாக அநுஸந்தித்து. (பிறந்தும் இத்யாதி) அறிவு பிறந்த அநந்தரம், “இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை” என்று அபேக்ஷித்த அது பெற்றேன். சாவது பிறப்பதாக் கொண்டு தடுமாறுகிற அறிவுகேடு தவிரப் பெற்றேன்.

விளக்கம் - (யான்) - இப்படியாக எனக்கு நீ அறிவு புகட்டி, அறிந்து கொண்ட நான். (எனது ஆவியுள்ளே) - எனது இதயத்தின் உள்ளே. (நிறைந்த ஞான மூர்த்தியாயை) பரிபூர்ணமான ஞான ஸ்வரூபமான உன்னை. உன்னை அடைந்த அம்சத்தால் மட்டுமே மனநிறைவு கொள்ள இயலாதபடியான மேன்மை கொண்ட உன்னை. (நின்மலமாக வைத்து) - அனைத்துவிதமான தோஷங்களும் நீங்கும்படியாக எண்ணி. (பிறந்தும் இத்யாதி) - அறிவு பிறந்த பின்னர், திருவிருத்தம் (1) - இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை - என்று வேண்டி நின்று, அதனையும் அடைந்தேன். இறத்தல் மற்றும் பிறத்தல் என்பதை எண்ணித் தடுமாறியபடி உள்ளதான அறிவுக்கேடு நீங்கப் பெற்றேன்.

வ்யாக்யானம் - (நறுந்துழாய் இத்யாதி) இவ்வறிவு பிறக்கைக்கு அவனிட்ட பிச்சை இருக்கிறபடி வைத்த வளையத்தைக் காட்டி, அவ்வடிவிலே குருகுல வாசத்தைப் பண்ணுவித்து, அறிவு பிறப்பித்தாயிற்றுத் தனக்கு ஆக்கிக்கொண்டது. (நான் உன்னைக் கண்டு கொண்டு) உன் போக்யதையை அறிந்த நான், நிரவதிக போக்யபூதனான உன்னைக் கண்டு கொண்டு. “நறுந்துழாயின் கண்ணியம்மா! நான் உன்னைக் கண்டு கொண்டு, அறிந்தறிந்து தேறித்தேறி, யான் எனதாவியுள்ளே நிறைந்த ஞான மூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து, பிறந்தும் செத்தும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்த்தொழிந்தேன்; இது நான் பெற்ற அம்சம்” என்கிறார்.

விளக்கம் - (நறுந்துழாய் இத்யாதி) - இப்படிப்பட்ட அறிவு பிறப்பதற்கு அவன் அளித்தருளிய பச்சை காரணமாக உள்ளது; பச்சை என்பது இங்கு துளசி அல்லது உபகாரத்தைக் குறிக்கும். வைக்கப்பட்ட துளசிமாலையைக் காண்பித்து, அந்த வடிவில்

குருகுலவாசத்தைச் செய்யும்படியாகச் செய்து, எனக்கு அறிவு பிறக்கும்படிச் செய்தான்; இதன் மூலம் என்னைத் தனக்கே என்று மாற்றிக்கொண்டான். (நான் உன்னைக் கண்டு கொண்டு) - உனது இனிமையை அறிந்த நான், எல்லையற்ற இனிமையை அளிக்கின்ற உன்னைக் கண்டு கொண்டு. அதாவது, “நறுந்துழாயின் கண்ணியம்மா! நான் உன்னைக் கண்டு கொண்டு, அறிந்தறிந்து தேறித்தேறி, யான் எனதாவியுள்ளே நிறைந்த ஞான மூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து, பிறந்தும் செத்தும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்த்தொழிந்தேன்; இது நான் பெற்ற அம்சம்”, என்று கூறுகிறார்.

4-7-8 கண்டு கொண்டு என் கைகள் ஆர நின் திருப்பாதங்கள் மேல்

எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு ஏத்தி யுகந்துகந்து
தொண்டரோங்கள் பாடியாடச் சூழ் கடல் ஞாலத்துள்ளே
வண்டுழாயின்கண்ணி வேந்தே! வந்திடகில்லாயே

பொருள் - நறுமணம் பொருந்திய துளசிமாலையை அணிந்தவனே! உன்னை எனது கண்களால் பரிபூர்ணமாக அனுபவித்து, உனது திருவடிகளின் மீது எட்டுத்திசைகளிலும் உள்ள மலர்களைக் கொண்டு வந்து தூவியபடி மகிழ்ந்து பரிபூர்ண இன்பமாகும்படியாக எனது கைகள் இருந்து, இப்படியாக ஒவ்வொரு செயல் மூலமும் ப்ரீதி பரவசராக நிற்கும் உன்னுடைய தொண்டர்களாகிய நாங்கள் பாடி ஆடும்படியாக, கடலால் சூழப்பட்ட இந்த ஸம்ஸார உலகத்திற்குள் நீ வராமல் உள்ளாயே!

அவதாரிகை - பெற்ற அம்சம் சொன்னாராய், பெறாத அம்சம் இதுவென்கிறார் இதில்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் தான் அடைந்தவற்றை அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், தான் அடையாதவற்றை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்டு கொண்டு) - “காண விரும்புமென் கண்கள்” என்று காணப் பெறாதே பட்டினி விட்ட கண் பட்டினி தீரும்படி கண்டு கொண்டு. “அரவிந்தம் போன்று நீண்ட கண்ணானைக் கண்ணாரக் கண்டுகொண்டு” என்கிறபடியே இக்கண்களின் வயிறாரக் கண்டு கொண்டு. (என் கைகளார) “தாயவனேயென்று தடவுமென் கைகள்” என்கிற கைகளின் உறாவுதல் தீரும்படியாக; கலியர் “வயிறாரவுண்ண” என்னுமாபோலே.

(நின் திருப்பாதங்கள் மேல்) உனக்கு தாரகமுமாய் போக்யமுமான திருவடிகளிலே. “பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும் பாதக்கமல”மிறே, தாரகம் தானேயாய் நின்றதிறே. அன்றிக்கே, எனக்கு ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான உன் திருவடிகளிலே. “உன் தேனே மலரும் திருப்பாத”த்திலே. முன்பு அநுவர்த்தித்துப் போருமது உண்டிறே விஷயங்களிலே; அங்ஙனன்றிக்கே, ப்ராப்தனான உன் திருவடிகளிலே. “த்வத் பாத பங்கஜ பரிக்ரஹ தந்ய ஜந்மாபூயாஸம்” என்கிறதுக்கு ஆளவந்தார், “வார்த்தை அழகிது, வகுத்த விஷயத்திலேயாகப் பெற்றிறோம்” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (3-8-4) – காண விரும்பும் என் கண்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, இதுவரை காண இயலாமல் நின்ற ஆழ்வாருடைய திருக்கண்களின் பட்டினி தீரும்விதமாகக் கண்டு கொண்டு. பெரியதிருமொழி (2-5-8) - அரவிந்தம் போன்று நீண்ட கண்ணானைக் கண்ணாரக் கண்டுகொண்டு – என்பதற்கு ஏற்ப, கண்கள் தங்களுடைய வயிறு ஆரும்படியாகக் கண்டு கொண்டு. (என் கைகள் ஆர) – திருவாய்மொழி (3-8-3) – தாயவனே என்று தடவும் என் கைகள் - என்பதாக உள்ள கைகளுடைய தவிப்பு நீங்கும்படியாக; பசி எடுத்தவர்கள், “வயிறு ஆர உண்ண” என்று கூறுவது போன்று உரைக்கிறார். (நின் திருப்பாதங்கள் மேல்) - உனக்குத் தாரகமாகவும் இனிமையாகவும் உள்ள திருவடிகள். பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-2-2) - பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும் பாதக்கமலங்கள் - என்பதாக உள்ள திருவடிகள் அல்லவோ அனைத்திற்கும் தரிக்கும்படியாக உள்ளது? அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம்; எனக்குக் கிட்டவல்ல பேறாகவும், இனிமையாகவும் உள்ள உனது திருவடிகளில். திருவாய்மொழி (1-5-5) - உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம் - என்பதாக உள்ள திருவடிகளில். முன்பு மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்ட நின்ற காலம் உண்டு; அவ்விதம் அல்லாமல், அடையத்தக்கவனாக உள்ள உனது திருவடிகளில். மாலதீ மாதவ நாடகத்தில் - த்வத் பாத பங்கஜ பரிக்ரஹ தந்ய ஜந்மாபூயாஸம் - உனது தாமரை போன்ற திருவடிகளை அடைவதன் மூலம் எனது பிறவிப்பயனை நான் அடைந்தவன் ஆவேன் - என்றுள்ள வாக்கியத்தைக் கேட்ட ஸ்வாமி ஆளவந்தார், “நன்றாக அமைந்துள்ள சொற்கள்; இவற்றை நாம் நம்மால் அடையப்பட வேண்டிய விஷயத்தில் பெறவில்லையே” என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (எண் திசையும் இத்யாதி) விஷயாநுரூபமாகவும், என்னுடைய அபிநிவேசாநுரூபமாகவும். தம்முடைய ஆசாநுரூபமாக “ஆசையிலுள்ளவையெல்லாம்

வேணும்” என்கிறார். அவ்வாசைதான் திக்குப்பட்டிறையிருப்பது. அங்ஙனையிறே கைங்கர்ய ருசியுடையார் வார்த்தையிருப்பது; கலியர் “கல அரிசிச்சோறு உண்ண வேணும்” என்னுமாபோலே. “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்றிறே இருப்பது. (உகந்து உகந்து) ப்ரீதி மாறாதே செல்லும்படியாக. (தொண்டரோங்கள்) இக்கைங்கர்யத்திலே சுவடறிந்த நாங்கள், “கேசவன் தமர்”க்குப்பின்பு தனியரல்லரிறே. (பாடியாட) ப்ரீதி ப்ரேரிதராய்ப் பாடுவது ஆடுவதாம்படி. இதுவாகில் முன்பே நாம் செய்வதாக இருந்ததொன்றன்றோ? அச்சரீர ஸம்பந்தமற்றால் ஒரு தேசவிசேஷத்திலே கொண்டு போய், “ஏதத் ஸாமகாயந்நாஸ்தே” என்னும்படி பண்ணுகிறேமென்ன; அதுவோ நான் அபேசுஷிக்கிறது?

விளக்கம் - (எண் திசையும் இத்யாதி) - விஷயத்திற்கு ஏற்றபடியும், தனது ஆசைக்கு ஏற்றபடியும் இருத்தல் வேண்டும் என்பதால், தனது ஆசைக்கு ஏற்றபடியாக “ஆசைப்பட்ட அனைத்தும் வேண்டும்” என்கிறார். அந்த ஆசையானது, அளவுக்கு மீறியதாக உள்ளது; கைங்கர்ய ருசி கொண்டவர்களுடைய சொற்கள் இவ்விதமே இருப்பதாகும். அதாவது பசி எடுத்தவர்கள், “கல அரிசிச்சோறு உண்ணவேண்டும்”, என்பது போன்று ஆகும். அயோத்யாகாண்டம் (31-25) - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - நான் அனைத்து கைங்கர்யங்களும் செய்வேன் - என்பது போன்றாகும். (உகந்து உகந்து) - ப்ரீதி எப்போதும் மாறாதவிதமாக. (தொண்டரோங்கள்) - இந்தக் கைங்கர்யத்தின் இனிமையை நன்றாக அறிந்த நாங்கள். திருவாய்மொழி (2-7-1) - கேசவன் தமர் - என்ற பாசுரத்திற்குப் பின்னர், தனியானவர்கள் அல்லர் அல்லவோ? (பாடி ஆட) - ப்ரீதியினால் நன்கு தூண்டப்பட்டவர்களாக, பாடுவதும் ஆடுவதும் என்றபடி. ஆனால் இது, திருவிருத்தம்(1) - பொய்நின்ற ஞானமும் - என்பதை உரைத்தபோதே நிகழ்ந்தது அல்லவோ? ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இந்தச் சரீரத்தின் ஸம்பந்தம் நீங்கியவுடன் பரமபதத்திற்குக் கொண்டு சென்று தைத்திரீயம் - ஏதத் ஸாமகாயந்நாஸ்தே - ஸாம கானத்தைப் பாடியபடி - என்பதாக நாம் செய்யப்போகிறோம் அல்லவோ?”, என்று கேட்டான்; அதற்கு ஆழ்வார், “அதனையோ நான் விரும்புகிறேன்? அல்ல, இங்கேயே வேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சூழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே) எங்கேனும் விடாய்த்தாரை எங்கேனும் விடாய் தீர்க்கவோ? சூழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே நான் காண வரவேணும். (வண் துழாயின்கண்ணி வேந்தே) ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே காட்டுமிடத்தில், அங்குள்ளாருக்குக் காட்சி கொடுக்குமா

போலே காட்டவும் வேணும். நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுக்கும் ஒப்பனையோடே காட்டவும் வேணும். (வந்திடகில்லாயே) “கூவியுங் கொள்ளாய்” என்றது பற்றாதென்கிறார். வந்திடுகிறிலை. இது நான் பெறாத அம்சம். இதுதான் இருந்தபடியென்? ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றமையும் இல்லை, கைங்கர்யம் பெற்றமையும் இல்லை; இங்ஙனையிருக்க “இவ்வம்சம் பெற்றேன். இவ்வம்சம் பெற்றிலேன்” என்கிறபடி என்? என்னில், “ஒன்று உத்தேச்யமாய், மற்றையது அதுக்கு உறுப்பாக வருமதினே”. நாமும் முதலிலே “இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை” என்றோமாகில் அவனும் சக்தனாயிருந்தாகில், இது கழிந்ததேயன்றோ என்று அததைப் பெற்றாராக நினைத்திருந்தார்; கைங்கர்யம் அவச்யம் பெற்றல்லது நிற்கவொண்ணாமையாலே, அது கைப்புகுராமையைப் பற்றப் பெற்றிலோமென்கிறார்.

விளக்கம் - (சூழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே) - ஒரு இடத்தில் தாகம் ஏற்பட்டு நிற்பவரை வேறு ஒரு இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று தாகம் தீர்ப்பார்களோ? கடலால் சூழப்பட்ட இந்த உலகத்தில், நான் காணும்படியாக நீ வரவேண்டும். (வண் துழாயின்கண்ணி வேந்தே) - ஸம்ஸார உலகத்தில் வந்து நீ காட்சி அளிக்கும்போது, பரமபதத்தில் உள்ளவர்களுக்கு எவ்விதம் காட்சி அளிப்பாயோ அதனைப் போன்றே வரவேண்டும். நித்யஸூரிகளுக்கு எந்தவித ஒப்பனைகளுடன் காட்சி தருகிறாயோ அதனைப் போன்றே வரவேண்டும். (வந்திடகில்லாயே) - அதாவது திருவாய்மொழி (4-7-1) - கூவியும் கொள்ளாய் - என்பது போதாது என்கிறார். நீ வரவில்லை. இதுவே நான் அடையாத அம்சமாகும். ஆனால் இவ்விதம் உரைத்தல் எவ்வாறு பொருந்தும்? இந்த ப்ரக்ருதியுடனான ஸம்பந்தம் நீக்கப் பெறவும் இல்லை, கைங்கர்யத்தையும் பெறவில்லை; இப்படி உள்ளபோது, “இந்த அம்சத்தைப் பெற்றேன், இந்த அம்சத்தைப் பெறவில்லை” என்று கூறுவது எப்படி? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது கைங்கர்யம் என்பது குறிக்கோளாகவும் சரீர ஸம்பந்தம் என்பது அதற்கு உதவுவதாகவும் வருவது அல்லவோ? அதாவது திருவிருத்தம் (1) - இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை - என்று உரைக்கும்போது அதனைச் செய்யக்கூடிய சக்தி கொண்டவனாக உள்ளதால், சரீரத்தை நீங்கிக் கொடுத்து விடுவான்; இப்படியாக ப்ரக்ருதியுடனான ஸம்பந்தம் நீங்கப் பெற்றதாக எண்ணினார். ஆனால் கைங்கர்யத்தைப் பெற்றால் அல்லாமல் தரிக்க இயலாது என்பதால், அதனைப் பெறுவதை அடையவில்லை என்கிறார்.

4-7-9 இடகிலேனொன்றட்டகில்லேன் ஐம்புலன் வெல்லகில்லேன்
கடவனாகிக் காலந்தோறும் பூப்பறித்தேத்தகில்லேன்
மடவன்னெஞ்சங்காதல் கூர வல்வினையேன் அயர்ப்பாய்த்
தடவுகின்றேன் எங்குக் காண்பன் சக்கரத்தண்ணலையே?

பொருள் - பசி மற்றும் தாகம் கொண்டவர்களுக்கு ஒரு பிடி உணவு மற்றும் ஒரு மிட்டு தண்ணீர் கூட அளிக்கவில்லை; இவ்விதம் தான வடிவமான கர்மயோகம் இல்லாததால், ஞானயோகத்திற்கு அங்கமாக உள்ள ஐந்து இந்த்ரியங்களையும் வசப்படுத்தவில்லை; ஞானயோகத்தினால் வரக்கூடிய பக்தியோகம் நிறைந்த சரீரத்தில் இருந்தபடி, ஆராதனை செய்யவேண்டிய காலங்களில், மலர்களைப் பறித்து ஆரதிக்கவும் செய்யவில்லை. இவ்விதம் எந்தவிதமான சக்தியும் அற்றவனாக உள்ளபோதிலும், பற்றிய விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டபடியும், யாராலும் விடுவிக்க இயலாதபடியும் உள்ளதான எனது மனதில் ஆழ்ந்த காதல் மேலோங்கி நிற்கிறது; அதற்கு ஏற்றபடியான அனுபவத்தை அடையப்பெறாத நான், அறிவுக் கேட்டை உடையவனாக நின்று சக்கரத்தைத் திருக்கரத்தில் ஏந்திய எனது நாதனைக் காணலாம் என்று தேடுகிறேன். அவனை எங்கு காண இயலும்?

அவதாரிகை - எம்பெருமானைக் காண்கைக்கு ஈடான கர்மயோகாத்யுபாயங்க ளொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற நான் “காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டால் காண்கைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

விளக்கம் - “ஸர்வேச்வரனைக் காண்பதற்குத் தகுதி ஏற்படுத்தக்கூடிய கர்மயோகம் போன்ற உபாயங்கள் ஒன்றும் இல்லாத நான், அவனைக் காணவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன். இதற்கு ஏதேனும் வழி உள்ளதோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இடகிலேன்) ஆர்த்த விஷயத்தைக் கண்டால் “ஐயோ” என்று இரங்கிச் சில இடில், அது ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளத்துக்குச் சாலவுகப்பிறே; அங்ஙனென்றும் செய்யப் பெற்றிலேன். (ஒன்று அட்டகில்லேன்) கையில் த்ரவ்யத்தை அவிழ்த்திடா விட்டால், உடம்பு நோவத் தண்ணீர் சுமந்து வார்க்கலாமிறே; அதுவும் செய்திலேன். (ஐம்புலன் வெல்லகில்லேன்) “பிறர்க்கு ஒன்று வேண்டும்” என்று இராவிட்டால், “எனக்கு”

என்னுமதுதான் தவிரப் பெற்றேனோ? ச்ரோத்ராதிகள், விஷயங்களிலே பட்டி போகாதபடி பரிஹரித்திலேன். (கடவனாகி) சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிறபடியே, அடைத்த காலங்களிலே புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு தேவர் திருவடிகளிலே ஸமாராதநம் பண்ணிற்றிலேன். இவர் ஸமாராதநம் பண்ணியறியாரோ? என்னில்; “நூல் பிடித்தாற்போலே” சாஸ்த்ரங்களில் ஸாதநரூபமாகச் சொல்லுகிற ஸமாராதநத்தில் இவர்க்கு அந்வயமில்லை; தேஹயாத்ரைக்கு உடலாகச் செய்யுமது உண்டு. இவையுண்டாயிற்றாகில் பக்தி சரீரத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம், அதுவுமில்லையென்கிறார். இவற்றினுடைய ஸ்வரூப நிஷேதம் பண்ணுகிறதன்று உபாயத்வத்தை நிஷேதிக்கிறது. (மட வல்நெஞ்சம்) மடப்பத்தால் மென்மையை நினைக்கிறது; அதாவது, “பகவத் விஷயம்” என்றால் கடுக விழுந்து கொண்டு நிற்கை. வன்மையாவது, விழுந்தால் பின்னை அங்குநின்றும் மீட்க அரிதாயிருக்கை. (காதல் கூர) இப்படிப்பட்ட நெஞ்சானது ஸ்நேஹம் மிக. (வல்வினையேன்) ஸ்நேஹாநூகூலமாகக் காணப் பெறாத பாபத்தைப் பண்ணினேன். காதலுக்கு விஷயம் பெற்றேனல்லேன்; இத்தை அகஞ்சரிப்படுத்தினேனல்லேன். ஆசாலேசமுடையார்க்கு முகங்கொடாதவனாய் இழந்தேனல்லேன்; என் பாபம் இருந்தபடியேன்?

விளக்கம் - (இடகிலேன்) - வருத்தத்துடன் உள்ளவர்களைக் கண்டால், “ஐயோ” என்று அவர்களிடம் இரக்கம் காண்பித்து ஏதேனும் அளித்தால் அது ஸர்வேச்வரனுக்கு மகிழ்வை ஏற்படுத்தும்; ஆனால் அது போன்று எதனையும் நான் செய்யவில்லை. (ஒன்று அட்டகில்லேன்) - கைகளில் உள்ள பொருளை அளிக்காவிட்டாலும், எனது உடம்பு நோகும்படியாகத் தண்ணிர் சுமந்து வந்து அளிக்கலாம் அல்லவோ? அதனையும் நான் செய்யவில்லை. (ஐம்புலன் வெல்லகில்லேன்) - மற்றவர்களுக்கு ஏதேனும் அளிக்க வேண்டும் என்று எண்ணாமல் உள்ளேன்; ஆயினும், எனக்கு என வேண்டுவதை நான் தவிர்க்கிறேனோ என்றால் அதுவும் இல்லை; காது முதலான புலன்களின் விஷயத்தில் கண்டபடி திரியாமல் உள்ள நிலையையும் அடையவில்லை. (கடவனாகி) - சாஸ்த்ரங்களில் கூறுவதற்கு ஏற்ப அந்தந்த காலங்களில் மலர்கள் முதலானவற்றைக் கொண்டு உன்னுடைய திருவடிகளில் சமர்ப்பித்து ஆராதனை செய்கிற நிலையாவது உண்டா என்றால், அதுவும் இல்லை. ஆயினும் இவர் அது போன்று ஆராதனை செய்து அறியாமல் உள்ளாரா என்றால், சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டபடி சரியான முறையில் செய்யவேண்டும் என்பதான ஆராதனத்தில் இவருக்குத் தொடர்பு இல்லை; கைங்கர்யத்திற்காக மட்டுமே செய்தபடி இருப்பார். ஆனால் இவை ஏற்பட்டால்,

பக்தியுடன் கூடிய சரீரத்துடன் இருக்கலாம் என்றால், அதுவும் இல்லை என்கிறார். அதாவது கர்மயோகம் போன்றவற்றின் செய்கைகளைத் தள்ளவில்லை, அவற்றின் “உபாயமாக உள்ள தன்மை” என்பதையே தள்ளுகிறார். (மட வல்வினையேன்) - மடப்பத்தால் மென்மையை எண்ணுகிறார். அதாவது “பகவத் விஷயம்” என்னும்போது விரைந்து விழுந்து நிற்கும் தன்மை. இதில் வன்மை என்றால், அவ்விதம் விழும்போது எளிதாக மீட்க இயலாமல் உள்ள நிலை. (காதல் கூர) - இப்படிப்பட்ட நெஞ்சானது மிகுந்த காதலுடன் கூடியபடி. (வல் வினையேன்) - அத்தகைய காதலுக்குத் துணை நிற்கும்படியான “அவனைக் காணுதல்” என்பது கைகூடப் பெறாத பாபம் செய்தேன். எனது காதலுக்கான விஷயம் கைகூடப் பெறவில்லை; அதனைக் குறைத்துக் கொள்ளும் சக்தி உள்ளவன் அல்லன்; துன்பத்தில் வந்து உதவும்படியாக அவன் உள்ளபோதிலும், இவ்விதம் ஆசை கொண்டபடி உள்ள எனக்கு வந்து முகம் காண்பிக்காதபடி இழந்தவன் அல்லேன், எனது பாபங்கள்தான் எத்தகையது?

வ்யாக்யானம் - (அயர்ப்பாய்) அறிவுகேட்டையுடையேனாய். (தடவுகின்றேன்) முன்னே வந்து நின்றாலும் காணமாட்டாதபடி தடவாநின்றேன். “நத்வா பச்யாமி கௌஸல்யே” என்கிறபடியே. (எங்குக் காண்பன்) ஒரு கைம்முதலின்றிக்கேயிருக்கக் கூப்பிடுகிற நான் எங்கே காணக் கூப்பிடுகிறேன்? (சக்கரத்தண்ணலையே) கையிலே திருவாய்மொழியையுடைய ஸர்வேச்வரனை எங்கே காணக்கடவேன்? யசோதைப்பிராட்டி கையும்வெண்ணெயுமாகப் பிடித்துக் கொண்டாற்போலே, கையும் “நெய்யாராழி” யுமாகப் பிடித்துக் கொள்ளவாயிற்று இவர் ஆசைப்படுகிறது.

விளக்கம் - (அயர்ப்பாய்) - அறிவுகேடு உள்ளவனாக. (தடவுகின்றேன்) - எனக்கு முன்பாக அவன் வந்து நின்றாலும் காண இயலாதபடி உள்ளேன். அயோத்யாகாண்டம் (42-34) – நத்வா பச்யாமி கௌஸல்யே - தசரதன் கௌஸலையிடம் “உன்னை என்னால் காண இயலவில்லை” – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆகும். (எங்குக் காண்பேன்) – எந்தவிதமான கைம்முதலும் இல்லாதபடி உள்ள நான், உன்னை எங்கு காண்பதாக எண்ணி அழைக்கிறேன்? (சக்கரத்தண்ணலையே) - திருக்கரத்தில் சுதர்சன சக்கரத்தை ஏந்தியபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனை நான் எங்கு காண்பேன்? யசோதை க்ருஷ்ணனைக் கையும் வெண்ணெயுமாகப் பிடித்தது போன்று இவர் அவனை, பெரியதிருமொழி (7-7-3) – நெய்யார் ஆழி – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள கையும் சக்கரமுகமாகப் பிடிக்க விரும்புகிறார்.

4-7-10. சக்கரத்தண்ணலேயென்று தாழ்ந்து கண்ணீர் ததும்பப்

பக்கம் நோக்கி நின்றலந்தேன் பாவியேன் காண்கின்றிலேன்
மிக்க ஞானமூர்த்தியாய வேதவிளக்கினை என்
தக்க ஞானக்கண்களாலே கண்டு தழுவுவனே

பொருள் - திருக்கரமும் சக்கரத்தாழ்வானுமாக நிற்கின்ற வடிவத்தைக் காண்பித்து, “என்னை அடிமை கொண்ட எனது ஸ்வாமியே!” என்று உரைத்து, அவனை அனுபவிக்கப் பெறாத காரணத்தால், கீழே விழுந்து கண்களில் கண்ணீர் நிரம்பும்படியாக அனைத்து திசைகளிலும் பார்த்தபடி நின்று துன்பம் அடைந்தேன். அவனைக் காண்பதற்குத் தடையாக உள்ளதான பாபத்தைச் செய்த நான் அவனைக் காண இயலவில்லை. அளவிட இயலாத ஞான ஸ்வரூபனும், வேதம் என்ற விளக்கால் காணப்படுபவனும் ஆகிய அவனை, எனது கண்கள் கொண்டு காண ஆசைப்பட்டு வருந்தும் எனக்கு ஏற்றபடியான ஞானம் என்ற கண் மூலம் அவனைக் கண்டு தழுவி நிற்பேன்.

அவதாரிகை - “காணப்பெறாவிட்டால் மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி எனக்குத் தக்கதொரு ஜ்ஞாந த்ருஷ்டி எங்ஙனேயுண்டாயிற்று?”, என்கிறார்.

விளக்கம் - “அவனை என்னால் காண இயலவில்லை. ஆயினும் அவனை மறந்து விடாதபடியாக ஒரு ஞானக்கண் எனக்குக் கிட்டியது எப்படி?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சக்கரத்தண்ணலே என்று தாழ்ந்து) திருவாய்மொழியைக் காட்டி என்னையெழுதிக் கொண்டவனே! என்று இவ்வுத்தியோடே தரைப்பட்டு. (கண்ணநீர் ததும்ப) கண்கள் நீர் மிகைக்கும்படி. இவருடைய அவஸாதத்தினுடைய எல்லை காண்பது கண்ணநீரிலே. (பக்கம் நோக்கி நின்று அலந்தேன்) வருகைக்கு ஸம்பாவனையுள்ள திக்கைப் பார்த்து நின்று வெறுத்தேன். “பரமாபதமாபந்ந:” என்னுமளவினே. (பாவியேன் காண்கின்றிலேன்) ஆபத்ஸகனாயிருக்க, மஹாபாபியாகையாலே நான் காணப் பெறுகின்றிலேன். காணப் பெறாதொழிந்தால் மறந்து பிழைக்கலாம்படி நெஞ்சில் ப்ரகாசியாதொழியத்தான் பெற்றேனோ?

விளக்கம் - (சக்கரத்தண்ணலே என்று தாழ்ந்து) - “சக்கரத்தாழ்வானைக் காண்பித்து என்னை உனக்கு அடிமை என்று எழுதி வாங்கிக் கொண்டவனே,” என்ற சொற்களை உரைத்து விழுந்து. (கண்ணநீர் ததும்ப) - கண்களில் நீர் நிறையும்படியாக. அதாவது, இவருடைய துக்கத்தின் எல்லையைக் கண்ணீரில் காணலாம். (பக்கம் நோக்கி நின்று அலந்தேன்) - அவன் வருவதற்கு வாய்ப்பாக உள்ள அனைத்து திசைகளையும் பார்த்தபடி நின்று வெறுத்தேன். ஆனால் ஏன் வெறுக்கவேண்டும்? சிறிது நேரம் பொறுத்திருக்கலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். விஷ்ணுதர்மம் - பரமாபதமாபந்ந: - கஜேந்திரன் மிகுதியான ஆபத்தை அடைந்தவனாக - என்பது போன்று அல்லவோ நானும் அடைந்தேன்? (பாவியேன் காண்கின்றிலேன்) - அவன் ஆபத்து காலத்தில் ஓடி வந்து துணை நிற்பவனாக உள்ளபோதிலும், எனது பாபம் காரணமாக நான் அவனைக் காண இயலவில்லை. அவனைக் காண இயலவில்லை என்றாலும், அவனை நான் மறந்து விடாதபடி, எனது நெஞ்சத்தில் அவன் எப்போதும் நிற்பதை நான் அடையாமல் இருந்தேனா?

வ்யாக்யானம் - (மிக்க ஞானமூர்த்தியாய்) பரிபூர்ணமான ஜ்ஞாநத்தையே ஸ்வரூபமாகவுடையனான. (வேதவிளக்கினை) - வேதமான விளக்காலே காணப்படுமவனை; வேதப்ரகாசகனானவனையென்றுமாம். (என் தக்க இத்யாதி) எனக்குத் தக்காற்போலே ஒரு ஜ்ஞாந த்ருஷ்டியுண்டாய், அத்தாலே கண்டு அநுபவிப்பன். காணப் பெறாமையாலே ப்ரேமம் க்லேச ஹேதுவாகிறாப்போலே, நெஞ்சில் ப்ரகாசமும் க்லேச ஹேதுவாகாநின்றது. “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்கிற ஜ்ஞாந பக்திகளிரண்டும் கழுத்துக் கட்டியாய்விட்டது. மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதாபடி எனக்குத் தக்காற்போலே ஒரு ஜ்ஞாநமும் வேணுமோ? என்கிறார்.

விளக்கம் - (மிக்க ஞானமூர்த்தியாய்) - பரிபூர்ணமான ஞானத்தையே தனது ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவன். (வேத விளக்கினை) - வேதம் என்ற விளக்கால் காணப்படுபவனை. அல்லது வேதத்தை ப்ரகாசம் அடையும்படிச் செய்பவனை; அதாவது வேதத்திற்கு விளக்காக இருப்பவனை. (என் தக்க இத்யாதி) - எனக்கு ஏற்றபடியான ஞானம் என்ற கண் ஏற்பட்டு, அதன் மூலம் அனுபவிப்பேன். அவனைக் காண இயலாமல் உள்ளதால், ப்ரேமையானது துக்கத்திற்குக் காரணமாக உள்ளது; இது போன்று நெஞ்சத்தில் எப்போதும் இருந்தாலும், துக்கத்திற்குக் காரணமாக உள்ளது.

திருவாய்மொழி (1-1-1) – மயர்வற மதிநலம் அருளினை – என்பதான ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகிய இரண்டுமே எனது கழுத்தில் கட்டப்பட்டன; அதாவது கண்டு அனுபவிக்கவும் இயலாமல், மறக்கவும் இயலாமல் உள்ள நிலை. அவனை மறந்து பிழைப்பதற்கு ஏற்றபடி ஒரு ஞானமும் வேண்டுமோ?

4-7-11 தழுவி நின்ற காதல் தன்னால் தாமரைக்கண்ணன் தன்னைக்

குழுவு மாடத் தென்குருகூர் மாறன் சடகோபன் சொல்
வழுவிலாத ஒண்தமிழ்கள் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்
தழுவப் பாடியாடவல்லார் வைகுந்தமேறுவரே

பொருள் - திரண்ட மாடங்கள் நிறைந்துள்ள அழகான திருக்குருகூரில் அவதரித்தவரும், நற்குடியில் தோன்றியவரும் ஆகிய ஆழ்வாரால், தன்னைத் தழுவியபடி நிற்கின்ற காதலால், தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட ஸர்வேச்வரன் குறித்து அருளிச் செய்யப்பட்டதும், பகவத் குணங்களில் ஒன்றையும் விடாமல் உள்ளதும், அனைவராலும் ஓதத் தக்கதும் ஆகிய ஆயிரம் திருவாய்மொழிகளில் உள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும், நன்கு உள்ளத்தில் பொருந்தும்படி பாடி ஆட வல்லவர்கள், ஸ்ரீவைகுண்டம் அடைவார்கள்.

அவதாரிகை – நிகமத்தில், “இத்திருவாய்மொழி கற்றார் எம்பெருமானோடே நித்ய ஸம்சுலேஷம் பண்ணலாந் திருநாட்டிலே செல்லப் பெறுவர்”, என்கிறார்.

விளக்கம் – இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் எம்பெருமானுடன் எப்போது சேர்ந்திருக்கலாம்படியாக உள்ள பரமபதம் செல்வார்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தழுவி நின்ற காதல் தன்னால்) “நான் விடுவேன்” என்றாலும் விடவொண்ணாதபடியாய், உடன்வந்தியான அதிமாத்தரமான காதலாலே. (தாமரைக் கண்ணன் தன்னை) இக்காதலுக்கு க்ருஷி பண்ணின நேத்ரபூதரைச் சொல்லுகிறார். (குழுவு மாடத் தென்குருகூர்) “ஸர்வஞ்ச குசலம் க்ருஹே” என்னுமாபோலே, “ஆழ்வார்க்கு ஆர்த்தி மிகமிக, ஸர்வேச்வரன் வரவு தப்பாது” என்று திருநகரி குடி நெருங்கிக் குளிர்ந்து தேறினபடி. (மாறன்) ஸம்ஸாரத்தை மாற்றினவர். (சடகோபன்) பகவத் விமுகருக்கு சத்ரு. (சொல் வழுவிலாத) பகவத் விசுலேஷத்தாலே கூப்பிடுகிற இந்நன்மையிள் ஒன்றுந்

தப்பாதபடி சொன்ன. (ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் தழுவப் பாடியாட வல்லார்) ஆழ்வார் பாவவ்ருத்தி ஒருவர்க்கும் பிறக்கமாட்டாதினே; அத்தாலே சிறிது அணைய நின்றாகிலும் இத்தை அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். (வைகுந்தம் ஏறுவரே) காண ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிடுகிற ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்து, நித்யாநுபவம் பண்ணலாம் நித்யவியூதியில் புகப் பெறுவர். குழுவு மாடம் - நெருங்கின மாடம். தென்குருகூர் - அதைவ அழகிய திருநகரி.

விளக்கம் - (தழுவி நின்ற காதல் தன்னால்) - “நான் அவனை விடுவேன்” என்று முனைந்தாலும் விட இயலாதபடி, எப்போதும் தொடர்ந்தபடி உள்ளதான அளவற்ற காதலால். (தாமரைக் கண்ணன் தன்னை) - இந்தக் காதலை மேன்மேலும் வளர்ப்பதற்கு உதவிய, அழகான திருக்கண்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணனைக் கூறுகிறார். (குழுவு மாடத் தென்குருகூர்) - யுத்தகாண்டம் (127-5) - ஸர்வஞ்ச குசலம் க்ருவே - பரத்வாஜர் இராமனிடம், “வீட்டில் எல்லாரும் நன்றாக உள்ளனர்” - என்று கூறுவது போன்று, “ஆழ்வாருக்கு ஏற்படுகின்ற பிரிவுத் துன்பம் அதிகமாகியபடி உள்ளது. ஆகவே ஸர்வேச்வரனுடைய வருகையானது நிச்சயம் நிகழும்”, என்பதாக ஆழ்வார்திருநகரியில் உள்ள அனைவரும் ஒன்றாகத் திரண்டு நின்றனர். (மாறன்) - ஸம்ஸாரத்தை மாற்றியவர். (சடகோபன்) - பகவானிடம் விருப்பம் இன்றி உள்ளவர்களுக்கு விரோதி. (சொல் வழுவாத) - பகவானைப் பிரிந்த காரணத்தால் அழைக்கின்ற இந்த நன்மையில் ஒன்றும் விடாதபடி உரைத்த. (ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் தழுவப் பாடியாட வல்லார்) - ஆழ்வாருடைய இந்த உன்னத நிலையானது வேறு யாருக்கும் ஏற்படாது; ஆயினும் அந்த நிலையில் சிறிதளவாவது உண்டாகிலும் இதனைக் கற்கவல்லவர்கள். (வைகுந்தம் ஏறுவரே) - அவனைக் காண விரும்பி அழைக்கின்ற இந்த ஸம்ஸாரத்தை விலக்கி, எப்போதும் அவனை அனுபவித்தபடி உள்ள பரமபதத்தில் புகுவார்கள்.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி
ஏறாளும் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியிலே கேட்டாரடைய நீராம்படி கூப்பிட்டார்; “இப்படி கூப்பிடச் செய்தேயும் ஸர்வேச்வரன் நமக்கு முகம் தாராதிருந்தது நம்பக்கல் உபேசைஷயாலேயாக அடுக்கும்” என்று பார்த்து, “ப்ராப்தனுமாய் ஸுசீலனுமாய் விரோதி நிரஸந சீலனுமாயிருக்கிறவன், ‘இது வேண்டா’ என்றிருக்குமாகில் எனக்கோதான் இது வேண்டுவது” என்று விடப் பார்த்து, “அவனுக்கு வேண்டாத நானும் என் உடைமையும் வேண்டா எனக்கு” என்று ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையற்றபடியை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில், அதனைக் கேட்டவர்கள் முற்றிலுமாக நீர்ப்பண்டம் போன்று உருகும்படியாக ஸர்வேச்வரனை அழைத்தார். “இவ்விதம் நாம் அழைத்தபோதிலும் ஸர்வேச்வரன் நம் முன்பாக வந்து தோன்றவில்லை. இதற்குக் காரணம் நம்மிடம் விருப்பம் இல்லாதால் ஆகும்”, என்று எண்ணினார். தனது திருவுள்ளத்தில், “நம்முடன் ஸம்பந்தம் உள்ளவனும், ஸுசீலனும், நம்முடைய விரோதிகளை அழிப்பவனும் ஆகிய அவன் நம்மை வேண்டாம் என்று நிற்கிறான்; அப்படி உள்ளபோது நமக்கு இது வேண்டுமோ?”, என்று எண்ணியவராக விடப் பார்த்தார். உடனேயே, “அவனுக்கு வேண்டாதபடி உள்ள நானும், எனது உடைமைகளும் எனக்கும் வேண்டாம்”, என்று எண்ணியவராக, தனது ஆத்மாவுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்களிலும் ஆசை அற்றுப் போன விதத்தை வேறுவிதமாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அவன் விரும்பின வழியாலேகாணும் ஆத்ம வஸ்துவை விரும்ப ப்ராப்தி உள்ளது. இங்ஙன் விரும்பாதவன்று பழைய தேஹாத்மாபிமாநத்தோபாதியாமிநே; (ந தேஹம்) இத்தனை சாந்து நாற்றுத்துக்காக நிலை நின்ற அத்ருஷ்டத்தைக் கூட அழிய மாறும்படியிநே தேஹத்தில் பண்ணியிருக்கும் அபிமாநம்; அப்படிப்பட்ட தேஹம் வேண்டா. (ந ப்ராணாந்) தேஹந்தன்னை ஆதரிக்கிறது ப்ராணனுக்காக; அப் ப்ராணன்களும் வேண்டா. (ந ச ஸுகம்) ப்ராணன்களை விரும்புகிறது ஸுகத்துக்காக; அந்த ஸுகமும் வேண்டா. இதுக்கு உறுப்பாக வருமல்லாதவையும் எனக்கு வேண்டா. இவையெல்லாம் புருஷார்த்தமாவது ஆத்மாவுக்கிநே; அவ்வாத்மாதானும் வேண்டா.

இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? உன் திருவடிகளில் சேஷத்வ ஸாம்ராஜ்யத்துக்குப் புறம்பானவை யாவை சில, அவையொன்றும் எனக்கு வேண்டா. (நாத) உடையவனுக்குப் புறம்பாயிருக்குமவற்றை விரும்ப ப்ராப்தியுண்டோ? அங்ஙனையாமாகில் க்ரமத்தாலே கழித்துத் தருகிறோம் என்ன; “ஒரு சூணமும் பொறுக்கமாட்டேன். இவை தன்னைத் தவிர்த்துக் கடக்க வைக்கவொண்ணாது நசித்துப்போம்படி பண்ணவேணும்”; “இது கண்டாதூர்த்வமான வார்த்தையன்றோ?” என்ன; (தத் ஸத்யம்) மெய். (மது மதந) இங்ஙனன்றாகில் தேவர் முன்பு பொய்யரானார் பட்டது படுகிறேன். “ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோநை வார்த்தைந் ந ச பூஷணை: | வஸந்த்யா ராக்ஷஸீ மத்யே விநா ராமம் மஹாரதம்” ப்ரணாதிகளால் கார்யமின்றிக்கேயொழுகிறதென்? என்னில், இருக்கிறது ராக்ஷஸிகள் நடுவே; பிரிகிறது பெருமானை; இவற்றால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?

விளக்கம் – அவன் விரும்பவில்லை என்றால், அந்தக் காரணத்திற்காகத் தன்னையும் தனது உடைமைகளையும் விரும்பாமல் உள்ளது சரியா என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அவன் விரும்பம் கொண்ட வழியால் அல்லவோ ஆத்மா விரும்புவதற்கான ஸம்பந்தம் உள்ளது; அவ்விதம் அவன் விரும்பாதபோது, சரீரத்தையே ஆத்மாவாக எண்ணுகின்ற பழைய எண்ணங்கள் போன்ற இருக்கும் அல்லவோ? ஆனால் இவ்விதம் அவன் விரும்பாத ஆத்மாவையும், அதனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்களையும் தள்ளியவர்கள் வேறு யாரும் உள்ளனரோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸ்தோத்ரரத்னம் (57) – ந தேஹம் – ஒரு சாந்தின் நாற்றத்திற்காக, நிலையாக உள்ள பலனாகிய அவனையும் மாற்றும்படியாகச் சரீரத்தில் கொள்ளும் உரிமை உள்ளது அல்லவோ? இப்படிப்பட்ட சரீரம் வேண்டாம். (ந ப்ராணாந்) – ப்ராணனின் காரணமாகவே சரீரம் விரும்பப்படுகிறது; ஆகவே அந்த ப்ராணனும் வேண்டாம். (ந ச ஸுகம்) – சுகத்திற்காக அல்லவோ ப்ராணன் விரும்பப்படுகிறது? ஆகவே அந்தச் சுகமும் வேண்டாம். இதற்கு ஏற்றபடி பின் தொடர்கின்ற எந்த ஒரு பொருளும் எனக்கு வேண்டாம். இவை அனைத்தும் ஆத்மாவிடம் அல்லவோ பயன் அளிப்பதாக உள்ளன? ஆகவே அந்த ஆத்மாவும் வேண்டாம். ஆனால் இப்படியாகத் தனித்தனியே பிரித்து உரைப்பது ஏன்? உனது திருவடிகளில் அடிமையாக நிற்கின்ற ஸாம்ராஜ்யத்தில் மாறாக உள்ளவையாக சில இருக்கின்றன; அவை எதுவும் எனக்கு வேண்டாம். (நாத) – நம்முடன் ஸம்பந்தம் கொண்டு நம்மைத் தனது உடைமையாகக் கொண்டுள்ள ஒருவன் விரும்பாத பொருள்களை நாம் அடைவதற்கு முயல்வது சரியா?

இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “அப்படியானால் அவற்றை நாமே வரிசையாக அந்தந்த காலத்தில் விலக்கிக் கொடுக்கிறோம்”, என்றார். இதற்கு ஸ்வாமி ஆளவந்தார், “ஒரு நொடிப்பொழுதும் இனி நான் பொறுக்கமாட்டேன். இவற்றை முற்றிலுமாக அழித்து, இவற்றை நான் கடந்து செல்லவேண்டும் என்ற நிலை இன்றி முற்றிலுமாக முடிந்து போகும்படிச் செய்யவேண்டும்”, என்றார். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “ஆனால் இது கழுத்துக்கு மேலே வரும் சொற்கள் அல்லவோ? நான் எவ்விதம் நம்புவது?”, என்றான். இதற்கு ஆளவந்தார், (தத் ஸத்யம்) - அது உண்மையே ஆகும். (மது மதந) - இவ்விதம் உண்மையான சொற்கள் அல்ல என்றால், உன் முன்பாக பொய் உரைத்தவன் அடைந்த நிலையை நான் அடைவேனாக. ஸுந்தரகாண்டத்தில் (26-5) - ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோநை வார்த்தைந் ந ச பூஷணை: | வஸந்த்யா ராஷஸீ மத்யே விநா ராமம் மஹாரதம் - வீரனாகிய இராமனைப் பிரிந்து அரக்கியர்கள் நடுவில் வசிக்கின்ற எனக்கு எனது ப்ராணனால் எந்தப் பயனும் இல்லை. ஆபரணங்களாலும் எந்தப் பயனும் இல்லை - என்று சீதை உரைத்தாள். ஆனால் “ப்ராணன் முதலானவற்றால் எந்தக் கார்யமும் இல்லை”, என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது, வசிப்பது அரக்கியர் முதலானவர்கள் நடுவில் ஆகும்; இதன் விளைவாகப் பெருமாளைப் பிரிந்து உள்ளாள்; ஆகவே இவற்றால் எந்தப் பயனும் இல்லை அல்லவோ?

4-8-1 ஏறாளுமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும்

கூறாளுந் தனியுடம்பன் குலங்குலமா அசுரர்களை
நீறாகும்படியாக நிருமித்துப் படை தொட்ட
மாறாளன் கவராத மணிமாமை குறைவிலமே

பொருள் - ரிஷப வாகனத்தைக் கொண்டவனும், ஈச்வரனாகத் தன்னை எண்ணியபடி உள்ளவனும் ஆகிய ருத்ரனும், பலவிதமாக ஸ்ருஷ்டி செய்யும் தகுதி கொண்ட நான்முகனும், தன்னை எப்போதும் அகலாதபடி உள்ள மஹாலக்ஷ்மியும் தனித்தனியாக அனுபவித்தபடி உள்ளதான திருமேனி கொண்டவன்; கூட்டமாக உள்ள அஸுரர்களை சாம்பலாக்கும்விதமாகத் தனது திருவுள்ளத்தில் எண்ணி ஆயுதங்களைத் தொடுத்தவன்; இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனால் விரும்பப்படாத அழகான இந்தச் சரீரத்தின் நிறம் மூலமாக எந்தப் பயனையும் நாங்கள் அடையவில்லை.

அவதாரிகை - அத்யந்த குணவானுமாய், விரோதி நிரஸந ஸமர்த்தனுமாயிருக்கிற எம்பெருமான் விரும்பாத ச்லாக்யமான நிறங்கொண்டு எனக்கு ஒரு கார்யமில்லை என்கிறாள்.

விளக்கம் - “எல்லையற்ற உயர்ந்த கல்யாணகுணங்கள் கொண்டவனும், விரோதிகளை அழிப்பதில் சாமர்த்தயம் உள்ளவனும் ஆகிய எம்பெருமான் விருப்பம் கொள்ளாத சிறந்த நிறம் கொண்ட எனக்கு, இந்த நிறத்தால் எந்தப் பயனும் இல்லை”, என்கிறாள் (பராங்குசநாயகி).

வ்யாக்யானம் - (ஏறாளும் இத்யாதி) “நான், நான்” என்பாருக்கும் அணையலாம்படியான உடம்பைக்கிடர் நான் இழந்திருக்கிறது என்கிறாள். கண்ட காபாலிகந்தர் பெற்றுப் போகிறதுகிடர் எனக்கு அரிதாகிறதென்கிறாள். (ஏறாளும்) ஸர்வேச்வரன் வேதாத்மாவான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடையனா யிருக்குமாகில், தானும் கைக்கொள்ளாண்டிகளைப்போலே “ஒரு எருத்தை யுடையேன்” என்று அபிமாநித்திருக்கும். (ஆளும்) இவனுடைய உபயவிபூதியிருக்கிறபடி. (இறையோனும்) அவன் உபயவிபூதிக்கும் கடவனாய் ஸர்வேச்வரனாயிருக்கும்; கள்ளியை “மஹாவ்ருஷ்டம்” என்கிறவோபாதி தானும் “ஈச்வரன்” என்றிருக்கும். தர்மதர்மிகளுக்கு ஐக்யமுண்டித்தனை போக்கி, தர்மி த்வயத்துக்கு ஐக்யமில்லை. (திசைமுகனும்) ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக நாலு வேதங்களையும் உச்சரிக்கைக்கு ஈடான நாலு முகத்தையுடையனாய், “நான் ஸ்ரஷ்டா” என்று அபிமாநித்திருக்கிற சதுர்முகனும். (திருமகனும்) “அநந்யா ராகவேணாஹம்” என்று சொல்லுகிறபடியேயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரும். (கூறாளும் இத்யாதி) இவர்கள் கூறிட்டாளும்படி அத்விதீயமான உடம்பு படைத்தவன். “நாங்கள் அதிகாரி புருஷர்க ளுடையவர்கள்” என்று பிராட்டி பரிஸரத்திலே புக்குச்சிலர் அழிவு செய்தல், “நாங்கள் படுக்கைப் பற்றிலுள்ளோம்” என்று சிலர் அவர்களெல்லையிலே புக்கு அழிவுசெய்தல் செய்யவொண்ணாதாடி ஆளுமாயிற்று. திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திலும் வீறுடையது திருமேனியிறே. ஸர்வாபாச்ரயமாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது. இப்படி சீலவானாயிருக்கிறவனைக்கீடர் நான் இழந்திருக்கிறது.

விளக்கம் - (ஏறாளும் இத்யாதி) - “நான், நான்” என்று ருத்ரன், நான்முகன் போன்றவர்கள் அணைத்துக் கொள்ளத் துடிக்கும் திருமேனியை அல்லவோ நான் இழந்துள்ளேன்?

கபாலத்தை உடையவனும், திருநாபியில் பிறந்த நான்முகனும் எளிதாகப் பெறக் கூடிய திருமேனி அல்லவோ எனக்குக் கிட்டுவதற்கு மிகவும் அரிதாக உள்ளது? (ஏறாளும்) - ஸர்வேச்வரனாகிய அவன், வேதமே ஸ்வரூபமாக உள்ள கருடனைத் தனது வாகனமாகக் கொண்டு நிற்கிறான்; தானும் இங்கு ஓர் ஆண்டி போன்று எருதை வாகனமாகக் கொண்டு செருக்குடன் நிற்பதால், “ஏறு ஆளும்” என்கிறார். (ஆளும்) - இவனுடைய இரண்டு விபூதிகளும் உள்ளன. (இறையேனும்) - அவன் இரண்டு விபூதிகளையும் கொண்ட ஸர்வேச்வரனாக உள்ளான்; ஆனால் இவனோ, கள்ளிச்செடியை “உயர்ந்த வருஷம்” என்று எண்ணுவது போன்று தானும் ஈச்வரன் என் எண்ணியபடி உள்ளான். “சிவனாகவும் நான்முகனாகவும் உள்ளாய்” என்று அவர்களுடைய ஆத்மாவாக உள்ளதாக உரைக்காமல், “இறையேன், திசைமுகன்” என்று தனியாக உரைத்தது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தேவன் என்று உரைத்தால் தேவசரீரம் மற்றும் ஆத்மா ஆகிய இரண்டையுமே குறிக்கும்; அது போன்று இவன் ஆத்மாவாகவும், அவர்கள் சரீரமாகவும் உள்ளனர். ஆகவே அந்தக் கருத்தே இங்கு உரைக்கப்பட்டது அல்லாமல், தனித்தனியாக ஸ்வரூப ஒப்புமை கூறப்படவில்லை. (நான்முகனும்) - ஸ்ருஷ்டி செய்வதற்கு அவசியமாக உள்ள நான்கு வேதங்களையும் உச்சரிப்பதற்கு ஏற்றபடி நான்கு முகங்கள் கொண்டவன்; “நானே படைப்பவன்” என்று எண்ணியபடி உள்ள நான்முகனும். (திருமகளும்) - ஸுந்தரகாண்டம் (21-15) அநந்யா ராகவேணாஹம் - இராவணனிடம் சீதை, “நான் இராமனுக்கு வேறு என ஆகாதவள்” என்றாள் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள பெரியபிராட்டியும். (கூறாளும் இத்யாதி) - இவர்கள் தனித்தனியே பிரித்துக் கொண்டு அனுபவிக்கும்படியாக, “இதனைப் போன்று வேறு ஏதும் இல்லை” என்னும்படியாக உள்ள திருமேனி கொண்டவன். “நாங்கள் அதிகாரி புருஷர்களைக் கொண்டவர்கள்” என்று பிராட்டியிடம் உள்ளவர்களை நெருங்கி உரைத்தல், “நாங்கள் படுக்கையான அந்தப்புரத்தில் உள்ளவர்கள்” என்று பிராட்டியிடம் உள்ளவர்கள் உரைத்தல்; இவ்விதம் இன்றி, அனைவரும் ஒன்றாக அனுபவிக்கும்படியாக. “ஆனால் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் அல்லவோ உயர்ந்தது? அதனை விடுத்து தனியுடம்பு என்று ஏன் கூறவேண்டும்?”, என்பதற்கு, “திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வீறுடையதாக திருமேனி உள்ளது அல்லவோ?” என்கிறார். ஆனால் பெரியபிராட்டி மட்டுமே உள்ளதான திருமேனியை, ருத்ரனுக்கும் நான்முகனுக்கும் இடமாகக் கூறலாமோ?”, என்பதற்கு, “அனைவருக்கும் ஏற்ற இடமாக உள்ளது”, என்கிறார். இப்படிப்பட்ட சீலகுணம் கொண்டவனை அல்லவோ

வ்யாக்யானம் - (குலங்குலமா) அணைக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகமுண்டாய்த்தான் இழக்கிறேனோ? “கோந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந்” என்றாற்போலே கீழ்; “வீர்யவாந்” என்றாற்போலே இது. குலங்குலமாக அஸுர வர்க்கத்தை. (நீறாகும்படியாக நிருமித்து) “நிஹதா: பூர்வமேவ” என்கிறபடியே, “உறவு வேண்டாம்” என்றபோதே பஸ்மமாய்ப் போம்படி ஸங்கல்பித்து. (படை தொட்ட) ஜகத் ஸ்ருஷ்டியில் வந்தால் ஸங்கல்பமே கொண்டு நிர்வஹிக்குமவன், ஆச்ரித விரோதிகளை அழியச் செய்யுமிடத்தில் ஸாயுதனாய்க் கொண்டு மேல்விழும். ஸ்வ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கும், ஆச்ரித விரோதிகளளவில் அஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கும். (நீறாகும்படியாக) “சிந்நம் பிந்நம் சரைர்தக்தம்” என்கிறபடியே, தூளியாம்படியாக ஸங்கல்பித்து ஆயுதமெடுக்குவன். “யஜ்ஞ விக்நகரம் ஹந்யாம் பாண்டவாநாஞ்சதுர் ஹ்ருதம்” தன்னை மிடற்றைப் பிடித்தாரையும் உயிர்நிலையிலே நலிந்தாரையும் நலியுமவன். (மாறாளன்) மிடுக்கனென்னுதல், எதிரியென்னுதல். துர்யோதநன் “அமுது செய்யவேணும்” என்ன; “த்விஷத் அந்நம் ந போக்தவ்யம் த்விஷந்தம் நைவ போஜயேத்” என்று ஆச்ரித விரோதிகளைத் தனக்கு விரோதிகளாகக் கொண்டு வாக்குப் பேசுமவன். (கவராத) விரோதிகளை அழியச் செய்து விடாய்த்து “தண்ணீர் தண்ணீர்” என்று அவன் வந்தணையாத நல்ல நிறத்தால் ஒரு அபேசைஷயுடையோமல்லோம். நிறத்திலே அவன் ஆதரிக்குமன்றன்றோ இத்தால் கார்யமுள்ளது? அல்லது நிறக்கேடாமித்தனையிறே.

விளக்கம் - (குலங்குலமா) - அணைப்பதற்குப் பல தடைகள் ஏற்பட்டதால் நான் இழக்கிறேனா? ஸம்சேஷப இராமாயணம் - கோந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந் - இந்த உலகத்தில் இந்தக் காலத்தில் இந்தக் குணங்களைக் கொண்டவர்கள் யார் - என்பதாகக் கருத்து. வீர்யவாந் - வீரம் நிறைந்தவன் - என்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். குலங்குலமாக வந்த அஸுரர் கூட்டத்தை. (நீறாகும்படியாக நிருமித்து) - கீதை (11-33) - நிஹதா: பூர்வமேவ - இவர்கள் என்னால் முன்பே கொல்லப்பட்டவர்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, “உறவு வேண்டாம்” என்னும்போதே சாம்பலாகப் போகும்படி ஸங்கல்பம் செய்து. (படை தொட்ட) - இந்த லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது தனது ஸங்கல்பத்தால் செய்கிறான்; ஆனால் அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிக்கும்போது ஆயுதங்களுடன் கூடியவனாக வந்து விழுகிறான். ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றில் ஸத்யஸங்கல்பனாகவும், அடியார்களுடைய விரோதிகள் விஷயத்தில் அஸத்யஸங்கல்பனாகவும் உள்ளான். (நீறாகும்படியாக) - யுத்தகாண்டம் (94-12) - சிந்நம் பிந்நம் சரைர்தக்தம் -

அறுக்கப்பட்டதாகவும் பிளக்கப்பட்டதாகவும் பாணங்களால் எரிக்கப்பட்டதாகவும் – என்பதற்கு ஏற்ப, தூளியாகும்படியாக எண்ணி ஆயுதம் எடுத்தவன். ஆனால் எல்லாரிடம் ஒரே போன்று அன்பு செலுத்தும் ஸர்வேச்வரனுக்குப் பகைவர்கள் உள்ளனரோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். யஜ்ஞ விக்நகரம் ஹந்யாம் பாண்டவாநாஞ்சதுர் ஹ்ருதம் - யஞ்யங்களுக்குத் தடை ஏற்படுத்துபவர்கள், பாண்டவர்களுக்கு இடையூறு செய்பவர்கள் ஆகியோரை நான் அழிப்பேன் - என்பதாகத் தனது விஷயமான யஜ்ஞம் போன்றவற்றில் இடையூறு செய்பவர் மற்றும் தான் உயிராகக் கருதுபவர்களுக்கு இடையூறு செய்பவர் ஆகியோரை வருத்துபவன். (மாறாளன்) - மிடுக்கு. அல்லது எதிரியாக உள்ளவன். தூரியோதனன் க்ருஷ்ணனிடம், “உண்ண வேண்டும்”, என்றான்; அதற்கு, உத்யோக பர்வம் (74-27) - த்விஷத் அந்நம் ந போக்தவ்யம் த்விஷந்தம் நைவ போஜயேத் - விரோதிகளுடைய உணவு உண்ணத்தக்கது அல்ல, பகைவர்களுக்கு உணவு அளிக்கவும் கூடாது - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது அடியார்களுடைய விரோதிகளைத் தனது விரோதிகளாகக் கொள்பவன். (கவராத) - நம்முடைய விரோதிகள் அனைவரையும் அழித்து, “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்று தாகம் கொண்டவன் போன்று, நம்மை வந்து அணைத்துக் கொள்ளாத இந்த நல்ல நிறத்தில் எந்த ஒரு விருப்பமும் கொள்ளாமல் உள்ளோம். இந்த நிறத்தை அவன் ஏற்றால் அல்லவோ இதனால் பயன் உள்ளது? இல்லையெனில் இது கேடு அல்லவோ?

4-8-2 மணிமாமை குறைவில்லா மலர்மாதருறை மார்பன்

அணிமானத் தடவரைத்தோள் அடலாழித் தடக்கையன்
பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணி கொண்ட
மணிமாயன் கவராத மடநெஞ்சால் குறைவிலமே

பொருள் - எப்போதும் அவனுடன் சேர்ந்துள்ளதால் எல்லையற்ற ஒளி வீசும் அழகில் எந்த ஒரு குறையும் இல்லாதவளும், தாமரைமலரில் பிறந்த சிறப்பால் மேலும் மென்மையைக் கொண்டவளும், பெண்களில் உத்தமமானவளும் ஆகிய பெரியபிராட்டியு எப்போதும் வசிக்கும் திருமார்பைக் கொண்டவன்; அழகானதும், பெருமை நிறைந்ததும், மலை போன்றதும் ஆகிய பரந்த திருத்தோள்கள் கொண்டவன்; விரோதிகளை அழிக்கவல்ல சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்ட பெரிய திருக்கரத்தை உடையவன்; கைங்கர்யத்தில் ஒன்றும் விடாமல் இந்த அடியேனைத் தனக்கு அடிமையாகக் கொண்டவன்; நீலரத்னம்

போன்ற நிறம் கொண்டவன்; இப்படிப்பட்ட அவனால் விரும்பப்படாத எங்களுடைய தாழ்ந்த நெஞ்சத்தால் எந்தப் பயனும் எங்களுக்கு இல்லை.

அவதாரிகை - “இச்சீலத்துக்கும் அடியான பிராட்டியோடே கூட வடிவழகைக் காட்டி அடிமை கொண்டவன் விரும்பாத பவ்யமான நெஞ்சால் என்ன கார்யமுண்டு?”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - “இந்தப் பாசரத்தில் கூறப்பட்ட சீலத்திற்குக் காரணமாக உள்ள பெரிய பிராட்டியாருடன் சேர்ந்து நின்று, தனது வடிவழகைக் காண்பித்து, என்னை அடிமை கொண்டவன் விரும்பாத அடக்கமான நெஞ்சத்தால் என்ன கார்யம் உள்ளது?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மணிமாமை குறைவில்லா) “மணிமாமை குறைவில்மே” என்ன வேண்டாதவள், அவளுடைய நித்யஸந்நிதியாலே என்னை அடிமை கொண்டவன். “ந கச்சிந்நாபராத்யதி” என்கிறவரும் கூட இருக்கச்செய்தே, என்னை உபேக்ஷித் திருக்குமாகில், என்னுடைமையால் எனக்குத்தான் ப்ரயோஜநமென்? (மலர்மாதர்) நிறமேயன்றிக்கே பிரியத்தகாத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவள். புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வடிவாக வகுத்தாற் போலேயிருக்கை. (உறை மார்பன்) அவள் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருமார்வையுடையவன். பூவில் பிறப்பேயாய், நித்யவாஸம் பண்ணுவது மார்விலேயா யிருக்கை. தான் பிறந்த பூ, நெருஞ்சிக் காடாம்படியான மார்பு படைத்தவன். “அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதரடிக்கு நெருஞ்சிப்பழம்” என்றானிறே. முக்தன் ஸம்ஸார யாத்ரையை ஸ்மரியாதாப்போலே பூவை நினையாதே வர்த்திக்கும் மார்வு படத்தவன். பிராட்டி பெருமானைக் கைப்பிடித்த பின்பு ஸ்ரீமிதிலையை நினைக்கிலாயிற்று, இவள் பூவை நினைப்பது. அவள் “அகலகில்லேன்” என்கிற வடிவை நான் இழப்பதே!

விளக்கம் - (மணிமாமை குறைவில்லா) - “மலர்மாதர்” என்று கூறிய பின்னர், “மணிமாமை குறைவில்லா” என்று மேலும் சிறப்பித்து ஏன் கூறவேண்டும்? அதாவது தன்னைப் போன்று பெரியபிராட்டியார் “மணிமாமை குறைவு இலமே” என்று வேண்ட வேண்டிய அவசியம் இல்லாதவள் என்று உணர்த்தவே ஆகும். இப்படியாக அவளை எப்போதும் தனது அருகில் கொண்டிருக்கும் நிலையைக் காண்பித்து என்னை அடிமை கொண்டவன்.

யுத்தகாண்டம் (116-45) - ந கச்சித் ந அபராதி - பிழை செய்யாதவர்கள் யார் உள்ளனர் - என்பதாக உரைக்கின்ற அவள் அருகில் உள்ளபோதிலும் கூட என்னை அவன் விரும்பவில்லை என்றால், எனது உடைமைகளால் எனக்கு என்ன பயன் உள்ளது? (மலர்மாதர்) - அழகான நிறம் மட்டும் அல்லாமல், எப்போதும் விட்டு அகலாத மென்மையுடன் கூடியவள் ஆவாள். தாமரைமலரின் பரிமளமே ஒரு வடிவம் எடுத்தது போன்று உள்ளவள். (உறை மார்பன்) - பெரியபிராட்டி எப்போதும் வசிக்கும் திருமார்பு கொண்டவன். “தாமரைமலரில் பிறந்தவள், நித்யவாஸம் செய்தல் என்பது திருமார்பில் ஆகும்”, என்னும்படியாக உள்ளவள். ஆனால் தாமரைமலரில் பிறந்தவள் ஏன் திருமார்பில் வந்து வசிக்கவேண்டும்? அந்தத் தாமரைமலரும் நெருஞ்சிமுள் போன்று உள்ளது என்று எண்ணும்படியான மென்மையான திருமார்பு கொண்டவன் என்பதால் ஆகும். திருக்குறள் (1120) - அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதரடிக்கு நெருஞ்சிப்பழம் - என்பது காண்க. மோகஷம் பெற்ற ஒருவன் ஸம்ஸாரத்தைக் குறித்து எண்ணாமல் உள்ளது போன்று, தான் பிறந்த தாமரையைக் கூட எண்ணாமல் வசிக்கும்படியான திருமார்பு கொண்டவன். சீதை இராமனுடைய திருக்கரத்தைப் பற்றிய பின்னர் ஸ்ரீமிதிலையை நினைத்தால் அல்லவோ இவள் தாமரையை எண்ணுவாள்? இவள், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் - என்பதாக உள்ள திருமார்பை அல்லவா நான் இழந்து நிற்கிறேன்?

வ்யாக்யானம் - (அணிமானத் தடவரைத்தோள்) அணியென்று ஆபரணம், மானமென்று அளவு. “ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹா:” என்கிறபடியே “ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமான தோள்” என்று சீயர் அருளிச்செய்வார். “அணியென்று அழகாய், மானமென்று பெருமையாய், அணி பெருகிய தோள்” என்று ஒரு தமிழன். அத்தாலும் “ஆபரணஸ்யாபரணம்” என்கிறபடியாயிருக்கை. “ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச” என்கிறபடியே, அளவுடைத்தாய்ச் சுற்றுடைத்தாய் ஒருவரால் சலிப்பிக்கவொண்ணாத தோள் படைத்தவன். (அடலாழித் தடக்கையன்) பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்திக்கு அஸ்த்தாநே பய சங்கை பண்ணி எப்போதுமொக்க யுத்தோந்முகமாய் ப்ரதிபக்ஷத்தையடர்க்கும் ஸ்வபாவமான திருவாய்மொழியைப் பூர்ணமான கையிலேயுடையவன். இவனுடைய வ்ருத்தம் கைமேலே காணலாயிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (அணிமானத் தடவரைத்தோள்) அணி என்பது ஆபரணம்; மான என்பது என்பது அளவு. கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (3-14) - ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹா: - அனைத்து

ஆபரணங்களையும் அணியத்தக்க திருத்தோள்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆபரணத்திக்கு ஆபரணமாக உள்ள திருத்தோள்கள் என்று நஞ்சீயர் கூறுவார். “அணி என்பது அழகு, மானம் என்பது பெருமை, ஆகவே அழகும் பெருமையும் பொருந்திய தோள்” என்று ஒரு தமிழன் கூறுவது போன்று கொண்டாலும், கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (3-14) – ஆபரணஸ்ய ஆபரணம் - ஆபரணத்திற்கு ஆபரணம் - என்பது பொருந்தும். மேலும் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (3-14) – ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச - நீண்டதாகவும் அழகானதாகவும் உலக்கையைப் போன்று - என்பதற்கு ஏற்ப, நீண்டும் பருத்தும் யாராலும் வெல்ல இயலாதபடியும் உள்ள திருத்தோள்கள் கொண்டவன். (அடலாழித் தடக்கையன்) – பெரியபிராட்டியும் தானுமாகச் சேர்ந்து நிற்கும் பரமபதத்தில் கூட, அவனுக்கு என்ன ஆபத்து ஏற்படுமோ என்ற சந்தேகம் கொண்டவனாக, எப்போதும் யுத்த நிலையில் இருந்தபடி பகைவர்களை அழிக்கும் இயல்பு கொண்ட சக்கரத்தாழ்வானைப் பரிபூர்ணமாகத் தனது திருக்கரத்தில் கொண்டவன். இவனுடைய வ்ருத்தத்தைத் திருக்கரத்தில் காணலாம்படி உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - (பணிமானம் பிழையாமே) பணியென்று கைங்கர்யம். மானமென்று அளவு. அதில் ஓரளவும் குறையாமே. “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்கிறபடியே. (அடியேனைப் பணிக்கொண்ட) இளையபெருமாளை அடிமை கொண்டாற்போலே, இருவருங் கூட இருந்துகாணும் இவரை அடிமைகொண்டது. (அடியேனை) குமரிருந்து போகாமே. பரதந்தர ஜந்மமாயிருக்க வகுத்தவனுக்கு உருப்பன்றிக்கே போகாமே. இங்கே அருளிச்செய்யும் வார்த்தை : எழுந்தருளியிருக்கிற மடத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அமுது செய்யாநிற்க, ஆச்சான் தண்ணீரமுது பரிமாறாகிறவர், ஓரருகே சாயநின்று பரிமாறினார்; அதை உடையவர் கண்டு, ஓடி வந்து முதுகிலே மோதி, “நேரே நின்றன்றோ வுடோ பரிமாறுவது?”, என்றார்; என்ன, ஆச்சான் “பணிமானம் பிழையாமே யடியேனைப் பணி கொண்ட” என்று பணித்தான்.

விளக்கம் - (பணிமானம் பிழையாமே) - பணி என்பது கைங்கர்யம், மானம் என்றால் அளவு. கைங்கர்யத்தில் சிறதளவும் குறையாமல்; அயோத்யாகாண்டம் (31-25) – அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - நான் உனக்கு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆகும். (அடியேனைப் பணிக்கொண்ட) - லக்ஷ்மணனைத் தனது அடிமையாகக் கொண்டது போன்று, பெரியபிராட்டியும் எம்பெருமானுமாகச் சேர்ந்து

நின்று இவரை அடிமை கொண்டனர். (அடியேனை) - அடியேன் என்பதான அடிமைத் தனமானது பயனின்றிப் போகாமல். இந்தப் பிறவியானது அவனுக்கு உடைமையாக உள்ளபோது மற்றவர்களுக்கு அடிமையாகிவிடாமல். உடையவர் எழுந்தருளியுள்ள மடத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உணவு உட்கொண்டபடி இருந்தனர்; அப்போது அவர்களுக்குக் கிடாம்பி ஆச்சான் தண்ணீர் அளித்தபடி வந்தார்; அவ்விதம் வந்தபோது அங்கிருந்த தூணில் சாய்ந்தபடி அளித்தார்; இதனைக் கண்ட உடையவர் அவரது முதுகில் சிறிதாக மோதி, “நேரே நின்று அல்லவோ பரிமாறவேண்டும்?” என்றார்; இதற்குக் கிடாம்பி ஆச்சான், “எனது அடிமைத்தனம் மாறிவிடாமல் என்னைச் சரியான வழியில் கைங்கர்யம் செய்ய வைத்த”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (பணி கொண்ட மணிமாயன்) “தஹ பச” என்றல்ல அடிமை கொண்டது; பிடாத்தை விழவிட்டு வடிவைக் காட்டி. நீலரத்னம் போன்ற கறுத்த நிறத்தையுடையவன். (கவராத) வடிவில் சுவட்டையறிவித்து என்னை அநுபவிப்பியானாகில், பவ்யமான நெஞ்சால் எனக்கு என்ன கார்யமுண்டு? சீயர் இவ்விடத்திலே அருளிச்செய்வதொரு வார்த்தை உண்டு : “பூசம் சாந்தென்னெஞ்சமே” என்கிறபடியே அன்று அப்படியே இத்தை விரும்பினவன் என்று இப்படியே உபேக்ஷிக்கையாலே நாயகன் வரவு தாழ்த்தான் என்று அவன் முன்னே சாந்தைப் பரணியோடே உடைப்பாரைப்போலே என் நெஞ்சு எனக்கு வேண்டா என்கிறாள்” என்று. பிராட்டி அவனோடே சேர இருந்திலளாகில் நான் ஆறியிரேனோ? தோளழகை எனக்கு காட்டிற்றிலளாகில், நான் ஆறியிரேனோ? கையும் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டிற்றிலளாகில் அப்ராப்த விஷயம் என்று ஆறியிரேனோ? வடிவழகாலன்றி குணத்தாலே என்னை விஷயீகரித்தானாகில் நான் ஆறியிரேனோ? என்கிறாள்.

விளக்கம் - (பணி கொண்ட மணிமாயன்) - உருட்டி மிரட்டி அடிமையாகக் கொள்ளவில்லை. அனைவரையும் ஈர்க்கும் பச்சைவடம் நிறைந்த தனது வடிவத்தைக் காண்பித்து அடிமை கொண்டான். நீல ரத்னம் போன்ற கருத்த நிறம் கொண்டவன். (கவராத) - தனது வடிவத்தின் நேர்த்தியைக் காண்பித்து என்னை அடிமை என அநுபவிக்காமல் அவன் இருந்தால், பணிவு நிறைந்த எனது நெஞ்சத்தால் என்ன செயல் விளையப்போகிறது? இந்த இடத்தில் நஞ்சீயர், “திருவாய்மொழி (4-3-2) - பூசம் சாந்தென்னெஞ்சமே - என்பதற்கு ஏற்ப, முன்பு இதனை அவன் அநுபவித்தான்; இன்று

இதனை ஒதுக்கியபடி உள்ளான். ஆகவே நாயகன் தனது வரவை தாழ்த்தியபடி உள்ளான். இதனை அவன் முன்பாகச் சாந்தைக் குமிழுடன் உடைப்பவர்கள் போன்று, எனது நெஞ்சம் எனக்கு வேண்டாம் என்கிறாள்”, என்பார். பெரியபிராட்டி அவனுடன் சேர்ந்து இல்லை என்றால் நான் ஆறி இருப்பேனா? தனது திருத்தோள் அழகை எனக்குக் காண்பிக்கவில்லை என்றால் நான் பொறுப்பேனா? திருக்கரமும் திருவாழியுமாக உள்ள அழகைக் காண்பிக்கவில்லை என்றால், “இது இந்த உலகில் காணக் கிட்டாது” என்று பொறுத்திருப்பேனா? வடிவழகால் அல்லாமல் தனது திருக்குணங்கள் மூலம் என்னை அகப்படுத்தினான் என்றால் நான் பொறுமையுடன் இருப்பேனா?

4-8-3 மடநெஞ்சால் குறைவில்லா மகள்தாய் செய்வதொரு பேய்ச்சி

விட நஞ்ச முலைச் சுவைத்த மிகு ஞானச் சிறு குழவி
பட நாகத்தணைக் கிடந்த பருவரைத்தோட் பரமபுருடன்
நெடுமாயன் கவராத நிறைவினாற் குறைவிலமே

பொருள் – தாய்ப்பால் பருகுகின்ற க்ருஷ்ணனிடம் கொண்ட ஈடுபாடு நிறைந்த நெஞ்சத்தில், எந்தவிதமான குறையும் இல்லாதபடி உள்ள யசோதை என்ற தாய் போன்று தன்னை மாற்றிக் கொண்ட பேயாகிய பூதனையின் விஷம் தடவப்பட்ட ஸ்தனங்களைச் சுவைத்துப் பால் பருகிய ஞானம் நிறைந்த சிறிய குழந்தையும்; படங்கள் நிறைந்த நாகம் என்ற படுக்கையில் சயனித்துள்ள பெரியமலை போன்ற திருத்தோள்கள் கொண்ட பரமபுருஷனும்; இப்படியாக உள்ளவனும், வியக்கவைக்கும் எல்லையற்ற குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் கொண்டவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணன் விருப்பம் கொள்ளாத “மென்மைத் தன்மை பரிபூர்ணமாக உள்ளது” என்ற நிறைவினால் எந்த ஒரு பயனையும் நாங்கள் பெறவில்லை.

அவதாரிகை – விரோதி நிரஸந ஸமர்த்தனாய், அத்யந்த விலசுஷணனாய், முன்பு என்பக்கல் அத்யபிநிவிஷ்டனானவன் விரும்பாத அடக்கம் எனக்கு வேண்டா என்கிறாள்.

விளக்கம் - “விரோதிகளை அழிக்கவல்ல திறன் கொண்டவனாகவும், அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட சிறப்பு கொண்டவனாகவும், முன்பு என்னிடம் எல்லையற்ற காதல் கொண்டவனாயும் உள்ள அவன் விரும்பாத அடக்கம் எனக்கு வேண்டாம்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மடநெஞ்சால் குறைவில்லா) மடப்பமாவது மென்மை; அதாவது, நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சி. அதாவது, முலையுண்ணும்போது யசோதைப் பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் பரிவையும் ஏறிட்டுக் கொண்டு வந்தபடி. அகவாயிலுள்ளது த்வேஷமாயிருக்கச் செய்தே, அதை மறைத்துக் கொண்டு அநுகூல்யம் தோற்ற வந்தாளாயிற்று. (மகள்தாய் செய்து) தாய் மகள் செய்து; மக்களென்று மநுஷ்யர்க்குப் பேர். பேயான தான் மநுஷ்ய வேஷத்தைக் கொண்டு, அதுதன்னிலும் “பெற்றதாய்போலே” என்கிறபடியே தாய் வடிவைக் கொண்டு. (ஒரு பேய்ச்சி) இதென்ன நிக்ருதிதான்? நிக்ருதிக்கு அத்விதீயையென்கை. “நலிய வந்தாள்” என்னுஞ் சிவிட்காலே அநாதரோக்தியாகவுமாம். (விட நஞ்சம்) விடமென்றும், நஞ்சமென்றும் மீமிசையாய், நாட்டில் விஷங்களெல்லாம் அம்ருத கல்பமாம்படியான விஷமென்னுதல்.

விளக்கம் - (மடநெஞ்சால் குறைவில்லா) - மடப்பம் என்றால் மென்மை; அதாவது நெஞ்சத்தில் நெகிழ்ச்சி. இங்கு பூதனையைக் குறித்துக் கூறுகிறார். ஆனால், பூதனைக்கு இவ்விதம் நெகிழ்ச்சி உள்ளதா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். க்ருஷ்ணன் தாய்ப்ப்பால் பருகும்போது யசோதை பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் பரிவையும் ஏறிட்டபடி பூதனை வந்தாள் என்று கருத்து. தனது உள்ளத்தில் மிகுந்த பகைமையுடன் இருந்தபோதிலும், அதனை வெளிக்காட்டாமல் மறைத்தபடி, அன்புடன் வந்தாள். (மகள்தாய் செய்து) தாய் மகள் செய்து. மக்கள் என்று மனிதர்களுக்குப் பெயர். பேயாக உள்ள அவள், மனிதவடிவம் கொண்டு, அதிலும் பெரியதிருமொழி (1-3-1) – பெற்ற தாய் போல் – என்பதாக, தாயின் வடிவத்தைக் கொண்டு வந்தாள். (ஒரு பேய்ச்சி) - இது என்ன வஞ்சனை! வஞ்சனைக்கு வேறு யாரும் இல்லை என்பதாக வந்தாள். “நலியவந்தாள்” என்ற கோபத்தால், தவிர்க்க வேண்டிய சொல் என்று கருத்து. (விட நஞ்சம்) – விஷம் மற்றும் நஞ்சு என்ற ஒரே பொருள் கொண்ட இரண்டு சொற்கள் ஏன் என்றால், “நாட்டில் உள்ள மற்ற விஷங்கள் அனைத்தும் அம்ருதம் என்று கூறும்படியாக இவளிடம் இருந்த நஞ்சு உள்ளது” என்று உணர்த்தவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (பேய்ச்சி விட) பேயானவள் உயிரை விடும்படி. (நஞ்சமுலை சுவைத்த) நஞ்சு முலையை அமுது செய்த. அம்முலை வழியே “உயிரை வற்ற வாங்கியுண்ட வாயான்” என்கிறபடியே, பாலும் உயிரும் ஒக்க வற்றி வரும்படிச் சுவைத்த; “ப்ராண ஸஹிதம் பபௌ” என்கிறபடியே பசையறும்படியாக. (மிகு ஞானச் சிறு குழவி) மௌக்த்யத்தில்

கண்ணழிவற்றிருக்கச் செய்தேயும், ரஸ ஜ்ஞாநத்தாலே, “இது தாய் முலையல்ல, வேற்று முலை” என்று அமுது செய்தான். அவள் தாயாய் வந்தாலும், இவன் “தாய்” என்றே முலையுண்டாலும், வஸ்து ஸ்வபாவத்தாலே வருமது தப்பாதினே; அத்தாலே தப்பிற்றித்தனை.

விளக்கம் - (பேய்ச்சி விட) - இப்படிப்பட்ட பேயாகிய பூதனை, தனது உயிரை விடும்படியாக. (நஞ்சு முலை சுவைத்த) - நச்சு தடவிய ஸ்தனங்களை உண்ட. அந்த ஸ்தனங்கள் வழியாக, பெரியதிருமொழி (1-3-1) - உயிரை வற்ற வாங்கியுண்ட வாயான் - என்பதற்கு ஏற்ப, பாலும் உயிரும் ஒரே போன்று விடும்படியாகச் சுவைத்து; ஸ்ரீவிபு. (4-5-5) - ப்ராண ஸஹிதம் பபௌ - உயிருடன் பருகினான் - என்பதற்கு ஏற்ப. (மிகு ஞானச் சிறு குழவி) - குழந்தைப் பருவம் காரணமாக ஏதும் அறியாமல் உள்ளபோதிலும், சுவையை உணர்ந்த அறிவால், “இது தாயுடைய ஸ்தனங்கள் அல்ல, வேறு ஸ்தனங்கள்” என்று அறிந்து பருகினான். அவள் தாயாக வந்தபோதிலும், இவன் தாய் என்று எண்ணியபடி தாய்ப்பால் பருகினாலும், வஸ்துவின் இயல்பானது தவறாமல் வெளிப்படும் அல்லவோ? அதனால் இவன் தப்பினான், அவள் மடிந்தாள்.

வ்யாக்யானம் - (படநாகத்தணைக் கிடந்த) உணவுக்கீடாகக் காணும் கிடந்தபடியும். நஞ்சையுண்டு நச்சரவிலேயிற்றே கிடக்கிறது. நஞ்சுக்கு நஞ்சு மாற்றினே. விரோதியை அழியச் செய்து போய்ப் படுக்கையிலே சாய்ந்தபடியாதல்; அன்றிக்கே “நாகபர்யங்கம் உத்ருஜ்ய” என்கிற படுக்கையை விட்டுப் போந்து விரோதியைப் போக்கினபடியாதல். ஆசிரிதர் ஆர்த்த நாதங்கேட்டால் போகத்திலே நெஞ்சு பொருந்தாதினே. ஸர்வேச்வரன் திருமேனியிலே சாய்கையாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே விகலிதமான பணங்களை யுடையனாயிருக்கும். அஸூரவர்க்கம் கிட்டினால் “வாய்ந்த மதுகைடபரும் வயறுருகி மாண்டார்” என்று முடியுமாபோலேயாயிற்று, அநுகூல வர்க்கம் கிட்டினால் வாழும்படி.

விளக்கம் - (படநாகத்தணைக் கிடந்த) - தான் பருகிய நச்சு கலந்த பாலுக்கு ஏற்றபடியாக விஷம் நிறைந்த நாகத்தில் கிடந்தான். நஞ்சைப் பருகி, நஞ்சு நிறைந்த நாகத்தில் கிடக்கிறான். ஒரு விஷத்தை மற்றொரு விஷம் அல்லவோ மாற்றும்? விரோதியை முற்றிலுமாக அழித்துப் படுக்கையில் சாய்ந்தபடி உள்ளான். அல்லது, ஹரிவம்சம் (113-62) - நாகபர்யங்கம் உத்ருஜ்ய - ஆதிசேஷன் என்ற படுக்கையை விட்டு எழுந்து -

என்பதற்கு ஏற்ப, தனது படுக்கையை விட்டு அகன்று, விரோதியை அழித்தான் என்றும் கூறலாம். தனது அடியார்களுடைய துயர ஒலி கேட்டால், இன்பங்களில் தனது திருவுள்ளம் நிலைக்காமல் உள்ளவன். ஸர்வேச்வரன் தனது திருமேனியில் சாய்ந்துள்ளதால் ஏற்பட்ட மகிழ்வால் மலர்ந்த பணங்கள் கொண்ட ஆதிசேஷன். ஸர்வேச்வரனை அடைந்தவர்களுக்கு மகிழ்வு ஏற்படுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; தன்னிடம் அன்பு கொண்டவர்கள் கிட்டினால் அவர்கள் வாழும்படியாக உள்ள நிலையைப் போன்று, மூன்றாம் திருவந்தாதி (66) - வாய்ந்த மதுகைடபரும் வயறுருகி மாண்டார் - என்று முடியும்படியாக ஆயிற்று.

வ்யாக்யானம் - (பருவரைத் தோள்) திருவந்தாழ்வானோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே, ஏகரூபமான விக்ரஹத்துக்குப் பிறக்கும் விகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. கர்ம நிபந்தனமான விகாராதிகளில்லையென்ற இத்தனை போக்கி, ஆச்ரித ஸம்சலேஷத்தில் விகாரமில்லையென்னில், அவ்வஸ்துவை அணைய ஆசைப்பட வேண்டாவே. (பரம்புருடன்) தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம் நிறம் பெறுமாபோலே, திருவந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்த பின்பாயிற்று, “ஸர்வாதிகன்” என்று தோற்றிற்று. (நெடுமாயன்) என் மடியிற் சுவடறிந்த பின்பு படுக்கையிற் பொருந்தியறியாதவன். (கவராத) அப்படி ஆதரித்தவன் இப்படி உபேக்ஷித்த பின்பு, எனக்கு என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? (நிறைவு) அடக்கம். அதாவது, தன்னகவாயி லோடுகிறது பிறர்க்குத் தெரியாதபடிமிருக்கும் ஸ்த்ரீத்வம்.

விளக்கம் - (பருவரைத் தோள்) - ஆதிசேஷனுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக, மாறாமல் உள்ளதான திருமேனிக்குக் கூட ஏற்படும் மாற்றத்தைக் கூறுகிறார். “கர்மம் காரணமாக ஏற்படும் மாற்றங்கள் இல்லை” என்பது நீக்கப்பட்டு, அடியார்கள் சேர்த்தியால் மாற்றம் இல்லை என்றால், அந்த வஸ்துவை அணைத்துக் கொள்ள விரும்பவேண்டாமோ? (பரம்புருடன்) - ஒரு தகட்டில் பதிக்கப்பட்ட மாணிக்கமானது ஒளிர்வது போன்று, ஆதிசேஷன் மீது சயனித்த பின்னரே “இவன் அணைத்தையும் நியமிப்பவன்” என்ற நிலை வெளிப்பட்டது. (நெடுமாயன்) - எனது வயிற்றின் இனிமை அறிந்த பின்னர் தனது படுக்கையான ஆதிசேஷன் மீது கூடப் பொருந்தாமல் உள்ளவன். (கவராத) - இவ்விதமாக இது நாள் முடிய என்னை ஆதரித்தபடி இருந்தவன் இப்போது ஒதுக்குகிறான்; இப்படிப்பட்ட எனது பெண்மையால் என்ன கார்யம் உள்ளது? (நிறைவு)

- இங்கு அடக்கம் என்ற பொருளில் உள்ளது. அதாவது மற்றவர்களுக்குத் தெரியாதபடி தனது உள்ளத்தில் மட்டுமே அனைத்தும் உள்ளதாக இருத்தல் என்பதே பெண்மையாகிறது.

4-8-4 நிறைவினாற் குறைவில்லா நெடும்பணைத்தோள் மடப்பின்னை

பொறையினான் முலையணைவான் பொருவிடையேழுடர்த்துகந்த

கறையினார் துவருடுக்கைக் கடையாவின் கழிகோற்கைச்

சறையினார் கவராத தளிர் நிறத்தாற் குறைவில்மே

பொருள் - பெண்மைத்தன்மையானது பரிபூர்ணமாக உள்ளதால் எந்த ஒரு குறையும் இன்றி உள்ளவளும், நீண்ட மூங்கில் போன்ற தோள்கள் கொண்டவளும், அவனுடன் கொள்ளும் ஈடுபாட்டில் மிகவும் பணிவுடன் உள்ளவளும் ஆகிய நப்பின்னைப் பிராட்டியின் ஸ்தனங்களை அணைத்துக் கொள்வதற்காக, தனது மிடுக்கால், எப்போதும் யுத்தத்திற்குத் தயாராக நிற்கும் ஏழு எருதுகளை அடக்கி, தான் விரும்பியதை அடைந்த காரணத்தால் மகிழ்ந்து, கானகத்தில் உள்ள பழங்களைப் பறித்ததன் விளைவாகக் கறைகள் நிரம்பிய உடைகள், பசுவைக் கறப்பதற்குச் சாதனமாக உள்ள மூங்கில் குழாய், அவற்றை மேய்ப்பதற்கான கோல் ஆகியவற்றைக் கைகளில் கொண்டு, இடுப்பில் கட்டப்பட்ட மணி கொண்டவனாகிய க்ருஷ்ணன் விரும்பாத தளிர் போன்ற நிறத்தால் எந்தப் பயனும் இல்லை.

அவதாரிகை - “தன்னைப் போணாதே, பெண் பிறந்தாரைப் பேணும் க்ருஷ்ணன் விரும்பாத நிறம் எனக்கு வேண்டாம்”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - “தன்னைப் பேணாமல், பெண் பிறந்தாரைப் பேணுகின்ற க்ருஷ்ணன் விரும்பாத நிறமானது எனக்கு வேண்டாம்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நிறைவினால் குறைவில்லா) க்ருஷ்ணன் தன்னைப் பெறுகைக்கு எருதுகளின் மேலே விழுகிற வ்யாபாரங்களில் தான் அவிக்குதையாயிருக்கிற ஸ்திரீவத்தாற் குறைவற்றிருக்கை. விகார ஹேதுவுண்டாயிருக்கத் தான் அவிக்குதையாயிருந்தபடி. (நெடுபணைத் தோள்) கீழ் ஆத்மகுணம் சொல்லிற்று; இங்கு ரூபகுணம் சொல்லுகிறது. (நெடுபணை இத்யாதி) நெடியதாய்ப் பணைத்த தோளென்னுதல், நெடிய

வேய் போலேயிருந்த தோளென்னுதல். அரியன செய்தும் பெறவேண்டும்படி காணும் வடிவழகு. (மடப்பின்னை) ம்ருது ஸ்வபாவை. (முலையணைவான்) ஸம்ச்லேஷிக்கைக்காக. (பொறையினால்) வ்யஸந ஸஹனாய். எருதுகளின் கொம்பாலும் குளம்பாலும் நெடுக்குண்ட இத்தை, அவள் முலையாலே பிறந்த விமர்த்தமாக நினைத்திருந்தான். (பொருவிடை) கேவலம் வ்ருஷபமல்லகிடர், அஸுராவேசத்தாலே யுத்தோந்முகங்களாய் வந்தவை. ஒன்றிரண்டல்ல; ஏழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரிக்கை. (உகந்த) “இனி நாம் இவளை லபித்தோமே” என்று உகந்தான். நப்பின்னைப் பிராட்டியை விடை கொண்டு வந்து காணும் கைப்பிடித்தது. “நிறைவினால் குறைவில்லா நெடும்பணைத்தோள் மடப்பின்னை முலையணைவான் பொறையினால் பொருவிடையேழடர்த்துகந்த”.

விளக்கம் - (நிறைவினால் குறைவில்லா) - தன்னைப் பெறுவதற்காக க்ருஷ்ணன், எருதுகள் மீது விழுந்து அடக்கும் செயல்களில், தான் வேறுபடாதபடி உள்ளவளாக, தன்னிடம் உள்ள பெண்மைத்தன்மையில் எந்த ஒரு குறையும் அற்றவளாக இருத்தல், வேறுபடுவதற்கான காரணங்கள் இருந்தாலும் வேறுபடாமல் இருத்தல். (நெடுபணைத் தோள்) - இதுவரை ஆத்மகுணம் கூறப்பட்டது. இனி வடிவத்தின் குணம் கூறப்படுகிறது. (நெடுபணை இத்யாதி) - நீண்ட மூங்கில் போன்ற தோள்கள் அல்லது நீண்ட பருமனான தோள்கள். செய்ய இயலாத செயல்களைச் செய்வதாவது பெற வேண்டும்படியான வடிவழகு. (மடப்பின்னை) - மென்மையான இயல்பு கொண்டவள். (முலை அணைவான்) - அப்படிப்பட்ட நப்பின்னையுடன் சேர்வதற்காக. (பொறையினால்) - துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொள்பவளாக. எருதுகளுடைய கொம்பு மற்றும் குளம்புகள் ஆகியவற்றால் நெருக்கப்பட்ட நிலையை, அவளுடைய ஸ்தனங்கள் இடித்ததாக எண்ணுதல். (பொருவிடை) - அவை வெறும் சாதாரண எருதுகள் மட்டும் அல்ல; அஸுரத்தன்மை கொண்டவையாக, எப்போதும் யுத்தத்திற்குத் தயாராக வந்தவை. அவற்றை ஒன்று அல்லது இரண்டு என அல்லாமல், ஏழு எருதுகளையும் ஒரு கூட்டமாகக் சேர்த்து நெரித்தான். (உகந்த) - “இனி நாம் நப்பின்னையை அடைந்தோம்” என்று மகிழ்ந்தான். எருதுகளைக் கொண்டு அவன் நப்பின்னையைப் பிடித்தான். இங்கு “நிறைவினால் குறைவில்லா நெடும்பணைத்தோள் மடப்பின்னை முலை அணைவான் பொறையினால் பொருவிடை ஏழு அடர்த்து உகந்த” என்று படிக்கவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (கறையினார் துவருடுக்கை) - கறைமிக்குத் துவருட்டின சிவந்த தோலாயிற்று உடுக்கை. இடையர் காட்டுக்குப் போம்போது முள் கிழியாமைக்கு உடுக்கும் உடைத்தோலைச் சொல்லுகிறது. “துவர்” என்னாநிற்க கறையினர்ரென்கிறது, காட்டில் பழங்கள் பறித்து இடுகையாலே கறை மிக்கிருக்கும்; அத்தாலே கறை மிக்க துவராயிற்று உடுக்கை. அறையிற் “பீதக வண்ணவாடை” வேண்டாளாயிற்று இவள்; கோரசுஷணம் பண்ணின வடிவோடே அணையக் கணிசிக்கிறாள். (கடையா) ப்ராப்த காலங்களிலே கறக்கைக்குக் கையிலே கடையாவும் கொண்டாயிற்றுத் திரிவது. கடையா - மூங்கிற்குழாய். (கழிகோல் கை) கழிகோலாவது வீசுகோல். கடையாவையும் வீசுகோலையும் கையிலேயுடையவர். (கடையாவின் கழிகோற்கை) கொடுவைப் பசுக்களை நியமித்துக் கறக்கைக்காக வீசுகோலைக் கையிலே கொண்டு திரியுமவரென்றுமாம். (கழிகோல்) முன்னணைக் கன்று பசுக்களோடே போனால் முலையுண்ணாமைக்கு, கொறுக்கோலென்று அதன் மூஞ்சியிலே கட்டிவிடுவார்கள்; அதைச் சொல்லுதல்.

விளக்கம் - (கறையினார் துவருடுக்கை) - கறை மிகுந்த சாயம் சேர்க்கப்பட்ட சிவந்த தோலாக உள்ள ஆடைகள். இடையர்கள் கானகத்திற்குச் செல்லும்போது அங்குள்ள முட்கள் கிழிக்காமல் இருப்பதற்காகத் தோலால் செய்யப்பட்ட ஆடையைக் கூறுகிறார். சாயம் என்று மட்டும் உரைக்காமல், கறை என்று கூடுதலாக ஏன் கூறினார்? காட்டில் உள்ள பழங்களைப் பறித்துக் கட்டுவதால், அவற்றின் கறையானது சேர்கிறது; ஆகவே கறையுடன் சேர்ந்த சாயம். ஆனால் பட்டுப்பீதாம்பரத்தைக் கூறாமல், தோலால் செய்யப்பட்ட ஆடையை ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இடுப்பில் நாச்சியார் திருமொழி (13-1) - பீதக வண்ணவாடை - என்னும் நிலையை இவள் விரும்பவில்லை; பசுக்களைக் காப்பாற்றி வரும் நிலையைக் காணவே இவள் மிகவும் விரும்புகிறாள்; அந்த வடிவத்தை அணைத்துக் கொள்ளவே இவள் விரும்புகிறாள். (கடையா) - சரியான நேரத்தில் பாலைக் கறப்பதற்காகக் கையில் மூங்கில்குழாய் ஒன்றையும் எடுத்தபடி திரிந்தான். (கழிகோல் கை) - கழிகோல் என்றால் வீசுகோல். ஆக கையில் மூங்கில்குழாய் மற்றும் கோல் கொண்டவன். (கடையாவின் கழிகோற்கை) - முரட்டுத்தனம் நிறைந்த பசுக்களை அதட்டி பால் கறப்பதற்காக, வீசுகோலைக் கையில் கொண்டு திரிபவன். (கழிகோல்) - அல்லது கழிகோல் என்பதற்கு வேறு பொருளும் கூறலாம். கன்றுகள் பசுக்களுடன் செல்லும்போது, அவை பால் பருகாமல் தடுப்பதற்காக

அவற்றின் முகத்தில் கொறுக்கோல் என்பதைக் கட்டிவிடுவர்; அதனைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஸந்யாஸிகள் தந்தாமுக்கென்ன ஓரிருப்பிடம் இல்லாமையாலே மாத்ரை தொடக்கமானவற்றைக் கையில் கூடக்கொண்டு திரியுமவரென்றுமாம். அதுபோலே பசுக்களுக்குப் புல்லும் நீரும் உள்ளவிடத்திலே தங்குமித்தனையிறே இவர்களும். (சறையினார்) சறைகை மணியென்று ஒரு மணியுண்டாயிற்று, இடையவர் அரையிலே கோத்துக்கட்டி முன்னே போகா நின்றால் அந்த த்வநி வழியே பசுக்களெல்லாம் ஓடி வரும்படியாயிருப்பதொன்று; அத்தையுடையவரென்னுதல். அன்றிக்கே, சறையென்று தாழ்வாய், ப்ரதாந வர்ணங்களிலொக்க எண்ணவொண்ணாத தாழ்ந்த இடைக்குலத்தே பிறந்தவனென்னுதல். சறையென்று, சறாம்புகையாய், அல்லாத இடையர் விஷ்வயந ஸங்க்ரமணங்களுக்கு உடம்பிருக்கத் தலை குளித்தல், உடம்பிலே துளி நீரேறிட்டுக் கொள்ளுதல் செய்வர்களாகில், அதுக்கும் அவஸரமற்றிருக்குமாயிற்றுப் பசுக்களின் பின்னே திரிகையாலே. ரக்ஷய வர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் தன்னைப் பேணாத அவ்வடிவை அணைக்கக்காயிற்று இவள் ஆசைப்படுகிறது.

விளக்கம் - ஸந்யாஸிகள் தங்களுக்கென்று ஓர் இருப்பிடம் இல்லாத காரணத்தால், பிசைஷ பாத்திரம் போன்றவற்றைத் தங்கள் கைகளில் கொண்டு திரிவார்கள். அது போன்று இவர்களும், மூங்கில்குழாய் மற்றும் கோல் ஆகியவற்றைக் கொண்டவர்களாக, பசுக்களுக்கு ஏற்ற புல் மற்றும் நீர் உள்ள இடங்களில் தங்குவார்கள். (சறையினார்) - சறைகைமணி என்பதான ஒரு மணி உண்டு; இடையர்கள் தங்களுடைய இடுப்பில் இந்த மணியைக் கோர்த்துக் கட்டி நடக்கும்போது, அந்த மணியின் ஓசை கேட்ட பசுக்கள் அவர்கள் பின்னே ஓடிவரும். அந்த மணியை உடையவன் என்று பொருள். அல்லது வேறு விதமாகவும் கூறலாம் “சறை” என்றால் தாழ்வு; அதாவது முதல் மூன்று வர்ணங்களில் அவதரிக்காமல் இடையர் குலத்தில் பிறந்தவன் என்றும் கொள்ளலாம். அல்லது வேறு விதமாகவும் பொருள் கூறலாம். “சறை” என்பதற்கு, “தனது சரீரத்தைச் சரிவரப் பேணாமல் இருத்தல்” என்று பொருள் கொண்டு, “மற்ற இடையர்கள் அனைவரும் விஷு மற்றும் அயந ஆகிய காலங்களில் தங்களுடைய உடலை விடுத்து தலைகுளித்தல், உடம்பில் சிறிதளவு மட்டுமே நீரைச் சேர்த்தல் போன்றவற்றையாவது செய்வர்; ஆனால் இவனோ அதனைக் கூடச் செய்ய நேரம் இன்றி, பசுக்களின் பின்னே திரிவதால்” என்று பொருள்

கூறலாம். தன்னால் காப்பாற்றப்பட வேண்டிய பலருக்காகத் தனது சரீரத்தைச் சரிவரப் பேணாமல் உள்ள அந்த வடிவத்தை அணைத்துக் கொள்ளவே இவள் ஆசைப்படுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கவராத தளிர் நிறத்தால் குறைவிலம்) அவன் விரும்பாத ப்ரஹ்மசாரி நிறத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? ராவண வதாநந்தரம் பிராட்டி திருமஞ்சனம் பண்ணியெழுந்தருளின போதை நிறம்போலே அவனுக்கு உபேக்ஷாவிஷயமான நிறம் நமக்கு என் செய்ய? இவளைப் போலே இப்படி நிறத்திற் சொன்னாரில்லையே, மற்றைப் பிராட்டிமாரில். முதற்பாட்டிலே “மணிமாமை குறைவிலம்” என்றது, இங்கே “தளிர் நிறத்தால் குறைவிலம்” என்றது; இவற்றுக்கு வாசியென்? எனில்; அங்கு, மணி மாயையென்று அழகையும் மென்மையையும் சொல்லிற்றாய்; இங்கு நிறத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அங்கு நிறத்தைச் சொல்லிற்றாகில், இங்கு ஸ்நிக்கமான நிறத்தைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (கவராத தளிர் நிறத்தால் குறைவிலம்) - அவன் விரும்பாத ப்ரஹ்மசாரி நிறத்தால் என்ன கார்யம் உள்ளது? இராவணனை அழித்த பின்னர் சீதை திருமஞ்சனம் கண்டருளி வந்தபோது இருந்த நிறம் போன்று, அவனுக்கு வெறுப்பு ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக உள்ள நிறத்தால் நமக்கு என்ன கார்யம் உள்ளது? ஆனால் இந்தப் பராங்குச நாயகி போன்று மற்றைப் பிராட்டிமார்கள் விஷயத்தில் நிறத்தைக் குறித்துக் கூறவில்லை அல்லவோ? முதலில், “மணிமாமை குறைவிலம்” என்றாள்; இந்தப் பாசுரத்தில், “தளிர் நிறத்தால் குறைவிலம்” என்கிறாள். இவற்றுக்குள்ள வேறுபாடு என்ன? அங்கு “மணிமாமை” என்பதன் மூலம் அழகு மற்றும் மென்மை கூறப்பட்டன; இங்கு நிறம் கூறப்பட்டது. அல்லது அங்கு நிறம் கூறப்பட்டது என்றால், இங்கு அவனுடன் சேர்ந்த சேர்க்கைகளால் ஏற்பட்ட அழகிய நிறம் கூறப்பட்டது எனலாம்.

வ்யாக்யானம் - “தீக்ஷிதம் வ்ரத ஸம்பந்நம் வராஜிநதரம் சுசிம் | குரங்கக்ருங்க பாணிஞ்ச பச்யந்தீத்வா பஜாம்யஹம்”. (தீக்ஷிதம் இத்யாதி) பிராட்டி ஆசார ப்ரதாநமான ஜநககுலத்திற் பிறப்பாலே அவ்வடிவை விரும்பினாள். ஆசார நிர்ப்பந்தமில்லாத இடைக்குலத்திலே பிறந்தவளாகையாலே இவ்வடிவை விரும்பினாளாயிற்று இவள். (தீக்ஷிதம்) உறுப்புத்தோலும் வெண்ணெய் பூசின உடம்புமான யஜமாந வேஷத்தோடே நின்ற நிலையைக் காண ஆசைப்படா நின்றேனென்கிறாள். (வ்ரத ஸம்பந்நம்) ருஷி ஒரு

பட்டினி விடச்சொன்னானாகில், “இவன் நம்முடைய ஸௌகுமார்யத்துக்குப் பொறாது என்று சொன்னானித்தனை” என்று நாலு பட்டினிவிட ஒருப்படுவராயிற்று, தர்மசுரத்தையாலே. (வராஜிநதரம்) கூறையுடையையும் காற்கடைக் கொள்ள வேண்டும்படியாயிருக்கை. (சுசிம்) ஒரு ஸ்தீயையும் தீண்டலாகாது; தர்மபத்தியாகையாலே பிராட்டியைத் தீண்டினால் வருவதொரு சேதமில்லையிறே; ஆன பின்பு, அதொழியப் பரிஹரிப்பது என்றால், அது தன்னிலும் அதிசங்கை பண்ணி, பிராட்டியுடைய திருப்பரிவட்டம் தாக்கினாலும் முழுகத் தோடா நிற்பர். (குரங்கச்சுருங்கபாணிஞ்ச) “ஏக வஸ்தரதரோ தந்வி” என்னுமதிற் காட்டிலும், கையும் கலைக்கொம்புமாயிருக்குமதுதானே போந்திருக்கை. (பச்சயந்தீத்வா பஜாம்யஹம்) “மேல் வரும் பலத்தை அபேக்ஷிக்கவே, நடுவுள்ளது ஆநுஷங்கிகமாய் வருமிறே” என்னுமத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறாள். (பச்சயந்தீத்வா பஜாம்யஹம்) பகவத் பஜநம் பண்ணுவார் பண்ணுவதெல்லாம் த்ருஷ்டத்துக்கிறே; ஆகையாலே, த்ருஷ்டத்துக்காக பஜிக்கிறாள் காணும். “ஸதா பச்சயந்தி”யிறே அங்கும். “வழிப்போக்கில் கண்ணெச்சில் வாராதொழிய வேணும்” என்றிறே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறது; அது தன்னடையே வருமிறே, மேல் வரும் பலத்தை அபேக்ஷிக்கவே. ஸாவித்ரி தன் பர்த்தாவைக் காட்டி, “இவனுக்கு நான் அநேகம் பிள்ளைப் பெறவேணும்” என்று வேண்டிக்கொண்டாளிறே.

விளக்கம் - “தீக்ஷிதம் வ்ரத ஸம்பந்நம் வராஜிநதரம் சுசிம் | குரங்கச்சுருங்க பாணிஞ்ச பச்சயந்தீத்வா பஜாம்யஹம்” என்ற ச்லோகத்திற்கு வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்கிறார். (தீக்ஷிதம் இத்யாதி) - அனைத்துவிதமான ஆசாரங்களுக்கும் முக்கியத்வம் அளிக்கின்ற ஜனககுலத்தில் அவதரித்ததால் சீதை இராமன் போன்ற வடிவைக் காணவேண்டும் என விரும்பினாள்; எந்தவிதமான ஆசாரமும் அவசியம் அற்றபடியாக உள்ள இடைக்குலத்தில் அவதரித்ததால் க்ருஷ்ணனுடைய வடிவைக் காண நப்பின்னை விரும்பினாள். (தீக்ஷிதம்) - உறுப்புத்தோல் மற்றும் வெண்ணெய் பூசப்பட்ட திருமேனியான யஜமான வடிவத்துடன் நின்ற நிலையைக் காண ஆசைப்பட்டாள். (வ்ரத ஸம்பந்நம்) - தன்னை ஒரு வேளை உணவு உண்ணாமல் இருக்கும்படி முனிவர் உரைத்தால் இராமன், “நம்முடைய மென்மைத் தன்மைக்கு கானகத்தைப் பழக்கப்படுத்தவேண்டும் என்பதால் இவ்விதம் உரைத்தார்” என்று எண்ணி, நான்குவேளை பட்டினி கிடக்கும்படியான தர்ம சிந்தனை கொண்டவன். (வராஜிநதரம்) - கூறை ஆடையையும் கூட தாழ்வாகக் கொள்ளும்படி இருத்தல். (சுசிம்) - எந்த ஒரு பெண்ணையும் தீண்டுதல் கூடாது; ஆனால் மனைவியாக

உள்ளபோது எந்த ஒரு பாதிப்பும் இல்லை அல்லவோ? அவ்விதம் உள்ளபோது அதனைத் தவிர மற்றவற்றைத் தள்ளலாம் அல்லவோ என்று கூறலாம்; ஆனால் அதிலும் சந்தேகம் கொண்டு பிராட்டியுடைய திருப்பரிவட்டம் பட்டால் கூடத் திகைத்து நிற்பர். (குரங்கச்சுருங்கபாணிஞ்ச) - ஒரே அஸ்திரம் போதுமானது என்பதைக் காட்டிலும், கையும் கலைக்கொம்புமாக உள்ளது தானே சரியாக உள்ளது? (பச்சயந்தீத்வா பஜாம்யஹம்) - இறுதியாக எண்ணும் பலனை விரும்பும்போது, நடுவில் உள்ள பலன்கள் தானாகவே வரும் அல்லவோ? (பச்சயந்தீத்வா பஜாம்யஹம்) - பகவானைத் துதிப்பவர்கள் செய்யும் அனைத்தும் இந்த உலக இன்பத்திற்காக அல்லவோ? ஆகவே இந்த உலக இன்பத்திற்காகத் துதிக்கிறாள். பரமபதத்தில் கூட உபநிஷத்தில் - ஸதா பச்சயந்தி - எப்போதும் பார்த்தபடி - என்பதாக அல்லவோ உள்ளனர்? ஆனால் செல்லும் வழியில் கண் த்ருஷ்டி படக்கூடாது என்பதற்காக அல்லவோ மங்களாசாஸனம் செய்வது பழக்கம்? இங்கு திருவபிஷேகத்திற்கு மங்களாசாஸனம் செய்ய ஏன் ஆசைப்பட்டவேண்டும்? அதாவது, வரவுள்ள பலனை விரும்பும்போது, நடுவில் உள்ளது தானாகவே வரும் அல்லவோ? எனவே அடுத்த வரவுள்ள பலனை எண்ணி இவ்விதம் செய்கிறாள். சாவித்ரி யமனிடம் தனது கணவனை காண்பித்து, “இவர் மூலமாக நான் பல குழந்தைகள் பெறவேண்டும்”, என்று உரைப்பதன் மூலம், கணவனின் “உயிர் தரித்தல்” என்ற பலனை பெற்றாள் அல்லவோ?

4-8-5 தளிர்நிறத்தாற் குறைவில்லாத தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற

கிளி மொழியாள் காரணமாக் கிளரரக்கன் நகரெரித்த
களிமலர்த் துழாயலங்கல் கமழ் முடியன் கடல் ஞாலத்து
அளி மிக்கான் கவராத அறிவினாற் குறைவிலமே

பொருள் - தளிர் போன்று காண்பதற்கு இனிமையாகவும் மென்மையாகவும் உள்ள நிறத்தால் பரிபூர்ணமாக உள்ளவளும், தனிமையாக உள்ள சிறையில் ப்ரஸித்தமான கிளி போன்ற சொற்கள் கொண்டவளும் ஆகிய சீதை காரணமாக, அநீதியால் பெரிய கிளர்ச்சி கொண்ட இராவணனுடைய நகராகிய இலங்கையை எரித்தவளும், தேன் நிறைந்த மலர்கள் கொண்ட துளசி மாலையானது எப்போதும் நறுமணம் வீசியபடி உள்ள திருமுடி கொண்டவளும், மிகுந்த கருணை கொண்டவளும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் விரும்பாத அறிவினால் எந்த ஒரு பயனையும் நாம் அடையவில்லை.

அவதாரிகை - “பரமப்ரணயியாய் ஸர்வரக்ஷகனான தசரதாத்மஜன் விரும்பாத அறிவினால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு எனக்கு?”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - “அனைவரிடமும் மிகுந்த காதல் கொண்டவனும், அனைத்தையும் காப்பவனும் ஆகிய சக்ரவர்த்தித்திருமகனாகிய இராமன் விரும்பாத எனது அறிவால் என்ன பயன் உள்ளது?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (தளிர் நிறத்தால் குறைவில்லா) “குர்வந்தீம் ப்ரபயா தேவீம் ஸர்வாவிதிமிரரதிச:” பிராட்டி பத்து மாஸம் திருமஞ்சநம் பண்ணாமையாலே திருமேனியில் புகர் அகஞ்சரிப்பட்டபடி, பத்துத் திக்கிலுமுண்டான அந்தகாரத்தைப் போக்குமளவாயிற்று; “சோகதமோபஹம்”. (தனிச்சிறையில்) ப்ரபையையும் ப்ரபாவானையும் பிரித்து வைத்தாற்போலே இருப்பதொன்றிறே ராக்ஷஸீ மத்யத்தில் நிருத்தையாயிருந்தபடி. (விளப்புற்ற) “க்ருசாமநசநேநச” என்றாற்போலே, “தன்னைப் பேணாதேயிருந்தாள்” என்று திருவடியாலே பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யப்பட்டவ ளென்னுதல். அன்றிக்கே, தேவஸ்த்ரீகள் காலில் விலங்கை வெட்டி விடுகைக்காகத் தன்னைப் போணாதே அங்கே புக்குத் தன் காலிலே விலங்கைக் கோத்துக் கொண்டவ ளென்று நாட்டிலிலே ப்ரஸித்தையானவளென்னுதல். (கிளிமொழியாள் காரணமா) திருவடி வாயிலே ஒன்று தங்கிய அவள் வார்த்தையைக் கேட்டு, அவ்வழியாலே “மதுராமதுராலாபா” என்றாரிறே அத்தை ஸ்மரித்து; அப்படிப்பட்ட வார்த்தையை யுடையவள் ஹேதுவாக. (கிளரரக்கன்) தாயும் தம்ப்பனும் சேர இருக்கப் பெறாதபடியான கிளர்த்தியிறே; “உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய” என்கிறபடியே. (நகர் எரித்த) பையல் குடியிருப்பையழித்து மூலையடியே வழி நடத்தின. ராவணனுடைய ஸம்ருத்தமான நகரத்தை தக்தமாக்கின.

விளக்கம் - (தளிர் நிறத்தால் குறைவில்லா) - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (15-28) - குர்வந்தீம் ப்ரபயா தேவீம் ஸர்வாவிதிமிரரதிச: - தனது திருமேனியிலிருந்து புறப்படும் ஒளியால் அனைத்து திசைகளுடைய இருளையுல் விலக்குகிறாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, சீதாப்பிராட்டி பத்து மாதம் நீராடாமல் இருந்த காரணத்தால் திருமேனியில் புகரானது மங்கியிருக்கும்படியாக, பத்துத் திசைகளிலும் உள்ள இருளைப் போக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. ரகுவம்சம் (10-2) - சோக தமோ பஹம் - வருத்தம் மற்றும் இருள் ஆகியவற்றை விலக்கவல்ல புத்திரன் என்பதான ஒளி - என்பதும் காண்க. (தனிச்

சிறையில்) - ஒளியையும், ஒளி வீசும் பொருளையும் பிரித்து வைத்தது போன்றுள்ள நிலை அல்லவோ அரக்கியர்கள் நடுவில் சீதாப்பிராட்டி ஏதும் செய்ய இயலாதபடி இருந்தாள்? (விளப்புற்ற) - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (15-23) - க்ருசாமநசநேச - கண்ணீர் நிறைந்தவளும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனுமன் இராமனிடம், “தன்னைப் பேணாமல் இருந்தாள்”, என்று கூறியது போன்று இருந்தாள். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். “தேவலோகப் பெண்களுடைய கால்களின் பூட்டப்பட்டிருந்த விலங்குகளை வெட்டி, அவர்களை விடுவிக்கும் பொருட்டு, தன்னைப் பேணாமல், அங்கே புகுந்து தனது திருவடிகளில் விலங்குகளைச் சேர்த்துக் கொண்டவள் என்று ப்ரஸித்தி பெற்றவள்” என்றும் கூறலாம். (கிளிமொழியாள் காரணமா) - அனுமனுடைய தூதுச் செய்தியால் வந்த சொல்லைக் கேட்டு, அவளுடைய சொல்லைக் கேட்டதாகவே எண்ணிய இராமன், இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (64-15) - மதுராமதுராலாபா - இனியவளும், இனிமையான சொற்களைக் கொண்டவளும் - என்றான் அல்லவோ? அப்படிப்பட்ட சொற்களைக் கொண்டவள் காரணமாக. (கிளர் அரக்கன்) - தாயும் தந்தையும் சேர்ந்து இருப்பதைக் காணப் பொறுக்க இயலாமல் நெருப்பாகக் கிளர்ந்து எழுந்த இராவணன். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-7) - உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய - கொழுத்து நின்ற இராவணன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள இராவணன். (நகர் எரித்த) - அவனுடைய நகரத்தை முற்றிலுமாக அழித்த. அதாவது, அனைத்துவிதங்களிலும் பரிபூர்ணமாக இருந்த நகரத்தை எரித்து அழித்த.

வ்யாக்யானம் - (கனிமலர் இத்யாதி) களி - தேன். தேனையுடைத்தான மலரோடு கூடின திருத்துழாய் மாலை கமழா நின்றுள்ள திருவபிஷேகத்தையுடையவன். அவன்தான் இதர ஸஜாதீயனாய்க் கொண்டு அவதரித்தால், அப்ராக்ருதமான பதார்த்தங்களும் அதுக்கீடான வடிவைக் கொண்டு வந்து தோற்றுமித்தனையிறே; ஆகையாலே, அவன் கலம்பகன் கொண்டு வளையம் வைத்தாலும் இவர்கள் சொல்லுவது திருத்துழாயையிட்டிறே. அஸாதாரணமானவற்றையிட்டிறே கவிபாடுவது; பாண்டியர்கள் மற்றையார் கருமுகை மாலையைக் கொண்டு வளையம் வைத்தாலும் அவர்களுக்கு அஸாதாரணமான வேம்பு மற்றையவற்றையிட்டிறே கவிபாடுவது. (கடல்ஞாலத்து அளிமிக்கான்) ஸம்ஸாரத்திலே தண்ணளி மிக்கானாயிற்று. ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்து, “இத்தைப் போக்கவேணும்”, என்று திருவுள்ளம் இங்கே வேருன்றினபடி; பிராட்டியைப் பிரிப்பது, இளையபெருமாளை அகற்றுவதாய், அநந்தரம் “அவதாரத்துக்குக் காலமாயிற்று” என்று

தேவகார்யத்திலே ஒருப்படுவித்துக் கிளப்பவேண்டும்படியிறே. (கவராத இத்யாதி) அப்படிப்பட்டவன் விரும்பாத அறிவினால் கார்யமுடையோமல்லோம். பிராட்டியுடைய இரண்டாம் பிரிவுக்கு அடியான வநவாஸ ஜ்ஞாநம் போலேயிருக்கிற இவ்வறிவால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? பிரிவோடே ஸந்திக்கும்படியாயிறே அது இருப்பது.

விளக்கம் - (கனிமலர் இத்யாதி) - கனி என்பது தேன். தேன் பொருந்திய மலருடன் கூடிய துளசிமாலையை எப்போதும் அணிந்துள்ள திருமுடி கொண்டவன். அவன் மனிதப்பிறவி போன்றதான மற்ற பிறவிகளை எடுத்தால், இந்த உலகில் இல்லாத வஸ்துக்களும், அவனுக்குச் சேரும் வடிவங்களைக் கொண்டு, இந்தப் பூமியில் வந்து தோன்றும். ஆகவே அவன் பல மலர்கள் கொண்ட மாலையை அணிந்துள்ளபோதிலும், இவர்கள் உரைப்பது துளசிமாலையை மட்டுமே ஆகும். அசாதாரணமான வஸ்துக்களை முன்னிறுத்தி அல்லவோ கவி பாடுவார்கள்? பாண்டியர்கள், மற்றவர்கள் கருமுகை மாலை அணிந்தாலும், அவர்களுக்கே உரித்தான வேம்பு முதலானவற்றைக் கொண்டு அல்லவோ கவி பாடுவார்கள்? (கடல்ஞாலத்து அளிமிக்கான்) - ஸம்ஸாரத்தில் மிகுந்த கருணை பொருந்தியவன். ஸம்ஸாரிகள் அடைகின்ற துன்பங்கள் எண்ணி, “இதனை நீக்க வேண்டும்” என்று திருவுள்ளத்தில் ஆழமாக எண்ணியபடி உள்ளவன். ஆனால் சீதையைப் பிரித்தல், லக்ஷ்மணனைத் தன்னை விட்டு அகலும்படிச் செய்தல், அதன் பின்னர் “அவதாரத்திற்கான காலம் முடிந்தது” என்பதாக தேவர்கள் செய்த கார்யங்களில் இவனும் ஈடுபட்டான். (கவராத இத்யாதி) - அப்படிப்பட்டவன் விருப்பம் கொள்ளாத அறிவினால் எந்தக் கார்யமும் அடையமாட்டோம். ஆனால் ஞானமானது அடையப்படவேண்டிய குறிக்கோள் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். சீதாப்பிராட்டியின் இரண்டாம் பிரிவிற்குக் காரணமான வனவாச ஞானம் போன்று உள்ள இந்த ஞானத்தால் என்ன பயன் உள்ளது? பிரிவுடன் சேரும்படியாக அல்லவோ உள்ளது?

4-8-6 அறிவினாற் குறைவில்லா அகல் ஞாலத்தவரறிய

நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொருமுர்த்தி
குறியமானுருவாகிக் கொடுங்கோளால் நிலங்கொண்ட
கிறியம்மான் கவராத கிளரொளியாற் குறைவிலமே

பொருள் - ஞானம் பெறுவதில் எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்பும் இல்லாத காரணத்தால், எந்தவிதமான குறையும் இன்றி விசாலமான இந்தப் பூமியில் உள்ள அனைவரும்

அறியும்படியாக, கர்மயோகம் முதலான அனைத்துவிதமான உபாயங்களையும் நன்றாக விளங்கும்படித் தெளிவாக எடுத்துரைத்த பரிபூர்ணமான ஞானம் கொண்டவனும், இரண்டாவது ஏதும் அற்றவனும், மஹாமேருவை ஒரு சிறிய அளவில் மாற்றியது போன்ற சிறிய வடிவில் அனைவரையும் வசீகரிப்பவனும், ப்ரம்மச்சாரி வடிவம் எடுத்தவனும், தனது அந்த அழகைக் காண்பித்து மஹாபலி தனது மனம் மாறாதபடியாக தன்னுடைய சிறியதான திருவடியைக் காண்பித்து அவனை ஏற்கும்படிச் செய்தவனும், இப்படியாகச் செய்த வஞ்சனை மிகுந்த செயல் மூலம் பூமியைத் தன்னுடையதாக்கிக் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் விருப்பம் கொள்ளாத ஒளியால் எனக்கு என்ன பயன் உள்ளது?

அவதாரிகை - “அறிவில்லாதார்க்கு ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்களை உபதேசித்து, அறிவு பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதாரை வடிவழகாலே தனக்காக்கிக் கொள்ளுமவன் விரும்பாத லாவண்யத்தால் என்ன கார்யமுண்டு?”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - “அறிவற்றவர்களுக்கு, தன்னை அடைவதற்கான உபாயங்களை உபதேசம் செய்து, அறிவு ஏற்படுத்துவதற்கு எந்த ஒரு தகுதியும் இல்லாதவர்களைத் தனது வடிவழகைக் காண்பித்து தன்னுடையவர்களாக மாற்றிக் கொள்பவன் விரும்பாத ஒளியால் என்ன கார்யம் உள்ளது?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (அறிவினால் குறைவில்லா) நாட்டார் அந்நபாநாதிகளெல்லாவற்றாலும் கார்யமுடையராயிருப்பார்களிறே; அறிவொன்றிலுமாயிற்றுக் குறைவுபட அறியாதது. அறிவினால் குறைவுபட அறியாத. அறிவால் கார்யமின்றிக்கேயிருப்பாராயிற்று. (அகல் ஞாலத்தவர்) பரப்பையுடைத்தான பூமியில், அறிவில் குறைவுபட அறிவாரொருவரு மில்லையாயிற்று. (அவர் அறிய) கல்லைத் துளைத்து நீரைநிறுத்தினாற்போலே இவர்கள் நெஞ்சிலே படும்படி. (நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த) சேதந பேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயபேதமும். கர்மயோகம் முதலாக ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக ஸகலோபாயங்களையும் வ்யக்தமாக உபதேசித்தபடி. கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகள், அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞாநம், புருஷோத்தம வித்யை, ஸ்வஸ்வரூப யாதாதம்யம், விரோதி நிவ்ருத்திக்கு ப்ரபத்தி, ஆத்ம ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்தி, பகவல்லாபத்துக்கு ப்ரபத்தி இவற்றை அடங்க விஸதமமாக அருளிச்செய்தவன்.

விளக்கம் - (அறிவினால் குறைவில்லா) - நாட்டில் உள்ளவர்கள் உணவு போன்ற அனைத்தாலும் தங்களுக்கு வேண்டியதை அடைபவர்களாக உள்ளனர்; ஆனால் அறிவு ஒன்றைக் குறித்து மட்டும் முழுமையாக அறியாதபடி உள்ளனர். அத்தகைய அறிவானது தங்களிடம் குறைவாக உள்ளதை அறியாதபடி உள்ளனர். அறிவால் எந்தவிதமான கார்யத்தையும் அடையவேண்டிய அவசியம் இல்லை என உள்ளனர். (அகல் ஞாலத்தவர்) - மிகுந்த பரப்பைக் கொண்டதான இந்தப் பூமியில், தங்களுடைய அறிவானது குறைவாக உள்ளதை அறிந்தவர்கள் யாரும் இல்லை. (அவர் அறிய) - மிகுந்த கடினமாக உள்ல பாறை ஒன்றைத் துளையிட்டு, அதற்குள் நீரைச் செலுத்தியது போன்று இவர்கள் நெஞ்சத்தில் தைக்கும்படியாக. (நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த) - சேதநர்களுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு போன்றே, உபாயங்களில் வேறுபாடு உள்ளது. கர்மயோகம் தொடங்கி ப்ரபத்தி முடிய உள்ள அனைத்து உபாயங்களையும் மிகவும் தெளிவாக உபதேசித்து. “கர்மம், ஞானம், பக்தி”, அவதார ரஹஸ்யங்கள், புருஷோத்தம வித்யை, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையான தன்மை, விரோதிகள் நீங்குவதற்கு ப்ரபத்தி, ஆத்ம தன்மையை அண்டுவதற்கு ப்ரபத்தி, பகவானை அடைவதற்கு ப்ரபத்தி போன்ற பலவற்றைக் குறித்தும் மிகவும் விளக்கமாக அருளிச்செய்தவன்.

வ்யாக்யானம் - கர்மயோகத்தை உபதேசிக்க, அவன் “இந்திரிய ஜயம் பண்ணுகை அரிது” என்ன; “ஆகில், என் பக்கலிலே நெஞ்சை வை” என்று கர்மத்தை அநுஷ்டித்தாரை ப்ரஸங்கியா, அந்த ப்ரஸங்கத்திலே அவதார ரஹஸ்யத்தை உபதேசியா, அநந்தரம் ஜ்ஞாந யோகத்தை உபதேசித்து, “ஜ்ஞாந வைசத்யத்துக்கு உறுப்பாக என் பக்கலிலே நெஞ்சை வை” என்று அநந்தரம் பக்தியோகத்தை உபதேசித்து, அங்கு “விரோதி பாப சூயத்துக்கும், பக்தி விவ்ருத்திக்குமாக என் பக்கலிலே நெஞ்சை வை” என்று, அநந்தரம் “யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராண”, “தமேவ சரணம் கச்ச”, “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே” என்றும் அவற்றுக்கு உறுப்பாக ப்ரபத்தியை விதியா, அவ்வழியாலே ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, “பூமிராபோநலோ வாயு:” என்று தொடங்கி “ஜீவ பூதாம்” என்கிற சேதநாசேதநங்கள் எனக்கு சரீரமென்று அவ்வழியாலே தன் பேற்றுக்குத் தனக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகையில் யோக்யதையின்றிக்கே யிருக்கிறபடியைக் காட்டி, “இவைதான் செய்து தலைக்கட்ட போகாது” என்று சொல்லும்படி இதின் அருமையை அவன் நெஞ்சிற்படுத்தி, அவன் தான் அறித்து கேட்டவற்றுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணி,

அவன் தான் அறியாதே கேட்கமாட்டாதவற்றையும் தானே அறிவித்து, ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக உபதேசித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - கர்மயோகம் போன்றவற்றை முதலில் உபதேசித்தான்; உடனே அர்ஜுனன், “இந்தரியங்களை வெல்வது மிகவும் கடினம் ஆயிற்றே”, என்றான். இதற்கு பகவான், “அப்படியானால் உனது நெஞ்சத்தை என்னிடம் வைப்பாயாக”, என்று உரைத்து, அவ்விதம் செய்தவர்கள் குறித்து உரைத்தான். அடுத்து ஞானயோகத்தை உபதேசித்தான்; உடனே, “இத்தகைய ஞானத்தெளிவை அடைவதற்காக உனது நெஞ்சத்தை என்னிடம் வைப்பாயாக”, என்றான். தொடர்ந்து பக்தியோகத்தை உரைத்தான். அடுத்து, “அத்தகைய பக்திக்குத் தடையாக உள்ள பாபங்கள் அழிவதற்கும், பக்தியானது மேன்மேலும் வளர்வதற்கும் எனது பக்கம் உனது நெஞ்சத்தை வைப்பாயாக”, என்றான். அதனைத் தொடர்ந்து, கீதை (15-4) - யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ - அந்தப் பரமேச்வரனைச் சிந்திப்பாயாக - என்றும், கீதை (18-62) - தமேவ சரணம் கச்ச - அனைத்துவிதத்திலும் பரமேச்வரனைச் சரணம் புகுவாயாக - என்றும், கீதை (7-14) - மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே - யார் என்னையே சரணமாகக் கொள்கிறார்களோ - என்றும் உள்ள பல ச்லோகங்கள் மூலம், மேலே கூறப்பட்ட யோகங்களின் பொருட்டு, ப்ரபத்தியை விதித்தான். அதன் மூலம் ஸ்வரூப ஞானத்தை ஏற்படுத்தினான். பின்னர் கீதை (7-4) - பூமி: ஆப: அநல: வாயு: - பூமி, நீர், நெருப்பு, வாயு - என்று தொடங்கி, கீதை (7-5) - ஜீவ பூதாம் - ஜீவஸ்வரூபமானதும் எனக்கு அடங்கியுள்ளதும் ஆகிய உயர்ந்த ப்ரக்ருதி என அறிவாயாக - என்பதன் மூலம், “அனைத்து சேதந அசேதநங்களும் எனது சரீரமே ஆகும்” என்று கூறினான்; இதன் மூலம், ஒருவன் தன்னுடைய பேற்றுக்கு உபாயமாக ஏதேனும் ஒன்றைக் கைக்கொள்ளத் தகுதி இன்றி உள்ள நிலையைக் காண்பித்தான்; மேலும், “இது போன்ற உபாயங்களைச் செய்து முடிக்க இயலாது” என்று உரைக்கும்படி அவற்றின் கடினத்தை அர்ஜுனனுடைய மனதில் உணர வைத்தான். அர்ஜுனன் தனது அறிவின் மூலம் கேட்டு அறிந்தவற்றுக்குப் பதில்களைக் கூறி, அவன் கேட்காத பலவற்றைக் குறித்தும் தானே உரைத்து, ப்ரபத்தி முடிய உள்ள அனைத்தையும் உபதேசித்தமை கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (நிறைஞானத்து ஒரு மூர்த்தி) “ஒருவன் சொன்னான்” என்னுங்காட்டில் அது ப்ரமாணமோ? ஆப்தமாக வேண்டாவோ? என்னில்; இத்தலையில் அஜ்ஞாநமும்

அகிஞ்சித்கரமாம்படியான ஜ்ஞாந பூர்த்தியையுடையவனாவது, ப்ரமாணமாய் எல்லார்க்கும் வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணிக் கொடுப்பதான வேதத்தினுடைய நித்யத்வாபௌரு ஷேயத்வங்கள் ஸ்வாதீநாமாம்படி அவற்றை ஸ்மரித்துச் சொல்லுமவனாயிற்று, வேதார்த்தத்தை விசதீகரித்தானாயிற்று. பரிபூர்ண ஜ்ஞாநத்தையுடைத்தான அத்விதீயமான ஸ்வரூபத்தையுடையவன்.

விளக்கம் - (நிறைஞானத்து ஒரு மூர்த்தி) - ஆனால், “ஒருவன் கூறினான்” என்றால் அது ப்ரமாணமாகி விடுமா? நம்பத்தகுந்தபடி இருக்கவேண்டாமோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். மனிதர்களிடத்தில் உள்ள அஞ்ஞானம் என்பதைப் பொருட்படுத்தப்பட வேண்டியதில்லை என்னும்படியாக ஞானத்தில் பரிபூர்ணத்தன்மை கொண்டவனாக உள்ள அவன், ப்ரமாணமாகவும், அனைவருக்கும் ஞானத்தை அளிப்பதாகவும் உள்ள வேதங்களுடைய “எப்போதும் உள்ள தன்மை, மனிதனால் உண்டாக்கப்படாத தன்மை” போன்றவை தனக்கு வசப்பட்ட நிலையில், அவற்றை எண்ணிச் சொல்லும்படியாக உள்ளவன். வேதத்தின் ஆழ்பொருளை விரிவாக அருளிச்செய்தான். பரிபூர்ணமான ஞானத்தைக் கொண்டதும், இதனைப் போன்று மற்றொன்று இல்லை என்னும்படியாக உள்ளதும் ஆகிய ஸ்வரூபத்தைக் கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (குறிய இத்யாதி) அறிவிக்கக் கேளாதாரை வடுக விடுநகமிட்டு வடிவழகாலே தனக்காக்கிக் கொள்ளுமவனாயிற்று. (குறிய) கோடியைக் காணியாக்கிக் கொண்டாற்போலே வளர்ந்தபோதையிற் காட்டிலும் ஆகர்ஷகமாயிருந்தபடி. (மாணுருவாகி) பிறந்தபோதே இரப்பிலே அதிகரித்து, அதுவே வாஸிதமாயிருந்த படியாலே, “பிறப்பதற்கு முன்புமெல்லாம் இதுவேயோ யாத்ரை?” என்னும்படிக்கு ஈடாகவாயிற்று. “உண்டு” என்று இட்டபோதோடு, “இல்லை” என்று சொல்லிக் கதவடைத்தபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படிக்கு ஈடாகவாயிற்று இரப்பிலே தகணேறினபடி.

விளக்கம் - (குறிய இத்யாதி) - தான் இவ்விதம் உபதேசித்தவற்றைக் கேளாமல் உள்ளவர்களைத் தனது வடிவழகால் தனக்கென மாற்றிக் கொள்பவன். (குறிய) - கோடியைக் காணி அளவு என்று மாற்றியது போன்று, த்ரிவிக்ரமனாக வளர்ந்ததைக் காட்டிலும் சிறிய வாமன வடிவில், ஈர்க்கும் சக்தி கொண்டவனாக. (மாண் உருவாகி) - பிறக்கும்போதே யாசகம் செய்வதில் ஈடுபட்டு, அதுவே தொடர் செயலாக இருந்த

காரணத்தால், “பிறப்பதற்கு முன்பு இதனையே செயலாகக் கொண்டிருந்தானோ?”, என்று கூறுவதற்குத் தகுதியான நிலையில் இருந்தான்; எப்படி என்றால், “யாசகம் உண்டு” என்று உரைத்து யாசகம் அளித்தபோதும், “யாசகம் இல்லை” என்று உரைத்து கதவு அடைக்கும் போதும் ஏற்பட்ட முகமலர்ச்சி ஒரே போன்று காணப்பட்டது; இப்படியாக யாசகம் செய்யும் நிலையால் முகத்தில் அந்தக் களையானது எப்போதும் ஏறி நின்றது.

வ்யாக்யானம் - (கொடுங்கோளால்) வெட்டிய கோளாலேயென்றபடி. அதாவது வடிவழகைக் காட்டி அவனை வாய் மாளப் பண்ணினபடி. அன்றிக்கே, கோடு என்றத்தைக் குறுக்கி, அதை “கொடு” என்றதாய்; அதாவது விலங்குகையாய், செவ்வைக் கேட்டை நினைத்து மூன்றடியை அபேக்ஷித்து, இரண்டடியாலே அளப்பது; சிறு காலைக் காட்டிப் பெரிய காலாலே அளப்பதாகக் கொண்டு அவனை வஞ்சித்தபடியைச் சொல்லிற்றாதல். துஷ்ட ஸாதந ப்ரயோகம் பண்ணினவர்களுக்கு அதுக்கு ஈடாக உத்தரம் சொல்லுவாரைப்போலே, அவன் செவ்வைக் கேட்டுக்கு ஈடாகத் தானும் செவ்வைக் கேடனாய்க் கொண்டபடி. (கிறியம்மான்) அவன் தரும் விரகறித்து வாங்கவல்ல பெருவிரகனான ஸர்வேச்வரன். “பெருங்கிறியான்” என்னக்கடவதிறே. (கவராத இத்யாதி) செவ்வை கேடாகிலும் தன்னுடைமையைத் தனக்காக்கிக் கொள்ளுமவன்; முன்பே இசைந்து தன்னை “பெறவேணும்” என்றிருக்கிற எனக்கு வந்து முகங்காட்டித் தனக்காக்கிக் கொள்ளாத பின்பு, எனக்கு இத்தால் கார்யமுண்டோ? கிளரொளி - மிக்கவொளி, ஸமுதாயஸோபை.

விளக்கம் - (கொடுங்கோளால்) - பலாத்காரமாகக் கொள்ளுதல். அதாவது தனது வடிவழகைக் காண்பித்து, மஹாபலியை வாய் பிளக்கச் செய்யும்படி. அல்லது “கோடு” என்பதைச் சுருக்கி “கொடு” என்றதாகவும் கூறலாம். “கோடு” என்பதற்கு “விலங்குதல்” என்பதாகப் பொருள் கொண்டு, “விலங்குதல்” என்பதற்கு “செவ்வைக் கேடு” என்று கூறுவர். “செவ்வைக் கேடு” என்பது “மூன்றடியை மனதில் எண்ணி, இரண்டு அடியால் அளத்தல்; சிறிய கால்களைக் காண்பித்து, பெரிய கால்கள் கொண்டு அளத்தல்” என்பது போன்று வஞ்சித்தல் ஆகும். தீமை நிறைந்த உபாயத்தை ப்ரயோகம் செய்பவர்களுக்கு, அதற்கு ஏற்றபடி பதில் கூறுபவர்கள் போன்று, மஹாபலியின் செவ்வைக் கேட்டிற்கு ஏற்றபடி, தானும் செவ்வைக் கேட்டுடன் உள்ளவன். (கிறியம்மான்) - அவன் அளிக்கும் வழி அறிந்து, அதற்கு ஏற்றபடி வாங்கவல்ல ஸர்வேச்வரன். திருவிருத்தம் (91) - பெரும்

கிறியான் - என்றது காண்க. (கவராத இத்யாதி) - செவ்வைக்கேடு உள்ளவன் என்றாலும், தனது உடைமையைத் தன்னுடையதாக்கிக் கொள்பவன்; அவன் தானாகவே இசைந்து வந்து என்னை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்றுள்ள எனக்கு, தனது திருமுகம் காண்பித்து ஏற்காதபோது, எனக்கு என்ன செயல் உள்ளது?

4-8-7 கிளரொளியாற் குறைவில்லா அரியுருவாய்க் கிளர்ந்தெழுந்து

கிளரொளிவிரணியனது அகல்மார்பங் கிழித்துகந்த

வலரொளிய கனலாழி வலம்புரியன் மணிநீல

வளரொளியான் கவராத வரி வளையாற் குறைவிலமே

பொருள் - கொண்டாடத்தக்க நீலரத்தத்தின் ஒளி போன்று மிகுந்த ஒளி கொண்டதும், வேறு எங்கும் காணப்பட இயலாததும் ஆகிய தேஜஸ் நிறைந்ததும் ஆகிய திருமேனி கொண்டவனும்; அடியார்கள் அண்டி நிற்கத் தகுந்தபடி உள்ள அத்தகைய வடிவழகானது மாறி, ஓங்கி வளர்ந்தபடி உள்ள ஒளியால் பரிபூர்ணமாக உள்ள நரஸிம்ஹ வடிவத்தைக் கொண்டு, விரோதியை அழிப்பதில் உறுதி பூண்டு, மிகுந்த தேஜஸ் கொண்ட இரணியனுடைய பரந்த மார்பை எளிதாகக் கிழித்து, தனது அடியார்களுடைய விரோதி அழிந்த மகிழ்வால் நிற்பவனும், ஓங்கி வளரும் ஜ்வாலையுடன் கூடிய அக்னியாகிய சக்கரத்தைக் கொண்டவனும், வலம்புரியான பாஞ்சஜந்யத்தைக் கொண்டவனும் ஆகிய அவன் ஏற்காத எனது வளையால் என்ன பயன் உள்ளது?

அவதாரிகை - “பெற்ற தம்ப்பன் பகையாக பாலனானவனுக்கு உதவினவன் தான் உதவாமை நோவுபடுகிற எனக்கு உதவானாகில், நான் ஆபரணம் பூண்டு ஒப்பித்திருக்கிற இவ்வொப்பனை யார்க்கு?”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - “பெற்ற தந்தையே பகைவனாக விளங்கிய பாலகனுக்கு உதவியவன், அவனால் உதவப்படாமல் நோவுபடும் எனக்கு உதவி செய்யாமல் இருந்தான் என்றால், நான் ஆபரணங்கள் பூண்டு அலங்காரம் செய்துள்ள இந்த ஒப்பனை யாருக்கு?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கிளரொளி இத்யாதி) “ஜ்வலந்தம்” என்கிற மந்த்ரலிங்கம் தோற்றச் சொல்லுகிறதாயிற்று. கிளர்ந்த ஒளியால் குறைவின்றிக்கேயிருக்கிற நரஸிம்ஹமாய்.

(கிளர்ந்தெழுந்து) சீறிக் கொண்டு தோற்றி. “பிறையெயிற்றன்றடலரியாய்ப் பெருகினானை” என்கிறபடியே, சிறுக்கன் மேலே அவன் முடுகினவாறே கிளர்ந்தபடி. (கிளரொளிய இரணியன்) மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைய ஹிரண்யன். ஆஸுரமான தேஜஸ்ஸு. நரஸிம்ஹமும் பிற்காலித்து வாங்கும்படியாயிற்று, பையல் கிளர்த்தி யிருந்தபடி. (அகல்மார்பம்) தேவதைகளுடைய வரத்தை ஊட்டியாக இட்டுத் திருவுகிருக்கு இரை போரும்படியாக வளர்ந்த அகன்ற மார்வை. (கிழித்து) நரஸிம்ஹத்தினுடைய மொறாந்த முகத்தையும், நா மடிக்கொண்ட உதட்டையும், குத்த முறுக்கின கையையும், அதிர்ந்த அட்டஹாஸத்தையும் கண்டவாறே, பொசுக்கின பன்றிபோலே உருகினா னாயிற்று; பின்னை அநாயாஸேந கிழித்துப் போகட்டான். நெற்றியது கண்ணும் உச்சியது புருவமுமாய்க் கொண்டு தோற்றினபோது, கோடரகதமான அக்நிபோலே பயாக்நி உள்ளே நின்று எரியப் புக்கவாறே பதஞ்செய்யுமிறே. (உகந்து) “சிறுக்கனுடைய விரோதி போகப் பெற்றோமே” என்று உகந்தபடி. “மத்பிதுஸ் தத் க்ருதம்பாபம் தேவதஸ்ய ப்ரணச்யது” என்று இவன்தான் காற்கட்டியாணையிடாதே, இவன்தானே ‘கொல்ல வேணும்’ என்று இசையப்பெற்றோமிறே” என்று உகந்தானாயிற்று.

விளக்கம் - (கிளரொளி இத்யாதி) - “ஜ்வலந்தம் - ப்ரகாசித்தபடி உள்ளது” என்பதான மந்த்ர அடையாளம் வெளிப்படும்படியாகச் சொல்லுகிறார். ஓங்கி எழுகின்ற ஒளியால், குறைவு ஏதும் இன்றி உள்ள நரஸிம்ஹமாக. (கிளர்ந்து எழுந்து) - சீறிக்கொண்டு வெளிப்பட்டு. பெரியதிருமொழி (2-5-8) - பிறை எயிற்று அன்று அடல் அரியாய்ப் பெருகினானை - என்பதற்கு ஏற்ப, பாலகன் மீது இராணியன் சீற்றம் கொண்டபோது கிளர்ந்து வெளிப்பட்டான். (கிளரொளிய இரணியன்) - மிகுந்த தேஜஸ் கொண்ட இரணியன். அஸுரத்தன்மையுடன் கூடிய தேஜஸ். நரஸிம்ஹமும் பின்வாங்கும்படியாக இரணியனின் தேஜஸ் உள்ளது. (அகல் மார்பம்) - தேவதைகளுடைய வரத்தையே உணவாக இட்டு, கூரிய நகத்திற்கு இரையாக மாறும்படியாக வளர்ந்த அகலமான மார்பை. (கிழித்து) - நரஸிம்ஹத்தின் திறந்த வாயையும், நாக்கை மடித்தபடி உள்ள உதட்டையும், குத்துவதற்கு முறுக்கப்பட்ட திருக்கரத்தையும், அதிர்ந்த அட்டகாசத்தையும் என அனைத்தையும் கண்ட இரணியன், பொசுக்கி எடுக்கப்பட்ட பன்றி போன்று உருகினான்; ஆகவே அவனை எந்தவிதமான சிரமமும் இன்றி மிகவும் எளிதாகக் கிழித்து எறிந்தான். ஆனால் இவ்விதம் இரணியன் உருகிப் போவதற்கு நெருப்பு எங்கிருந்து வந்தது என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்தார்; நெற்றியானது கண்களால் நிறைந்தபடியும்,

உச்சியானது புருவத்தால் நிறைந்தபடியும் நரஸிம்ஹம் தோன்றியபோது, மரத்தின் உள்ளே மறைவாக உள்ள நெருப்பு போன்று, பயம் என்ற நெருப்பானது உள்ளே நின்று எரியும்போது இவ்விதம் பதப்படுத்தும் அல்லவோ? (உகந்த) – “இந்தச் சிறுவனுடைய விரோதி அழியும்படியாகச் செய்தோம்”, என்று மகிழ்ந்தபடி. அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். ஸ்ரீவிபு. (1-20-21) - மத்பிதுஸ் தத் க்ருதம்பாபம் தேவதஸ்ய ப்ரணச்யது – உன்னைத் துதித்த என்னிடம் எனது தந்தைக்கு ஏற்பட்ட பாபங்கள் அனைத்தும் அழியட்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, ப்ரஹ்லாதன் இரணியனைக் கொல்வதைத் தடை செய்யாமல், அவன் தானாகவே “கொல்ல வேண்டும்” என்று சம்மதிக்கப் பெற்றோம் என மகிழ்ந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (வளரொளிய கனலாழி வலம்புரியன்) காவற்காட்டில் துஷ்ட ம்ருகங்களுக்கு ஊட்டியிட்டு வளர்க்குமாபோலே, தேவதைகளுடைய வரங்களை ஊட்டியாக இட்டு வளர்ந்த பையலுடைய அகலமெல்லாம் திருவுகிருக்கு அரை வயிறாம்படியாயிற்றிறே; “ஒருவன் கைபார்த்திருப்பார்” அநேகருண்டானால், அவர்களிலே சிலவர் இவனோடே கைசெய்து, அவனுக்குள்ள உடலையும் தாங்கள் கண்டிப்படியழித்து, நீக்கியுள்ள உடலையும் கூறிட்டுத் தாங்களே கொண்டுவிட்டால், மற்றுள்ளார் கதகதென்னச் சொல்லவேண்டாவிதே. இவர்கள் தாம் நுனியாடிகளிறே. “இப்படி இவர்கள் தாமே யாவதென் நாமிருக்க” என்று திவ்யாயுதங்கள் கிளந்தன வாயிற்று.

விளக்கம் - (வளர் ஒளிய கனல் ஆழி வலம்புரியன்) - காவலுடன் கூடிய தோட்டத்தில் வளர்க்கப்படும் துஷ்ட விலங்குகளுக்குத் தகுந்த உணவு அளித்து வளர்ப்பார்கள்; அதனைப் போன்று தேவர்களுடைய வரங்களையே உணவாக ஏற்று வளர்ந்த இரணியனுடைய விசாலமான மார்பானது, நரஸிம்ஹத்துடைய நகங்களுக்கு அரைவயிறு அளவே போன்று ஆயிற்று. ஒருவனுக்கு வசப்பட்டவர்கள் பலர் உள்ளபோது, அவர்களில் ஒரு சிலர் அந்த ஒருவனுக்கு உதவி செய்து, அவனுடன் சேர்ந்து செல்வத்தை அழிப்பார்கள்; பின்னர் எஞ்சிய செல்வத்தைத் தாங்கள் பிரித்துக் கொள்வார்கள். இவ்விதம் செய்யும்போது, மற்றவர்கள் கோபம் கொள்வார்கள் அல்லவோ? இதனைப் போன்றே நரஸிம்த்தின் நகங்கள், இரணியனை அழித்தல் என்பது போன்றவற்றைச் செய்தபடி உள்ளன. இவ்விதம் உள்ளபோது மற்ற திவ்ய ஆயுதங்கள் அனைத்தும், “நாம்

உள்ளபோது இந்த நகங்கள் மட்டும் இந்தச் செயலைச் செய்வது என்ன", என்று கிளர்ந்து எழுந்தன.

வ்யாக்யானம் - (மணி நீல வளரொளியான்) நீலமணி போலே வளரா நின்றுள்ள ஒளியையுடையவன். கைமேலே இலக்கை பெறாதார்க்கு அன்றாடு படி விட வேணுமிறே; படி விடாதபோது அரை சடிணம் நில்லார்களிறே அவர்கள். இவர்கள் வருத்தவான்களாகையிறே கைமேலே இப்படி பெற்று ஜீவிக்கிறது; "படி கண்டறிதியே" என்கிறபடியே. இப்படி கண்டு ஜீவிக்குமதிறே. "ஸதா பச்யந்தி"யிறே. "மணி நீல வளரொளி" என்பானென்? அப்போது திருமேனி வெளுத்தன்றோ இருப்பது? என்னில், "சிறுக்கனார்த்தி தீரப் பெற்றோமே" என்று திருமேனி குளிர்ந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. (கவராத இத்யாதி) அவ்வடியையுடையவன் தானே வந்து மேல்விழுந்து விரும்பி வாங்கியிட்டுக் கொள்ளாத இவ்வளையால் எனக்கு என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறாள்.

விளக்கம் - (மணி நீல வளர் ஒளியான்) - நீலமணி போன்று ஒங்கி வளர்ந்தபடி உள்ள ஒளி கொண்டவன். மாத ஜீவனமாகிய பணம் இல்லாதபோது அன்றாடம் அரிசிப்படி அளிக்கவேண்டும் என்பது போன்று, அவனுடைய அருகிலிருந்து தங்களுடைய விருப்பம் நிறைவேறப் பெறாதவர்களுக்கு மகிழ்வை ஏற்படுத்துவதற்காகத் தனது திருமேனியை அளிக்கவேண்டும். இவ்விதம் செய்யாதபோது, அரை சடிணம் கூடப் பொறுக்க மாட்டார்கள். முதல் திருவந்தாதி (85) - படி கண்டு அறிதியே - என்பது காண்க. இவ்விதம் இவனைப் பார்த்தபடியே நின்று பிழைப்பவர்கள், உபநிஷத்தில் - ஸதா பச்யந்தி - எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளனர் - என்று போன்று ஆகும். ஆனால் "மணி நீல வளர் ஒளி" என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இவ்விதம் உரைத்தால் திருமேனி வெண்மையாக உள்ளது போன்று ஆகிறது அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். "சிறுவனுடைய துயரம் தீரும்படிச் செய்தோம்" என்று திருமேனி குளிர்ந்த நிலையைக் கூறுகிறார். (கவராத இத்யாதி) - அப்படிப்பட்ட வடிவழகு கொண்டவன், தானாகவே வந்து நின்று, விருப்பம் கொண்டு, வாங்கி அணிந்து கொள்ளாத எனது இந்த வளையால், எனக்கு என்ன பயன் உள்ளது?

4-8-8 வரிவளையாற் குறைவில்லாப் பெருமுழக்காலடங்காரை

எரியழலம் புகவூதி இருநில முன் துயர் தவிர்த்த
தெரிவரிய சிவன் பிரமன் அமரர் கோன் பணிந்தேத்தும்
விரி புகழான் கவராத மேகலையாற் குறைவில்மே

பொருள் - முகத்தில் வரியைக் கொண்டதான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் என்ற சங்கு மூலம் ஏற்பட்ட குறைவு இல்லாத பெரிய முழக்கம் வழியாக, அடங்காமல் உள்ள சத்ருக்களை, ஓங்கி வளர்ந்து எழுந்து நிற்கின்ற பயம் என்ற அக்னியானது, அவர்களுடைய உள்ளத்தில் புகும்படியாக ஊதுபவனும்; முன்பு ஒரு காலத்தில் பெரியதான இந்தப் பூமியின் பாரம் என்ற துன்பத்தை நீக்கியவனும்; இத்தகைய உபகாரங்கள் மூலம் தனக்கு நிகரானவனோ என்று மயங்கக்கூடியதான மிகுந்த முக்கியத்வம் கொண்ட ருத்ரன், நான்முகன், இந்திரன் போன்றவர்களால் துதிக்கப்படும் பரந்த புகழ் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் விரும்பாத மேகலையால் (இது பரிவட்டத்தின் மேல் கட்டப்படும் காஞ்சி அல்லது பரிவட்டம் என்னும் துணி) என்ன பயன் உள்ளது?

அவதாரிகை - “ஐகத்துக்காக உபகரிக்கும்வன் தனக்கு அஸாதாரணயான என்னை உபேக்ஷிக்குமாகில் என்னுடைய மேகலையால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - “இந்த உலகம் முழுமைக்கும் உபகாரங்கள் பலவும் செய்யும் ஸர்வேச்வரன், மிகவும் எளிதாக உதவும்படியாக உள்ள என்னை ஒதுக்கினால், எனது மேகலையால் என்ன பயன் உள்ளது?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (வரிவளையால்) வளையென்று சங்கு. முகத்திலே வரியையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தாலே. (குறைவில்லாப் பெருமுழக்கால்) சத்ருக்களவல்லாத மஹா த்வநியாலே; “ஸ கோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநிவ்யதாரயத்” என்கிறபடியே, “ஐகத் ஸபாதால வியத்திகீச்வரம் ப்ரகம்பயாமாஸ” என்கிறபடியே. (வரிவளையால் பெருமுழக்கால்) “ஹஸ்தேந ராமேண” என்னுமாபோலே. (அடங்காரை) அடங்காருண்டு சத்ருக்கள், அவர்களை. (எரியழலம் புகவூதி) எரியாநின்றுள்ள அக்னியானது அவர்கள் ஹ்ருதயத்திலே ப்ரவேசிக்கும்படி ஊதி. பயாக்நி கொளுந்தும்படி பண்ணி, ஆச்ரித விரோதிகளைக் கழியவூதிற்று இவளையிட்டிறே. (இருநில முன் துயர் தவிர்த்த) பரப்பையுடைத்தான பூமியில் முன்பேயுண்டான துக்கத்தைப் போக்கின. முன்பே பிடித்து

துக்கநிவர்த்தகனாய்ப் போருமவனின்றித் தலையை நோவுபட விட்டிருக்குமாகில், பின்னை எனக்கு என்னுடைமை கொண்டு கார்யமென்? ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய கோஷமாகிற இதுதான் அநுகூலர் கேட்க ஆசைப்பட்டிருப்பதுமாய், ப்ரதிகூலர் முடிகைக்கு ஹேதுவுமாயிருப்பதொன்றிறே. “தேவாநாம் வவ்ருதே தேஜ: ப்ரஸாதச்சைவ யோகிநாம்”, “ஸ கோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநிவ்யதாரயத்” இத்யாதிவத். பெரியாழ்வார் திருமகளுக்கும் விசேஷித்து ஜீவநமாயிருப்பதொன்றிறே இது.

விளக்கம் - (வரிவளையால்) - வளை என்பது சங்கு, அதாவது ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். (குறைவில்லாப் பெருமுழக்கால்) - சத்ருக்கள் அளவுடன் மட்டும் நின்றுவிடாமல் எழுகின்ற பெரிய ஓசை. கீதை (1-19) - ஸ கோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநிவ்யதாரயத் - அந்த ஓசையானது த்ருதராஷ்ட்ரனுடைய புத்திரர்களின் இதயங்களைப் பிளந்தது - என்றும், மஹாபாரதம் - ஜகத் ஸ பாதால வியத்திகீச்வரம் ப்ரகம்பயாமாஸ - பாதாளம், ஆகாசம், திசைகள் மற்றும் திக்பாலர்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய இந்த உலகத்தையே அந்த ஓசையானது நடுங்கும்படிச் செய்தது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள ஓசை. (வரிவளையால் பெருமுழக்கால்) - ஹஸ்தேந ராமேண - இராமன் கையினால் - என்பதற்கு ஏற்ப. (அடங்காரை) - அதாவது பகைவர்களை. (எரி அழலம் புக ஊதி) - ஓங்கி வளரும்படி உள்ள அக்னியானது அவர்களுடைய இதயத்தில் புகும்படியாகச் சங்கை ஊதி. அதாவது பயம் என்ற அக்னியானது பெரிதாக எரியும்படியாகச் செய்து. அடியார்களுடைய விரோதிகள் கழியும்படியாக ஊதியது இந்தப் பாஞ்சஜந்யத்தைக் கொண்டு அல்லவோ? (இருநில முன் துயர் தவிர்த்த) - மிகுந்த பரப்பு கொண்டதான இந்த பூமியில் முன்பே ஏற்பட்ட துக்கத்தை விலக்கிய. எந்தக் காலத்திலும் துக்கத்தை விலக்குபவனாக அவன் உள்ளபோதிலும், இன்று என்னை இவ்விதம் துக்கம் அடையும்படிச் செய்தான் என்றால், எனக்கு எனது உடைமைகளால் என்ன பயன் உள்ளது? ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் என்ற இந்தச் சங்கின் ஓசையானது, அவனுடைய அடியார்கள் கேட்க விருப்பம் கொள்வதும், விரோதிகள் முடிவதற்குக் காரணமாக உள்ளதும் என்பதாக அல்லவோ உள்ளது? ஸ்ரீவிபு. (5-33-26) - தேவாநாம் வவ்ருதே தேஜ: ப்ரஸாதச்சைவ யோகிநாம் - அந்த ஓசையால் தேவர்களுக்குப் பலம் வளர்ந்து, யோகிகளுக்கு அறிவு ஓங்கியது - என்றும், கீதை (1-19) - ஸ கோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநிவ்யதாரயத் - அந்த ஓசையானது த்ருதராஷ்ட்ரனுடைய புத்திரர்களின் இதயங்களைப் பிளந்தது - என்றும் கூறப்பட்டது. பெரியாழ்வாருடைய திருமகளாகிய

ஆண்டாள் உயிர் பிழைத்தபடி இருப்பதற்கு இந்தச் சங்கு அல்லவோ காரணமாக உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (பூங்கொள் இத்யாதி) ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கும் ருக்மிணிப் பிராட்டிக்குமுண்டான விடாய் தனக்கொருத்திக்கும் உண்டாகையாலே, அவர்களிருவரும் பெற்ற பேற்றை நானொருத்தியும் ஒருகாலே பெறவேணுமென்கிறாள்; “இது பட்டர் அருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்” என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வார். சிசுபாலன் ஸ்வயம்வரத்திலே ப்ரவ்ருத்தனானபோது ருக்மிணிப்பிராட்டி, “இவ்வளவிலே க்ருஷ்ணன் வந்து முகங்காட்டிற்றிலனாகில் நான் பிழையேன்” என்ன; அவள் கலங்கின ஸமயத்திலே புறச்சோலையிலே நின்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை முழக்க, அது வாராச் செவிப்பட்டது; ராவணன் மாயா சிரஸ்ஸைக் காட்டினபோது பிராட்டி தடுமாற, அவ்வளவிலே ஜயாகோஷம் வாராச் செவிப்பட்டது; அவ்விருவர் விடாயும் தனக்கொருத்திக்கும் உண்டாகையாலே, இரண்டும் ஒருகாலே பெறவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறாளாயிற்று இவள்.

விளக்கம் - (பூங்கொள் இத்யாதி) - ஸ்ரீஜனகருடைய திருமகளாகிய சீதைக்கும், ருக்மிணிப் பிராட்டிக்கும் ஏற்பட்ட தவிப்பானது தான் ஒருவளுக்கு மட்டுமே உண்டான காரணத்தால், அவர்கள் இருவருக்கும் கிட்டிய பேறானது தான் ஒருவள் மட்டுமே முழுமையாகப் பெறவேண்டும் என்கிறாள்; “இதனை ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்ததை நான் கேட்டேன்”, என்று ஸ்வாமி நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வார். இதனை விளக்குகிறார். சிசுபாலன் தனது ஸ்வயம்வரத்திற்கு வந்தபோது ருக்மிணிப்பிராட்டி, “இங்கு க்ருஷ்ணன் வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கவில்லை என்றால் நான் பிழைக்கமாட்டேன்”, என்று கலங்கி நின்றாள்; அப்போது புறச்சோலையிலிருந்து க்ருஷ்ணன் தனது ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை முழங்கினான்; அந்த ஓசையானது அவள் காதுகளில் விழுந்தது. இதே போன்று, இராவணன் மாயையால் உண்டாக்கப்பட்ட இராமனுடைய தலையைக் காண்பித்தபோது சீதை தடுமாறினாள்; அப்போது அந்தச் சங்கின் வெற்றி ஒலி அவள் செவிகளில் கேட்டது. இப்படியாக இருந்த அந்த இருவருடைய தவிப்பும் தான் ஒருத்திக்கு மட்டுமே ஏற்பட்டது; ஆகவே அந்த இருவரும் அடைந்த நிம்மதியை, தான் ஒருவள் மட்டுமே அடையவேண்டும் என விரும்பினாள்.

வ்யாக்யானம் - (தெரிவரி இத்யாதி) பாரத ஸமரத்தை முடிய நடத்தினபடியைக் காண்கையாலே, தங்களை துர்ஜ்ஞேயராக நினைத்திருப்பாருமாய்ப் பூமியில் கால் பாவாமையாலே வந்த துரபிமாந்தையுடையருமான ருத்ரன் தொடக்கமானார் பக்நாபிமாநராய்க் கொண்டு வந்து விழுந்து ஏத்தும்படியான பரந்த புகழையுடையவன். ஒரு கொசுக்குத் திரள் இருந்ததென்னா, திருப்பாற்கடலில் ஒரு மூலை சுவர்றாதிறே; அப்படியே, இவர்கள் ஏத்தா நின்றால் ஏத்தினவிடம் அளவுபட்டு, ஏத்தாதவிடம் மிஞ்சும்படியான புகழையுடையவன். (கவராத இத்யாதி) அவன் விரும்பாதே நானே உடுத்து முசியும்படியான மேகலை எனக்கு என் செய்ய? உடை மாறாத பரிவட்டங் கொண்டு கார்யமென்? ரக்ஷகனாய்த்தான் வந்து புகழ் படைத்துப் போருகிறவன், “இத்தலையை ரக்ஷித்து வரும் புகழ் வேண்டா, அது தவிர்ந்தால் வரும் அவத்யம் வர அமையும்” என்றிருந்தானாகில், நான் எனக்கு அவத்யமாம்படி பரிவட்டம் பேணியிருக்கவோ?

விளக்கம் - (தெரிவரி இத்யாதி) - பாரதப்போரை வெற்றிக்கரமாக நடத்தி முடித்ததைக் கண்டதால், தாங்கள் மற்றவர்களால் அறியப்படாதவர்கள் என்று எண்ணுவதாலும், தரையில் கால் பாவாமல் நடப்பதால் ஏற்பட்ட கர்வம் கொண்டதாலும், ருத்ரன் தொடக்கமாக உள்ள பலரும், தங்களுடைய கர்வத்தைக் கைவிட்டு, திருவடிகளில் வந்து விழுந்து ஏத்தும்படியான பரந்த புகழ் கொண்டவன். அனைத்து அமரர்களும் சேர்ந்து நின்றால் கூடத் திருப்பாற்கடலுடைய ஒரு மூலை அளவு கூட நிரம்பாது அல்லவோ? அது போன்று இவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து நின்று புகழ்கின்ற இடமானது அளவுடன் கூடியதாக, புகழாமல் நிற்கின்ற இடமானது அளவுபடாமல் உள்ளது; அந்த இடத்தை மிஞ்சும்படியாகப் புகழ் கொண்டவன். (கவராத இத்யாதி) - அவன் விரும்பாமல் நான் மட்டுமே உடுத்திக் கொண்டு நிற்கும்படியான மேகலை என்ற ஆடையால் எனக்கு என்ன பயன் உள்ளது? அனைத்தையும் பாதுகாப்பவன் என்ற புகழ் கொண்டவன், “இவளைக் காப்பாற்றுவதால் ஏற்படும் புகழ் எனக்கு வேண்டாம். காப்பாற்றாமல் விடுத்தால் நமக்கு உண்டாகும் பழியை ஏற்கலாம்”, என்று தீர்மானம் செய்தால், நானே எனக்குப் பழியைச் சேர்க்கும்விதமாக நல்ல புடவை உடுத்தலாமோ?

வ்யாக்யானம் - (வரிவளையால்) வாயாடி. வாய்க்கரைப்பற்றை அடுத்தானாக வுடையவன். எதிரிகள் முடுகினால், இவன்தான் வாய்க் கரையிலேயிருந்து பண்ணும்

ஆர்ப்பரவத்தைக் கேட்டு எதிரிகள் முழுக்காயாக அமையும்படியாயிருக்கும். அந்தப்புரத்திலுள்ளார் “எங்கள் வாய் புகு சோற்றைப் பிறத்து ஜீவியா நின்றான்” என்று முறைப்பட்டால், அவன் வாய் விடாச் சாதியென்னலாம்படியிறே இருப்பது. ஓசையும் ஒளியுமுடையனாய், எதிரிகள் ஊதப் பறக்கும்படி பண்ணியிறேயிருப்பது. அல்லாத ஆழ்வார்கள் கூரியரேயாகிலும் தடியர் கழுத்தரென்னாலாய், இவனைப்போலே ஸுஷியுடையாரில்லையிறே. “மரங்கள் போல் வலிய நெஞ்சு”ராகையாலே, எரியழலம் புக ஊதிக் கொளுத்தினபடி. இப்படி ஆச்சரித ரக்ஷணம் பண்ணினவன் விரும்பாத மேகலையால் எனக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு?

விளக்கம் - (வரிவளையால்) - அடுத்து வரும் அனைத்தும் சங்கைக் குறித்த வர்ணனைகள் ஆகும். வாயாடி; அதாவது வாய் ஜாலம் கொண்டவன் மற்றும் வாக்கில் வசிப்பவன். வாய்க்கரை பற்றை மாதச் சம்பளத்தை விட்ட சீமையாகக் கொண்டவன். வாய்க்கரை பற்று என்பது உதடுகள் மற்றும் சீமை. எதிரிகள் மிகவும் நெருங்கி வந்தால், அவனுடைய வாய்க்கு மிகவும் அருகிலிருந்து இவன் செய்யும் ஆரவாரத்தைக் கேட்கும் எதிரிகள் முழுக்காயாக அவிந்து போகும்படிச் செய்வான். அந்தப்புரத்தில் உள்ளவர்கள், “எங்களுடைய வாயில் செல்ல வேண்டிய சோற்றைப் பறித்து இவன் ஜீவிக்கிறான்” என்று கூறினால், அவன் ஏதும் வாய்விடாமல் உள்ளவன் என்று அல்லவோ உள்ளான்? இவனுடைய ஓசை மற்றும் ஒளி ஆகிய இரண்டாலும் எதிரிகளை ஊதிப் பறக்கும்படி உள்ளான். ஆனால் மற்ற ஆழ்வார்களைக் காட்டிலும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்திற்கு உள்ள ஏற்றம் என்ன என்பதைக் கூறுகிறார். மற்ற ஆழ்வார்கள், சக்ரம் முதலான அம்சங்களாக இருந்து, கூர்மையான அறிவுள்ளவர்கள் என்றாலும், கதை மற்றும் வில் என்பது போன்றவர்கள் மட்டும் அல்லாமல் அவனைப் போன்று ஞானம் உள்ளவர்கள் அல்லர். திருமாலை (27) – மரங்கள் போல் வலிய நெஞ்சம் - என்பவர்களாக உள்ளதால், எரிகின்ற அக்னியானது எதிரிகளுடைய உள்ளத்தில் புகுந்து எரியும்படியாக ஊதிக் கொளுத்தியவன். இவ்விதம் அடியார்களைப் பாதுகாப்பாக வைத்துள்ளவன் விரும்பாத எனது மேகலையால் எனக்கு என்ன பயன் உள்ளது?

4-8-9 மேகலையாற் குறைவில்லா மெலிவுற்றவகல்குல்

போகமகள் புகழ்த்தந்தை விறல் வாணன் புயந்துணித்து
நாகமிசைத் துயில்வான்போல் உலகெல்லாம் நன்கொடுங்க
யோகணைவான் கவராத உடம்பினாற் குறைவிலமே

பொருள் – மேகலை என்ற ஆடையில் குறைவு இல்லாதபடி மெலிந்துள்ளதான அகன்ற அல்குலைக் கொண்டவளும், இன்பம் அடையத் தகுதியானவளும் ஆகிய உடை என்பவளுடைய தந்தை என்பதால் புகழ் கொண்டவளும், வெற்றி பொருந்தியவளும் ஆகிய பாணாஸூரனுடைய தோள்களை வீழ்த்தி, தனது அவதாரத்தின் செயல் முடிந்த பின்னர் ஆதிசேஷன் மீது சயனித்து, உறங்குவது போன்று பாசாங்கு செய்து, அனைத்து லோகங்களும் தன்னைப் பெறுதல் என்பதான நன்மையில் அடங்கும்படியாக உபகாரம் செய்து, யோகநித்திரை கொள்ளும் அவன் விரும்பாத இந்தச் சரீரத்தால் என்ன நன்மை உள்ளது?

அவதாரிகை – “ஆச்ரித விரோதியான வாணனை அழியச் செய்து, ஸர்வரும் உஜ்ஜீவிக்கும் வழியெண்ணுமவன் விரும்பாத உடம்பு கொண்டு கார்யமென்?”, என்கிறாள்.

விளக்கம் – “தனது அடியாருடைய விரோதியான பாணாசூரனை அழியும்படியாகச் செய்து, அனைவரும் பிழைக்கும் வழியை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளவன் விரும்பாத இந்தச் சரீரத்தால் என்ன செயல் உள்ளது?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மேகலையால் குறைவில்லா) “உடைக்குக் கூறையுடை அழகியதாயிருக்கும்போலே காண்” என்னுமாம் வங்கிப்புரத்துநம்பி. (மெலிவுற்ற) ம்ருது ஸ்வபாவையாயுள்ளாள். பிரிந்து தனியிருக்கப் பொறாதவள். (அகல் அல்குல்) அகன்ற நிதம்ப ப்ரதேசத்தையுடையளாயிருக்கை. (போக மகள்) போக யோக்யையான பெண் பிள்ளை. (புகழ்த் தந்தை) உடைக்குப் பிதாவான வார்த்தைப் பாட்டாலுள்ள புகழையுடையவென்னுதல், ஸௌர்ய வீர்யாதிகளாலுள்ள ப்ரதையையுடையவென்னுதல். (விறல் வாணன்) மிடுக்கையுடைய வாணன். ஒரு தேவதை ஸந்நிதியிலே யிருந்தால் ஸத்வம் உத்ரிக்தமாயிருக்கக் கடவதாயிருக்குமிறே எல்லார்க்கும். அவ்வளவிலும் யுத்த கண்டுதி வர்த்தித்து. “எனக்கு எதிரியாயிருப்பானொருவனைக் காட்டவேணும்” என்று வேண்டிக் கொள்ளும்படியான பெருமிடுக்கனானவன்.

விளக்கம் - (மேகலையால் குறைவில்லா) “மற்றவர்கள் மேகலை அணியாதவர்களா? இவளுக்கு மட்டும் இவ்விதம் கூறுவது ஏன்?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். வங்கிபுரத்து நம்பி, “உடைவுக்குக் கூறைப்புடவை அழகாக உள்ளது போன்று இவளுக்கு மேகலை அழகாக உள்ளது”, என்பார். (மெலிவுற்று) - மென்மையான இயல்பு கொண்டவளாக உள்ளாள். அவனைப் பிரிந்து தனியாக இருப்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவள். (அகல் அல்குல்) - அகலமான அல்குல் கொண்டவளாக இருத்தல். (போக மகள்) - இன்பத்தை அனுபவிக்கும் தகுதி கொண்ட பெண். (புகழ்த் தந்தை) - “இவன் உடைவுக்குத் தந்தை” என்ற சொற்கள் மூலம் புகழ் பெறும்படியாக உள்ளவன். அல்லது செளர்யம், வீரம் போன்றவற்றில் ஏற்பட்ட முதன்மையைக் கொண்டவன் எனலாம். (விறல் வாணன்) - மிடுக்கு கொண்ட பாணாஸூரன். ஒரு தேவதை அருகில் இருந்தால் ஸத்வகுணம் மேலோங்கி இருக்கும் நிலையே அனைவருக்கும் காணப்படும்; ஆனால் அவ்விதம் இவன் உள்ளபோதிலும் யுத்த ஆர்வம் நிறைந்தவனாக, “எனக்கு ஏற்ற ஒரு எதிரியைக் காண்பிக்கவேண்டும்”, என்று வேண்டிக் கொள்ளும்படியாக மிகுந்த மிடுக்கு கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (புயம் துணித்து) “இவன் கைவிஞ்சினான்” என்று கரத்தைக் கழித்துவிட்டான். தலையையறுத்து வைக்கவேண்டும் குறையுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், “உடைவு பித்ரு ஹீநியாகவொண்ணாது” என்று உயிரை நிறுத்தி வைத்துக் கழித்தானாயிற்று. (நாகம் இத்யாதி) பாணனுடைய புஜ வந்ததைத் துணித்த பின்பாயிற்று போகத்தில் பொருந்திற்று. “துயில்வான்போலே” என்பானென்? அங்ஙனன்றோ வென்னில், (உலகெல்லாம் நன்கு ஒடுங்க யோகணைவான்) - இன்னமும் பாணன் போல்வார் எதிரிட்டாருண்டாகில் அவர்களையும் நிரலித்து, “லௌகிகர் நம்மையே பற்றிக் கரைமரம் சேரும் விரகேதோ?” என்று இத்தையே சிந்தித்துக் கொண்டு யோகநிதரை பண்ணாநிற்கும். (கவராத) இப்படி எல்லார் பக்கலிலும் பண்ணும் பரிவை அவன் என் பக்கலிலே பண்ணாதேயிருக்க, நான் என்னுடம்பைக் கட்டிக் கொண்டு கிடக்கவோ? அவனுக்காகக் கண்ட உடம்பாயிற்று, இவளது. அவனுக்கு உடலாகவிநே இவள்தான் இத்தை விரும்புவது. அவன்தான் தன்னுடம்பு “பக்தாநாம்” என்றிருக்குமாபோலே சேஷிக்காகக் கண்ட உடம்பாயிற்று, இது.

விளக்கம் - (புயம் துணித்து) - “பாணாஸூரன் அறம் என்பதையே கைவிட்டான்” என்று தீர்மானித்து அவனுடைய கரங்களை வெட்டினான். “தலையை வெட்டி வீழ்த்தவேண்டும்”, என்று எண்ணியபோதிலும், அவனுடைய மகளான உஷையானவள் “தந்தையை இழந்தவள்” என்று நிலையை அடையக்கூடாது என்று கருதி உயிரை நிறுத்தி, கைகளை மட்டும் வீழ்த்தினான். (நாகம் இத்யாதி) - பாணனுடைய தோள்கள் என்ற கானகத்தை அழித்த பின்னரே இவன் இன்பமாகக் கிடந்தான். ஆனால், “உறங்குவது போன்று” என ஏன் கூறவேண்டும்? “உறங்குவது போன்று” என உள்ளதால்தான், (உலகெல்லாம் நன்கு ஒடுங்க யோகணைவான்) - “இனியும் பாணன் போன்றவர்கள் எதிரிகளாக வந்தால், அவர்களையும் அழித்து, இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் நம்மையே எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்து, அவர்களுக்குக் கரை சேரும் மரமாக நாம் இருப்பதற்கு என்ன வழி?”, என்று இதனையே எப்போதும் சிந்தித்துக் கொண்டு யோகநிதரை கொள்கிறான். (கவராத) - இவ்விதம் அனைவரிடமும் அவன் காண்பிக்கும் பரிவை என்னிடம் காண்பிக்காமல் உள்ளான்; இவ்விதம் உள்ளபோது நான் எனது சரீரத்துடன் உள்ளது ஏன்? இது அவனுக்காகவே உள்ள சரீரம் ஆகும்; இந்தச் சரீரம் அவனுக்காக உள்ளது என்று இவள் அறிந்திருந்த காரணத்தால்தான் இவ்விதம் கூறுகிறாள். அவன், தனது திருமேனியானது ஜிதந்தேஸ்தோத்ரம் - பக்தாநாம் - பக்தர்களுக்காக மட்டுமே - என்று உள்ளது போன்று, இவளுடைய சரீரமானது எஜமானனாகிய அவனுக்காக மட்டுமே உள்ளது ஆகும்.

4-8-10 உடம்பினாற் குறைவில்லா உயிர் பிரிந்த மலைத்துண்டம்

கிடந்தனபோல் துணி பலவா அசுரர் குழாந்துணித்துகந்த
தடம்புனலசடைமுடியன் தனியொரு கூறமர்ந்துறையும்
உடம்புடையான் கவராத உயிரினாற் குறைவிலமே

பொருள் - சரீர பலத்தில் எந்தவிதமான குறைவும் இல்லாத அஸூரர் கூட்டமானது உயிர் அற்ற மலைப்பிண்டங்கள் போன்று பலவிதமான துண்டுகளாகக் கிடக்கும்படிச் செய்து, அதன் விளைவாக, “இந்த உலகின் விரோதிகள் அழிந்தனர்” என்று மகிழ்பவனும்; பரந்து விரிந்துள்ள நதியான கங்கையைத் தனது தலையில் தரித்தபடி உள்ளவனும், ஜடாமுடி கொண்டதால் வியக்கவல்ல சக்தி கொண்டவனாகத் தன்னை நினைத்துள்ளவனும் ஆகிய ருத்ரன், தனது ஒரு பக்கத்தில் வசிக்கும்படியாக உள்ள திருமேனி கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் விரும்பாத எனது இந்த உயிரால் எந்த ஒரு பயனையும் நான் அடையவில்லை.

அவதாரிகை - முதற்பாட்டிற் சொன்ன சீலகுணத்தையும் விரோதி நிரஸநந்தையும் சொல்லி, “அவன் விரும்பாத ஸத்தையால் என்ன கார்யமுண்டு?” என்று உபக்ரமத்தோடே சேர உபஸம்ஹரிக்கிறாள். “உடம்பினாற் குறைவில்லாவுயிர் பிரிந்த மலைத்துண்டம் கிடந்தனபோல் துணிபலவா அசுரர் குழாந்துணித்து” என்றத்தால், “நீறாகும்படியாக நிருமித்துப் படை தொட்ட” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. “தடம் புனலசடைமுடியன் தனியொரு கூறமர்ந்துறையுமுடம்புடையான்” என்றத்தால், “கூறாளும் தனியுடம்பன்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் கூறிய சீல குணம் மற்றும் விரோதிகளை அழித்தமை ஆகியவற்றை உரைத்து, “அவன் விரும்பாத இந்த உயிரால் என்ன கார்யம் உள்ளது?”, என்று, முதலில் தொடங்குவதற்கு ஏற்ப முடிக்கிறாள். “உடம்பினாற் குறைவில்லாவுயிர் பிரிந்த மலைத்துண்டம் கிடந்தனபோல் துணிபலவா அசுரர் குழாந்துணித்து” என்பதன் மூலம், திருவாய்மொழி (4-8-1) - நீறாகும்படியாக நிருமித்துப் படை தொட்ட - என்பது கூறப்பட்டது. “தடம் புனலசடைமுடியன் தனியொரு கூறமர்ந்துறையுமுடம்புடையான்” என்பதன் மூலம், திருவாய்மொழி (4-8-1) - கூறாளும் தனியுடம்பன் - என்பது கூறப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (உடம்பினாற் குறைவில்லா) அசுரர் குழாமாயிற்று. உயிரிலேயாயிற்று, குறையுண்டாகில் உள்ளது; உயிரைத் தேய்த்து உடம்பை வளர்த்திருந்தவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போமித்தனையிறே. (உயிர் இத்யாதி) ஸப்ராணானாய்க் கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற பர்வதங்கள் இந்தரன் கையில் வஜ்ராயுதத்தாலே பல கூறாம்படி துணியுண்டு கிடந்தாற்போலே, அஸுர வர்க்கத்தைப் பல கூறாம்படி துணித்து உகந்தானாயிற்று. “உயிர் பிரிந்த மலைத்துண்டம் கிடந்தனபோல் - உடம்பினால் குறைவில்லா - அசுரர் குழாம் - துணி பலவா துணித்துகந்த”. “தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யம்” என்கிற ப்ராப்தி எல்லார் பக்கலிலுமுண்டாயிருக்க, “இவர்கள் ஆச்ரித விரோதிகள்” என்னும் ஆகாரத்தாலே இவர்களை நிரஸித்து, “ஆச்ரித விரோதிகள் அறப்பெற்றோமிறே” என்றத்தாலே உகந்தானாயிற்று.

விளக்கம் - (உடம்பினாற் குறைவில்லா) - அஸூரர் கூட்டமானது, உயிரில் குறை உண்டானால், குறை உள்ளவர்கள் ஆகிறார்கள்; அதாவது மற்ற உயிரை அழித்து அதன் மூலம் தங்களுடைய உயிரை வளர்ப்பவர்கள், எப்போதும் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியபடியே உள்ளனர். (உயிர் இத்யாதி) - உயிருடன் இருந்து அங்கும் இங்கும் உலவிய மலைகள் அனைத்தும் இந்த்ரனுடைய கையில் இருந்த வஜ்ராயுதத்தால் பல துண்டுகள் எனத் துண்டிக்கப்பட்டது போன்று, அஸூரர் கூட்டங்களைப் பல துண்டுகளாக்கி மகிழ்ந்தான். “உயிர் பிரிந்த மலைத்துண்டம் கிடந்தனபோல் - உடம்பினால் குறைவில்லா - அசூரர் குழாம் - துணி பலவா துணித்துகந்த” என்று படிக்கவேண்டும். ஜிதந்தே (1-2) - தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யம் - தேவர்களுக்கும் தாநவர்களுக்கும் பொதுவானவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, இவனுடைய கருணை என்பது அனைவருடைய விஷயத்திலும் உள்ளது என்றாலும், “இவர்கள் அடியார்களுடைய விரோதிகள்” என்பதன் காரணமாக அவர்களை அழித்து, “அடியார்களுடைய விரோதிகள் அழியும்படிச் செய்தோம்”, என்று மகிழ்ந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (தடம்புனல் இத்யாதி) திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கச்செய்தே, இது தன்னைக் குணமாக உபபாதிக்கும்படியாயிற்று, அவர்களுடைய துர்மாநம். அபிமாந ஸூந்யர் அணையக்கடவ உடம்பிலேயாயிற்று அபிமாநிகளுக்கும் இடங் கொடுக்கிறது. மிக்க நீர் வெள்ளத்தையுடைத்தான கங்கையைத் தன் ஜடையில் ஏகதேசத்திலே தரிக்கையால் வந்த அபிமாநத்தையுடைய ருத்ரனானவன், பிராட்டி திருமார்வைப் பற்றி “இவ்விடம் என் இருப்பிடம்” என்று அபிமாநிக்கும்படி அவனுக்கு இடங் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற திருமேனியையுடையவன்.

விளக்கம் - (தடம்புனல் இத்யாதி) - மற்றவர்கள் தங்களுடைய சரீரத்தில் வந்து அமர்ந்தால், அதனை ஒரு பெரிய குணமாக எண்ணுதல் என்பது சிலருடைய தாழ்த்த குணமாகும். இவ்விதம் செய்தவர் யாரேனும் உள்ளனரா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். மிகுந்த நீரைக் கொண்ட கங்கையானவள் தனது ஜடாமுடியின் ஒரு பகுதியில் வந்து நின்றதால் இவ்விதம் ருத்ரன் எண்ணினான். ஆனால், இவ்விதமான எண்ணம் அற்றவர்கள் மட்டுமே வந்து சேரக் கடவதான தனது திருமேனியில், இது போன்ற எண்ணம் கொண்டவர்களும் வந்து நிற்பதற்கு ஏற்ப இடம் அளிக்கிறான். இதற்கு உதாரணம் கூறுகிறார். மஹாலக்ஷ்மி அமரக் கூடிய திருமார்பைப் பிடித்துக் கொண்டு,

“இது எனது இருப்பிடம்” என ருத்ரன் எண்ணுகிறான்; அதாவது, ஒரு பகுதியைப் பிடித்தபடி, “இது எனது இடம்” என்று எண்ணும் அவனுக்கும் கூட இடம் அளிக்கும் திருமேனி கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (கவராத இத்யாதி) “இப்படி பொதுவான உடம்பு படைத்தவன், ஆசைப்பட்ட எனக்கு உதவானாகில், இவ்வாத்ம வஸ்துவைக் கொண்டு என்ன கார்யமுண்டு?”, என்கிறான். இதுக்கு முன்பெல்லாம், தேஹத்தையும் தேஹாநுபந்தி பதார்த்தங்களையுமிறே “வேண்டா” என்றது; அவைதான் அநித்யமாயிருக்கையாலே தன்னடையே கழியுமத்தை “வேண்டா” என்றதாயிருக்குமிறே; அதுக்காக நித்யமான ஆத்மவஸ்துவையும் “வேண்டா” என்கிறான். இத்தை “வேண்டா” என்கிறதுக்கு அடியென்? என்னில்; இது கிடக்குமாகில், இன்னமும் ஒரு ஜந்மமுண்டாய்ப் பழையவையெல்லாம் வந்து தோற்றி முலையெழுந்து நோவுபடுகைக்கு உடலாயிருக்குமிறே. இனித்தான் அவனுடைய நித்யேச்சையாலேயிறே இதினுடைய நித்யத்வமும்; அவனுக்கு இச்சையில்லாதபோது பின்னை இதுதான் கொண்டு கார்யமில்லையிறே.

விளக்கம் - (கவராத இத்யாதி) - இவ்விதம் அனைவருக்கும் பொதுவான திருமேனி கொண்ட அவன் எனக்கு உதவவில்லை என்றால், இந்த ஆத்மவஸ்து மூலம் எனக்கு என்ன பயன் உள்ளது? இதுவரை, சரீரம் மற்றும் சரீரத்துடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்கள் ஆகியவற்றை “வேண்டாம்” என்று கூறி வந்தாள். ஆனால் அவை தாமாகவே அழியக்கூடியவை என்பதால், அவற்றை “வேண்டாம்” என்று கூறினால், “தாமாகவே அழியக் கூடியதை இவ்விதம் கூறுகிறாள்”, என்றாகும். ஆகவே, அழியாமல் உள்ளதான ஆத்மவஸ்துவை “வேண்டாம்” என்கிறாள். ஆனால் இதனை “வேண்டாம்” என்று கூறுவதன் அடிப்படை என்ன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஆத்மா தொடர்ந்தபடி உள்ளபோது, மேலும் ஒரு பிறவி தோன்றி, பழைய சிந்தனைகள் அனைத்தும் வந்து தோன்றி, முலை எழுந்து நோவுபடுதல் ஏற்படும்; இதனால் இவ்விதம் கூறினாள். “ஆனால், நித்யமான ஆத்மவஸ்துவை வேண்டாம் என்று கூறினால் அது அகலுமோ?”, என்பதற்கு விடை கூறுகிறார்; அவனுடைய எப்போதும் உள்ள விருப்பத்தால் அல்லவோ ஆத்மாவும் எப்போதும் உள்ளது? அவனுக்கு இதன் மீது விருப்பம் இல்லை என்றால், இந்த ஆத்மாவால் என்ன ஆக உள்ளது?

4-8-11 உயிரினாற் குறைவில்லா உலகேழ் தன்னுள்ளொடுக்கித்
 தயிர் வெண்ணெயுண்டானைத் தடங்குருகூர்ச் சடகோபன்
 செயிரில் சொல்லிசை மாலை ஆயிரத்துளிப்பத்தால்
 வயிரஞ்சேர் பிறப்பறுத்து வைகுந்தம் நண்ணுவரே

பொருள் - ஆத்மாக்களால் எப்போதும் குறைவில்லாத அனைத்து லோகங்களையும் தனது திருவயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாப்பவனும், தனது அடியார்கள் மகிழ்ந்த தயிர் மற்றும் வெண்ணெய் ஆகியவற்றை உட்கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் குறித்து அருளிச் செய்யப்பட்டதும், மிகுந்த பரப்பளவு கொண்டதான ஆழ்வார்திருநகரிக்கு எஜமானராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததும், எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லாதவையும், இசையுடன் கூடியவையும் ஆகிய ஆயிரம் திருவாய்மொழிகளில் அடங்கியுள்ள இந்தப் பத்து பாசுரங்கள் மூலம், காழ்ப்பு ஏறிய இந்த ஸம்ஸாரத்தை நீக்கி பரமபதம் அடைவார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், “இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், காழ்ப்பேறின ஸம்ஸார துரிதமற்றுப் பரமபதத்திலே புகப்பெறுவர்கள்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள், காழ்ப்பு ஏறிய ஸம்ஸார துன்பங்கள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்று பரமபதம் செல்வார்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உயிரினால் இத்யாதி) அஸங்க்யேயரான ஆத்மாக்களால் பூர்ணமாயிருந்துள்ள ஏழுலகத்தையும். (தன்னுள் ஒடுக்கித் தயிர் வெண்ணெயுண்டானை) தயிரும் வெண்ணெயும் களவு காணப் புகுகிறபோது, “செருப்பு வைத்துத் திருவடி தொழுவாரைப்போலே அந்யபரதைக்கு உடலாகவொண்ணாது” என்று எல்லா லோகங்களுக்கும் வேண்டும் ஸம்விதாநம் தன் ஸங்கல்பத்தாலே செய்து, பின்னையாயிற்று வெண்ணெய் அமுது செய்தது. (உலகேழ் தன்னுள் ஒடுக்கித் தயிர் வெண்ணெயுண்டானை) கர்ப்பிணிகள் வயிற்றில் பிள்ளைக்கீடாக போஜநாதிகள் பண்ணுமாபோலே, உள்விழுங்கின லோகங்களுக்கு ஜீவநமாகத் தயிர் வெண்ணெயுண்டான். ஸர்வேச்வரனாயிருந்து வைத்து, ஆச்ரித ஸ்பர்சமுள்ள த்ரத்யத்தாலல்லது செல்லாதபடி இருக்குமவனாயிற்று; “ஸர்வஸ்ய ஜகத: பாவௌ வத்ஸபாவை பபூவது:” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (உயிரினால் இத்யாதி) - எண்ணற்றவர்களாகிய ஆத்மாக்களால் பரிபூர்ணமாக நிறைந்துள்ள ஏழு லோகங்களையும். (தன்னுள் ஒடுக்கித் தயிர் வெண்ணெயுண்டானை) - தயிர் மற்றும் வெண்ணெய் ஆகியவற்றைக் களவு செய்யச் சென்றபோது, “செருப்பு வைத்துத் திருவடி தொழுபவர்கள் போன்று, மற்ற ஒன்றுக்கு இது சரியாகாது” என்று தீர்மானித்து, அனைத்து லோகங்களுக்கும் செய்யவேண்டியதைத் தனது ஸங்கல்பம் மூலம் மட்டுமே செய்து, அதன் பின்னர் வெண்ணெய் உண்டான். (உலகு ஏழ் தன்னுள் ஒடுக்கித் தயிர் வெண்ணெய் உண்டானை) - கர்ப்பம் தரித்தவர்கள், தங்களுடைய வயிற்றில் உள்ள குழந்தைக்கும் சேர்த்து உணவு உட்கொள்வது போன்று, தான் உள்ளே விழுங்கிய அனைத்து லோகங்களுக்கும் சேர்த்து தயிர் மற்றும் வெண்ணெய் உண்டான். அனைத்து லோகங்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனாக இருந்தபோதிலும், தனது அடியார்கள் தீண்டாத பொருள்கள் அன்றி மற்ற எதனையும் ஏற்கமாட்டான்; அதாவது ஸ்ரீவிபு (5-6-34) - ஸர்வஸ்ய ஜகத: பாவௌ வத்ஸபாவை பபூவது: - அனைத்து லோகங்களையும் பாதுகாக்கும் க்ருஷ்ணனும் பலராமனும், பசுக்கன்றுகளைப் பாதுகாப்பவர்கள் ஆயினர் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (தடங்குருகூர் சடகோபன்) “ப்ருந்தம் ப்ருந்தமயோத்யாயாம்” என்கிறபடியே “பெருமாளுடைய திருவபிஷேக மங்கள மஹோத்ஸவத்தைக் காண வேணும்” என்று நாடடையத் திரண்டு கிடந்தாற்போலே, இவர் “ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டா” என்று கழித்திருக்கிற இருப்பைக் காண்கைக்காகத் திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஜநத்துக்கு அடைய இடம் போரும்படியான பரப்பையுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (செயிரில் சொல்லிசைமாலை) “செயிர்” என்று குற்றம்; “இல்” இல்லாமை; குற்றமின்றிக்கேயிருக்கை. அதாவது, “ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டா” என்ற வார்த்தையில் புரையற்றிக்கை. (வயிரஞ் சேர் பிறப்பறுத்து) இவர் “வேண்டா” என்று கழித்தாலும் விடாதபடி காழ்ப்பேறிக் கிடக்கிற ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்து. (வைகுந்தம் நண்ணுவரே) ஒருடம்பாய், “இதுதானும் வேண்டா” என்று கழிக்கும்படியான இவ்வுடம்பை விட்டு, “ஸ ஏகதா பவதி த்ரிதா பவதி” என்கிறபடியே, அவனுடைய ஸங்கல்பாதீநமாகவும் அநேக சரீர பரிக்ரஹம் பண்ணி அடிமை செய்யலாம் தேசத்திலே போய்ப் புகப் பெறுவர். பலபடியாலும் அடிமை செய்யப் பெறுவர். “அவன் விரும்பினபடி இது” என்று அறியாதேயிறே இவர்தாம் “வேண்டா” என்கிறது.

விளக்கம் - (தடங்குருகூர் சடகோபன்) - அயோத்யாகாண்டம் (5-16) - ப்ருந்தம் ப்ருந்தமயோத்யாயாம் - அயோத்தியில் கூட்டம் கூட்டமாக - என்பதற்கு ஏற்ப, “இராமனுடைய பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைக் காணவேண்டும்” என்று நாடு முழுவதும் திரண்டு வந்தது போன்று, நம்மாழ்வார் “ஆத்மாவும், ஆத்மாவுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவையும் வேண்டாம்” என்று விலக்கி நிற்கிற நிலையைக் காண்பதற்காகத் திரண்டு வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் வந்து அடையும்படியான மிகுந்த பரப்பு கொண்ட ஆழ்வார்திருநகரியின் எஜமானராகிய நம்மாழ்வார். (செயிரில்) - செயிர் என்றால் தோஷம்; இல் என்றால் இல்லாமை; தோஷங்கள் இன்றி உள்ள நிலை. அதாவது, “ஆத்மாவும், அதனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவையும் வேண்டாம்” என்று கூறிய சொற்களில் தோஷம் இன்றி உள்ள தன்மை. (வயிரம் சேர் பிறப்பு அறுத்து) - இவர் “வேண்டாம்” என்று தள்ளினாலும் விடாதபடி, காழ்ப்பு ஏறிக் கிடக்கின்ற ஸம்ஸாரத்தை நீக்கி. (வைகுந்தம் நண்ணுவரே) - ஓர் உடலாக, “இந்தச் சரீரமும் வேண்டாம்” என்று கழிக்கும்படியாக, இந்தச் சரீரத்தையும் விட்டு, சாந்தோக்யம் (7-26) - ஸ ஏகதா பவதி த்ரிதா பவதி - முக்தன் பல சரீரங்கள் எடுக்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தின் விளைவாகவும், அதன் காரணமாகத் தனது ஸங்கல்பத்தின் விளைவாகவும் பல சரீரங்கள் எடுத்து, எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருக்கலாம் என்னும்படி உள்ள பரமபதத்திற்குச் சென்று சேர்வர். அங்கு பலவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்யப்பெறுவர். அவன் விரும்புகின்ற சரீரம் இது என்று அறியாததால் அல்லவோ இவர் “வேண்டாம்” என்கிறார்.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி
நண்ணாதார் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - “உடம்பு வேண்டா, உயிர் வேண்டா” என்று இவற்றை உபேக்ஷித்துப் பார்த்தார், தாம் “வேண்டா” என்றவாறே தவிருமாகக் கொண்டு; அவை தவிர்ந்தனவில்லை; ஒன்றைப் பெறுகக்கேயன்றிக்கே முடிகைக்கும் உன் தரவு வேணுமாகில் அதைத் தந்தருள வேணுமென்கிறார். இவ்வமங்கள சப்தத்தைத்

திருமுன்பே விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டும்படியாகக் காணும் இவர் ஸம்ஸாரத்தை வெறுத்தபடி. எம்பார், “உன்னைப் பிரிந்திருந்து படுகிற க்லேசத்தினளவல்ல உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பால் படுகிற க்லேசம். இத்தைத் தவிர்த்தருள வேணுமென்கிறார்” என்று அருளிச்செய்வார். “உத்பபாத கதாபாணி:” - ராவணனோடு பொருந்தாமை பிறந்த பின்பு, நெருப்புப்பட்ட தரையில் கால்பாவாதாப்போலே அவ்விடம் அடி கொதித்துப் போந்தானாயிற்று. “கதா” - அங்குள்ளாரில், “ந நமேயம்” என்னாதது தடியொன்றுமே யாயிற்று. “சதுர்ப்பி:” - அதுவும் எடுத்துத் தோளிலே வைக்க வேணுமே. அதுவும் வேண்டாதார் நால்வருமேயாயிற்று. இத்தால், ஒருவன் “பகவத் விரோதத்திலே நிலை நின்றான்” என்று அறிந்தால் தன்னைக் கொண்டு அகலவிநே அடுப்பது.

விளக்கம் - “இந்தச் சரீரமும் வேண்டாம், உயிரும் வேண்டாம்” என்று இவற்றை வெறுத்து ஒதுக்க முயற்சித்தார். இவற்றை “வேண்டாம்” என எண்ணினால், உடனேயே அவை விலகும் என்று எண்ணினார். ஆனால் இவை விலகவில்லை. “ஒன்றைப் பெறுவதற்கு மட்டும் அல்லாமல், ஒன்று முடிவதற்கும் உனது உத்தரவு வேண்டும் என்றால், அதனை நீ அளிக்கவேண்டும்”, என்றார். ஆனால் ஸர்வேச்வரன் திருமுகம் முன்பாக இவ்விதமான அமங்களமான சொற்களை உரைக்கலாமா என்றால், ஸம்ஸாரத்தை இவர் வெறுத்த அளவு காரணமாக இவ்விதம் கூறுகிறார். ஸ்வாமி எம்பார், “உன்னைப் பிரிந்து அடைகின்ற துன்பத்தின் அளவு மட்டும் என்னை வாட்டவில்லை. உன்னைத் தவிர மற்ற பொருள்களைப் பெறுவதும் இழப்பதுமாக உள்ள இந்த ஸம்ஸாரத்தின் நடுவில் உள்ளதால் அடையும் துன்பமும் அதிகமாகவே உள்ளது. ஆகவே இவற்றை நீக்கி அருள வேண்டும் என்கிறார்”, என்று அருளிச்செய்வார். பகவானிடம் அன்புடன் இல்லாதவர்களுடன் உள்ள ஸம்பந்தத்தை விலக்கவேண்டும் என்பதற்கு அடுத்து உதாரணம் காண்பிக்கிறார். யுத்தகாண்டம் (16-16) - உத்பபாத கதாபாணி: - (இராவணனால் கடுமையான சொற்கள் கூறப்பட்ட விபீஷணன்) நான்கு அரக்கர்களுடன் கூடியவனாக, தனது கையில் கதையுடன் உயரக் குதித்து ஆகாசத்தை அடைந்தான் - என்பது காணலாம். அதாவது இராவணனுடன் கருத்து ஒற்றுமை ஏற்படாத காரணத்தால், அதன் பின்னர், நெருப்புப்பட்ட தரையில் கால் வைக்க இயலாதது போன்று, அந்த இடம் சூடாகப் போனதாக அகன்றான். (கதா) - இலங்கையில் உள்ளவர்களில், “ந நமேயம் - வணங்கமாட்டேன்” என்று கூறாமல் இருந்தது விபீஷணனுடைய தண்டாயுதம் மட்டும் ஆகும். (சதுர்ப்பி:) - அதனை எடுத்துத் தோள்களில் வைக்க வேண்டும்; அதுவும்

வேண்டாதபடி உள்ளவர்கள் அந்த நான்கு அரக்கர்கள் என்றானது. ஆக, இதன் மூலம் அறியப்படுவது என்னவென்றால், “ஒருவன் பகவத் விரோதத்தில் நிலை நின்றான்” என்பதை அறிந்தவுடன், அந்த நிலையை வெறுக்கும் மற்றவர்களையும், தன்னைக் கொண்டு, அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - ஆழ்வான் அங்ஙனன்றிக்கே, “ஏறாளுமிறையோ”னில் தம்முடைய ஆற்றாமைக்குக் கூட்டாவார் உண்டோ என்று லோக வருத்தாந்தத்தை அந்வேஷித்து ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தார். அவர்கள், தாம் இவ்விஷயத்தில் ப்ரவணராயிருக்கிறாப்போலே, சப்தாதி விஷயங்களிலே ப்ரவணராய், அவற்றினுடைய பேறிழவுகளே லாபாலாபமாம்படியிருந்தார்கள்; வாளேறு காணத் தேளேறு மாய்ந்து, அத்தைக் கண்டவாறே தம் இழவை மறந்தார்; இவர்களுடைய இழவே நெஞ்சிலேபட்டது; ஸர்வேச்வரனைப் பார்த்தார்; அவன் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய்ப் பரமோதாரனாய் எல்லாருடைய ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்குமவனாய் ஸர்வாபராத ஸஹனாய் ஸர்வநியந்தாவாயிருந்தான்; அவன்படி இதுவாயிருக்க, இவை இப்படி நோவுபடுகைக்கு இவ்விடம் தன்னரசு நாடோ? என்று பார்த்து, “நீ ஸர்வேச்வரனாய் பரமக்ரூபாவானாய் ப்ராப்தனுமாய் இவற்றின் க்லேசம் அறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான ஜ்ஞாந சக்தியை உடையையுமாயிருக்க, இவை இங்ஙனே கிடந்து நோவுபடுகை போருமோ? இவற்றைக் கரைமரஞ் சேர்க்க வேணும்” என்று அவன் திருவடிகளைப் பிடிக்க; “நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? இவை சேதநரான பின்பு இவை தனக்கு ருசியுண்டாக வேணுமே. நாம் கொடுக்கிற இது புருஷார்த்தமாக வேணுமே. புருஷன் அர்த்திக்கக் கொடுக்குமதிறே புருஷார்த்தமாவது. அசித்தாய் நாம் நினைத்தபடி கார்யங் கொள்ளுகிறோமல்லோமே. இவற்றுக்கு நம் பக்கலிலே ருசி பிறக்கைக்கு பார்த்து வைத்த வழிகளையடையத் தப்பின பின்பு, நம்மாற் செய்யலாவதில்லை காணும். இத்தை விடும்”, என்று ஸமாதாநம் பண்ண; “நீ பண்ணின இது பரிஹாரமாய், நான் ஸமாஹிதனாவது, ‘இவை தங்கார்யத்துக்குத் தாம் கடவவாய் நோவுபடுகிறன்’ என்று உன்னால் சொல்லலாமன்றன்றோ”, என்ன; “இவை சேதநராகையாலே இது வாசியறிய வேணுமென்று நம்மை ஒரு தட்டும் சப்தாதிகளை ஒரு தட்டுமாக உங்களுக்கு வேண்டிற்றொன்றைக் கொள்ளுங்கோள் என்ன, சப்தாதிகள் இருந்த தட்டு தாழ்ந்திருக்கையாலே அத்தட்டை ‘அமையும்’ என்று பற்றிற்றின. ஆந்தனையும் பார்த்து முடியாமை காணும் கைவாங்கிற்று. இனி செய்யலாவதில்லை. இனி நீரும் இத்தை விடும்” என்ன.

விளக்கம் - இங்கு ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் வேறு ஒரு கருத்தையும் அருளிச்செய்வார். திருவாய்மொழி (4-8) - ஏறு ஆளும் இறையோன் - என்பதில், தன்னுடைய பிரிவாற்றாமைக்குத் தன்னுடன் கூட்டு சேர்பவர்கள் வேறு யாரும் உள்ளனரா என்று, உலகில் உள்ளவர்களுடைய செயல்களை நன்கு ஆராய்ந்து அவர்களை நோக்கினார். ஆனால், தாம் பகவத் விஷயத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டுள்ளது போன்று, உலகில் உள்ள மக்கள் தங்களுடைய புலன் விஷயங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டபடியும், அவற்றை இழத்தல் என்பது அலாபம் என்றும், பெறுதல் என்பது லாபம் என்றும் உள்ள நிலையில் நின்றபடியும் இருந்தனர். வாளால் அடிபட்ட வேதனையைக் கண்ட காரணமாக, தேளால் கொட்டப்பட்ட வேதனையை மறப்பது போன்று, அவர்களைக் கண்டவுடன், தான் இழந்ததை மறந்தார். அவர்கள் இழந்த பகவத் விஷயமே இவர் நெஞ்சில் ஆழமாகத் தைத்தது. ஸர்வேச்வரனை நோக்கினார். அவன் அனைத்தையும் அறிந்தவனாகவும், அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டவனாகவும், தாராள மனம் கொண்டவனாகவும், அனைவரையும் காப்பாற்றும் விரதம் பூண்டவனாகவும், அனைத்து குற்றங்களையும் பொறுப்பவனாகவும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும் இருந்தான். அவன் இவ்விதம் உள்ளபோது இவர்கள் அனைவரும் துன்பம் அடைதல் என்ற நிலைக்கு, இந்த இடமானது சுதந்திரமான நாடாக உள்ளதோ என்று வியந்தார். தொடர்ந்து ஸர்வேச்வரனிடம், “நீ ஸர்வேச்வரனாகவும், மிகுந்த க்ருபை கொண்டவனாகவும், அனைவருடனும் ஸம்பந்தம் கொண்டவனாகவும், இவை அனைத்தும் அடைகின்ற துன்பத்தை அறிந்து அவற்றை நீக்கவல்ல ஞானசக்தியைக் கொண்டவனாக உள்ளபோதிலும், இவை இவ்விதம் துன்பம் அடைதல் சரியா? இவர்களைக் காப்பாற்றி, கரை சேர்க்கவேண்டும்”, என்று உரைத்து அவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றினார். இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இதில் நாம் செய்வதற்கு என்ன உள்ளது? இவை சேதநர்களாக உள்ளதன் காரணமாக, இவைகளுக்கு பகவத் ருசியானது தானாகவே ஏற்படவேண்டும். நாம் அளிக்கும் இந்தச் சேதந்தன்மை என்பதே புருஷார்த்தம் ஆகும். புருஷன் விரும்பி அளிப்பது புருஷார்த்தம் அல்லவோ? இவர்களை அசித் வஸ்துக்கள்ஆக எண்ணி, நாம் திருவுள்ளம் கொண்டபடி கார்யம் கொள்ளவில்லையே! இவர்கள் நம்மை அடைவதற்கான வழியை ஏற்படுத்திக் கொடுத்த பின்னரும், இவர்கள் அந்த வழியிலிருந்து மாறும்போது, நம்மால் செய்யத் தக்கது ஏதும் இல்லை. நீவிர் இந்த உலகத்தை விடும்”, என்று சமாதானப்படுத்தினான். இதற்கு ஆழ்வார், “இவர்கள் தங்களுடைய கார்யத்தில் எப்போதும் ஈடுபட்டபடி உள்ளதால்,

இவ்விதம் துன்பம் அடைகிறார்கள் என்று உன்னால் கூறப்படலாம் அல்லவோ? இதனை நீ செய்தால் மட்டுமே நீ கூறிய சொற்களால் நான் சமாதானம் அடைந்தேன் எனலாம்”, என்று உரைத்தார். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “இவர்கள் சேதநர்களாக உள்ளதால், தங்களுக்கும் அசேதநத்திற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டை அறியவேண்டும் என்று எண்ணினோம். ஆகவே நம்மை அர்ச்சாதாரமாக ஒரு தட்டிலும், மற்ற புலன் விஷயங்களை ஒரு தட்டிலும் வைத்தோம். அதன் பின்னர் இவர்களிடம், விரும்புவதை எடுத்துக் கொள்ளும்படி உரைத்தோம். புலன் விஷயங்கள் உள்ள தட்டு தாழ்ந்து நிற்பதைக் கண்ட இவர்கள், அந்தத் தட்டு தங்களுக்குத் தேவையானது என்றார்கள். நாமும், இவர்களைத் திருத்தும் முயற்சிகள் அனைத்தையும் செய்து பார்த்து, முடியாத காரணத்தால் கைவிட்டோம். இனி நம்மால் செய்ய முடிந்தது ஏதும் இல்லை. நீரும் இதனை விடுவீராக”, என்றான்.

வ்யாக்யானம் – “ஆகில், உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற இவர்கள் நடுவில் நின்று என்னை முன்னம் வாங்க வேணும்”, என்ன; “முன்பே உம்மை வாங்கினோமே; ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாதபடி பண்ணினோமாகில், ஸம்ஸாராநு ஸந்தாநத்தாலே வந்த க்லேசமெல்லாம் போம்படி ‘உம்முடைய இருப்பு இது காணும்’ என்று பரமபதத்தில் அயர்வறுமரர்கள் அடிமை செய்யப் பெரியபிராட்டியாரும் நாமமாக வ்யாவ்ருத்தமாக இருக்கிற இருப்பைக் காட்டித் தந்து, அங்கே உம்முடைய நெஞ்சு ப்ரவணமாம்படி பண்ணினோமாகில், இனி உமக்குப் பேற்றுக்குக் குவாலுண்டோ? நாம் செய்ய வேண்டுவதென்?” என்ன; இவையிரண்டையும் அநுஸந்தித்து தரித்துக்ருதார்த்தராய்த் தலைக்கட்டுகிறார் என்று பணிக்கும். ஆழ்வான் தான் ஓரிடத்தே வழி போகாநிற்க, ஒரு ஸர்ப்பம் தவளையைப் பிடித்துக் கூப்பிடாநிற்க, “இது ஆர் அறியக் கூப்பிடுகிறது?” என்று மோஹித்தானாம்; இவ்வாழ்வான் ப்ரக்ருதிக்குச் சேருமே இவர் நிர்வாஹமும்.

விளக்கம் – இதனைக் கேட்ட ஆழ்வார், “அப்படியானால், உன்னைத் தவிர மற்றவற்றையே தங்களுடைய லாபமாகவும் இழப்பாகவும் எண்ணும் இவர்கள் நடுவிலிருந்து என்னை நீ முதலில் எடுப்பாயாக”, என்றார். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “முன்பே உம்மை எடுத்தோம். ஸம்ஸாரிகளுடன் சேராமல் இருக்கும்படிச் செய்கிறோம்; ஸம்ஸாரத்தை எண்ணியதால் ஏற்பட்ட துன்பம் அனைத்தும் விலகும்படியாக,

உம்முடைய இருப்பானது இதுவே ஆகும் என்று உணர்த்த, பரமபதத்தில் அயர்வறும் அமரர்கள் கைங்கர்யம் செய்தபடியாக பெரியபிராட்டியும் நாமுமாக வேறுபாடு இன்றி உள்ள இருப்பைக் காண்பித்து, அங்கு உம்முடைய மனமானது ஈடுபடும்படிச் செய்கிறோம். இனி உம்முடைய பேற்றுக்கு அதிகமாக வேறு ஏதும் வேண்டுமோ? நாம் செய்யவேண்டியது என்ன?”, என்றான். இவை இரண்டையும் எண்ணியபடி, தான் பெறவேண்டியதைப் பெற்றவராகவும், செய்யவேண்டியதைச் செய்தவராகவும் கொண்டு நிறைவு செய்கிறார். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் செல்லும் வழியில் ஒரு ஸர்ப்பமானது தவளை ஒன்றை விழுங்கியபோது, அந்தத் தவளையானது கூக்குரல் இட்டது; அப்போது அவர், “இது யாரை அழைக்கிறது?”, என்று எண்ணி மயக்கம் அடைந்தார். இவருடைய இந்தத் தன்மைக்கு பொருந்துவிதமாகவே, மேலே இவர் அளித்த விளக்கமும் உள்ளது.

4-9-1 நண்ணாதார் முறுவலிப்ப நல்லுற்றார் கரைந்தேங்க

எண்ணாராத் துயர் விளைக்கும் இவையென்ன வலகியற்கை?

கண்ணாளா! கடல்கடைந்தாய்! உன கழற்கே வரும் பரிசு ?

தண்ணாவாதியேனைப் பணிகண்டாய் சாமாறே

பொருள் - ஒருவனுடைய விரோதிகள் அவனுடைய நிலையைக் கண்டு மகிழ்ந்தபடி இருப்பதற்கும், அவனுடைய உறவினர்கள் “என்ன ஆயிற்றோ” என மனம் உருகி வருத்தம் கொள்வதற்கும் காரணமாக உள்ளதும், எண்ணுவதற்கு இயலாதபடி உள்ளதும் ஆகிய துன்பத்தை ஏற்படுத்துகின்ற இந்த உலகின் தன்மைதான் எத்தகையது! மிகுந்த கருணை கொண்டவனான உன்னைத் தவிர மற்ற பலன்களை வேண்டி நின்றபோதிலும், திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து கொடுத்தவனே! இத்தகைய துன்பங்களை நான் காணாமல், அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ள உனது திருவடிகளுக்கே நான் வரும்படியாக, எனக்கு இந்தச் சரீரத்திலிருந்து பிரிவு ஏற்படும்படியாக ஒரு வார்த்தை அருளிச்செய்யவேண்டும்.

அவதாரிகை - “உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமா இவர்கள் நடுவில் நின்று நான் உன் திருவடிகளிலே வந்து கிடும்படி என் இச்சரீர விசுலேஷத்தைப் பண்ணித் தந்தருள வேணும்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - “உன்னைத் தவிர மற்ற பலவற்றையும் அடைவதே பேறு என்றும், அவற்றை இழப்பதே துக்கம் என்றும் எண்ணியபடி உள்ள இந்த ஸம்ஸாரிகள் நடுவிலிருந்து நான்

புறப்பட்டு, உனது திருவடிகளை வந்து அடையும்படி, எனக்கு இந்தச் சரீரத்திலிருந்து பிரிவை ஏற்படுத்தித் தந்தருளவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நண்ணாதார் முறுவலிப்ப) பிறநரத்தங் கண்டு சிலர் உகக்கும்படியாவதே, இது என்ன விஸ்மயந்தான்! “ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதநாம்”. அர்ஜுநன் “என் பரகுபரகு கெடுவது என்று?” என்ன; “நான் ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்து என்று அறிந்தவாறே நீயும் *என்னோபாதி* என் விபூதிக்குப் பரியத் தேடுவதி காண்” என்றானிறே. நண்ணாதாரென்று சத்ருக்களுக்குப் பேர். ஒருவனுக்கு ஓரநர்த்தம் வந்தவாறே, அற்றைக்கு முன்பு வெற்றிலை தின்றறியார்களேயாகிலும் அன்றாக ஒரு வெற்றிலை தேடித் தின்பது, ஒருடுப்பு வாங்கியுடுப்பது, சிரிப்பதாகா *நிற்பர்களாயிற்று*.

விளக்கம் - (நண்ணாதார் முறுவலிப்ப) - மற்றவர்களுடைய துன்பத்தைக் கண்டு மகிழும்படியாக உள்ள நிலைதான் எத்தகைய வியப்பாக உள்ளது! மற்றவர் அடையும் துன்பத்தைக் கண்டால் எவ்விதம் இருக்கவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிசெய்கிறார். கீதை (5-25) - ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதநாம் - யார் ஒருவன் அனைத்து உயிர்களுடைய நன்மைகளில் ஈடுபாடு கொண்டுள்ளானோ - என்பது காண்க. அர்ஜுனன் க்ருஷ்ணனிடம், “கோபம், ஆசை போன்றவற்றில் திரிந்தபடி உள்ள எனது நிலை எவ்விதம் மாறும்?”, என்று கேட்டான். இதற்கு க்ருஷ்ணன், “நானே அனைத்து உயிர்களுடைய நண்பன் என்று அறிந்தவுடன் நீயும் என்னைப் போன்றே, எனது இந்த உலகில் உள்ளவர்களுக்காகப் பரிந்து நிற்பாய்”, என்றான். நண்ணாதார் என்பது விரோதிகளைக் குறிப்பதாகும். ஒருவனுக்கு ஒரு துன்பம் வந்தவுடன், அதற்கு முன்பு வெற்றிலை என்றால் என்ன என்று கூட அறியாதபடி உள்ளவர்கள் ஒரு வெற்றிலையைத் தேடி உண்பது, புதிய உடை உடுப்பது என்று செய்தபடி, அவன் நிலைமையைக் கண்டு சிரித்தபடி நிற்பார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (நல் உற்றார்) ஸர்வேச்வரனே நிருபாதிக பந்துவாய், அவனைப் பற்றினவர்களையே “அவன் தமரெவ்வினையராகிலுமெங்கோனவன் தமரே” என்று, “அவர்களை ஒருகாலும் பிரிகிலேன்” என்றிருக்க *ப்ராப்தமாயிருக்க*, சரீர ஸம்பந்த நிபந்தனமாக வருகிறவர்களை நிருபாதிக *பந்துக்களாக* நினைத்து, அவர்களுக்கு ஒன்று வந்தவாறே, “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்” என்று இவர் பகவத் விஷயத்தை நினைத்தல் சொல்லுதல் செய்யப் புக்கால் படுவதெல்லாம் படாநிற்பர்க

ளாயிற்று. “ஸர்வபூதாத்மகே”. “கரைந்தேங்க, முறுவலிப்ப” என்ற இரண்டையுமிநே “மித்ராமித்ர கதாகுத:” என்றது. ராக த்வேஷங்களைப் பற்றி வருகையாலே, மைத்ரியோடு சாத்ரவத்தோடு வாசியில்லையிநே. “த்வந்த்வைர் விமுத்தாஸ் ஸுக துக்க ஸம்ஜ்ஞை:” என்று “ஸுக துக்கங்கள்” என்று சிலபேர் மாத்ரமேயிநே உள்ளது; இரண்டும் துக்கமாயிநே இருப்பது. இரண்டாய் வரும் துக்கங்களையடைய நினைக்கிறது.

விளக்கம் - (நல் உற்றார்) - ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே எந்தவிதமான காரணமாகவும் இன்றி உறவினனாக, அவனைப் பற்றி நிற்பவர்களையே முதல்திருவந்தாதி (55) - அவன் தமர் எவ்வினையர் ஆகிலும் எம் கோன் அவன் தமரே - என்பதாக, “அவர்களை நான் ஒருபோதும் பிரியமாட்டேன்” என எண்ணுவதே செய்யவேண்டிய செயலாக உள்ளது. ஆனால் இவ்விதம் அல்லாமல், சரீர ஸம்பந்தத்தின் விளைவாக ஏற்பட்ட உறவுகளையே காரணம் இன்றி வருகின்ற உறவினர்கள் என எண்ணி, அவர்களுக்கு ஏதேனும் நேர்ந்தால், திருவாய்மொழி (9-6-2) - நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும் - என ஆழ்வார் பகவத் விஷயத்தை நினைத்தல் மற்றும் கூறுதல் ஆகியவற்றைச் செய்ய முனையும்போது, படாத பாடு பட்டபடி நிற்பது போன்று நிற்பார்கள். ஆனால், “மற்றவர்கள் அடையும் துன்பம் கண்டு இரக்கம் கொள்ளுதல், அதனைக் கண்டு சிரித்தல்” ஆகிய இரண்டையும் ஏன் கூறவேண்டும்? அதாவது “துன்பம் கண்டு இரங்குதல்” என்பதை ஏன் கைவிடவேண்டும் என்பதற்குக் விடை அளிக்கிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் (1-19-31) - மித்ராமித்ர கதாகுத: - ஹிரண்யனிடம் ப்ரஹ்லாதன், “நட்பு மற்றும் பகைமை என்ற வேறுபாடு இன்றி”, என உரைத்தான் - என்பதே இங்கு “கரைந்தேங்க முறுவலிப்ப” எனப்பட்டது. அதாவது ஆசை மற்றும் கோபம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வருவதால் நட்பு மற்றும் பகைமை என்ற வேறுபாடு இல்லை. கீதையில் (15-8) - த்வந்த்வைர் விமுத்தாஸ் ஸுக துக்க ஸம்ஜ்ஞை: - இன்பம் துன்பம் என்ற பெயர் கொண்ட இரட்டையிலிருந்து விடுபட்ட ஞானிகள் - என்பதற்கு ஏற்ப “சுக துக்கங்கள்” என்பதாக சில பெயர்கள் மட்டுமே உள்ளது. ஆனால் இரண்டும் துக்கமாகவே உள்ளது. இரண்டாக வரும் துக்கங்களை எண்ணுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - “ராமமேவ” திருவயோத்யையிலுள் ஒருவரையொருவர் வேரோடே வாங்கிப் போகட வேண்டும்படியான சாத்ரவம் அநுவர்த்தியா நிற்கச் செய்தேயும், எல்லாரும் ஒருமிடறாக அர்த்தித்தார்கள்; அதுக்கு அடியென் என்னில்; சாத்ரவம்

நெஞ்சிலேபட்டு அவர்களை நலிய நினைத்தபோதாகப் பெருமானை நினைப்பார்கள்; “அவர் முகஞ் சுளியும்” என்னுமத்தாலே அதின் கார்யம் பிறக்கப் பெற்றதில்லை.

விளக்கம் - ஆனால் அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் நண்பனாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளான் என்று உணர்த்து கோபத்தைக் கைவிட்டவர்கள் யாரேனும் உள்ளனரோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். யுத்தகாண்டம் (131-95) - ராமம் ஏவ - இராமனை மட்டுமே எண்ணியவர்களாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, திருஅயோத்தியில் உள்ளவர்கள், ஒருவரை ஒருவர் வேருடன் பிடுங்கி எறியவேண்டும் என்னும்படியான விரோதம் கொண்டிருந்தபோதிலும், அனைவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து நின்று இராமனைத் துதித்தார்கள். இதற்குக் காரணம் என்ன? ஒருவர் மீது ஒருவர் பகைமை பாராட்டி, ஒருவரை ஒருவர் துன்புறுத்த எண்ணும்போது, இராமனை எண்ணுவார்கள்; தங்களுடைய இந்தச் செயலால் இராமனின் திருமுகம் வாடும் என்று எண்ணியவர்களாக, பகைமையின் கார்யம் ஏற்படாமல் நிற்கிறது.

வ்யாக்யானம் - “புஷ்பாங்கராகைஸ் ஸமம்” என்றிறே இவ்விஷயத்தில் கைவைத்தார் இருப்பது. ஸர்வேச்வரன் பெரியபிராட்டியாரோடு பரிமாறும்போது மற்றுள்ள பிராட்டிமார், ச்ரக் சந்தநாதிகளோபாதி போகோபரண கோடியில் அந்வயித்து நிற்பார்கள்; அவர்களோடு இவன் கலந்தால் பிராட்டிதான் தன் இடையிலும் முலையிலும் கலந்தாற் போலேயிருக்கும். “திருமகளும் மண்மகளுமாய்மகளும் சேர்ந்தால் திருமகட்கே தீர்ந்தவா றென்கொல்” அவர்களோடே இவன் கலந்தால் பிராட்டிக்கே அற்றானாயிருக்கும்; அதுக்கடி அத்தால் பிறக்கும் முக விகாஸம் அவள்பக்கலிலே காண்கையாலே; அல்பம் குணாதிக்யம் உள்ளவிடத்தேயும் “யதா யதா ஹி கௌஸல்யா” என்கிறதிறே; ஸாபத்நயம் தோற்றாதபடி பரிமாறிப் போந்தாளிறே சக்ரவர்த்திக்கு. “யதா யதா ஹி” காலந்தோறும் காலந்தோறும் அவன் நினைவுக்கு ஈடாகப் பரிமாறிப் போந்தாளாயிற்று தனக்கென்ன ஓர் ஆகாரமின்றிக்கே; சேஷம் பூர்வவத்.

விளக்கம் - கடந்த பத்தியில் கூறப்பட்ட கருத்தானது இந்த உலகில் மட்டும் அல்ல, நித்ய விபூதியிலும் உள்ளது என்கிறார். ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (26) - புஷ்பாங்கராகைஸ் ஸமம் - இன்பம் அளிக்கவல்ல பொருளுக்குச் சமமாக - என்பதைக் கூறுகிறார். ஸர்வேச்வரன் பெரியபிராட்டியாருடன் சேர்ந்துள்ளபோது, மற்ற பிராட்டிமார்கள் அனைவரும் மலர்கள், சந்தனம் என்பது போன்ற இன்பம் அளிக்கக்கூடிய பொருள்களுக்குச் சமமாக சேர்ந்து

நிற்பார்கள்; மற்ற பிராட்டிமார்களுடன் இவன் சேர்ந்தால், தன்னுடைய இடையிலும் ஸ்தனங்களிலும் அவன் சேர்ந்தது போன்றதாகவே பெரியபிராட்டியார் எண்ணி மகிழ்ந்தபடி உள்ளாள். மற்ற பிராட்டிகளுடன் சேர்ந்தபோது பெரியபிராட்டியார் மகிழ்வதற்கான ப்ரமாணம் முதல்திருவந்தாதி (42) - “திருமகளும் மண்மகளும் ஆய்மகளும் சேர்ந்தால் திருமகட்கே தீர்ந்தவாறு என்கொல் - என்பதாகும்; அதாவது அவர்களுடன் இவன் கலந்தாலும், பெரியபிராட்டியிடம் வசப்பட்டபடியே உள்ளான்; இதற்கு ஆதாரம், இதன் மூலம் அவளுடைய திருமுகத்தில் ஏற்படும் மலர்ச்சியே ஆகும். ஆனால் பட்டமஹிஷிகள் ஒருவருடன் ஒருவர் விரோதம் கொள்ளாமல் இருப்பார்களோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; அயோத்யாகாண்டம் (12-68) - யதா யதா ஹி கௌஸல்யா - மிகுந்த உயர் குணங்கள் பல உள்ள கௌஸலை, தனக்கு எனத் தனியாக ஒரு தன்மையை எண்ணாமல் தசரதனுடன் கலந்தபடி இருந்தாள்; அதாவது அனைத்து காலங்களிலும் அவனுடைய எண்ணத்திற்கு ஏற்றபடியே விளங்கினாள்.

வ்யாக்யானம் - (எண்ணாராத் துயர் வினைக்கும்) முறுவலிக்கிறதும், கரைந்தேங்குகிறதும், இரண்டும் துயராய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு. அந்தமில் பேரின்பத்துக்கு எல்லை காணிலும் துக்கத்துக்கு எல்லை காணவொண்ணாதபடியாயிற்று இருப்பது. அங்கு நிஷ்க்ருஷ்ட ஸுகமேயாயிருக்குமாபோலே இதுவும் நிரவதிக துக்கமேயாய் இருக்குமாயிற்று. “ராஜ்யாத் ப்ரம்ச:” இத்யாதி; இவர்கள் படுகிற க்லேசத்தைக் கண்டு தன் க்ருபையாலே அவன் எடுக்கக் கைநீட்டினவிடத்திலே படுகிற பாடிநே இது. திருவபிஷேகம் பண்ண நாளிட்டவாநே, “ராஜ்யம் எனக்கு வேணும்” என்றார்கள் சிலர். அத்தையிழந்தால் படைவீட்டிலே இருக்கப் பெற்றதாகிலுமாயிநே. என் மகன் “ராஜ்யம் பண்ண வேண்டா, பிசைஷ புக்காகிலும் என் கண் வட்டத்திலே இருக்க அமையும்” என்றாளிநே ஸ்ரீகௌஸல்யையார். “ஸீதாநஷ்டா” பிராட்டியும் தாமுமாய் ஏகாந்தமாக புஜிக்கலாம்” என்று போர, இருவரும் இரண்டிடத்திலேயாம்படியாய் விழுந்தது. பிராட்டிக்குத் தனியிடத்திலே உதவப் புக்க பெரியவுடையாரையும் இழந்தது. “ராஜ்ய நாசோபகர்ஷதி” என்றும், “வநவாஸோ மஹோதய:” என்றும் சொல்லிப் போந்தவற்றை இப்போது அநர்த்தமாகச் சொல்லுகிறதென்? என்னில், “ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷத்துக்கும், ருஷிகளையெடுக்கைக்கும்” என்றிநே போந்தது, அத்தோடே விரோதிக்கையாலே சொல்லுகிறார். பிராட்டியைப் பிரிகையாலும், பெரியவுடையாரிழவு பலிக்கையாலும், இவற்றுக்கு அடியானவையும் இப்போது அநர்த்தமாய்த் தோற்றுகையாலே சொல்லுகிறார். இவ்விரண்டாலும் வரும் துக்கங்களையடைய நினைக்கிறது; “நிர்த்த

ஹேதபிபாவகம்” பிரியாத இளையபெருமானையும் பிரிக்கவும் வற்றாயிறே இருக்கிறது. (இவையென்னவுலகியற்கை) உன்னையொழியப் புறம்பேயும் இந்த லோகம் பேறிழவாம்படி இது ஒரு லோகயாத்ரையை நீ வைத்தபடியென்? பிரானே!

விளக்கம் - (எண் ஆராத் துயர் விளைக்கும்) - துன்பத்தைக் கண்டு மகிழ்வதும், அதனைக் கண்டு துடிப்பதும் என்பதான இரண்டுமே ஆழ்வாருக்குத் துயரமாகவே தோன்றுகிறது. பரமபதத்தில் கிட்டக்கூடிய ஆனந்தத்திற்கு எல்லை காண இயன்றாலும், ஸம்ஸாரத்தின் துக்கத்திற்கு எல்லை காண இயலாதபடியாகவே உள்ளது. அங்கு துக்கம் என்பதே கலவாதபடி உள்ள சுகம் மட்டுமே உள்ளது; அதனைப் போன்று இங்கு அளவிட இயலாத துக்கம் மட்டுமே உள்ளது. கர்மங்களுக்கு வசப்படாத ஸர்வேச்வரன் இங்கு அவதரித்ததால் அவனுக்கும் கூட துக்கம் உண்டாவதை அடுத்து கூறுகிறார். ஆரண்ய காண்டம் (67-24) - ராஜ்யாத் ப்ரம்ச: - அரசு போனது, வனவாசம் வந்தது, சீதை காணாமல் போனாள், ஜடாயு மரணம் அடைந்தார் என்பதாக எனது துக்கங்கள் அக்னியைக் கூட எரிக்கும்படி உள்ளது - என இராமன் கூறினான். ஸம்ஸாரிகளுடைய துக்கத்தைக் கண்டு தனது கருணையால் அந்தத் துக்கங்களை எடுக்கத் தனது திருக்கரம் நீட்டியபோது அவன் அடைந்த துக்கங்கள் இவையாகும். இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் குறிக்கப்பட்டவுடன் ஒரு சிலர் “அந்த ராஜ்யம் எனக்கு வேண்டும்” என்றார்கள்; அந்த அரசபதவியை இழந்தாலும் அரண்மனையாயிலாவது இருக்கலாம். ஆகவே கௌஸலை, “என் மகனுக்கு ராஜ்யம் வேண்டாம். பிச்சை எடுத்தான் என்றாலும் எனது கண்ணிற்கு முன்பாக இருப்பான். அது போதும்”, என்றாள். ஸீதாநஷ்டா” - பிராட்டியும் தானுமாக ஏகாந்தமாகக் கானகத்தில் வசிக்கலாம் எனது எண்ணினான்; ஆனால் இருவரும் இரண்டு இடங்களில் உள்ள நிலை ஏற்பட்டது. சீதைக்கு உதவி செய்யச் சென்ற ஜடாயுவையும் இழந்தான். ஆனால், “ராஜ்ய நாசோபகர்ஷதி - ராஜ்யம் இழந்தாலும் மகிழ்ச்சியே” என்றும், “வநவாலோ மஹோதய: - வனவாசம் சிறப்பே” என்று முன்பு கூறியவற்றை இப்போது வேறுவிதமாகக் கூறுவது ஏன்? அதாவது இராமன் கானகம் புகுந்த காரணமானது, “அடியார்களுடன் சேர்ந்து இருந்தல், ரிஷிகளைப் பாதுகாத்தல்” என்பதற்காக ஆகும்; ஆனால் இந்த நிலைக்கு இப்போது முரண்பாடு ஏற்படுவதால் இவ்விதம் கூறுகிறார். அதாவது சீதையைப் பிரிதல், ஜடாயுவை இழத்தல் போன்றவற்றுக்கு மூல காரணமாக உள்ள அவை, விபரீதமாகத் தோன்றுகின்றன. இந்த இரண்டாலும் ஏற்படும் துக்கத்தை முற்றிலுமாக எண்ணுகிறார். எப்போதும் விட்டுப்

பிரியாத லக்ஷ்மணனைப் பிரிவதற்கும் இயலாதபடி உள்ளது. (இவை என்ன உலக இயற்கை) - உன்னைத் தவிர மற்றவற்றை இழத்தல் என்பதை இந்த லோகம் பெரும் இழப்பாகக் கொள்கிறது. இப்படி ஒரு நிலையை நீ ஏற்படுத்தியது ஏன்? என் பிரானே!

வ்யாக்யானம் - “நான் பண்ணுகையாவதென்? இவர்கள் தாங்கள் பண்ணின கர்மத்தினுடைய பலம் அநுவர்த்திக்கிற இத்தனையன்றோ? நம்மால் வந்ததன்று காணும்” என்று பகவதபிப்ராயமாக, மேல் சொல்லுகிறார். (கண்ணாளா) இவை பண்ணின கர்மம் தனக்கே யநுபவிக்க வேணுமாயிற்றதாகில், உன் க்ருபைக்குப் புறம்பு விஷயம் எங்கே? க்ருபாவாளை “கண்ணுடையவன்” என்னக் கடவதிறே. அன்றிக்கே கண் என்று இடமாய், அத்தால் அகலிடமென்றபடியாய்; இது ஏதேனும் தன்னரசு நாடோ? நீ நிர்வாஹகனா யிருக்க இவை ஸ்வரூப விரோதங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கிறதென்? கண்ணென்று நிர்வாஹகனுக்கும் பேர்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இதற்கு நாம் செய்வதற்கு என்ன உள்ளது? இவர்கள் தாங்கள் செய்த கர்மத்தின் பலன்களை இவ்விதம் அநுபவித்தபடி உள்ளனர். இவை நம்மால் இவர்களுக்கு வந்தது அல்ல”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் தொடர்கிறார். (கண்ணாளா) - “கண்ணாளா” என்பதற்கு மூன்று விதமான பொருள் கூறுகிறார். க்ருபை நிறைந்தவனை “கண் உடையவன்” என்று பொருள் கொண்டு முதல் பொருள் உரைக்கிறார்; ஆழ்வார் பகவானிடம், “இவை தங்களுடைய கர்மபலனை அநுபவித்தபடி உள்ளன என நீ இருந்தாய் என்றால், உனது கருணைக்குப் புறம்பு விஷயம் எங்கே?” என்றார். அல்லது “கண் = இடம்” என்று பொருள் கொண்டு, “அகன்ற இடம்” என்பதாக, “பூமியை ஆள்பவன்” என்கிறார். அல்லது “கண் = நிர்வாகம் செய்பவன்” என்று பொருள் கொண்டு, “இது ஏதேனும் சுதந்திரமான நாடா? அல்லவே! நீ இவற்றின் நிர்வாஹகனாக உள்ளபோது இவை தங்களுடைய ஸ்வரூபங்களுக்கு விரோதமான செயல்களில் ஈடுபடுவது ஏன்?” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “தாந்தாம் சூழ்த்துக் கொண்ட கர்மம் தாந்தாம் அநுபவிக்க வேண்டாதபடி நாம் உதவ எங்கே கண்டீர்?” என்ன; “ஒரு வெள்ளமன்றோ” என்று உதாஹரணம் காட்டுகிறார். (கடல் கடைந்தாய்) - துர்வாஸச்சாபத்தால் வந்த அநர்த்தத்தைத் தப்புகைக்கு ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அரியனை செய்து உதவுமவனன்றோ?

“அவர்களுக்கு இச்சையுண்டு; அநிச்சுக்களுக்கு நம்மாற் செய்யலாவதுண்டோ?” என்ன; ஆகில் இவர்கள் நடுவிராதபடி என்னை திருவடிகளிலே வரும்படி பண்ணவேணும். (உன் கழற்கே வரும் பரிசு) விலக்கடிகளில் போகாமே, ப்ராப்தமுமாய், போக்யமுமான உன் திருவடிகளிலே கிட்டுவதொரு ப்ரகாரம். இவர்க்குக் காற்கூறு இச்சையுண்டா யிருந்தபடியாலே “அப்படி செய்கிறோம்” என்றான் ஈச்வரன். (தண்ணாவாது) தண்ணாக்கையாவது தாழ்க்கை. தாழாது. “செய்கிறோம்” என்று ஆறியிருக்க வொண்ணாது; செய்து கொண்டு நிற்கவேணும்.

விளக்கம் - இதனை கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “தாங்கள் தாங்கள் செய்த கர்மங்களுக்கு ஏற்ப தாங்கள் தாங்கள் அனுபவிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லாதபடி நாம் எங்கேனும் உதவியதை நீவிர் கண்டுள்ளீரா?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “அவ்விதம் நீ உதவியது வெள்ளம் போன்று பல இடங்கள் உள்ளன அல்லவோ?”, என்று கூறி உதாரணம் காண்பிக்கிறார். (கடல் கடைந்தாய்) - தூர்வாசருடைய சாபம் காரணமாக ஏற்பட்ட கெடுதலிலிருந்து தப்புவதற்கு, உன்னை அல்லாமல் மற்ற பலன்களை விரும்புபவர்களுக்கும், நீ அரிய செயல் செய்து உதவினாய். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “நல்லது. ஆயினும் அவர்களுக்கு எனது உதவியைப் பெறுவதில் ஆசை இருந்தது. இவ்விதம் ஆசை இல்லாதவர்களுக்கு நாம் என்ன செய்ய முடியும்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அப்படியானால் இவர்கள் நடுவில் என்னை மேலும் நிறுத்தாமல் உனது திருவடிகளில் நான் வரும்படிச் செய்யவேண்டும்”, என்றார். (உன் கழற்கே வரும் பரிசு) - செல்வம் முதலானவற்றின் பின்னே செல்லாமல், அடையப்படவேண்டியதும் இனிமையானதும் ஆகிய உனது திருவடிகளில் வந்து கிட்டுவது ஒரு வகையாகும். இவர்க்குத் தனது திருவடிகளில் ஆசை இருந்த காரணத்தால், “அவ்விதம் செய்கிறோம்”, என்றான். (தண்ணாவாது) - தண்ணாக்கை என்றால் தாமதம் செய்தல். அவ்விதம் தாமதம் செய்யாமல் இருக்கவேண்டும். “செய்கிறோம்” என்று உரைத்து ஏதும் செய்யாமல் இருத்தல் கூடாது. செய்தபடி இருத்தல் வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - “இப்படி பதறிச் செய்ய வேண்டுகிறதென்?” நமக்கென்ன, (அடியேனை) ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தாலே ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாத என்னை. (பணி கண்டாய் சாமாநே) - பணிக்கையாவது சொல்லுகை; சொல்லு நினைவோடே கூடியிறே இருப்பது. சாமாநு பணிக்க வேணும். உனக்கு ஒரு சொல்லு; அடியேன் பெறுகிறது ஸத்தை.

(சாமாறே - பணி) சரீர விசுலேஷத்தைப் பெறும்படி பார்த்தருளவேணும்; கேவலரைப்போலே இவ்வளவை அபேசுஷிக்கிறதென்? என்னில், “வரம்ஹுதவஹ ஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்திதி: | ந செளரி சிந்தா விமுக ஜந ஸம்வாஸவைசஸம்” என்கிறபடியே, இவர்கள் நடுவிருக்கிற இருப்புத் தவிருகைதானே இப்போது தேட்டமாகையாலே. காட்டுத்தீயில் அகப்பட்டவனுக்கு நீரும் நிழலுமிறே முற்படத் தேட்டமாவது, பின்பிறே போக்யாதிகளில் நெஞ்சு செல்வது. அப்படியே இப்போது இவர்கள் நடுவிருக்கைக்கு அடியான சரீர விசுலேஷத்தைப் பிறப்பிக்க வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - “இவ்விதம் பதறி அடித்துக் கொண்டு நாம் செய்யவேண்டியது என்ன?” என்று பகவான் கேட்டான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அடியேனை) - ஸ்வரூப ஞானம் ஏற்பட்டதன் விளைவாக ஸம்ஸாரிகளுடன் சேர்ந்து இருக்க இயலாதபடி உள்ள என்னை. (பணி கண்டாய்) - பணிக்கை என்றால் சொல்லுகை. உரைத்தல் என்பது திருவுள்ளதுடன் சேர்த்து இருக்கவேண்டும். சாகும் வழி கூறவேண்டும். நீ கூற வேண்டியது ஒரு சொல், அடியேன் பெறுவது எனது இருப்பு. (சாமாறே பணி) - இந்தச் சரீரத்தை விட்டு மரணத்தைப் பெறும்படியாக என்னைப் பார்த்து அருள வேண்டும். ஆனால் ப்ரபந்த ஜந கூடஸ்தராக உள்ள இவர், சாதாரண மனிதர்களைப் போன்று, இந்தச் சரீரத்தினைப் பிரிவது குறித்து ஏன் வேண்டுகிறார்? செளநக ஸம்ஹிதை - வரம்ஹுதவஹ ஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்திதி: | ந செளரி சிந்தா விமுக ஜந ஸம்வாஸவைசஸம் - க்ருஷ்ணனைக் குறித்த த்யானத்தில் விருப்பம் கொள்ளாத மனிதர்களுடன் பழகுவது என்னும் பெருந்துன்பத்தை விட அக்னியின் ஜ்வாலைகள் என்னும் கூட்டின் நடுவில் வாழ்க்கை என்பதைத் தவிர்த்தல் - என்னும் நிலையே விரும்பப்படுவதால் இவ்விதம் கூறுகிறார். காட்டுத்தீயில் அகப்பட்டவனுக்கு நீரும் ஒதுங்குவதற்கு ஓர் இடமுமே முதல் விருப்பமாக இருக்கும் அல்லவோ? அதன் பின்னர் அல்லவோ அவன் இனிமையான பொருள்களை நாடுவான்? அதனைப் போன்றே இப்போது இவர்கள் நடுவில் இருப்பதற்குக் காரணமான இந்தச் சரீரத்தின் பிரிவு என்பதை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்கிறார்.

4-9-2 சாமாறும் கெடுமாறும் தமருற்றார் தலைத்தலைப் பெய்து

ஏமாறிக் கிடந்தலற்றும இவையென்னவுலகியற்கை?

ஆமாறொன்றறியேன் நான் அரவணையாய் அம்மானே!

கூமாறே விரைகண்டாய் அடியேனைக் குறிக்கொண்டே

பொருள் - மேலும் சில காலம் உயிருடன் இருப்பதற்கான வாய்ப்பு உள்ளபோது நடுவில் மரணம் அடையும் விதமும், செல்வத்தைக் கொண்டாடியபடி உள்ளபோது அது அழிகின்ற விதமும், இதன் காரணமாகத் தாயாதிகள் மற்றும் உள்ள உறவினர்கள் ஒருவர் மேல் ஒருவர் விழுந்து இவ்விதம் அற்றுக் கிடந்து புலம்பும் ஒலியும் என்பதாக உள்ள இந்த லோகத்தின் இயற்கைதான் எத்தகையது? இப்படிப்பட்ட இவர்கள் பிழைக்கும் வழி ஏதும் நான் அறியமாட்டேன். உனது அடிமையாக உள்ள ஆதிசேஷனுடைய அடிமைத்தனத்தை மேலும் வளர்க்கும்விதமாக அவன் மீது சயனித்தபடி உள்ளவனே! உனது அடிமையாக உள்ள என்னைக் குறித்து, “அவன் துக்கத்தைப் பொறுக்கமாட்டான்” என்று எண்ணி, உன்னிடம் அழைத்துக்கொள்ளும் வழியாக நீ விரைந்து வரவேண்டும்.

அவதாரிகை - “எண்ணாராத்துயர்” என்று திரளச்சொன்னார், முதற்பாட்டிலே. அவற்றிலே சிலவகைகளைச் சொல்லி விஷண்ணராய், “இவர்கள் துக்கத்தைப் போக்காயாகில் என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருள வேணும்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (4-9-1) - எண் ஆராத் துயர் - என்பதாக, துன்பங்களை முற்றிலுமாகத் தொகுத்து உரைத்தார். இவற்றில் சில வகைகளை உரைத்து துன்பம் அடைந்தார். பின்னர், “இவர்களுடைய துன்பத்தை நீ விலக்காவிடில் என்னை உன் திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சாமாறும் கெடுமாறும்) - சாம்படியும் கெடும்படியும்; இதுக்கு மேற்பட இவற்றிலே சில ப்ரகாரங்களுமுண்டோ? என்னில்; உருவ ஒருபடிப்பட ஜீவிக்கக் கடவனாகவும், தன்னோடொக்க ஜீவிப்பாரை அழியச் செய்யக் கடவனாகவும் கோலிக் கொண்டு போராநிற்க, நினைவற முடிந்துகொடு நிற்கும்படியும்; நாலு சின்னம் கைப்பட்டவாறே “நமக்கு இனி உள்ளதனையும் ஜீவிக்கைக்கு ஒரு குறையில்லை” என்று நினைத்திருக்கச் செய்தே அத்தையிழந்து க்லேசப்பட்டுக் கூப்பிடும்படியும் இவை.

இவர்கள் இப்படி நோவுபடுகைக்கு வேறே சில உண்டாயிற்று; “நின்னலாலிலேன் காண்” என்றும், “பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ”, “இன்னம் கெடுப்பாயோ” என்றும் பகவதலாபம் விநாச ஹேதுவென்றும், இதர விஷய தர்சனம் அநர்த்த ஹேதுவென்றுமாயிற்று, இவர் இருப்பது. இவர்கள் இவையொழிய விநாசமும் அநர்த்தமும் எங்கே தேடிக் கொண்டார்கள்? “என்னொருவர் தீக்கதிக்கண் செல்லும் திறம்” என்னுமவர்களிறே இவர்கள். “குருஷ்வ” என்றும், “யஸ்த்வயாஸஹஸஸ்வர்க்க:” என்றும் இவை விநாசமும் அநர்த்தமுமாகவிறே இவர்கள் நினைத்திருப்பது.

விளக்கம் - (சாமாறும் கெடுமாறும்) - மரணம் அடையும் விதமும், செல்வம் கெடும் விதமும். “சாவதும், கெடுவதும்” என்று கூறினால் போதுமானதாக உள்ளபோது, “சாமாறு, கெடுமாறு” என்று ஏன் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டும்? பல காலம் துக்கம் கலக்காதபடி, இன்பம் மட்டுமே உள்ளதாக ஒருவன் வாழ்ந்தபடி உள்ளபோதிலும், தனக்கு நிகராக வாழ்பவர்களை அழித்தபடி உள்ளபோதிலும், தனது நினைவுகள் தப்பிச் சென்று, முடிந்து போகும்படியாக உள்ள நிலைமை. நான்கு காசு கையில் வந்தவுடன், “நமக்கு இனி உள்ள காலம் முடிய வாழ்வதற்கு எந்தவிதமான குறையும் இல்லை” என்று எண்ணியபடி உள்ளபோது, அதனை இழந்து துன்பத்தில் அழைக்கும் நிலைமை. இவற்றையே “ஆறும் ஆறும்” என்றார். இவர்கள் இவ்விதம் துன்பம் அடைவதற்கு வேறு சில காரணங்களும் உள்ளன. ஆனால் ஆழ்வார் நினைப்பது என்னவென்றால்: திருவாய்மொழி (2-3-7) - நின்னலால் இலேன் காண் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-9) - பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ - என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-8) - இன்னம் கெடுப்பாயோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவானை இழந்து நிற்பது அழிவிற்கான காரணம் என்றும், மற்ற விஷயங்களையே நோக்கியபடி இருத்தல் என்பது கெடுதலுக்கான காரணம் என்றும் ஆழ்வார் எண்ணுகிறார். இவருடைய நிலை இவ்விதம் உள்ளபோது, இந்த உலக மக்கள் இவற்றை அல்லாமல் தங்களுடைய அழிவிற்கான காரணம் மற்றும் கெடுதலுக்கான காரணம் என எவற்றைக் கொள்கிறார்கள்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். முதல் திருவந்தாதி (95) - என்னொருவர் தீக்கதிக்கண் செல்லும் திறம் - என்று வியக்கும்படியாக இவர்களுடைய வேகம் உள்ளது. அயோத்யாகாண்டம் (31-22) - குருஷ்வ - உமக்கே கைங்கர்யங்கள் செய்தபடி - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் - (30-18) - யஸ்த்வயாஸஹஸஸ்வர்க்க: - உம்முடன் சேர்ந்து வசிக்கின்ற இடமே ஸ்வர்க்கம் - என்றும் கூறத்தக்க நிலைகளை இவர்கள் அழிவாகவும் கெடுதலாகவும் எண்ணுகிறார்கள்

வ்யாக்யானம் - (கெடுமாறும்) தன் விநாசத்தையும் இசையும், கையிலகப்பட்ட த்ரவ்யம் தப்பினால், அத்தையேயிறே இவன் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது. ஒருத்தனை “ராஜத்ரோஹி” என்று கையையும் காலையும் தறிக்க, இவனை வினவப் புகுந்தவர்கள், “இப்படிப்பட்டதாகாதே” என்ன; “ஆயிரம், ஐந்நூறென்று சில காசு தா என்னாதே இவ்வளவோடே போயிற்று, உங்களநுகர்ஹமிறே” என்றானாம். (தமருற்றார்) இதொழியவே வேறே “தமர்கள் தமர்கள் தமர்கள்” என்று ஒரு உறவுமுறை உண்டாயிற்று இவர்க்கு; அங்ஙனன்றிக்கே, சரீர ஸம்பந்த நிபந்தனமாக வந்தவர்களாய் “ஜ்ஞாதிகள்” என்றும், “ஸம்பந்திகள்” என்றும் சிலரை உறவாக நினைத்து நிர்ப்பராயிருப்பர்களாயிற்று.

விளக்கம் - (கெடும் ஆறும்) - “கெடுதல், அழிதல்” என்பதாக உரைக்காமல், “மரணத்திற்குப் பின்னர் கெடுதல்” என்று ஏன் கூறினார்? தனது கையில் உள்ள செல்வம் தப்பிக்கும் என்றால், தனது மரணத்தைக் கூற ஏற்கத் தயாராக இருப்பார்கள். அதாவது இவர்களுக்கு மரணத்தைக் காட்டிலும் செல்வத்தின் இழப்பே துக்கமாக இருக்கும். காரணம், செல்வத்தையே இவர்கள் தங்கள் தஞ்சமாக எண்ணுகிறார்கள். ஒருவனை “ராஜ துரோகி” என்று தீர்மானித்து, அவனுடைய கை மற்றும் கால்களைத் துண்டித்து விடுகிறார்கள். அவனைக் குறித்து அறிந்தவர்கள் அவனிடம் வந்து, “இப்படிப்பட்ட நிலை தகாத ஒன்றாகும்”, என்றார்கள். அதற்கு அவன் அவர்களிடம், “ஆயிரம் காசு கொடு, ஐந்நூறு காசு கொடு என்று கேட்காமல், இந்த அளவுடன் சென்றதே! இது உங்களைப் போன்றவர்களுடைய அனுகர்ஹமே ஆகும்” என்றான். (தமர் உற்றார்) - இத்தகைய ஸம்பந்திகள் மற்றும் உறவினர்கள் அல்லாமல், திருவாய்மொழி (8-10-9) - தமர்கள் தமர்கள் தமர்கள் - என்பதான வேறு ஒரு உறவுமுறை ஆழ்வாருக்கு உள்ளது. இவ்விதம் அல்லாமல், இந்த உலக மக்கள், தங்களுடைய சரீரத்தின் ஸம்பந்தம் காரணமாக வந்தவர்களாகிய ஸம்பந்திகள் மற்றும் உறவினர்கள் போன்றவர்களை மட்டுமே தங்களுடைய உறவாக எண்ணி, பாரம் அற்றவர்களாக இருப்பார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (தலைத்தலைப்பெய்து) மேல் விழுந்து மேல் விழுந்து. (ஏமாறிக் கிடந்தலற்றும்) ஏவென்று ஏக்கமாய், மாறுகை தவிருகையாய், ஏங்காதே கூப்பிட்டென்னுதல்; அன்றியே, “ஏமாற்றம்” என்று ஒரு சொல்லாய், அதாவது து:கமாய், து:கித்துக் கிடந்து கூப்பிட்டு என்னவுமாம். “ஏவென்று தெளிவு; ஏமாறுகை தெளிவழிகை என்று கலங்கிக் கூப்பிடா நிற்பர்கள்” என்று பிள்ளையமுதனார் பணிப்பர். “ஏமாற்றமென்னைத் தவிர்த்தாய்” என்னக் கடவதிறே. (இவையென்னவுலகியற்கை) இதொரு லோகயாத்ரை இருக்கும்படியென்? ஜீவிக்க மநோரதியாநிற்க முடிவது; நாலு காசு கையிலே உண்டானவாறே “இது நமக்கு உண்டு” என்றிருக்க, அது நசித்துப் போவது; சரீர ஸம்பந்த நிபந்தமாய் வருகிறவர்களுையே தன் ஸர்வவித பந்துவுமாக நினைத்து, இவற்றுக்கு ஒன்று வந்தவாறே “பட்டேன், கெட்டேன்” என்று கூப்பிட்டு அலற்றுகிற இதுவும் ஒரு லோகயாத்ரையே பிரானே! என்கிறார்.

விளக்கம் - (தலைத்தலைப்பெய்து) – மேலே விழுந்து மேலே விழுந்து. (ஏமாறிக் கிடந்து அலற்றும்) – “ஏமாறி” என்பதற்கு மூன்றுவிதமான பொருளை அருளிச்செய்கிறார். ஏ என்பது ஏக்கம்; மாறுகை என்றால் தவிர்த்தல்; அதாவது ஏங்காமல் அழைத்து. அல்லது “ஏமாற்றம்” என்பதை ஒரு சொல்லாகக் கொண்டு, துக்கம் நிறைந்து, அதாவது துக்கத்துடன் கிடந்து அழைத்து என்றும் கூறலாம். அல்லது ஏ என்பதற்கு “தெளிவு” என்று பொருள் கொண்டு, ஏமாறுகை என்றால் “தெளிவு அழிந்து”, அதாவது கலங்கி நின்று; இப்படியாகப் பிள்ளை அமுதனார் அருளிச்செய்கிறார். பெரியாழ்வார் (2-7-8) – ஏமாற்றம் என்னைத் தவிர்த்தாய் - என்பது காணலாம். (இவை என்ன உலகு இயற்கை) - இப்படியாக ஒரு உலக இயற்றை உள்ளதுதான் என்னே! அதாவது, உயிர் வாழ ஆசை கொண்டபோது மரணம் அடைதல்; நான்கு காசு கையில் சேர்ந்தவுடன் “இது நமக்கு உண்டு” என்று எண்ணும்போது அது அழிதல்; சரீர ஸம்பந்தம் காரணமாக வருபவர்களுையே நமக்கு அனைத்துவிதமான உறவினர்களாக எண்ணி, அவர்களுக்கு ஏதேனும் வந்தவுடன் “பட்டேன், கெட்டேன்” என்று அழைத்துப் புலம்புதல்; இதுவும் ஒரு உலக வாழ்க்கையா என் பிரானே!

வ்யாக்யானம் – “அவர்கள் என்படில் நல்லது உமக்கு? நீர் நம்மையே சொல்லிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினோமே! சீலமில்லாசிறியனில் கூப்பீடன்றோ உம்மது?”, என்ன. (ஆமாறொன்றறியேன் நான்) அவர்கள்தான் கூப்பிடுகிறது உன்னோடு ஸம்பந்தமில்லை

யாயோ? ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலேயன்றே. அது என்னைத் தவிர்த்தாயோ? இவ்வுடம்பு கிடக்கையாலே, “இன்னதுக்கு நான் கூப்பிடப் புகுகிறேன்” என்று அறியா நின்றேனோ? அன்றிக்கே, “ஸம்ஸாரிகளுடைய இந்த து:க நிவ்ருத்திக்கு விரகேதோ?” என்று அறிகிறிலேனென்னுதல். “நீ எனக்குப் பண்ணித் தந்த வாசி நான் இவர்களுக்குப் பண்ணிக் கொடுக்கும் விரகேதோ?” என்று அறிகிறிலேன்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “அவர்களுடைய நிலைமை எவ்விதம் இருந்தால் உமக்கு ஏற்றதாக இருக்கும்? நீவிர் நம்மையே உரைத்து அழைக்கும்படியாக நாம் செய்தோம் அல்லவோ? திருவாய்மொழி (4-7-1) – சீலமில்லாச் சிறியனேலும் - என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ள அழைத்தல் என்பது உம்முடையது அல்லவோ?” என்றான். (ஆம் ஆறு ஒன்று அறியேன்) – அவர்கள் உன்னை அழைக்காமல், மற்றவற்றை அழைத்தல் என்பது உன்னுடன் ஸம்பந்தம் கொள்ளாத காரணத்தால் அல்ல; சரீரத்துடன் இந்த உலகில் உள்ளதால் அல்லவோ? இந்த நிலை என்னிடமிருந்து நீ தவிர்த்தாயோ? இந்தச் சரீரம் உள்ளதால், “இந்த விஷயத்திற்கு நான் அழைக்கிறேன்” என அறியாமல் நான் நின்றேனோ? அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். “ஸம்ஸாரிகளுடைய இந்தத் துக்கங்கள் நீங்குவதற்கான வழியை நான் அறியவில்லை” என்று கூறுவதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். “நீ எனக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்த வேறுபாட்டை, நான் இவர்களுக்குச் செய்து தரக்கூடிய வழி எது என்று ஆராய்கிறேன்; ஆனால் அறியவில்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அரவணையாய் அம்மானே) இவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவநந்தாழ்வான் மேலே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி, இவற்றினுடைய ரக்ஷணம் உன் பேறாம்படியான குடல்துடக்கையுடையவனே! மெய்யான குடல்துடக்கிறே இவற்றுக்கு இவனோடு. இவனுடைய பொய்யோடு மெய்யோடு வாசியற இவனுக்கு இரண்டும் உடலாயிருக்கும் ரக்ஷிக்கைக்கு. (கூமாறே விரை) ஸுலபனாய் இவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கூக்குரல் கேட்கைக்காகக் கிட்டி வந்து கிடக்கிற நீ, நான் உன் திருவடிகளை வந்து கிட்டும்படி என்னை அழைத்துக் கொள்கையிலே விரையவேணும். இப்படி விரைய வேண்டுகிறதென்? என்னில், (கண்டாய்) என்னைக் கண்ட உனக்கு விரையாதே

யிருக்கலா யிருந்ததோ? பாராயென்று தம் வடிவைக் காட்டுகிறார். “ஏஹி பச்ய சரீராணி” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (அரவணையாய் அம்மானே) - இவற்றை எப்படிக் காப்பாற்றுவது என்ற சிந்தனையின் விளைவாக ஆதிசேஷன் மீது திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளி, இவற்றை காப்பாற்றுதல் என்பதை உனக்குப் பேறாக எண்ணும்படியான உறவுமுறை கொண்டவனே! இவனுடன் இவற்றுக்கு உள்ள சரீர ஸம்பந்தம் என்பது மெய்யானது ஆகும். “ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்” என்று கூறிவிட்டு யுத்தத்தில் ஆயுதம் எடுத்த பொய் மற்றும் “சரணம் அடைந்தவரைக் காப்பேன்” என்று இராமாவதாரத்தில் காண்பித்த மெய் என்பதான வேறுபாடுகள் ஏதும் இன்றி இவனுக்கு இந்த இரண்டுமே காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்ற நிலைகளாக உள்ளன. (கூமாறே விரை) - இவற்றைக் காப்பாற்றும்விதமாக, இவற்றின் கூக்குரல் கேட்கவேண்டும் என்பதற்காகத் திருப்பாற்கடலில் அருகாமையில் வந்து கிடக்கும் நீ, உனது திருவடிகளை நான் வந்து அடையும்படியாக என்னை அழைத்துக் கொள்ளும்போது விரையவேண்டும். ஆனால் இவ்விதம் விரைவாக ஏன் வரவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (கண்டாய்) - என்னை இந்த நிலையில் கண்ட பின்னரும் விரைந்து வராமல் உன்னால் இருக்க முடிந்ததோ? “கண்டாய்” என்று தம் வடிவைக் காண்பிக்கிறார். ஆரண்யகாண்டம் (6-16) - ஏஹி பச்ய சரீராணி - இராமனிடம் முனிவர்கள், “ராசஷஸர்களால் பீடிக்கப்பட்ட எங்கள் சரீரத்தைக் காண்பாயாக”, என்றார்கள் - என்பது போன்று உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “ஆனாலும் அநாதிகாலம் நீர் பிரியில் தரியாதே போந்த உடம்பும் உற்றாருமன்றோ?”, என்ன; (அடியேனைக் குறிக்கொண்டே) இந்த லோகயாத்ரையால் செல்லாதபடியாயிருக்கிற என் வாசியைத் திருவுள்ளம் பற்றியருள வேணும். உன் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமறிந்தவன்று தொடங்க உன்னோபாதி பராநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாதபடியான என் வாசியைத் திருவுள்ளம் பற்றியருள வேணுமென்னுதல். “கூமாறே விரை கண்டாய்” என்னுங்காட்டில், பராநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாரென்னுமிடம் தோற்றுமோ? என்னில்; இவையென்ன உலகியற்கையென்று இந்த லோகயாத்ரையை அநுஸந்தித்து வெறுத்து, என்னை அங்கே அழைக்க வேணுமென்கையாலே தோற்றுமிறே.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “ஆனால் எல்லையற்ற காலமாக, உம்முடைய ஆத்மா பிரிந்தால் தாங்க இயலாதபடி உள்ள உமது இந்தச் சரீரமும், உமக்கு உற்றார் போன்று அல்லவோ உள்ளது?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அடியேனைக் குறிக்கொண்டே) - இந்த உலகியல் விஷயங்களில் ஈடுபாடு கொள்ளாதபடி உள்ள எனது வேறுபாட்டை நீ திருவுள்ளம் கொள்ளவேண்டும். உனது திருவடிகளில் எனக்கு உள்ள பந்தம் குறித்து அறிந்த நாள் முதலாக, உன்னைப் போன்று மற்றவர்கள் துக்கத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடி உள்ள எனது வேறுபாட்டை நீ உனது திருவுள்ளத்தில் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் “கூமாறே விரைகண்டாய்” என்பதைக் காட்டிலும், “மற்றவர்களுடைய துக்கம் பொறுக்க இயலாதவர்” என்பது வெளிப்படுமோ என்பதற்கு விடை கூறுகிறார். “இவை என்ன உலக இயற்கை” என்று, இந்த உலக வாழ்வை வெறுத்து, “என்னை அழைத்துக் கொள்ளவேண்டும்” என்று கூறுவதால், இந்தக் கருத்து வெளிப்படுகிறது.

4-9-3 கொண்டாட்டும் குலம் புனைவும் தமருற்றர் விழுநிதியும்
வண்டார் பூங்குழலாரும் மனையொழியவுயிர் மாய்தல்
கண்டாற்றேனுலகியற்கை கடல்வண்ணா! அடியேனைப்
பண்டே போற்கருதாது உன்னடிக்கே கூய்ப்பணி கொள்ளே

பொருள் - செல்வம் காரணமாக மற்றவர்களால் ஒருவர் மீது ஏறிட்டுக் கூறப்படும் கொண்டாட்டங்கள், இல்லாத குலப்பெருமையை ஏறிட்டுக் கொண்டு வந்ததாகிய போலி குலப்பெருமைகள், ஒருவருடைய செல்வத்தைக் கண்டு அவரை அண்டி நிற்கும் உறவினர்கள் மற்றும் ஸம்பந்திகள், இவை அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள செல்வம், இதனை விளைவாக ஏற்றுக் கொண்ட வண்டுகள் தங்கியுள்ள மலர்கள் சூட்டப்பட்ட கூந்தல் கொண்ட மனைவி, இன்பமாக இருக்கலாம் என்று கருதியபடி உள்ள வீடு ஆகிய அனைத்தும் உள்ளபோது, உயிர் பிரிதல் என்பதான இந்த உலக இயற்கையை என்னால் பொறுக்க இயலவில்லை. கடல் போன்ற அளவற்ற வடிவழகு கொண்டவனே! உனது இந்த வடிவழகில் தோற்றுப்போய் உனக்கு அடிமையாகப் புகுந்த என்னை, உன்னைப் பிரிந்து அழைத்த முன்பு காலம் போன்று எண்ணாமல், உனது திருவடிகளில் சேரும்படியாக அழைத்து, அடிமை கொள்ளவேண்டும்.

அவதாரிகை - “ஆபிஜாத்யாதிகளெல்லாம் கிடக்க, இவை முடிகிறபடியைக் கண்டு பொறுக்க மாட்டுகிறிலேன்; து:க பந்தமில்லாத உன் திருவடிகளிலே அடிமை கொள்ள வேணும்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - “பிறந்தகுலம் போன்ற பலவும் அப்படியே உள்ளபோதிலும், உயிர்கள் அனைத்து அழிவதைக் கண்டு என்னால் பொறுக்க இயலவில்லை. ஆகவே துக்கம் ஏதும் இல்லாத உனது திருவடிகளில் என்னை அடிமை கொள்ளவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கொண்டாட்டும்) - முன்பு “இன்னான்” என்று அறியவொண்ணாதபடி அவஸ்துவாய்ப் போந்தானொருவன் அல்பம் ஜீவிக்கப்புக்கவாறே “முதலியார்” என்றாற் போலே சொல்லுவர்கள். “பயிலுந்திருவுடையார்” என்றிறே தாங்கள் கொண்டாடும் விஷயம். (குலம்புணவும்) ஜீவிக்கப் புக்கவன்று தொடங்கி இவனுக்கு ஒரு குலமுண்டாகத் தொடுத்துச் சொல்லுவர்கள். (தமர்) - “அவன்தமர்” என்று இவர்களுக்குத் தமர் புறம்பேயிறே. முன்பு, “இவனோடு நமக்கு ஒருறவு உண்டாகச் சொல்லுமது நமக்குச் சாலத்தண்ணிது” என்று போனவர்கள், இவன் ஜீவித்தவாறே உறவு சொல்லிக்கொடு வந்து கிட்டுவர்கள். (உற்றார்) முன்பு “இவனோடு ஸம்பந்திக்கை தரமன்று, நிறக்கேடாம்” என்று போனவர்கள், இப்போது “இவனோடே ஒரு ஸம்பந்தம் பண்ணினோமாக வல்லோமே” என்று ஆதரித்து மேல் விழாநிற்பர்கள். (விழுநிதியும்) நினைவின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, சருகிலை திரளுமாபோலே சீரியநிதி வாராக் கைப்புகுருமே; அதுக்குப் போக்கடி காணாமையாலே செய்வதறியாமை அத்தையிட்டு ஒரு ஸ்தீரைய ஸ்வீகரிக்கும். அவள்தான், வண்டார் பூங்குழலாளாயிற்று. இவள் செவ்வி வண்டே புஜித்துப் போமித்தனை போக்கித் தான் புஜிக்கமாட்டான். போக யோக்யதையில்லாத பருவத்திலேயாயிற்று ஸ்வீகரிப்பது. “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும்” இவையெல்லாம் ஏகவிஷயமிறே தமக்கு. (மனையொழிய) அவளுக்கும் தனக்கும் ஏகாந்தம் அநுபவிக்கைக்கு, தன் இயற்றியெல்லாங் கொண்டு பலநிலமாக அகத்தையெடுக்கும். (உயிர் மாய்தல்) இவை குறியழியாதிருக்க, இவளைக் கூட்டோடே கொடுத்து, இப்படி பாரித்த தான் முடிந்து கொடு நிற்கும். (கண்டாற்றேன் உலகியற்கை) இப்படிப்பட்ட லோகயாத்ரை என்னாற் பொறுக்கலாயிருக்கிறதில்லை.

விளக்கம் - (கொண்டாட்டும்) - முன்பு ஒருவரை “இன்னான்” என்று அடையாளம் காண்பித்துக் கூற முடியாதபடி இருக்கக்கூடும்; ஆனால் அவருக்குச் சிறிது செல்வம் சேர்ந்தவுடன் “முதலியார்” என்று கொண்டாடுவார்கள். ஆனால் ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்கள் என்று கொண்டாட வேண்டியிருக்க, இவ்விதம் கொண்டாடுகிறார்களே என்கிறார். திருவாய்மொழி (3-7-1) - பயிலுந்திருவுடையார் - என்னும்படியாக அல்லவோ கொண்டாடும் விஷயம் உள்ளது? (குலம் புனைவும்) - நன்றாக வாழத் தொடங்கியவுடன் அவனிடம் சென்று, அவனுக்கு ஒரு குலத்தை உண்டாக்கி, அதனை அவனுக்குரியதாக உரைப்பார்கள். (தமர்) - “அவனுடைய உறவினர்கள்” என்று இவர்களுக்கான உறவுமுறைகள் முன்பு இவனைத் தவிர மற்றவர்களிடமே இருந்தன. முன்பு, “இவனுடன் நமக்கு உறவு உள்ளது என்று கூறுவது மிகவும் தாழ்ந்தது ஆகும்”, என்று கூறி அகன்று சென்றனர்; ஆனால் இவனுக்கு இப்போது இவனுக்கு இந்த வாழ்வு வந்தவுடன் அருகில் வருவர். (உற்றார்) - முன்பு, “இவனுடன் ஸம்பந்தம் கொள்வது என்பது நமக்கு தரமல்ல, நமக்குத் தரக்கேடு ஆகும்”, என்று கூறினார்கள்; ஆனால் இப்போது, “இவனுடன் நாம் ஸம்பந்தம் செய்து கொண்டால் வலிமையே ஆகும்”, என்கிறார்கள். (விழு நிதியும்) - காய்ந்த சருகுகள் ஒன்றாகச் சேர்வது போன்று, செல்வத்தைக் குறித்த எண்ணம் இல்லாத போதிலும், சீரிய செல்வம் வந்து சேரும். அந்தச் செல்வத்தை எவ்விதம் பயன்படுத்துவது என்பது அறியாமல், “தர்மத்திற்கு ஏற்ப ஒரு பெண்ணை மணக்கவேண்டும்” என்பது அறியாமல், அந்தச் செல்வத்தை முன்னிறுத்தி ஒரு பெண்ணை ஏற்பான். அவள் வண்டுகள் நிறைந்த மலர்கள் சூட்டப்பட்ட கூந்தல் கொண்டவன் ஆகிறான். அவளை அந்த வண்டுகள் அனுபவித்துப் போகும் அல்லாமல் இவன் அனுபவிக்கமாட்டான். ஏன்? காரணம், இன்பத்தை நுகர்வதற்குத் தகுதியில்லாத வயதில் அல்லவோ இவன் அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்கிறான்! திருவாய்மொழி (5-1-8) - சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்தும் இவருக்கு ஸர்வேச்வரனே ஆவான் அல்லவோ? (மனையொழிய) - அவளுக்கும் தனக்கும் தனியாக அனுபவிப்பதற்காக தனது செல்வம் அனைத்தையும் திரட்டி பல நிலங்களாக வீட்டைக் கட்டி முடிப்பான். (உயிர் மாய்தல்) - இவை அனைத்தும் அப்படியே உள்ளபோது, அவளை அந்த வீட்டுடன் அளித்து, இவ்விதம் பாதுகாத்தபடி நின்ற அவன் முடிந்து போவான். (கண்டு ஆற்றேன் உலகு இயற்கை) - இப்படிப்பட்ட உலக இயற்கையை என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை.

வ்யாக்யானம் - (கடல்வண்ணா) இந்த லோகயாத்ரையின்படியன்றிக்கே, அனுபவிக்கலாவதும் ஒருபடியுண்டே. இவர்கள் து:காநுஸந்தாநத்தால் வந்த க்லேசந் தீர ச்ரமஹரமான உன் வடிவைக் காட்டியருளாய். (அடியேனைப் பண்டே போல் கருதாது) “பொய்நின்ற ஞான”த்தில், “இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை” என்றவளவாக என்னைத் திருவுள்ளம் பற்றவொண்ணாது. இதர விஷயங்களினுடைய தோஷதர்சநம் பண்ணிச் சொல்லுகிறவளவன்றிறே, பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹித்துச் சொல்லுகிறது. சிற்றாள் கொண்டார், “இவர்க்காகில் இது சேர்க்கைப் பல்லி போலே பணியன்றோ என்றிருக்க வொண்ணாது”, என்றாராம். அன்றிக்கே, கீழ் உன்னைப் பிரிந்து நான் கூப்பிட்ட அவ்வளவாக நினைக்கவொண்ணாது, பராநர்த்தங் கண்டு கூப்பிடுகிற இத்தை. (உன் இத்யாதி) உன் திருவடிகளிலே அழைத்து என்னை அடிமை கொண்டருளவேணும். உன் திருவடிகளிலே அழைத்தாலும், அடிமைச் சுவடு அறியிலிறே நான் மீளாதொழிவது; ஆன பின்பு, என்னை நித்ய கைங்கர்யங் கொண்டருள வேணும். (கூப்ப் பணி கொள்ளே) “சோற்றையிட்டுப் பணி கொள்” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (கடல் வண்ணா) - அத்தகைய உலக இயற்கையின்படி அல்லாமல் அனுபவிக்க வேறு ஒரு வழியும் உள்ளது. இவர்களுடைய துக்கத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால் வந்த துன்பம் நீங்கும்விதமாக, களைப்பை நீக்கக்கூடிய உனது திருமேனியைக் காண்பித்து அருளாய். (அடியேனைப் பண்டே போல் கருதாது) - திருவிருத்தம் (1) - பொய் நின்ற ஞானம் - என்ற பாசுரத்தில், “இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை” என்பதை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டு நிற்கக்கூடாது. வேறு என்ன செய்யவேண்டும்? மற்ற விஷயங்களில் உள்ள தோஷங்களைப் பார்த்து உரைக்கின்ற சொற்கள் போன்று பகவத் விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டு உரைக்கும் சொற்கள் இருக்காது அல்லவோ? சிற்றாள் கொண்டார் என்பவர், “மரக்கதவின் நிலையில் உள்ள பல்லியானது ஒரே போன்று பலமுறை ஓசை எழுப்பியபடியே இருக்கும். இவருக்கும் அது போன்று கூறியபடி இருத்தல் என்பதையே பணியாக கொண்டிருக்கமுடியாது”, என்றார். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். “உன்னைப் பிரிந்து அழைத்தேன் என்றுடன் நீ நின்றுவிடாமல், மற்றவர்கள் துன்பத்தைக் கண்டு பொறுக்க இயலாமல் அழைத்த இந்தக் கூக்குரலை” என்றும் பொருள் கூறலாம். (உன் இத்யாதி) - உனது திருவடிகளிலே என்னைச் சேர்த்துக் கொண்டருளவேண்டும். உனது திருவடிகளில் நீ என்னைச் சேர்த்து கொண்டாலும், கைங்கர்யத்தின் சுவை அறிந்தால் அல்லவோ நான் அந்த இடத்திலிருந்து

அகலாமல் இருப்பேன்? ஆகவே நீ என்னை எப்போதும் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுத்த வேண்டும். (கூய்ப் பணி கொள்ளே) - “உணவை அளித்து வேலை வாங்கவேண்டும்” என்பது போன்று ஆகும்.

4-9-4 கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக்

கொள்ளென்று தமம் மூடும் இவையென்னவுலகியற்கை

வள்ளலே! மணிவண்ணா உனகழற்கே வரும் பரிசு

வள்ளல் செய்தடியேனை உனதருளால் வாங்காயே

பொருள் - “என்னை எடுத்துக் கொள்வாயாக, என்னை எடுத்துக் கொள்வாயாக” என்று மேன்மேலும் வளர்ந்தபடி உள்ளதான பெரிய ஐச்வர்யமானது, நெருப்பு போன்று அழித்தபடி உள்ளது; ஆயினும், “இனியும் வருகின்ற ஐச்வர்யத்தை ஏற்பாய்” என்று மூடுகின்ற அறியாமையில் உள்ள இந்த உலகின் இயற்கைதான் என்னே! எல்லையற்ற வள்ளல்தன்மை உடையவனும், நீலரத்னம் போன்று காண்பதற்கு இனிமையான வடிவும் கொண்டவனே! இப்படிப்பட்ட உனது திருவடிகளில் மட்டுமே நான் வரும்படி எனக்கு உனது தாராள குணத்தை அருளி, உனக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவன் என்றுள்ள என்னை உனது க்ருபையால் கைக்கொள்ளவேண்டும்.

அவதாரிகை - “சேதநர், ஐச்வர்யத்தை விரும்பினால் அது விநாச ஹேதுவாகக் காணா நிற்கச் செய்தே, திரியவும் அந்த ஐச்வர்யத்தை விரும்புகையே ஸ்வபாவமாம்படி இருக்கிற இதுக்கு ஹேது ஏதோ? நான் இது கண்டு பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன்; என்னை முன்னம் இவர்கள் நடுவில் நின்று வாங்கவேணும்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - “செல்வத்தை விரும்பினால் அது அழிவிற்கான காரணமாக அமைவதைக் கண்டாலும், மக்கள் அந்த ஐச்வர்யத்தை விரும்புதல் என்பதையே தங்கள் இயல்பாகக் கொண்டுள்ளனர். இதற்கான காரணம் என்னவோ? இதனைக் கண்டு என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலவில்லை. ஆகவே இவர்கள் நடுவிலிருந்து என்னை நீ முதலில் வெளியே எடுக்கவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கொள்ளென்று இத்யாதி) இவன்தான் அர்த்தியாதிருக்கச் செய்தேயும், “கொள், கொள்” என்று மொண்டெழுபாணை போலே கிளர்ந்து வருகிற நிரவதிக ஸம்பத்தானது. (நெருப்பாக) நிச்சேஷமாக நசிக்கவென்னுதல்; தனக்கு விநாச ஹேதுவாக வென்னுதல். ஐச்வர்யம் விநாச ஹேது ஆகையாவதென்? என்னில், “இவன் ஜீவிக்கிறான்” என்கிற இது கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டாமையிறே பிறர் இவனை அழியச்செய்வது. இப்படி ஐச்வர்யம் விநாச ஹேதுவாகக் காணச்செய்தேயும், பிறர் இவனை “கொள், கொள்” என்று ப்ரேரிக்க, தமோபிபூதனாய், துராசையாலே முன்பு விநாச ஹேதுவான அததை ஸ்வீகரியாநிற்கும். திரியவும் அததை ஸ்வீகரிக்கிறது தமோகுணாபி பூதராயிறே. அன்றிக்கே, கொள்ளென்று ப்ரேரிக்கிறது மநஸ்ஸாகவுமாம்; அன்றிக்கே, “இது விநாச ஹேதுவாம்” என்று அறியச் செய்தேயும், தன்னுடைய ஹ்ருதயமானது தமோகுணாபி பூதமாய், “அத்தைக் கொள்” என்று ப்ரேரித்து இவனை ஸ்வீகரிப்பிக்கும், இதினுடைய பலம். “ஹதே பீஷ்மே ஹதே த்ரோணே ஹதே கர்ணே மஹாரதே ஆசாபலவதீ ராஜந் சல்யோஜேஷ்யதி பாண்டவாந்” அதிரத மஹாரதரடையப் பட்டுப்போகாநிற்கச் செய்தேயும், பின்னையும் சல்யனைக் கொண்டே பாண்டவர்களை ஜயிக்கப் பார்த்தானிறே துர்யோதநன்.

விளக்கம் - (கொள்ளென்று இத்யாதி) - ஒருவன் வேண்டி நிற்காமல் உள்ளபோதிலும், “ஏற்பாயாக, ஏற்பாயாக” என்று ஏற்றம் இறைக்கப் பயன்படும் பாணை போன்று மேலே மேலே எழுந்தபடி உள்ளதான அளவற்ற செல்வமானது. (நெருப்பாக) - எந்தவிதமான மீதமும் இன்றி முற்றிலுமாக அழியும்படியாக. அல்லது ஒருவனுடைய அழிவிற்குக் காரணமாக. “ஆனால் ஐச்வர்யம் எவ்விதம் அழிவிற்குக் காரணமாகிறது?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “இவன் நன்றாக வாழ்கிறான்” என்று அறிந்தவுடன், அதனைக் கண்டு பொறுக்க முடியாத ஒரு சிலர், அவனை அழிக்க முற்படுவர். இவ்விதம் செல்வமானது அழிவிற்கான காரணமாக உள்ளதைக் கண்டபோதிலும், மற்றவர்கள் இவனை “செல்வத்தை ஏற்பாயாக, ஏற்பாயாக” என்று தூண்டுகிறார்கள். அப்போது, அறிவின்மையால் மூடப்பட்டவனாக, பேராசையின் விளைவாக, முன்பு அழிவதற்கான காரணமாக உள்ள அதனை ஏற்கிறான். இவ்விதம் மீண்டும் செல்வத்தை விரும்புதல் என்பது அறிவின்மையால் மூடப்பட்டதால் ஆடும். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். “ஏற்பாயாக” என்று தூண்டுவது மற்றவர்கள் அல்லாமல், ஒருவனுடைய மனமே ஆகும் என்றும் கூறலாம். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். “செல்வமானது

அழிவிற்கான காரணம்” என்று அறிந்தபோதிலும், தனது இதயமானது அறிவின்மையால் மூடப்பட்டு, “அதனை ஏற்பாயாக” என்று அவனைத் தூண்டி, அவன் ஏற்கும் படிச் செய்வதே செல்வத்தின் வலிமை ஆகும். “செல்வம் அழிவிற்கான காரணம் ஆகும் என்ற கருத்தை ஏற்பதற்கான அடிப்படை என்ன?” என்ற கேள்விக்கு, “பேராசையே காரணம்” என்று கூறி, அதற்கான ப்ரமாணத்தைக் காண்பிக்கிறார். மஹாபாரதம் சல்லியபர்வம் - ஹதே பீஷ்மே ஹதே த்ரோணே ஹதே கர்ணே மஹாரதே ஆசாபலவதீ ராஜந் சல்யோஜேஷ்யதி பாண்டவாந் - பீஷ்மர் இறந்த பின்னரும், துரோணர் இறந்த பின்னரும், கர்ணன் இறந்த பின்னரும், சல்லியன் பாண்டவர்களைக் கொல்வான் என்ற ஆசை வளர்ந்தது - என்பதற்கு ஏற்ப அதிரதர்கள் மற்றும் மஹாரதர்கள் ஆகியவர்கள் உட்பட அனைவரும் அழிந்த பின்னரும், சல்லியன் மூலமாகப் பாண்டவர்களை வெல்ல துரியோதன் முயன்றான் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (இவையென்னவுலகியற்கை) இவை சில லோகயாத்ரை இருக்கிறபடியே! (வள்ளலே) “ஐச்வர்யம் விநாச ஹேது” என்னுமிடத்தை என்னெஞ்சிலே படுத்தி எனக்கு ஒளதார்யத்தைப் பண்ணினவனே! (மணிவண்ணா) மாணிக்கப் பண்டாரத்தையிறே ஒளதார்யம் பண்ணிற்று. ஸாதநாநுஷ்டாநம், மற்றொன்றைப் பண்ணவன்றாயிற்று. அன்றிக்கே, ஐச்வர்யாதிகளில் குத்ஸையைப் பிறப்பித்தது, பிடாத்தை விழவிட்டு வடிவழகைக் காட்டியாயிற்று. (உனகழல் இத்யாதி) ஜ்ஞாந லாபமாத்ரத்தால் போருமோ? ப்ராப்தியைப் பண்ணித் தர வேண்டாவோ? “மயர்வற மதிநலமருளி”னவோபாதி “துயரறு சுடரடி தொழுதெழ”ப் பண்ண வேண்டாவோ? பசியை விளைத்தால் சோறிட வேண்டாவோ?

விளக்கம் - (இவை என்ன உலகியற்கை) - இப்படியாக இந்த உலக வாழ்க்கையில் சில உள்ளனவே! (வள்ளலே) - “செல்வமானது அழிவிற்கான காரணம்” என்பதை எனது நெஞ்சில் ஆழமாகப் பதித்து, எனக்கு ஒளதார்யத்தைச் செய்தவனே! (மணிவண்ணா) - மாணிக்கப் பொக்கிஷமாகிய தனது திருமேனியை அல்லவோ எனக்குத் தாராளமாக அளித்தான்? சாதன அநுஷ்டானம் என்பதையும், ஆசார்ய உபதேசம் என்பதையும் கைக்கொண்ட பின்னரோ ஐச்வர்யம் போன்றவற்றில் நீ எனக்கு விலக்குதலை உண்டாக்கினாய்? அல்லது, செல்வம் போன்றவற்றின் மீது வைராக்யத்தை உண்டாக்கியது என்பது, உனது வடிவழகு மூலம் அல்லவோ? (உனகழல் இத்யாதி) -

ஞானத்தைப் பெறும்படிச் செய்தால் மட்டும் போதுமானதாகுமோ? அதன் மூலம் அடையவல்ல பேற்றையும் நீ அளிக்கவேண்டாமா? திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளி - என்பதைப் போன்று, திருவாய்மொழி (1-1-1) - துயர் அறு சுடர் அடி தொழுது எழு - என்னும் நிலையையும் ஏற்படுத்த வேண்டாமா?

வ்யாக்யானம் - (வள்ளல் செய்து) உன் திருவடிகளிலே நான் வந்து கிட்டும்படியாக ஓளதார்யத்தைப் பண்ணி. “இவன் இப்பேற்றைப் பெறுவான்” என்று விஷயீகரித்து. (அடியேனை) “பிறருடைமையையோ நான் நோக்கச் சொல்லுகிறது? உன்னுடைமை நசியாமல் நோக்க வேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கிற என்னை. (உனதருளால்) “மயர்வற மதிநலமருளி”னவோபாதி, ப்ராப்தித்து ஈடாயிருப்பதும் ஓரருளைப் பண்ணவேணும். (வாங்காயே) “வாங்காய்” என்ற அசித் ஸமாதியாலே சொல்லுகிறார். அதுக்கு அடி, இத்தலையிலே பரமபக்தி பர்யந்தமாகப் பிறந்தாலும், பெறுகிற பேற்றின் கனத்தைப் பார்க்க, அத்தலையில் க்ருபையாலே பெற்றதாம்படியிருக்கையாலே.

விளக்கம் - (வள்ளல் செய்து) - உனது திருவடிகளை நான் வந்து அடையும்படியாக, தாராள குணத்தை வெளிப்படுத்தி. “இவன் இப்போது இந்தப் பேற்றை அடைவான்” என்று என்னை ஏற்றுக் கொண்டு. (அடியேனை) - மற்றவர்களுக்கு உடைமையான பொருளையோ நீ பாதுகாக்கவேண்டும் என்று உன்னை நான் வேண்டுகிறேன்? உனது உடைமையான என்னை நீ அழியாமல் பாதுகாக்கவேண்டும். இப்படியாக ப்ரார்த்தனை செய்யும் என்னை. (உனதருளால்) - “மயர்வற மதிநலம்” அருளியது போன்று, உன்னை அடைவதற்கு ஏற்றபடியான ஒரு அருளைச் செய்தருளவேண்டும். (வாங்காயே) - “வாங்காய்” என்று அஃறிணை போன்று கூறுகிறார். இதன் காரணம் என்னவென்றால், நம்மிடம் பரமபக்தி முடிய உள்ள அனைத்து நிலைகளும் ஏற்பட்டாலும், அடைகின்ற பேற்றை அடையும் வரிசையை நோக்கும்போது, அவை அவனுடைய அருளால் பெற்ற அருமை புலப்படுகிறது என்பதால் ஆகும்.

4-9-5 வாங்குநீர் மலருலகில் நிற்பனவும் திரிவனவும்

ஆங்குயிர்கள் பிறப்பிறப்புப் பிணி மூப்பால் தகர்ப்புண்ணும்
ஈங்கிதன் மேல் வெந்நரகம் இவையென்னவுலகியற்கை
வாங்கெனை நீ மணிவண்ணா அடியேனை மறுக்கேலே

பொருள் – கடலுக்குள் அகப்பட்ட அனைத்தையும் உள்ளே இழுத்துக் கொள்ளும் ஸமுத்ர நீரைக் கொண்டதான பரந்த இந்தப் பூமியில், நிற்பது மற்றும் திரிவது என உள்ளவைகளும், அந்தந்த இடங்களில் வசிப்பவைகளும் ஆகிய ஆத்மாக்கள், இந்தப் பூமியில் உள்ளபோது, “பிறப்பு, இறப்பு மற்றும் வயோதிகம்” ஆகியவற்றால் பீடிக்கப்பட்டு வருந்தியபடியே உள்ளன. இதனையும் விடக் கொடியதான நரகங்களும் உள்ளன. இப்படிப்பட்ட உலக இயற்கைதான் என்னே! நீலரத்னம் போன்று காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ளவனே! இந்தத் துக்கங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத என்னை நீ ஏற்கவேண்டும். உனது அடியவனாகிய என்னை நீ கலங்கும்படிச் செய்யாமல் இருத்தல் வேண்டும்.

அவதாரிகை – “ஐநம் ஜரா மரணாதிகளாலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவினின்றும், இது நடையாடாத தேசத்திலே அழைத்துக் கொண்டருள வேணும்”, என்கிறார்.

விளக்கம் – “பிறப்பு, வயோதிகம் மற்றும் இறப்பு என்பதான துக்கங்களால் வருந்துகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவிலிருந்து, இது போன்று துக்கங்கள் இல்லாத பரமபதத்திற்கு என்னை அழைத்துக் கொண்டருள வேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாங்குநீர்மலருலகில்) கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணத்திலே லயமாகக் கடவதிறே; இவ்வருகுண்டான கார்ய வர்க்கத்தையடையத் தன் பக்கலிலே வாங்கா நின்றுள்ள நீரிலே விஸ்த்ருதமாகா நின்றுள்ள லோகத்திலேயென்னுதல்; அப்யய பூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டி இருப்பது; அன்றிக்கே, வாங்குதல் – வளைதலாய், நீராலே சூழப்பட்டுத் திருநாபீ கமலத்திலே பிறந்த லோகமென்றுமாம். (நிற்பனவும் திரிவனவும்) ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும். (ஆங்கு உயிர்கள்) அவ்வவ சரீரஸ்த்தமான ஆத்மாக்கள். அன்றிக்கே, அங்கு என்கிற இது, மற்றோரிடத்திலே அந்வயிப்பதாக விட்டு வைத்து, “நிற்பனவும் திரிவனவமான உயிர்கள்” என்றாய், ஸ்த்தாவர ஜங்கமாத்மகமான ஆத்மாக்கள். (பிறப்பு இத்யாதி) ஐநம் ஜரா மரணாதிகளாலே நெருக்குண்ணா நிற்பர்கள், ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்கும் நாளித்தனையும். (இதன் மேல் வெந்நரகம்) இதுக்கு மேல் போனால் கொடியதான நரகம். இங்கு இருந்த நாள் மூலையடியே ஸுகாநுபவம் பண்ணித் திரிந்தார்களாம்படியன்றிறே, அங்குப் போனால் படும் துக்கம். ஸுக ப்ராந்தியாகிலும்

உண்டு இங்கு; அங்கு நிஷ்க்ருஷ்ட துக்கமேயாயிற்று உள்ளது. உயிர்க் கழுவிலிருக்கு மவன், பிபாலையும் வர்த்தித்துத் தண்ணீரும் குடித்து த்ருப்தனாமோபாதியிறே இங்குள்ளவை; அதுவுமில்லை அங்கு. இதொரு லோகயாத்ரையைப் பண்ணி வைக்கும்படியே!

விளக்கம் - (வாங்குநீர்மலருலகில்) - அனைத்துக் கார்யப் பொருள்களும் இறுதியில் அவற்றின் காரணப்பொருள்களில் சென்று லயிக்கின்றன அல்லவ? இங்கு காணப்படும் அனைத்து கார்யப்பொருள்களையும் தன்னிடம் வாங்கியபடி உள்ள நீரில் தோன்றியதும், பரந்து விரிந்துள்ளதும் ஆகிய இந்த உலகத்தில். அதாவது நீரை முதலாகக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி உள்ளதால் இவ்விதம் கூறுகிறார். அல்லது “வாங்குதல்” என்பதற்கு “வளைந்து” எனப் பொருள் கூறலாம்; அதாவது, “நீரால் சூழப்பட்டதான திருநாபிக் கமலத்தில் தோன்றிய உலகத்தில்”, என்றும் கூறலாம். (நிற்பனவும் திரிவனவும்) - தாவரங்களும், விலங்குகளும். (ஆங்கு உயிர்கள்) - அந்தந்த சரீரங்களில் உள்ள ஆத்மாக்கள். அல்லது “ஆங்கு” என்பதை “வாங்கு எனை நீ” என்பதுடன் சேர்ப்பதற்காக விட்டு வைத்தால், “நிற்பனவும் திரிவனவமான உயிர்கள்” என்பது “தாவரம் மற்றும் விலங்குகளாக உள்ள உயிர்கள்” என்று பொருள் தருவதாகும். (பிறப்பு இத்யாதி) - ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள நாள் முடிய பிறப்பு, வயோதிகம் மற்றும் இறப்பு போன்றவற்றால் பீடிக்கப்பட்டு நிற்பார்கள். (இதன் மேல் வெந்நரகம்) - இதற்கு மேலே கொடியதான நரகம். இங்கு வாழ்ந்த நாள்களில் தனது விருப்பத்தின்படி இன்பத்தை அனுபவித்தபடி திரிந்தது போன்று அல்லாமல் அல்லவோ அங்கு ஏற்படும் துக்கம் உள்ளது? இங்கு துன்பத்தையும் இன்பமாக எண்ணி மயங்கும் நிலை உள்ளது; ஆனால் அங்கு முற்றிலுமாக துக்கம் மட்டுமே உள்ளது. கழுமரத்தில் ஏற்றப்பட்ட ஒருவன் தாகம் கொண்டு தண்ணீர் பருகியவுடன், தனது உயிர் போகும் நிலையையும் மறந்து மனநிறைவு கொள்வது போன்று இங்குள்ள இன்பங்கள் உள்ளன; ஆனால் அதனைப் போன்ற இன்பம் கூட அங்கு இல்லை. இது என்ன ஒரு வாழ்க்கை நிலை?

வ்யாக்யானம் - ஆனால், “உமக்குச் செய்யவேண்டுவது என்?” என்ன, (ஆங்கு வாங்கு எனை) “சீரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்தயாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ” என்கிறபடியே, “ஏழலகும் தனிக்கோல் செல்ல” நீ விற்றிருக்கிறவிடத்திலே என்னை வாங்க வேணும். (மணிவண்ணா) சப்தாதி விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய்

அவற்றின் வடிவிலே துவக்குண்டிருக்கிற என்னை, “அவ்வடிவை நாய்க்கிடாய்” என்னும்படியான உன் வடிவைக் காட்டிக் கொண்டு போக வேணும். “மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்கிறபடியே, இவன் படியைக் கண்டால் வேறொன்றும் பிடியாதிறே. (அடியேனை) உன் படியறிந்த என்னை, நீயும் அவ்வோலக்கமுமாயிருக்கிற இருப்பில் சுவடறிந்த என்னை. (மறுக்கேலே) ஜந்ம ஜரா மரணாதிகளாலே நெருக்குண்கிற இவர்கள் நடுவேயிருந்து என்னெஞ்சு மறுகாதபடி பண்ணவேணும். என்னைக் கலங்கப் பண்ணாதே கொள். தெளிவிசும்பிலே வாங்கியருளவேணும். (அடியேனை மறுக்கேலே) அஸாதாரணராய், சேஷபூதராயிருப்பாரையுங் கொண்டு லீலாரஸம் அனுபவிக்கக்கடவதோ?

விளக்கம் - இதனை கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “ஆனால் நாம் உமக்கு என்ன செய்யவேண்டும்?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஆங்கு வாங்கு எனை) - “ஆங்கு” என்பது பரமபதத்தைக் கூறுகிறது. இதற்கான ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்தயாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ - சிந்தனைக்கு எட்டாதபடி உள்ளவனும், இந்த ஜகத்தின் நாதனும் ஆகிய விஷ்ணு, பக்தர்கள் மற்றும் பாகவதர்களால் சூழப்பட்டு, பெரியபிராட்டியுடன் ஸ்ரீவைகுண்டம் என்ற ஆஸ்தானத்தில் உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (4-5-1) - ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப நீ வீற்றுள்ள இடத்திற்கு என்னை நீ அழைத்துக் கொள்ளவேண்டும். (மணிவண்ணா) - உலக விஷயங்களில் மிகுந்த நாட்டம் கொண்டு, அவற்றின் தோற்றங்களில் மட்டுமே ஈடுபாடு கொண்டபடி உள்ள என்னை, “அத்தகைய தோற்றங்களை நாய்க்கு அளிப்பாய்” என்னும்படியாக, உனது வடிவழைக் காண்பித்தபடி இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் மற்ற விஷயங்கள் அனைத்தையும் விலக்கலாம்படியாக அவனுடைய தோற்றம் இருக்குமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இரண்டாம் திருவந்தாதி (42) - மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள் - என்பதற்கு ஏற்ப, இவனுடைய திருமேனி உள்ள விதத்தைக் கண்டால் மற்ற எந்த விஷயமும் மனதிற்குப் பிடிக்காது அல்லவோ? (அடியேனை) - உனது விதங்களை அறிந்த என்னை; நீயும் உனது சபையுமாக உள்ளபடி, உனது அடிமையாக நான் உள்ள விதத்தை அறிந்த என்னை. (மறுக்கேலே) - பிறப்பு, வயோதிகம் மற்றும் இறப்பு என்பவற்றால் சூழப்பட்டுள்ள இவர்கள் நருவிலிருந்து, எனது நெஞ்சம் மயங்காதபடிச் செய்யவேண்டும். என்னை கலங்கும்படிச் செய்யாமல் ஏற்கவேண்டும்.

(அடியேனை மறுக்கேலே) - உனக்கு மட்டுமே உரியவராகவும், உனது அடியாருமாக உள்ளவர்களைக் கொண்டு, லீலையின் சுவையை அனுபவிப்பதோ?

4-9-6 மறுக்கி வல்வலைப்படுத்திக் குமைத்திட்டுக் கொன்றுண்பர்
அறப்பொருளை யறிந்தோரார் இவையென்ன வுலகியற்கை
வெறித்துளவ முடியானே! வினையேனை யுனக்கடிமை
யறக் கொண்டாய் இனியென்னாரமுதே கூயருளாயே

பொருள் - அச்சம் உண்டாக்குவதற்குக் காரணமான சொற்களை ஒருவனிடம் உரைத்து அவனுடைய உள்ளத்தைக் கலக்கி, அந்த அச்சம் நீங்குவதற்காகத் தன்னையே வந்து பற்றும்படியாகத் தன் வசப்படுத்தி, தனது வலையில் விரைந்து அகப்படுத்தி, அவன் தனக்கு உரிமையான பொருள்களைத் தானாக அளிக்கும்படியாக அவனைப் பிடித்து, அவனை அழித்து, தங்களுடைய வயிற்றைச் சிலர் வளர்ப்பார்கள். தர்மமாகிய உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தை அறிந்து, “இதுவே நாம் பிழைக்க வழியாகும்” என்று அதனை ஆராய மாட்டார்கள். இது என்ன உலக இயற்கை! பரிமளம் நிறைந்த துளசிமாலையைக் கொண்ட திருமுடி உடையவனே! இத்தகைய இனிமையைக் காண்பித்து, பாபம் என்றால் என்ன என என்னைக் காண்பித்து நிரூபிக்கலாம்படி உள்ள என்னை, வேறு யாருக்கும் அல்லாமல், உனக்கு மட்டுமே அடிமை என ஆக்கிக்கொண்டவனே! எனக்கு எப்போதும் பரிபூர்ணமாக உள்ள அமிர்தமே! இந்த ஸம்ஸாரத்தில் மிகுந்த துன்பம் ஏற்பட்டுத் தவிக்கும் என்னை நீ அழைத்துக் கொண்டருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - ஸம்ஸாரிகளுடைய பகவத் வைமுக்யாதி தோஷங்களை அநுஸந்தித்து ஈச்வரனை இன்னாதாகை தவிர்ந்து, ஜீவநார்த்தமாகப் பரஹிம்ஸை பண்ணுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவினின்றும் என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருள வேணும் என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகளிடம் காணப்படும் “பகவானின் விருப்பம் இன்மை” முதலான தோஷங்களை எண்ணியவராக, “ஈச்வரனை வெறுத்தல் என்பதைத் தவிர்ந்து, தாங்கள் வாழ்வதற்காக மற்றவர்களைத் துன்புறுத்தும் ஸம்ஸாரிகள் நடுவிலிருந்து என்னை எடுத்து, உனது திருவடிகளில் அழைத்துக் கொள்ளவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மறுக்கி இத்யாதி) - க்ராமணிகள் த்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணும்படி “ஸாது” என்று தோற்ற வர்த்திப்பானொருவன், “ஒரு தேசத்திலே வர்த்தியாநின்றால் ஓரபாச்ரயத்தைப் பற்றியிருக்க வேணும்” என்று ஒரு க்ராமணிபாடே சென்று சேரும்; “இவன் ஸாது” என்ற தோற்றினவாரே, “உன்னை இன்னாரும் இன்னாருமாக இன்னபடி சொன்னார்கள்” என்னும்; அவன் பீதனாய், “இவன் நமக்கு ரக்ஷகன்” என்று விச்வஸித்தபடியாலே, “அதுக்குப் பரிஹாரமென்?” என்று இவன் தன்னையே கேட்கும்; “உனக்கு ஒன்று வந்து சொல்லலாவதில்லாதபடி என்னகத்திலே உனக்குள்ள அர்த்தத்தையும் போகட்டு உன் ஷேத்ரத்தையும் என் பேரிலே திரியவிட்டுவை” என்னும் இப்படி இவன் நெஞ்சை மறுகப் பண்ணி. (வல்வலைப்படுத்தி) இவனுக்கு இனி இவை கொண்டு தப்பவொண்ணாதபடி தன்பக்கலிலே அகப்படுத்தி. (குமைத்திட்டு) இவனிட்ட காசு தன்னையடையத் தன் பேரிலே செலவு எழுதிச் சிகைக்கடிப்பிக்கும். (கொன்று) “இவன் இருக்குமாகில் ஒருநாள் வரையில் சிலரை ஆச்ரயித்துத் தொடரிலோ?” என்று, இவனை ஹிம்ஸிக்கும். (உண்பர்) இப்படி செய்தால் தான் செய்வது வயிறு வளர்க்கையிறே.

விளக்கம் - (மறுக்கி இத்யாதி) - க்ராமணிகள் செல்வத்தைத் தேடி அழைத்துச் சேர்க்கும் விதத்தைக் கூறுகிறார். ஸாது என்று காணப்படும் ஒருவன், “நான் ஓர் இடத்தில் வாழ வேண்டும் என்றால், நம்முடைய அச்சம் இன்மைக்காக ஒரு பற்றுக்கோல் தேவையாகும். ஆகவே நாம் ஒருவனைப் பற்றவேண்டும்”, என்று எண்ணியவனாக ஒரு க்ராமணியிடம் வந்து சேர்வான். அவன் ஒரு ஸாது என்று அறிந்து கொண்ட க்ராமணி, அவனிடம் அவனை அச்சுறுத்தும்விதமாக, “உன்னை இவர்கள் இவர்கள் இன்ன இன்னவிதமாக உரைத்தார்கள்”, என்று கூறுவான். இதனைக் கேட்ட ஸாது அச்சம் கொண்டவனாக, “இந்த க்ராமணியே நமக்கு ரக்ஷகன்” என்றுள்ள விச்வாசம் காரணமாக அந்த க்ராமணியிடமே, “இதற்குப் பரிகாரம் என்ன?”, என்று கேட்பான். இதற்கு க்ராமணி அந்த ஸாதுவிடம், “உனக்கு ஏதேனும் விபரீதம் நேர்ந்தால், உன்னிடம் ஏதும் இல்லை என்று சொல்வதற்கு ஏற்றபடியாக, உன்னுடைய செல்வம் முழுவதையும் எனது வீட்டில் கொண்டு வந்து வைப்பாயாக. மேலும் உனது நிலம் போன்றவற்றையும், உனது பெயரிலிருந்து என் பெயருக்கு மாற்றி எழுதுவாயாக”, என்பான். இப்படியா அவனுடைய நெஞ்சத்தைக் கலங்கும்படியாகச் செய்வான். (வல்வலைப்படுத்தி - அந்த ஸாதுவானவன் தனது பொருள்களைக் கொண்டு இனி தப்பிச் செல்ல இயலாதபடி தன்னிடம் அவனை

அகப்படுத்தி. (குமைத்திட்டு) - பின்னர் அந்த ஸாது தனக்குக் கொடுத்த செல்வத்தை முழுவதுமாகத் தனக்காகச் செலவு செய்து, மீதம் உள்ளவற்றை வட்டிக்கு விடுவான். (கொன்று) - அதன் பின்னர், “இந்த ஸாது உயிருடன் இருந்தால், நம்மைப் போன்றே வேறு சிலரை இவன் அடைதல் என்பது தொடருமோ?” என்று எண்ணி, அந்த ஸாதுவைத் துன்புறுத்துவான். (உண்பர்) - இவ்விதம் செய்தல் என்பது, தனது வயிற்றை வளர்க்கை அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (அறப்பொருளையறிந்து) “தேஹாத் வ்யதிரிக்தமாயிருப்பதொரு ஆத்ம வஸ்து உண்டு. நாம் இப்போது செய்கிறவை அதிலே வந்தவாறே தட்டுப்படும்” என்று தர்ம தத்த்வத்தையறிந்து. (ஓரார்) அதினுடைய நிரூபணத்திலே முதலிலே இழியார்கள். அன்றிக்கே, பரஹிம்ஸையில் நின்றும் நீங்காரென்றுமாம். ஒருதல் ஒருவதலாய், ஒருவுதல் நீங்குதலாய், அந்தப் பரஹிம்ஸையில் நின்றும் நிவ்ருத்தராகார். அன்றிக்கே, அர்த்த புருஷார்த்தமொன்றையுமே அற விரும்பி, நன்மை தீமை நிரூபணம் பண்ணாரென்னுதல். இது ஒரு லோகயாத்ரையிருக்கும்படியே பிரானே!

விளக்கம் - (அறப்பொருளை அறிந்து) - “சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மவஸ்து ஒன்று உள்ளது. நாம் இப்போது செய்யும் அனைத்தும் அதில் வந்தவுடன், தர்மம் என ஆகாமல் அதர்மமாகவே முடியும்” என்று தர்மத்தவம் குறித்து அறிந்து. (ஓரார்) - அதினுடைய தன்மையில் முதலில் ஈடுபட மாட்டார்கள். அல்லது மற்றவர்களைத் துன்புறுத்தும் நிலையிலிருந்து மாறமாட்டார்கள் என்றும் கூறலாம். அல்லது, செல்வம் என்ற ஒரு புருஷார்த்தத்தை மட்டுமே முற்றிலுமாக விரும்பி, நன்மைதீமைகளை ஆராய்ந்து பார்க்கமாட்டார்கள். இது ஒரு உலக வாழ்க்கை உள்ள விதம்தான் என்னே பகவானே!

வ்யாக்யானம் - (வெறி இத்யாதி) இஸ்ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற என்னை உன்னுடைய போக்யத்தைக் காட்டி அடிமை கொண்டாய். பரிமளிதமான திருத்துழாயை முடியிலேயுடையவனே! (வினையேனை) சப்தாதி விஷய ப்ரவணராயிருக்கிற இவர்களிலே ஒருவனாய்ப் பிறக்கைக்கு அடியான பாபத்தையுடைய என்னை. நான் நின்ற நிலைக்குச் சேராதபடியான நின் திருவடிகளில் அடிமையை நிர்ஹேதுகமாக என்னைக் கொண்டருளினாய். (இனி) அடிமை கொண்ட பின்பு. (என் ஆரமுதே) எனக்கு

நிரதிசய போக்யனானவனே! நான் இவர்கள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பை விட்டு, உன் திருவடிகளிலே சேரும்படி அழைத்துக் கொண்டருளவேணும். அன்றிக்கே, (இனியன்) அவர்கள் ஒருபடியாலும் அத்ருஷ்டத்தில் நெஞ்சுவையறான பின்பு, நான் அவர்களந்தத்துக்குக் கரைந்ததுக்கு ப்ரயோஜநமென்? அத்தை விடலாகாதோ? என்னை முதல் அங்கே அழைத்துக் கொண்டருள வேணும்.

விளக்கம் - (வெறி இத்யாதி) - இந்த ஸம்ஸாரிகள் நடுவில் உள்ள என்னை, உனது இனிமையைக் காண்பித்து அடிமையாக்கிக் கொண்டாய். பரிமளம் சூழ்ந்துள்ள துளசிமாலையைத் திருமுடியில் கொண்டவனே! (வினையேனை) - புலன் விஷயங்களில் மட்டுமே மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டு விளங்கும் இவர்களில் ஒருவனாக நான் பிறப்பதற்குக் காரணமான பாபங்கள் நிறைந்த என்னை. நான் இப்போது நிற்கும் நிலைக்குச் சேராத விதத்தில், உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்யும்படியாக, எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி என்னை ஏற்றுக் கொண்டு அருளினாய். (இனி) - இவ்விதம் என்னை அடிமையாக்கிக் கொண்ட பின்னர். (என் ஆரமுதே) - எனக்கு எல்லையற்ற இனிமையானவனே! நான் இவர்கள் நடுவில் வாழும் வாழ்வை விடுத்து, உனது திருவடிகளில் சேரும்படியாக என்னை அழைத்துக் கொண்டு அருளவேண்டும். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். (இனி) - அவர்கள் எந்தவிதத்திலும் தங்களுக்கான பேற்றில் மனதை வைக்காதபோது, நான் அவர்களுடைய துன்பமான நிலையைக் கண்டு கரைந்து என்ன பயன் உள்ளது? அதனை நான் விடலாம் அல்லவோ? என்னை முதலில் உனது திருவடிகளில் அழைக்கவேண்டும்.

4-9-7 ஆயேயிவ்வுலகத்து நிற்பனவுந் திரிவனவும்

நீயே மற்றொரு பொருளுமின்றி நீ நின்றமையால்
நோயே மூப்பிறப்பிறப்புப் பிணியே யென்றிவையொழியக்
கூயே கொள்ளடியேனைக் கொடுவுலகங் காட்டேலே

பொருள் - இந்த லோகத்தில் நிற்பவை மற்றும் திரிபவை என உள்ள அனைத்து பொருள்களும் நீயே ஆகிறாய். உன்னைத் தவிர வேறு எந்த ஒரு பொருளும் இல்லாதபடி நீ நிற்பதால், துக்கத்திற்கு காரணமாக உள்ள நோய், வயோதிகம், பிறப்பு, இறப்பு மற்றும் பிணி என்று கூறப்படும் அனைத்தும் விலகும்படியாக என்னை நீ அழைத்துக்

கொண்டருள வேண்டும். இவற்றில் ஈடுபடுவதால், மிகுந்த துன்பத்திற்கு இடமான இந்த ஜகத்தை எனது கண்களில் காண்பிக்காமல் செய்தருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - அபேக்ஷிதம் அப்போதே கிட்டாமையாலே, “பேறு தம்மதான பின்பு தாமே யத்தம் பண்ணி வருகிறார்” என்று நினைத்தானாகக் கொண்டு, “ஸகல பதார்த்தங்களும் த்வததீநமான பின்பு, நீயே என்னைக் கிட்டும் வழி பார்த்தருள வேணும்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - தான் விரும்பியது உடனே கிட்டாத காரணத்தால், “பேறு என்பது தன்னுடையது என ஆன பின்னர், தானே முயற்சி செய்தபடி அவர் வரட்டும்” என்று ஸர்வேச்வரன் எண்ணுவதாக நினைக்கிறார். ஆகவே, “அனைத்துப் பொருள்களும் உன் வசத்தில் ஆன பின்னர், உன்னை நான் கிட்டும் வழியை நீயே பார்த்தருள வேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆயே) தாயே யென்றபடியாய், “மாதா பிதா” என்கிறபடியே எனக்கு ஸர்வவித பந்து வர்க்கமுமானவனே! அன்றிக்கே, (இவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவன நீயே ஆயே) இந்த லோகத்தில் ஸ்த்தாவர ஜங்கமாத்மகமான ஸர்வபதார்த்தங்களும், “நீ” என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி ப்ரகாரமாயற்று, நீயொருவனுமே ப்ரகாரியாய். (மற்றொரு பொருளுமின்றி) “நேஹ நாநாஸ்தி”, “ஆத்மைவாபூத் தத்கேந கம் பச்யே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அப்ரஹ்மாத்மகமாய் ஸ்வதந்தரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தங்களை யாயிற்றில்லை யென்கிறது. (நீ நின்றமையால்) நீ இப்படி நின்ற பின்பு.

விளக்கம் - (ஆயே) - “தாயே” என்றும் கூறலாம். ஸுபால உபநிஷத் - மாதா பிதா- தாய் தந்தை - என்பதற்கு ஏற்ப, எனக்கு அனைத்துவிதமான உறவுமுறைகளாகவும் உள்ளவனே! அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். (இவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவன நீயே ஆயே) - இந்த லோகத்தில் உள்ள தாவரங்கள் மற்றும் விலங்குகள் என உள்ள அனைத்து பொருள்களும், “நீ” என்ற சொல்லில் அடங்கி உள்ளன என்று கூறலாம்படி, சரீரங்களாக அவை அனைத்தும் நின்று, நீ ஒருவன் மட்டுமே அந்தச் சரீரங்களைக் கொண்டவன் என்றுள்ள நிலை. (மற்றொரு பொருளும் இன்றி) - ப்ரு. (4-4-19) - ந இஹ நாநாஸ்தி - இங்கு ‘பல’ என்று ஏதும் இல்லை - என்றும், ப்ரு. (2-4-14) - ஆத்மா ஏவ ஆபூத் ... தத்கேந கம் பச்யேத் - அனைத்தும் ஆத்மாவாகவே உள்ளபோது, எதனால்

எதனை ஒருவன் காண்பான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ப்ரஹ்மத்தை உள்ளே கொண்டிருக்காததும், சுதந்திரமாக உள்ளதும் என்பதான ஒரு பொருள் இல்லை என்றே கூறப்பட்டது. (நீ நின்றமையால்) - நீ இவ்விதம் நின்ற பின்னர்.

வ்யாக்யானம் - (நோயித்யாதி) சரீரத்துக்கு வந்தவற்றுக்கு சரீரியான ஆத்மா ஸுகித்தல் துக்கித்தல் செய்யுமோபாதி, எனக்கு வந்தவற்றுக்கு ஸுகித்தல் துக்கித்தல் செய்வாய் நீயாம்படி ஸம்பந்தமுண்டாயிருந்த பின்பு, ஜந்ம நிபந்தநமான இவ்வயலநங்களைக் கழித்து. நோயும் பிணியுமென்று ஆதிவ்யாதிகள். (கூயே கொள்) “இவன் தானே வருகிறான்” என்றிராதே, நீயே அழைத்துக் கொண்டருள வேணும்.

விளக்கம் - (நோய் இத்யாதி) - சரீரத்திற்கு ஏதேனும் நேரும் காரணத்தால், அதன் உள்ளே இருக்கும் ஆத்மாவிற்சுச் சுகமாக இருத்தல் மற்றும் துக்கமாக இருத்தல் போன்றவை ஏற்படுகிறது; இது போன்றே நான் உனது சரீரமாக உள்ளதால், எனக்கு வந்தவற்றுக்கு சுகமாக இருத்தலையும் துக்கமாக இருத்தலையும் நீயே ஏற்பாய் என்னும் ஸம்பந்தம் எனக்கும் உனக்கும் உள்ளது. இவ்விதம் ஆன பின்பு, பிறவி காரணமாக ஏற்படும் இந்தத் துன்பங்களை நீக்கி. (பிணி) - நோய்க்கும் பிணிக்கும் உள்ள வேறுபாடு காண்பிக்கிறார். பிணி என்பது ஆதி வ்யாதிகள்; ஆதி என்பது மனோ வ்யாதி, வ்யாதி என்பது சரீரத்தின் நோய். (கூயே கொள்) - “இவன் தானாகவே நம்மிடம் வந்து விடுவான்” என்று நீ பொறுமையாகக் காத்து நிற்காமல், நீயாகவே வந்து என்னை உன்னிடம் அழைத்துக் கொண்டருள வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (கொடுவுலகம்) உன்னை விட்டு சப்தாதிகளாலே போது போக்கியிருக்கிற லோகம். (காட்டேலே) த்ருஷ்டி விஷம் போலே, காணில் முடிவன். இந்த லோகயாத்ரை என் கண்ணுக்கு இலக்காகாதொழிய வேணும் என்கையாலே, இந்த லோகயாத்ரை இவர் கண்ணில் பட்டதில்லையாயிருந்தபடி. “மயர்வற மதிநலமருளின”வோபாதி ஸர்வ சக்தியானவன் இத்தைக் காட்டில், காணுமித்தனை. ஆனால், “இவையென்ன வுலகியற்கை” என்றத்தோடு சேரும்படியென்? என்னில், “பர ஹிதம்” என்கிற புத்தியாலே முன்பு அநுஸந்தித்தார்; “இதுதான் என்னை வந்து கிட்டாதபடி பண்ணவேணும்” என்கிறார் இதில்.

விளக்கம் - (கொடுவுலகம்) - உன்னை விடுத்து உலக இன்பங்களில் மட்டுமே எப்போதும் மூழ்கி நிற்கும் உலகம். (காட்டேலே) - கண்களால் பார்த்தாலே விஷம் ஏறுவது போன்று, இப்படிப்பட்ட உலகத்தைக் காணும்போதே நான் முடிந்து போவேன். “இப்படிப்பட்ட உலகத்தையும் வாழ்வையும் எனது கண்களில் காண்பிக்காமல் இருத்தல் வேண்டும்” என்று கூறுவதால், இந்த உலக வாழ்க்கை இவருடைய கண்களில் காணப்பட்டதில்லை என்றாகிறது. ஆனால் இப்படிப்பட்ட உலக வாழ்க்கையை இவர் இப்போது எண்ணுவது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; அதாவது, மயர்வற மதிநலம் அருளிச்செய்தது போன்று, இந்த உலகத்தையும் ஸர்வசக்தி கொண்ட அவன் காண்பித்தால், இவர் காண்பார் என்று கருத்து. ஆனால், “இது என்ன உலகத்தின் இயற்கை” என்பது ஏன்? இதன் காரணம், இவர் மற்றவர்களுக்கு நன்மை தேடுபவர் என்பதால் கடந்த பாசுரத்தில் இவ்விதம் எண்ணினார்; ஆனால், “இவை வந்து என்னை அணுகாமல் செய்யவேண்டும்”, என்று இந்தப் பாசுரத்தில் கூறுகிறார்.

4-9-8 காட்டி நீ கரந்துமிழும் நிலம் நீர் தீ விசும்புகால்

ஈட்டி நீ வைத்தமைத்த இமையோர் வாழ்தனி முட்டைக்

கோட்டையினிற் கழித்தென்னை உன் கொழுஞ்சோதியுயரத்துக்

கூட்டரிய திருவடிக்கள் எஞ்ஞான்று கூட்டுதியே

பொருள் - ப்ரளயத்தின் பின்னர் வருகின்ற ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் இந்த ஜகத்தை நீ வெளிப்படுத்துகிறாய்; அதன் பின்னர் மீண்டும் ப்ரளய காலம் வந்தவுடன் இந்த ஜகத்தில் உள்ள அனைத்தும், தங்களுடைய பெயர் மற்றும் ரூபம் ஆகிய வேறுபாடுகள் இன்றி மறையும்படிச் செய்கிறாய்; பின்னர் மீண்டும் வருகின்ற ஸ்ருஷ்டியின்போது, அவற்றை முன்பு இருந்தது போன்றே ஸ்ருஷ்டிக்கிறாய். இவ்விதம் நீ ஸ்ருஷ்டித்த நிலம், நீர், அக்னி, ஆகாயம் மற்றும் பூமி ஆகிய அனைத்தையும், பஞ்சீகரணம் என்னும் விதம் மூலம் ஒன்றாகத் திரட்டுகிறாய். இவ்விதம் “உட்புறத்தில் மறைவாக வைத்தும், வெளிப்புறத்தில் நான்முகன் முதலான கண் இமைக்காத தேவர்கள் வாழும்படியான இடமாகச் செய்தும்”, என்பதாக உண்டாக்கப்பட்டதும்; இரண்டாவது ஏதும் இன்றி உள்ளதும் ஆகிய அண்டம் என்ற இந்தக் கோட்டையிலிருந்து உனது மிகுந்த ஒளியுடன் கூடிய பரமபதத்தில், பெறுவதற்கு மிகவும் அரிதான உனது திருவடிகளில் எப்போது என்னைச் சேர்ப்பாய்?

அவதாரிகை - “நாமே செய்யப்புக, நீர் ‘வேண்டா’ என்றவாறேயன்றோ தவிர்ந்தது; இதுக்கு நம்மைக் காற்கட்டவேணுமோ?” என்ன; “செய்யக்கடவதாகில் அது என்று செய்வது?” என்கிறார். “எம்மா வீட்டுத் திறமும் செப்பம்” என்றாரே.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இவ்விதம் உம்மை நாமே நம்முடைய திருவடிகளில் சேர்ந்துக் கொள்ள முயன்றபோது, நீவிர் வேண்டாம் என்று உரைத்த காரணத்தால் அல்லவோ அதனை நாம் தவிர்த்தோம்? இதற்கு நம்மை என்ன சொல்ல இயலும்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “நீ செய்யப்போகிறாய் என்றால், அது எந்த நாளில்?”, என்கிறார். திருவாய்மொழி (2-9-1) - எம்மா வீட்டுத் திறமும் செப்பம் - என்றார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (காட்டி) ஐந்த்ரஜாலிகரைப்போலே; முன்பு தானேதானாம்படி இவற்றையடையத் தன்பக்கலிலே உபஸம்ஹரித்து ஸதவஸ்த்தமான ஜகத்தை, “ததா யதா பூர்வமகல்பயத்” என்கிறபடியே, இத்தையுண்டாக்கிக் காட்டி. (நீ கரந்துமிடும்) ஸ்ரஷ்டாவான நீயே ப்ரளயம் வந்தவாறே உள்ளே வைத்து ரக்ஷித்து, அது கழிந்தவாறே வெளிநாடு காண உமிழும். அன்றிக்கே, நீ கரந்து காட்டி, உமிழ்ந்து காட்டுமென்றுமாம். இப்படி உண்பது உமிழ்வதான ப்ருதிவ்யாதிகளாலே. (ஈட்டி) திரட்டி. த்ரிவ்ருத்தகரணத்தைச் சொன்னபடி. “ஸமேத்யாந்யோந்ய ஸம்யோகம் பரஸ்பர ஸமாச்ரயா”, இவை தனித்தனியும் காரியத்தைப் பிறப்பிக்கமாட்டா; கூடினாலும் ஸமப்ரதாநமாய், நிற்கில் காரியம் பிறப்பிக்கமாட்டாது. செதுகையும் மண்ணையும் நீரையுங் கூட்டி குலாலாதிகள் கடாதிகளைப் பிறப்பிக்குமாபோலே; பரஸ்பரம் காரணம் ஏகரூபமாய் நிற்கில் கார்யமும் ஏகரூபமாயிருக்குமிறே; தேவாதி கார்ய நாநாவித்யம் பிறக்கும்படி குண ப்ரதாநபாவேந நிற்கும். இப்படி இவற்றைத் திரட்டி இவற்றாலே. (நீ வைத்தமைத்த) நீ சமைத்து வைத்த.

விளக்கம் - (காட்டி) - யாரும் அறியாமல் சில பொருள்களை முன்பே விழுங்கிவிட்டு, அதனைப் பலரும் காண வெளிவிடும் இந்த்ரஜாலக்காரன் போன்று, தானே இவற்றை அழிக்கும்போது, அவை அனைத்தையும் தன்னுள்ளே அடக்கி. இருப்பைக் கொண்டது என்பதாக உள்ள இந்த ஜகத்தை, தைத்திரீயம் - ததா யதா பூர்வம் அகல்பயத் - முன்பு இருந்தது போன்றே நான்முகன் படைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப உண்டாக்கிக் காண்பித்து.

(நீ கரந்து உமிழும்) - இவற்றைப் படைத்த நீ, ப்ரளயம் வந்தவுடன் இவை அனைத்தையும் உள்ளே வைத்துக் காப்பாற்றி, ப்ரளயம் நீங்கியவுடன் மீண்டும் வெளியே விடுகிறாய். அல்லது, “அழித்தல், படைத்தல் ஆகிய இரண்டையும் காண்பித்து” என்றும் பொருள் கூறலாம். இவ்விதம் உட்கொள்ளுதல் மற்றும் வெளியேற்றுதல் என்பதாக உள்ள பஞ்சபூதங்களால். (ஈட்டி) - திரட்டப்பட்ட. அதாவது தரிவ்ருக்கரணத்தைக் கூறுகிறார். ஸ்ரீவிபு (1-2-54) - ஸமேத்ய அந்யோந்ய ஸம்யோகம் பரஸ்பர ஸமாச்யா - பஞ்சபூதங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து, அனைத்திலும் அனைத்தும் உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப, பஞ்சபூதங்கள் தனித்தனியாக நின்று எந்த ஒரு கார்யத்தையும் உண்டாக்க இயலாது; அவை ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்தாலும், சரிசமமாகச் சேர்ந்தால் கார்யத்தை உண்டாக்க இயலாது. பதர் மற்றும் கூளம், மண், நீர் ஆகியவற்றை ஒன்றாகச் சேர்ந்து குயவர்கள் பானைகளை உண்டாக்குவது போன்று, இவையும் சேரவேண்டும். ஒரு பஞ்சபூதத்திற்கு மற்றொன்று காரணம் என்றுள்ளபோது, அவை அனைத்தும் சேர்ந்து ஒரே ரூபமாக இருக்கும் அல்லவோ? ஆனால் கார்யத்தில் வேறுபாடுகள் இருத்தல் வேண்டும் அல்லவோ? தேவர்கள் போன்ற பலவிதமான கார்யப்பொருள்கள் உண்டாகும்படியாக, பஞ்சபூதங்கள் அந்தந்த குணங்களுக்குத் தக்கபடியாகக் கலந்து நிற்கும். இவ்விதம் இவை அனைத்தையும் ஒன்றாகத் திரட்டி இவை மூலம். (நீ வைத்து அமைத்த) - நீ உண்டாக்கி வைத்த.

வ்யாக்யானம் - (இமையோர் இத்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் வன்னியம் செய்கிற அத்விதீயமான அண்டமாகிற கோட்டையினின்றும் என்னைப் புறப்படவிட்டு. கோட்டையாவது புறம்புள்ளாரால் புகுரவொண்ணாததுமாய், உள்ளுள்ளாரால் புறப்படவுமொண்ணாதே, புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமும் தெரியாதாயிருக்குமதினே. “துரத்யயா” என்றானிறே தானும். (என்னை) இக்கோட்டையிலேயகப்பட்டுப் புறப்பட வழியறியாதிருக்கிற என்னை. “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே” என்று நீ சொன்னபடியே உன்னையே பற்றின என்னை.

விளக்கம் - (இமையோர் இத்யாதி) - நான்முகன் முதலானவர்கள் அமர்ந்து அரசாட்சி செய்வதும், இரண்டாவது என ஏதும் இல்லை என்பதுமாக உள்ள அண்டம் என்ற கோட்டை. அதன் உள்ளிலிருந்து என்னை புறப்படும்படிச் செய்து. கோட்டை என்றது ஏன்? கோட்டை என்றால், அதன் உள்ளே இருப்பவர்களால் வெளியேற இயலாதபடியும்,

உள்ளே இருப்பவர்களால் வெளியே செல்ல இயலாதபடியும் உள்ளதாகும்; அதாவது, புகுந்த இடமும் புறப்பட்ட இடமும் அறியாதபடி உள்ளதாகும். கீதை (7-14) – துரத்யயா - அரிதானது - என்றான். (என்னை) – இந்தக் கோட்டையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு, இதிலிருந்து வெளியேற வழி தெரியாதபடி உள்ள என்னை. கீதை (7-14) – மாம் ஏவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே – யார் என்னையே சரணம் என்று புகுகிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையை எளிதாகக் கடக்கிறார்கள் - என்று நீ கூறியபடி, உன்னை மட்டுமே சரணம் புகுந்த என்னை.

வ்யாக்யானம் – “உம்மை இத்தைக் கழித்துக்கொடு போகச் சொல்லுகிறது எங்ஙனே?” என்ன, (உன் கொழுஞ்சோதியுயர்த்து) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தமாய், சுத்தஸத்தவமயமாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே. (கூட்டரிய திருவடிக்கள்) ஸ்வயத்தத்தால் துஷ்ப்ராபமான திருவடிகளை. (எஞ்ஞான்று) “மாசுச.” என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லிலும், “ஸ்திதோஸ்மி” என்றிருக்கலாயிறே இருப்பது; அப்படியே “நான் கூட்டக் கடவேன்” என்று ஒரு வார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும். “ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட” என்னலாம்படி, “பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே” என்கிறவோபாதி வார்த்தை அருளிச்செய்தருள வேணும். “இத்தைக் கழிக்க வேணும்” என்றிருக்கிற என்னை, நீ உகந்தாரைக் கொடு போய் வைக்கும் தேசத்திலே, ஸர்வசக்தியான நீயே என்று கொடு போய் வைக்கக்கடவை? இக்கோட்டையிட்ட இவன்தானே கழிக்க வேணுமிறே. விரோதியைப் போக்கிலும் இவனைப் பற்ற வேணும், தன்னைப் பெறிலும் தன்னாலே பெறவேணும்; “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே”, “தமேவ சரணம் கச்ச”. பிள்ளை திருநறையூரையர், “ஒரு குருவி பிணைத்த பிணை ஒருவரால் அவிழ்க்க வொண்கிறதில்லை; ஒரு ஸர்வசக்தி கர்மாநுகூலமாகப் பிணைத்த பிணையை அவனைக் காற்கட்டாதே, இவ்வெலியெலும்பனான ஸம்ஸாரியால் அவிழ்த்துக் கொள்ளப் போமோ?” என்று பணிப்பர்.

விளக்கம் – இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இதிலிருந்து உம்மைக் கொண்டு போகும்படியாக நீவிர் கூறுகிறீர். இது எப்படி?” என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (உன் கொழுஞ்சோதி உயர்த்து) – ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் என்பது சிறிதும் அற்றதும், சுத்தஸத்தவமயமாக உள்ளதும், எல்லை இல்லாத தேஜஸ் கொண்டதும் ஆகிய பரமபதத்தில், (கூட்டரிய திருவடிக்கள்) - நம்முடைய முயற்சியால் அடைய இயலாத

திருவடிகளை. (எஞ்ஞான்று) – கீதை (18-66) - மாசுச: - வருத்தம் கொள்ளாதே - என்று நீ கூறியது போன்று இப்போது உரைத்தாலும், கீதை (18-73) – ஸ்திதோஸ்மி - உறுதியுடன் உள்ளேன் - என்று கூறியது போன்று நான் இருக்கலாம். அது போன்றே, “நாம் உன்னை நம்முடன் சேர்த்துக் கொள்வேன்” என்று ஒரு வார்த்தை அருளிச்செய்ய வேண்டும். “இந்த ஸம்ஸார உலகிலிருந்து என்னை நீக்கவேண்டும்” என்று உள்ள என்னை, நீ உகப்பவர்களைக் கொண்டு வைக்கும் பரமபதத்தில், அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட நீ எந்த நாளில் கொண்டு சேர்க்கப் போகிறாய்? இவ்விதம் ஆழ்வார் கூறியது ஏனென்றால், அவன் உண்டாக்கி வைத்த கோட்டையிலிருந்து அவன் மட்டுமே வெளியேற்ற இயலும். விரோதியைப் போக்குவதற்கு அவனையே பற்ற வேண்டும், அவனைப் பெறுவதற்கும் அவனையே பற்ற வேண்டும். கீதை (7-14) – மாம் ஏவ யே ப்ரபத்யந்தே – என்னை மட்டுமே சரணம் புகுந்து - என்றும், கீதை (18-62) – தமேவ சரணம் – அவனையே சரணம் புகுந்து - என்றும் கூறியது காண்க. பிள்ளை திருநறையூர் அரையர், “ஒரு குருவி கட்டிய கூட்டை வேறு யாராலும் அவிழ்க்க இயலாது. அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட ஒருவன், கர்மங்களில் அடிப்படையில் அமைத்த கூட்டை அவனைப் பற்றாமல், இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள அற்பமான சக்தி கொண்ட ஒருவனால் அவிழ்த்துக் கொள்ள இயலுமோ?”, என்றார்.

4-9-9 கூட்டுதி நின் குரைகழல்கள் இமையோரும் தொழாவகை செய்து

ஆட்டுதி நீ அரவணையாய் அடியேனுமதுவறிவன்

வேட்கையெல்லாம் விடுத்தென்னை உன் திருவடியே சுமந்துழல்க்

கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை நான் கண்டேனே

பொருள் – உன்னால் விரும்பப்படுபவர்களை, அவர்கள் ஞானம் அற்றவர்கள் என்றாலும் உனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்கிறாய். தங்களுடைய முயற்சியால் உன்னைக் காண முயல்பவர்கள் தேவர்களாக இருந்தாலும் கூட, உன்னால் எண்ணப்படாத அவர்கள், உன்னைக் கண்டு அனுபவிக்க இயலாதபடிச் செய்கிறாய். ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ளவனே! அடியார்கள் விஷயத்தில் ஸௌலப்பயமும், மற்றவர்கள் விஷயத்தில் ஸௌலப்பயம் அற்றவனாகவும் உள்ள உனது இயல்பை நான் அறிவேன். எப்படி? மற்ற விஷயங்களில் உள்ள ஈடுபாடுகள் அனைத்தையும் முற்றிலுமாக விலக்கி, உன்னை அல்லாமல் வேறு எதிலும் ஆசை அற்ற என்னை, எல்லையற்ற இன்பம் அளிக்கவல்லதும்

பெற இயலாததும் ஆகிய உனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொண்டாய். இதனை நான் கண்டேன். இது உறுதியாகும்.

அவதாரிகை - இவருடைய ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தாலே வந்த வ்யஸநமெல்லாம் தீரும்படி, திருநாட்டிலிருந்து இருப்பைக் காட்டியருள, கண்டு அனுபவிக்கப் பெற்றேனென்று த்ருப்தராகிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாருடைய ஸம்ஸாரத்தைக் குறித்த சிந்தனை காரணமாக அவருக்கு ஏற்பட்ட துன்பம் அனைத்து நீங்கும்படியாக, அவர் பரமபதத்தில் உள்ள இருப்பை, அவருக்கு அவன் காண்பித்தான். “அதனைக் கண்டு நான் அனுபவிக்கப் பெற்றேன்” என்று மனநிறைவு கொள்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கூட்டுதி நின்குரைகழல்கள்) அளவிலிகளாகவுமாம், நீ உகந்தாரை உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுதி. குரையென்று பெருமையாதல், ஆபரண த்வநியாதல். (இமையோர் இத்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகளையாகிலும், நீ நினையாதாரை வந்து கிட்டாதபடி பண்ணி அலைப்பதி. (அரவணையாய்) “கூட்டுதி” என்றதுக்கு உதாஹரணம். (அடியேனும் அதுவறிவன்) லோக வேதங்களிலே ப்ரஸித்தமான உன்படியை நானும் அறிவேன். அறிந்தபடிதான் என்? என்னில்; (வேட்கையெல்லாம் விடுத்து) எனக்கு உன்னையொழிந்தவையாம் அத்தனையன்றோ ஆசைப்படுகைக்கு; உன் விபூதியில் நான் “எனக்கு, எனக்கு” என்னாததுண்டோ? “யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு” செய்திலையோ? (உன் திருவடியே சுமந்துழல்) பாஹ்ய விஷயங்களிலுண்டான ஆசையெல்லாம் உன்பக்கலிலேயாய், உன் திருவடிகளையே நான் ஆதரித்து, அதுவே யாத்ரையாய்ச் செல்லும்படிக்காக. (கூட்டரிய இத்யாதி) யாவர் சிலர்க்கும் தந்தாமால் சேர்த்துக் கொள்ளவரிய திருவடிகளை நான் சேரும்படி என்னைச் சேர்த்துக் கொண்டாய். இது நான் கேட்டார் வாய்க் கேட்டுச் சொல்லுகிறேனல்லேன்; அனுபவத்தாலே சொல்லுகிறேன்.

விளக்கம் - (கூட்டுதி நின்குரைகழல்கள்) - அறிவற்றவர்கலாக உள்ளபோதிலும், நீ உகப்பவர்களை உனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்கிறாய். குரை என்பதற்கு பெருமை என்றும், ஆபரணங்களுடைய ஒலி என்றும் இரண்டு பொருள்கள் உள்ளன. (இமையோர்

இத்யாதி) - நீ நினைக்காதவர்கள் நான்முகன் போன்றவர்களாக உள்ளபோதிலும், உன்னை அவர்கள் வந்து கிட்டாதபடி, அவர்களை அலையச் செய்கிறாய். (அரவணையாய்) - “அரவணை” என்ற சொல்லானது, இவன் தனக்கு விருப்பமானவர்களைத் தன்னுடன் சேர்ந்துக் கொள்வதற்கு உதாரணம் ஆகிறது. (அடியேனும் அது அறிவேன்) - இந்த லோகத்து வழக்கங்களிலும், வேதங்களிலும் உனது விதத்தை நான் அறிவேன். இவர் எப்படி அறிந்தார்? (வேட்கை எல்லாம் விடுத்து) - உன்னை அல்லாமல் மற்ற அனைத்தைக் குறித்தும் ஆசை கொள்வதாக இந்த உலகம் உள்ளது. “எனக்கு, எனக்கு” என்று விரும்பாத பொருள்கள் ஏதேனும் இங்கு உள்ளதோ? திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு - என்பதை நீ செய்ய மாட்டாயோ? (உன் திருவடியே சுமந்து உழல) - மற்ற விஷயங்களில் உண்டான விருப்பங்கள் அனைத்தும் உனது திருவடிகளில் மாறும்படியாக, உனது திருவடிகளை மட்டுமே நான் பற்றி நின்று, அதுவே எனது வாழ்வு செல்வதற்கு ஏற்றவிதமாக. (கூட்டரிய இத்யாதி) - மற்றவர்களால் தங்களுடைய முயற்சியால் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு இயலாத திருவடிகளை நான் வந்து அடையும்படி என்னைச் சேர்த்துக் கொண்டாய். இதனை மற்றவர்கள் கூறக் கேட்டு நான் உரைக்கவில்லை, எனது அனுபவத்தின் மூலம் கூறுகிறேன்.

4-9-10 கண்டு கேட்டுற்று மோந்து உண்டுழலுமைங்கருவி

கண்டவின்பம் தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம்
ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்பக்
கண்ட சதிர் கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேனுன் திருவடியே

பொருள் - ரூப குணத்தைக் காண்பது, சப்த குணத்தைக் கேட்பது, ஸ்பர்ச குணத்தைக் கிட்டுவது, மண குணத்தை முகர்வது மற்றும் சுவை குணத்தை உண்பது என இப்படியாக மற்ற விஷயங்களைத் தேடி அலைந்தபடி உள்ள ஐந்து இந்த்ரியங்களால் அளவிட்டு அனுபவிக்கப்பட்ட செல்வம் போன்ற சுகமும்; இந்த இந்த்ரியங்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டு அனுபவிக்க இயலாததும், அளவிட இயலாததும், பகவத் அனுபவத்தை நோக்கும்போது அற்பமானதும் ஆகிய ஆத்ம அனுபவ சுகமும்; ஒருநாளும் கழலாத மேன்மையான கைவளையல்கள் அணிந்தவளும், அனைத்து ஸம்பத்துக்களையும் தொகுத்த வடிவமாக உள்ளதால் “திரு” என்று கூறப்படுபவளும், பெண்களில் உத்தமியும் ஆகிய பெரியபிராட்டியாரும் புருஷர்களில் உத்தமனாகிய நீயும், ஒன்றாகத் திரண்டு

நிற்கும்படியாக நீ ஏற்படுத்திய வாய்ப்பைக் கண்டு நான், செல்வம் மற்றும் ஆத்ம அனுபவம் ஆகியவற்றை விலக்கினேன். அனைத்து பதார்த்தங்களும் உனக்குள் அடங்கும்படியாக, மஹாலக்ஷ்மியின் பதியாகிய உனது திருவடிகளை அடைந்தேன்.

அவதாரிகை - கீழிற்பாட்டில், “விடுத்து” என்றும், “கூட்டினை” என்றும் ப்ரஸ்துதமான பேற்றை, “பிரீத்யதிசயத்தாலே விட்டது இது, பற்றினது இது” என்று வ்யக்தமாக அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “விடுத்து, கூட்டினை” என்று கூறப்பட்ட பேறு குறித்து, இந்தப் பாசுரத்தில், “பிரீதியின் மிகுதி காரணமாக விட்டது இது, பற்றியது இது” என்று விளக்கமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்டு இத்யாதி) காட்சிக்குக் கருவியாயிருக்கும் கண், கேட்கைக்கு கருவியாயிருக்கும் செவி, ஸ்பர்சித்தறிக்கைக்குக் கருவியாயிருக்கும் த்வகிந்த்ரியம், கந்தக்ரஹணத்துக்குக் கருவியாயிருக்கும் க்ரானேந்த்ரியம், ரஸநை ரஸாநுபவத்துக்கு கருவியாயிருக்கும். கண்டு, கேட்டு, உற்று, மோந்து, உண்டு இப்படி இதுவே யாத்ரையாய்ப் போருகைக்கு ஸாமக்ரியாயிருக்குமிநே சக்ஷராத்ரி கரணங்கள். (ஐங்கருவி கண்டவிற்பம்) உழக்காலே யளக்குமபோலே பரிச்சிந்த வஸ்து க்ரஹகமான இந்த்ரியங்களாலே அநுபவிக்கப்பட்ட ஐஹிகஸுகம். ஆத்மாவுக்கு நித்யதர்மமாய் ஜ்ஞாநம், அதுதான் ஸங்குசிதமாயிருக்கக்கடவது; கர்மநிபந்தநமாக ஸங்குசிதமாய், மநஸ்ஸடியாகப் புறப்பட்டு, பாஹ்யேந்த்ரியத்வாரா விஷயங்களை க்ரஹிக்கக் கடவதாயிநே இருப்பது. (தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றிற்பம்) இவ்வருகிலநுபவத்தைப் பற்றத் தான் தெரிவரியதாய் துர்ஜ்ஞேயமாய், அளவிறந்து அவ்வருகில் பகவதநுபவத்தைப் பற்றத் தான் அளவிலியாய், அணுவான ஆத்மவஸ்துவைப் பற்ற வருகிற போகமாகையாலே ஸ்வரூபத்: பரிச்சிந்தமாயிருக்கிற ஆத்மாநுபவஸுகம். இவற்றை (ஒழிந்தேன்) விட்டேன். (சிற்றிற்பம்) அந்தமில் பேரின்பத்துக்கு எதிர்த்தட்டானதிநே.

விளக்கம் - (கண்டு இத்யாதி) - காண்பதற்கு உதவியாக உள்ளது கண், கேட்பதற்கு உதவியாக உள்ளது காது, தீண்டுதலை அறிவதற்கு உதவியாக உள்ளது தோல், மணத்தை அறிய உதவியாக உள்ளது மூக்கு, சுவையை அறிவதற்கு உதவியாக உள்ளது நாக்கு.

காணுதல், கேட்டல், தீண்டுதலை அறிதல், முகர்தல் மற்றும் சுவைத்தல் என்பதாக உள்ள இந்தச் செயல்களைச் செய்தபடி இருப்பதற்கு உதவியாக கண் முதலான உறுப்புகள் உள்ளன அல்லவோ? (ஐங்கருவி கண்ட இன்பம்) – உழக்கு கொண்டு அளந்து எடுக்க இயல்வது போன்று, அளவுடன் கூடிய பொருள்களை அறியவல்ல இந்திரியங்களால் அனுபவிக்கப்படும் இந்த லோகத்தில் உள்ள சுகம். ஞானமானது, ஆத்மாவிற்கு எப்போதும் உள்ள பண்பாகவே இருக்கிறது. ஆனால் அத்தகைய ஞானமானது, ஸம்ஸார நிலையில் சுருங்கியே உள்ளது. கர்மங்கள் காரணமாகச் சுருங்கிய நிலையில் உள்ள ஞானமானது, மனம் மூலமாகப் புறப்பட்டு, வெளி இந்திரியங்கள் மூலமாக உலக விஷயங்களை அறிவதாக உள்ளது. (தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம்) - இந்த உலக அனுபவங்களுடன் ஒப்பு நோக்கும்போது, தான் அறிவதற்கு மிகவும் அரியதாக உள்ளது; பகவத் அனுபவத்துடன் ஒப்பு நோக்கும்போது, தான் மிகவும் அற்பமானதாக உள்ளது; இப்படிப்பட்டதான அணுவாக உள்ள ஆத்மவஸ்து காரணமாக ஏற்படும் இன்பம் என்பதால், ஸ்ப்ருபத்தில் அளவுடன் கூடியதாக உள்ள ஆத்ம அனுபவ சுகம். இவற்றை, (ஒழிந்தேன்) – விட்டேன். (சிற்றின்பம்) - எல்லையில்லாத இன்பத்திற்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள இன்பம்.

வ்யாக்யானம் - விட்டது இதுவாகில் பற்றிற்று எது? (ஒண்தொடியாள் இத்யாதி) பெரிய பிராட்டியாரும் நீயுமாய்ச் சேரவிருக்கிற உங்களிருவருடையவும் அபிமாநத்திலே ஒரு விபூதியாக அடங்கியிருக்கிற இருப்பைக் கண்டேன். தொடியென்பது முன்கைவளை. அதுக்கு ஒண்மையாவது, இவளைக் கைகழியாதிருக்கை. நித்யாந்பாயிநியாகையாலே, முன்பு ஒருகால் கழன்று பின்பு ஸாத்மிக்க வேண்டும்படியிருப்பதில்லையிறே. “சங்கு தங்கு முன்கை நங்கை” என்னக்கடவதிறே. (திருமகளும் நீயுமே) இப்படியிருக்கிற பிராட்டியும், அவள்தானுங்கூட “இறையும் அகலகில்லேன்” என்னும்படியிருக்கிற நீயும். (நீயுமே நிலா நிற்ப) இருவருடையவும் அபிமாநத்துக்குள்ளே த்ரிபாத்விபூதியாக அடங்கிக் கிடக்கும். “நாந்யோர் வித்யதே பரம்” என்னாநிற்க, வாசல்தோறும் ஈச்வரர்களிறே இங்கு. (நிலா நிற்பக் கண்ட சதிர்) உங்களிருவருடையவும் அபிமாநத்திலே கிடக்குமதுவே யாத்ரையாம்படி நீ பார்த்து வைத்த, சதிருண்டு நேர்பாடு; “வைகுண்டே” இத்யாதிப்படியே நீ பார்த்து வைத்த வாய்ப்பு, அத்தைக் கண்டு.

விளக்கம் - விட்டது இது என்றால், எதனைப் பற்றினார் என்பதற்கு அடுத்து விடை அருளிச்செய்கிறார். (ஒண்டொடியாள் இத்யாதி) - பெரியபிராட்டியாரும் நீயுமாகச் சேர்ந்து உள்ள, உங்கள் இருவருடைய நிழலில் ஒதுங்கியுள்ள நித்யவியூதியின் இருப்பை நான்கண்டேன். தொடி என்றால், முன் கையில் உள்ள வளையல்கள். அதற்குப் பொலிவானது, இவளுடைய திருக்கரங்களை விட்டு அகலாமல் இருத்தல் ஆகும். இவள் ஸர்வேச்வரனை விட்டு எப்போதும் அகலாதவள் என்பதால், முன்பு ஒருமுறை கழன்று, பின்பு பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்படியாக இருப்பதில்லை; அதாவது கழல்வதே இல்லை. ஆனால் இவளுடைய வளையல்கள் கழலாமல் இருக்குமோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; திருச்சந்தவிருத்தம் (57) - சங்கு தங்கு முன்கை நங்கை - என்பது காண்க. (திருமகளும் நீயுமே) - இப்படியாக உள்ள பெரியபிராட்டியாரும், அவள் திருவாய்மொழி (6-10-10) - இறையும் அகலகில்லேன் - என்னும்படியாக உள்ள நீயும். (நீயுமே நிலா நிற்ப) - உங்கள் இருவருடைய நிழலில் மூன்று பாதங்களாக நித்யவியூதி நிற்கும். ஆனால் லீலாவியூதியும் அடங்கியுள்ளபோது, நித்யவியூதியை மட்டும் ஏன் கூறினார் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீவிபு (1-8-35) - ந அந்யோர் வித்யதே பரம் - இவர்கள் தவிர வேறு வஸ்து ஏதும் அறியப்படுவது இல்லை - என்றுள்ளபோது, வாசல்தோறும் இங்கு ஈச்வரர்கள் அல்லவோ நிறைந்துள்ளனர்? அதாவது “நானே ஈச்வரன்” என்பதாக இங்கு நின்று, மற்றவர்கள் அவனுக்கு வசப்படுவதை இவர்கள் ஏற்கமாட்டார்கள்; ஆனால் அங்கு அவனுக்கு வசப்படுவதை ஏற்பதால், இவ்விதம் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார் என்று கருத்து. (நிலா நிற்பக் கண்ட சதிர்) - உங்கள் இருவருடைய நிழலில் ஒதுங்கிக் கிடப்பதே வாழ்க்கை என்றாகும் படியாக நீ செய்து வைத்த நிலை உள்ளது. “வைகுண்டே - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உள்ளான்” என்பதற்கு ஏற்ப, நீ ஏற்படுத்தி வைத்த ஒரு வாய்ப்பு. அதனைக் கண்டு.

வ்யாக்யானம் - (உன் திருவடியே அடைந்தேன்) “அந்நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாய் உன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்யவேணும்” என்று உன் திருவடிகளைக் கிட்டினேன். இது நான் உற்றது, கீழ்ச்சொன்னவை நான் விட்டது. “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே”யென்னும் காட்டில் நித்யவியூதி யோகத்தைச் சொல்லிற்றாமோ என்னில், “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்று கொலோ” என்று இவர் சொல்லுகையாலும், “பக்தைர்ப்பாகவதைஸ்ஸஹ” என்று ப்ரமாணாந்தரங்கள் உண்டாகையாலும். இனித்தான் “நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே மற்றொரு

பொருளுமின்றி” என்று வைத்து “கொடுவுலகங் காட்டேல்” என்றவோபாதி, அவர்களிருவருமே என்றவிடத்தில், அவர்களபிமாநத்திலே அடங்கிக் கிடப்பதொரு விபூதியுண்டாகச் சொல்லத் தட்டில்லையிறே. அததான் இதுவானாலோ? என்னில்; அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே, “பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா” என்கிறபடியே, தானும் பிராட்டியுமாக இருந்து “க்ரியதாம்” என்று சொல்லுகிறபடியே, இளையபெருமானை அடிமை கொண்டாற்போலே, இவரை அடிமை கொள்ளுவதொரு தேசவிசேஷத்திலேயா யிருக்குமிறே.

விளக்கம் - (உன் திருவடியே அடைந்தேன்) - “அப்படிப்பட்ட நித்யஸூரிகளுடன் ஒருவராக நின்று உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்” என்று நினைத்து உனது திருவடிகளை அடைந்தேன். இது நான் ஏற்றுக்கொண்டதாகும்; நான் விட்டதை கீழே உரைத்தேன். ஆனால், “ஒண்தொடியாள் திருமகளும் நீயும்” என்று கூறியதன் மூலம், “நித்யவிபூதியில் நித்யஸூரிகளுடன் சேர்ந்து இருத்தல்” என்பது கூறப்பட்டதாகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்று கொலோ - என்று இவர் கூறுவதாலும், பக்தை: பாகவதை: ஸஹ - பக்தர்களுடன் பாகவதர்களுடனும் சேர்ந்து - என்று ப்ரமாணங்கள் உள்ளதாலும் ஆகும். திருவாய்மொழி (4-9-7) - நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே மற்றொரு பொருளுமின்றி - என்று உரைத்தது போன்று, “அவர்கள்” என்று கூறப்பட்டபோது, அவர்கள் நிழலில் ஒதுங்கிக் கிடக்கும் ஒரு உலகம் என்று கூறுவதில் எந்தத் தோஷமும் இல்லை. ஆனால் அந்த உலகம் இந்த உலகம் ஆனாலோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தனக்கே உரித்தான திருமேனியுடன், அயோத்யாகாண்டம் (31-25) - பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா - நீயும் சீதையுமாய் நின்று - என்பதற்கு ஏற்ப, தானும் பிராட்டியுமாக நின்று, “க்ரியதாம் - இதனைச் செய்க” என்று லக்ஷ்மணனை அடிமையாக்கிக் கொண்டது போன்று, நம்மாழ்வாரை அடிமையாக்கிக் கொள்வதும் ஒரு சிறப்பான இடத்திலே என்றாகும் அல்லவோ?

4-9-11 திருவடியை நாரணனைக் கேசவனைப் பரஞ்சுடரைத் திருவடி சேர்வது கருதிச் செழுங்குருகூர்ச் சடகோபன் திருவடி மேலுரைத்த தமிழ் ஆயிரத்துளிப்பத்தும் திருவடியேயடைவிக்கும் திருவடி சேர்ந்தொன்றுமினே

பொருள் - அனைத்திற்கும் எஜமானனாகவும், அனைவருக்கும் அந்தராத்மாவாக உள்ள தன்மை கொண்டவனும், அடியார்களுடைய விரோதிகளைக் கேசியை அழித்தது போன்று அழிப்பவனும், எப்போதும் தேஜஸ் நிரம்பியபடி உள்ளவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனை உத்தேசித்து; அவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றவேண்டும் என்று எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ளவரும், எல்லையற்ற இனிமை கொண்ட ஆழ்வார்திருநகரியின் தலைவராக உள்ளவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார், அவனுடைய திருவடிகள் மீது அருளிச்செய்த ஆயிரம் தமிழ் பாசுரங்களில் இந்த பத்துப்பாசுரங்கள், அவனுடைய திருவடிகளை அடையச் செய்யும். நீங்களும் அத்தகைய திருவடிகளை அடைந்து, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய முயல்வீர்களாக.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தாரை இதுதானே அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்கும் என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களை, இந்தத் திருவாய்மொழியே அவனுடைய திருவடிகளில் கொண்டு சேர்க்கும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - புறம்புண்டான ருசியைப் போக்கித் தன் பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பித்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து ஏத்துகிறார். (திருவடியை) ஸர்வஸ்வாமியாயுள்ளவனை. (நாரணனை) கேவலம் ஸ்வாமித்வமேயன்றிக்கே, இவை “அல்லோம்” என்றவன்றும் தான் விடமாட்டாதபடி வத்ஸலனாயுள்ளவனை. (கேசுவனை) வத்ஸலனாய்க் கடக்க இருக்கையன்றிக்கே, இவற்றோடே ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து, அவர்கள் விரோதிகளைப் போக்கும்வனை. (பரஞ்சுடரை) இப்படி அவதரித்து நின்றவிடத்திலே உண்டான மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தைச் சொன்னபடி. (திருவடி சேர்வது கருதி) அவன் திருவடிகளைக் கிட்டினோமாகவேனுமென்னும் மநோரதத்தையுடையராய். அடியே பிடித்து மநோரதம் இதுவேயிறே, “துயரறு சுடரடி தொழுதெழு” என்று.

விளக்கம் - மற்ற விஷயங்கள் மீது, கொண்டிருந்த ஈடுபாடுகள் அனைத்தையும் விலக்கி, தன் மீது மட்டுமே ஈடுபாடு கொள்ளும்படியாக ருசியை ஏற்படுத்திய உதவியை எண்ணித் துதிக்கிறார். (திருவடியை) - அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ளவனை. (நாரணனை) - வெறும் எஜமானத்தன்மை மட்டுமே அல்லாமல், இந்த உலகில் உள்ள உயிர்கள், “நாங்கள்

சேரமாட்டோம்” என நின்றாலும், தான் அவற்றை விட இயலாத வாத்ஸல்யம் கொண்டவனை. (சேசவனை) - வாத்ஸல்யம் கொண்ட அவனை விட இயலாதபடி உள்ளபோதிலும், இவற்றுடன் ஒன்றாக வந்து அவதரித்து, இவர்களுடைய விரோதிகளைப் போக்கியவனை. (பரஞ்சுடரை) - இவ்விதம் மனிதனாக வந்து அவதரித்தது போன்று நின்றாலும், வெளிப்படும் பரத்வத்தைக் கூறினார். (திருவடி சேர்வது கருதி) - அவனுடைய திருவடிகளை அடைந்தே தீரவேண்டும் என்னும்படியான எண்ணத்தை எப்போது கொண்டவராக. திருவாய்மொழி (1-1-1) – துயர் அறு சுடர் அடி தொழுது எழு – என்று, முதல் திருவாய்மொழி தொடங்கி தொடர்கின்ற எண்ணம் இதுவே அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (செழுங்குருகூர்ச் சடகோபன்) அவ்வூரில் பிறப்பாயிற்று இவர்க்கு இந்த ப்ராவண்யத்துக்கு அடி; திருவயோத்யையில் மண்பாடுதானே ராமபக்தியை பிறப்பிக்குமாபோலே. (திருவடி மேலுரைத்த இத்யாதி) அவன் திருவடிகளில் சொன்ன தமிழாயிரத்திலும் வைத்துக் கொண்டு, இந்தப் பத்தும் அவன் திருவடிகள் சென்று அடைவிக்கும்; நீங்களும் அதுக்கு உறுப்பாகத் திருவடிகளிலே சென்று கிட்டுங்கோள். அவன் திருவடிகளிலே கிட்டக்கொள்ள, அடிசிற்பாணைபோலே, உங்களுக்குமாயிராதே அவன் திருவடிகளில் நித்ய கைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்கப் பாருங்கோள். “ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே” என்றும், “யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இளையபெருமாளைப் பிரியாதே நின்று அவன் நினைவுக்கீடாக அடிமை செய்யப்பாருங்கோள். இப்படி அடிமை செய்வார்க்கு, இவர் விட்டவையும் விட்டுப் பற்றிற்றும் பற்ற வேணுமோ என்னில், இவர் அருளிச்செய்த இந்தத் திருவாய்மொழியை அநுஸந்திக்கவே, தன்னடையே சப்தாதிகளில் விரக்தியையும் பிறப்பித்து, அவன் திருவடிகளிலே சேரவிடும் இதுதானே.

விளக்கம் - (செழுங்குருகூர்ச் சடகோபன்) - அயோத்தியில் பிறத்தல் என்பது இராமபக்தியை ஏற்படுத்தும் என்பது போன்று, ஆழ்வார்திருநகரியில் பிறந்த காரணத்தால் இந்த ஈடுபாடு இவருக்கு ஏற்பட்டது. (திருவடி மேலுரைத்த இத்யாதி) - அவன் திருவடி குறித்து உரைத்த ஆயிரம் தமிழ் பாசுரங்களில் , இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள் அவனுடைய திருவடிகளை அடையும்படியுச் செய்யும். நீங்களும் அதற்கு ஏற்றபடி அவனுடைய திருவடிகளை அடைவீர்களாக. அவனுடைய திருவடிகளை அடைந்த

பின்னர், அடிசில் பானை போன்று உங்களுக்காக இருக்காமல், அவனுடைய திருவடிகளில் நித்ய கைங்கர்யம் செய்தபடி இருப்பீர்களாக. ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே - ஒப்புமையை அடைந்தவர்களாக - என்றும், யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி - பகவான் எந்த எந்த வழிகளில் செல்கிறானோ அதே வழிகளில் ஆத்மாவும் செல்கிறது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, லக்ஷ்மணனைப் போன்று அவனை விட்டுப் பிரியாமல் நின்று, அவன் நினைவிற்கு ஏற்றபடி கைங்கர்யம் செய்ய முயலுங்கள். ஆனால் இவ்விதம் கைங்கர்யம் செய்பவர்களுக்கு, இவர் விட்டவை மற்றும் விட்டுப் பற்றியவை ஆகியவற்றைக் கைக்கொள்ள வேண்டுமோ? இந்தக் கேள்விக்கு அடுத்து விடை அருளிச்செய்கிறார். இவர் அருளிச்செய்த இந்தத் திருவாய்மொழியை எண்ணியபடி உள்ளபோது, இதுவே சப்தம் முதலான புலன் விஷயங்களின் மீது விரக்தியை ஏற்படுத்தி, அவன் திருவடிகளிலும் சேர்த்து விடும்.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி
ஒன்றுந்தேவும் ப்ரவேசம்

அவதாரிகை (வ்யாக்யானம்) – ஒரு நிலத்திலே ஒரு கூறு உவர்ந்து கிடக்க மற்றைக் கூறு விளைவதறுப்பதாமாபோலே, நித்யவியூதியும் நித்யஸூரிகளும் பகவதநுபவமே யாத்ரையாய்ச் செல்லாநிற்க ஸம்ஸாரமாகிற பாலை நிலத்திலுள்ளார் சப்தாதி விஷயங்களிலே ப்ரவணராய், இவற்றினுடைய லாபாலாபங்களே பேறுமிழவுமாய், பகவத்விமுகராய் க்லேசப்படுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, “அவர்களைத் திருத்துவோம்” என்று பார்த்து, “ஸர்வேச்வரன் உளனாயிருக்க நாம் இருந்து க்லேசப்படவேணுமோ?” என்று, “தேவர் உள்ளீராயிருக்க, இவை இப்படி நோவுபட விட்டிருக்கை போருமோ? இவர்களையும் திருத்தி நல்வழி போக்கவேணும்”, என்று அவன் திருவடிகளிலே விழ, “நம் குறையல்ல காணும்; இவை அசித்தாய் நாம் நினைத்தபடி காரியங் கொள்ளுகிறோ மல்லோமே; சேதநரான பின்பு இவர்கள் பக்கலிலேயும் ருசி உண்டாக வேணுங்காணும், அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷண மோக்ஷத்தைப் பெறும்போது; நாமும் உம்மோபாதி ஆவதெல்லாம் பார்த்து முடியாமை கண்ணநீரோடே காணும் கைவாங்கிற்று” என்ன,

விளக்கம் - ஒரு நிலத்தின் ஒரு பாகம் மட்டும் விளையாமல் உள்ளதாகவும், மற்றொரு பகுதியானது விளைதல் மற்றும் அறுத்தல் என உள்ளதாகவும் காணப்படுகிறது. இதனைப் போன்றே, அவனுடைய ஒரு பகுதியாகிய நித்யவிபூதி மற்றும் நித்யஸூரிகள் ஆகியோர், பகவத் அனுபவம் மட்டுமே தங்களுடைய வாழ்வாகக் கொண்டபடி உள்ளனர்; மற்றொரு பகுதியாகிய ஸம்ஸாரம் என்ற பாலை நிலத்தில் உள்ளவர்கள், உலக விஷயங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக, இவற்றைப் பெறுதல் மற்றும் பெறாமல் இருத்தல் என்பதையே தாங்கள் அடைந்த பேறு மற்றும் இழப்பு என்று கொண்டு, பகவானிடம் விருப்பு இன்றி உள்ளனர். இவர்களுடைய இத்தகைய துன்பம் அடையவல்ல நிலையை எண்ணி, “இவர்களை நாம் திருத்துவோம்” என நம்மாழ்வார் தீர்மானித்தார். ஆகவே தனது திருவுள்ளத்தில், “ஸர்வேச்வரன் உள்ளபோது நாம் இவ்விதம் துன்பம் அடைய வேண்டுமோ?”, என்று எண்ணியவராக, ஸர்வேச்வரனிடம், “நீ உள்ளபோது இவை இவ்விதம் துன்பம் அடையவிடலாமோ? இவர்களைத் திருத்தி நல்ல வழியில் கொண்டு செல்ல வேண்டும்”, என்று உரைத்து, அவனுடைய திருவடிகளில் விழுந்தார். இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இது நம்முடைய குற்றம் அல்ல. இவர்களை நாம் அசித் வஸ்துக்கள் போன்று நம்முடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப நடத்துவதில்லை. இவர்கள் சேதநர்களாக உள்ளதால், நம் மீது இவர்களுக்கும் ஆசை ஏற்படவேண்டும்; அதாவது மீண்டும் வருதல் என்பது இல்லாத மோக்ஷத்தை அடையும்போது, இவ்விதமான ருசி இவர்களுக்கு ஏற்படவேண்டும். இவர்களுடைய இத்தகைய நிலையை மாற்றுவதற்கு உம்மைப் போன்றே நாமும் பல விதங்களில் முயன்றோம். அது இயலாமல் போனதால் கண்ணீரோடு நாமும் பின் வாங்கினோம்”, என்றான்.

வ்யாக்யானம் - “இவர்களுக்கு ருசியில்லையானாலும், பேற்றுக்கு வேண்டுவது இச்சா மாத்ரமாயிற்றானபின்பு, இந்த இச்சையையும் நீயே பிறப்பித்துக் கொள்ளுமித்தனை யன்றோ?” என்று; உதங்கள் துர்யோதநாதிகள் பக்கலுண்டான பக்ஷபாதத்தாலே, துர்யோதநாதிகளை அழியச்செய்து வெற்றி கொண்டு நிற்கச் செய்தே வந்து, “உனக்கு ப்ராப்தி ஒத்திருக்க, பாண்டவர்களுக்குப் பக்ஷபதித்து இவர்களை அழியச்செய்தாயே”, என்ன; “அவர்களை ஆந்தனையும் பொருந்த விட்டுப் பார்த்தோம்; அவர்கள் நாங்கள் பந்துக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம் என்ற பின்பன்றோ நாம் அவர்களை அழியச்செய்தது”, என்ன; “ஸர்வ நியந்தாவானபின்பு அவர்களுக்கு இசைவைப் பிறப்பித்துப் பொருந்த விட்டுக் கொள்ளாவிட்டதென்?” என்று, அவன் நிர்ப்பந்தித்தாற்போலே இவரும்

நிர்ப்பந்திக்க, “சேதநரான பின்பு ருசி முன்பாகச் செய்யவேணு மென்றிருந்தோமத்தனை காணும்; அது கிடக்க; உமக்குக் குறையில்லையே; உம்மைக் கொடு போய் வைக்கப் புகுகிற தேசத்தைப் பாரீர்”, என்று பரமபதத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க, கண்டு க்ருதார்த்தரானார், கீழில் திருவாய்மொழியிலே.

விளக்கம் - இதற்கு ஆழ்வார் ஸர்வேச்வரனிடம், “இவர்களுக்கு இத்தகைய ருசி இல்லையென்றாலும், அடைய வேண்டிய பேற்றுக்கு விருப்பம் மட்டுமே போதுமானதாக உள்ளதால், இத்தகைய ருசியை நீ பிறக்கும்படிச் செய்யலாம் அல்லவோ?”, என்றார். ஆனால் இவ்விதம் ஸர்வேச்வரனை நிர்ப்பந்திக்க இயலுமோ என்பதற்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார். துரியோதனனுக்கு வேண்டியவர்களை அழித்த பின்னர் வெற்றியுடன் க்ருஷ்ணன் வந்து நின்றபோது, உதங்கன் என்பவன், துரியோதனன் போன்றவர்களிடம் கொண்ட பாசம் காரணமாக கிருஷ்ணனிடம், “அனைவரிடமும் உனக்குள்ள சம்பந்தம் என்பது ஒன்றாகவே உள்ளபோது, பாண்டவர்களிடம் பாசம் காண்பித்து, இவர்களை நீ அழித்தாயே”, என்றான். இதற்கு க்ருஷ்ணன், “அனைத்துவிதங்களிலும் அவர்கள் மாறுவதற்கு நாம் வாய்ப்பு அளித்தோம். ஆனால் அவர்களோ, எங்களுடைய உறவினர்களாகிய பாண்டவர்கள் வாழ்ந்தால் நாங்கள் வாழமாட்டோம் என்றனர். இதன் பின்னர் அல்லவோ அவர்களை நாம் அழித்தோம்”, என்றான். இதற்கு உதங்கன் கிருஷ்ணனிடம், “நீ அனைத்தையும் நியமிப்பவன் ஆவாய். இவ்விதம் உள்ளபோது, உனது சொற்களைக் கேட்டு நடக்கும்படியாக அவர்களைச் செய்யாமல், அவர்களைக் கைவிட்டது ஏன்?”, என்று நிர்ப்பந்தித்தான். அவனைப் போன்றே நம்மாழ்வாரும் பகவானை நிர்ப்பந்தித்தார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “சேதநர்களாக உள்ளதால், அவர்களுக்கு ருசி ஏற்பட்டு, நம்மை அண்டவேண்டும் என்று நாம் காத்திருந்தோம். அது இருக்கட்டும். உமக்கு எந்தக் குறைவும் நாம் வைக்கவில்லை அல்லவோ? நாம் உம்மை அழைத்துக் கொண்டு சென்று அமர்த்தப் போகும் இடத்தைக் காண்பீராக”, என்று பரமபதத்தைக் காணும்படிச் செய்தான். அதனைக் கண்டு இவரும், விரும்பியதை அடைந்தவர் ஆனார். இது அனைத்தும் கடந்த திருவாய்மொழியில் ஏற்பட்டதாகும்.

வ்யாக்யானம் - பின்னையும் தம் செல்லாமையாலே, ஸர்வேச்வரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரத்தையும் திருத்தப் பார்க்கிறார். “ஸம்ஸாரத்தை அடியறுக்க வேணும்” என்று

பார்த்தார்; ஸம்ஸார பீஜம், இதர தேவதைகள் பக்கல் ப்ராவண்யமும், பகவத் பரத்வ ஜ்ஞாநமில்லாமையுமாயிருந்தது; அதுக்கு உறுப்பாக பகவத் பரத்வ ஜ்ஞாநத்தை உபதேசிக்கிறார். எம்பார், “ஸகல வேத சாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்து வைத்து, ‘பரதத்த்வம் இன்னது’ என்று அறுதியிடமாட்டாதே, ‘சேம்புக்குக் கூராச் சிற்றரி வாளுண்டோ? நமக்கு உபாஸ்யரல்லாதாருண்டோ?’ என்று, கண்டவிடமெங்கும் புக்குத் தலைசாய்த்துத் தடுமாறித் திரியாநிற்க, எம்பெருமானார் தர்சநஸ்த்தரில் எத்தனையேனும் கல்வியில்லாத ஸ்த்ரீப்ராயரும் தேவதாந்தரங்களை அடுப்பிடு கல்லோபாதியாக நினைத்திருக்கிறது, இவ்வொன்றுந்தேவும் இப்பக்ஷத்திலே உண்டாகையிறே” என்று அருளிச்செய்வார்; “த்ருணீ க்ருத விரிஞ்சாதி”.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன், “நம்மால் இயலாது” என்று கைவிட்ட ஸம்ஸாரத்தை நோக்கினார். ஸம்ஸாரத்தை அடியுடன் விலக்கவேண்டும் என்று எண்ணினார். ஸம்ஸாரத்தின் விதையானது, மற்ற தெய்வங்களிடம் ஈடுபாடு மற்றும் பகவானே உயர்ந்த தத்வம் என்ற ஞானம் இன்மை ஆகியவையாக இருந்தது. ஆகவே, அவை நீங்கும்விதமாக, பகவானுடைய உயர்த்தி குறித்த ஞானத்தை உபதேசிக்கிறார். இங்கு ஸ்வாமி எம்பார் அருளிச்செய்ததைக் கூறுகிறார்: ஒரு சிலர் அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் நன்றாக கற்றிருப்பவர்கள் ஆவர். ஆயினும், “இதுவே பரத்த்வம் ஆகும்” என்று உறுதியாகத் தெளியாத காரணத்தால், “சேப்பக்கிழக்குச் செடியை அறுப்பதற்குக் கத்தி வேண்டுமோ? நம்மால் வணங்கத்தகாதவர்கள் என்று யாரும் உண்டோ?” என அனைத்து இடங்களிலும் சென்று தலை வணங்கித் தடுமாறி நிற்பார்கள். ஆனால் எம்பெருமானார் தரிசனத்தில் கல்வி என்பது சிறிதும் இல்லாதவர்கள் கூட, மற்ற தெய்வங்களை அடுப்பிற்கு வைக்கப்படும் கற்கள் போன்றே எண்ணுவார். இந்த நிலையானது, இந்த “ஒன்றுந் தேவும்” என்னும் திருவாய்மொழி ஏற்பட்டதால் அல்லவோ? – என எம்பார் அருளிச்செய்வார். த்ருணீ க்ருத விரிஞ்சாதி - அவனுடைய திருவடிகளை அடைந்தவர்கள், நான்முகன் பதவி உள்ளிட்ட அனைத்தையும் புல் போன்றே கருதுவர் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - “கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் என்பானொருவன் தான் ராஜ்யம் பண்ணுகிற காலத்தில் ஆரேனுமொருவர் பாப சிந்தை பண்ணினாருண்டாகில் அவர்கள் முன்னே கையும் வில்லுமாய் நின்று அவற்றைத் தவிர்த்துப் போந்தான்” என்றால், “இது உபபந்ம்” என்றிருப்பார்கள்; ஒரு சக்ஷத்ர மநுஷ்யனுக்கு “இது கூடும்” என்றிருக்கிறவர்கள், “ஸர்வ

சக்தியாய் ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் இப்படி வ்யாபித்து நின்று நோக்கும்” என்றால், சேதநர் “இது அநுபபந்நம்” என்றிருப்பார்கள். “ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கும்” என்றால், “அசித் பதார்த்தத்துக்கு இது கூடும்” என்றிருப்பார்கள்; “பரம சேதநனாயிருப்பானொருவன் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கும்” என்றால், “இது கூடாது” என்று ஸம்சயியாநிற்பார்கள்.

விளக்கம் - அனைத்து சாஸ்த்ரங்களும், வைக்கோலும் பலாப்பிசினும் போன்று, அனைத்து தேவதைகளையும் ஒன்றாகக் கலந்து திரட்டி உரைப்பதால், “இதுவே பரதத்வம்” என்று அறிவது மிகவும் கடினமே ஆகும்; ஆயினும் வேத சாஸ்த்ரங்கள் உள்ளது உள்ளபடி கூறினாலும், சேதநர்களுடைய பாபங்களின் மிகுதியால் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை பிறக்காது என்பதை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார். “கார்த்தவீர்யாஜுனன் என்பவன், தான் அரசாளும் பகுதியில் உள்ளவர்களில் யாரேனும் ஒருவர் மனதில் பாப சிந்தனை ஏற்பட்டாலும், அவர்கள் முன்பாகக் கையும் வில்லுமாகத் தோன்றி, அந்தச் சிந்தனைகளை விலக்குவான்; இவ்விதம் அவன் செய்வது பொருத்தமே ஆகும்”, என்று சிலர் உரைப்பர். ஒரு சாதாரண மனிதனுக்கு இத்தகைய செயலைச் செய்ய இயலும் என்றால், “அனைத்து சக்தியும் கொண்டவனும், அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், அனைத்து இடங்களிலும் பரவி நிற்கிறான்”, என்று கூறுவதைக் கேட்கும்போது “இது பொருந்தாது” என்று கூறுவர். “ஜாதி என்பது, அனைத்து தனித்தனிப் பொருள்களிலும் நிறைந்திருக்கும்” என்று கூறினால், “அசித் வஸ்துவிற்கு இது இயலும்” என்பர்; ஆனால், “அனைத்து சேதநர்களையும் விட உயர்ந்த ஒருவன் அனைத்திலும் நிறைந்திருப்பான்” என்று உரைத்தால், “இது இயலாது” என்பர்.

வ்யாக்யானம் - முதல் திருவாய்மொழியிலே, ஸ்வாநுபவத்துக்கு உறுப்பாக, அவன் காட்டிக் கொடுத்த பரத்வத்தை அநுஸந்தித்து, அது தன்னை “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்று ச்ருதிச்சாயையாலே உபபாதித்தார்; “ஸ்வாநுபவந்தான் பிறர்க்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே சேதநராகில் இவ்வளவு அமையுமிறே” என்று பார்த்து, பின்பு இதிஹாஸ புராண ப்ரக்ரியையாலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார், “திண்ணன் வீட்டில்”. அதிலும் அவர்கள் திருந்தாமையாலே, “அவர்கள் தங்களையே, உத்தேசித்தே பகவத் பரத்வத்தை உபபாதிப்போம்” என்று பார்த்து, அதுக்கு உறுப்பாக, இதர தேவதைகள்

பக்கலுண்டான பரத்வசங்கையை அறுத்துக் கொண்டு, பகவத் பரத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் இதில்.

விளக்கம் - முதல் திருவாய்மொழியில், தனது அனுபவத்திற்கு ஏற்றபடியாக, அவன் தனக்குக் காண்பித்து அருளிய பரத்வத்தை எண்ணியபடி இருந்தார்; அதனைத் திருவாய்மொழி (1-1-7) - உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் - என்று ச்ருதியின் நிழல் போன்ற பாசுரத்தில் அருளிச்செய்தார். “தனது அனுபவமானது மற்றவர்களுக்கு ஏற்கும்படியாகவே இருக்கும் என்பதால், சேதநர்கள் என்றால் இவ்விதம் அமையும்”, என்று எண்ணினார்; ஆகவே திருவாய்மொழி (3-2-1) – திண்ணன் வீடு – என்பதில், இதிகாசம் மற்றும் புராணம் கூறும் விதத்தில் பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார். அதன் பின்னரும் அவர்கள் திருந்தவில்லை. ஆகவே தனது திருவுள்ளத்தில், “அவர்களைக் கருத்தில் கொண்டு, அவர்களுக்கு ஏற்றபடி, பகவானின் பரத்வத்தை நாம் விவரிப்போம்” என்று தீர்மானித்தார்; இதன் விளைவாக, மற்ற தேவதைகளைக் குறித்து, “இவர்கள் பரத்வமோ” என்று ஏற்படும் சந்தேகத்தை விலக்கி, பகவத் பரத்வத்தை இந்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - முதல் திருவாய்மொழியில், பரத்வேபரத்வத்தை அருளிச்செய்தார்; அது ஸம்ஸாரிகளுக்கு எட்டாநிலமாயிருந்தது; அதுக்காக, அவதாரத்திலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார், “திண்ணன் வீட்டில்”; அதுவும் தத் ப்ராயமாய்ப் பிற்பாடர்க்கு எட்டிற்றில்லை; இரண்டும் தேச கால விப்ரருஷ்டமாயிருந்தது; அக்குறைகளொன்று மின்றிக்கே, “பின்னானார் வணங்குஞ் சோதி” என்கிறபடியே பிற்பாடர்க்கும் இழக்க வேண்டாத அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் இதில்.

விளக்கம் – முதல் திருவாய்மொழியில் பரத்வத்தில் உள்ள பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார். அது ஸம்ஸாரிகளால் அறிவதற்கு இயலாதபடி இருந்தது. ஆகவே திருவாய்மொழி (3-2-1) - திண்ணன் வீடு - என்பதில், அவதாரங்கள் மூலம் பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார். அந்த விதமும், பரத்வத்தில் பரத்வம் என்பது போன்றே, மற்றவர்களுக்கு அறிய இயலாமல் இருந்தது. இரண்டுமே இடம் மற்றும் காலத்தால் வேறுபட்டவர்களுக்கு அப்பாற்பட்டு இருந்தன. அந்தக் குறைகள் இல்லாமல் திருநெடுந்தாண்டகம் (10) – பின் ஆனார் வணங்கும் சோதி – என்பதற்கு ஏற்ப, அவதாரங்களுக்குப் பின்னர் பிறந்தவர்களுக்கு

இழக்க இயலாதபடி உள்ள அர்ச்சாவதாரத்தில் காணப்படும் பரத்வத்தை, இந்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இனி இவர்தாம் திருத்தப் பார்த்த வழி ஏது? என்னில்; எல்லார்க்குமொக்க ஸுகங்களுண்டாகவும், து:கங்களின்றிக்கேயொழியவும் அபேசுஷிதமாயிருக்கச் செய்தே, அபேசுஷித்த ஸமயத்தில், அபிமதமான ஸுகம் வரக்காணாமையாலும், அநபிமதமான து:கம் வரக் காண்கையாலும், “இவற்றுக்கு நியாமகனாய் நின்று அநுபவிப்பிக்கிறா னொருவன் உளன்” என்று கொள்ளவேண்டியிருந்தது. அதுவென்? ஸுகது:கங்களுக்கு ஹேதுவான புண்ய பாபங்கள் அநுபவிப்பிக்கிறனவானாலோ? என்னில்; அவற்றினுடைய ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தவாறே, அவை அசேதநமாயிருப்பன சில க்ரியா விசேஷங்களாகையாலே, அப்போதே நசிக்கும்; இனி, தாரு நிர்மாணத்தில் வந்தால் கர்த்தாவையொழிய வாச்யாதிகளுக்கு ஒரு வ்யாபாரம் கூடாதாப்போலே க்ரியைகளுக்கும் ஒரு சேதநனையொழிய பலப்ரதாந சக்தி கூடாமையாலே சேதநனைக் கொள்ள வேண்டி வரும்; இனி, “அபூர்வம்” என்று ஒன்றைக் கல்பித்து அது அத்ருஷ்ட ரூபேண நின்று பலப்ரதமாகிறது என்னுமதிற்காட்டில், “ஒரு பரம சேதநன் நெஞ்சிலே பட்டு அவனுடைய நிக்ரஹ ரூபத்தாலும் அநுக்ரஹ ரூபத்தாலும் இவை பலிக்கிறது” என்கை நன்றிறே.

விளக்கம் - மேலே ஸர்வேச்வரன் “நம்மால் இயலாது” என்று கைவிட்ட ஸம்ஸாரத்தை நோக்கினார் என்று அருளிச்செய்தார். அதற்கான வழியை இப்போது அருளிச்செய்கிறார். இவர்களை ஆழ்வார் திருத்த முயல்வதற்குக் கைக்கொண்ட வழி என்ன? இந்த உலகில் உள்ள அனைவருக்கும், தங்களுக்குச் சுகம் ஏற்படவேண்டும் என்பதும், துக்கங்கள் இன்றி அவை அழியவேண்டும் என்பதும் விருப்பமாக உள்ளது. ஆயினும் இவ்விதம் விரும்புகின்ற நேரத்தில், தங்களுக்கு விருப்பமான சுகம் ஏற்படாமல் உள்ளதையும், விரும்பாத துன்பம் ஏற்படுவதையும் காண்கிறார்கள். ஆகவே, “இவை அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக நின்று, இவற்றை அநுபவிக்கும்படியாகச் செய்யும் ஒருவன் உள்ளான்” என்று ஏற்கவேண்டியதாக உள்ளது. அது எப்படி? அந்தந்த இன்பதுன்பங்களுக்குக் காரணமாக உள்ள புண்யபாபங்கள் அல்லவோ அவற்றை அநுபவிக்கும்படிச் செய்கின்றன? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். புண்யபாபங்களுடைய ஸ்வரூபங்களை ஆராய்ந்தால், அவை அசேதநமாக உள்ளதால், ஏதோ சில செய்கைகள் காரணமாக அவை உண்டாவதன் விளைவாக, அவை வெகு விரையில் அழிந்துவிடும். ஆனால் இது

போன்றவைகள் ஸ்திரமாக உள்ளவை என்றாலும், அவை அசேதமாக உள்ளதால், தாங்களாகவே பலன் அளிக்க இயலாது என்பதற்கு ஒரு உதாரணம் கூறி விளக்குகிறார். ஒரு மரத்தைச் சரியான வடிவங்களில் அமைத்துக் கொள்ள ஒரு மனிதனின் உதவி இல்லாமல், ரம்பம் போன்ற கருவிகள் தங்களாகவே செயலாற்ற இயலாது; ஆகவே ஒரு மனிதனை நாடவேண்டும். அவை, “அபூர்வம்” என்பதன் மூலம் பலன் அளிக்கின்றன என்பதான ஒரு கருத்தைக் கற்பனையாகக் கூறுவதைக் காட்டிலும், “ஒரு உயர்ந்த வஸ்துவின் திருவுள்ளம் காரணமாக, அவனுடைய அருள் மற்றும் அருள் இன்மை ஆகியவற்றால் இவ்விதம் ஆகிறது” என்று கூறுவது சிறந்தது ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - இனி, “அந்தப் பரமசேதன்தானாகிறான் ஆர்? அவன் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்கள் இருக்கும்படி எங்ஙனே? அவன் சேஷ்டிதங்கள் இருக்கும்படி எங்ஙனே?” என்னில், அது ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேணும். அதில், ப்ரத்யக்ஷாத் ப்ரமாணங்கள் அதீந்தரியார்த்தத்தில் கோசரியாமையாலே. அவை ப்ரமாணமாக மாட்டாது; இனி, ஆகமாதிகள் ப்ரமாணமானாலோ? என்னில், அவற்றுக்குப் புருஷபுத்தி ப்ரபவமான விப்ரலம்பாதி தோஷம் உண்டாகையாலே அவையும் ப்ரமாணமாக மாட்டாது; இனி, சதுர்த்தச வித்யாஸ்த்தாந ப்ரதாநகமாக நித்யமாய் அபௌருஷேயமாகையாலே விப்ரலம்பாதி தோஷ ஸம்பாவநாரஹிதமாய ஸாத்த்விக புராணங்களாலே உபப்ரும்ஹிதமான வேதம் ப்ரமாணமாக வேணும். “ஸாத்த்விக புராணங்கள்” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்? என்னில், புராண கர்த்தாக்களெல்லாரும் ப்ரஹ்மாவின் பக்கலிலே சென்று இவ்விரண்டு காதைகளையும் கேட்டுப் போந்து தாந்தாம் புராணங்கள் பண்ணினார்கள்; அந்த ப்ரஹ்மாதானும், “யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோவை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை” என்கிறபடியே, ஸர்வேச்வரனாலே ஸ்ருஷ்டனாய், அவனாலே லப்த ஜ்ஞாநனுமாயிருக்கச் செய்தேயும், “ப்ருஷ்ட: ப்ரோவாச பகவாநப்ஜயோநி: பிதாமஹ:” என்று கொண்டு ருஷிகளைக் குறித்து உபதேசிக்கிற விடத்திலே, “நான் குணத்ரயவச்யனாயிருப்பன்; தமோகுணம் உத்ரித்தமானபோதும், ரஜோகுணம் உத்ரித்தமானபோதும் சொன்னவற்றைப் போகட்டு, ஸத்த்வகுணம் உத்ரித்தமான ஸமயத்தில் சொன்னவற்றை ஸ்வீகரியுங்கோள்” என்றானிறே.

விளக்கம் - அடுத்து, இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த சேதநன் என்பவன் யார்? அவனுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் இயல்புகள் என்ன? அவனுடைய செயல்பாடுகள் என்ன? இது போன்றவற்றுக்கான விடைகளை ப்ரமாணம் கொண்டு அறியவேண்டும். ப்ரமாணங்களில்

ப்ரத்யக்ஷம் போன்றவை புலன்களால் அறிய இயலாத விஷயத்தில் அறிவதற்குப் பயன்படாது என்பதால், இந்தப் பரமசேதந விஷயத்தில் அவை ப்ரமாணங்கள் ஆகாது. (அடுத்து, பாசுபதம் மற்றும் யோகம் என்பதான) ஆகமம் முதலானவை ப்ரமாணம் ஆகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவை மனிதனால் செய்யப்பட்டவை என்பதால், வஞ்சகம் போன்ற தோஷங்கள் கொண்டதாக இருக்கும்; ஆகவே அவை ப்ரமாணங்கள் ஆகாது. அடுத்து “ரிக், யஜுர், ஸாமம் மற்றும் அதர்வணம் என்பதான நான்கு வேதங்கள்; சிசைஷ, வ்யாகரணம், கல்பம், நிருக்தம், ஜோதிஷம் மற்றும் சந்தோவித்தி என்பதான ஆறு அங்கங்கள்; ந்யாயம், மீமாம்ஸம், புராணம் மற்றும் தர்மசாஸ்த்ரம் என்பதான நான்கு உப அங்கங்கள்” என்னும் பதினான்கு விதமான வித்யைகளில் முதன்மையானதும், எப்போதும் உள்ளதும், மனிதர்களால் செய்யப்படாத காரணத்தால் வஞ்சகம் போன்ற தோஷங்கள் இல்லாததும், ஸாத்விக புராணங்களால் விளக்கப்படுவதும் ஆகிய வேதங்களே ப்ரமாணங்கள் ஆகும். “ஸாத்விக புராணம்” என்று ஏன் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டும்? புராணங்களை இயற்றிய பலரும் நான்முகனிடம் சென்று, அவன் உரைத்ததை இரண்டு மூன்று உட்பிரிவுகளை மட்டுமே கேட்டு, அவரவர்கள் புராணம் செய்தனர். நான்முகனாகிய அவனும், ச்வேதாச்வதர உபநிஷத் – யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோவை வேதாம்ச்ச ப்ரஹினோதி தஸ்மை – முதலில் நான்முகனைப் படைத்தான்; அந்த நான்முகன் மூலமாக வேதத்தைப் படைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவனாக, அவனால் ஞானத்தை அடைந்தவனாக உள்ளான்; ஆனாலும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-10) - ப்ருஷ்ட: ப்ரோவாச பகவாந் அப்ஜயோநி: பிதாமஹ: - பகவானுடைய உந்தித்தாமரையில் பிறந்த நான்முகன் கூறினான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ரிஷிகளுக்கு அவன் உபதேசித்த போது, “நான் குணங்களுக்கு வசப்பட்டவன் ஆவேன். தமோகுணம் மேலோங்கியபோதும், ரஜோகுணம் மேலோங்கியபோதும் நான் கூறியவற்றை விடுங்கள். ஸத்வகுணம் மேலோங்கியபோது நான் கூறியவற்றை மட்டும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றான் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் – இனி, “அக்நேச்சிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்யதே | ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது: ஸாத்விகேஷ்வதகல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதிகம் ஹரே” என்னா நின்றதிறே; ஆகையாலே, குணபேதங்களாலே புருஷ பேதங்களைக் கொண்டு அவ்வழியாலே புராணபேதம் கொள்ளலாயிருந்தது. ஆகையாலே, ஸாத்விக புராணங்களாலே உபப்ரும்ஹிதமான வேதம் ப்ரமாணமாக

வேண்டியிருந்தது. அந்த வேதத்துக்கு குணத்ரயங்களால் வரும் தோஷம் இல்லையேயாகிலும், ஸவியூதிகளான ஸர்வேச்வரனை உபபாதிக்கப் போந்ததாகையாலே, “த்ரைகுண்ய விஷயாவேதா:” என்கிறபடியே, குணத்ரயங்களுக்கும் ஆச்ரயபூதரான சேதநரை விஷயமாகவுடைத்தாய், அவர்களுக்கு ஹிதம் சொல்லப் போந்ததாகையாலே அவர்களுடைய குணாங்குணமாக ஹிதம் சொல்லுமது உண்டாயிருக்குமதுக்கும்.

விளக்கம் - அடுத்து , ஸத்வகுணம் மேலோங்கி நின்றபோது கூறப்பட்டவை எவை என்று கூறுகிறார். மத்ஸ்யபுராணம் - அக்நேச்சிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்யதே | ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது: ஸாத்த்விகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ஹரே - தாமஸ கல்பங்களில் அக்னி மற்றும் சிவன் ஆகியோருடைய மாஹாத்ம்யம் கூறப்படுகிறது. ஸத்வ கல்பங்களில் ஸ்ரீஹரியின் மாஹாத்ம்யம் கூறப்படுகிறது - என்பது காண்க. எனவே குணங்களில் உள்ள வேறுபாடுகள் காரணமாக புருஷர்களில் வேறுபாடு அறியப்பட்டு, அதன் மூலம் புராணங்களில் உள்ள வேறுபாடுகள் அறியப்படுகின்றன. எனவே ஸாத்விக புராணங்கள் மூலம் விளக்கப்பட்ட பேதமானது ப்ரமாணமாக உள்ளது. வேதங்களுக்கு, மூன்று குணங்களால் ஏற்படவல்ல தோஷங்கள் ஏதும் இல்லை; ஆயினும் இரண்டு விபூதிகளைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரன் குறித்து அவை விரிவாக எடுத்துரைப்பதால், கீதை (2-45) - த்ரைகுண்ய விஷயாவேதா: - மூன்று குணங்களைக் கொண்டு பலவற்றையும் விஷயமாக உள்ள வேதம் - என்பதற்கு ஏற்ப, மூன்று குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ள சேதநர்களை விஷயமாகக் கொண்டதாகவும், அவர்களுக்கு ஏற்ற நன்மையைக் கூறியபடி உள்ளதாலும், அவர்களுடைய குணங்களுக்கு ஏற்றபடியாக நன்மையை உரைத்தல் என்பதற்காகவும் உண்டாகியுள்ள வேதத்திற்கும் ப்ரமாணமாக உள்ள தன்மை காணப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - அது அங்ஙன் சொல்லிற்றேயாகிலும் “யாவாநர்த்த உதபாநே ஸர்வதஸ் ஸம்ப்லுதோதகே | தாவாந் ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத:” என்கிறபடியே ஆறு பெருகியோடா நின்றால், தாபார்த்தனானவன் தன் விடாய் தீருகைக்கு வேண்டுவது உபஜீவிக்குமத்தனையல்லது, ஆற்றுநீரை அடங்கவற்றுவிக்க வேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிறே. அப்படியே முமுக்ஷுவானவன் இவற்றில்

தனக்கு உபாதேயமான அம்சத்தையிறே க்ரஹிப்பது. இனி இந்த வேதந்தான் பூர்வபாகம் என்றும் உத்தரப்பாகம் என்றும் இரண்டு வழியாலே பிரிவுண்ணக் கடவதாய், அதில் பூர்வபாகமானது ஆராதந வேஷத்தைச் சொல்லியும் ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்தங்களையும் தத் ஸாதநாதிகளையுஞ் சொல்லியும், அவற்றிலே நின்று பரக்குமதாயிருக்கும்; இனி, உத்தரபாகமானது ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களைப் பரக்க நின்று உபபாதிக்கும்.

விளக்கம் - வேதமானது அவரவர்கள் குணத்திற்கு ஏற்ப நன்மையைக் கூறுகிறது என்று இருந்தாலும், கீதை (2-46) - யாவாநர்த்த உதபாதே ஸர்வதஸ் ஸம்ப்லுதோதகே | தாவாந் ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத: - அனைத்து பகுதிகளிலும் நீர் நிரம்பிய நிலையில், சிறியஒரு நீர் நிலை மூலம் எந்தப் பயனும் இல்லை; இதனைப் போன்று, ப்ராஹ்மத்தை அறிந்த அந்தணனுக்கு வேதங்களால் எந்தப் பயனும் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆறு ஒன்று பெருகி ஓடும்போது, மிகுந்த தாகம் கொண்ட ஒருவன் தனது தாகம் தீர்ந்து தான் பிழைத்துக் கொள்ளத் தேவையான அளவு நீரை மட்டுமே எடுத்துக்கொள்வான் அல்லாமல், ஆற்றுநீர் முழுவதும் வற்றும்படியாகப் பருகவேண்டும் என்பது இல்லை அல்லவோ? அது போன்று, மோசஷத்தில் விருப்பம் கொண்ட ஒருவன், வேதங்களில் தனக்கு வேண்டிய பகுதியை மட்டுமே எடுத்துக்கொள்வான். இத்தகைய வேதமானது பூர்வபாகம் மற்றும் உத்தரபாகம் என இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டது. பூர்வபாகமானது ஆராதனத்தின் தன்மை, ஸ்வர்கம் முதலான புருஷார்த்தங்கள், அவற்றை அடையும் வழிகள் ஆகியவற்றைக் கூறுவதாக உள்ளது. உத்தரபாகமானது ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம் மற்றும் குணங்களை விரிவாக உரைப்பதாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - இனி, உபாஸ்ய வஸ்து எது? என்றால், ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணமென்று காரணவாக்யங்கள் ஒருங்கவிட்டுவைத்தன. எங்ஙனேயென்னில், “யதோ வா இமாநி பூதாதி ஜாயந்தே | யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | யத் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி | தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தத் ப்ராஹ்ம” என்று கொண்டு, அல்லாத தத்தவங்களுக்கு அந்யேயதை முன்னாக, ஜகத்காரண வஸ்துவுக்கு த்யேயதையை விதித்துக் கொண்டு நின்றது; “காரணந்து த்யேய:” என்னக்கடவதிறே. அந்த த்யேய வஸ்து தன்னை, “ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்” என்று ஸச்சபத்தாலே சொல்லி, சாகாந்தரத்திலே நின்று,

“ஆத்மாவா இதமேகமேவாக்ர ஆஸீத்” என்று ஆத்ம சப்தத்தாலே சொல்லி, அதுவும் பலவிடங்களிலே ஒட்டிக்கொள்ளலாயிருக்கையாலே, “ப்ரஹ்ம வா இதம் ஏகமேவ அக்ர ஆஸீத்” என்று ப்ரஹ்ம சப்தத்தாலே சொல்லி, அந்த ப்ரஹ்ம சப்தந்தானும் அநேக தத்தவங்களை வசிக்குமாகையாலே, “ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்” என்று நாராயண சப்த வாச்யனாகச் சொல்லி நின்றது.

விளக்கம் - அடுத்து, உபாஸிக்கத்தக்க வஸ்துவானது எது என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “எந்த ஒன்று இந்த ஜகத்தின் உற்பத்தி முதலானவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளதோ அதுவே ஆகும்”, என்று உபநிஷத்தில் உள்ள ஜகத்காரணம் குறித்த வாக்கியங்கள் ஒன்றாக உரைத்தன. எப்படி? தைத்திரீயத்தில் - தை. (3-1-1) - யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | யத் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி | தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்ம - யாரிடமிருந்து அனைத்தும் பிறந்தனவோ, பிறந்த பின்னர் யாரிடம் வசிக்கின்றனவோ, யாரிடம் சென்று லயிக்கின்றனவோ, அவனையே அறிய விரும்புவாயாக, அதுவே ப்ரஹ்மம் - என்பதாக உரைத்து, மற்ற தத்வங்களுக்கு த்யானிக்கத்தக்க பொருளாக உள்ள தகுதி இல்லை என்று கூறுவதற்கு முன்பு, ஜகத் காரண வஸ்துவிற்கு மட்டுமே த்யானிக்கத்தக்க வஸ்துவாக உள்ள தன்மை இருப்பதை விதித்தது. அதர்வசிகையில் - காரணந்து த்யேய: - காரணப்பொருளே த்யானிக்கத்தக்கது - என்று கூறப்பட்டது. த்யானிக்கத்தக்கதாக உள்ள அந்த வஸ்துவை சாந். (6-2-1) - ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் - குழந்தாய்! இந்த உலகமானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஸத் என்ற ஒன்றாக மட்டுமே இருந்தது - என்பதாக ஸத் என்று பதம் மூலம் கூறி, வேறு ஒரு சாகையில் ஐதரேய உபநிஷத்தில் - ஆத்மாவா இதம் ஏகம் ஏவ அக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் இந்த ஆத்மா மட்டுமே இருந்தது - என்று ஆத்மா என்னும் பதத்தால் கூறி, அத்தகைய ஆத்மா என்ற சொல்லானது ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா என பலவிதமாக அமைகின்றது என்பதால், ப்ரஹ்ம உபநிஷத்தில் - ப்ரஹ்ம வா இதம் ஏகமேவ அக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் அந்த ப்ரஹ்மம் மட்டுமே இருந்தது - என ப்ரஹ்மம் என்னும் பதம் மூலம் கூறப்பட்டது. ஆனால் ப்ரஹ்மம் என்ற பதமும் பலவிதமான பொருள்களைக் கூறுவதால், மஹோபநிஷத்தில் - ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத் - என “நாராயணன்” என்ற சொல்லிற்கான பொருளாகக் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - ஆனால், பின்னை, “நஸந் நசாஸச்சிவ ஏவ கேவல” என்றும், “சம்புராச மத்யே த்யேய:” என்றும் ருத்ராதிக்குக் காரணத்வமும் த்யேயதையும் விதியாநின்றதே; அவை செய்வதென் என்னில், அவர்களை உத்தேசித்துச் சொல்லிற்றேயாகிலும், சுத்தி குண யோகத்தாலும், ஸுக ப்ரதத்வத்தாலும், அவையும் விசேஷ்யமான நாராயண சப்த வாச்யன் பக்கலிலே சென்று சேரும். சம்பு சிவாதி சப்தங்களை நாராயண சப்த வாச்யனுக்கு விசேஷணமாக்கி யோஜித்தவோபாதி, இந்நாராயண சப்தத்தை சம்பு சிவாதி சப்த வாச்யனானவனுக்கு விசேஷணமாக்கினாலோ? என்னில், குணயோகத்தாலே அவற்றை இங்கே சேர்க்கலாம்; இது யோகரூடியாகையாலே, வ்யக்த்யந்தரத்தில் சேர்க்கவொண்ணாது.

விளக்கம் - நாராயணனே காரணவஸ்துவும், த்யானிக்கதக்க வஸ்துவும் ஆகிறான் என்னும்போது, ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - நஸத் ந ச அஸத் சிவ ஏவ கேவல - ஸத்தும் இல்லை, அஸத்தும் இல்லை, சிவன் மட்டும் இருந்தான் - என்றும், ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - சம்பு: ஆகாச மத்யே த்யேய: - ஆகாசத்தின் நடுவில் சிவன் உள்ளதாக த்யானிக்கத்தக்கவன் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில், ருத்ரன் முதலானவர்களுக்குக் காரணப்பொருளாக உள்ள தன்மை மற்றும் த்யானிக்கத்தக்க பொருளாக உள்ள தன்மை கூறப்பட்டது; அது எப்படி? அந்த வாக்கியங்களில் அவர்கள் கூறப்பட்டாலும் “அனைவருக்கும் தூய்மை அளிப்பவன், அனைவருக்கும் சுகம் அளிப்பவன்” என்பது போன்று காரணங்களால், அவர்களைக் குறிக்கும் அந்தச் சொற்களும், அவற்றால் உணர்த்தப்படும் “நாராயண” என்ற சொல்லால் கூறப்படுபவனையே சென்றடையும். ஆனால், “சம்பு, சிவன்” முதலான சொற்கள், “நாராயண” என்னும் சொல்லால் கூறப்படுபவனையே குறிக்கும் என்று கூறுவது போன்று, “நாராயண” என்னும் சொல்லானது, “சம்பு, சிவன்” என்ற சொற்களால் கூறப்படுபவனைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “சுத்தி குணம் கொண்டவன், இன்பம் அளிப்பவன்” என்பது போன்ற காரணங்களால், “சம்பு, சிவன்” முதலான சொற்களை நாராயணனுடன் சேர்க்கலாம்; ஆனால் “நாராயணன்” என்பது, காரண இருகுறிப்பெயர் என்பதால் “சம்பு, சிவன்” என்னும் சொற்களுடன் நாராயணனைச் சேர்க்க இயலாது.

வ்யாக்யானம் - சிலர்க்கே நாமதேயமாய் வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்கிறவற்றை வேறே சிலர் பக்கலிலே கொடு போய்ச் சேர்க்கும்படியெங்ஙனே? என்னில், இந்த்ர ப்ராணாகாச சப்தங்களானவை, அவ்வோரளவில் பர்யவஸியாதே, ஸாஷாத் வாச்யத்திலே சென்று பர்யவஸியா நின்றதிறே. இப்போது இந்திரன் என்றால், இச்சப்தம் இவ்வாக்கனான இந்திரனிலன்றியே ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே பர்யவஸிக்கிறாப் போலேயும், ப்ராண சப்தம் பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணங்களிலன்றிக்கே ப்ராணபூதனானவன் பக்கலிலே வர்த்திக்கிறாப் போலேயும், ஆகாச சப்தம் பூதாகாச மாத்ரத்திலன்றிக்கே அவளளவும் காட்டுகிறாப்போலேயும், சம்புசிவாதி சப்தங்களும் ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே பர்யவஸித்தல்லது இராது. இனித்தான் ப்ரகார வாசி சப்தங்கள் ப்ரகாரி பர்யந்த ஸ்வார்த்தாபிதாநம் பண்ணக் கடவதாகையாலும், ப்ரகாரியானவன் பக்கலிலே பர்யவஸித்தன்றி நில்லாது.

விளக்கம் - ஆனால் “சிவன், சம்பு” முதலான பெயர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட வஸ்துவையே குறிப்பதாகும்; இவ்விதம் அவருக்கே உள்ள பெயரை மற்றொரு வஸ்துவிற்குக் கூறுவது எப்படி என்பதற்குச் சமாதானம் கூறுகிறார். இந்த்ரன், ப்ராணன் மற்றும் ஆகாசம் போன்ற பெயர்கள் அந்தந்த வஸ்துக்களைக் குறிப்பதுடன் மட்டும் நிற்காமல், ஸர்வேச்வரன் அளவில் சென்று முடிகிறது. ப்ராணன் என்பது ஐந்து ப்ராணன்களைக் குறிப்பதுடன் மட்டுமே நிற்காமல், ப்ராணனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் அளவில் செல்கிறது. ஆகாசம் என்பது பஞ்சபூத ஆகாசம் மட்டும் அல்லாமல், அவனையும் குறிக்கிறது. இது போன்று சம்பு, சிவன் என்னும் சொற்கள், ஸர்வேச்வரன் குறித்து உரைப்பது அல்லாமல் நிற்காது. சரி; சம்பு மற்றும் சிவன் போன்ற சொற்கள், காரணப்பொருள் விஷயமாக ஸர்வேச்வரனைக் குறிப்பதாக இருக்கலாம்; ஆனால் உமாபதி போன்ற சொற்கள் எப்படி விளக்கப்படுகின்றன? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். சரீரத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள், சரீரத்தை உடையவன் முடிய சென்று தங்களுடைய பொருளை உணர்த்தக்கூடியவை என்பதாலும், சரீரத்தைக் கொண்டவனாகிய அவன் அளவில் சென்று மட்டுமே முடியும் என்பதாலும் ஆகும் .

வ்யாக்யானம் - இனி, “ததோயதுத்தரதரம்” என்று கொண்டு சொல்லுகிறவிடத்திற் செய்வதென்? என்னில், கீழே ஸர்வேச்வரனைப் புருஷ சப்தவாச்யனாகச் சொல்லி, இனி “உத்தரதரம்” என்னும்போது புருஷோத்தமனென்றதாமத்தனை. அதுக்கு அடியேன்?

என்னில், “யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்” என்று ஒதி வைத்து, “அதுக்கு மேலே யொன்றுண்டு காண்” என்னும்போது, அஜ்ஞனாய்ச் சொல்லுமத்தனை; முதலிலே ஓதாதவன் வார்த்தையாமத்தனை.

விளக்கம் - அடுத்து, “ ததோயத் உத்தரதரம் - அவனை விட மேலான சிவன்” என்பதன் விளக்கம் என்ன என்பதைக் கூறுகிறார். ஸர்வேச்வரனை “புருஷன்” என்ற சொல்லால் கூறப்படுபவனாக உரைத்து, “உத்தர தரம் - அவனை விட உயர்ந்த” என்பதற்கு “அனைத்து புருஷர்களை விட உயர்ந்த” என்பதாகப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் எவ்வாறு கூறலாம்? யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித் - எந்த ஒரு உயர்ந்த வஸ்துவிற்கு ஒப்பானதும், உயர்ந்ததும் ஆகிய வேறு ஒன்று இல்லையோ - என்று கூறி, “அதற்கும் மேலே ஒன்று உள்ளது” என்று உரைக்கும்போது, அவ்விதம் கூறுபவனை அறிவற்றவனாகவே உரைப்பார்கள்; அதாவது அவன் முதல் வாக்கிக்யத்தைப் படிக்காமல் பொருள் கொள்பவன் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - “தஸ்மிந் யதந்தஸ்த்துபாஸிதவ்யம்” என்கிறது, வேறொன்று உபாஸ்யமென்கிறதல்ல; அவன் தன்னோபாதி அவன் குணங்களும் உபாஸ்யமென்றது. இனித்தான், ஜகத்காரண வஸ்துவாய்க் கொண்டு உபாஸ்யமாவது என்றுமொக்க உண்டாக வேணுமிறே; அதில் ஸம்ஹாரத்தில் “ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்” என்று நாராயண சப்த வாச்யனொருவனுமே உளனாகச் சொல்லி, “நப்ரஹ்மாநேசாந:” என்று அவர்களை இல்லையாகச் சொல்லிற்றிறே. இனி, அல்லாதாரில் அவர்களுக்கு ஓர் உத்கர்ஷமுண்டோ என்று சங்கியாமைக்கு, “நேமே த்யாவா ப்ருதிவீ நநக்ஷத்ராணி” என்று அவற்றோடொக்க இவர்களையும் ஸமாநாதிகரித்துவிடுகிறது. ஸ்ருஷ்டியிலும், “நன்மைப் புனல் பண்ணி நான்முகனைப் பண்ணி” என்று ஒருநீராக ஸமாநாதிகரித்திறே கிடக்கிறது.

விளக்கம் - அடுத்து, “தஸ்மிந் யத் அந்த: உபாஸிதவ்யம் - அதற்குள் இருக்கின்ற வஸ்துவானது உபாஸிக்கத்தக்கது” என்று கூறப்பட்டதன் விளக்கம் என்ன? இங்கு வேறு ஒரு வஸ்து கூறப்படவில்லை; அவனுள் இருக்கின்ற குணங்களே இவ்விதம் உபாஸிக்கத்தக்கவையாகக் கூறப்பட்டன. “ஜகத்காரணமாக உள்ள வஸ்துவானது, அனைத்து காலங்களிலும் ஒரே போன்று இருத்தல் வேண்டும் அல்லவோ?”, என்ற சந்தேகத்திற்குச் சமாதானம் கூறுகிறார். ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத் - தொடக்கத்தில்

நாராயணன் மட்டுமே இருந்தான் - என்று, “நாராயணன்” என்னும் சொல்லால் கூறுப்பட்டவன் மட்டுமே இருந்ததாக உரைத்து; ந ப்ரஹ்ம ந ஈசாந: - நான்முகனும் இல்லை, சிவனும் இல்லை - என அவர்களை “இல்லை” என்று கூறியது. அடுத்து, மற்ற தேவதைகளைக் காட்டிலும் நான்முகன் போன்றவர்களுக்கு உயர்த்தி உள்ளதோ என்பதற்கு விடை அலிக்கிறார். நேமே த்யாவா ப்ருதிவீ நநக்ஷத்ராணி - ஆகாசமும் இல்லை, பூமியும் இல்லை, நக்ஷத்ரமும் இல்லை - என்ற பட்டியலில் அவர்களுடன் இவர்களையும் ஒரே வேற்றுமையில் கூறியது காண்க. ஸ்ருஷ்டியிலும், திருவாய்மொழி (7-5-4) - நன்மைப் புனல் பண்ணி நான்முகனைப் பண்ணி - என்பதாக நான்முகனை ஒரே வேற்றுமையில் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - ஆக, இப்படிகளாலே இதர தேவதைகள் பக்கலுண்டான பரத்வ சங்கையையறுத்து, ஸர்வஸ்மாத்த்பரனாய் ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய் ஸர்வரக்ஷகனாய் ஸர்வாந்தர்யாமியாய் நாராயண சப்த வாச்யனான ஸர்வேச்வரன், தன் பெருமைகளெல்லாவற்றோடுங் கூடக் கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி திருநகரியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான்; அவனை ஆச்ரயித்து எல்லாரும் க்ருதார்த்தராய்ப் போங்கோள் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக பல விதங்களில், மற்ற தேவதைகளுக்குப் பரத்வம் உள்ளதா என்ற சந்தேகத்தை விலக்கி; அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் உயர்ந்தவனும், அனைத்தையும் படைப்பவனும், அனைத்து கல்யாண குணங்களையும் கொண்டவனும், அனைத்தையும் காப்பவனும், அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ளவனும், நாராயணன் என்னும் பதத்தால் கூறப்படுபவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், தனது அனைத்து பெருமைகளையும் கண்களால் காணும்படியாகத் திருநகரியில் வந்து அருகில் நின்றான். அவனை அண்டி நின்று, அனைத்து பயன்களையும் பெற்றவர்கள் ஆவீர்களாக என்று அருளிச்செய்கிறார்.

4-10-1 ஒன்றுந் தேவுமுலகுயிரும் மற்றும் யாதுமில்லா

அன்று நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகோடுயிர் படைத்தான்

குன்றம் போல் மணிமாட நீடு திருக்குருகூரதனுள்

நின்றவாதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிரே

பொருள் - அனைத்தும் ஸ்வரூபத்தில் ஒன்றும்படியாக லயிக்கின்ற தேவர்கள், அவர்கள் வாழ்கின்ற லோகங்கள், மனிதர்கள் போன்ற பல உயிரினங்கள், அனைத்து பதார்த்தங்கள் ஆகிய எதுவும் இல்லாத ப்ரளய காலத்தில், நான்முகனுடன் சேர்த்து தேவர்கள் லோகங்கள் மற்றும் உயிர்கள் ஆகிய அனைத்தையும் படைத்தான். இப்படிப்பட்ட ஆதிப்பிரானாகிய அவன், மாணிக்கமயமான மாடங்கள் அனைத்தும் மலைகள் போன்று உயர்ந்து காணப்படும் ஆழ்வார்திருநகரியில், தன்னை வந்தடைபவர்கள் மிகவும் சுலபமாக வரும்படியாக நிற்கிறான். அனைத்திற்கும் மிகப் பெரிய உபகாரங்கள் செய்தபடி உள்ள அவன் இவ்விதம் மிகவும் அருகாமையில் உள்ளபோது, ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகியவற்றுக்கு உட்படுகின்ற தேவதைகளை நீங்கள் தேடுகிறீர்களே!

அவதாரிகை - முதற்பாட்டில், “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்” என்கிற காரண வாக்ய ப்ரக்ரியையை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேச்வரன், மாத்ரு ஸந்நிதியொழிய ப்ரஜை வளராதாப்போலே தன் ஸந்நிதியொழிய இவை ஜீவிக்கமாட்டாது என்று பார்த்துத் திருநகரியிலே ஸர்வஸூலபனாய் நிற்க, “வேறே ஆச்ரயணீய தத்த்வமுண்டு என்று தேடித் திரிகிறிகோளே” என்று சேஷிக்கிறார்.

விளக்கம் - மஹா நாராயண உபநிஷத் (1) - ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் - நாராயணன் மட்டுமே இருந்தான் - தொடக்கத்தில் நாராயணன் மட்டுமே இருந்தான் - என்பதாக உள்ள காரண வாக்யத்தின் பொருளை எண்ணிகிறார். அனைத்திற்கும் ஸ்ருஷ்டி காரணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், தாயின் அருகில் வாழ்ந்தால் அன்றி பிழைக்காமல் உள்ள குழந்தை போன்று, தனது அருகாமையில் அல்லாமல் இவை வாழாது என்று திருவுள்ளம் கொண்டான். ஆகவே ஆழ்வார்திருநகரியில், அனைவரும் தன்னை மிகவும் எளிதாக அண்டும்படி நிற்கிறான். இவனை விடுத்து, “அண்டி நிற்பதற்கு வேறு ஒரு தத்வம் உள்ளது” என்று எண்ணித் தேடியபடி உள்ளீர்களே என்று கேட்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒன்றுந்தேவும் இத்யாதி) தேவஜாதியும், அவர்களுக்கிருப்பிடமான லோகங்களும், மநுஷ்யாதிகளான ஆத்மாக்களும், அண்டகாரணமான மஹாதாதிகளும், இவையொன்றுமில்லாதவன்று என்று கொண்டு, “ஒன்றும்” என்கிற இத்தை இங்கே சேர்க்கவுமாம். அங்ஙனன்றிக்கே, கார்யத்துக்குக் காரணத்திலே லயமாகச்

சொல்லுகையாலே, காரணபூதனான தன் பக்கலிலே சென்று ஒன்றுகிற தேவும் உலகும் உயிரும் மற்றும் யாதுமில்லாவன்று என்னவுமாம். “ஸதேவ” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (ஒன்றுந்தேவும் இத்யாதி) - தேவர்கள் குலமும், அவர்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள லோகங்களும், மனிதர்கள் போன்ற உயிர்களும், அண்டத்திற்குக் காரணமாக உள்ள மஹத் போன்ற தத்வங்களும் என்பதான இவை ஏதும் இல்லாத அந்த நேரத்தில் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு “ஒன்றும்” என்பதாகக் கூறலாம். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம்; கார்யப்பொருள்கள் அனைத்தும் தங்களுடைய காரணப்பொருளில் சென்று சேர்கின்றன; இது போன்று, காரணப்பொருளாக உள்ள தன்னிடம் வந்து லயிப்பதான தேவர்கள், லோகங்கள், மற்ற வஸ்துக்கள் என ஏதும் இல்லாத அந்த நேரத்தில் என்பதாகவும் கொள்ளலாம். சாந். (6-2-1) – ஸத் ஏவ ஸோம்ய - குழந்தாய்! ஸத் என்ற ஒன்றாக மட்டுமே இருந்தது – என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (நான்முகன் இத்யாதி) அல்லாதார் ஒருவனை ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஒரு கைம்முதல் கண்டு, “இது நமக்கு ஒருநாளாகிலும் உதவும்” என்றாயிற்று ரக்ஷிப்பது; வெறுமையே பச்சையாக ரக்ஷிப்பான் ஸர்வேச்வரனாயிற்று. (நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகோடு உயிர் படைத்தான்) சதுர்முகனோடேகூட தேவஜாதியையும், அவர்களுக்கு இருப்பிடமான லோகங்களையும் சேதந வர்க்கத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். ஸர்வேச்வரன் சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; சதுர்முகன் பஞ்சமுகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; பஞ்சமுகன் ஷண்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; ஆக இதுதான் பஹுமுகமாயிற்றுக் காணும். நாட்டார் ருத்ரனுக்கு உத்கர்ஷஞ் சொல்லி ப்ரமியா நிற்கவும், இவர் அவன் பக்கலொன்றுங் காணாமையாலே, திருநாபி கமலத்திலே அவ்யவதானேந பிறக்கையால் வந்த ஏற்றத்தை உடையனாகையாலே ப்ரஹ்மாவை உபாதாநம் பண்ணி, ருத்ரனை தேவ ஸாமாந்யத்திலே கூட்டிப் போருகிறார்.

விளக்கம் - (நான்முகன் இத்யாதி) - ஒருவனைக் காப்பாற்ற முயலும்போது அவனிடம் உள்ள பொருள்களைக் கண்டு, “இது நமக்கு ஏதோ ஒரு நாளில் உதவும்” என்று அல்லவோ இந்த உலகினர் எண்ணி, அவனைக் காப்பார்கள்? ஆனால் நம்மிடம் எந்தவிதமான கைம்முதலும் இல்லாதபோதிலும், உபகாரம் செய்வதற்காகவே ரக்ஷிப்பவன் ஸர்வேச்வரன் அல்லவா? (நான்முகன் தன்னொடு தேவர் உலகோடு உயிர்

படைத்தான்) - நான்முகனுடன் சேர்ந்து தேவகுலத்தையும், அவர்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள லோகங்களையும், சேதநர்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். ஸர்வேச்வரன் நான்முகனைப் படைத்தான், நான்முகன் பஞ்சமுகனாகிய ருத்ரனைப் படைத்தான்; பஞ்சமுகனாகிய ருத்ரன், ஆறுமுகனைப் படைத்தான். இப்படியாகப் பல ஆயின. உலகில் உள்ளவர்கள் ருத்ரனுக்குப் பலவிதமான ஏற்றங்கள் உரைத்து, அவனிடம் மயங்கி நின்றனர். ஆனால் ஆழ்வார் ருத்ரனிடம் எந்த ஒரு சிறப்பையும் காணவில்லை. ஆனால் நான்முகன், “ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாபியில் தோன்றியவன்” என்று ஏற்றத்தை உடையவன் என்பதால், நான்முகனைக் கூறிவிட்டு, ருத்ரனை மற்ற தேவர்களுடன் சேர்த்துக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸம்ஹாரத்தில் மஹாதாதிகளளவும் சொன்னார், ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரஹ்மாவைத் தொடங்கிச் சொன்னார்; இதுக்குக் கருத்து, மஹாதாதிகளில் பரத்வ சங்கை பண்ணுவாரில்லை; ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கலிலே பரத்வ சங்கை பண்ணுவர்கள் பாமரராயிருப்பார்; அதுக்காக அவ்விடமே பிடித்துக் கழிக்கிறார். சதுர்த்தச புவந ஸ்ரஷ்டாவோடு, அவனாலே ஸ்ருஷ்டராய் நித்ய ஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவரான தச ப்ரஜாபதிகளோடு, அவர்களுக்கு போக ஸ்தாநமான லோகங்களோடு, அவர்களுக்குக் குடி மக்களான மநுஷ்யாதிகளோடு வாசியறப் படைத்தான்; போக மோக்ஷங்களை விளைத்துக் கொள்கைக்குக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்தான்.

விளக்கம் - ஸம்ஹாரத்தைக் குறித்து உரைக்கும்போது, மஹத் முடிய உள்ள அனைத்தையும் கூறினார், ஆனால் ஸ்ருஷ்டி குறித்தும் உரைக்கும்போது, நான்முகன் தொடக்கமாகக் கூறுகிறார். இதன் காரணம் என்ன என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். மஹத் முதலானவை பரத்வமாக இருக்குமோ என்ற ஐயம் யாருக்கும் ஏற்படாது; ஆனால் நான்முகன் போன்றவர்கள் பரத்வமாக இருக்கக்கூடுமோ என்ற சந்தேகம் கொண்டு, உள்ளதை அறியாதவர்களாகப் பலர் இருப்பார்கள்; ஆகவே நான்முகன் தொடக்கமாக உரைத்து, அவை அனைத்திற்கும் பரத்வம் இல்லை என விலக்குகிறார். பதினான்கு லோகங்களையும் படைத்த நான்முகன், அவனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு நித்ய ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக உள்ளவர்களாகிய பதினொரு ப்ரஜாபதிகள், அவர்கள் இன்பத்தை அனுபவிக்கும் இடமான லோகங்கள், அந்த லோகங்களில் வசிக்கின்ற மனிதர்கள் ஆகிய

அனைவரையும் ஒரே போன்று படைத்தான். இவர்கள், இன்பம் மற்றும் மோகஷம் ஆகியவற்றைப் பெறுவதற்கு ஏற்றபடியாக உடல் மற்றும் உறுப்புகளைக் கொடுத்தான்.

வ்யாக்யானம் - (குன்றம் இத்யாதி) இப்படி ஸ்ருஷ்டித்தவன்தான் அஸந்நிஹிதனாய் நிற்கையன்றிக்கே, மலைகளைக் கொடு வந்து சேரவைத்தாற் போலேயிருப்பதாய் மணிமயமான மாடங்களினுடைய ஓக்கத்தையுடைத்தான திருநகரியிலே நின்ற; “ஆசயாயதிவா ராம: புநச்சப்தாபயேதிதி” என்னுமாபோலே. “நாம் கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு ‘ந நமேயம்’ என்னாதே வணங்குவார்களோ? அன்றிக்கே, நாம் வளைந்து கூட்டிக் கொள்ளப்படுக்கால் விலக்காதொழிவார்களோ?” என்று அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் நின்றபடி. அங்கு சேஷியைப் பெறுகைக்கு சேஷ்யுதன் நின்ற நிலை; இங்கு சேஷ்யுதரைப் பெறுகைக்கு சேஷி நின்ற நிலையிறே.

விளக்கம் - (குன்றம் இத்யாதி) - இப்படி ஸ்ருஷ்டித்த அவன், வெகு தூரத்தில் உள்ளானோ என்று தோன்றாதபடியாக, பல மலைகளைக் கொண்டு வந்து ஒன்றாக வைத்தது போன்று, மணிமயமான மணிகள் நிறைந்த மாடங்களுடைய உயர்த்தியைக் கொண்டதான ஆழ்வார் திருநகரியில் நிற்பவன். அயோத்யாகாண்டம் (50-3) - ஆசயாயதிவா ராம: புநச்சப்தாபயேதிதி - இராமன் என்னை மீண்டும் அழைப்பானே என்ற ஆசையால் குகனுடன் அங்கேயே இருந்தேன் - என்று சுமந்திரன் உரைப்பது போன்று ஆழ்வார்திருநகரியில் நின்றது. ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “நாம் இவர்களுக்கு அளித்த உடல் உறுப்புகள் கொண்டு, இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ந நமேயம் - வணங்கமாட்டேன் - என்று கூறாமல், நம்மை வணங்குவார்களோ? அல்லது நாம் இவர்களை வளைத்துப் பிடித்தால், விலகாமம் இருப்பார்களோ?” என்று காலத்தை எதிர்பார்த்தபடி நிறான். எஜமானனை அடைவதற்குத் தொண்டனாகிய சுமந்திரன் அங்கு நின்றான்; இங்கு அடிமைகளாகிய சேதநர்கள் வருவதற்காக எஜமானனாகிய இவன் நிற்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (ஆதிப்பிரான் நிற்க) இப்படி உங்கள் பக்கவாசையாலே திருநகரியிலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற இவனை விட்டு. (மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிரே) தேடித் திரியும்தொழிய, ஆச்யரணீயரைக் கிடையாது. “வாஸுதேவம் பரித்யஜ்ய யோந்யம் தேவமுபாஸதே | த்ருஷிதோ ஜாஹ்நவீ தீரே கூபம் கந்தி துர்மதி:” என்கிறபடியே

த்ருஷிதனானவன், கங்கை பெருகியோடாநிற்க அதிலே அள்ளிக் குடித்துத் தன் விடாய் தீரமாட்டாதே, அதன் கரையிலே குந்தாலி கொண்டு கிணறு கல்லித் தன் விடாய்க்கு உதவ நாக்கு நனைக்க இருக்குமாபோலே; ப்ராப்தனுமாய் ஸுலபனுமாய் ஸ்வாராதனுமாய் ஸுசீலனுமான இவனை விட்டு, அப்ராப்தராய் துர்லபராய் துராராதராய் துச்சீலராய், சீலித்து ஆராதித்தாலும் “சேட்டை தன் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்குமா”போலே பலிப்பதுமொன்றின்றிக்கே யிருக்கிற “திருவில்லாத் தேவரை”த் தேடி ஆச்ரயிக்கத் திரிவிகோளேயென்று சேஷிக்கிறார்.

விளக்கம் - (ஆதிப்பிரான் நிற்க) - இவ்விதம் உங்களிடம் கொண்ட ஆசை காரணமாக ஆழ்வார்திருநகரியில் எப்போதும் வந்து நிற்கும் இவனை விடுத்து. (மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிரே) - மற்றவர்களைத் தேடித் திரிகின்ற செயல் அல்லாமல், சென்று அடைக்கலம் புகத் தக்கவர்கள் என வேறு யாரும் இல்லை. வாஸுதேவம் பரித்யஜ்ய யோந்யம் தேவமுபாஸதே | த்ருஷிதோ ஜாஹ்நவீ தீரே கூபம் கந்தி துர்மதி: - வஸுதேவருடைய புத்ரனாகிய க்ருஷ்ணனை விடுத்து வேரு ஒரு தெய்வத்தை நாடுபவன், கங்கையின் கரையில் அமர்ந்து தாகம் போக்குவதற்காகக் கிணறு தோண்டுபவன் போன்றவன் ஆவான் - என்பதற்கு ஏற்ப, மிகுந்த தாகம் எடுத்தவன் கங்கைநதி பெருகி ஓடியபடி உள்ளபோது அதிலிருந்து நீரைப் பருகாமல், அதன் கரையில் கிணறு வெட்டி, தனது தாகம் தீர்வதற்காக நீர் எடுப்பவன் போன்றவன் ஆகிறான் என்று கருத்து. அடையப்பட வேண்டியவனும், சுலபமாக அடையலாம்படி உள்ளவனும், ஆராதிக்க எளிமையானவனும், நன்மையை கொண்டவனும் ஆகிய இவனை விடுத்து; அடைவதற்கு இயலாதவராகவும், அரியவரும், ஆராதிக்க இயலாதவரும், தீய வழியைக் கொண்டவரும் ஆகியவர்களை ஆராதிப்பது, திருமாலை (10) - சேட்டை தன் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்குமா - மூதேவியிடம் செல்வத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்து நிற்பது போன்றது என்கிறார். இவ்விதம் நான்முகன் திருவந்தாதி (53) - திருவில்லாத் தேவர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்களை நாடுகிறீர்களே என்று கண்டிக்கிறார்.

4-10-2 நாடி நீர் வணங்குந் தெய்வமும் உம்மையும் முன்படைத்தான்
வீடில் சீர்ப்புகழாதிப்பிரானவன் மேவியுறை கோயில்
மாடமாளிகை சூழ்ந்தழகாய் திருக்குருகூரதனைப்
பாடியாடிப் பரவிச் சென்மின்கள் பல்லுலகீர் பரந்தே

பொருள் - ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் குணங்கள் நிறைந்த நீங்கள், உங்களுடைய குணங்களுக்கு ஏற்றபடி அண்டி நிற்கும் தேவதைகளையும், அவர்கள் அண்டி நிற்கும் உங்களையும் ஸ்ருஷ்டியின்போது படைத்தவனும், அதற்கு ஆதாரமாக உள்ள ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்ற நித்யமான திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவனும், வேதாந்தம் மூலம் வெளிப்படுகின்ற புகழ் நிறைந்தவனும் ஆகிய ஆதிப்பிரான், தனது அடியார்களுக்காகப் பொருந்தி உறைகின்ற இடமாகவும், மாடங்கள் மற்றும் மாளிகைகளால் சூழ்ந்துள்ளதால் அழகான இடமாகவும் ஆழ்வார்திருநகரி உள்ளது. இப்படிப்பட்ட அந்த இடத்தை, பல லோகத்திலும் உள்ள நீங்கள் அனைவரும், ப்ரீதியின் விளைவாகப் பாடியும் ஆடியும் சென்றபடி அடைந்து, துதித்து, அங்கு நிறைவீர்களாக.

அவதாரிகை - “ஆச்ரயிக்கிற உங்களோடு, ஆச்ரயணியரான அவர்களோடு வாசியற எல்லாரையும் உண்டாக்கினவன் நின்றருளுகையாலே ப்ராப்யமான திருநகரியை ஆச்ரயியுங்கோள்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - “மற்ற தெய்வங்களை அண்டி நிற்கும் நீங்கள் மற்றும் அந்தத் தெய்வங்கள் என்பதான வேறுபாடு எதும் இன்றி, அனைவரையும் படைத்தவன் நின்று அருள்வதால், அடையப்படவேண்டிய இடமான ஆழ்வார்திருநகரியை அடைவீர்களாக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நாடி நீர் வணங்கும் தெய்வமும்) வசநாபாஸங்களாலும், யுக்த்யாபாசங்களாலும் ஸ்வத: உத்கர்ஷமில்லாமையாலே அவை தான் இறாயா நிற்கச் செய்தே, நீங்கள் பொரி புறந்தடவி வருந்திச் சேமம் சாத்தி வைத்து ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளையும். (நாடி) கள்ளரைத் தேடிப் பிடிக்குமாபோலே, தேடிப் பிடிக்க வேண்டி யிருக்கிறபடி. ஆடு திருடின கள்ளரிநே இவர்கள்தான்; “அணங்குக்கு அருமருந்தென்று” அங்கே ஆடு கட்டினவர்களாகையாலே தேடிப்பிடிக்கவேணுமே. “கள்ளரச்சம் காடு கொள்ளாது” என்று, தன்னை ஆச்ரயிக்க வருகிறவர்களையும் தன்னைக் கட்ட வந்தார்களாகக் கொண்டு போகிறபடி.

விளக்கம் - (நாடி நீர் வணங்கும் தெய்வமும்) - மற்ற தெய்வங்களுக்கு இயல்பாகவே எந்தவிதமான உயர்வும் இல்லை. ஆகவே உட்புறம் நேர்த்தியாக இல்லாத

பொருள்களுக்கு மற்ற பொருள்கள் மூலம் அழகை ஏற்படுத்துவது போன்று, போலியான வசனங்கள் மற்றும் போலியான உக்திகள் மூலம் அந்தத் தெய்வங்களுக்கு நன்மையை ஏற்படுத்தியபடி உள்ள தெய்வங்களையும். (நாடி) - திருடர்களைத் தேடிச் சென்று பிடிக்க வேண்டும்படியாக உள்ளது போன்று, இந்தத் தெய்வங்களும் தேடிச் சென்று அடையும்படியாக அல்லவோ உள்ளன? ஆடு திருடிய கள்ளர்கள் அல்லவோ இவைகள்? ஆடு திருடியது எங்கே என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். திருவாய்மொழி (4-6-7) - அணங்குக்கு அருமருந்தென்று - “உங்கள் மகளை ஏதோ பிடித்துவிட்டது” என்று கூறி, “ஆடுகளை அறுப்பதே மருந்து” என்று உரைத்து, ஆடுகளைக் கட்டியவர்கள் என்பதால் இவ்விதமாகக் கூறுகிறார். பெரியவர்கள் அறியாமல் சிறியவர்களிடம் ஏதேனும் பெறுபவர்களைக் கள்ளர் என்றே கூறுவர். ஆனால் தங்களை அணடுபவர்களைக் கண்டு அச்சம் கொண்டு இந்தத் தெய்வங்கள் மறைவது ஏன்? “கள்ளர்களுக்கு அச்சம் ஏற்பட்டால் காடும் கொள்ளாது” என்பதற்கு ஏற்ப, தங்களை வணங்க வருபவர்களையும், தங்களைப் பிடிக்க வருபவர்களாகவே எண்ணி மறைகிறார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (நீர்) ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள நீர். நீரென்று அவர்களோடு தமக்கு ஒட்டறச் சொல்லுகிறார். உங்கள் ப்ரதிபத்தி அவற்றின்பக்கல் ஒருயிரில்லை. (நீர் வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும்) நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள தேவதைகளையும் உங்களையும் படைக்கிறவிடத்தில். (முன் படைத்தான்) ஸ்ருஷ்டிக்கிற விடத்தில் முற்பட அவர்களை ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்னை உங்களை ஸ்ருஷ்டித்தான். “யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்பிறே இவ்வருகுள்ளாரை ஸ்ருஷ்டித்தது. (நீர் வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும் முன் படைத்தான்) அவன் ஸ்ருஷ்டித்திலனாகில் நீங்கள் இதர தேவதைகளை ஆச்ரயிக்கும்படி எங்ஙனே? (படைத்தான்) அவன் படைத்திலனாகில் எங்ஙனே உண்ணவிருந்திகோள்? உங்களுக்கு ஆச்ரயாமுண்டாமன்றிறே, அவர்கள் ஆச்ரயணீயராவது.

விளக்கம் - (நீர்) - ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் நிறைந்த நீங்கள். இங்கு “நீங்கள்” என்று அவர்களிடம் தனக்குள்ள ஸம்பந்தத்தை விலக்குகிறார். உங்களுக்கு அவர்களிடம் உள்ள எண்ணங்கள் அல்லாமல் அவர்களிடம் வேறு எந்த ஒரு உயிரும் இல்லை. (நீர் வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும்) - நீங்கள் வணங்குகின்ற ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் நிறைந்த தேவதைகளையும் உங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது. (முன் படைத்தான்) - முதலில்

அவர்களைப் படைத்து, பின்னர் உங்களைப் படைத்தான். ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் - யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் - முதலில் நான்முகனைப் படைத்த பின்னர் லோகங்களைப் படைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, முதலில் நான்முகனைப் படைத்த பின்னர் அல்லவோ இந்த லோகங்களில் உள்ளவர்களைப் படைத்தான்? (நீர் வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும் முன் படைத்தான்) - அவன் படைக்கவில்லை என்றால் மற்ற தேவதைகள் நீங்கள் ஆராதிப்பது எப்படி நிகழும்? (படைத்தான்) - இங்கு "படைத்தல்" என்ற சொல்லிற்கு "ஸ்ருஷ்டித்தல், உணவு அளித்தல்" என்பதாக இரண்டு பொருள் கொண்டு, அவன் படைக்கவில்லை என்றால் நீங்கள் உண்பது எப்படி? உங்களுக்கு அவர்களை அண்டி நிற்கும் தன்மை உள்ளதால் அல்லவோ அவர்கள் உங்களைப் போன்றவர்களால் அண்டப்படுபவர்களாக உள்ளனர்?

வ்யாக்யானம் - (வீடில்சீர் இத்யாதி) நீங்கள் தேடி ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளுடைய ஐச்வர்யம் போலே ஒருவனுடைய புத்த்யதீநமாய், அவன் நினைத்திலனாகில் இல்லையாய், அது தனக்கு அடி கர்மமாய், அக்கர்மசூயம் பிறந்தவாறே நசிக்கையன்றிக்கே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸம்பத்தையுடையவன். (வீடில்சீர்) - நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிறவர்களுடைய ஸம்பத்துப்போலே ஸாவதியல்ல; கர்மமடியாய் அதிலே ஒன்று குறையக் குறைதல், பல ப்ரதனானவனுடைய அநுக்ரஹம் குறையக் குறைதல் செய்யுமதில்லையிறே. "பல மத:"இறே. (வீடில்சீர்) நித்ய ஸித்த கல்யாணகுணங்களை உடையவனென்னுதல். "தஸ்மிந் யதந்தஸ் ததுபாஸிதவ்யம்" என்கிறபடியே, அவன் தன்னோபாதி அவன் குணங்களும் உபாஸ்யமென்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (வீடில்சீர் இத்யாதி) - நீங்கள் தேடிச் செல்லும் தேவதைகளுடைய ஐச்வர்யமானது அழியக்கூடியது; அது ஒருவனுடைய ஞானத்திற்கு வசப்பட்டதாகவும், அவனுடைய எண்ணம் இல்லையென்றால் அழிவதாகவும் உள்ளது; மேலும் அந்த ஐச்வர்யமானது, கர்மம் காரணமாகச் சேர்வதாகவே உள்ளது. இப்படிப்பட்ட ஐச்வர்யம் போன்று அல்லாமல் தனக்கு இயல்பாகவே உள்ளதான ஸம்பத் கொண்டவன். (வீடில்சீர்) - நீங்கள் அண்டி நிற்கும் தேவதைகளுடைய செல்வம் போன்று இவனுடைய செல்வமானது எல்லைப்படுத்தப்பட்டது அல்ல. அவர்களுடைய செல்வமானது கர்மத்தின் வசப்பட்டது என்பதால், ஒன்று குறைந்ததாலும் குறையுடன் உள்ளதாகிறது; மேலும், அனைத்து பலன்களையும் அளிக்க இவனுடைய அநுக்ரஹம் அவர்கள் விஷயத்தில்

குறைந்தால், செல்வமும் குறைகின்றன. இவனுடைய செல்வம் அது போன்று குறைதல் இல்லாதாகும். ப்ர. ஸூத். (3-2-37) – பல மத: - அவனிடமிருந்து வருகின்றன - என்பது காண்க. (வீடில்சீர்) - எப்போதும் உள்ளதும், வெளிப்பட்டபடி உள்ளதும் ஆகிய திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவன். உபநிஷத்தில் - தஸ்மிந்- அவனைப்போன்று குணங்கள் கொண்டவன். மஹாநாராயண உபநிஷத் - தஸ்மிந் யதந்த: தத் உபாஸிதவ்யம் - அவனைப் போன்றே அவனுடைய குணங்களும் த்யானிக்கத்தக்கவை - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனைப் போன்றே அவனது குணங்களும் உபாஸிக்கப்பட வேண்டியவை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (புகழ்) எல்லாரையும் ரக்ஷித்து, அந்த ரக்ஷணத்தால் வந்த புகழையுடையவன். ரக்ஷணத்தால் புகழ் படைத்தவனன்றோ ஆச்ரயணீயனாவான்? “யசஸ்சைக பாஜநம்”. (ஆதிப்பிரான்) ரக்ஷித்துப் புகழைப் படையாதே பழி படைத்தாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. (பிரான்) கேவலம் ப்ராப்தியேயல்ல, உபகாரகன். உபகாரகனுமாய், ப்ராப்தனுமாய், யசஸ்வியுமாய்; ஐச்வர்யம், நித்ய ஸித்தமான கல்யாணகுணங்களென்ன, இவற்றையுடையவனையொழிய, இவையில்தாரை ஆச்ரயிக்க ப்ராப்தியில்லை. காரணவஸ்துவிநே உபாஸ்யமாவது; “காரணந்து த்யேய:” என்னாநின்றதிறே.

விளக்கம் - (புகழ்) - அனைவரையும் காப்பாற்றி, அத்தகைய காப்பாற்றுதலால் வந்த புகழ் கொண்டவன். தன்னை வந்தடைபவர்களைக் காப்பதால் ஏற்பட்ட புகழ் உள்ளவன் அல்லவோ அண்டத்தக்கவன் ஆவான்? கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (15-19) – யசஸ்சைக பாஜநம் - புகழ் என்பதற்கு இருப்பிடமாக உள்ளவன் - என்பது காண்க. (ஆதிப்பிரான்) – பாதுகாத்துப் புகழ் அடைவது மட்டும் அல்ல, அவனுக்குப் பழி ஏற்பட்டாலும் விடத்தக்க இயலாத ஸம்பந்தம் கொண்டவன் ஆவான். (பிரான்) - ஸம்பந்தம் மட்டும் அல்ல, உபகாரகன் என்பதைக் கூறுகிறார். உபகாரன், ஸம்பந்தம் உள்ளவன் மற்றும் புகழ் கொண்டவன்; ஐச்வர்யம், எப்போதும் வெளிப்பட்டபடி உள்ள திருக்கல்யாண குணங்கள் ஆகிய இவற்றை உடையவனை அல்லாமல், இவை ஏதும் இல்லாதவர்களை அடைவதற்கான தகுதி அவர்களிடம் இல்லை. காரணப்பொருள் அல்லவோ எப்போதும் உபாஸிக்கத்தக்கதாக உள்ளது? ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் – காரணம் து த்யேய: – காரணப்பொருளே த்யானிக்கத்தக்கது – என்று கூறியது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (அவன் மேவியுறை கோயில்) அவன் பரமபதத்தில் உள்வெதுப்போடே போலே காணும் இருப்பது. ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்து “இவை என்படுகிறனவோ?” என்கிற திருவுள்ளத்தில் வெறுப்போடேயாயிற்று அங்கு இருப்பது. “நோபஜநம் ஸ்மரந்” என்று கொண்டு இங்குத்தை துக்கத்தை நினையாதொழிய வேண்டுவது, பண்டு து:கியாயிருந்து ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் போனவனுக்கிறே. இங்குத்தை துக்கத்தை நினைக்குமாகில் அநுபவிக்கிற ஸுகத்துக்குக் கண்ணழிவாகாதோ? கண்ணழிவில்லையிறே அவனுக்கு.

விளக்கம் - (அவன் மேவியுறை கோயில்) - அவன் பரமபதத்தில் வெறுப்புடன் அல்லவோ உள்ளான்? அதாவது ஸம்ஸாரிகள் அநுபவிக்கின்ற துன்பங்களை எண்ணி, “இவை என்ன பாடுபடுகின்றனவோ?” என்பதாகத் தனது திருவுள்ளத்தில் எண்ணியபடி, வெறுப்புடன் அங்கு உள்ளான். ஆனால், அங்கு அவன் ஆனந்தமாக உள்ளான் என்று உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றனவே என்பதற்குச் சமாதானம் கூறுகிறார். சாந். (8-12-3) - நோபஜநம் ஸ்மரந் - கடந்த சரீரம் குறித்த நினைவு இன்றி முக்தன் உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த உலகில் தான் அடைந்த துக்கங்களை மீண்டும் எண்ணாமல் இருக்கவேண்டும் என்ற வேண்டுகல் யாருக்கு உள்ளது என்றால், முன்பு துக்கம் கொண்டவனாக இருந்து, இந்த உலகத்தை விட்டுச் சென்றவனுக்கு அல்லவோ? “இங்கு ஏற்பட்ட துக்கங்களை எண்ணியபடி இருந்தால், பரமபதத்தில் உண்டாகும் ஆனந்தம் தடையாகும் அல்லவோ?” என்பதான ஆனந்த அழிவு அவனுக்கு இல்லை.

வ்யாக்யானம் - ‘பரமபதத்திலும் ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்துத் திருவுள்ளத்தில் வெறுப்போடேயாயிற்று எழுந்தருளியிருப்பது’ என்று பட்டர் அருளிச் செய்ய, ‘ஆச்சானும் பிள்ளையாழ்வானும் கேட்டு பரமபதத்திலே ஆனந்த நிர்ப்பரனாயிருக்கிற இருப்பிலே திருவுள்ளத்திலே ஒரு வ்யஸந்தோடே யிருந்தா னென்கை உசிதமோ? என்றார்கள்’ என்று “பண்டிதர்” என்கிறவர் வந்து விண்ணப்பம் செய்ய; “வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம்பவதி து:கித” என்றது குண ப்ரகரணத்திலேயோ? து:க ப்ரகரணத்திலேயோ? என்று கேட்க மாட்டிற்றிலீரோ? இது குணமாகில், “குணம்” என்று பேர் பெற்றவற்றில் அங்கு இல்லாததொன்றுண்டோ? என்று அருளிச்செய்தார். “ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோஸௌ” என்னக் கடவதிறே. தன்னிச்சையொழிய கர்மநிபந்தநமாக வருமவை இல்லையென்னுமத்தனை போக்கி,

அநுக்ரஹ கார்யமாய் வருமவை இல்லையென்னில், முதலிலே சேதநனன்றிக்கே யொழியுமிறே. “ஸ ஏகாகீ ந ரமேத” என்றது நித்யவியூதியும் கணங்களுமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயிறே.

விளக்கம் - ஸ்வாமி ப்ராசரப்பட்டர், “ஸம்ஸாரிகள் அனுபவிக்கும் துன்பத்தை எண்ணி, பரமபதத்திலும் அவன் வெறுப்புடன் எழுந்தருளியுள்ளான்”, என்றார். அப்போது பண்டிதர் என்பவர் பட்டரிடம் வந்து, “ஆச்சானும் பிள்ளையாழ்வானும் நீவிர் கூறியதைக் கேட்டு, ‘பரமபத்தில் ஆனந்தமே வடிவமாக உள்ள அவனுடைய இருப்பில், திருவுள்ளத்தில் ஒரு குறையுடன் உள்ளான் என்று கூறுவது சரியாகுமோ?’ என்று கூறுகிறார்கள்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட பட்டர் அவரிடம், “அயோத்யாகாண்டம் (23-42) - வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம்பவதி து:கித - மனிதர்களுக்குத் துன்பம் ஏற்படும்போது தானும் மிகவும் துன்பம் அடைகிறான் - என்று கூறப்பட்டது அவனுடைய குணத்தைக் குறித்தா அல்லது துன்பத்தைக் குறித்தா என்று கேட்க மாட்டீர்களா? இதனைக் குணம் என்று கூறினால், அவனிடம் இல்லாத குணம் என ஏதும் இல்லை, என்பது நிரூபணம் ஆகிறது அல்லவோ?” என்றார். ஸ்ரீவிபு. (6-5-84) - ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோஸௌ - அவன் அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களையும் இயல்பாகவே கொண்டவன் - என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் இவ்விதம் அவன் துன்பம் கொள்கிறான் என்றால், “விசோக: - சோகம் அற்றவன்” என்ற ச்ருதியுடன் விரோதம் ஏற்படுகிறதே என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இத்தகைய துன்பம் என்பது அவனுக்கு அவனுடைய இச்சை காரணமாகவே வருகின்றது அல்லாமல், கர்மங்கள் காரணமாக வருவதில்லை; மேலும் அநுக்ரஹம் காரணமாகவே வருகின்ற இது போன்ற குணங்கள் இல்லை என்றால், சேதநர்கள் முதலில் தோன்றுவதற்கு வாய்ப்பில்லை அல்லவோ? உபநிஷத்தில் - ஸ ஏகாகீ ந ரமேத - தனியே இருந்த அவன் இன்பமாக இல்லை - என்பதாகக் கூறப்பட்டது; ஆனால் அப்போது அவனுடன் நித்யவியூதியும், குணங்களும் இருந்தன அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (ஆதிப்பிரானவன் மேவியுறை கோயில்) பரமபதத்தில் தன்னில் குறைந்தா ரில்லாமையாலே அவ்விடத்தை விட்டு, நல்ல படுக்கையையும் போகத்துக்கு ஏகாந்தமானவற்றையும் காற்கடைக் கொண்டு ப்ரஜையினுடைய தொட்டிற் காற்கடையிலே கிடக்கும் தாயைப்போலே, ரக்ஷகாபேக்ஷரான ஸம்ஸாரிகள் இருக்கிற இடமாகையாலே விரும்பி வர்த்திக்குமிடம் இவ்விடமாயிற்று. (மாடமாளிகை இத்யாதி)

உங்களுக்குத்தான் நல்ல தேசம் தேட்டமே; “முத்த ப்ராப்ய தேசம்” என்று தோற்றுகிறதில்லையோ? மாடங்களாலும் மாளிகைகளாலும் சூழ்ந்து தர்சநீயமாயிருக்கும் திருக்குருகூர். (அதனைப் பாடியாடி) “அதனுள் நின்ற ஆதிப்பிரான்” என்றவிடம் மிகையென்கிறார். “விஷ்ணோராயதநேவஸேத்”, “தேசோயம் ஸர்வ காமதுக்” என்கிறபடியே இதுதானே ப்ராப்யம்.

விளக்கம் - (ஆதிப்பிரான் அவன் மேவியுறை கோயில்) - பரமபதத்தில் தன்னைக் காட்டிலும் குறைந்தவர்கள் இல்லை என்ற காரணத்தால் அங்கிருந்து புறப்பட்டான். நல்ல படுக்கை மற்றும் இன்பத்தை அனுபவிக்கும் தனிமை ஆகியவற்றை ஒரு பொருட்டாகக் கருதாமல், தனது குழந்தை உறங்கும் தொட்டிலின் கால்அடியில் உறங்குகின்ற தாய் போன்று, “காப்பாற்றவேண்டும்” என்று விரும்பியபடி உள்ள ஸம்ஸாரிகள் இருக்கின்ற இடமாக உள்ளதால் இந்த இடமானது அவன் விரும்பி வசிக்கின்ற இடமாக உள்ளது. (மாடமாளிகை இத்யாதி) - உங்களுக்கு நல்ல இடம் என்றால் விருப்பம் அல்லவோ? இந்த இடமானது முக்தர்கள் அடைகின்ற பேற்றினை அளிப்பது அல்லவோ? மாடங்களாலும் மாளிகைகளாலும் சூழப்பட்டு, காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள திருக்குருகூர். கருடபுராணம் - விஷ்ணோராயதநேவஸேத் - விஷ்ணு எழுந்தருளியுள்ள இடத்தில் வசிக்கக் கடவன் - என்னும், தேசோயம் ஸர்வ காமதுக் - இந்த இடம் அனைத்து விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றக் கூடியது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள இந்த இடம் அல்லவோ அடையப்படவேண்டிய இடமாகும்?

வ்யாக்யானம் - (பாடியாடி இத்யாதி) ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டு பாடி, உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராமை ஆடி, அக்ரமமாகக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு, அத்தேசமென்றால் தம் திருவுள்ளம் இருக்குமாபோலே இருக்குமென்றிருக்கிறார்களானும் ஸர்வர்க்கும். (பல்லுலகீர்) ஒருவன் ஸமித்பாணியாய் சாந்தனாய் வர, அவனுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணுகிறாரன்றே; “இவையென்னவுலகியற்கை” என்று லோகம் க்லேசப்படுகிற படியைக் கண்டு எல்லார்க்கும் சொல்லுகிறாரிதே. (பரந்தே) பெரியதிருநாளுக்கு ஸர்வதோதிக்கமாக வந்தேறுமாபோலே, நாநாதிக்கமாகப் பாடியாடிப் பரவிச் சென்மின்கள்.

விளக்கம் - (பாடியாடி இத்யாதி) - ப்ரீதியால் தூண்டப்பட்டு பாடியும், உடலானது ஒரு இடத்தில் இல்லாதபடி ஆடியும், வரிசையை மாற்றி மாற்றி அவனை அழைத்தபடியும். அந்த திவ்யதேசத்தை எண்ணினால், ஆழ்வாராகிய தம்முடைய திருவுள்ளம் எவ்வாறு இருக்குமோ அதே போன்று அனைவருக்கும் இருக்கும் என்று எண்ணுகிறார். (பல் உலகீர்) - ஸமித்தைக் கையில் கொண்டு, அனைத்து புலன்களையும் அடக்கியவனாக வரும் ஒருவனுக்கு இவர் இங்கு உபதேசம் செய்யவில்லை; மாறாக, திருவாய்மொழி (4-9) - இவை என்ன உலகியற்கை - என்று அனைவரும் துன்பம் அடைவதைக் கண்டு, அனைவருக்கும் உபதேசம் செய்கிறார். (பரந்தே) - திருவரங்கத்தில் நடைபெறும் திருவத்யயன திருநாளுக்கு அனைத்து திசைகளிலிருந்தும் வருவது போன்று, பல திசைகளில் உள்ளவர்களும் பாடி ஆடி அங்கு செல்வீர்களாக.

4-10-4 பரந்த தெய்வமும் பல்லுலகும் படைத்து அன்று உடனே விழுங்கிக்

கரந்துமிழ்ந்து கடந்திடந்தது கண்டும் தெளியகில்லீர்

சிரங்களாலமரர் வணங்கும் திருக்குருகூரதனுள்

பரன் திறமன்றிப் பல்லுலகீர்! தெய்வம் மற்றில்லை பேசமினே

பொருள் - “இவர்கள் ஈசுவரர்களோ” என்று சந்தேகம் கொள்ளும்படியாகப் பரந்து நிற்கின்ற தேவதைகள் குலத்தையும், அவர்களுடைய லோகங்களாக உள்ள பலவிதமான இடங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளய காலத்தில் அவை அனைத்தையும் விழுங்கி, ப்ரளயம் நீங்கிய பின்னர் அவற்றை வெளியே உமிழ்ந்து, மஹாபலியின் கர்வம் நீங்கும்விதமாக அவன் அபகரித்த அனைத்தையும் அவனுக்கு உடைமை அல்லாதவை என்று மாற்றி, அவாந்தர ப்ரளயத்தில் வராக ரூபம் எடுத்து என்பதாக இது போன்ற செயல்கள் அனைத்தையும் நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள். ஆயினும் உங்களுடைய ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் குணங்கள் காரணமாக, இவை அனைத்தும் அவனே ஆகிறான் என்று நீங்கள் தெளியவில்லை. நித்யர்களாகிய நான்முகன் போன்ற தேவர்கள், தங்களுடைய தலைகளைச் சாய்த்து வணங்குகின்ற திருக்குருகூரில் நிற்பவனும், அனைத்தையும் விட உயர்ந்தவனும் ஆகிய ஸர்வேசுவரன் அல்லாமல் சரீரத்துடன் கூடியவர்களாகவும், சுதந்திரமானவர்களாகவும் உள்ள தெய்வம் என வேறு யாரும் இல்லை. பெயர் போன்றவற்றால் பேதங்களுடன் கூடிய உலகில் உள்ளவர்களே! அது போன்ற தெய்வம் ஏதும் இருந்தால் என்னிடம் வந்து பேசுவீர்களாக.

அவதாரிகை - “ஐகந்நிகரணாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் இவனே பரன்; இது இசையாதார் என்னோடே வந்து கலந்து பேசிக்காணுங்கோள்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - “இந்த ஐகத்தை விழுங்குதல் முதலான தெய்வீகமான செயல்களாலும் இவனே உயர்ந்தவன் என்றாகிறது. இதனை ஏற்காதவர்கள் என்னுடன் வந்த கலந்து உரையாடி இதனை அறிவீர்களாக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரந்த தெய்வமும்) கொள்கொம்பு மூடப் படர்ந்து நியாமகரோடொக்க எடுத்துக் கழிக்கவேண்டும்படி, கைவிஞ்சின தேவஜாதியும். (பல்உலகும்) அவர்கள் பரப்புக்கெல்லாம் போரும்படியான லோகங்களும். அவர்கள் நியாமகராகைக்கு அடியாக நியாமயரான அல்லாத சேதநரையும். (படைத்து) ஸ்ருஷ்டித்து. இவர் தமக்கு அவர்களோடு அல்லாதாரோடு வாசியற்றிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (பரந்த தெய்வமும்) - கொள்கொம்பு அனைத்தையும் மூடிப் படர்ந்து நிற்கும் கொடிகளை விலக்கி, கொள்கொம்பைக் காண்பது போன்று, தங்களுக்கு நியமிப்பவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடன் ஒரே போன்று படர்ந்து நிற்பதால் எடுத்துக் கழிக்க வேண்டும்படியாக உள்ள தேவர்களையும். (பல் உலகும்) - பல எண்ணிக்கைகளில் உள்ள அவர்கள் அனைவருக்கும் போதுமான இடம் கொண்டதாக உள்ள லோகங்கள். “அவர்கள் நியமிப்பவர்கள் ஆகிறார்களோ” என்ற ஐயம் ஏற்படும்விதமாக, அவர்கள் தங்களை நியமிக்கிறார்கள் என்று எண்ணுபவர்களும், அவர்களால் நியமிக்கத் தகுதி அற்றவர்களும் ஆகிய சேதநர்களையும். (படைத்து) ஸ்ருஷ்டித்து. இவருக்கு, அந்தத் தேவர்கள், மற்றவர்கள் என்பதான வேறுபாடு இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (அன்று உடனே விழுங்கி) ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோது க்ரமத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தான்; “யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்” என்று, ஆபத்து வந்தால் அங்ஙன் க்ரமம் பார்த்திருக்கவொண்ணாதே. ப்ரளயாபத்திலே ஒருகாலே வயிற்றிலே வைத்து, ப்ரளயம் வந்தாலும் “இங்குண்டோ?” என்று இளைத்துக் காட்டலாம்படி கரந்து, “உள்ளேயிருந்து நோவுபடுகிறனவோ?” என்று வெளிநாடு காண உமிழ்ந்து, நடுவே மஹாபலி போல்வார் பருந்திறாஞ்சினாற்போலே பறித்துக் கொள்ள எல்லை நடந்து

மீட்டுக் கொண்டு, ப்ரளயத்திலே அழுந்தி அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த இத்தை மஹாவராஹமாய்ப் புக்கு ஒட்டு விடுவித்து எடுத்து இப்படி செய்த இவற்றை.

விளக்கம் - (அன்று உடனே விழுங்கி) - ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது வரிசையாகப் படைத்தான்; அதாவது உபநிஷத்தில் - யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் - நான்முகனை முதலில் படைத்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உண்டாக்கினான்; ஆனால், ப்ரளய ஆபத்து வந்தபோது அவ்விதம் வரிசை ஏதும் ஆராயாமல் விழுங்கினான்; காரணம், அந்த நேரத்தில் வரிசையை ஆராய்ந்து நிற்க இயலாது அல்லவோ? ப்ரளய காலத்தில் திருவயிற்றில் வைத்தான்; ப்ரளயம் ஏற்பட்டபோதும், “இங்கு உள்ளனவோ?” என்று காண்பிக்கலாம்படிச் செய்து, “உள்ளே இவை என்ன பாடுபடுகின்றனவோ?” என்று பார்த்து அவற்றை வெளியே உமிழ்ந்தான். நடுவில் மஹாபலி போன்றவர்கள், பருந்து தனது இரையைப் பறிப்பது போன்று இந்தப் பூமியைக் கவர்ந்து செல்ல, இவற்றின் எல்லை அளவும் சென்று அளந்து மீட்டான். ப்ரளய காலத்தில் அண்டத்தின் பித்தியில் சென்று கிடந்த இந்தப் பூமியை, மஹாவராகனாக அவதாரம் எடுத்து, உட்புகுந்து தனது கோரைப்பற்களால் குத்தி எடுத்து வந்தான். இத்தகைய செயல்களை.

வ்யாக்யானம் - (கண்டும்) ப்ரத்யக்ஷத்திலும் விசதமாயிருக்கிறதுகாணும் இவர்க்கு சாஸ்த்ரம். இவ்வதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களைக் கொண்டே “அவன் ஆச்ரயணீயன்” என்று அறியலாயிருக்க, அறியமாட்டுகிறிலிகோள். (தெளியகில்லீர்) இவர்கள் தெளியையும் தெளியாமையும் ஒழிய, அர்த்தஸ்த்திதியில் மாறாட்ட மற்றிருக்கிறபடி. அவனை அநீச்வரனாக்குதல், இவர்களை ஈச்வரர்களாக்குதல் செய்யவொண்ணாதிநே, உங்கள் தெளிவும் கலக்கமுமொழிய. (சிரங்கள் இத்யாதி) “ஸர்வச்ரஷ்டாவுமல்லன், ஆபத்ஸகனுமல்லன்” என்று இருந்திகோளேயாகிலும், நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகள் செய்கிறது முன்னம் உங்களுக்குக் கண்டால் தெளியலாமே; அவர்கள் “தலை படைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றோம்” என்று வணங்குகிறபடியைக் கண்டாகிலும் நீங்கள் ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். “பாதேந கமலாபேந ப்ரஹ்மருத்ரார்ச்சிதேந ச”, “பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் துன்னிட்டுப் புகலரிய”, “நாத்தமும்ப நான்முகனுமீசனுமாய் முறையாலேத்த”.

விளக்கம் - (கண்டும்) - நேரடியாகக் காண்பதைக் காட்டிலும் சாஸ்த்ரங்களில் இவற்றைக் கூறியுள்ள வரியானது இவருக்கு விளக்கமாக உள்ளது. இப்படிப்பட்டதான, மனிதனால் செய்யக்கூடிய செயல்களுக்கு அப்பாற்பட்டு அவன் செய்கின்ற செயல்களைக் கண்ட பின்னரும், “இவனே அண்டத்தக்கவன்” என்று அறியலாம்படி உள்ளபோது, இவ்விதம் அறியாமல் உள்ளீர்கள். (தெளியகில்லீர்) - இவர்கள் தெளிந்தாலும், தெளியாமல் இருந்தாலும், உண்மை நிலையானது மாறாமலேயே உள்ளது. ஆகவே அவனை ஈச்வரன் அல்லன் என்றும், மற்றவர்களை ஈச்வரர்கள் என்றும் செய்யாமல் இருப்பீர்களாக. உங்களுடைய தெளிவும் கலக்கமும் அல்லாமல், இது போன்று நீங்கள் செய்வதற்கு வேறு ஏதும் காரணம் இல்லை. (சிரங்கள் இத்யாதி) - “இவன் அனைத்தையும் படைத்தவனும் அல்லன், ஆபத்து காலத்தில் துணை நிற்பவனும் அல்லன்” என்று நீங்கள் இருந்தீர்கள் என்றால், நீங்கள் அண்டி நிற்கின்ற தேவதைகள் முதலில் செய்வது என்ன என்று நீங்கள் அறிந்து, அதன் பின்னர் தெளியலாம் அல்லவோ? அவர்கள், “எங்கள் தலை படைத்த ப்ரயோஜனம் என்பது, அவனை வணங்குவதால் கிட்டியது” என்று கூறி அவனை வணங்குவதைக் கண்ட பின்னர் நீங்கள் வணங்கலாம் அல்லவோ? மஹாபாரதம் - பாதேந கமலாபேந ப்ரஹ்மருத்ரார்ச்சிதேந ச - தாமரை போன்றதும், நான்முகன் மற்றும் சிவன் போன்றவர்களால் பூஜிக்கப்படுவதும் ஆகிய திருவடிகளை - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (4-3) - பின்னிட்ட சடையானும் பிரமணுமிந்திரனும் துன்னிட்டுப் புகலரிய - என்றும், பெரியதிருமொழி (1-7-8) - நாத்தழும்ப நான்முகனும் ஈசனுமாய் முறையால் ஏத்த - என்றும் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (திருக்குருகூரதனுள் பரன்) மநுஷ்யத்வே பரத்வத்துக்கும் அவ்வருகே ஒரு பரத்வமிறே இது. இவ்வருகே போரப்போர உத்கர்ஷம் மிகுமத்தனை. குணத்தாலேயிறே வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷம்; குணாதிக்யமுள்ளது இங்கேயிறே. (அதனுள் பரன்) “அந்நந்நந்ய:” என்று சேதநர் ப்ரக்ருதியோடே கலசக்கலச ஒளி மழுங்கி வாரா நிற்கச்செய்தே, அவனுக்கு நியாமகத்வத்தால் வந்த புகர் அறவிஞ்சி வருமாபோலே; ஸம்ஸாரிகள் நடுவே போரப்போரவாயிற்று பரத்வம் ப்ரகாசிப்பது.

விளக்கம் - (திருக்குருகூரதனுள் பரன்) - மனித வடிவில் வாமனனாக வந்த பரத்வத்திற்கும், அர்ச்சாவதாரமாக இங்கு நிற்கும் பரத்வத்திற்கும் உள்ள தன்மை. இங்கு அருகில் செல்லச்செல்ல அல்லவோ உயர்வு ஏற்படுகிறது? குணத்தால் அல்லவோ ஒரு

பொருளுக்கு உயர்வு ஏற்படுகிறது? குணங்கள் அதிகமாக நிறைந்திருப்பது ஆழ்வார் திருநகரியில் உள்ள அர்ச்சாவதாரத்தில் அல்லவோ? (அதனுள் பரன்) – முண்டக உபநிஷத் – அந்சந்நந்ய: – ஒருவன் பலனை அனுபவிக்கின்றான், ஒருவன் அனுபவிப்பதில்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சேதநர்கள் சரீரத்துடன் கலந்து கலந்து நிற்கும்போது ஒளி மழுங்கியபடி உள்ளது; ஆனால், அவனுக்கு அவர்களை நியமிக்கும் தன்மையால் வந்த புகரானது அளவுக்கு அதிகமாகவே வருகிறது. ஸம்ஸாரிகள் நடுவில் செல்லச்செல்ல அதிகமான பரத்வம் வெளிப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (திறமன்றி) அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது. திறம் - ப்ரகாரம். தெய்வம் மற்றில்லை) தேவதைகளுடைய ஸ்வரூப நிஷேதம் பண்ணுகிறாரன்றிறே, அவனுக்கு விபூதி வேணும் என்றிருக்கிறவராகையாலே; அவர்களுடைய ஸ்வாதந்தர்ய நிஷேதம் பண்ணுகிறார். ஸ்வதந்த்ரமாய்த் தனக்கு உரித்தாயிருப்பதொரு தேவதையில்லை. அவனுக்கு ப்ரகார புத்தி பண்ணி ஆச்ரயித்திகோளாகில் அவனுடைய ஆச்ரயணத்திலே புகும்; ஸ்வதந்த்ர புத்தி பண்ணி ஆச்ரயித்திகோளாகில் ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்ப தொன்றில்லை; “நேஹநாநாஸ்தி”, “யேயஜந்தி” இத்யாதி. (பேசமினே) நான் “அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு தேவதையில்லை” என்றேன்; “இப்படி அநந்யாதீநமாயிருக்கிற நியாமகத்வத்தையுடையனாயிருக்கிற இவனைத் தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையதொரு தைவமுண்டு” என்று சொல்லவல்லார் உண்டாகில், வாய்படைத்தார் என் முன்னே நின்று சொல்லிக்காணுங்கோள் என்கிறார்.

விளக்கம் - (திறம் அன்றி) - அவனுக்குச் சரீரமாக அல்லாமல். திறம் என்றால் சரீரம். (தெய்வம் மற்றில்லை) - தேவதைகளுக்கு ஸ்வரூபம் இல்லை என்று இவர் தள்ளவில்லை; காரணம், இவர் அவனுக்கு ஏற்ற செல்வங்கள் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுபவர் அல்லவோ? அவர்களுடைய சுதந்த்ரமான தன்மையை மட்டுமே நிராகரிக்கிறார். சுதந்த்ரமாக, தனக்கு என்று மட்டுமே உள்ள தேவதை என யாரும் இல்லை. “மற்ற தேவதைகள் அனைத்தும் அவனுடைய சரீரங்கள்”, என்று நீங்கள் எண்ணினால், அவனுடைய அடைக்கலத்தில் புகுந்து அவை நிற்பவை ஆகும். “அந்தந்த தேவதைகள் சுதந்த்ரமானவர்கள்” என்பதாக எண்ணி நீங்கள் நின்றீர்கள் என்றால், அப்படி ஒரு தேவதை என்பது இல்லை. நேஹநாநாஸ்தி – சுதந்த்ரமானது ஏதும் இல்லை - என்றும், யே யஜந்தி - விஷ்ணுவையே ஆரதிக்கிறார்கள் - என்றும் கூறப்பட்டது. (பேசமினே) -

நான், “அவனுக்குச் சரீரமாக இருத்தல் என்பது அல்லாமல், சுதந்திரமாக உள்ள தேவதைகள் என யாரும் இல்லை”, என்கிறேன். “இவ்விதம் மற்ற யாருக்கும் வசப்படாமல், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக உள்ள இவனைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள தேவதை ஒன்று உள்ளது” என்று கூறுபவர்கள் யாரேனும் உள்ளீர்கள் என்றால், வாய் படைத்தவர்களாக உங்களை எண்ணியபடி, என் முன்பு நின்று கூறுவீர்களாக என்கிறார்.

4-10-4 பேசு நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும்

நாயகனவனே கபாலநன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்
தேசமாமதிள் சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனுள்
ஈசன்பாலோரவம் பறைதல் என்னாவது இலிங்கியர்க்கே

பொருள் - போலியான ப்ரமாணங்களாலும், பெயரளவில் மட்டுமே ப்ரமாணமாக உள்ளவைகளாலும், “இவர்கள் ஈசுவரர்களோ” என்று சந்தேகம் கொண்டு கூறப்படும் ருத்ரன், அந்த ருத்ரனை உற்பத்தி செய்த நான்முகன், இவர்கள் போன்ற மற்ற தேவர்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் நாயகன் அவனே ஆவான். இதனை, நான்முகனுடைய கபாலமானது ருத்ரனுடைய கரத்திலிருந்து விடுபட்ட நிகழ்வின் மூலம் நீங்கள் காணலாம். இவ்விதம் உள்ளபோது, மிகுந்த ஒளியுடன் கூடியதாகவும், உன்னதமாக உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற மதில்களால் சூழப்பட்டு, அதனால் அழகைக் கொண்டதான திருக்குருகூரில், அத்தகைய பாபவிமோசனம் பெறும்படியான தன்மை வெளிப்படும்படியாக எழுந்தருளியுள்ள ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில், “இவன் ஈசுவரன் இல்லை” என்பதான தாழ்ந்த சொற்களை உரைப்பதன் மூலம், அனுமானங்களை மட்டுமே ப்ரமாணங்களாகக் கொள்பவர்களுக்கு (பாசுபதர்கள், நையாயிகர்கள், வைசேஷிகர்கள்) என்ன பயன் ஏற்படும்?

அவதாரிகை - வ்யோமாதீத நையாயிக வைசேஷிகாதிகள் வந்து ப்ரத்யவஸ்த்திதராய், “ஐகத்து ஸாவயவத்வாத் கார்ய ரூபமாயிராநின்றது; ஆகையாலே, இதுக்கு ஒரு கர்த்தா வேணும்; இஜ்ஜகத்துத்தான் விசித்ர ஸந்நிவேசத்தையுடைத்தாயிருக்கையாலே இதுக்குத் தக்க “உபாதாநோபகரண ஸம்ப்ரதாந ப்ரயோஜநாபிஜ்ஞ: கர்த்தா” என்கிறபடியே, உபாதாநமும் உபகரணமும் ஸம்ப்ரதாநமும் ப்ரயோஜநமும் அறிகைக்கீடான விசித்ரமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள் யுடையனாயிருப்பானொருவன் கர்த்தாவாக வேணும்” என்று இங்ஙனே அநுமாநத்தாலே ஒருவனைக் கல்பித்து, வேதத்தை ஆப்த வசநமாக்கி இதுக்கு

ஸஹகரிக்கிறதாகக் கொண்டு, அநுமாந ப்ராதாந்யத்தாலே ஈச்வரனை ஸாதித்து, “அவனாகிறான் ஈசன், ஈசானன் என்று இங்ஙனே வேதத்திலே ப்ரஸித்த வந்நிர்த்தேசமுண்டாயிராநின்றது; இந்த ஸமாக்யையாலே அவற்றால் சொல்லப்படுகிற அவனே ஈச்வரனாகிறான்” என அநுமாநத்தாலும் ஸமாக்யையாலுமாக பகவத் வ்யதிரித்தனொருவனுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதித்தார்கள்; அவர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் சொல்லுகிற அநுமாநம் ச்ருதியின் நேர்நில்லாது; லிங்கத்தின் முன்பு ஸமாக்யை நேர்நில்லாது” என்று ச்ருதி லிங்கங்களாலே அநுமாநத்தையும் ஸமாக்யையையும் தள்ளி, பகவத் பரத்வத்தை ஸாதிக்கிறார்.

விளக்கம் – பாசுபதர், நையாயிகர், வைசேஷிகர் போன்றவர்கள், “இந்த ஜகத்தானது மலைகள் போன்றதான அவயவங்களுடன் சேர்ந்துள்ளதால் கார்யரூபமாக உள்ளது. எனவே இதனை உண்டாக்க ஒரு கர்த்தா அவசியம் ஆகிறான். இந்த ஜகத்தானது, விசித்ரமான அமைப்பைக் கொண்டதாக உள்ளதால், இதற்கு ஏற்றபடி, “உபாதாந உபகரண ஸம்ப்ரதாந ப்ரயோஜநா பிஜ்ஞ: கர்த்தா – உபாதானம், உபகரணம், உபயோகம், ப்ரயோஜநம் ஆகியவற்றை அறிந்தவனே கர்த்தா” என்பதற்கு ஏற்ப, உபாதானமும், உபகரணமும், உபயோகமும், ப்ரயோஜனமும் அறிவதற்கு ஈடான விசித்ரமான ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்றவற்றைக் கொண்ட ஒருவனே கர்த்தாவாக இருக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்தனர். ஆகவே இப்படிப்பட்ட ஒரு புருஷனை அநுமானத்தால் கற்பனையாகப் புனைந்து, வேதங்களை ஈச்வரனால் கூறப்பட்டது என்றாக்கி, வேதமானது இவர்கள் கருத்திற்கு துணையாக நிற்பதாகக் கொண்டு, அநுமானம் மூலம் ஈச்வரனை நிரூபிக்கிறார்கள். “இப்படிப்பட்ட ஒருவனே வேதங்களில் ஈசன் மற்றும் ஈசானன் போன்ற பெயர்களால் கூறப்பட்டபடி உள்ளான். இத்தகைய பெயர்களால் கூறப்படும் அவனே ஈச்வரன் ஆகிறான்”, என்று கூறுகிறார்கள். ஆகவே அநுமானம் மற்றும் பெயர் ஆகியவற்றைக் கொண்டு, பகவானைக் காட்டிலும் வேறு ஒருவனுக்கு உயர்த்தியைக் கூறினார்கள். அவர்கள் நோக்கி, “நீங்கள் கூறும் அநுமானம் என்பது ச்ருதிக்கு முன்பாக நிற்காது. அர்த்தத்தின் ஆழத்திற்கு முன்பாக பெயர் மட்டுமே நிற்காது” என்று ச்ருதியின் ஆழ்பொருள் கொண்டு அநுமானம் மற்றும் பெயர் ஆகியவற்றைத் தள்ள, பகவானுடைய பரத்வத்தை நிரூபிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அது செய்கிற வழிதான் என் என்னில் “யத் வேதாதெள” வேதாதியிலும் வேதாந்தத்திலும் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரமாகிறது ப்ரணவம்; லோகத்தில் வாசக ஜாதமடைய அதிலே லீநமாயிருக்கிறது; அதுதான் ஸ்வப்ரக்ருதியான அகாரத்திலே லீநமாயிருக்கிறது; அதுக்கு வாச்யதயா பரனாயிருக்கிறான் யாவனொருவன், அவன் மஹேச்வரன் என்கிற ச்ருதியாலும்; “ஈசன், ஈசானன்” என்கிற ஸமாக்யைகளால் தோற்றுகிறவர்களும் தலையறுப்புண்பாரும் தலையறுத்துப் பாதகியாய் நிற்பாருமாயிரா நின்றார்கள்; இவன் அவர்களுக்கு துக்க நிவர்த்தகனாயிரா நின்றான்; ஆனால் அவர்களை “பரன்” என்னவோ? இவனை “பரன்” என்னவோ? என்று, ச்ருதியாலும் லிங்கத்தாலுமாக அநுமாந்ததையும் ஸமாக்யையையும் தள்ளி பகவத் பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிறார். ஆக, இப்படிக்களாலே ஸகலோபநிஷத் ப்ரஸித்தனான நாராயணனே பரத்த்வம் என்று நிஷ்கர்ஷித்து, காலாத்யயாபதிஷ்டமாகிற தூஷணத்தாலே அவர்களை நிராகரிக்கிறார்.

விளக்கம் - ச்ருதி மூலம் அனுமானம் மற்றும் பெயர் ஆகியவற்றைத் தள்ளி, பகவானுடைய பரத்வத்தை நிரூபிக்க வழி என்ன? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ச்ருதிக்கு முன்பாக அநுமானம் நிற்காது என்கிறார். “யத் வேதாதெள” வேதங்களுடைய தொடக்கத்திலும், வேதத்தின் நிறைவிலும் ப்ரணவமே கூறப்பட்டது. இந்த லோகத்தில் உள்ள அனைத்து பொருள்களும் இந்த ப்ரணவத்தில் சென்று லயிக்கின்றன. அத்தகைய ப்ரணவமானது, தன்னில் ஒரு பகுதியான “அ” என்பதில் லயிக்கிறது. அத்தகைய “அ” என்பதன் பொருளாக உள்ளதால் உயர்ந்தவனாக உள்ளவன் யாரோ, அந்த ஒருவனையே மஹேச்வரன் என்று ச்ருதி கூறுகிறது. இத்தகைய ச்ருதியாலும்; “ஈசன், ஈசானன்” என்ற பெயர்களால் வெளிப்படுபவர்களும், தலையை அறுப்பவரும், தலை அறுபட்டவரும் என பாபம் நிறைந்து நிற்பவர்களுமாகச் சிலர் உள்ளனர். இவன் அவர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்குபவனாக உள்ளான். இவ்விதம் உள்ளபோது, அவர்களை உயர்ந்தவர்கள் என்று கூறுவதா அல்லது இவனை உயர்ந்தவன் என்று கூறுவதா? இப்படியாக ச்ருதி மற்றும் ஆழ்பொருள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு, அநுமானம் மற்றும் பெயர் மூலமாக அவர்கள் செய்யும் நிரூபணங்களைத் தள்ளி, பகவானுடைய பரத்வத்தை நிரூபிக்கிறார். இப்படியாக அனைத்து உபநிஷத்துக்களிலும் கூறப்படும் நாராயணனே பரத்வம் என்று உறுதியாக்கி, “தகுந்த ப்ரமாணங்களால் தள்ளப்படும் தூஷணங்கள்” என்பதன் மூலம் அவர்களை நிராகரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பேச நின்ற சிவனுக்கும்) “நீர் ச்ருதி சொன்னீராகில் நாங்களும் ஒரு ச்ருதி சொல்லுகிறோம்” என்று; “அந்நய பரமான நாராயணாநுவாக ஸித்தன்” என்று நான் சொன்னால் அதுக்கு ப்ரதியாக, புறம்பே விநியுக்தமாய் கர்ம விதி சேஷமாயிருப்பன சில அர்த்தவாதங்களாலும் தாமஸபுராணங்களாலும் சொல்லலாம்படி முட்டுப் பொறுத்து நின்ற ருத்ரனுக்கும்; நீங்கள் “பரன்” என்று பேசுகிற ருத்ரனுக்கும் என்னவுமாம். அர்த்தம் முட்டுப் பொறாது; பேசுக்கைக்கு ஆலம்பந மாத்ரமே உள்ளதென்கை. அல்லாதாரை “ஈச்வரர்கள்” என்னாதே இவர்களைச் சொல்லலாம்படியிருக்கிறது ஓரேற்றமுண்டிறே.

விளக்கம் - (பேச நின்ற சிவனுக்கும்) - “ஆழ்வாராகிய நீவிர் ஒரு ச்ருதி வாக்கியத்தை ப்ரமாணமாகக் காண்பித்தால் நாங்களும் ஒரு ச்ருதி கூறுகிறோம்” என்பது அவர்கள் கருத்து. “வேறு எதனையும் கூறாமல், அவனை மட்டுமே கூறுவதாக உள்ளதான நாராயண அனுவாகம் மூலம் வெளிப்படுபவன்” என்று நான் கூறுகிறோம். இதற்கு நீங்கள் செய்வது என்ன? அதற்கு மறுமொழியாக, வெளிப்பகுதியில் மட்டுமே புனையப்பட்டதாக, ஒரு பலனை அடைவதற்காக ஒரு சில கர்மங்களை ஏற்படுத்தி, அத்தகைய கர்மங்களுக்கு உரிய தேவதைகள் எனச் சிலரை உண்டாக்கி, அவர்களைப் புனைந்துரைகள் மூலம் துதித்து, தாமஸ புராணங்களால் அதற்கு வாதங்களை ஏற்படுத்தி நிற்கின்ற ருத்ரனுக்கும். அதாவது நீங்கள் “உயர்ந்தவன்” என்று கொண்டாடும் ருத்ரனுக்கும். அவற்றில், ஆழ்ந்த கருத்து ஏதும் இல்லை, பேசுவதற்கு ஒரு பற்றுக்கோலாக மட்டுமே உள்ளவை ஆகும். மற்றவர்களை “ஈச்வரர்கள்” என்று கூறாமல் சிவனை மட்டுமே கூறலாம்படியான ஒரு ஏற்றம் மட்டுமே உள்ளது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (பிரமன் தனக்கும்) அவனுக்கும் ஜநகனான ப்ரஹ்மாவுக்கும். “ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ச்ரேஷ்டாய” என்றும், “ப்ரஹ்மணச்சாபி ஸம்பூதச் சிவ:” என்றும் சொல்லாநின்றதிறே. ருத்ரனுடைய ஈச்வரத்வம் பகவத் ப்ரஸாதாயத்தம். “மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மாஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ”. (பிறர்க்கும்) இவர் தந்திருவுள்ளத்தால் அவர்களோடு இவர்களோடு வாசியற்றிருக்கிறபடி. அவர்கள் தாங்கள் தங்கள் நினைவாலும் அப்படியேயிறே, “தவாந்தராத்மா மமசயேசாந்யே தேஹி ஸம்ஜ்ஞிதா:” என்றானிறே ருத்ரனை நோக்கி பரஹ்மா.

விளக்கம் - (பிரமன் தனக்கும்) - சிவனுடைய தந்தையா நான்முகனுக்கும். ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ச்ரேஷ்டாய - நான்முகனுக்கு மூத்த புத்திரனாகி சிறப்பு அடைந்து - என்றும், ப்ரஹ்மணச்சாபி ஸம்பூதச் சிவ: - நான்முகனுடைய புத்திரனாக ருத்ரன் தோன்றினான் - என்றும் கூறப்பட்டது. ருத்ரனுடைய ஈச்வரத்தன்மையானது பகவானுடைய க்ருபையே ஆகும். மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மாஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பூவ - மஹாத்மாவாகிய சிவன், ஸர்வமேதம் என்ற யாகத்தில் தனது ஆத்மாவை அவிர்பாகமாக அளித்து, தேவதேவன் என்று ஆனான் - என்பதும் காண்க. (பிறர்க்கும்) - நான்முகன், சிவன் ஆகியோருக்கு நாயகன் என்று கூறியபோதே மற்றவர்களுக்கும் நாயகன் என்பது தேறிவிடும் அல்லவோ? இவ்விதம் உள்ளபோது “பிறர்க்கும்” என்று ஏன் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டும்? அதாவது இவருடைய திருவுள்ளத்தில் அவர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் வேறுபாடு இன்றி ஏதும் இல்லை. அவர்கள் தங்கள் தங்களுடைய எண்ணங்களிலும் இது போன்று அல்லவோ உள்ளனர்? மஹாபாரதம் மோக்ஷபர்வம் (189-4) - தவாந்தராத்மா மமசயேசாந்யே தேஹி ஸம்ஜ்ஞிதா: - நான்முகன் ருத்ரனிடம், “உனக்கும் எனக்கும் விஷ்ணு அந்தர்யாமி; சரீரம் படைத்த மற்ற அனைவருக்கும் அவ்விதமே உள்ளதை அறியாயாக”, என்றான் - என்றது காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - (பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே) இக்கார்யத்துக்கு அநுரூபமான காரணத்தைக் கல்பிக்கிலும் அவனையே கொள்ளவேணும். அவனையென்று ச்ருதி ப்ரஸித்தி. அநந்யபரமான நாராயணாநுவாக ப்ரஸித்தியையும், “ய:பரஸ்ஸ மஹேச்வர:” என்கிற அகாரார்த்த ப்ரஸித்தியையும் நினைக்கிறார். “அவனே” என்பானென்? இவனையும் ஒக்கச் சொல்லாநிற்கவென்னில், (கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்) என்று கையோடே காட்டிக்கொடுக்கிறார். நீங்கள் இப்படி சொன்னால் மறுமாற்றம் சொல்லுகைக்கு இதொன்று உண்டாகப் பெற்றோமே. “தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமாந் மயா பிசஷாம் ப்ரயாசித:” தாந்தாம் பண்ணின கர்மபலம் தாந்தாம் அநுபவிக்கிறார்களாகில் நாமென்? என்றிருக்கும் ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யம் ஜீவியாதபடி “ந கச்சிந்நாபராத்யதி” என்பாரும் அருகேயுண்டென்கிறான். “விஷ்ணு ப்ரஸாதாத் ஸுச்ரோணி கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா | ஸ்புடிதம் பஹுதாயா தம் ஸ்வப்ந லப்தம் தநம்யதா”; (ஸுச்ரோணி) உன் வடிவழகால் வந்த ஸௌபாக்யம் நான் ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே சென்றவளவிலே உதவிற்றுக்காண். (ஸ்வப்ந லப்தம்) அநுபவம் செல்லா நிற்கச்செய்தே விழித்துப் பார்க்குங்காட்டில் இல்லையாயிருந்தது; ஆகையாலே,

“நன்மோக்கம்” என்கிறது. உங்களுக்கு இப்போது மறுமாற்றம் சொல்லலாம்படியாக இதொன்று உண்டாயிற்றென்கிறாராதல், “ஸ்வப்ந லப்த தநம் யதா” என்ற போன வழி தெரியாமே போயிற்றென்றாதல். நீங்கள் ஈச்வரர்களாக சங்கித்தவர்களிருவரும் நின்ற நிலை கண்டதே; ஒருவன் தலைகெட்டு நின்றான், ஒருவன் ஓடு கொண்டு ப்ராயச்சித்தியாய் நின்றான். ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமாய், உங்கள் குறை தீர்ப் பற்றுகிற நீங்கள், உங்களிலும் பெருங்குறைவாளரையோ பற்றுவது? “பாதகியாய் பிசைஷு புக்குத் திரிந்தான்” நீங்களே சொல்லி வைத்து, அவனுக்கே பரத்வத்தைச் சொல்லவோ? ஒருவனுடை ஈச்வரத்வம் தலையோடே போயிற்று. மற்றவனுடைய ஈச்வரத்வம் அவன் கையோடு காட்டிக் கொடுக்கிறார்; (கண்டு கொள்மின்) உந்தாமகங்களிலே நீர் எழுதியிட்டு வைத்த க்ரந்தங்களைப் பார்த்துக் கொள்ள மாட்டிகோளோ? முன்னோரின் பிதற்றாதேயென்கிறார்.

விளக்கம் - (பேசு நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகன் அவனே) - விசித்ரமான அமைப்பு கொண்ட இந்த ஜகம் என்ற கார்யத்திற்கு ஏற்ற காரணப் பொருளாக ஒருவனைக் கற்பித்தாலும், நாராயணனையே அவ்விதம் கொள்ளவேண்டும். “அவனே” என்ற ஏவகாரம் ச்ருதியின் மூலம் தெளிவாகிறது. அதாவது வேறு எதனையும் கூறாத நாராயண அனுவாகத்தால் இவனே கூறப்படுகிறான்; ய:பரஸ்ஸ மஹேச்வர: - என்பதான ஆகாரம் என்பதன் ஆழ்பொருளையும் இங்கு எண்ணுகிறார். இவனையும் அவர்களுடன் சேர்த்துக் கூறாமல், “அவனே” என்று ஏன் தனித்துக் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்) - என்று கைமேல் கபாலம் உள்ளதை உணர்த்திக் கூறுகிறார். நீங்கள் கூறுவதற்கு நாங்கள் இவ்விதம் மறுமொழி கூறுகிறோம். இங்கு மத்ஸ்யபுராணம் - தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமாந் மயா பிஷாாம் ப்ரயாசித: - மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடிய நாராயணன் என்னிடம் யாசித்தான் - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யனம் செய்கிறார். இங்கு நாராயணன் சென்று யாசிப்பானோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஈச்வரன் பொதுவாக, “அவரவர்கள் செய்த கர்மபலனை அனுபவித்தபடி உள்ளனர். இதில் நாம் என்ன செய்வதற்கு உள்ளது?” என்பதான தனது ஈச்வர சுதந்திரம் கொண்டு சிவன் விஷயத்தில் ஒதுங்கி நிற்க முற்படலாம். ஆனால் “ஸ்ரீமாந்” என்பதன் மூலம் அவன் அருகில், யுத்தகாண்டம் (116-45) - ந கச்சிந்நாபராத்யதி - அபராதம் செய்யாதவர்கள் யார் உள்ளனார் - என்று சமாதானம் செய்யும் பெரியபிராட்டி உள்ளாள் - என்று நான்முகன் கூறுகிறான். “விஷ்ணு ப்ரஸாதாத்

ஸுச்ரோணி கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா | ஸ்புடிதம் பஹுதாயா தம் ஸ்வப்ந லப்தம் தநம்யதா - அவனுடைய கடாசுஷத்தால் எனது கையில் இருந்த கபாலமானது பல ஆயிரக்கணக்கான துண்டுகளாக வெடித்தது; கனவில் கிடைத்த செல்வம் போன்று மறைந்தது"; ஸுச்ரோணி - சிவன் பார்வதியிடம், "உனது வடிவழகு காரணமாக வந்த பாக்கியம்தான், நான் ஸர்வேச்வரனிடம் சென்றவுடன் உதவியது", என்றான். (ஸ்வப்ந லப்தம்) - கனவில் வந்த செல்வம் போன்று, அனுபவம் ஏற்பட்டாலும், விழித்துப் பார்க்கும்போது இல்லை என்றானது; இதனால் "நன்மோக்கம்" என்றார். உங்களுக்கு மறுமொழி கூறலாம்படியாக இது ஒன்று இருந்தது; ஆனால் இப்போது இல்லை என்கிறார்; அல்லது, ஸ்வப்ந லப்த தநம் யதா - போன வழி தெரியாமல் போனது - என்கிறார். நீங்கள், "இவர்கள் ஈச்வரர்களோ" என்று சந்தேகம் கொண்ட இருவருடைய நிலையையும் காண்க; ஒருவன் தனது தலை வெட்டப்பட்டு நின்றான், ஒருவன் தனது கையில் கபாலத்துடன் ப்ராயச்சித்திக்காக நின்றான். ஓட்டை ஓடத்துடன் ஒழுகும் ஓடம் சேர்ந்தது போன்று, உங்கள் குறை தீரும்விதமாக, உங்களைக் காட்டிலும் அதிகம் குறை கொண்டவர்களையோ பற்றுவது? "பாபம் கொண்டவனாக பிசைஷ எடுத்தான், திரிந்தான்" என்று நீங்களே கூறிய பின்னர், அவனுக்கு ஈச்வரத்தன்மையைக் கூறுவதோ? ஒருவனுடைய ஈச்வரத்தன்மை அவன் தலையுடன் போனது, மற்றவனுடைய ஈச்வரத் தன்மை அவன் கைமேல் கபாலமாக உள்ளது. (கண்டு கொள்மின்) - உங்களுடைய ஆகமங்களில் நீங்கள் எழுதி வைத்ததை நீங்களே பார்க்கமாட்டீர்களா? இங்கு என் முன்பாக நின்று பிதற்றவேண்டாம்.

வ்யாக்யானம் - (தேசமாமதிள் இத்யாதி) சத்ருக்களுக்கு அநபிபவநீயமான தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய், அரணாகப் போரும்படியான மதிளையுடைத்தாய், தர்சநீயமாயிருக்கிற. (திருக்குருகூரதனுள் ஈசன்பால்) அஜஹத் ஸ்வபாவனாகையாலே, ஸௌலப்பயத்திலே அம்மேன்மை குலையாதிருக்கிறபடி. (ஈசன்பால்) "ய: பரஸ்ஸ மஹேச்வர:" என்கிற ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே. கீழே நாராயண சப்தார்த்தத்தை ப்ரஸ்தாவித்து வைத்து, அகார வாச்யனாய்ப் பரனானவனையே மஹேச்வரனென்கையாலே, நாராயணனே மஹேச்வர சப்தவாச்யனென்று ச்ருதியாலே ஸித்தமாயிருக்கையால், இந்த ச்ருதியாலே உன்னுடைய அநுமானம் அபஹ்ருத விஷயம்; "கண்டு கொண்மின்" என்கிற அர்த்தலாமர்த்தயத்தோடு விரோதித்த ஸமாக்கயை ஜீவியாது; ஆகையால், இவனே பரன் என்கிறார்.

விளக்கம் - (தேசமாமதிள் இத்யாதி) - விரோதிகளால் அடைவதற்கும் இயலாதபடியான தேஜஸ் கொண்டதாகவும், பாதுகாப்பாக உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற மதிள்கள் கொண்டதும், காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ளதும் ஆகிய. (திருக்கூருகூர் அதனுள் ஈசன்பால்) - பிரிக்க இயலாத தன்மை கொண்டவன் என்பதால், அர்ச்சாவதாரமாக நிற்கும் ஸௌவ்யத்தில் அத்தகைய மேன்மை மாறாமல் உள்ள நிலை. (ஈசன்பால்) - ய: பரஸ்ஸ மஹேச்வர: - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸர்வேச்வரனிடம். கடந்த பகுதியில் “நாராயண” என்ற சொல்லிற்கான பொருளை விளக்கி, “அ” என்ற சொல்லால் கூறப்படும் உயர்ந்த அவனையே மஹேச்வரன் என்று கூறுவதால், நாராயணனே “மஹேச்வரன்” என்ற சொல்லின் பொருள் ஆகிறான் என்பது ச்ருதி மூலம் தெளிவாகிறது. ஆகவே உங்களுக்கைய அனுமானம் என்பது தள்ளப்பட வேண்டியதாகிறது. “கண்டு கொண்மின்” என்பதான சொற்பொருளுடன் முரணாக உள்ள பெயரானது நிலைநிற்காது. ஆகவே, இவனே “பரம்பொருள்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஓர் அவம்பறைதல்) மற்றும்ள்ள சேஷத்ரஜ்ஞரோடொக்க அநீச்வரத்வ ஸாதகமாக ஏதேனும் ஓராபாஸ யுக்திகளைச் சொல்லுமது. அது தம் வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே, “அவம்” என்கிறார். (பறைதல்) ஸ்வகோஷ்டிகளிலே ரஹஸ்யமாகச் சொல்லுமதொழிய ஸதஸ்யமன்றிக்கேயிருக்கை. “யதா மே சிரஸச் சேதாதிதம் குருதரம் வச:” மஹாபலி ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் பக்கலிலே “ராஜ்யமடைய ஒளி மழுங்கி வாராநின்றது; என் பலமும் குறைந்து வாராநின்றது; இதுக்கு அடியென்?” என்ன; ‘நீ ஸர்வேச்வரன்பக்கல் பண்ணின அபராதத்தாலேகாண்” என்ன; “கோயம் விஷ்ணு:” என்றாற்போலே சில அநாதரோக்திகளைப் பண்ண; என் தலையையறுத்து என் கையிலே தந்தாயாகில் “என் பேரன் பண்ணின உபகாரம்” என்று இருக்கலாயிற்று; “என் முன்பே பகவந் நிந்தையைப் பண்ணினாய், நீ ராஜ்ய ப்ரஷ்டனாவாய்” என்று சபித்துவிட்டான். இத்தை இப்படியே பட்டர் அருளிச்செய்தவாரே, “ப்ரக்ருதி புருஷ விவேகம் பண்ணியிருக்கிற இவன் ஆத்மாவுக்கு ஸங்கோசம் வருவதொன்றை சபியாதே , ‘ராஜ்ய ப்ரஷ்டஸ்ததாபத்’ என்பானென்?” என்று கேட்க, “நாயைத் தண்டிக்கையாகிறது அமேத்யத்தை விலக்குகையன்றோ; சாந்தை விலக்குகை அதுக்கு அநபிமதமன்றே; இவனுக்கு அநிஷ்டம் செய்கையாவது இதிறே” என்று அருளிச்செய்தார். (என்னாவதி லிங்கியர்க்கே) ஆநுமாநிகர்க்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? அந்தத் தேவதைக்கு உத்கர்ஷம்

பெற்றிகோளன்று, ஸமாச்ரயணத்துக்கு ஒரு பலம் பெற்றிகோளன்று, உங்களுக்கு இத்தாலேதான் ஒரு உத்கர்ஷம் பெற்றிகோளன்று, என்றியப்பட்டிகோள்? என்கிறார்.

விளக்கம் - (ஓர் அவம் பறைதல்) - “மற்ற சேஷத்ரஜ்ஞர்கள் போன்று நாராயணனுக்கு ஈச்வரத்தன்மை இல்லை” என்று கூறும் கருத்திற்குக் சேரும்விதமாக ஏதேனும் போலியான கருத்துக்களை அவர்கள் கூறுகின்றார்கள்; இதனைத் தனது வாயால் கூற முடியாததால் “அவம்” என்கிறார். (பறைதல்) தங்களுடைய கூட்டத்தில் உள்ளவர்கள் மட்டுமே புரிந்து கொள்ளும்படியாக உரைப்பர் அல்லாமல் அனைவரும் அறியும்படி அல்ல என்பதால் “பறைதல்” என்கிறார். தனது சொற்களால் கூற இயலாமல் உள்ளதற்கு அவர்கள் கருத்தில் உள்ள பொருந்தாமையே காரணம் என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். யதா மே சிரஸச் சேதாதிதம் குருதரம் வச: - எனது இராச்சியத்தின் தேஜஸ் மங்குவதன் காரணம் என்ன - என்று மஹாபலி ப்ரஹ்லாதனிடம் வந்து, “எனது முழு இராச்சியமும் ஒளி இழந்து நிற்கிறது. எனது பலமும் குறைந்தபடி உள்ளது. இதன் காரணம் என்ன?”, என்றான். இதற்கு ப்ரஹ்லாதன், “நீ ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் பட்ட அபராதமே காரணம்”, என்றான். இதனைக் கேட்ட மஹாபலி - கோயம் விஷ்ணு: - யார் அந்த விஷ்ணு - என்பதான விருப்பம் இல்லாத சொற்களை உரைத்தான். இதனைக் கேட்ட ப்ரஹ்லாதன், “எனது தலையை நீ அறுத்து, எனது கையில் அளித்தால், ‘இது எனது பேரன் செய்த உதவி’ என்றிருப்பேன். இதற்கு இணையான சொற்கள் இல்லை. என் முன்பாக பகவானை நீ இழிவாகப் பேசினாய். ஆகவே உனது இராச்சியத்தை நீ இழப்பாயாக”, என்று சபித்தான். இவ்விதம் ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர் அருளிச்செய்தபோது அவரிடம், “ப்ரக்ருதி புருஷன் என்னும் வேறுபாட்டை அறிந்த ப்ரஹ்லாதன், மஹாபலியின் ஆத்மாவிற்ரு தோஷம் ஏற்படும் வித்தில் சாபம் இடாமல், இராச்சியத்திலிருந்து விழுவாய் என்று ஏன் சாபம் இட்டான்?”, என்று கேட்டப்பட்டது. அப்போது பட்டர், “நாயைத் தண்டிக்கவேண்டும் என்றால், அதற்கு விருப்பமான மலத்தை விலக்குவது அல்லவோ? அதற்கு விருப்பம் இல்லாத சாந்தை விலக்குவது அல்லவே! ஆகவே இவனுக்கு விருப்பம் இல்லாத ஒன்றைச் செய்தல் இதுவே ஆகும்”, என்றார். (என்னாவதி லிங்கியர்க்கே) - அனுமானத்தை மட்டுமே ப்ரமாணமாகக் கொள்பவர்களுக்கு என்ன பயன் உள்ளது? அந்தத் தேவதைகளுக்கு ஓர் உயர்வை நீங்கள் பெற்றுத் தருவதில்லை, அந்தத் தேவதையைப் பற்றியதன் மூலம் எந்தப் பயனையும் நீங்கள் அடையவில்லை, இதனால் உங்களுக்கு எந்த உயர்வும் இல்லை”, என்கிறார்.

4-10-5 இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும் சமணரும் சாக்கியரும்

வலிந்து வாது செய்வீர்களும் மற்றுநுந் தெய்வமுமாகி நின்றான்

மலிந்து செந்நெல் கவரி வீசும் திருக்குருகூரதனுள்

பொலிந்து நின்ற பிரான் கண்டீர் ஒன்றும் பொய்யில்லை போற்றுமினே

பொருள் - லிங்க விஷயமாக உள்ள தாமஸ புராணத்தை ப்ரமாணமாகக் கொண்ட நீங்களும், சமணர்களும், பௌத்தர்களும், மேன்மேலும் வாதம் செய்தபடி உள்ள வைசேஷிகர்களும், நீங்கள் அனைவரும் வணங்குகின்ற தெய்வங்களும் ஆகிய அனைத்தும் தானேயாகி நிற்பவன் யார் என்றால்: செந்நெல் பயிர்கள் மிகுந்து, தங்களுடைய கதிர்களின் கனத்தால் கவரி போன்று வீசுகின்ற திருக்குருகூரில், பரத்வத்தை வெளிப்படுத்தும் குணங்களுடன், சீலம் மற்றும் ஸௌலப்பயம் ஆகியவையும் சேர்ந்து ஒளிரும்படியாக, பரிபூர்ணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனே ஆவான். நான் கூறுவதில் எந்தவிதமான பொய்யும் இல்லை. ஆகவே நீங்கள் அவனையே துதிப்பீர்களாக.

அவதாரிகை - லைங்கபுராணம் தொடக்கமான குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளையும், பாஹ்ய ஸ்ம்ருதிகளையும் ப்ரமாணமாகக் கொண்டு வந்தவர்களை நிஷேதிக்கிறார்.

விளக்கம் - லிங்கபுராணம் தொடக்கமாக உள்ள ஜைந, ஸார்வாக, பௌத்த ஸ்ம்ருதிகளையும், வேதத்திற்குப் புறம்பாக உள்ள ஸ்ம்ருதிகளையும் ப்ரமாணமாகக் கொண்டு நிற்பவர்களை விலக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும்) ராஜஸமாயும் தாமஸமாயுமுள்ள புராணங்களுக்கு ஸாத்த்விக புராணங்களிற்காட்டில் வாசி இதுவாயிற்று. அவற்றினுடைய நிஷ்கர்ஷம் அந்த அந்தப் புராணங்களினுடைய உபக்ரமத்திலே காணலாயிருக்கும்; “யந் மயஞ்ச ஜகத் ப்ரஹ்மந்” என்று பொதுவிலே ப்ரச்நம் பண்ண, “விஷ்ணோஸ் ஸகாசாதுத்தூதம்” என்று கொண்டு கோல்விழுக்காட்டாலே பரிஹாரமாயிருக்கையன்றிக்கே, ஒரு வ்யக்தியை நிர்த்தேசித்து “அதுக்கு உத்கர்ஷத்தைப் பண்ணித் தர வேணும்” என்று சொன்னவனும், தமோகுணாபிபூதனாய்ச் சொல்லி கேட்டவனும் தமோகுணாபிபூதனாய்க் கேட்க, ஒரு லிங்க விஷயமாக இடப்பட்ட புராணமாயிற்று. “இளிகண்ணன் புண்டரீகாஷ்ணாகக் கவிபாடித் தரவேணும்” என்றும், “எருமையை

யானையாகக் கவிபாடித் தரவேணும்” என்றும் சொல்ல, அப்படியே கவிபாடுவாரைப் போலேயிருப்பதொன்றிறே, அவர்களுக்கு இல்லாத உத்கர்ஷங்களையிட்டுச் சொல்லுமது; தான் சொல்லப்புக்க வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதிக்கமாட்டாதே, மற்றுள்ளவற்றினுடைய உத்கர்ஷத்தைக் கழிக்கமாட்டாதே யிருப்பதொன்றாயிற்று.

விளக்கம் - (இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும்) - ராஜஸமாகவும் தாமஸமாகவும் உள்ளதான அந்தப் புராணங்களுக்கும், ஸாத்விகமாக உள்ள புராணங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு இதுவே ஆகும்; “இதுவே” என்றால் “தாழ்வு” என்று கருத்து; அதாவது அவை லிங்க விஷயமாகக் கல்பித்துக் கூறுவதால் ஏற்படும் தாழ்வு என்பதே இவை இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாடு ஆகும். ஆனால் அத்தகைய தாழ்வு அவற்றில் புலப்படுவது எப்படி என்பதை அடுத்து கூறுகிறார். இத்தகைய தாழ்வை நிச்சயம் செய்தல் என்பது, அந்தந்த புராணங்களின் தொடக்கத்திலேயே காணலாம்படியாக உள்ளது. ஸ்ரீவிபு. (1-1-5) - யத் மயம் ச ஜகத் ப்ரஹ்மந் - இந்த ஜகத் முழுவதும் எதனை ஆத்மாவாகக் கொண்டது - என்று பொதுவான கேள்வி ஒன்று கேட்கப்பட்டது. இதற்கு ஸ்ரீவிபு. (1-1-32) - விஷ்ணோஸ் ஸகாசாதுத்பூதம் - இந்த ஜகத் முழுவதும் விஷ்ணுவின் பக்கம் உற்பத்தி ஆனது - என்பதான இயல்பான ஒரு விடையை மட்டும் அளித்தாலே போதுமானது; ஆனால் அது மட்டும் அல்லாமல், கூடுதலான விஷயங்கள் பலவும் அங்கு அமைந்துள்ளன. அவை என்ன என அடுத்து உரைக்கிறார். லிங்கத்தைக் குறித்து உரைத்து, “அதற்கு ஓர் உயர்வினைச் செய்யவேண்டும்” என்று கூறியவன், தனது தமோகுணத்தால் மறைக்கப்பட்டு இவ்விதம் கேட்டான். அதற்கான விடையைக் கூறியவனும், தனது தமோகுணத்தால் மறைக்கப்பட்டவனாக உரைத்தான். இதுவே லிங்க விஷயமாகச் செய்யப்பட்ட ஒரு புராணம் ஆயிற்று. கண்கள் நேர்த்தியாக அமையாத ஒருவனை “தாமரை போன்ற அழகான கண்கள் கொண்டவனாகக் கவிபாடவேண்டும்” என்றும், எருமையைக் குறித்து “இது யானை எனக் கவிபாடவேண்டும்” என்றும் கேட்கப்பட்டபோது, அவ்விதமே கவிபாடித் தருபவர்கள் போன்று, இல்லாத உயர்வுகளைக் கூறியபடி உள்ள புராணங்கள் அவையாகும். அதாவது, தாங்கள் கூற வந்த பொருளின் உயர்வையும் நிருபிக்க இயலாமல், மற்றவற்றின் உயர்வையும் தள்ள இயலாமல் உள்ள நிலை.

வ்யாக்யானம் - (சமணரும்) ஆர்ஹதரும். (சாக்கியரும்) பௌத்தரும். (மற்றும் வலிந்து வாது செய்வீர்களும்) உத்க்ருஷ்ட தமமான ப்ரமாணத்தை அங்கீகரித்துக் கொண்டு நின்று ப்ரமாணாநுக்ராஹகமான தர்க்கங்களையொழியக் கேவல தர்க்கங்களைக் கொண்டு அர்த்தத்தை ஸாதிக்கப் பார்க்கும் பாஹ்யரில் சேஷித்துள்ளாரும். “யா வேத பாஹ்யாஸ் ஸ்ம்ருதய:” இத்யாதியாலே தாமஸத்வம் எல்லார்க்கும் அவிசிஷ்டமிறே; ஆகையாலே, பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளையொக்கச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (சமணரும்) - ஜைனர்களும். (சாக்கியரும்) - பௌத்தர்களும். (மற்றும் வலிந்து வாது செய்வீர்களும்) - மிகவும் உயர்ந்ததான வேதங்களை ப்ரமாணமாக ஏற்றுக் கொண்டபோதிலும், அத்தகைய ப்ரமாணத்தில் உள்ள தர்க்கங்களைக் கைக்கொள்ளாமல், தாழ்ந்த தர்க்கங்களை எடுத்துக்கொண்டு, தங்களுடைய கருத்தை நிரூபிக்க முயலும் மற்ற மதங்களில் எஞ்சியவர்களும். ஆனால், வேதத்தை ஏற்று, அதற்கு விரோதமாகப் பொருள் உரைப்பவர்கள், வேதத்தை ஏற்காதவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்கள் அல்லவோ? இவ்விதம் உள்ளபோது, வேதத்திற்குத் தவறாகப் பொருள் கூறும் பாசுபதர்களையும், வேதத்தை ஏற்காத மற்றவர்களையும் ஒன்றாக உரைக்கலாமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். மநு தர்ம சாஸ்த்ரம் - யா வேத பாஹ்யாஸ் ஸ்ம்ருதய: - எவை வேதத்திற்குப் புறம்பான ஸ்ம்ருதிகளோ, அவை பயனில்லாதவை - என்பதற்கு ஏற்ப, தாமஸத்தன்மை நிறைந்துள்ள நிலையானது அவர்கள் அனைவருக்கும் பொதுவாக உள்ளது அல்லவோ? ஆகவே அவர்களை ஒன்றாகக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நுந்தெய்வமுமாகி நின்றான்) உங்களோடு, நீங்களாச்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு வாசியற ஆத்மதயா நின்றான். நீங்கள் அவ்வவர்க்கு உத்கர்ஷம் சொல்லும்போது பகவத் பரத்வத்தை அங்கீகரித்துக் கொண்டு நின்று சொல்லவேணும். அதுக்கு அடியென்? என்னில்; அவ்வவருடைய ஸ்வரூப ஸ்தித்தியாதிகள் அவனதீநமாயிருக்கையாலே. இனித்தான் பக்ஷங்கள்தோறும், “ஸர்வஜ்ஞன்”, “ஈச்வரன்” என்றாற்போலே ஓரோதேவதைகளையும் கொள்ளக் கடவர்களாயிருக்குமிறே. “அவர்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்தித்தியாதிகள் அவனதீநம்” என்ற இது, ஸ்வபக்ஷத்தாலே சொல்லுகிறதோ, பரபக்ஷத்தாலே சொல்லுகிறதோவென்னில், இரண்டுமொழிய ப்ரமாண கதியாலே சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (நுந்தெய்வமுமாகி நின்றான்) - உங்களுக்கும், நீங்கள் அண்டி நிற்கின்ற தேவதைகளுக்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி, அனைவருடைய ஆத்மாவாகவும் நிற்கிறான். நீங்கள் அந்தந்த தேவதைகளுக்கு ஏற்றம் கூறும்போது, “அத்தகைய ஏற்றமானது அவனால் வந்தது” என்பதாக, பகவத் பரத்வத்தை ஏற்றுக்கொண்டு உரைக்கவேண்டும். இதற்கு அடிப்படை என்ன? அவரவர்களுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் இருப்பு போன்ற அனைத்தும் அவனுடைய கட்டுப்பாட்டில் உள்ளதால் ஆகும். அடுத்து ஒரு கேள்வி எழலாம். ஒவ்வொரு மதத்திலும், “முற்றறிவினன் (பௌத்தம்), ஈசுவரன் (சைவம்)” என்பது போன்று, அந்தந்த தெய்வங்கள் அவரவர்களால் ஏற்கக்கூடியவையாக உள்ளன; இவ்விதம் உள்ளபோது, “அவர்கள் அனைவரும் அவனுடைய கட்டுப்பாட்டில் உள்ளனர்” என்று கூறுதலானது, தனது மதத்தின் கருத்து மூலமாகவா அல்லது அவர்கள் மதத்தின் கருத்து மூலமாகவா என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவை இரண்டினாலும் அல்ல, ப்ரமாணங்களுடைய வழியால் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - ஒரு தேவதை பக்கலிலே அதிமாநுஷமாயிருப்பதொரு வ்யாபாரத்தைக் கண்டு, “இதுக்கு அடி என்?” என்ன; “விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்ய” என்று ஸர்வேச்வரன் அந்தராத்மாவாய் நிற்கையாலேயென்றதிறே; அதர்வ சிரஸ்ஸிலே நின்று, ருத்ரன், ஸர்வேச்வரன் தன் ஸர்வாத்மபாவத்தைச் சொல்லுமாபோலே, தன்படிகளைச் சொல்லா, “அவன்தானே இங்ஙனே சொல்லுகைக்கு அடியென்?” என்று சங்கியா, “ஸோந்தராதந்தரம் ப்ராவிசத்” என்று பரமாத்ம ப்ரவேசத்தாலே சொன்னேனென்றானிறே; “மத்தஸ் ஸர்வமஹம் ஸர்வம்” என்றானிறே ப்ரஹ்லாதன்; ப்ரஹ்லாதன் பக்கல் பரத்வ முண்டாமன்றாயிற்று, இவர்கள் பக்கல் பரத்வமுள்ளது.

விளக்கம் - சிவனுக்கு, திரிபுரத்தை எரித்தல் என்பது போன்றதான மனிதர்களால் செய்ய இயலாத செயலைக் கூறி, “இதன் அடிப்படை என்ன?”, என்று வினவக்கூடும். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இதன் அடிப்படை, மஹாபாரதம் கர்ணபர்வம் - விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்ய - அவனுக்கு அந்தர்யாமியாக விஷ்ணு உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் அந்தர்யாமியாக உள்ளதால் அல்லவோ? ஸர்வேச்வரன் கீதையில் [அத்யாயம் 10], தானே அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள விதங்களைக் கூறுவது போன்று, அதர்வசிரஸ்ஸில் ருத்ரன் தனது நிலையை உரைத்தான் [அதர்வ சிரஸ்ஸில் உள்ள இந்த ச்லோகம்: தேவா ஹ வை ஸ்வர்க்கம் லோகமகமந் தே தேவா ருத்ரமப்ருச்சந்

கோ பவாநிதி ஸோப்ரவீத் அஹமேக: ப்ரதமமாஸம் வர்த்தாமி ச பவிஷ்யாமி ச நாந்ய: ... - தேவர்கள் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குச் சென்று ருத்ரனிடம் “தாங்கள் யார்” என்று கேட்டனர். அதற்கு ருத்ரன், “நான் ஒருவனே முதலில் இருந்தேன். இப்போதும் இருக்கிறேன். இனியும் இருப்பேன். என்னைக் காட்டிலும் வேறானவன் ஒருவனும் இல்லை ...”, என்றான்]. இவ்விதம் அவன் தனது விதங்களைக் கூறுவதற்கான அடிப்படை என்ன என்ற ஐயம் ஏற்படலாம். இதற்கு ருத்ரன், அதர்வ சிரஸ்ஸில் - ஸோந்தராதந்தரம் ப்ராவிசத் - அந்த சரீரம் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவாத்மாவை பரமாத்மா அடைந்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பரமாத்மா தன்னில் புகுந்ததால் அத்தகைய நிலையைத் தான் கூறியதாக உரைத்தான். இவ்விதம் பரமாத்மா உட்புகுந்ததால் உரைத்தவர்கள் வேறு யாரேனும் உள்ளனரோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸ்ரீவிபு. (1-19-95) - மத்தஸ் ஸர்வம் அஹம் ஸர்வம் - [விஷ்ணுவை அந்தர்யாமியாகக் கொண்டதால்] என்னிடமிருந்தே அனைத்தும் உண்டாகின்றன - என்று ப்ரஹ்லாதன் கூறியது காணலாம். ஆனால் ப்ரஹ்லாதனை ஏன் உதாரணமாகக் கூற வேண்டும்? ப்ரஹ்லாதனிடம் பரத்வம் இல்லை என்றானால் மட்டுமே இவர்களிடம் பரத்வம் உள்ளது என்றாகும், என்பதால் உரைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - (மலிந்து இத்யாதி) இப்படி ஸர்வாந்தராத்மாவாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், “அஸந்நிஹிதன்” என்னும் கண்ணழிவுமில்லாதபடி திருநகரியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான். ஸர்வஸமாச்ரயணீயனான அவன் இங்கே வந்து நிற்கையாலே, சேதநாசேதந விபாகமற, “ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய” என்று சொல்லப்பட்ட இளையபெருமானைப்போலே அநுகூல வருத்திகளைப் பண்ணநிற்குமாயிற்று. செந்நெலானது கதிர்க்கனத்தாலே அவ்வருகுக்கு இவ்வருகு அசைகிறபோது, சாமரை வீசினாற் போலேயாயிற்று இருப்பது. (பொலிந்து நின்ற பிரான் கண்டீர்) பரமபதத்தை விட்டு ஸம்ஸாரிகள் நடுவே வந்து புகுந்தவிடத்தில் அவர்கள் படுகிற க்லேசத்தைத் தானும் ஒக்கப்படுகையன்றிக்கே, ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகள் இவ்வருகே போரப்போர மேன்மேலென விஞ்சிவாரா நின்றதாயிற்று. சொன்னார் சொன்ன யுக்திகளுக்கு அவ்வருகாயிருக்குமென்னுதல்.

விளக்கம் - (மலிந்து இத்யாதி) - இவ்விதம் அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் வெகு தூரத்தில் உள்ளான் என்று இல்லாதபடி, ஆழ்வார்திருநகரியில்

மிகவும் அருகில் உள்ளான். அனைத்திற்கும் பற்றுவதற்கு ஏற்ற இடமாக உள்ள அவன், இங்கு வந்து நிற்பதால், சேதநர்கள் அசேதநங்கள் என்ற வேறுபாடு இன்றி, அயோத்யாகாண்டம் (40-5) - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய - நீ இந்த வனத்தில் வசிக்கவே படைக்கப்பட்டாய் - என்று கூறப்பட்ட லக்ஷ்மணன் போன்று, செல்நெல் பயிர்கள் அவனுக்கு ஏற்ற செயல்களைச் செய்தபடி உள்ளன. செந்நெல் பயிர்கள் தங்களுடைய கதிர்களின் கனம் காரணமாக அங்கும் இங்கும் அசைந்தபடி உள்ளதைக் காணும்போது, அவனுக்குச் சாமரம் வீசுவது போன்று உள்ளன. (பொலிந்து நின்ற பிரான் கண்டர்) - பரமபதத்திலிருந்து வந்து ஸம்ஸாரிகளின் நடுவில் நின்று, அவர்கள் அடைகின்ற துன்பங்களைத் தானும் சேர்ந்து நோக்காமல், தனது ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் மற்றும் விபூதி ஆகியவை இங்கு வந்து நிற்கும்போது மேன்மேலும் ஓங்கியபடியே உள்ளன. அல்லது மற்றவர்களுக்கு உரைக்கும்படியாக, அவனுடைய ஸ்வரூபம் போன்றவை பாதிப்படையாமல், அனைத்தும் பரிபூர்ணமாக உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - (ஒன்றும் பொய்யில்லை) இதர தேவதைகளுக்குச் சொல்லும் உத்கர்ஷம் ஒன்றொழியாமல் பொய்யாயிருக்குமாவே, இவ்விஷயத்திற் சொல்லுமவற்றில் ஒன்றும் பொய்யில்லை. அவ்வோ தேவதைகளுக்கு ஸ்வத: உத்கர்ஷமில்லாமையாலே மெய்யொன்றுமில்லை; இவனுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதியில்லாமையால் பொய் சொல்லுகைக்கு அவகாசமில்லை. (போற்றுமினே) நீங்கள் அபேக்ஷியாதிருக்க, நானே இப்படி சொல்லுகிறது, எனக்கு உங்கள் பக்கலுண்டான அநுக்ரஹாதிசயத்தாலேயிறே; அவ்வநுக்ரஹ கார்யம் பிறக்கவேணுமே; “க்ரமத்திலே செய்கிறோம்” என்று ஆறியிராதே, சடக்கென அவன் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள்.

விளக்கம் - (ஒன்றும் பொய்யில்லை) - மற்ற தெய்வங்களுக்கு கூறப்பட்ட உயர்த்திகள் அனைத்தும் ஒன்றுவிடாமல் பொய்யாக உள்ளது போன்று, இவன் விஷயமாகக் கூறப்பட்ட அனைத்தும் பொய்யில்லாமல் உள்ளன. அந்தத் தெய்வங்களுக்குத் தானாகவே உயர்த்தி ஏதும் இல்லை என்பதால், உண்மை ஏதும் இல்லை; இவனுடைய உயர்த்திக்கு எல்லை ஏதும் இல்லை என்பதால் பொய் உரைப்பதற்கு அவசியம் இல்லை. (போற்றுமினே) - நீங்கள் விரும்பாமல் உள்ளபோதிலும் நான் இவ்விதம் கூறுகிறேன். காரணம், எனக்கு உங்களிடம் உள்ள மிகுந்த கருணையால் ஆகும். அத்தகைய கருணையின் விளைவு உங்களுக்கு ஏற்படவேண்டும். ஆகவே, “நாங்கள் முறையாகச்

செய்கிறோம்” என்று பொறுமையாக நிற்காமல், விரைவாக அவன் திருவடியைப் பற்ற முயல்வீர்களாக.

4-10-6 போற்றி மற்றோர் தெய்வம் பேணப் புறத்திட்டு உம்மை இன்னே

தேற்றி வைத்தது எல்லீரும் வீடு பெற்றால் உலகில்லையென்றே
சேற்றிற் செந்நெல் கமலமோங்கு திருக்குருகூரதனுள்
ஆற்றவல்லவன் மாயங் கண்டீர் அதறிந்தறிந்தோடுமினே

பொருள் - வேறு ஒரு தெய்வத்தை நீங்கள் துதித்து, அவர்களை ஆதரிக்கும்படியாக, ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை விட்டு உங்களை அகலும்படிச் செய்து, இப்படியாக இந்த மற்ற தெய்வங்கள் விஷயத்தில் உங்களுக்கு விச்வாஸம் ஏற்படும்படிச் செய்தது ஏனென்றால்: அனைவரும் மோசனம் பெற்றால், “அவரவர்களின் கர்ம பலன்களுக்கு ஏற்ப பலனை அனுபவிப்பார்கள்” என்ற வரைமுறை குலைந்துவிடும் என்பதால் ஆகும். இது யாரால் ஏற்பட்டது? சேற்று நிலத்தில் செந்நெல்லும் தாமரையும் ஒன்றாக உயர்ந்து வளர்ந்து நிற்பதாகிய ஆழ்வார்திருநகரியில் வசிப்பவனும், அவரவர்களுடைய கர்மபலனை அனுபவிக்கும்படிச் செய்யும் ஆற்றல் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய மாயமாகும். இதனை அறிந்து, அதனை விலக்கவல்ல ப்ரபத்தி ஞானத்தை அடைந்து, அந்த மாயை என்பதைக் கடக்க முயல்வீராக.

அவதாரிகை - பகவத் பரத்வம் நீர் அருளிச்செய்யக் கேட்டபோது வெளிச்சிறத்து அல்லாதபோது தேவதாந்தர ப்ராவண்யம் உண்டாகாநின்றது. இதுக்கு அடி எது? என்ன, உங்கள் பாபமென்கிறார். எம்பெருமானே ஸர்வேச்வரனாகில் தேவதாந்தர ப்ரவணராக்கி வைப்பானென்? என்ன; உங்களை இங்ஙனே ஸதஸத் கர்மகாரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வோ கர்மாநுகுண பலங்களையநுபவிக்கக் கடவதான சாஸ்த்ர மர்யாதை யழியுமென்று; ஆனபின்பு, அத்தையறிந்து எம்பெருமானை ஸமாச்ரயித்து, அவன் வஞ்சநத்தைத் தப்புங்கோள் என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் பகவத் பரத்வம் குறித்து அருளிச்செய்தீர். மற்ற தேவதைகளுக்கு உயர்வு இல்லை என்றாலும், அந்தத் தேவதைகளின் மீது எங்களுக்கு ஈடுபாடு எப்படி ஏற்பட்டது?”, என்றார்கள். இதற்கு ஆழ்வார், “அதன் காரணம் உங்களுடைய பாபமே ஆகும்”, என்றார். இதற்கு அவர்கள், “எம்பெருமான்

அனைவருக்கும் ஈச்வரன் என்றால், இவ்விதம் எங்களை மற்ற தேவதைகளிடம் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக ஏன் செய்தான்?”, என்றார்கள். இதற்கு ஆழ்வார், “உங்களை இவ்விதம் செய்யும்படியாகச் செய்தது ஏனென்றால், இவ்விதம் செய்யவில்லை என்னும்போது, ‘புண்ணியபாப கர்மங்களைச் செய்தபடி உள்ள ஆத்மாக்கள் அவரவர்கள் செயல்களுக்கு ஏற்ப பலன்களை அனுபவிக்கவேண்டும்’, என்னும் சாஸ்த்ரங்களுடைய மதிப்பு அழிந்துவிடும். ஆகவே இதனை நீங்கள் அறிந்து கொண்டு, எம்பெருமானை அண்டி நின்று, அவனுடைய வஞ்சனத்திலிருந்து தப்புவீர்களாக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (போற்றி) நான் பகவத் விஷயத்தில் செய்யுமதடைய நீங்கள் இதர தேவதைகள் பக்கலிலே செய்து போருவுதிகோள்; உங்கள் பக்கல் ஒரு குறையில்லை; அப்ராப்தமானதுவே குறை. (மற்றோர் தெய்வம்) “யேப்யந்ய தேவதா பக்தா:” என்னுமாபோலே. (பேண) அவை தனக்கென்ன ஒன்றில்லாமையாலே, ஆச்ரயிக்கிற உங்களுக்கே பரமிநே, அவற்றுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதிக்கை.

விளக்கம் - (போற்றி) - நான் பகவத் விஷயத்தில் செய்வதான துதித்தல் போன்ற அனைத்தையும் நீங்கள் மற்ற தெய்வங்களின் விஷயத்தில் செய்தபடி உள்ளீர்கள். உங்களிடம் எந்தக் குறையும் இல்லை. அவனை அடையத்தகாதபடி உள்ள நிலை என்பதே குறையாக உள்ளது. (மற்றோர் தெய்வம்) - “ஓர் தெய்வம்” என்று பொதுவாக உரைக்காமல், “மற்ற ஓர் தெய்வம்” என்று தனித்தனியாக ஏன் உரைக்கவேண்டும் என்றால், அவர்கள் தங்களைச் சுதந்திரமாக எண்ணுவதால் ஆகும். இதற்கான ப்ரமாணம் கீதை (9-23) - யேப்யந்ய தேவதா பக்தா: - மற்ற தெய்வங்களுடைய பக்தர்கள் - என்பதாகும். (பேண) - அவர்களுக்கு உயர்த்தி ஏதும் இல்லை என்னும்போது, “அவர்களுக்கு உயர்த்தி உள்ளது” என்று நீங்கள் நிலை நாட்ட முயல்வது, உங்களுக்குப் பாரமாகவே இருப்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (புறத்திட்டு) தனக்குப் புறம்பாம்படி பண்ணி. (உம்மை இன்னே தேற்றி வைத்தது) உங்களை இப்படியே தெளியும்படி பண்ணி வைத்தது. “ந பிபேதி குதச்சந” என்கிறபடியே, நான் மேல்வரும் அநர்த்தங்களுக்கு அஞ்சாதே நிர்ப்பரனா யிருக்கிறாப்போலே, ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமான இதர தேவதைகளை ஆச்ரயித்து உங்களுக்கு அவர்கள் பக்கலிலே ருசி விச்வாஸங்களுண்டாம்படி பண்ணி

வைத்தது. (எல்லீரும் இத்யாதி) எல்லாரும் இருந்ததே குடியாக மோஷுத்தைப் பெற்றால், லீலைக்கு அடியான சாஸ்த்ரம் நிரர்த்தகமாய்விடும். ஸத் கர்மத்தைப் பண்ணுவாரும் அஸத் கர்மத்தைப் பண்ணுவாரும்பாயிறே நாடுதான் இருப்பது; பாபம் பண்ணினவர்களும் புண்யம் பண்ணினவர்களுடைய பலத்தையநுபவிக்கும்ன்று, “புண்ய: புண்யேந கர்மணா ... பாப: பாபேந” என்கிற சாஸ்த்ர மர்யாதை குலையுமென்கை. பாபம் பண்ணினவர்கள் அதின் பலத்தை அநுபவிக்கவும், புண்யம் பண்ணினார் அதின் பலத்தை அநுபவிக்கவுமாகிற சாஸ்த்ர மர்யாதை குலையாதபடியாக. “அதோஸ்மி லோகே வேதேச ப்ரதித: புருஷோத்தம:” என்கிறவிடத்தில், “லோக” சப்தத்தால் ப்ரமாணத்தைச் சொல்லிற்றென்று கொண்டவோபாதி, இங்கும் “லோக” சப்தம் சாஸ்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (புறத்திட்டு) - இவ்விதம் ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை விட்டு உங்களை அகற்றி. (உம்மை இன்னே தேற்றி வைத்தது) - உங்களை இவ்விதம் தெளியும்படியாகச் செய்தான். இது ஏன் என்பதற்கான விடையை அளிக்கிறார். ந பிபேதி குதச்சந - நான் எதற்கும் அஞ்சுவதிலை - என்பதற்கு ஏற்ப, “நான் எனது வாழ்வில் ஏற்பட உள்ள எதற்கும் அஞ்சாமல், எந்தவிதமான பாரமும் இன்றி உள்ளேன்” என்பது போன்று, ஓட்டை ஓடத்துடன் ஒழுகும் ஓடமும் சேர்ந்தது போல், மற்ற தெய்வங்களை அண்டி நின்று உங்களுக்கு அவர்களிடம் ருசி மற்றும் விச்வாசம் போன்றவை ஏற்படும்படியாகச் செய்து வைத்து. (எல்லீரும் இத்யாதி) - அனைவரும் இங்கு இருந்து, பின்னர் மோஷும் அடைந்தால், அவனுடைய லீலைக்கு அடிப்படையான சாஸ்த்ரங்கள் பயன் இல்லாததாகிவிடும். இந்த லோகமானது புண்ணிய கர்மங்கள் மற்றும் பாப கர்மங்கள் செய்பவர்களைக் கொண்டு உள்ளது அல்லவோ? “பாபம் செய்தவர்கள், புண்ணியம் செய்தவர்களுடைய பலனை அநுபவிப்பார்கள்”, என்று நிலை ஏற்பட்டால், உபநிஷத்தில் “புண்ய: புண்யேந கர்மணா ... பாப: பாபேந - புண்ணியத்தால் புண்ணியனாகவும் ... பாபத்தால் பாபியாகவும் ஆகிறான்”, என்ற சாஸ்த்ரத்திற்கான மரியாதை தாழ்ந்து போகும். எனவே பாபம் செய்தவர்கள் அதன் பலனை அநுபவிக்கும்படியாகவும், புண்ணியம் செய்தவர்கள் அதன் பலனை அநுபவிக்கும்படியாகவும், அவன் செய்து வைத்தான். கீதை (15-18) - அதோஸ்மி லோகே வேதேச ப்ரதித: புருஷோத்தம: - அந்தக் காரணத்தால் நான் உலகிலும் வேதத்திலும் புருஷோத்தமன் என்று அழைக்கப்படுகிறேன்

- என்பதில் உள்ள “லோக” என்ற பதம் மூலம் ப்ரமாணத்தைக் கூறுவது போன்று, இங்குள்ள “உலகம்” என்பதன் மூலம் சாஸ்த்ரம் கூறப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (சேற்றில் இத்யாதி) அவ்வூரிலே பதார்த்தங்களில் ஒன்றிலொன்று குறைந்திருப்பதில்லையாயிற்று, “உரம் பெற்ற மலர்க்கமலம்” இத்யாதிபோலே. அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுள்ளவையடைய ஒன்றுக்கொன்று இசலி வளரா நிற்கும். (ஆற்றவல்லவன்) மிகவும் வல்லவன். அதிசயித சக்திகள். ஸம்பந்தமொத்திருக்கச் செய்தே, புண்யம் பண்ணினார் அதின் பலம் அநுபவிக்கவும், பாபம் பண்ணினார் அதின் பலம் அநுபவிக்கவும் பண்ண வல்லவன். (மாயங்கண்டீர்) “மம மாயா துரத்யயா” என்கிறபடியே, தான் அகற்ற நினைத்தாரைத் தன்பக்கல் வந்து கிட்டாதபடி ப்ரக்ருதியையிட்டு வஞ்சித்து வைத்தபடி கிடிகோள். (அது அறிந்து) இது அவனுடைய மாயமென்னுமத்தை அறிந்து (அறிந்தோடுமினே) “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாந்தரந்திதே” என்கிறபடியே, மாயாதரணோபாயமான ப்ரபத்தியையும் தானே அருளிச்செய்து வைத்தான்; அத்தையறிந்து, அவ்வழியாலே அவனைப் பற்றித் தப்பப் பாருங்கோள் இந்த மாயையை. இது அவன் செய்து வைத்ததான பின்பு, அவனை வெல்லவேண்டில் அவனோடு பிரிய நின்று வெல்லப்பாராதே அவனையே காற்கட்டி இத்தைத் தப்பப் பாருங்கோள்.

விளக்கம் - (சேற்றில் இத்யாதி) - ஆழ்வார்திருநகரியில் உள்ள பதார்த்தங்கள், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-8) - உரம் பெற்ற மலர்க்கமலம் - என்பது போன்று, ஒன்றில் ஒன்று குறைந்தவை அல்ல. மேலும் அங்குள்ள பொருள்கள், ஒன்றை விட ஒன்று மாறுபட்டு வளர்ந்து நிற்கும். (ஆற்றவல்லவன்) - மிகவும் வல்லவன். எல்லையற்ற சக்தி கொண்டவன். அவனுக்கு அனைவரிடமும் உள்ள ஸம்பந்தமானது ஒரே போன்று உள்ளபோதிலும், புண்ணியம் செய்தவர்கள் அதன் பலனை அநுபவிக்கும்படியும், பாபம் செய்தவர்கள் அவற்றின் பலனை அநுபவிக்கும்படியும் செய்வதில் வல்லவன். (மாயம் கண்டீர்) - கீதை (7-14) - மம மாயா துரத்யயா - எனது மாயை கடப்பதற்கு மிகவும் அரியது - என்பதற்கு ஏற்ப, தான் தன்னிடமிருந்து அகற்றி வைக்க நினைத்தவர்களை, அவர்கள் தன்னிடம் வந்து அண்டாதபடி, இந்த ப்ரக்ருதி மூலம் வஞ்சித்து அகற்றுபவன். (அது அறிந்து) - இது அவனுடைய மாயம் என்று அறிந்து. (அறிந்து ஓடுமினே) - கீதை (7-14) - மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாந்தரந்திதே - யார் என்னையே தங்கள் புகலிடமாகக் கொள்கிறார்களோ, அவர்கள் இந்த மாயையைக் கடக்கிறார்கள் -

என்பதற்கு ஏற்ப, மாயையைக் கடப்பதற்கு உள்ள உபாயமான ப்ரபத்தியையும் தானே அருளிச்செய்தான். இதனை அறிந்துகொண்டு, அந்த வழியாக அவனைப் பற்றி நின்று, அந்த மாயையிலிருந்து தப்ப முயலுங்கள். இத்தகைய மாயை என்பதை அவனே ஏற்படுத்தினான் என்றுள்ளபோது, அவனை வெல்ல முற்பட்டால், அவனை விட்டு அகன்று சென்று வெல்ல முயற்சி செய்யாமல், அவனையே சரணம் புகுந்து இதிலிருந்து தப்ப முயலுங்கள்.

4-10-7 ஓடியோடிப் பல பிறப்பும் பிறந்து மற்றோர் தெய்வம்

பாடியாடிப் பணிந்து பல்படிகால் வழியேறிக் கண்டீர்

கூடி வானவரேத்த நின்ற திருக்குருகூரதனுள்

ஆடுபுட்கொடியாதிமூர்த்திக்கு அடிமை புகுவதுவே

பொருள் - உரைக்க இயலாதபடி உள்ள ஒரு தேவதையைக் குறித்து ப்ரீதி அடைந்து, பாடுவதும் ஆடுவதுமாக வணங்கி, பலவிதங்களிலும் ஸார்வேச்வரனை நீங்கள் அண்டும்படியாகக் கூறும் சாஸ்த்ர வழிகளால், (அவனை அண்டாமல்) அந்தந்த தேவதைகளைப் பற்றி நின்று, அதன் விளைவாகப் பலவிதமான பிறப்புகளை அடைந்து, அதன் பலன்களை நீங்கள் கண்டீர்கள். இவ்விதம் ஆன பின்னர், நீங்கள் அண்டி நிற்கும் தேவதைகள் அனைவரும், தங்களுடைய வாழ்விற்காகக் கூடி நின்று துதிக்கும்படியாக, ஆழ்வார்திருநகரியில் நிற்பவனும், பகவத் அனுபவத்தின் ப்ரீதி காரணமாக ஆடியபடி உள்ள கருடனைத் தனது திருக்கொடியாகக் கொண்டவனும், அனைத்திற்கும் காரணமானவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக வந்து புகுவீர்களாக.

அவதாரிகை - “அது செய்கிறோம். இதர தேவதைகளுக்கும் சில உத்கர்ஷமுண்டு என்று நெடுநாள் அவற்றுக்குப் பச்சையிட்டுப் போந்தோம்; அப்பச்சை வெறுமனாகாமே இன்னம் சிலநாள் அவை பலிக்கும்படி கண்டு பின்னை பகவத் ஸமாச்ரயணம் பண்ணுகிறோம்” என்ன; “அவையும் எல்லாம் செய்து கண்டிகோளிறே; இனி அமையும் காணுங்கோள்” என்கிறார்.

விளக்கம் - இதனை கேட்ட அவர்கள் ஆழ்வாரிடம், “நீங்கள் கூறியபடியே செய்கிறோம். மற்ற தேவதைகளுக்கு உயர்வு உள்ளது என்று எண்ணியபடி நீண்ட நாட்கள் அவர்களுக்கே நாங்கள் அடிமைகளாக நின்று வந்துள்ளோம். அத்தகைய

அடிமைத்தனமானது வீணாகப் போகாதபடியாக, இனியும் சில நாள்களில் அவை பலன்களை அளிக்கும்வரை இருந்த பின்னர், பகவானை அண்டுகிறோம்”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “அவற்றையும் நீங்கள் செய்தீர்கள் அல்லவோ? இனியும் அதே போன்ற பயன்கள் மட்டுமே அமைவதை நீங்கள் காண்பீர்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஓடியோடி இத்யாதி) “கதா கதம் காமகாமா லபந்தே” என்கிறபடியே, போவது, ஜந்மங்களோடே வருவதாய்த் திரிந்ததித்தனையிறே. (பல பிறப்பும் பிறந்து) ஆத்மா நித்யன்; அசித்தும் அப்படியே; அசித் ஸம்ஸர்க்கமும் நித்யமாய், கர்ம ப்ரவாஹத்தாலே ஜந்மபரம்பரையும் உருவப்போருகிறது; நீங்கள் முன்னும் பின்னும் அறியாமலிறே “இது ஒரு ஜந்மமேயுண்டாயிற்று” என்று இருக்கிறது. (மற்று ஓர் இத்யாதி) இப்படி அநாதியாய்ப் போருகிற ஜந்ம பரம்பரைகளில் ஒரு ஜந்மமொழியாமல் தேவதா ஸமாச்ரயணம் பண்ணிப் போந்திகோள். அது செய்கிறவிடத்தில் த்ரிகரணங்களாலும் செய்தும், ஆச்ரயணத்தில் குறையால் பலியாதிருந்ததன்று; அது குறையில்லை. ப்ரீதி ப்ரேரிதராய்ச் சொல்லி, அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே விக்குதராய் “மாம் நமஸ்குரு” என்று பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹிக்குமளவும் உட்புகுந்து.

விளக்கம் - (ஓடியோடி இத்யாதி) - “ஓடி ஓடி” என்னும் அடுக்குத்தொடருக்கான கருத்தை ஒரு ப்ரமாணத்துடன் விளக்குகிறார். கீதை (9-21) - கதா கதம் காமகாமா லபந்தே - பற்றுள்ளவர்கள் மீண்டும் வருவதும் செல்வதுமாக உள்ளனர் - என்பதற்கு ஏற்ப, “இங்கிருந்து செல்லுதல், மீண்டும் அடுத்த பிறவிகள் எடுத்து வருதல்” என்பதாகவே திரிந்தபடி உள்ளனர். “ஓடி ஓடி” என்றால் “திரிந்து திரிந்து” என்று பொருள். (பல பிறப்பும் பிறந்து) - ஆத்மா நித்யமானது; அசித்தும் அவ்விதமே ஆகிறது; அசித் பொருள்களுடனான சேர்க்கையும் நித்யமாகவே உள்ளது; கர்மங்களுடைய ப்ரவாஹம் காரணமாக “பிறவிகளுடைய தொடர்ச்சி” என்பது நீண்டியபடியே உள்ளது. நீங்கள் முன்பும் பின்பும் அறியாத காரணத்தால், “இந்த ஒரு பிறவி மட்டுமே நமக்கு ஏற்பட்டுள்ளது” என்று எண்ணுகிறீர்கள். (மற்று ஓர் இத்யாதி) - இவ்விதம் எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள பிறவிகளுடைய தொடர்ச்சியில், ஒரு பிறவி கூட விடாமல், மற்ற தேவதைகளை அண்டி நிற்கிறீர்கள். அதனைச் செய்யும்போது “பாடி ஆடி பணிந்து” என்பதாக “மனம், வாக்கு மற்றும் சரீரம்” என்ற மூன்றாலும் செய்தபடி. நீங்கள் அந்தத் தேவதைகளை அண்டி நிற்கும் நிலையில் உள்ள குறையால் உங்களுடைய

வேண்டுகோள் பலிக்காமல் இருந்ததில்லை. வேறு ஒரு தெய்வத்தை அடைந்து, மிகுந்த ப்ரீதி காரணமாகத் தூண்டப்பட்டவர்களாக உரைத்து, அந்த நிலையில் நின்றுவிடாமல் வேறுபட்டவர்களாக, கீதை (9-34) – மாம் நமஸ்குரு – என்னையே வணங்குவாயாக – என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் விஷயத்தில் மூழ்கும் அளவிற்கு உட்புகுவது போன்று புகுந்து.

வ்யாக்யானம் - (பல்படிகால்) ஒருபடியாச்யரித்து விட்டிகோளோ? அநேகம் ப்ரகாரங்களாம் ஆச்யரித்து. (வழியேறிக் கண்டீர்) அத்தேவதைகளை ஆச்யரிக்கச் சொன்ன சாஸ்த்ர மர்யாதை தப்பாமல் ஆச்யரித்து அதன் பலமும் கண்டிகோளன்றோ? “பல்படிகால் வழியேறிக் கண்டீர்” என்கைக்கு, “இவர்கள் ஒரு ஜந்மத்திலும் பகவத் ஸமாச்யணம் பண்ணிற்றிலர்கள்” என்று அறிந்தபடி எங்ஙனே இவர்? என்னில்; இப்போது தாம் இவ்வர்த்தம் உபதேசிக்க வேண்டும்படி இவர்களிருக்கக் காண்கையாலே, “இதுக்கு முன்பு பகவத் ஸமாச்யணம் பண்ணிற்றிலர்கள்” என்று அறியத் தட்டில்லையிறே; “மோக்ஷமிச்சேஜ் ஜநார்த்தநாத்” என்கிறபடியே, பகவத் ஸமாச்யணம் பண்ணினார்களாகில் முக்தராவர்களிறே. இதர தேவதா ஸமாச்யணம் பண்ணுகையாலே இவ்வளவும்வர ஸம்ஸரித்துப் போந்திகோள். “ப்ரஹ்மாணம் விதிகண்டஞ்ச” இத்யாதி, “ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே”. “மோக்ஷ பலம் ஸித்திக்கவேணும்” என்றிருக்கிறவர்கள், ச்ஷுத்ர தேவதைகளைப் பின்செல்லார்களிறே; அதுக்கு அடி, அவை தரவல்லது அநித்ய பலங்களாகையாலே; “ஸ்கந்த ருத்ர மஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷித்தாஸ்து பூஜநே” என்றதிறே.

விளக்கம் - (பல்படிகால்) – அந்தத் தேவதைகளை அண்டி நின்று, ஒரு நிலையில் விட்டீர்களோ? அல்ல; பலவிதங்களிலும் அண்டி நின்று. அதாவது தர்ப்பணம், ஜபம், ஹோமம், அந்தணர்களுக்கு உணவு என்பதாகப் பலவற்றையும் அந்தத் தேவதைகளுக்காகச் செய்து. (வழியேறிக் கண்டீர்) – அந்தத் தேவதைகளை எவ்விதம் அண்டவேண்டும் என்று கூறும் சாஸ்த்ரங்களுக்கான மதிப்பு குலையாதபடி அவர்களை அண்டி நின்று, அவற்றின் பலன்களையும் அடைந்தீர்கள் அல்லவோ? ஆனால், “பல்படிகால் வழியேறிக் கண்டீர்” என்பதற்கு, “இவர்கள் எந்த ஒரு பிறவியிலும் பகவானை அண்டவில்லை” என்பதை இவர் எப்படி அறிந்தார் என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இப்போது இந்தக் கருத்துக்களை ஆழ்வார் அருளிச்செய்து, அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும்படியான நிலையில் இவர்கள் உள்ளதைக் காண்பதால், இதற்கு

முன்பாக இவர்கள் பகவானை அண்டவில்லை என்று அறிவதற்கு எந்தத் தடையும் இல்லை. ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் - மோக்ஷம் இச்சேத் ஜநார்த்தநாத் - மோக்ஷத்தை விரும்புவர்கள் ஜநார்த்தனனை அடைவார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவானை அண்டியிருந்தால் இவர்கள் முக்தர்களாக ஆகியிருப்பர். மற்ற தேவதைகளாக அண்டி நின்றதால், இதுவரை ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடியே உள்ளனர். மற்ற தேவதைகளை அண்டி நிற்பது என்பது ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாகிறது என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; மஹாபாரதம் மோக்ஷபர்வம் (169-35) - ப்ரஹ்மாணம் விதிகண்டஞ்ச - மற்ற தேவதைகள் மூலம் கிட்டும் பலன்கள் அற்பமானவை ஆகும் - என்பது போன்று கூறப்பட்டன. ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே - மோக்ஷத்தை விருப்புவர்கள் மற்ற தேவதைகளை வணங்கமாட்டார்கள் - என்பதும் காண்க. “மோக்ஷ பலன் வேண்டும்” என்று எண்ணுபவர்கள் தாழ்ந்த மற்ற தேவதைகளை நாடமாட்டார்கள் அல்லவோ? இதன் காரணம், அந்தத் தேவதைகள் நித்யமற்ற பலன்களை மட்டுமே அளிக்கவல்லவை ஆகும். இதற்கான ப்ரமாணம், “ஸ்கந்த ருத்ர மஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷித்தாஸ்து பூஜநே - முருகன், ருத்ரன், இந்தரன் போன்றவர்கள் ஆராதிக்கும் விஷயத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டவர்கள்”, என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - “த்வயாபி ப்ராப்தம்” இத்யாதி. ஒருவன் பகவத் ஸமாச்ரயணம் பண்ணா நிற்கச்செய்தே, “இவன் ஸமாதி நின்ற நிலை அறியவேணும்” என்று பார்த்து, ஸர்வேய்வரன் இந்த்ர வேஷ பரிக்கரஹம் பண்ணி ஐராவதத்திலே ஏறி வந்து முன்னே நின்று, “உனக்கு வேண்டுவதென்?” என்ன; “ஒரு புழுவும் தானுமாய் வந்து நிற்கிறவன் ஆர்?” என்றான்; ஸர்வேய்வரன் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு வந்தான் என்னுமிடம் அறியானிறே; கொண்டு வந்த வேஷம் இதுவாகையாலே; அவனைப் பார்த்து, “நீ யாவனொருவனை ஆச்ரயித்து இந்த ஐச்வர்யமடையப் பெற்றாய், அப்படிப்பட்டவனைக் காண் நான் ஆச்ரயிக்கிறது; இப்படி வழி போவார்க்கெல்லாம் பச்சையிட்டுத் திரியுமவனல்லேன்காண்; இப்போது முகங்காட்டாதே போகவல்லையே பிரானே! உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்” என்றானிறே.

விளக்கம் - மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ளவர்கள் மற்ற தேவதை வணங்கமாட்டனர் என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-14) - த்வயாபி ப்ராப்தம் - இந்த்ரனே! நீ இந்த ஐச்வர்யத்தை யார் மூலம் பெற்றாயோ - என்பது காண்க. அம்பரீஷன்

பகவானை த்யானம் செய்தபடி இருந்தான். “இவன் நம்மைக் குறித்து ஆழமாக நிற்கும் நிலையை அறியவேண்டும்” என்று எண்ணியபடி ஸர்வேச்வரன் இந்த்ரனாக வேடம் பூண்டு ஐராவதத்தில் ஏறி அங்கு வந்தான். அம்பரீஷ்னிடம், “உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்றான். அப்போது அம்பரீஷன் அவ்னிடம், “ஒரு புழுவும் (அதாவது யானை) தானுமாக வந்து நிற்பவன் யார்?”, என்றான். அதாவது ஸர்வேச்வரன் கருடனை இவ்விதமாக ஐராவதமாக மேற்கொண்டு வந்து நின்றதை, ஸர்வேச்வரன் புனைந்த வேடம் காரணமாக இந்த்ரன் அறியவில்லை. வந்து நின்ற ஸர்வேச்வரனிடம் அம்பரீஷன், “நீ யார் ஒருவனை அடைந்து நின்று இப்படிப்பட்ட ஐச்வர்யத்தை பெற்றாயோ, அப்படிப்பட்டவனை அல்லவோ நானும் பற்ற விரும்புகிறேன்? இவ்விதம் வழியில் செல்பவர்களிடம் யாசித்து நிற்பவன் நான் அல்லன். இங்கு நின்று உனது முகத்தைக் காண்பிக்க வேண்டாம். உன்னை வணங்கிக் கேட்கிறேன்”, என்றான்.

வ்யாக்யானம் – பகவத் ஸமாச்ரயணம் பண்ணி ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பாரொருவர் இருந்து தம்முடைய வஸ்த்ரத்தைப் புரையா நின்றாராய், அவ்வளவிலே தேவனும் தேவியுமாகப் போகாநிற்க அநாதரித்திருந்தாராய், தேவியானவள், “நீர் ஸர்வாதிகராயிருக்க, உம்மைக் கண்டவிடத்தில் இவன் அநாதரித்து காலை நீட்டிக்கொண்டிருந்தானே” என்ன; “அவன் பகவத் பக்தன் போலே காண்” என்ன; “அதுதான் இருக்கிறபடி அறிவோம்” என்று இருவரும் இவர் பக்கலிலே வந்து, “நீ என்? தேவர்களை மநுஷ்யர்கள் கண்டால் அநுவர்த்தித்து, வேண்டும் வரங்களும் வேண்டிக் கொள்ளக்கடவர்களாயிருப்பார்கள்; நீ நம்மைக் கண்டவிடத்தில் நீட்டின காலை மடக்குதல், சில உபசாரங்களைப் பண்ணுதல், சிலவற்றை வேண்டிக் கொள்ளுதல் செய்யாதேயிருந்தாய்” என்ன; “அழகிது! அவையெல்லாம் செய்யக் கடவேன், மோசஷம் தரலாமோ?” என்ன; “அது நம்மாலே செய்யலாமதன்று; பகவத் ஸமாச்ரயணம் பண்ணி அவன் ப்ரஸாதத்தாலே பெறவேணும்” என்ன; “ஆகில், இன்று சாவாரை நாளைச் சாவப் பண்ணலாமோ?” என்ன; “அதுவும் கர்மாநுகுணமாயிறேயிருப்பது; நம்மால் செய்யப்போகாது” என்ன; “ஆகில், நீ செய்யுமது, இவ்வூசி போன வழியே நூலும் போம்படி அநுக்ரஹித்து நடக்குமித்தனை” என்ன; தேவனும் கோபத்தாலே நெற்றியிற் கண்ணைக் காட்ட, இவரும் காலிலே அநேகங் கண்ணை உண்டாக்கிக் காட்டினார்.

விளக்கம் - பகவானிடம் சரணம் புகுந்து, அதன் விளைவாக மிகுந்த ஞானம் பெற்ற திருமழிசையாழ்வார் தனது உடையை தைத்தபடி அமர்ந்திருந்தார். அப்போது அந்த வழியே ருத்ரனும், பார்வதியும் சென்றபோது, அவர்களைக் கண்டும் காணாமல் இருந்தார். இதனை கண்ட பார்வதி சிவனிடம், “நீவிர் அனைவரையும் நியமிப்பவராக உள்ளீர்கள். ஆனால், உம்மைக் கண்டபோதிலும், இவன் தனது கால்களை நீட்டியபடி அலட்சியமாக அமர்ந்துள்ளானே”, என்றாள். இதற்குச் சிவன், “இவன் ஸர்வேச்வரனுடைய பக்தன் போலும்”, என்றான். இதற்குப் பார்வதி, “அந்த நிலை எவ்விதம் உள்ளது என்பதை நாம் அறிந்துகொள்வோம்”, என்று கூறியபடி, அவர்கள் இருவரும் ஆழ்வார் அருகில் வந்தனர். ஆழ்வாரிடம் அவர்கள், “நீவிர் என்ன இவ்விதமாக உள்ளீர்? தேவர்களை மனிதர்கள் கண்டால், அவர்களை அண்டி நின்று தாங்கள் விரும்பும் வரங்களை வேண்டிக் கொள்வர். ஆனால் நீவிர் நம்மைக் கண்ட பின்னரும், நீட்டிய உமது கால்களை மடக்காமல், எங்களுக்குச் சில உபசாரங்களை செய்யாமல், உமக்கு வேண்டியதை வேண்டாமல் உள்ளது ஏன்?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “நல்ல அழகு! அவற்றை நான் செய்கிறேன். உம்மால் எனக்கு மோசனம் தர இயலுமா?”, என்றார். இதனைக் கேட்ட அவர்கள், “அது நம்மால் இயலாது. பகவானை அண்டி நின்று அவன் க்ருபை மூலம் மட்டுமே அதனை அடைய இயலும்”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “சரி, போகட்டும். இன்று மரணம் அடைய உள்ள ஒருவரை நாளை மரணம் அடையும்படிச் செய்ய இயலுமோ?”, என்றார். இதற்கு அவர்கள், “அது நம்மால் இயலாது”, என்றார். இதனைக் கேட்ட ஆழ்வார் (கிண்டலாக), “அப்படியானால், உம்மால் செய்யக்கூடியது என்றால், இந்த ஊசியின் பின்னே நூலும் செல்லும்படியாகச் செய்வீராக”, என்றார். இதனைக் கேட்ட ருத்ரன் கோபம் கொண்டு, தனது நெற்றியில் உள்ள கண்களைக் காண்பிக்க, ஆழ்வாரும் தனது கால்களில் பல கண்களை உண்டாக்கிக் காண்பித்தார்.

வ்யாக்யானம் - (கூடி இத்யாதி) நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகள் இவ்வளவும் உங்களைக் கும்பீடு கொண்டு, இத்தனைபோதுபோய், அங்கே ஆச்ரயியா நிற்பர்கள். அவர்கள் செய்கிறவற்றைக் கண்டாகிலும் நீங்களும் அவனை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள்; தலையறுப்பாரும் அறுப்புண்பாருமாய், க்ராமணிகளைப்போலே ஒருவரையொருவர் வேரோடே அலம்பிப் போகட வேண்டும்படியான விரோதம் செல்லா நிற்கச்செய்தேயும், ஆபத்து எல்லார்க்குமொத்திருக்கையாலே, எல்லாரும் ஒரு மிடறாய் ஆச்ரயிப்பர்கள். பரஸ்பர விரோதமுங் கிடக்கச்செய்தே “ஊராகக் கூடி வந்தது” என்பார்களிறே.

விளக்கம் - (கூடி இத்யாதி) - உங்களால் அடையப்படும் தேவதைகள் அனைவரும், இங்கு உங்களிடம் “வணக்கம்” போன்றவற்றை அடைந்துவிட்டு, அடுத்து அவ்விடம் சென்று வணங்கி நிற்பார்கள். அவர்கள் செய்வதைப் பார்த்த பின்னராவது நீங்கள் அவனை அண்டி நிற்க முயல்வீராக. தலையை அறுத்த ருத்ரனும் தலை அறுக்கப்பட்ட நான்முகனும், கிராமத்தில் உள்ள தலைவர்கள் போன்று, ஒருவரை ஒருவர் வேருடன் அழிக்கவேண்டும் என்பதாக விரோதம் கொண்டு நின்றாலும், ஓர் ஆபத்து என்பது அனைவருக்கும் பொதுவாக வந்தால், அனைவரும் ஒன்றாகத் திரண்டு, அவனையே அண்டுவார்கள். ஒருவருக்கொருவர் விரோதம் இருந்தாலும், “ஊராகக் கூடி வந்தனர்” என்பர்.

வ்யாக்யானம் - (ஆடு புட்கொடி) வெற்றிப்புட்கொடி. ஆடு - வெற்றி. வெற்றிப்புள்ளைக் கொடியாகவுடையவன். “ஸர்வேச்வர வாஹநம்” என்கிற ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே மதித்து ஆடாநின்ற புள் என்றுமாம். ஆச்ரித விரோதி நிரஸநத்துக்கு ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்ய வேண்டுவதில்லை, திருவடி திருத்தோளிலே சலியாமல் இருக்குமத்தனையே வேண்டுவது. “கருடத்வஜன், கருடவாஹநன்” என்று சொல்லப்படுமவனாயிற்று மோக்ஷ ப்ரதனாவான். (ஆதிமூர்த்திக்கு) “காரணந்து த்யேய:” என்கிறபடியே ஜகத்காரண வஸ்துவேயிறே உபாஸ்யமாவது. மோக்ஷ ப்ரதனுமாய், ஸர்வநியந்தாவுமான ஸர்வேச்வரனுக்கு. (அடிமை புகுவதுவே) அடிமை புகுமதுவே கர்த்தவ்யம். உங்களுக்குச் செய்ய வேண்டுவ தொன்றில்லை; அவனுடைமையை அவனுக்காக இசைய அமையும். அவன் இத்தை “என்னுடைமை” என்றிருக்க, நீங்களும் “என்னுடைமை” என்றிராதே, “அவனது” என்று இசைய அமையும். அடிமை புகுவது என்கிற இடம் விதியாய், கண்டிரென்கிற இடம் அதுவும் செய்து பார்த்திகோளிறே; இனி இவன் திருவடிகளிலே அடிமை புகப் பாருங்கோ ளென்கிறார்.

விளக்கம் - (ஆடு புட்கொடி) - வெற்றியைக் கொண்டதான கருடக்கொடி. ஆடு என்றால் வெற்றி. வெற்றி கொண்ட பறவையைத் தனது கொடியாகக் கொண்டவன். “ஸர்வேச்வரனுடைய வாகனம்” என்றுள்ள சந்தோஷ மிகுதியால் மதித்து ஆடியபடி உள்ள கருடன். தனது அடியார்களுடைய விரோதியை அழிப்பதற்கு ஸர்வேச்வரன் ஏதும் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை; கருடனுடைய திருத்தோள்களில் சலியாமல்

அமர்வது மட்டுமே செய்தால் போதுமானதாகும். “கருடனைக் கொடியாகக் கொண்டவன், கருடனை வாகனமாகக் கொண்டவன்” என்பவனே மோகஷம் அளிக்கவல்லவன் ஆகிறான். (ஆதி மூர்த்திக்கு) – “காரணம் து த்யேய: - காரணப்பொருளே த்யானிக்கப் படத்தக்கது” என்பது காண்க; இதற்கு ஏற்ப, ஜகத்திற்குக் காரணமாக உள்ள வஸ்து அல்லவோ உபாஸிக்கதக்க வஸ்து ஆகிறது? ஆகவே, மோகஷத்தை அளிக்கவல்லவனும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு. (அடிமை புகுவதுவே) - அடிமையாக நிற்பதே செய்வதற்கு ஏற்ற செயலாகும். உங்களுக்குச் செய்யவேண்டிய செயல் வேறு ஏதும் இல்லை; அவனுடைய உடமையான உங்கள் ஆத்மாவை “அவனுக்காக இருத்தல்” என்ற நிலையில் வைத்தால் போதுமானதாகும். அவன் உங்களுடைய ஆத்மாவை “எனது உடைமை” என்று உள்ளான்; நீங்களும் இதற்குப் போட்டியாக, “எனது உடைமை” என்று இருக்காமல், “அவன் உடைமை” என்று ஏற்றுக் கொண்டால் போதுமானதாகும், “அடிமை புகுவதுவே, கண்டர்” ஆகிய இரண்டும் எவ்விதம் சேருகின்றன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “அடிமை புகுதல்” என்பது விதிக்கப்பட்டதாகும்; “கண்டர்” என்பது “அதுவும் செய்ய முயன்றீர்கள் அல்லவோ” என்பதாகும். இனி இவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்ய முயல்வீராக.

வ்யாக்யானம் - யயாதி சரிதத்தை பட்டர் வாசித்துப் போந்திருக்கச் செய்தே, பிள்ளைவிழுப்பரையரும் ஆப்பான் திருவழுந்தாரரையருங்கூட “வேதோப ப்ரும்ஹணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான ப்ரபந்தங்களில் இது எவ்வர்த்தத்தை விசதீகரிக்கிறது?” என்று கேட்க, “க்ஷுத்ர தேவதைகள் தந்தாமை ஆச்ரயித்துப் பெற்றாலும் பிறர் பக்கலிலே ஓர் உத்கர்ஷம் கண்டால் அது பொறுக்க மாட்டார்களென்றும், ஸர்வேச்வரனே ‘பிறர் வாழ்வு நம் வாழ்வு’ என்று நினைத்திருப்பானென்றும் சொல்லி, ஆனபின்பு, இதர தேவதைகள் ஆச்ரயணீயரன்று, இவனொருவனுமே ஆச்ரயணீயனென்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று அருளிச் செய்தார். “இமெளஸ்ம்” என்று தாழ நிற்கவல்லான் இவனேயிறே.

விளக்கம் - மஹாபாரதத்தில் அமைந்துள்ள யயாதி என்பவனுடைய சரிதத்தை ஸ்வாமி பராசரபட்டர் உரைத்தபடி இருந்தார். அப்போது பிள்ளைவிழுப்பரையர் என்பவரும், ஆப்பான் திருவழுந்தார் அரையரும் பட்டரிடம், “வேதத்தின் ஆழ்பொருளை விளக்குவதாக அமைந்துள்ள இது போன்ற ப்ரமாண நூல்களில், இந்தச் சரிதம் எந்தக் கருத்தை

வெளிப்படுத்துகிறது?”, என்றனர். இதற்கு பட்டர், “தாழ்ந்த தேவதைகளை அண்டி நின்று, செல்வம் போன்றவற்றை ஒருவன் அடைந்தாலும், தங்கள் மூலமாகச் செல்வம் பெற்றதன் விளைவாக அவன் அடைந்த உயர்த்தியை, அந்தத் தேவதைகள் பொறுக்கமாட்டனர். ஆனால், ஸர்வேச்வரன் ‘மற்றவர்களுடைய வாழ்வே நமது வாழ்வு’ என்று எண்ணுவான். ஆகவே மற்ற தேவதைகள் அண்டத்தக்கவர்கள் அல்லர், இவன் மட்டுமே அண்டத் தக்கவன் ஆவான் என்ற கருத்தையே யயாதி சரிதம் குறிக்கிறது”, என்றார். ஆனால் இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன், “எனது அடியார்கள் வாழ்வே எனது வாழ்வு” என்று உள்ளானோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். பாலகாண்டம் (31-4) - இமௌஸம் - தாங்கள் ஏவிய செயல்களை முடித்து நிற்கிறோம் - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது அடியார்கள் முன்பு தன்னைத் தாழ்வாக வைத்து நிற்பான்.

வ்யாக்யானம் - “யாதவர்கள் முடிவிலே வந்தவாறே வாட்கோரையையிட்டு ஒருவரையொருவர் எறிந்து முடிந்து போனார்கள்’ என்று கேட்டவாறே, “க்ருஷ்ணன் இவர்கள் விஷயமாக சங்கநிதி பத்மநிதி தொடக்கமானவற்றைக் கொடுவந்து கொடுத்துச் செய்யாதனவில்லை; பின்னையும் முடிவிலே வந்தவாறே இப்படியேயாயிருந்தது; நம்முடைய பகவத் ஸமாச்ரயணத்துக்கும் பலம் அங்ஙனையாகிறதோ? என்று அஞ்சியிருந்தோம்” என்ன, “அங்ஙனாகாது. அஞ்சவேண்டா; அவர்கள், ‘இவன் என் தோழன், மைத்துனன்’ என்று தேஹ ஸம்பந்தத்தைக் கொண்டு விரும்புகையாலே அவர்களுக்கு தேஹாவதியாய் விட்டது; நாம் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தாலே, நித்யனான ஆத்மாவுக்கு வகுத்த பேறு பெறவேணும் என்று பற்றுகையாலே, பேறும் யாவதாத்ம பாவியாயிருக்கும்” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - “மற்ற தேவதைகளை அடைந்தவர்களுக்கு எந்தப் பயனும் இல்லை என்று கூறினார். ஆனால் பகவானையே அண்டி நின்றவர்களுக்கு பலனில் தடை ஏற்படாதோ?” என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். “யாதவர்கள் முடிவுக்கு வரும் நேரம் வந்தவுடன் கோரைப்புற்களை வாளாகக் கொண்டு, ஒருவரை ஒருவர் அழித்துக் கொண்டார்கள்”, என்பதைக் குறித்து சிலர் கேள்விப்பட்டனர். அவர்கள் ஆழ்வாரிடம், “க்ருஷ்ணன் இவர்களுக்காக சங்கநிதி மற்றும் பத்மநிதி போன்றவற்றைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தல் என்பது போன்றதான பலவற்றையும் செய்தான். அவன் இவர்களுக்காகச் செய்யாதது ஏதும் இல்லை. ஆனாலும் இவர்களுக்கு முடிவு காலம் வந்தவுடனேயே இவ்விதம்

ஆயிற்று. நம்முடைய 'பகவானை அண்டி நின்றல்' என்பதற்கான பலனும் இவ்விதமே ஆகுமோ என்று நாங்கள் அச்சத்துடன் உள்ளோம்", என்றனர். இதனைக் கேட்ட ஆழ்வார், "அவ்விதம் ஆகாது. அஞ்ச வேண்டாம். அவர்கள் க்ருஷ்ணனிடம் பழகும்போது 'இவன் எங்கள் தோழன், இவன் எங்கள் மைத்துனன்' என்பதாக, சரீர சம்பந்தம் கொண்டு மட்டுமே அவனை விரும்புகிறார்கள். ஆகவே அவர்களுக்குச் சரீரம் என்பதே எல்லையாக நின்றது. ஆனால் நாம் நம்முடைய ஆத்மாவின் ஸ்வரூப ஞானம் காரணமாக, எப்போதும் உள்ள ஆத்மாவிற்கு, அதற்கான இயல்பான பேறு கிடைக்கவேண்டும் என்று எண்ணி அவனைப் பற்றுகிறோம். ஆகவே அடைய உள்ள பேறும், உடலில் உள்ளவரை நிற்கும்", என்றார்.

4-10-8 புக்கடிமையினால் தன்னைக் கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை

நக்கபிரானுமன்றுய்யக்கொண்டது நாராயணனருளே
கொக்கலர் தடந்தாழை வேலித் திருக்குருகூரதனுள்
மிக்கவாதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிரே

பொருள் – அடிமையாக வந்து நின் சிவனாகிய தன்னை, அடையத்தக்கவன் என்று கண்ட மார்க்கண்டேயன் என்பவனை, திகம்பரனாக உள்ளதால் "நக்கன்" என்ற பெயர் கொண்ட சிவன், அந்த மார்க்கண்டேயனை அவனுடைய ஆபத்துக் காலத்தில் காப்பாற்றியது என்பது, சிவனுடைய அந்தராமாவாக உள்ள நாராயணன், அந்தச் சிவனை பலன் அளிக்கும்படியாகச் செய்து வைத்த க்ருபையால் ஆகும். ஆகவே, கொக்கின் நிறம் போன்று மலர்கின்ற மலர்கள் கொண்ட பெரிய தாழைகளை வேலியாக உடைய ஆழ்வார் திருநகரியில், அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்யும்படியாக, அனைவருக்கும் உபகாரம் செய்யும்படியாக, ஸர்வேசரன் நிற்கும்போது, வேறு எதனை நீங்கள் தெய்வமாகக் கூறுகிறீர்கள்?

அவதாரிகை – "இங்ஙனையிருக்கச் செய்தேயும், இதர தேவதா ஸமாச்ரயணம் பண்ணியன்றோ மார்க்கண்டேயாதிகள் ஸ்வாபிலஷிதம் பெற்றது?", என்ன; "ஆகில் அது இருந்தபடியைக் கேட்கலாகாதோ?", என்கிறார்.

விளக்கம் – "மற்ற தேவதைகள் ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கும்படிச் செய்யவல்லவை என்றும், ஸர்வேசுவரன் மட்டுமே மோகஷம் அளிப்பவன் என்றும் இருந்தாலும், மற்ற தேவதையை

அண்டி நின்று அல்லவோ மார்கண்டேயன் போன்ற பலரும் தங்களுடைய விருப்பங்கள் அடையப் பெற்றனர்?”, என்று சிலர் ஆழ்வாரிடம் கேட்டனர். இதற்கு ஆழ்வார், “ஆனால் அந்த விதத்தை நீங்கள் கேட்க முயலுங்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புக்கு அடிமையினால்) அடிமையினால் புக்கு. “ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை” என்று புக்கானல்லன்; “ருத்ரனுக்கு அடிமை” என்று புக்கானாயிற்று. (தன்னைக் கண்ட) காணப்பெறாமையாலே தான் இழந்தானல்லன்; (புக்கு இத்யாதி) ஆச்ரயணக் குறையாலிழந்ததல்ல; காணப்பெறாமையால் இழந்ததல்ல. (மார்க்கண்டேயனவனை) மார்க்கண்டேயனானவனை. (நக்கபிரான்) நக்கனென்றது நக்நென்றபடி. ஸ்வகோஷ்டிக்கு உபகாரகனா யிருக்கையாலேயாதல், ஜ்ஞாந ப்ரதத்வத்தைப் பற்றுவாதல் பிரானென்கிறது. மேல் நாராயணனென்கையாலே, “அவனுக்கு சேஷமாமிடத்தில் உன்னோடு என்னோடு வாசியில்லை” என்று அவன் திருவடிகளிலே காட்டிக் கொடுத்தானென்கை.

விளக்கம் - (புக்கு அடிமையினால்) - மார்க்கண்டேயன் அடிமை என்று புகுந்தபோது அவன் “ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை” என்று புகவில்லை; மாறாக, “ருத்ரனுக்கு அடிமை” என்று புகுந்தான். (தன்னைக் கண்ட) - சிவனைக் காணப்பெறாமையால் அவன் தன்னை இழக்கவில்லை. (புக்கு இத்யாதி) - தான் அடிமையாகப் புகுந்த விதம் காரணமாக ஏதும் இழக்கவில்லை; அடிமையாகப் புகுந்து நின்ற சிவனைக் காண இயலாமல் நின்றதாலும் எதனையும் இழக்கவில்லை. (மார்க்கண்டேயனவனை) - இப்படிப்பட்ட மார்க்கண்டே யனாகிய அவனை. (நக்கபிரான்) - “நக்கன்” என்பது “நக்நன்” ஆகும். தனது கோஷ்டிக்கு உபகாரம் செய்தல், ஞானத்தைக் கொண்டிருத்தல் போன்ற காரணங்களால் ருத்ரனை “பிரான்” என்றார். அடுத்து “நாராயணன்” என்று கூறியுள்ளதால், ருத்ரன் மார்க்கண்டேயனிடம், “அந்த ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும்போது உனக்கும் எனக்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை” என்றபடியே, ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக் காண்பித்துக் கொடுத்தான் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (அன்று உய்யக்கொண்டது) ஆபத்தசையிலே ரக்ஷித்தது. (நாராயணனருளே) “நீ நெடுநாள் பச்சையிட்டு ஆச்ரயித்தாய்; அவ்வாச்ரயணம் வெறுமன் போயிற்றதாகவொண்ணாது” என்று அவனையழைத்து, “நானும் உன்னோபாதி

ஒருவனை ஆச்ரயித்துக்காண் இப்பதம் பெற்றது. இனி ஊண் கொடுத்தல், உபதேசங் கொடுத்தலிறே” அவனைக் கொண்டு போய் ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே காட்டிக் கொடுத்தானாயிற்று. அருளென்கிறவிடம் எல்லா விபக்தியிலும் ஒட்டலாயிருக்கையாலே, அருளாலேயென்னுதல்; அவன் இவனை ரக்ஷித்துக் கொண்டது, ஸர்வேச்வரன் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணிக் கொடுத்தென்னுதல்.

விளக்கம் - (அன்று உய்யக்கொண்டது) - மார்க்கண்டேயனுக்கு ஆபத்து ஏற்படும்போது காப்பாற்றிய செயலானது. (நாராயணன் அருளே) - நாராயணனுடைய அருளை உபதேசம் மூலமாக சிவன் மார்க்கண்டேயனுக்கு உணர்த்தியதை அருளிச்செய்கிறார். ருத்ரன் மார்க்கண்டேயனிடம், “நீ நீண்ட நாட்கள் மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் என்னை வணங்கியபடி உள்ளாய். அத்தகைய ஈடுபாடானது வீணாகப் போகக்கூடாது” என்று அவனை அழைத்து, “நானும் உன்னைப் போன்றே அவன் ஒருவனை அண்டி நின்று இந்தப் பதவியை அடைந்தேன். நீ விரும்புவதை என்னால் அளிக்க இயலாது. உணவு அளித்தல் என்பது உபதேசம் செய்தல் ஆகும்”, என்றான்; அதாவது, ஒருவன் வீட்டிற்கு வந்த ஒருவனுக்கு உணவு அளிப்பதற்கு உணவு இல்லை என்றால், யாரிடம் சென்றால் உணவு கிட்டும் என்றாவது கூறவேண்டும். இதற்கு ஏற்ப, மார்க்கண்டேயனைக் கொண்டு சென்று ஸர்வேச்வரனிடம் சேர்த்தான். அருள் என்ற பெயர்ச்சொல்லானது அனைத்து வேற்றுமைகளுடனும் சேரும் இயல்பு கொண்டதால், “அருளால்” என்பதான மூன்றாம் வேற்றுமையைக் கொள்ளாமல், “ருத்ரன் மார்க்கண்டேயனைக் காப்பாற்றினான்” என்பதற்கு, “ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தான்” என்று கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (கொக்கலர் இத்யாதி) கொக்குப்போலே வெளுத்த நிறத்தையுடைய அலரையுடைத்தாயிருப்பதாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள தாழைகளை வேலியாகவுடைத்தாயிருந்துள்ள திருநகரியாயிற்று. நிலத்தியல்பு இருக்கிறபடி. (மிக்க ஆதிப்பிரான் நிற்க) ஸர்வாதிகளாய் ஜகத்காரணபூதனானவன் நிற்க. (மிக்க) சொல்லும்போது கனக்கச் சொல்லி, கிட்டினவாறே குறைந்திராதொழிகை. நெடுநாள் ஆச்ரயிப்பித்துக் கொண்டு, பின்பு கார்யகாலத்திலே வந்தவாறே வேறையொருவன் வாசலேறக் கொண்டு போக வேண்டாதிருக்கை. (மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிரே) ப்ரகாரங்களிலே ஒன்றை ஈச்வரனாகச் சொல்லுகிறிகோளே; அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது ஒன்றுக்கும் வஸ்துத்வ

மின்றிக்கேயிருக்க, ப்ரகாரியாகச் சொல்லி அநர்த்தப்படுகிறிகோளே கெடுவிகாள்!
(விளம்புதிரே) “வ்யவஹரிக்கைக்கும் யோக்யதையில்லை” என்று இருக்கிறாராயிற்று
இவர்.

விளக்கம் – (கொக்கலர் இத்யாதி) - கொக்கு போன்ற வெண்மையான நிறம் கொண்ட
மலர்கள் நிரம்பிய தாழைகளை வேலியாகக் கொண்டதாக ஆழ்வார்திருநகரி உள்ளது.
நிலத்தின் இயல்பானது அவனிடம் கைங்கர்யம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும்விதமாக
உள்ளது. (மிக்க) - அனைத்தையும் நியமிப்பவனும், இந்த ஜகத்திற்குக் காரணமாக
உள்ளவனும் ஆகிய அவன் அங்கு உள்ளபோது. (மிக்க) - அவனைக் குறித்து
உரைக்கும்போது கனமாக உரைத்து, அவனை அண்டும்போது குறைவற்றவனாக
உள்ளவன். நீண்ட நாட்கள் அண்டி நின்ற பின்னர், கார்யம் உண்டாகின்ற காலம்
வந்தபோது வேறு ஒருவன் பின்னே செல்லாதபடி. (மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிரே) -
அவனுடைய சரீரங்களில் ஒன்றை நீங்கள் ஈச்வரன் என்று கொண்டாடுகிறீர்களே!
அவனுக்குச் சரீரமாக இல்லை என்றால், எந்த ஒரு பொருளுக்கும் “இது ஒரு பொருள்”
என்று இருக்கக் கூடிய தகுதி ஏற்படுவதில்லை; இப்படி உள்ளபோது, அப்படிப்பட்ட
அவனுடைய சரீரம் ஏதேனும் ஒன்றை “இது அவனே ஆவான்” என்று இருக்கக்கூடிய
தவறு செய்கிறீர்கள். வீணாகப் போகாதீர்கள். (விளம்புதிரே) - எடுத்து உரைப்பதற்கும்
தகுதி இல்லை என்பதால் கூறுகிறார்.

4-10-9 விளம்பும் ஆறு சமயமும் அவையாகியும் மற்றும் தன்பால்

அளந்து காண்டற்கரியனாகிய ஆதிப்பிரானமரும்

வளங்கொள் தண்பணை சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனை

உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின் உம்மை உய்யக்கொண்டு போகுறிலே

பொருள் – கடுமையான தர்க்கவாதத்தின் ஓசையால், சப்தம் என்பதை மட்டுமே சாரமாகக்
கொண்ட “சார்வாகம், சாக்யம், சஷ்பணகம், வைசேஷிகம், ஸாங்க்யம், பாசுபதம்”
என்பதாக உள்ள, வேதங்களுக்கு புறமாக உள்ள ஆறு வெளிச்சமயங்களும், வேதத்திற்குப்
புறம்பாகப் பொருள் கூறும் மற்ற மதங்களும் ஒரு சபையாகத் திரண்டு நின்றாலும்,
அளவற்ற இயல்புகள் கொண்ட தனது விஷயத்தில் அளந்து காண்பதற்கு அரியதாக
உள்ள இயல்பு கொண்டவனாக, அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள அவன் பொருந்தி
நிற்கின்ற திவ்யதேசமாகவும், காண்பதற்கு இனிமையான ஒன்றாகவும் உள்ளது;

களைப்பைப் போக்கவல்ல நீர்நிலைகளால் சூழப்பட்டு, எல்லையற்ற இளிமையைக் கொண்டதாக உள்ளது; இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்திருநகரியை, நீங்கள் உங்களைக் கரையேற்றிக் கொள்ள எண்ணியுள்ளீர்கள் என்றால், உங்களுடைய மனம் என்ற கண்ணில் எப்போதும் வைப்பீர்களாக.

அவதாரிகை - “உங்களுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு அவ்வளவும் செல்லவேணுமோ? அவன் வர்த்திக்கிற திருநகரியை உங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்க அமையும்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - “நீங்கள் கரையேறுவற்கு இவ்வளவும் கூறவேண்டுமா? அவசியம் இல்லை. அவன் எப்போதும் வசிக்கின்ற ஆழ்வார்திருநகரியை உங்களுடைய ஞானத்திற்கு விஷயமாகக் கொண்டாலே போதுமானது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (விளம்பும் ஆறு சமயமும்) சிலவற்றைச் சொல்லாநின்றால், தாங்களும் சில தர்க்கங்கள் சொல்லாநிற்குமத்தனை போக்கி, ப்ரமாணாநுகூல தர்க்கமல்லாமையாலே கேவலம் உக்தி ஸாரமேயாயிருக்கிற பாஹ்ய ஸமயங்களாறும். அவையாகிறன “சாக்யோலூக்யாசுபாத சுஷபண கபில பதஞ்சலி மதாநுஸாரிண:” என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தாரிநே. (அவையாகியும் மற்றும்) மற்றும் அவற்றோடொத்த குத்ருஷ்டிகளும். “தமோ நிஷ்டாஹிதாஸ் ஸம்ருதா:”.

விளக்கம் - (விளம்பும் ஆறு சமயமும்) - வேதாந்திகள் ப்ரமாணங்களுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கூறியவுடன், தாங்களும் சில தர்க்கங்களைக் கூறுவதாக உள்ள நிலை மட்டுமே அல்லாது, ப்ரமாணத்திற்கு ஏற்புடையதாக இல்லாத வாதங்களாக உள்ள உக்திகளை மட்டுமே சாரமாகக் கொண்டுள்ளதும்; வேதத்திற்குப் புறம்பாகப் பொருள் கூறுவதும் ஆகிய ஆறு மதங்கள். அவை, “சாக்ய உலூக்ய அசுபாத சுஷபண கபில பதஞ்சலி மத அநுஸாரிண: - பௌத்தம், சார்வாகம், கௌதமம், ஜைனம், நையாயிகம், வைசேஷிகம், கணாதம், யோகம் போன்றவை” என்பதாக பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்கிறார். (அவையாகியும் மற்றும்) - மற்றும் அவற்றுக்கு நிகராக உள்ளதும், வேதத்திற்கு விரோதமாக தவறாகப் பொருள் கூறுவதாகவும் உள்ள மதங்களும். ஆனால் வேதத்தை ஏற்பவர்களை, வேதங்களை ஏற்காத மதங்களுடன் ஒன்றாகக் கூறலாமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; தமோ நிஷ்டாஹிதாஸ் ஸம்ருதா: - தாமஸ குணம்

நிறைந்தவர்கள் என்றே எண்ணப்படுகிறார்கள் – என்பது காண்க; அதாவது இருவருமே தாமஸத்தை வளர்ப்பவர்கள் என்பதால் இவ்விதம் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தன்பால் இத்யாதி) தன்னளவில் வந்தால், “இல்லை” என்கைக்கும் “இவ்வளவு” என்று பரிச்சேதிக்க அரிதாயிருக்கும். “இல்லை” என்னும்போதும், வஸ்துவை “இது” என்று பரிச்சேதிக்கவேணுமே. அதாவது, இவனுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகள் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாயிருக்குமென்கை. அதுக்கு அடி என் என்றால், (ஆதிப்பிரான்) “மே மாதா வந்த்யா” என்னவொண்ணாதிறே.

விளக்கம் - (தன்பால் இத்யாதி) - இவன் விஷயத்தில் அவர்கள் ஆராய முற்படும்போது இவனை “இல்லை” என்றோ அல்லது “இந்த அளவு தன்மைகள் மட்டுமே கொண்டவன்” என்றோ அளவிட்டுக் கூற இயலாதபடி உள்ளவன். ஒரு பொருளை “இல்லை” என்று கூற முற்பட்டால், “இன்னது இல்லை” என்று கூறவேண்டும்; ஆனால் இது போன்று அளவிட இயலாதபடி உள்ளான். அதாவது இவனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள் மற்றும் விபூதிகள் போன்ற அனைத்தும், வேதத்திற்குப் புறம்பாக உரைக்கும் வாதிகளால் அளக்க இயலாதபடி உள்ளன. இவ்விதம் அளவிட இயலாதபடி உள்ளதற்கான அடிப்படை என்ன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஆதிப்பிரான்) – “மே மாதா வந்த்யா – எனது தாய் மலடி” என்று கூற இயலாது என்பது போன்று ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (அளந்து இத்யாதி) துஸ்தர்க்கங்களால் “இவ்வளவு” என்று பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடியிருக்கிற ஜகத்காரணபூதனானவன் விரும்பி வர்த்திக்கிற. (வளங்கொள் இத்யாதி) ஸம்பத்தையுடைத்தாய் ச்ரமஹரமான நீர்நிலங்களாலே சூழப்பட்டு, கண்டார்க்கு வைத்த கண் வாங்கவொண்ணாதபடி தர்சநீயமான திருநகரியை. (உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்) உளங்கொள் ஞானம், மாநஸ ஜ்ஞாநம். ஜ்ஞாநம் உதித்து, பாஹ்யேந்த்ரியங்களாலே பாஹ்ய விஷயத்தை க்ரஹிப்பதுக்கு முன்னே, மாநஸ ஜ்ஞாநத்துக்குத் திருநகரியை விஷயமாக்குங்கோள். பஹிர் விஷயமாக்காதே ஜ்ஞாநத்தை ப்ரத்யகர்த்த ப்ரவணமாக்கப் பாருங்கோள். என் செய்யவென்னில், (உம்மை உய்யக் கொண்டு போகுறிலே) “ஸந்தமேநம்” என்கிறபடியே, உந்தாமுடைய ஸத்தை பெற்றுப் போகவேண்டியிருக்கில். “அஸந்நேவ” என்கிறபடியே “சென்றற்றது” என்றேயிருக்கிறா ராயிற்று இவர். “நேயமஸ்தி” என்னுமாபோலே. “மஹாத்மநா” தன்னில் தான் வாசி

சொல்லுமித்தனை போக்கிப் புறம்பு ஒரு ஒப்புச் சொல்லவொண்ணாதபடியான பெருமாளோடே.

விளக்கம் - (அளந்து இத்யாதி) - தாழ்ந்த தர்க்கங்கள் மூலம் “இவன் இந்த அளவு” என்று அளவிட்டுக் காண இயலாதபடி உள்ளவனும், இந்த ஜகத்திற்குக் காரணமாக உள்ளவனும் ஆகிய அவன் விரும்பி வசிக்கின்ற. (வளங்கொள் இத்யாதி) - மிகுந்த ஸம்பத்தைக் கொண்டதாவும், சிரமத்தை நீக்கவல்ல நீர் நிலங்களால் சூழப்பட்டதாகவும், காண்பவர்கள் தங்கள் கண்களை விலக்க இயலாதபடி இனிமையாக உள்ளதும் ஆகிய ஆழ்வார் திருநகரியை. (உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்) - மனக்கண் ஞானம். அதாவது ஞானம் ஏற்பட்டு, அதன் விளைவாக வெளி விஷயங்களை புற இந்த்ரியங்கள் மூலம் அறிவதற்கு முன்பாகவே மனக்கண்களால் ஆழ்வார்திருநகரியை காண்பீர்களாக. மற்ற விஷயங்களில் ஞானம் செல்லாதபடியாக, அதனை உள்விஷயமான ஆழ்வார்திருநகரியைக் குறித்து ஈடுபடும்படிச் செய்வீராக. ஏன் செய்யவேண்டும்? (உம்மை உய்யக் கொண்டு போகுறிலே) - “ஸந்தமேநம் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன், இருப்பவன் ஆகிறான்” என்பதற்கு ஏற்ப உங்களுடைய இருப்பு என்பதை நீங்கள் பெறவேண்டும் என விரும்பினால் செய்யவேண்டும். “அவனை மறுத்துக் கூறுபவன் இல்லாதவனே ஆன்கிறான்” என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளார். “நேயம் அஸ்தி - இல்லை என்றாகிறான்” என்பது போன்று ஆகும். இவ்விதம் “இல்லை” என்று கூறுபவர்கள் யாரும் உள்ளனரோ என்பதற்கு உதாரணம் கூறுகிறார். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (43-25) - மஹாத்மநா - இராமனாக நின்ற தனக்கு, பரம்பொருள் அல்லாமல் வேறு எதனையும் ஒப்பாக கூறலாம்படி இல்லாமல் நின்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவனை நோக்கி நீங்கள் விரோதம் கூறினீர்கள்; ஆகவே இராவணனும் இல்லை, நீங்களும் இல்லை - என்பது காண்க.

4-10-10 உறுவதாவதெத்தேவும் எவ்வுலகங்களும் மற்றுந் தன்பால்

மறுவின் மூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும் நின்ற வண்ணம் நிற்கவே
செறுவிற செந்நெல் கரும்பொடோங்கு திருக்குருகூரதனுள்
குறிய மாணுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தனுக்காட் செய்வதே

பொருள் - அனைத்து தேவர்களுடைய கூட்டம், அனைத்து லோகங்கள், சித் மற்றும் அசித் கூட்டம் போன்ற அனைத்தும் தன்னிடம் வரும்போது, தனது ஸ்வரூபத்தில்

எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லாதபடியாக, அவை அனைத்தும் தனது திருமேனி போன்றே உள்ளதான திவ்யமான திருமேனியுடன் உள்ளவன்; இப்படிப்பட்ட அந்தத் திருமேனியுடன், தனது ஸ்வரூபமும் குலையாதபடி தனது அத்தகைய மேன்மைக்குச் சேர்வதாக, செழிப்பான விளைநிலங்களில் உள்ள செந்நெல்லானது, கரும்புகள் போன்று ஓங்கி வளரும்படியாக உள்ள திருக்குருகூரில் எழுந்தருளியுள்ளான். தன்னை அண்டிய அனைவரும் நன்கு அனுபவிக்கும்படியான வாமன ரூபம் கொண்டவனாக, ப்ரம்மசாரி வேடம் பூண்டவனாக, அவனுடைய சரிதங்களைக் கேட்கும் அனைவரும் அவனிடம் ஈடுபடலாம்படியான எல்லையற்ற மஹாத்மயம் நிறைந்த குடக்கூத்து ஆடியவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதே தகுந்த புருஷார்த்தம் ஆகும்.

அவதாரிகை - “தன் ஐச்வர்யத்திலொன்றுங் குறையாமல் வந்து திருநகரியிலே நின்றருளின பொலிந்து நின்ற பிரானுக்கு அடிமை செய்கையே உசிதம்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - “தனது ஐச்வர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி வந்து, ஆழ்வார் திருநகரியில் நின்றருளும், பொலிந்து நின்ற பிரானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதே உசிதம் ஆகும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உறுவதாவது இத்யாதி) நீள்குடக்கூத்தனுக்கு ஆட்செய்வதே உறுவதாவது. உறுவதும் இது, ஆவதும் இது, சீரியதும் இது, ஸுசுகமும் இதுவென்னுதல்; உறுவதாவது, இதுவேயென்னுதல். (எத்தேவும் இத்யாதி) எல்லாத் தேவதைகளும், தேவதைகளுக்கு போக ஸ்தாநமான எல்லா லோகங்களும். (மற்றும்) மற்றுமுண்டான சேதநாசேதநங்களும். (தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து) தன்னிடத்து மறுவில்லாதபடி மூர்த்தியோடு ஒத்து. இவை மூர்த்தியாமிடத்தில் அப்ராக்ருதமான விக்ரஹத்தோபாதி குறைவின்றிக்கேயிருக்கை. மறுவாகிறது குற்றம், அதாவது குறைவு; அதின்றிக்கேயிருக்கை. ப்ருதக் ஸ்தித்யாதிகளின்றிக்கேயிருக்கை. அன்றிக்கே, மறுவையுடைத்தான மூர்த்தியுண்டு, ஸ்ரீவத்ஸத்தையுடைத்தான விக்ரஹம்; அத்தோடொத்து என்னுதல். அன்றிக்கே, மறுவில் மூர்த்தியுண்டு, ஹேய ப்ரத்யநீக விக்ரஹம்; அத்தோடொத்து என்னுதல். இவை சரீரத்தோடு ஒக்கையாவதென்? என்னில், ப்ருதக் ஸ்தித்யநர்ஹ ஆதார ஆதேய பாவ, நியந்த்ரு நியாம்ய பாவ, சேஷ சேஷி பாவமான சரீர

லக்ஷணங்கள் இவற்றுக்கு உண்டாகையாலே. வருஷத்திலே தேவதத்தன் நின்றால் அது அவனுக்கு சரீரமாகாதிறே; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கேயிருக்கை.

விளக்கம் - (உறுவதாவது இத்யாதி) - “நீள்குடக்கூத்தனுக்கு ஆட்செய்வதே உறுவது” என்று கொள்ளவேண்டும்; அதாவது உசிதமானதும் இதுவே, செய்யத்தக்கதும் இதுவே, சுகம் அளிப்பதும் இதுவே என்று கருத்து. “இதுவே” என்பதற்கு, “இது மட்டுமே” என்று பொருள் கொள்க. (எத்தேவும் இத்யாதி) - அனைத்து தேவதைகளும், அந்தந்த தேவதைகளுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள அனைத்து லோகங்களும். (மற்றும்) - மற்றும் உள்ள அனைத்து சேதநங்களும் அசேதநங்களும். (தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து) - இங்குள்ள “மறுவில் மூர்த்தி” என்பதற்கு மூன்றுவிதமான பொருள் கொள்ளலாம். தன்னிடம் வந்தால், எந்தவிதமான சுருக்கம் போன்றதான தோஷங்கள் இல்லாதபடி, மூர்த்தியோடு ஒத்து; அதாவது அவை அனைத்தும் ப்ரக்ருதியுடன் சேர்ந்துள்ளதால் ஏற்படும் எந்தவிதமான குறையும் இன்றி இவனுடைய திருமேனி போன்றே உள்ள நிலை. இந்தப் பொருளில், “மறு” என்றால் “குற்றம்”; அதாவது குறைவு என்று கருத்து; அத்தகைய குறைவு இன்றி உள்ள நிலை; அவை தனித்தனியாக நின்று தங்களுடைய இருப்பைப் பெற்றபடி உள்ளன என்பது இல்லாத நிலை. அல்லது இரண்டாவது பொருளில், “மறு” என்பதற்கு “ஸ்ரீவத்ஸம்” என்று கொள்ளவேண்டும்; அதாவது ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மறுவைக் கொண்ட திருமேனி; அதனைப் போன்று இவைகளும் ஆகின்றன என்று கருத்து. அல்லது மூன்றாவது பொருளில், “மறு” என்பதற்கு “தாழ்வு” என்று கொள்ளவேண்டும்; “மறு + இல் = தாழ்வு இல்லாத திருமேனி”; அதனைப் போன்று இவைகளும் ஆகின்றன என்று கருத்து. இவை அனைத்தும், அவனுடைய திருமேனியுடன் ஒத்து இருத்தல் என்பது யாது? விடை அளிக்கிறார். அவனை விட்டுப் பிரிந்து நிற்பதற்குத் தகுதி அற்றதான “தாங்குகின்ற - தாங்கப்படுகின்ற” என்னும் உறவுமுறை, “ஏவுகின்ற - ஏவப்படுகின்ற” என்னும் உறவுமுறை, “எஜமானன் - அடிமை” என்னும் உறவுமுறை என்பது போன்றதான சரீர இலக்கணங்கள் இவற்றுக்கு உள்ளதால் ஆகும். ஆனால், “தாங்குகின்ற - தாங்கப்படுகின்ற” என்பது போன்ற உறவுமுறைகளைக் கூறினால் போதாதோ? “அவனை விட்டுப் பிரிந்து நிற்பதற்குத் தகுதி அற்றதான” என்று சிறப்பித்துக் கூறவேண்டுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஒரு மரத்தில் தேவதத்தன் என்பவன் நின்றால், அந்த மரமானது அவனுடைய சரீரம் ஆகாது அல்லவோ? ஆனால் இங்கு அது போன்று

இல்லாமல் உள்ள நிலை; அதாவது தேவத்தனும் மரமும் தனித்தனியே இருக்கலாம்; இங்கு அது போன்று இயலாது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (இத்தனையும் இத்யாதி) இவையடங்கலும் இருந்தபடியே தன்பக்கலிலே நிற்க. தன்னையொழிந்த ஸகல பதார்த்தங்களும் தனக்கு சரீரதயா சேஷமாம்படியிருக்கிற இவ்வைச்வர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி வந்து நிற்கை. உபயவிபூதி யுத்தனாகையால் வந்த ஐச்வர்யமடையத் தோற்றுப்படிக்கு ஈடாகவாயிற்று இங்கு வந்து நிற்கிறது. ராஜபுத்ரன் ஒரு ஒலியலை உடுத்துத் தாழ்விருந்தாலும் ஐச்வர்யத்திற் குறைந்து தோற்றாதினே.

விளக்கம் - (இத்தனையும் இத்யாதி) - இவை அனைத்தும் உள்ளது உள்ளபடி தனது பக்கம் நிற்கை. அதாவது, தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்தும் தனக்குச் சரீரமாக உள்ளதால், தனக்கு அடிமையாக நிற்கின்ற அத்தகைய கைங்கர்யச் செல்வத்தில் ஏதும் குறையாதபடி உள்ள நிலை. இரண்டு விபூதிகளையும் கொண்டவன் என்பதால், இங்கு வந்த விபூதியின் ஐச்வர்யம் முற்றிலுமாக வெளிப்படுவதற்கு ஏற்றபடியாக இங்கு வந்து நிற்கும் நிலை உள்ளது. ஆனால், தாழ்வாக உள்ள இடத்தில் ஐச்வர்யம் வெளிப்படுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஓர் அரசுகுமாரன் சிறிய வஸ்தரம் ஒன்றை அணிந்து தாழ் நின்றாலும் அவனுடைய அரசுத்தன்மைக்குத் தாழ்வு ஏற்படுமோ?

வ்யாக்யானம் - (செறுவில் இத்யாதி) செய்களில் செந்நெற்களானவை கரும்போடொக்க ஓங்காநின்றுள்ள திருக்குருகூரதனுள்; அவ்வூரில் பதார்த்தங்களில் ஒன்றிலொன்று குறைந்திருப்பதில்லை; தேச விசேஷத்தில் எல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமாபோலே. (குறிய) கோடியைக் காணியாக்கினாற்போலே, கண்ணாலே முகக்கலாயிருக்கும்படி வடிவை அமைத்தபடி (மாணுருவாகிய) இட்டபோதோடு இடாதபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படியாக இரப்பிலே தழும்பேறினபடி. (நீள்குடக்கூத்தனுக்கு) குடக்கூத்தாடி விட்ட பின்பும், அம்மநோஹாரி சேஷ்டிதத்தைப் பிற்பட்ட காலத்திற் கேட்டார்க்கும் ஸமகாலத்திலே கண்டாற்போலே ப்ரீதி பிறக்கும்படியாயிற்றுக் குடக்கூத்தாடிற்று. (ஆள்செய்வதே) அச்சேஷ்டிதந்தானே அடிமையிலே மூட்டும்; நீங்கள் இசையுமத்தனையே வேண்டுவது.

விளக்கம் - (செறுவில் இத்யாதி) - வயல்களில் உள்ள செந்நெல் பயிர்களானவை, கரும்புகள் போன்று ஓங்கி வளர்ந்துள்ள ஆழ்வார்திருநகரியில். அந்த ஊரில் உள்ள எந்த ஒரு பொருளும், மற்றொரு பொருளுக்குக் குறைந்தது அல்ல. பரமபதத்தில் எல்லாரும் ஒரே போன்ற நிலையில் விளங்குவது போன்றதாகும். (குறிய) - மிகப் பெரிய அளவை மிகவும் சிறியதாக்குவது போன்று, மிகப் பெரிய தனது உருவத்தை, கண்களால் காணலாம்படியாக அமைத்துக் கொண்டு. (மாண் உருவாகிய) - யாரேனும் பிசைஷ வழக்கினாலும், பிசைஷ வழங்காவிட்டாலும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி, திருமுகம் மலர்ந்த நிலையுடன் இருத்தல்; அதாவது யாசித்தல் என்பது பழகியது போன்றுள்ள நிலை. (நீள்குடக்கூத்தனுக்கு) - குடக்கூத்து ஆடிய பின்னர், அந்தக் குடக்கூத்து நடந்த காலத்தின் பின்னே பிறந்தவர்கள் கூட, அந்தக் காலகட்டத்தில் நேரிலே கண்டவர்கள் போன்று ப்ரீதியுடன் இருப்பதற்கு ஏற்றபடியாக, அந்தக் காலத்தில் அவன் கூத்தாடிய விதம் இருந்தது. (ஆள்செய்வதே) - அத்தகைய லீலைகள் தாமாகவே நம்மை அவனிடம் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுத்தும்; நீங்கள் செய்யவேண்டியது, அதனை மறுக்காமல், ஏற்பது மட்டுமே ஆகும்.

**4-10-11 ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன் வண் குருகூர் நகரான்
நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினன் மாறன் சடகோபன்
வேட்கையாற் சொன்ன பாடல் ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் வல்லார்
மீட்சியின்றி வைகுந்த மாநகர் மற்றது கையதுவே**

பொருள் - மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்வதன் மூலம், சொற்கள் கொண்டு அவனுக்கான கைங்கர்யம் மூலம், அடியார்களுக்கு ஏற்றவிதத்தில் சக்கரத்தாழ்வானைத் திருக்கரத்தில் கொண்ட உபகாரகளை அடைந்தவரும், மேன்மையான ஆழ்வார் திருநகரிக்கு எஜமானரும், எப்போதும் புதிதாக உள்ளதான பரிமளம் நிறைந்த திருமகிழ்மாலையைத் தனது திருமார்பில் கொண்டவரும், மாறன் என்ற குடிப்பெயர் கொண்டவரும், வேதங்களுக்குப் புறம்பாகப் பொருள் கூறுபவர்களைத் தள்ளுவதால் சடகோபன் என்ற திருநாமம் கொண்டவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார், பகவத் விஷயத்தில் தனக்குள்ள ஆழ்ந்த ஈடுபாடு காரணமாக அருளிச்செய்ததும், கான வடிவில் உள்ளதும் ஆகிய ஆயிரம் திருவாய்மொழிகளில், மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்வதாக அமைந்துள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை, அவற்றின் பொருளுடன் கற்க வல்லவர்கள்

கைகளில், இந்த உலகிற்கு அப்பாற்பட்டதும் மீண்டும் திரும்புதல் இல்லாததும் ஆகிய ஸ்ரீவைகுண்டமானது இருப்பதாகிறது.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பரமபதம் ஸுலபமென்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்குப் பரமபதம் எளிதாகக் கிட்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆட்செய்து ஆழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்) - அடிமை செய்து ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டினவர். முறையிலே ஸர்வேச்வரனைப் பற்றினவராயிற்று இவர். அதாவது, “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய” என்கிறபடியே, அவன் கொடுத்த உபகரணங்களைக் கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களிலே போகாதே, “தந்த நீ கொண்டாக்கினை” என்கிறபடியே வகுத்த விஷயத்துக்கே சேஷமாக்கிக் கொண்டு கிட்டுகை. ஆட்கொள்ளுகைக்கு உபாயம் அவன் கையிலே உண்டு போலே காணும். தான் வருத்தவானாய்க் காணும் இவரை வருத்தியிலே அந்வயிப்பித்தது. கையில் திருவாழி சேர்ந்தாற் போலேயாயிற்று இவரும் சேர்ந்தபடி.

விளக்கம் - (ஆட்செய்து ஆழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்) - கைங்கர்யம் செய்து ஸர்வேச்வரனை அடைந்தவர். “ஆழிப்பிரானை” என்று கூறாமல், “ஆட்செய்து ஆழிப் பிரானை” என்று ஏன் கூறினார்? தகுந்த முறையில் ஸர்வேச்வரனை அடைந்தவர் என்பதை உணர்த்துகிறார். அதாவது, விஷ்ணுதத்வத்தில் “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய - வியக்க வைக்கும் சேர்க்கையுடன் கூடிய உடல் உறுப்புக்கள் கொண்ட சரீரம் கொண்டு ஈச்வரனுக்கு” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவன் அளித்த கருவிகளைக் கொண்டு, மற்ற உலக விஷயங்களில் ஈடுபடாமல், திருவாய்மொழி (2-3-4) - தந்த நீ கொண்டாக்கினை - என்பதற்கு ஏற்ப, எதனை அடையவேண்டுமோ அந்த விஷயத்தின் பொருட்டு அடிமையாக நின்று அடைதல் மற்றும் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தல் என்ற நிலையை ஏற்படுத்தும் உபாயம் அவனிடமே உள்ளது. தான் சிறந்த நடத்தை கொண்டவனாக உள்ளதால் ஆழ்வாரையும் அவ்விதமே செய்தான். அவனுடைய திருக்கரத்தில் சக்கரத்தாழ்வான் சேர்ந்தது போன்று இருவரும் இணைந்தார்.

வ்யாக்யானம் - (சேர்ந்த) கெடு மரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே. ஆட்செய்கையாவது, அடிமை செய்கை. அடிமைதான் த்ரிவிதம், மாநஸ வாசிக காயிகங்கள். இவற்றில், மாநஸ காயிகங்களுக்கு ஆளல்லர்; என்றியவென்னில், “காலாமும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்” என்கையாலே. இனி, வாசிகமொன்றுமேயானால், வாசிகமாகத் திருவாய்மொழி பாடி அடிமை செய்தாரென்கிறதோ? என்னில், அன்று; அப்படியாமன்று இப்பாசுரம் “முனியே நான்முக”னிலேயாக வேணும்; இல்லையாகில், ஸர்வ ஸங்க்ரஹமான முதல் திருவாய்மொழியிலேயாகிலும் ஆகவேணும்; இல்லையாகில், இவர் வாசிகமாக அடிமை செய்த “புகழு நல்லொருவனிலேயாகப் பெறில் முக்யம்.

விளக்கம் - (சேர்ந்த) – வழி தவறிச் சென்ற மரப்படகு ஒன்று கரை சேர்ந்தது போன்று ஆகும். செய்கை என்றால் கைங்கர்யம் செய்தல்; கைங்கர்யம் என்பது மூன்று விதமாகும்; மனம், சொல் மற்றும் உடல் கொண்டு செய்யப்படும் கைங்கர்யங்கள். இவற்றில், மனம் மற்றும் உடல் கொண்டு செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களில் இவர் ஈடுபடவில்லை; ஏனென்றால், பெரியதிருவந்தாதி (34) – காலாமும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும் - என்பதால் ஆகும்; அதாவது அவனைக் குறித்துக் கேட்டவுடனேயே இவருடைய கால்கள் தடுமாறி, நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து, கண்கள் சுழல்கிறது என்பதால் ஆகும். அப்படியானால் வாக்கு கொண்டு செய்யப்படும் கைங்கர்யம் மட்டுமே எஞ்சியுள்ளது; இவர் திருவாய்மொழியைப் பாடி, சொற்கள் கொண்டு கைங்கர்யம் செய்தார் என்பதே இங்கு கருத்தாகிறதோ என்று கேட்கலாம்; இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அப்படியும் அல்ல; இவ்விதம் கொண்டால், இந்தப் பாசுரமானது திருவாய்மொழி (10-10-1) – முனியே நான்முகனே - என்பதில் சேரவேண்டும்; இல்லையென்றால், அனைத்திற்கும் சுருக்கமாக உள்ள முதல் திருவாய்மொழியில் சேரவேண்டும்; இல்லையென்றால், இவர் சொற்கள் கொண்டு கைங்கர்யம் செய்கின்ற திருவாய்மொழி (3-4) – புகழும் நல் ஒருவன் - என்பதில் சேர்த்தால் மேலும் முதன்மையானதாக அமையும்.

வ்யாக்யானம் - ஆனால், தேவதாந்தர பரத்வ நிரஸந பூர்வகமாக ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வத்தை அருளிச்செய்கையாலேயானாலோ வென்னில்; அதுவாகில், முதல் திருவாய்மொழியிலேயாக அமையும். பரத்வ நிர்ணயத்திலே பரோபதேசமுமாகையாலேயானாலோ வென்னில்; அதுவாகில், “திண்ணன் வீட்”டிலேயாதல், “அணைவதரவணையிலே”யாதலாக அமையும். ஆனால், அர்ச்சாவதாரத்திலே அருளிச்

செய்கையாலேயானாலோ வென்னில்; அதுவுமொண்ணாது, “செய்ய தாமரைக்கண்ண” னிலேயாக அமையும். பரோபதேசம் பண்ணுகையாலே சொல்லிற்றானாலோ வென்னில்; அதுவுமொண்ணாது, “வீடுமின் முற்றவும்” தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பரோபதேசம் பண்ணினார்; அவற்றிலுமாகப் பெற்றதில்லை. ஆனால், ஏதாவதென்னில்; இவ் “ஒன்றுந்தே”விலே, “திருக்குருகூரதனுள் பரன் திறமன்றிப் பல்லுலகீர் தெய்வம் மற்றில்லை பேசமினே” என்று, “பொலிந்து நின்ற பிரானே ஸர்வஸ்மாத்தபரனே”ன்று இவர் அருளிச்செய்யக் கேட்டு, “கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்” என்னக் கண்டு, ஜகத்தாகத் திருந்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயிற்று; இவர்தாம் அவர்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியிறே அவர்கள்தாம் திருந்தினபடி. “பொலிக பொலிக” என்று இதுக்கென்ன ஒரு திருவாய்மொழி நேருகிறாரிறே. ஸர்வேச்வரன் அவதரித்துத் திருத்தப் பார்த்தவிடத்தும் திருந்தாத ஸம்ஸாரத்திலே இவர் திருத்தத் திருந்தினபடி; இனி இவர்க்குத் தத்வநிர்ணயம் பண்ணவேண்டாதபடி “இடங்கொள் சமயத்தையெல்லா மெடுத்துக் களைவனபோலே தடங்கடற் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களே”யாம்படியாயிற்று. இப்படி திருத்துகையாலே, ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவனென்கிறார்.

விளக்கம் - “மற்ற தேவதைகள் உயர்ந்தவர்கள் அல்லர்” என்பதை முதலில் உரைத்து, இதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனுடைய உயர்ந்த தன்மையை உரைத்தார்” என்பதன் விளைவாக, “இவர் சொற்கள் கொண்டு இந்தத் திருவாய்மொழியில் கைங்கர்யம் செய்கிறார்” என்று கூறலாமோ எனக் கேட்கலாம்; அப்படியானால், இந்தத் திருவாய்மொழியானது, முதல் திருவாய்மொழியில் சென்று சேரும். “ஸர்வேச்வரனுடைய உயர்ந்த தன்மை என்பதைக் கூறுகையில், மற்றவர்களுக்குச் செய்யும் உபதேசமும் சேர்ந்துள்ளது என்பதால் இது முதல் திருவாய்மொழியில் சேராது” என்று கூறலாம் அல்லவோ? அப்படியானால் இது, திருவாய்மொழி (2-2) - திண்ணன் வீடு - என்பதில் சேரவேண்டும் அல்லது திருவாய்மொழி (2-8) - அணைவது அரவணை - என்பதில் சேரவேண்டும். சரி; “அர்ச்சாவதாரம் கூறும்போது அதில் உயர்ந்த தன்மை கூறுவதன் காரணமாக, இது அந்தத் திருவாய்மொழிகளில் சேராது”, என்று கூறலாம் அல்லவோ? அப்படியானால் இது, திருவாய்மொழி (3-6) - செய்ய தாமரைக் கண்ணன் - என்பதில் சேர்ந்துவிடும். ஆனால், “மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தல்” என்பதால், இவ்விதம் கூறப்பட்டது என்று கூறலாம் அல்லவோ? அதுவும் சேராது; காரணம் திருவாய்மொழி (1-

2) - வீடுமின் - தொடங்கி, பலவற்றாலும் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார். அப்படியானால், எதன் மூலம், “இவர் திருவாழியாழ்வானைப் போன்று உள்ளவர், சொற்கள் கொண்டு கைங்கர்யம் செய்தவர்” என்று கூறப்பட்டது என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இந்தத் திருவாய்மொழியான “ஒன்றும் தேவும்” என்பதில், திருவாய்மொழி (4-10-3) - திருக்குருகூர் அதனுள் பரன் திறம்ம் அன்றிப் பல் உலகீர் தெய்வம் மற்றில்லை பேசுமினே - என்பதாக, “பொலிந்து நின்ற பிரான் மட்டுமே அனைத்து வஸ்துக்களிலும் உயர்ந்தவன்” என்று கூறினார்; இதனைக் கேட்டு, திருவாய்மொழி (4-10-4) - கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின் - என்பதைக் கண்ணுற்று, அனைத்து ஜகத்தினரும் திருந்தி, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆயினர். ஆனால், அவ்விதம் அவர்கள் திருந்தினார்கள் என்று எப்படிக் கூற முடியும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இவர் அவர்களைப் புகழ்ந்து உரைக்கும்விதமாக உள்ளதால், அவர்கள் திருந்தினார்கள் என்றாகிறது. இவ்விதம் இவர் அவர்களைப் புகழ்ந்தாரோ என்பதற்கு ப்ரமான்ணம் கூறுகிறார்; திருவாய்மொழி (5-2) - பொலிக பொலிக - என இதற்காகவே ஒரு திருவாய்மொழி அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? ஸர்வேச்வரன் அவதரித்துத் திருத்த முயற்சி செய்தபோதிலும் திருந்தாத ஸம்ஸாரிகள் அனைவரையும் இவர் முற்றிலுமாகத் திருத்தினார். இனி இவர் இவ்விதம் அவனைக் குறித்து தத்வநிர்ணயம் செய்ய வேண்டாதபடியாக அவன் திருவாய்மொழி (5-2-4) - இடங்கொள் சமயத்தையெல்லா மெடுத்துக் களைவனபோலே தடங்கடற் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களே - என்பதற்கு ஏற்ப நின்று திருத்துவதால், “ஆட்செய்து ஆழிப்பிரானைச் சேர்ந்த” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வண்குருகூர் நகரான்) இந்நன்மைக்கு அடி அவ்வூரில் பிறப்பாயிற்று. (நாள் கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினன்) “நண்ணாதார் மறுவலிப்ப”விலே ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்து, சாத்தின மாலையும் வாடியிருந்தது முன்பு; இப்போது பகவத் பரத்வத்தை உபபாதித்து, “இனி இவர்களுக்கு ஒரு குறையில்லை” என்று தேறின பின்பு, இட்ட மாலையும் செவ்வி பெற்றதாயிற்று. (மாறன் சடகோபன்) பகவத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமானவற்றுக்கெல்லாம் ம்ருத்யுவானவர். (வேட்கை இத்யாதி) சிலர் தாந்தராய் வந்து கேட்க, சொல்லுகிறாரன்றே; தம்முடைய அபிநிவேசாதிசயத்தில் அருளிச்செய்த பாடலாயிரத்திலும் இப்பத்தையும் வல்லார் கையது, மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர்; இரண்டும் இவர்கள் கையது. “மற்று” என்கிற இது ஒரு அவ்யயமாய், புநராவ்ருத்தியில்லாத பரமபதவிபூதியானது அவர்கள் கையது. இப்பத்தும் பத்தாக

அவர்கள் கையது பரமபதம். அன்றிக்கே, பகவத் பரத்வ ஜ்ஞாநமே ப்ரயோஜநம்; ஜ்ஞாநாநுரூபமான தேசமும் அவர்களுக்கு ஸுலபம். மற்றதான வைகுந்தமாநகருண்டு ஸம்ஸாரத்துக்கு எதிர்த்தட்டானது, அது அவர்கள் கையது என்னவுமாம்.

விளக்கம் – (வண்குருகூர் நகரான்) - இத்தகைய நன்மைக்குக் காரணம், அந்த ஊரில் ஏற்பட்ட பிறப்பு என்பதே ஆகும். (நாள் கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினன்) – திருவாய்மொழி (4-9) – நண்ணாதார் மறுவலிப்ப - என்பதில் ஸம்ஸாரிகள் அடைகின்ற துன்பத்தைக் கண்டு இவர் சோகம் அடைந்ததால், இவர் அணிந்திருந்த மாலையும் வாடியது. ஆனால் இப்போது ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வத்தை விரிவாக அருளிச்செய்து, “இனி இவர்களுக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை” என்று தேறிய பின்னர், அணிந்துள்ள மாலையும் அழகு பெற்றது. (மாறன் சடகோபன்) - பகவானை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்திற்கும் யமன் போன்றவர். (வேட்கை இத்யாதி) – “ஒரு சிலர் தங்களுடைய புலன்களை அடக்கியவர்களாக இவரிடம் வந்து நின்று கேட்க முயன்றனர்; அதனால் இவ்விதம் கூறுகிறார்”, என்பது அல்ல; தனது ஆழ்ந்த விருப்பத்தால் அருளிச்செய்த பாடல்கள். இந்தப் பாடல்கள் ஆயிரத்தில், இந்த பத்துப்பாசுரத்தில் வல்லவர்கள், தங்களுடைய கைகளுக்கு எட்டும்விதமாக, மீண்டும் திரும்புதல் இல்லாத பரமபதத்தைப் பெறுகின்றனர்; இவர்களுக்கு இந்த உலகும் எளிதாகவே கிட்டுகிறது. அல்லது “மற்ற” என்பதை பரமபதத்துடன் சேர்த்துக்கொண்டு, இந்த ஸம்ஸார உலகிற்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள மற்றதான ஸ்ரீவைகுண்டம் என்பது அவர்கள் கைப்பட உள்ளது எனலாம். அல்லது வேறு விதமாகவும் கூறலாம்; பகவானுடைய பரத்வம் குறித்த ஞானமே பலனாக உள்ளது; ஞானமானது பலன் வடிவில் உள்ள பரமபதமானது அவர்களுக்கு எளிதானது என்றும் கொள்ளலாம்.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்
திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஸம்பூர்ணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்
நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்